

ŞUÂLAR

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI

MÜELLİFİ
Bediüzzaman
Said Nursî

Diyanet İşleri Müşavere Kurulu'nun 23.05.1956 gün ve sayısız ehl-i vukuf raporuna istinaden Afyon Ağır Ceza Mahkemesince Bediüzzaman Said Nursî'nin Kitap ve sair evraklarının kanunî mevzuata muhalif siyâsî ve idarî hiçbir mahzuru görülmemiş olmakla sözü geçen Eserler 23.6.1956 gün ve 954/278 esas ve 955/218 karar sayılı ve kaziye-i muhkeme haline gelen beraat kararıyla ve yine Isparta Sorgu Hakimliğinin 11.9.1956 gün, 954/28 esas ve 956/65 karar sayılı ve aynen kaziye-i muhkeme haline gelen men'i muhakeme kararıyla bilumum Nur Risaleleri sahiplerine iade edilmiştir

İkinci Şua

Eskişehir Hapishanesinin Son Meyvesi

OTUZBİRİNCİ LEM'ANIN İKİNCİ
ŞUAI

Onaltı sene evvel, Eskişehir Hapishanesinde, arkadaşlarımın tahliyeleriyle yalnız kaldığım bir vakitte şu Şua, gayet acele, pek noksan Kalemimle, sıkıntılı, rahatsızlık bir zamanda Te'lif edildiğinden bir derece intizamsız olmakla beraber, bugünlerde tashih ederken İman ve Tevhid noktasında pek çok kıymetdar ve kuvvetli ve ehemmiyetli gördüm.

S a i d N u r s î

[**الله أَحَدٌ** İsm-i A'zamına Dair Yedinci Nükte-i A'zam

Ve Altı İsm-i A'zamın Altı Nüktesinin Yedincisi.]

İhtar

Bu Risale benim nazarımda çok mühimdir. Çünkü, içinde çok mühim ve ince olan Esrar-ı İmaniye inkişaf ediyor. Bu Risaleyi anlayarak okuyan adam İmanını kurtarır **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**. Maatteessüf ben burada kimse ile görü-

şemediğimden, kendime tebyiz edib yazdırmadım. Bu Risalenin kıymeti ni anlamak istersen, başta bulunan İkinci ve Üçüncü Meyve'yi ve âhirdeki Hâtimeyi ve Hâtimeden iki sahife evvelki Mes'eleyi evvelce dikkatle okuduktan sonra tamamını teenni ile mütalaa eyle!..

ALTI İSM-İ A'ZAMIN ALTI NÜKTELERİNİN الله أَحَدٌ e DAİR

YEDİNCİ NÜKTE-İ A'ZAMIDIR

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينَ

فَاعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ Ayetinin bir muhteşem Nüktesiyle,

meşhur bir Kasem-i Nebevînin İşaretiyle ve İlhamıyla hissettiğim gayet güzel ve çok şirin ve nihayet derecede latif üç Meyve-i Tevhid ve üç muktazisi ve üç hüccetine dair bir Nüktedir.

İşte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm yemin ettiği vakit, en çok istimal ve tekrar ile her zaman Ferman ettiği şu وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ Kasemidir. Ve bu Kasem gösteriyor ki, Şecere-i Kâinatın en geniş dairesi ve en müntehası ve nihayatı ve teferraati dahi Zât-ı Vâhid-i Ehad'in Kudretiyle ve İradesiyedir. Çünkü mahlukatın en müntehab ve en müstesnasi olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nefsi, kendi kendine mâlik olmazsa ve efalinde serbest bulunmazsa ve harekâtı başka bir ihtiyara bağlı ise; elbette hiçbir şey, hiçbir şe'n, hiçbir hal, hiçbir keyfiyet -cüz'î olsun küllî olsun- o muhit İktidarın, o şamil İhtiyarın Daire-i Tasarrufunun haricinde olamaz. Evet, bu çok manidar Kasem-i Muhammed'i nin (A.S.M.) ifade ettiği gayet muazzam ve muhit bir Tevhid-i Rububiyettir. Ve bu Tevhidin isbatına dair yüz belki bin bahir Bürhanlar, Siracünnur olan Risale-i Nur'da beyan edildiğinden, bu Hakikat-ı Aliyenin tafsilât ve isbatını Ona havale ederek bu **İkinci Şua**'da

muhtasar üç makam içinde bu çok ehemmiyetli Hakikat-1 İmaniyenin birinci makamında gayet latif ve tatlı ve çok kıymettar ve nurlu, hadsiz semerelerinden üç külli meyvelerini gayet muhtasar bir surette beyanla, o meyvelere benim Kalbimi sevkeden zevklerime ve hislerime işaret edilecek. İkinci Makam'da ise bu kudsî Hakikatın üç külli muktazisi ve esbab-1 mûcibesi beyan edilir ve o üç muktazi üçbin muktazilerin kuvvetindedirler. Ve Üçüncü Makam'da, o Hakikat-1 Tevhidiyenin üç alâmetleri zikredilecek ve o üç alâmet üçyüz alâmet ve emare ve delil kuvvetindedirler.

BİRİNCİ MAKAM'IN BİRİNCİ MEYVESİ

Tevhid ve Vahdette Cemal-i İlahî ve Kemal-i Rabbanî tezahür eder. Eğer Vahdet olmazsa, o Hazine-i Ezeliye gizli kalır. Evet, hadsiz Cemal ve Kemalât-1 İlahiye ve nihayetsiz Mehasin ve Hüsn-ü Rabbanî ve hesabsız İhsanat ve Baha-i Rahmanî ve gayetsiz Kemal-i Cemal-i Samedanî, ancak Vahdet âyinesinde ve Vahdet vasıtasyyla Şecere-i Hilkatin nihayatındaki cüz'iyatın sîmalarında temerküz eden Cilve-i Esmada görünür. Meselâ; iktidarsız ve ihtiyarsız bir yavrunun imdadına umulmadık bir yerden, yani kan ve fişki ortasından beyaz, safi, temiz bir süt göndermek olan cüz'î fil ise; Tevhid nazarıyla bakıldığı vakit, birden bütün yavruların pek çok hârikulâde ve pek çok şefkatkârane olan külli ve umumî İaşeleri ve vâlidelerini onlara musahhar etmeleriyle Rahmet-i Rahman'ın Cemal-i Lâyezalîsi Kemal-i Şaşa ile görünür. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa, o Cemal gizlenir ve o cüz'î İaşe dahi esbaba ve tesadüfe ve tabiat havale edilir; bütün bütün kıymetini, belki mahiyetini kaybeder.

Hem meselâ, müdhiş bir hastalıktan şifa bulmak, eğer Tevhid nazarıyla bakılsa; birden zemin denilen hastahane-i kübrada bulunan bütün dertlilere, Âlem denilen eczahane-i ekberden ilâçları ve dermanlarıyla Şifa İhsan etmek yüzünde, Rahîm-i Mutlak'ın Cemal-i Şefkatî ve Mehasin-i Rahîmîyeti külli ve şaaşalı bir surette görünür. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa; o cüz'î fakat alîmane, basîrane, şuurkârane olan Şifa vermek dahi, camid ilâçların hasiyetlerine ve kör kuvvete ve şuursuz tabiatâ verilir. Bütün bütün mahiyetini ve Hikmetini ve kıymetini kaybeder.

Bu makam münasebetiyle hatırlaya gelen bir Salavatın bir Nüktesini beyan ediyorum. Şöyle ki: Namaz Tesbihatının âhirinde Şafîlerde gayet müstamel ve meşhur bir Salavat olan

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بَعْدِ كُلِّ دَاءٍ وَدَوَاءٍ
وَبَارِكْ وَسِّلْمْ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ كَثِيرًا كَثِيرًا

nin ehemmiyeti yüzündendir ki, İnsanın Hikmet-i Hilkatı ve Sirr-ı Câmiîyeti ise; her zaman, her dakika Hâlikına iltica ve yalvarmak ve Hamd ve Şükür etmek olduğundan, İnsanı Dergâh-ı İlahiye kamçı vurup sevkeden en keskin ve müessir saik, hastalıklar olduğu gibi; İnsanı, kemal-i şevk ile Şükre sevkeden ve tam manasıyla minnetdar edib hamdettiren tatlı Nimetler ise, başta şifalar ve devalar ve âfiyetler olduğundan bu Salavat-ı

Şerife gayet müşerref ve manidar olmuştur. Ben bazan بِعَدِ كُلِّ دَاءٍ وَدَوَاءٍ

dedikçe, küre-i arzı bir hastahane suretinde ve maddî ve manevî bütün dertlerin ve ihtiyaçların dermanlarını İhsan eden Şâfi-i Hakîkî'nin pek aşıkâr bir Mevcudiyetini ve külli bir Şefkatini ve kudsî ve geniş bir Rahîmiyetini hissediyorum.

Hem meselâ: Dalaletin gayet müdhiş manevî elemi hissedeni bir adama, İman ile Hidayet İhsan etmek, eğer Tevhid nazarıyla bakılsa, birden o cüz'î ve fâni ve âciz adam bütün Kâinatın Hâlikî ve Sultanı olan Mabudunun muhatab bir Abdi olmak ve o İman vasıtasiyla bir Saadet-i Ebediyeyi ve şahane ve çok geniş ve şaaşalı bir mülk-ü bâki ve bâki bir dünyayı İhsan etmek ve onun gibi bütün Mü'minleri dahi derecelerine göre o Lütfâ mazhar etmek olan bu İhsan-ı Ekber yüzünde ve sîmasında, bir Zât-ı Kerim ve Muhsin'in öyle bir Hüsn-ü Ezelîsi ve öyle bir Cemal-i Lâyezalîsi görünür ki, bir Lem'asıyla bütün Ehl-i İmanı kendine dost ve has kısmını da âşık yapıyor. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa; o cüz'î İmanı, ya mütehakkim ve hodbin mu'tezileler gibi kendi nefsine veya bazı esbaba havale eder ki, hakikî fiyatı ve bahası Cennet olan o Rahmanî pırlanta bir cam parçasına inip âyinedarlık ettiği kudsî Cemalin Lem'asını kaybeder.

İşte bu üç misale kıyasen, daire-i kesretin müntehasındaki cüz'iyatın, cüz'iyat-ı ahvalinde Tevhid noktasında Cemal-i İlahînin ve Kemal-i Rabbanînin binler enva'l ve yüzbin çeşitleri onlarda temerküz cihetinde görünür, anlaşılır, bilinir, tahakkuku sabit olur. İşte Tevhidde Cemal ve Kemal-i İlahînin Kalben görünmesi ve Ruhen hissedilmesi içindir ki; bütün Evliya ve Asfiya, en tatlı zevklerini ve en şirin manevî Rızıklarını Kelime-i

Tevhid olan **لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ** Zikrinde ve tekrarında buluyorlar. Hem

Kelime-i Tevhidde Azamet-i Kibriya ve Celal-i Sübhanî ve Saltanat-ı Mutlaka-i Rububiyet-i Samedaniye tahakkuk etmesi içindir ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Ferman etmiş:

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ Yani: "Ben ve benden evvel gelen Peygamberlerin en ziyade faziletli ve kıymetli Sözleri, **لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ** Kelâmidir." Evet bir meyve, bir çiçek, bir ışık gibi küçük bir İhsan, bir Nimet, bir Rızık; bir küçük âyne iken, Tevhidin Sırriyla birden bütün emsaline omuz omuza verip ittisal ettiğinden, o nevi büyük âyneye dönüp o nev'e mahsus cilvelenen bir çeşit Cemal-i İlahîyi gösterir. Ve fâni, muvakkat olan güzellik ile, bâki bir nevi Hüsn-ü Sermediyi irae eder. Ve Mevlâna Celaleddin'in dediği gibi,

آن خیالاتِکه دام اولیاست ﴿ عَكْسِ مَهْرُوَيَانِ بُوْسْتَانِ خُدَائِست

Sırriyla bir Âyne-i Cemal-i İlahî olur. Yoksa eğer Tevhid Sırı olmazsa, o cüz'î meyve tek başına kalır. Ne o kudsî Cemal, ne de o ulvî Kemali gösterir. Ve içindeki cüz'î bir lem'a dahi söner, kaybolur. Âdetâ başsağrı olup elmastan şîseye döner.

Hem Tevhid Sırriyla, Şecere-i Hilkatin meyveleri olan Zîhayatta bir Şâhsiyet-i İlahîye, bir Ehadiyet-i Rabbaniye ve Sifât-ı Seb'aca manevî bir Sîma-i Rahmani ve Temerküz-ü Esmaî ve

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki Hitaba muhatab olan Zâtın bir Cilve-i

Taayyünü ve Teşahhusu tezahür eder. Yoksa o şahsiyet, o Ehadiyet, o sîma, o taayyünün cilvesi inbisat ederek Kâinat nisbetinde genişlenir, dağılır, gizlenir. Ancak çok büyük ve ihatalı, kalbî gözlere görünür. Çünkü Azamet ve Kibriya perde olur, herkesin Kalbi göremez. Hem o cüz'î Zîhayatlarda pek zahir bir surette anlaşılır ki; onun Sânii, onu görür, bilir, dinler, istediği gibi yapar. Âdetâ o Zîhayatın masnuiyeti arkasında **muktedir**, **muhtar**, **işitici**, **bilici**, **görücü** bir Zâtın manevî bir Teşahhusu, bir Taayyünü İmana görünür. Ve bilhassa Zîhayattan İnsanın mahlukiyeti arkasında gayet aşıkâr bir tarzda o manevî Teşahhus, o kudsî Taayyün Sîrr-ı Tevhid ile, İmanla müşahede olunur. Çünkü o Teşahhus-u Ehadiyetin Esasları olan İlim ve Kudret ve Hayat ve Sem' ve Basar gibi manaların hem nümuneleri İnsanda var; o nümuneler ile onlara işaret eder. Çünkü meselâ, gözü veren Zât, hem gözü görür, hem ince bir mana olan gözün gördüğünü görür, sonra verir. Evet senin gözüne bir gözlük yapan gözlükçü Usta, göze gözlüğün yakıştığını görür, sonra yapar. Hem kulağı veren Zât, elbette o kulağın iştittiklerini iştir, sonra yapar, verir. Sair sıfatlar buna kıyas edilsin.

Hem Esmânin Nakışları ve Cilveleri İnsanda var; Onlar ile o kudsî manalara şehadet eder. Hem İnsan, za'fiyla ve acıyla ve fakriyla ve cehliyle diğer bir tarzda âyinedarlık edib, yine za'fina fakrına merhamet eden ve meded veren Zâtın Kudretine, İlmine, İradesine ve hakeza sair Evsafına şahadet eder. İşte daire-i kesretin müntehasında ve en doğanık cüz'iyatında, Sîrr-ı Vahdetle binbir Esma-i İlahiye, Zîhayat denilen küçük mektublarda temerküz edib açık okunduğundan, o Sâni'-i Hakîm Zîhayat nûshalarını çok teksir ediyor. Ve bilhassa Zîhayatlardan küçüklerin taifelerini pek çok tarzda nûshalarını teksir eder ve her tarafa neşreder.

Bu birinci meyvenin Hakikatına beni îsal ve sevkeden zevkî bir hissimdir. Şöyled ki:

Bir zaman, ziyade rikkatimden ve fazla şefkatten ve açımak duygusundan Zîhayat ve hususan onlardan Zîşur ve bilhassa İnsanlar ve bilhassa mazlumlar ve musibete giriftar olanların halleri çok ziyade

rikkatime ve şefkatime ve Kalbime dokunuyordu. Kalben diyordum: "Bu âciz ve zaîf bîçarelerin dertlerini, Âlemde hükümeden bu yeknesak Kanunlar dinlemediğleri gibi; istilâ edici ve sağır olan unsurlar, hâdiseler dahi işitmeyezler. Bunların bu perişan hallerine merhamet edib hususî işlerine müdahale eden yok mu?" diye Ruhum çok derin feryad ediyordu. Hem "O çok güzel memluklerin ve çok kıymetdar malların ve çok müştak ve minnetdar dostların işlerine bakacak ve onlara sahabet edecek ve himayet edecek bir mâlikleri, bir sahibleri, bir hakikî dostları yok mu?" diye Kalbim bütün kuvvetiyle bağıryordu. İşte Ruhumun feryadına ve Kalbimin vaveylâsına vâfi ve kâfi ve teskin edici ve kanaat verici cevab ise: Sîrr-ı Tevhid ile Rahman ve Rahîm olan Zât-ı Zülcelal'in umumi Kanunların tazyikatları ve hâdisatın tehacümatı altında ağlayan ve sizlayan o sevimli memluklerine Kanunların fevkinde olarak, İhsanat-ı Hususiyesi ve İmdadat-ı Hassası ve doğrudan doğruya herşeye karşı Rububiyet-i Hususiyesi ve herşeyin tedbirini bizzât kendisi görmesi ve herşeyin derdini bizzât dinlemesi ve herşeyin hakikî Mâlikî, Sahibi, Hâmisi olduğunu Sîrr-ı Kur'an ve Nur-u Îman ile bildim. O hadsiz me'yusiyet yerinde nihayetsiz bir mesruriyet hissettim. Ve herbir Zîhayat öyle bir Mâlik-i Zülcelal'e mensubiyeti ve memlukiyeti cihetile nazârimda binler derece bir ehemmiyet, bir kıymet kesbettiler. Çünkü madem herkes efendisinin şerefiyle ve mensub olduğu zâtın makamıyla ve şöhretille iftihar eder, bir izzet peyda eder; elbette Nur-u Îman ile bu mensubiyetin ve memlukiyetin inkişafi suretinde, bir karinca bir firavunu o mensubiyet Kuvvetiyle mağlub ettiği gibi (o mensubiyet Şerefiyle dahi) gafil ve kendi kendine mâlik ve başıboş kendini zanneden veecdadiyla ve mülk-ü Mısır ile iftihar eden ve kabir kapısında o iftiharı sönen bin firavun kadar iftihar edebilir. Ve sinek dahi nemrut'un sekerat vaktinde azaba ve hicaba inkîlab eden iftiharına karşı kendi mensubiyetinin Şerefini irae edib, onunkini hiçe indirebilir.

إِنَّ الشَّرُكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ *İşte* Ayeti, şirkte hadsiz ve çok büyük bir

zulüm bulduğunu ifade ile bildirir. **Şirk öyle bir cürümdür ki, herbir mahlukun hakkına ve şerefine ve haysiyetine bir tecavüzdür. Ancak onu Cehennem temizler.**

TEVHİDİN İKİNCİ MEYVESİ

Birinci meyve Hâlik-ı Kâinat olan Zât-ı Akdes'e baktığı gibi, ikinci meyve dahi Kâinatın zâtına ve mahiyetine bakar. Evet Sîrr-ı Vahdetle Kâinatın Kemalâtı tahakkuk eder ve mevcudatın ulvî Vazifeleri anlaşılır ve mahlukatın Netice-i Hilkatları takarrur eder ve masnuatın kıymetleri bilinir ve bu Âlemdeki Makasîd-ı İlâhiye vücud bulur ve Zîhayat ve Zîsuurların Hikmet-i Hilkatları ve Sîrr-ı İcadları tezahür eder ve bu dehşet-engiz tahavvûlât içinde kahharane firtınaların hiddetli, ekşi sîmaları arkasında Rahmetin ve Hikmetin güler, güzel yüzleri görünür ve fena ve zevalde kaybolan mevcudatın neticeleri ve hüviyetleri ve mahiyetleri ve Ruhları ve Tesbihatları gibi çok vücutları kendilerine bedel Âlem-i Şehadette bırakıp, sonra gittikleri bilinir. Ve Kâinat baştan başa gayet manidar bir Kitab-ı Samedânî ve mevcudat ferşten Arşa kadar gayet mu'cizane bir Mecmua-i Mektubat-ı Sübhaniye ve mahlukatın bütün taifeleri, gayet muntazam ve muhteşem bir Ordu-yu Rabbanî ve masnuatın bütün kabileleri mikroptan, karıncadan tâ gergedana, tâ kartallara, tâ seyyarata kadar Sultan-ı Ezel'in gayet vazifeperver memurları olduğu bilinmesi ve herşey, âyinedarlık ve intisab cihetiyle binler derece kıymet-i şâhsîyesinden daha yüksek kıymet almaları ve "**Seyl-i mevcudat ve kafile-i mahlukat nereden geliyor ve nereye gidecek ve ne için gelmişler ve ne yapıyorlar?**" diye halledilmeyen tılsımlı suallerin manaları ona inkişaf etmesi, ancak ve ancak Sîrr-ı Tevhid iledir. Yoksa Kâinatın bu mezkûr yüksek Kemalâtları sönecek ve o ulvî ve kudsî Hakikatları zıdlarına inkîlab edecek.

İşte şirk ve küfür cinayeti, Kâinatın bütün Kemalâtına ve ulvî hukuklarına ve kudsî Hakikatlarına bir tecavüz olduğu cihetledir ki, ehl-i şirk ve küfre karşı Kâinat kızıyor ve Semavat ve arz hiddet ediyor ve onların mahvîna anasır ittifak edib, kavm-i Nuh Aleyhisselâm ve âd ve semud ve firavun gibi ehl-i şirk boğuyor, gark ediyor. **تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْفَيْظِ** Âyetinin Sîriıyla Cehennem dahi ehl-i şirk ve küfre öyle kızıyor ve kızışıyor ki, parçalanmak derecesine geliyor. Evet şirk, Kâinata karşı büyük bir tâhkir ve azîm bir tecavüzdür. Ve Kâinatın kudsî Vazifelerini ve Hilkatin Hikmetlerini inkâr etmekle şerefini kıriyor. Nümune için binler misallerinden birtek misale işaret edeceğiz.

Meselâ Sîrr-ı Vahdet ile Kâinat öyle cesîm ve cismanî bir Melaike hükmünde olur ki, mevcudatın nevileri adedince yüzbinler başlı ve her başında o nevide bulunan ferdlerin sayısında yüzbinler ağız ve her ağzında o ferdin cihazat ve ecza ve a'za ve hüceyratı mikdarınca yüzbinler diller ile Sâniini Takdis ederek Tesbihat yapan İsrafil-misal Ubudiyette ulvî bir makam sahibi bir acaib-ül mahlukat iken hem Sîrr-ı Tevhid ile Âhiret Âlemlerine ve Menzillerine çok mahsulât yetiştiren bir mezraa ve Dâr-ı Saadet tabakalarına a'mal-i beşeriye gibi çok hasılatıyla levazimat tedarik eden bir fabrika ve Âlem-i Bekada hususan Cennet-i Alâ'daki Ehl-i Temâşaya dünyadan alınma Sermedî manzaraları göstermek için mütemadiyen işleyen yüzbin yüzlü sinemali bir fotoğraf iken; şirk ise, bu çok acib ve tam muti', hayatdar ve cismanî Melaikeyi; camid, ruhsuz, fâni, vazifesiz, hêlik, manasız hâdisatın herc ü merci altında ve inkılabların firtinaları içinde, adem zulümâtında yuvarlanan bir perişan mecmua-yı vâhiyesi, hem bu çok garib ve tam muntazam, menfaatdar fabrikayı; mahsulâtsız, neticesiz, işsiz, muattal, karmakarışık olarak şuursuz tesadüflerin oyuncağı ve sağır tabiatın ve kör kuvvetin mel'abegâhi ve umum Zîsuurun matemhanesi ve bütün Zîhayatın mezbahası ve hüzungâhi suretine çevirir.

إِنَّ الشَّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ İşte Sîrrıyla, şirk birtek seyyie iken ne kadar

çok ve büyük cinayetlere medar oluyor ki, Cehennem'de hadsiz azaba müstehak eder. Her ne ise... "Siracunnur"da bu ikinci meyvenin izahatı ve hüccetleri mükerrerden beyan edildiğinden, o uzun kıssayı kısa bıraktık. Bu İkinci Meyveye beni sevkedib îsal eden acib bir His ve garib bir Zevktir. Şöyle ki:

Bir zaman, bahar mevsiminde temaşa ederken gördüm ki: Zemin üzerinde Haşır ve Neşr-i A'zamin yüzbinler nümunelerini gösteren bir seyeran ve seylan içinde kafile kafile arkasında gelen geçen mevcudatın ve bilhassa Zîhayat mahlukatın, hususan küçüçük Zîhayatların kısa bir zamanda görünüp der-akab kaybolmaları ve daimî bir faaliyet-i müdhişe içinde mevt ve zeval levhaları bana çok hazır görünüp, rikkatime şiddetle dokunarak beni ağlatıyordu. O güzel hayvancıların vefatlarını gördükçe Kalbim acıyordu. "Of, yazık! Ah, yazık!" diyerek, bu ahların, ofların altında derinden derine bir vaveylâ-i ruhî hissediyordum. Ve bu akibete uğrayan hayat ise, ölümden beter bir azab gördüm. Hem nebatat ve hayvanat Âleminde

gayet güzel, sevimli ve çok kıymetdar san'atta olan Zihayatların bir dakikada gözünü açıp bu Seyrangâh-ı Kâinata bakar, dakikasıyla mahvolur, gider. Bu hali teması ettiğe, ciğerlerim sızlıyordu. Ağlamak ile şekva etmek istiyor; neden geliyorlar, hiç durmadan gidiyorlar? diye felege karşı Kalbim dehşetli sualler soruyor ve böyle faydasız, gayesiz, neticesiz, çabuk i'dam edilen bu masnu'cuklar gözümüz önünde bu kadar ihtimam ve dikkat ve san'at ve cihazat ve Terbiye ve Tedbir ile kıymetdar bir surette İcad edildikten sonra, gayet ehemmiyetsiz paçavralar gibi parçalanıp, hiçlik karanlıklarına atılmalarını gördükçe; Kemalâta meftun ve güzelliklere mübtela ve kıymetdar şeylere âşık olan bütün latifelerim ve duygularım feryad edib bağıriyorlardı ki: "Neden bunlara merhamet edilmıyor? Yazık degiller mi? Bu baş döndürücü deverandaki fena ve zeval nereden gelip bu bîçarelere musallat olmuş?" diye mukadderat-ı hayatıyenin dış yüzünde bulunan elim keyfiyetleriyle Kadere karşı müdhiş itirazlar başladığı hengâmda; birden Nur-u Kur'an, Sîrr-ı İman, Lütf-u Rahman ile Tevhid imdadıma yetişti; o karanlıklar aydınlattı, benim bütün "Ah!" ve "Of!"ları-mı ve ağlamalarımı sürürlara ve yazık demelerimi **بَارَكَ اللَّهُ، مَا شَاءَ اللَّهُ**

lara çevirdi. **الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نُورِ الْاِيمَانِ** dedirtti. Çünkü Sîrr-ı Vahdetle şöyle gördüm ki: Herbir mahluk, hususan herbir Zihayatın Sîrr-ı Tevhid ile çok büyük neticeleri ve umumî faydaları vardır. Ezcümle:

Herbir Zihayat, meselâ bu süslü çiçek ve şu tatlısı sinek, öyle manidar, İlahî, manzum bir Kasideciktir ki, hadsiz Zîsuurlar onu kemal-i lezzetle mütalaa ederler. Ve öyle kıymetdar bir Mu'cize-i Kudrettir ve bir İlânname-i Hikmettir ki, Sâni'inin san'atını nihayetsiz Ehl-i Takdire cazibedarane teşhir eder. Hem kendi san'atını kendisi teması etmek ve kendi Cemal-i Fitratını kendisi müşahede etmek ve kendi Silve-i Esmasının güzelliklerini âyineciklerde kendisi seyretmek isteyen Fâtır-ı Zülcelal'in Nazar-ı Şuhuduna görünmek ve mazhar olmak, gayet yüksek bir Netice-i Hilkatıdır. Hem Kâinattaki hadsiz Faaliyeti iktiza eden Tezahür-ü Rububiyete ve Tebarüz-ü Kemalât-ı İlahiyyeye (Yirmidördüncü Mektub'da beyan edildiği gibi) beş vecihle Hizmeti dahi, ulvî bir Vazife-i Fitratıdır. Ve böyle faideleri ve neticeleri vermekle beraber; kendi yerinde, bu Âlem-i Şehadette Zîruh ise Ruhunu ve hadsiz hâfızalarda ve sair elvah-ı mahfuzalarda suretini ve hüviyetini ve tohumlarında ve yumurtacıklarında mahiyetinin Kanunlarını ve bir nevi müstakbel hayatını ve Âlem-i Gaybda ve Daire-i Esmada âyinedarlık ettiği kemalleri ve

güzellikleri bırakıp, mesurane terhis manasında bir zahirî mevt ile bir zeval perdesi altına girer; yalnız dünyevî gözlerden saklanır mahiyetinde

gördüm, "Oh **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** !" dedim.

Evet Kâinatın bütün tabakatında ve umum nevilerinde göz ile görünen ve her tarafa kök salan gayet esaslî ve çok kuvvetli ve kusursuz ve nihayet derecede parlak olan bu cemaller ve güzellikler, elbette şirkin iktiza ettiği çok çirkin ve haşin ve gayet menfur ve perişan olan evvelki vaziyet muhal ve mevhûm olduğunu gösteriyor. Çünkü böyle çok esaslı bir Cemal perdesi altında, böyle dehşetli bir çirkinlik saklanamaz ve bulunamaz. Eğer bulunsa; o hakikatlı Cemal hakikatsız, asılsız, vâhî ve vehmî olur. Demek şirkin hakikati yok, yolu kapalı, bataklıkta saplanır; hükmü muhal, mümteni'dir. Bu mezkûr hissî olan Hakikat-ı İmaniye, tafsilatla ve kat'ı Bürhanlar ile Siracünnur'un müteaddid Risalelerinde beyan edildiğinden burada bu kısacık işaretle iktifa ederiz.

ÜÇUNCÜ MEYVE

Zîsuura, bilhassa İnsana bakar. Evet Sîrr-ı Vahdet ile İnsan, bütün mahlukat içinde büyük bir kemal sahibi ve Kâinatın en kıymetdar meyvesi ve mahlukatın en nazenini ve en mükemmelı ve Zîhayatın en bahtiyarı ve en mes'uudi ve Hâlik-1 Âlem'in muhatabı ve dostu olabilir. Hattâ bütün Kemalât-ı İnsaniye ve beşerin bütün ulvî maksadları Tevhid ile bağlıdır. Ve Sîrr-ı Vahdetle Vücud bulur. Yoksa eğer Vahdet olmazsa, İnsan mahlukatın en bedbahti ve mevcudatın en süflisi ve hayvanatın en bîçaresi ve Zîşurun en üzünlüsü ve azablısı ve gamlısı olur. Çünkü İnsan nihayetsiz bir aczi ve nihayetsiz düşmanları ve hadsiz bir fakrı ve hadsiz ihtiyaçları bulunmakla beraber, mahiyeti öyle çok ve mütenevvi âlâtla ve hissiyatla teçhiz edilmiş ki, yüz bin çeşit elemleri hisseder ve yüzbinler tarzlarda lezzetleri zevkederek ister. Ve öyle maksadları ve arzuları var ki, bütün Kâinata birden hükmü geçmeyen bir Zât o arzuları yerine getiremez. Meselâ, İnsanda gayet şedid bir Arzu-yu Beka var. İnsanın bu maksadını öyle bir Zât verebilir ki, bütün Kâinatı bir saray hükmünde tasarruf eder. Bir odanın kapısını kapayıp, diğer bir menzilin kapısını açmak gibi kolay bir surette dünya kapısını kapayıp Âhiret kapısını açabilsin. Beşerin bu Arzu-yu Beka gibi Ebed tarafına uzanmış ve Aktar-ı Âleme yayılmış binler menfi ve müsbet arzuları var ki, onları vermekle beşerin iki dehşetli yaraları olan aczini ve faktörünü tedavi eden Zât ise, ancak Sîrr-ı Vahdetle bütün Kâinatı

kabzasında tutan Zât-ı Ehad olabilir.

Hem beşerde, Kalbinin Selâmetine ve istirahatine aid öyle incecik ve gizli ve cüz'î matlabları ve Ruhunun Bekasına ve Saadetine medar öyle büyük ve muhit ve külli maksadları var ki, onları öyle bir Zât verebilir ki, Kalbin en ince ve görünmez perdelerini görür, lâkayd kalmaz. Hem en gizli ve işitilmez gayet mahfî sesleri iştir, cevabsız bırakmaz.

Hem Semavat ve arzı, iki mutî' nefer gibi Emrine musahhar ederek külli Hizmetlerde çalıştıracak derecede muktedir olabilisin. Hem İnsanın bütün cihazatları ve hissiyatları, Sîrr-ı Vahdetle, gayet yüksek bir kıymet alırlar ve şirk ve küfür ile gayet derecede sukut ederler. Meselâ: İnsanın en kıymetdar cihazı Akıldır. Eğer Sîrr-ı Tevhid ile olsa, o Akıl, hem İlâhî kudsî defineleri, hem Kâinatın binler hazinelarını açan pırlanta gibi bir anahtarları olur. Eğer şirk ve küfre düşse, o akıl, o halde geçmiş zamanın elîm hüzünlerini ve gelecek zamanın vahşi korkularını İnsanın başına toplattıran meş'um ve sebeb-i taciz bir âlet-i bela olur.

Hem meselâ: İnsanın en latif ve şirin bir seciyesi olan Şefkat; eğer Sîrr-ı Tevhid onun yardımına yetişmezse, öyle müdhîs bir hîrkat, bir fîrkat, bir rîkkat, bir musibet olur ki, İnsanı en bedbaht bir dereceye indirir. Tek bir güzel yavrusunu ebedî kaybeden bir gafil vâlide, bu hîrkatı tam hisseder.

Hem meselâ: İnsanın en lezzetli ve tatlı ve kıymetli hissi olan Muhabbet, eğer Sîrr-ı Tevhid yardım etse, bu küçükük İnsanı, Kâimat kadar büyütürür ve genişlik verir ve mahlukata nazenin bir sultan

yapar. Eğer şirk ve küfre düşse **آلِيَّادُ بِاللّٰهِ** öyle bir musibet olur ki, mütemadiyen zeval ve fenada mahvolan hadsiz mahbublarının ebedî firakları ile bîçare Kalb-i İnsanîyi her dakika parça parça eder. Fakat gaflet veren lehviyatlar, muvakkaten ibtal-i his nev'inden zahiren hissettirmiyor.

İşte bu üç misale üzericalı cihazat ve hissiyat-ı beşeriyyeyi kıyas etsen; Vahdet, Tevhid ne derece Kemalât-ı İnsaniyeye medar olduğunu anlarsın. Bu Üçüncü Meyve dahi **Sîracunnur**'un belki yirmi Risalelerinde gayet güzel bir tafsîl ve hüccetli bir surette beyan edildiğinden burada kısa bir işaretle iktifa ederiz. Beni bu Meyveye sevk ve îsal eden şöyle bir histir: Bir zaman yüksek bir dağ başında idim. Gafleti dağıtan bir İntibâh-ı Ruhî

vasıtasyyla, kabir tam manasıyla, ölüm bütün çıplaklııyla ve zeval ve fena ağlattırıcı levhalarıyla bana göründü. Herkes gibi fitratımdaki fitri Aşk-ı Beka, birden zevale karşı isyan edib galeyana geldi. Ve Muhabbet ve takdir ile pek çok alâkadar olduğum Ehl-i Kemalât ve Meşahîr-i Enbiya ve Evliya ve Asfiyanın sönmelerine ve mahvolmalarına karşı mahiyetimdeki rikkat-i cinsiye ve şefkat-i nev'iye dahi kabre karşı tuğyan edib feveran etti. Ve altı cihete istimdadkârane baktım. Hiç bir Teselli, bir meded göremedim. Çünkü zaman-ı mazi tarafı bir mezâr-ı ekber ve müstakbel bir karanlık ve yukarı bir dehşet ve aşağı ve sağ ve sol taraflarından elîm ve hazîn haller, hadsiz muzîr şeylerin tehacümatını gördüm. Birden Sîrr-ı Tevhid imdadıma yetişti, perdeyi açtı. Hakikat-ı halin yüzünü gösterdi. Bak, dedi. En evvel beni çok korkutan ölümün yüzüne baktım. Gördüm ki ölüm, Ehl-i İman için bir terhistir; ecel, terhis tezkeresidir. Bir tebdil-i mekândır, bir Hayat-ı Bâkiyenin mukaddimesi ve kapısıdır. Zindan-ı dünyadan çıkmak ve Bağistan-ı Cinana bir uçmaktadır. Hizmetinin ücretini almak için Huzur-u Rahman'a girmeye bir nöbettir ve Dâr-ı Saadete gitmeye bir davettir diye kat'î anladığımdan, ölümü ve mevti sevmeğe başladım. Sonra, zeval ve fenaya baktım. Gördüm ki: Sinema perdeleri gibi ve güneşe mukabil akan kabarcıklar misilli, lezzet verici bir teceddüd-ü emsaldır, bir tazelenmektir. Ve Esma-i Hüsnanın çok hasna ve güzel Cilvelerini tazelendirmek için Âlem-i Gaybdan gelip, Âlem-i Şehadette vazifedarane bir seyerandır, bir cevelandır. Ve Cemal-i Rububiyetin hikmetdarane bir tezahüratıdır ve mevcudatın hüsn-ü Sermedîye karşı bir âyinedarlığıdır, yakînen bildim.

Sonra altı cihete baktım, gördüm ki: Sîrr-ı Tevhid ile o kadar nuranıdır ki, göz kamaştırıyor. Geçmiş zaman bir mezâr-ı ekber olmadığını, belki zaman-ı istikbale inkîlab edib binler Mecâlis-i Münevvere ve Mecma-i Ahbab, binler Menâzîr-ı Nuraniye gördüm. Ve hakeza bu iki madde gibi binler maddelerin hakikî yüzlerine baktım; sürur ve şükürden başka bir tesir, bir keyfiyet vermediklerini gördüm.

Bu Üçüncü Meyveye aid bu zevkimi ve hissimi Siracünnur'un belki kırk Risalelerinde căz'î, külli deliller ile beyan etmişim. Ve bilhassa "Yirmialtinci Lem'a" olan İhtiyarlar Risalesi'nin onuç aded Ricalarında o derece kat'î ve güzel izah edilmişdir ki, daha fevkinde izah olmaz. Onun için bu pek uzun kissayı bu makamda pek çok kısa kestim.

İkinci Makam

[Tevhidi ve Vahdaniyeti ve Vahdeti, kat'î bir surette iktiza ve istilzam ve îcab eden ve şirkî ve iştiraki kabul etmeyen ve müsaade vermeyen deliller hadsizdirler. Onlardan yüzler, belki binler Bürhanlar Risale-i Nur'da tafsilen isbat edildiğinden, burada muktzazelerin üç adedine ictimalen işaret edilecek.]

BİRİNCİSİ: Bu Kâinatta göz ile görünen hakîmane Ef'alîn ve basîrane Tasarrufatın şehadetiyle; bu masnuat bir Hâkim-i Hakîm'in, bir Kebir-i Kâmil'in hududsuz Sîfât ve İsimleriyle ve nihayetsiz mutlak olan İlim ve Kudretiyle yapılıyor, İcad ediliyor.

Evet bir Hads-i Kat'î ile bu eserlerden o Sâniin hem Rububiyet-i Âmme derecesinde Hâkimiyeti ve Âmiriyeti, hem Ceberutiyet-i Mutlaka derecesinde Kibriyası ve Azameti, hem Uluhiyet-i Mutlaka derece-sinde Kemali ve İstiğnasi, hem hiçbir kayîd altına girmeyen ve hiçbir hadd-i nihayet bulunmayan Faaliyeti ve Saltanatı var olduğu anlaşılır ve kat'î bilinir, belki görünür. Hâkimiyet ve Kibriya ve Kemal ve İstiğna ve Itlak ve Îhata ve nihayetsizlik ve hadsizlik ise Vahdeti istilzam edib, iştirake ziddirlar. Amma Hâkimiyet ve Âmiriyetin Vahdete şahadetleri ise; Risale-i Nur'un çok yerlerinde gayet kat'î bir surette isbat edilmiş. Hülâsat-ül hülâsası şudur ki:

Hâkimiyetin şe'ni ve muktezası, İstiklaliyet ve İnfiraddir ve gayrin müdahalesini reddir. Hattâ aczleri için muavenete fitraten muhtaç olan İnsanlar dahi, o Hâkimiyetin bir gölgesi cihetile gayrin müdahalesini red ve istiklaliyetini muhafaza etmek için bir memlekette iki padişah, bir vilayette iki vali, bir nahiyede iki müdür, hattâ bir mahallede iki muhtar bulunmuyor. Eğer bulunsa herc ü merc olur, ihtilâl başlar, intizam bozulur. Madem Hâkimiyetin bir gölgesi, âciz ve muavenete muhtaç olan İnsanlarda bu derece müdahale-i gayrı ve iştiraki reddedib kabul etmezse; elbette acizden münezzeh

bir Kadir-i Mutlak'ta, Rububiyet suretindeki Hâkimiyet, hiçbir cihetle iştiraki ve müdahale-i gayrı kabul etmez. Belki gayet şiddetle reddeder ve şirk tevehhüm ve itikad edenleri gayet şiddetle Dergâhından tardeder. İşte Kur'an-ı Hakîm'in, ehl-i şirk aleyhinde gayet şiddet ve şiddetle Beyanatı bu mezkûr Hakikattan ileri geliyor.

Amma Kibriya ve Azamet ve Celalin Vahdete şahadetleri ise, o dahi Risale-i Nur'da parlak bürhanlarıyla beyan edilmiş. Burada gayet muhtasar bir mealine işaret edilecek.

Meselâ: Nasılkı güneşin azamet-i nuru ve Kibriya-yı ziyası, perdesiz ve yakınında bulunan başka zaîf nurlara hiçbir cihetle ihtiyaç bırakmadığı ve tesir vermediği gibi, öyle de Kudret-i İlahiyenin Azamet ve Kibriyası dahi, ayrı hiçbir kuvvete, hiçbir kudrete ihtiyaç bırakmadığı gibi, onlara hiçbir İcadı, hiçbir hakikî tesiri vermez. Ve bilhassa Kâinattaki bütün Makasîd-ı Rabbaniyenin temerküz ettiği yeri ve medarları olan Zîhayat ve Zîsuurları başkalara havalesi kabil değil. Hem Hilkat-ı İnsaniyenin ve hadsiz Enva'-ı Nimetin İcadındaki gayelerin tezahür ettiği yerleri, mense'leri olan Zîhayatların cüz'iyatındaki ahval ve semerati ve neticeleri başka ellere havalenin hiçbir cihet-i imkânı yoktur. Meselâ bir Zîhayat, cüz'î bir şifası veya bir Rızkı veya bir Hidayeti için Cenab-ı Hak'tan başkasına hakikî minnetdar olmak ve başkasına perestîkârane medih ve sena etmek, Rububiyetin Azametine dokunur ve Uluhiyetin Kibriyasına ilişir ve Mabudiyet-i Mutlakanın Haysiyetine dokundurur, Celalini müteessir eder.

Amma Kemalin Sîrr-ı Vahdete işaretî ise, yine Risale-i Nur'da çok parlak Bürhanlarıyla beyan edilmiştir. Gayet muhtasar bir mealî şudur ki: Semavat ve Arzin Hilkatı, bilbedahe gayet kenalde bir Kudret-i Mutlakayı ister. Belki her bir Zîhayatın acaib cihazatı dahi, Kemal-i Mutlakta bir Kudreti iktiza eder. Ve aczden münezzeh ve kayiddan müberra bir Kudret-i Mutlakadaki Kemal ise, elbette Vahdeti istilzam eder. Yoksa Kemaline nakîse ve itlakına kayıd konmak ve nihayetsizliğine nihayet vermek ve en kavî bir Kudreti en zayıf bir acze sukut ettirmek ve nihayetsiz bir Kudrete, nihayetsiz olduğu bir vakitte, bir mütenâhî ile nihayet vermek lâzım gelecek. Bu ise, beş vecihle muhal içinde muhaldır.

Amma, itlak ve ihata ve nihayetsizliğin Vahdete şahadetleri ise;

o dahi **Siracunnur** Risalelerinde tafsilen zikredilmiş. Bir muhtasar meali şudur: Madem Kâinattaki ef'alin herbiri, kendi eserinin etrafı istilakârane yayılması ile her bir fiolin ihatasını ve itlakını ve hadsiz bulunduğunu ve kayıdsızlığını gösterir. Ve madem iştirak ve şirk ise, o ihatayı inhisar altına ve o itlakı kayıd altına ve o hadsizliği hadd altına alıp itlakin Hakikatini ve ihatanın mahiyetini bozuyor. Elbette mutlak ve muhit olan o ef'alde iştirak muhaldır, imkânı yoktur. Evet itlakin mahiyeti, iştirake ziddir. Çünkü itlakin manası, hattâ mütenahî ve maddî ve mahdud bir şeýde dahi olsa, yine istilakârane ve istiklaldarane etrafı, her yere yayılır, intiþar eder. Meselâ: Hava ve ziya ve Nur ve hararet, hattâ su, itlaka mazhar olsalar, her tarafa yayılırlar. Madem itlak ciheti, cüz'îde dahi olsa, maddîleri mahdudları böyle müstevli yapıyor. Elbette külli bir itlak-ı hakikî, böyle hem nihayetsiz, hem maddeden münezzeh, hem hududsuz, hem kusurdan müberra olan sıfatlara öyle bir istilâ ve ihatâ verir ki, şirk ve iştirakin hiçbir cihet-i imkânı ve ihtimali olamaz.

E l h a s ı I : Kâinatta görünen binlerle Ef'al-i Umumiyenin ve Cilveleri görünen üzeresine Esma-i İlahiyyenin her birinin hem Hâkimiyeti, hem Kibriyası, hem Kemali, hem İhatası, hem Itlakı, hem Nihayetsizliği; Vahdetin ve Tevhidin gayet kuvvetli birer Bürhanıdır.

Hem nasîlki, bir fevkâlâde kuvvet, faaliyete girmek için istilâ etmek ister, başka kuvvetleri dağıtır. Öyle de, herbir Fiil-i Rububiyet ve herbir Cilve-i Esma-i Uluhiyet, o derece fevkâlâde Kuvvetleri, eserlerinde görünüyor ki; eğer Hikmet-i Âmme ve Adalet-i Mutlaka olmasa idi ve onları durdurmasa idi, herbir umum mevcudatı istilâ edecekti. Meselâ: Kavak ağacını umum zeminde halkeden ve tedbirini gören bir Kuvvet, hiç mümkün müdür ki; onun yanında ve efrâdi içinde yayılmış ve karışmış olan ceviz ve elma ve zerdali misilli ağaçların kavaþa bitişik olan cüz'î ferdlerini, o kavak nev'ini tamamen, birden zabteden külli kuvveti altına ve tedbirî içine almasın ve istilâ etmesin ve başka kuvvetlere kaptırsın. Evet her bir nevi mahlukatta, belki her bir ferdde tasarruf eden öyle bir Kuvvet ve Kudret hissediliyor ki, bütün Kâinatı istilâ ve bütün eşyayı zapt ve bütün mevcudatı Hükümü altına alabilir bir mahiyette görünüyor. Elbette böyle bir Kuvvet, iştiraki hiç bir cihette kabul edemez, şirk meydan vermez.

Hem nasılık bir meyvedar ağacın sahibi, o ağaçtan en ziyade ehemmiyet verdiği ve alâkadarlık gösterdiği cihet ve madde, o ağacın meyveleri ve dallarının uçlarındaki semereleri ve tohumluk için o meyvelerin kalblerinde ve bizzât kalbleri olan çekirdekleridir. Ve onun mâlıki, Akı varsa, o dallardaki meyveleri başkalara daimî temlik edib, boşbosuna mâlikiyetini bozmaz. Aynen öyle de; şu Kâinat denilen ağacın dalları olan unsurlar ve unsurların uçlarında bulunan ve çiçekleri ve yaprakları hükmünde olan nebatat ve hayvanat ve o yaprakların ve çiçeklerin en yukarıındaki meyveler olan İnsanlar ve o meyvelerin en mühim meyveleri ve semereleri ve Netice-i Hilkatları olan Ubudiyelerini ve Şükürlerini ve bilhassa o meyvelerin cem'iyetli çekirdekleri olan kalblerini ve zahr-i kalb denilen kuvve-i hâfızalarını başka kuvvette hiçbir cihetle kaptırmaz ve kaptırmakla Saltanat-ı Rububiyetini kırmaz ve kırmakla Mabudiyetini bozmaz.

Hem daire-i mümkünkinatın ve kesretin en müntehasında bulunan căz'iyatta, belki o căz'iyatın căz'iyat-ı ahvalinde ve keyfiyatında Makâsid-ı Rububiyet temerküz ettiğinden, hem de Mabudiyete uzanan ve Mabuda bakan minnetdarlıkların ve teşekküratların ve perestîşliklerin menşe'leri onlar olduğundan, elbette onları başka ellere vermez ve vermekle Hikmetini ibtal etmez. Ve Hikmetini ibtal etmekle Uluhiyetini iskat etmez. **Çünkü mevcudatın İcadındaki en mühim Makâsid-ı Rabbanîye, kendini Zîsuurlara tanittırmak ve sevdirmek ve Medh-ü Senasını ettirmek ve minnetdarlıklarını kendine celbetmektir.**

Bu ince Sîr içindir ki; Şükrü ve Perestişi ve Minnetdarlığı ve Muhabbeti ve Medhi ve Ubudiyeti intac eden Rîzk ve Şifa ve bilhassa Hidayet ve İman gibi daire-i kesretin en âhirindeki căz'î ve küllî bu gibi Fiiller ve În'amalar, doğrudan doğruya Kâinat Hâlîkînîn ve umum mevcudat Sultanının Eseri ve İhsani ve În'amı ve Hedîyesi ve Fîili olduğunu göstermek için Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan (Haşıye) tekrar ile Rîzki ve Hidayeti ve Şifayı Zât-ı Vâcib-ül Vücid'a veriyor ve onları İhsan etmek Ona mahsus ve Ona münhasırdır diyor ve gayet şiddetle gayrın müdahalesini reddediyor. Evet ebedî bir

Dâr-ı Saadeti kazandıran İman Nimetini veren, elbette ve her halde o Dâr-ı Saadeti Halk eden ve İmanı ona anahtar yapan bir Zât-ı Zülcelal'in Nimeti olabilir. Başkası bu derece büyük bir Nimetin Mün'imi olarak Mabudiyetin en büyük penceresini kapayıp, en ehemmiyetli vesilesini kapamaz ve çalamaz.

E l h a s ı l : Şecere-i Hilkatın en müntehasındaki en cüz'î ahval ve semerat, iki cihetle Tevhide ve Vahdete işaret ve şahadet ederler:

BİRİNCİSİ: Rububiyetin Kâinattaki maksadları onlarda tecemmu' ve gayeleri onlarda temerküz ve ekser Esma-i Hüsnanın Cilveleri ve zuhurları ve taayyünleri ve Hilkat-ı Mevcudatın neticeleri ve faideleri onlarda içtima ettiğinden, onların her birisi, bu temerküz noktasından der: Ben bütün Kâinatı Halk eden Zâtın malıyorum, fiiliyim, eseriyyim.

İKİNCİ CİHET ise: O cüz'î meyvenin kalbi, hem Hadîşçe zahr-ı kalb denilen İnsanın hâfızası, ekser enva'in bir çeşit muhtasar fihristesi ve bir küçük nümune haritası ve Şecere-i Kâinatın bir manevî çekirdeği ve ekser Esma-i İlahiyyenin incecik bir âyinesi olduğu; hem o Kalbin ve Hâfizanın emsalleri ve sikkeleri bir tarzda bulunan bütün Kalblerin ve Hâfizaların Kâinat yüzünde müstevliyane intişarları, elbette bütün Kâinatı Kabza-i Tasarrufunda tutan bir Zâta bakar ve yalnız Onun eseriyyim ve Onun san'atiyim derler.

E l h a s ı l : Nasılkı bir meyve, faydalılığı cihetile, tamam ağacının Mâlikine bakar. Ve çekirdeği cihetile, bütün o ağacın ecza ve a'za ve mahiyetine nazar eder. Ve bütün emsalinde aynı bulunan yüzündeki sikkesi cihetile, o ağacın bütün meyvelerini temaşa eder: "Biz biriz ve bir Elden çıkmışız, birtek Zâtın malıyız. Ve birimizi yapan, elbette umumumuzu O yapar." derler. Öyle de daire-i kesretin nihayetlerindeki Zîhayat ve Zîhayatın ve hususan İnsanın yüzündeki sikke ve Kalbindeki fihristiyet ve mahiyetindeki neticelik ve meyvelik cihetile, doğrudan doğruya bütün Kâinatı Kabza-i Rububiyetinde tutan Zâta bakar ve Vahdetine şahadet eder.

VAHDANIYETİN İKİNCİ MUKTAZİSİ: Vahdette Vücub derecesinde bir sühulet, bir kolaylık ve şirkte, imtina' derecesinde bir suubet ve müşkilât bulunmasıdır. Bu Hakikat ise; İmam-ı Ali Radîyallahü Anh'in tabirince **Siracünnur**'un çok Risalelerinde ve bilhassa

Yirminci Mektub'da tafsilen ve **Otuzuncu Lem'anın Dördüncü Nüktesinde** icmalen gayet kat'î ve parlak bir surette isbat ve izah edilmiş ve gayet kuvvetli Bürhanlar ile gösterilmiştir ki: Bütün eşya birtek Zâta verilse, bu Kâinatın İcadı ve Tedbiri, bir ağaç kadar kolay ve bir ağacın Halkı ve İnsası, bir meyve kadar sühuletli ve bir baharın İbdâi ve İdaresi, bir çiçek kadar âsân ve hadsiz efradı bulunan bir nev'in terbiyesi ve tedbiri, bir ferd kadar müşkilatsız olur. Eğer şirk yolunda esbab ve tabiatla verilse; bir ferdin İcadı, bir nevi belki neviler kadar ve bir çekirdeğin İcadı bir ağaç, belki yüz ağaç kadar ve bir ağacın İcad ve İnsâ ve İhya ve İdare ve Terbiye ve Tedbiri, Kâinat kadar, belki daha ziyade müşkil olur.

Madem **Siracunnur**'da hakikat-1 hal böyle isbat edilmiş ve madem bilmüşahede gözümüz önünde görüyoruz ki, gayet derecede san'atlî ve kıymetdarlık ile beraber nihayet derecede bir mebzûliyet var. Ve her bir Zîhayat fevkâlâde mu'cizane ve hârika ve çok cihazatları bulunan birer makine-i acibe olmakla beraber, sehayet-i mutlaka içinde kibrit çakar gibi bir sur'at-i hârika ile gayet derecede kolaylık ve sühulet ve külfetsiz bir surette Vücuda geliyorlar. Elbette bizzarure ve bilbedâhe gösterir ki, o mebzûliyet ve o sühulet, Vahdetten ve birtek Zâtın işleri olmasından ileri geliyor. Yoksa değil ucuzluk ve çokluk ve çabukluk ve kolaylık ve kıymetdarlık, belki şimdi beş para ile alınan bir meyve, beşyüz lira ile alınmayacaktı; belki bulunmayacak derecede nâdir olacaktı. Ve şimdi saat kurmak ve elektriğin düğmelerine dokunmakla işleyen muntazam makineler gibi Vücduları, İcadları kolay ve âsân olan Zîhayat şeyler; imtina' derecesinde suubetli, müşkilatlı olacak ve bir günde ve bir saatte ve bir dakikada bütün cihazat ve şerait-i hayatıyla Vücuda gelen bir kısım hayvanlar bir senede, belki bir asırda, belki hiç gelmeyecek idi.

Siracunnur'un yüz yerinde en muannid bir münkiri dahi susturacak bir kat'iyetle isbat edilmiş ki: Bütün eşya birtek Zât-1 Vâhid-i Ehad'e verilse, birtek şey gibi kolay ve çabuk ve ucuz olur. Eğer esbaba ve tabiatla dahi hisse verilse, birtek şeyin İcadı bütün eşya kadar çetin ve geç ve ehemmiyetsiz ve bahâli olacak. Bu Hakikatın Bürhanlarını görmek istersen **Yirminci ve Otuzüncü Mektublara** ve **Yirmiikinci ve Otuzikinci Sözlere** ve tabiatla dair **Yirmiüçüncü ve İslm-i A'zama** dair **Otuzuncu Lem'alara** ve bilhassa

Otuzuncu Lem'anın İsm-i Ferd ve İsm-i Kayyum'a dair Dördüncü ve **Altıncı Nüktelerine** baksan göreceksin ki, iki kerre iki dört eder kat'iyetinde bu Hakikat isbat edilmiştir. Burada, o yûzer Bürhanlarından bir tanesine işaret edilecek. Şöyle ki:

Eşyanın İcadı, ya ademden olur, ya terkib suretinde sair anasırdan ve mevcudattan toplanır. Eğer birtek Zâta verilse, o vakit her halde O Zâtın herşeye muhit bir İlmi ve herşeye müstevli bir Kudreti bulunacak. Ve bu surette Onun İlminde suretleri ve Vücud-u Îlmîleri bulunan eşyaya Vücud-u Haricî vermek ve zahir bir ademden çıkarmak ise, bir kibrıt çakar gibi veya göze görünmeyen bir yazı ile yazılan bir hattı göze göstermek için, gösterici bir maddeyi üstüne geçirmek ve sürmek gibi veya fotoğrafın âyînesindeki sureti kâğıt üstüne nakleden kolay ameliyat gibi gayet kolay bir surette Sâniin İlminde plânları ve programları ve manevî mikdarları bulunan eşayı, "Emr-i **كُنْ فَيَكُونُ**" ile adem-i zahirîden Vücud-u Haricîye çıkarır. Eğer İnşa ve Terkib suretinde olsa ve hiçten, ademden İcad etmeyip belki anasırdan ve etraftan toplamak suretiyle yapsa; yine nasılki bir taburun istirahat için her tarafa dağılmış olan efradlarının bir boru sadâsiyla toplanmaları ve muntazam bir vaziyete girmeleri ve o sevkiyatı teshil ve o vaziyeti muhafaza hususunda, bütün ordu kendi kumandanının kuvveti ve kanunu ve gözü hükmünde olduğu gibi... aynen öyle de: Sultan-ı Kâinat'ın Kumandası altındaki zerreler, Onun Kaderî ve Îlmî Düsturlarıyla ve müstevli Kudretinin Kanunlarıyla ve temas ettikleri sair mevcudat dahi, O Sultan'ın Kuvveti ve Kanunu ve memurları gibi teshihatçı olarak o zerreler sevkulanup gelirler. Bir Zihayatın Vücudunu teşkil etmek için Îlmî, Kaderî birer manevî kalıp hükmünde bir mikdar-ı muayyen içine girerler, dururlar. Eğer eşya, ayrı ayrı ellere ve esbaba ve tabiat gibi şeylere havale edilse, o halde bütün Ehl-i Aklin İttifâkıyla; hiçbir sebeb hiçbir cihetten, hiçten ademden İcad edemez. Çünkü o sebebin muhit bir ilmi, müstevli bir kudreti olmadığından, o adem ise, yalnız zahirî ve haricî bir adem olmaz, belki adem-i mutlak olur. Adem-i mutlak ise, hiçbir cihetle menşe-i vücud olamaz. Öyle ise, her halde terkib edecek. Halbuki İnşa ve Terkib suretinde bir sineğin, bir çiçekin cesedini, cismini zeminin yüzünden toplamak ve ince bir elek ile eledikten sonra binler müşkilatla o mahsus zerreler gelebilirler. Hem geldikten sonra dahi, o cisimde

dağılımadan muntazam bir vaziyeti muhafaza etmek için -manevî ve ilmî kalıpları bulunmadığından- maddî ve tabîî bir kalıp, belki a'zaları adedince kalıplar lâzımdır. Tâ ki o gelen zerreler, o cism-i Zîhayatı teşkil etsinler.

İşte bütün eşya birtek Zâta verilmesi, Vücub ve lüzum derecesinde bir kolaylık ve müteaddid esbaba verilmesi, imtina' ve muhal derecede- sinde müşkilatlar bulunduğu gibi; hersey Zât-ı Vâhid-i Ehad'e verilse, nihayet derecede ucuzluk içinde gayet derecede kıymetdar ve fevkâlâde san'atlî ve çok manidar ve gayet kuvvetli olur. Eğer şirk yolunda müteaddid esbaba ve tabiata havale edilse; nihayet derecede pahalılık içinde, gayet derecede ehemmiyetsiz, san'atsız, manasız, kuvvetsiz olur. Çünkü nasıl bir adam, askerlik haysiyetiyle bir kumandan-ı a'zama intisab ve istinad ettiğinden, hem bir ordu onun arkasında -lüzum olursa- tahşid edilebilir bir kuvve-i maneviyeyi, hem o kumandanın ve ordunun kuvveti, onun ihtiyat kuvveti olmasıyla, kuvvet-i şahsiyesinden binler defa ziyyade maddî bir kudreti, hem o ehemmiyetli kuvvetinin menabiini ve cephanesini -ordu taşıdığı için- kendisi taşımağa mecbur olmadığından fevkâlâde işleri yapabilecek bir iktidarı kazandığından, o tek nefer, düşman olan bir müşiri esir ve bir şehri tehcir ve bir kaleyi teshir edebilir. Ve eseri, hârika ve kıymetdar olur. Eğer askerliği terkedib, kendi kendine kalsa, o Hârika Kuvve-i Maneviyeyi ve o Fevkâlâde Kudreti ve o Mu'cizekâr İktidarı birden kaybederek, âdi bir başıbozuk gibi kuvvet-i şahsiyesine göre cüz'î, kıymetsiz, ehemmiyetsiz işleri görebilir ve eseri de o nisbette küçültür.

Aynen öyle de: Tevhid yolunda hersey Kadîr-i Zülcelal'e İntisab ve İstinad ettiğinden, bir karınca bir firavunu, bir sinek bir nemruodu, bir mikrop bir cebbarı mağlub ettiğleri gibi, tırnak gibi bir çekirdek, dağ gibi bir ağaç omuzunda taşıyarak o ağacın bütün âlât ve cihazatının menşei ve mahzeni bir tezgâh olmakla beraber, her bir zerre dahi yüzbin san'atlarda ve tarzlarda bulunan cisimleri ve suretleri teşkil etmek hizmetinde bulunmak olan hadsiz Vazifeleri, o İntisab ve İstinad ile görebilir. Ve o küçük memurların ve bu incecik askerlerin mazhar oldukları eserler gayet mükemmel ve san'atlî ve kıymetdar olur. Çünkü o eserleri yapan Zât, Kadir-i Zülcelal'dır. Onların ellişine vermiş, onları perde yapmış. Eğer şirk yolunda esbaba havale edilse; karıncanın eseri karınca gibi ehemmiyetsiz

ve zerreinin san'atı zerre kadar kıymeti kalmaz ve herşey manen sukat ettiği gibi maddeten dahi o derece sukat edecek ki, koca dünyayı beş para ile kimse almazdı.

Madem Hakikat budur. Ve madem herşey nihayet derecede hem kıymetdar, hem san'atlı, hem manidar, hem kuvvetli görünüyor, gözü müzle görüyoruz. Elbette Tevhid yolundan başka yol yoktur ve olamaz. Eğer olsa, bütün mevcudatı değiştirmek ve dünyayı ademe boşaltıp, yeniden ehemmiyetsiz müzahrefatla doldurmak lâzım gelecek. Tâ ki, şirk olacak olasılıksızın. İşte İmam-ı Ali'nin (R.A.) tabirince **Siracinnur** ve **Siracissürc** olan **Resail-in Nur'da** Tevhide dair beyan ve izah edilen yüzler Bürhanlardan birtek Bürhanın icmalini iştittin, ötekileri kıyas edebilirsin.

TEVHİDİN ÜÇÜNCÜ MUKTEZİSİ: Her şeyde, hususan Zîhayat masnûlardaki Hilkat fevkâlâde san'atkârane olmakla beraber, bir çekirdek bir meyvenin ve bir meyve bir ağaçın ve bir ağaç bir nev'in ve bir nev' bir Kâinatın bir küçük nüümunesi, bir misal-i musaggarası, bir muhtasar fîrîstesi, bir mücîmel haritası, bir manevî çekirdeği ve İlîm Düstûrlar ile ve Hikmet Mizanları ile Kâinattan sözülmüş, sağlanmış, toplanmış birer câmî' noktası ve mayelik birer katresi olduğundan, onlardan birisini İcad eden Zât, her halde bütün Kâinatı İcad eden aynı Zât'tır. Evet bir kavun çekirdeğini Halk eden Zât, bilbedahe kavunu Halk edendir; Ondan başkası olamaz ve olması muhal ve imkânsızdır.

Evet biz bakıyoruz, görüyoruz ki: Kanda her bir zerre o kadar muntazam ve çok vazifeleri görüyor ki, yıldızlardan geri kalmıyor. Ve kanda bulunan herbir küreyvat-ı hamra ve beyza, o derece şuurkârane cesed için muhafaza ve İaşe hususunda öyle işleri görüyor ki, en mükemmel erzak memurlarından ve muhafaza askerinden daha mükemmelidir. Ve cisimdeki hüceyrelerinin her birisi, o derece muntazam muamelata ve vâridat ve sarfiyata mazhardır ki, en mükemmel bir cesedden ve bir saraydan daha mükemmel İdare edilir. Ve hayvanatın ve nebatatın her bir ferdi, yüzünde öyle bir sikkeyi ve içinde ve sinesinde öyle bir makinayı taşıyor ki, bütün hayvanları ve nebatları İcad eden bir Zât, ancak o sikkeyi o yüzde ve o makinayı o sine içinde yapabilir. Ve Zîhayattan her bir nevi, o derece zemin yüzünde muntazaman yayılmış ve sair nevilere münasebetdarane

karişmış ki, bütün o enva'ı birden İcad, İdare, Tedbir, Terbiye etmeyen ve zemin yüzünü örten ve dörtyüz bin nebatî ve hayvanî olan atkı ipleriyle dokunan gayet naklışlı ve san'atlı hayatdar bir haliçeyi Nesc ve İcad edemeyen, o tek nev'i İcad ve İdare edemez. Daha bunlara başka şeyler kıyas edilse anlaşılır ki; Kainat mecmuası, Halk ve İcad cihetinde tecezzi kabul etmez bir külldür ve Tedbir ve Rububiyet cihetinde inkışamı imkânsız bir küllidir.

Bu üçüncü muktazi **Siracinnur**'un çok Risalelerinde, hususan **Otuzikinci Söz'ün** Birinci Mevkifinda o kadar katî ve parlak izah ve isbat edilmiştir ki, güneşin akisleri gibi her şeyin âyinesinde bir Bürhan-ı Vahdet temessül ve bir Hüccet-i Tevhid in'ikas ediyor. Biz o izaha iktifaen burada o uzun kissayı kısa kestik.

Üçüncü Makam

[Bu makam, Tevhidin üç külli alâmetini icmalen beyan edecek.]

Vahdetin tahakkukuna ve Vücduna delalet eden deliller ve alâmetler ve hüccetler hadd ve hesaba gelmez. Onlardan binler Bürhanlar Siracinnur'da tafsilen beyan edildiğinden bu "Üçüncü Makam"da yalnız üç külli hüccetlerin icmalen beyanıyla iktifa edildi.

Birinci Alâmet ve Hüccet ki, وَحْدَةٌ Kelimesi onun neticesidir.

Her şeyde bir Vahdet var. Vahdet ise, bir Vâhidde delalet ve işaret eder. Evet vâhid bir eser, bilbedahe Vâhid bir Sâni'den sudûr eder. Bir elbette Birden gelir. Her şeyde bir birlik bulunduğuundan, elbette birtek Zâtın eseri ve san'atı olduğunu gösterir. **Evet bu Kâinat, bin birlikler perdeleri içinde sarılı bir gül goncası gibidir.** Belki Esma ve Ef'al-i Umumiye-i İlahiyenin adedince Vahdetleri giymiş birtek İnsan-ı Ekberdir. Belki enva'-ı mahlukat sayısınca dallarına Vahdetler, birlikler asılmış bir Şecere-i Tûbâ-i Hilkattır. Evet Kâinatın İdaresi bir ve Tedbiri bir ve saltanatı bir ve sikkesi bir, bir bir bir tâ binbir bir birler kadar... Hem bu Kâinatı çeviren İsimler ve Fiiller bir iken, herbiri Kâinatı veya ekserini ihata eder. Yani, içinde işleyen Hikmeti bir ve İnayeti bir ve Tanzimatı bir ve İlaşesi bir ve muhtaçlarının imdadlarına koşan Rahmet bir ve o Rahmetin bir şerbetçisi olan yağmur bir ve hâkeza bir bir bir tâ binler bir birler... Hem bu Kâinatın sobası olan Güneş bir, lâmbası olan Kamer bir, aşçısı olan ateş bir, levazimat deposu ve hazine direğine olan dağ bir, sakacı ve sucusu bir ve bağları sulayan süngerî bir ve hâkeza bir bir bir tâ binbir birler kadar...

İşte Âlemin bu kadar birlikleri ve Vahdetleri, güneş gibi zahir birtek Vâhid-i Ehad'e işaret ve delalet eden bir Hüccet-i Bahiredir. Hem Kâinat unsurlarının ve nevilerinin herbirisini bir olmasıyla beraber, zeminin yüzünü ihataya etmesi ve birbirinin içine girmesi ve münasebetdarane ve belki muavenetkârane birleşmesi, elbette Mâlik ve Sahib ve Sâni'lerinin bir olmasına bir Alâmet-i Zahiredir.

İkinci Alâmet ve Hüccet ki, لَا شَرِيكَ لَهُ Kelimesini intac ediyor.

Bütün Kâinatta zerrelerden tâ yıldızlara kadar herşeyde kusursuz bir İntizam-ı Ekmel ve noksansız bir İnsicam-ı Ecme ve zulümsüz bir Mizan-ı Adilin bulunmasıdır. Evet Kemal-i İntizam, İnsicam-ı Mizan ise, yalnız Vahdetle olabilir. Müteaddid eller birtek işe karışırsa, karıştırır. Sen gel, bu İntizamın Haşmetine bak ki; bu Kâinatı gayet mükemmel öyle bir saray yapmış ki, herbir taşı bir saray kadar san'atlı ve gayet muhteşem öyle bir şehir etmiş ki, hadnız olan vâridat ve sarfiyatı ve nihayetsiz kıymetdar malları ve erzakı, bir Perde-i Gaybdan Kemal-i İntizamla vaktine umulmadığı yerlerden geliyor. Ve gayet manidar öyle mu'cizane bir Kitaba çevirmiş ki, herbir harfi yüz satır ve herbir satırı yüz sahife ve her sahifesi yüz bab ve her babı yüz Kitab kadar manaları ifade eder. Hem bütün babları, sahifeleri, satırları, kelimeleri, harfleri birbirine bakar, birbirine işaret ederler.

Hem sen gel, bu İntizam-ı Acib içinde şu Tanzimin Kemaline bak ki; bu koca Kâinatı tertemiz medenî bir şehir, belki temizliğine gayet dikkat edilen bir güzel kasır, belki yetmiş süslü hulleleri birbiri üstüne giymiş bir hur-ilân, belki, yetmiş latif zînetli perdelere sarılmış bir gül goncası gibi pâk ve temizdir. Hem sen gel, bu İntizam ve Nezafet içindeki bu Mizanın Kemal-i Adaletine bak ki, bin derece büyütmekle ancak görülebilen küçük ve incecik mahlukları ve huveynatı ve bin defa küre-i arzdan büyük olan yıldızları ve güneşleri, o Mizanın ve o terazinin vezniyle ve ölçüyle tartılır ve onlara lâzım olan her şeyleri noksansız verilir. Ve o küçük mahluklar, o fevkâlâde büyük masnu'lar ile beraber, o Mizan-ı Adalet karşısında omuz omuzadırlar. Halbuki o büyüklerden öyleleri var ki, eğer bir saniye kadar müvazenesini kaybetse, Müvazene-i Âlemi bozacak ve bir Kıyameti koparacak kadar bir tesir yapabilir.

Hem sen gel, bu İntizam, Nezafet, Mizanın içinde, bu fevkâlâde cazibedar Cemale ve güzelliğe bak ki; bu koca Kâinatı gayet güzel bir Bayram ve gayet süslü bir meşher ve çiçekleri yeni açılmış bir bahar şeklini vermiş ve koca baharı gayet güzel bir saksı, bir gül destesi yapmış ki; her bahara, zeminin yüzünde mevsim be mevsim açılan yüzbinler naklışlı bir muhteşem çiçek suretini vermiş. Ve o baharda herbir çiçeği çeşit zînetlerle güzelleştirmiş. Evet nihayet derecede Hüsün ve Cemalleri bulunan Esma-i Hüsnanın güzel Cilveleriyle, Kâinatın herbir nev'i, hattâ herbir ferdi, kabiliyetine göre öyle bir Hüsne mazhar olmuşlar ki; Hûccet - ül İslâm İmam - 1 Gazalî demiş:

لَيْسَ فِي الْمَكَانِ أَبْدَعُ مِنَّا كَانَ Yani: "Daire-i İmkânda bu mükev-

venattan daha bedi' daha güzel yoktur." İşte bu muhit ve cazibedar olan Hüsün ve bu umumî ve hârikulâde Nezafet ve bu müstevli ve şümüllü ve gayet hassas Mizan ve bu ihatalı ve her cihette mu'cizane İntizam ve İnsicam, Vahdete ve Tevhide öyle bir hüccettir, bir alâmettir ki, gündüzün ortasındaki ziyanın güneşe işaretinden daha parlaktır.

[Bu Makama aid Gayet Mühim İki Şîkh Bir Suale Gayet Muhtasar Ve Kuvvetli Bir Cevabdır.]

S u a l i n B i r i n c i Ş i k k i : Bu makamda diyorsun ki: Kâinatı Hüsün ve Cemal ve Güzellik ve Adalet ihata etmiştir. Halbuki gözümüz önünde bu kadar çirkinliklere ve musibetlere ve hastalıklara ve beliyeyelere ve ölümlere ne diyeceksin?

E l c e v a b : Çok güzellikleri intac veya izhar eden bir çirkinlik dahi, dolayısıyla bir güzelliktir. Ve çok güzelliklerin görünmemesine ve gizlenmesine sebeb olan bir çirkinliğin yok olması, görünmemesi, yalnız bir değil, belki müteaddid defa çirkindir. Meselâ; vâhid-i kıyasî gibi bir kubh bulunmazsa, Hüsnün Hakikati birtek nevi olur; pek çok mertebeleri gizli kalır. Ve kubhun tedahülü ile mertebeleri inkişaf eder. Nasılıki soğluğun vücuduyla, hararetin mertebeleri ve karanlığın

bulunmasıyla ziyanın dereceleri tezahür eder. Aynen öyle de: Cüz'î şer ve zarar ve musibet ve çirkinliğin bulunmasıyla, külli Hayırlar ve külli Menfaatler ve külli Nimetler ve külli Güzellikler tezahür ederler. Demek çirkinin İcadı çirkin değil, güzeldir. Çünkü, neticelerin çoğu güzeldir. Evet yağmurdan zarar gören tenbel bir adam, yağmura Rahmet namını verdiren hayırlı neticelerini hükümden iskat etmez; Rahmeti zahmete çeviremez.

Amma fena ve zeval ve mevt ise, **Yirmidördüncü Mektub**'da gayet kuvvetli ve kat'î Bürhanlar ile isbat edilmiş ki: Onlar umumî Rahmete ve ihatalı Hüsne ve şümüllü Hayra münafî değiller, belki muktezalarıdırular. Hattâ şeytanın dahi, manevî terakkiyat-ı beşeriyyenin zenbereği olan müsa-bakaya ve mücahedeye sebeb olduğundan, o nev'in İcadı dahi Hayırdır, o cihette güzeldir. Hem hattâ kâfir, kûfîr ile bütün Kâinatın hukukuna bir tecavüz ve şerefini tahkir ettiğinden, ona Cehennem azabı vermek güzeldir. Başka Risalelerde bu iki nokta tamamen tafsil edildiğinden burada bir kısa işaretle iktifa ediyoruz.

S u a l i n i k i n c i s i k k i : (Haşiye) Haydi şeytana ve kâfire aid bu cevabı umumî noktasında kabul edelim. Fakat Cemîl-i Mutlak ve Rahîm-i Mutlak ve Hayr-ı Mutlak olan Zât-ı Ganiyy-i Alelitlak, nasıl oluyor ki, bîçare cüz'î ferdleri ve şahısları musibete, şerre, çirkinliğe mübtela ediyor?

Elcevab: Ne kadar iyilik ve güzellik ve Nimet varsa, doğrudan doğruya o Cemîl ve Rahîm-i Mutlak'ın Hazine-i Rahmetinden ve İhsanat-ı Hususiyesinden gelir. Ve musibet ve şerler ise, Saltanat-ı Rububiyetin Âdetullah namı altında ve külli İradelerin mümessilleri olan umumî ve külli Kanunlarının çok neticelerinden tek-tük cüz'î neticeleri olmasından, o Kanunlar cereyanının cüz'î muktezaları olduğundan, elbette külli maslahatlara medar olan o Kanunları muhafaza ve riayet etmek için o şerli, cüz'î neticeleri dahi Halkeder. Fakat o cüz'î ve elîm neticelere karşı, İmdadat-ı Hassa-i Rahmaniye ve İhsanat-ı Hususîye-i Rabbaniye ile musibete düşen efradın feryadlarına ve belyyelere giriftar olan eşhasın istigaselerine yetişir. Ve Fâil-i Muhtar olduğunu ve her bir şeyin her bir işi, Onun meşietine

(Haşiye): Bu ikinci şıkkın cevabı çok mühimdir, çok evhamî izale eder.

bağlı bulunduğu ve umum Kanunları dahi, daima irade ve ihtiyarına tâbi' bulunmalarını ve o Kanunların tazyikinden feryad eden ferdleri, bir Rabb-i Rahîm dinlediğini ve imdadlarına İhsaniyla yetiştiğini göstermekle; Esma-i Hüsnanın kayıdsız ve hadsiz Cilvelerine, hadsiz ve kayıdsız bir meydan açmak için o külli Âdetullah Düsturlarının ve o umumî Kanunların Şuzuzatıyla ve hem şerli căz'î neticeleriyle, hususî İhsanat ve hususî Teveddûdat, yani sevdirmekle hususî Tecelliyat kapılarını açmıştır. Bu ikinci Alâmet-i Tevhid **Siracinnur**'un belki yüz yerlerinde beyan edildiğinden, burada hafif bir işaretle iktifa ettik.

Üçüncü Hüccet ve Alâmet: **لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ** ile işaret edilen

hadd ve hesaba gelmeyen Tevhid Sikkeleridir. Evet her şeyin yüzünde, căz'î olsun külli olsun, zerrattan tâ seyyarata kadar öyle bir Sikke var ki, âyinede güneşin cilvesi güneşî gösterdiği gibi, öyle de o sikke âyinesi dahi, Şems-i Ezel ve Ebed'e işaret ederek, Vahdetine şahadet eder. O hadsiz Sikkelerden pek çokları **Siracinnur**'da tafsilen beyan edildiğinden burada yalnız kısa bir işaretle üç tanesine bakacağız. Şöyledi ki:

Mecmu-u Kâinatın yüzüne, enva'in birbirine karşı gösterdikleri Teavün, Tesanûd, Teşabûh, Tedahülden mürekkeb geniş bir Sikke-i Vahdet konulduğu gibi, zeminin yüzüne de, dörtüz bin hayvanî ve nebatî taifelerden mürekkeb bir Ordu-yu Sübhanîn ayrı ayrı erzak, esliha, elbise, talimat, terhisat cihetinde gayet İntizam ile hiçbirini şaşırmayarak, vakti vaktine verilmesiyle koyduğu o Sikke-i Tevhid misillü İnsanın yüzüne de, herbir yüzün umum yüzlere karşı birer alâmet-i farika bulunmasıyla koyduğu Sikke-i Vahdaniyet gibi herbir masnu'un yüzünde -căz'î olsun külli olsun- birer Sikke-i Tevhid ve herbir mahlukun başında -büyük olsun, küçük olsun, az ve çok olsun- birer Hâtem-i Ehadiyet müşahede edilir. Ve bilhassa Zîhayat mahlukların Sikkeleri çok parlaktırlar. Belki herbir Zîhayat kendisi dahi birer Sikke-i Tevhid, birer Hâtem-i Vahdet, birer Mühr-ü Ehadiyet, birer Turra-i Samediyettirler.

Evet herbir çiçek, herbir meyve, herbir yaprak, herbir nebat,

herbir hayvan; öyle bir Mühr-ü Ehadiyet, birer Hâtem-i Samediyettir ki, herbir ağaç birer Mektub-u Rabbanî ve herbir taife-i mahlukatı birer Kitab-ı Rahmani ve herbir bahçeyi, birer Ferman-ı Sübhanî suretine çevirerek, o ağaç mektubuna, çiçekleri adedince mühürler ve meyveleri sayısınca imzalar ve yaprakları miktarınca turralar basılmış ve o nev' ve taife Kitabına dahi, onun Kâtibini göstermek, bildirmek için ferdleri adedince hâtemler basılmış. Ve o bahçe fermanına, onun Sultanını tanıttırmak, tarif etmek için o bağ içinde bulunan nebat, ağaç, hayvan sayısınca Sikkeler basılmış. Hattâ herbir ağacın mebdeinde ve münteha-

hasında ve üstünde ve içinde **هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالبَاطِنُ**

İsimlerinin işaret ettikleri dört Sikke-i Tevhid var:

I s m – i E v v e l ile işaret edildiği gibi: Herbir meyvedar ağacın menşe-iaslısı olan çekirdek (Haşije) öyle bir sandukçadır ki, o ağacın programını ve fihristesini ve plânını... ve öyle bir tezgahtır ki, onun cihazatını ve levazimatını ve teşkilatını... ve öyle bir makinedir ki, onun ibtidadaki incecik vâridatını ve latifane masarifini ve tanzimatını taşıyor.

V e İ s m – i Â h i r ' l e işaret edildiği gibi: Herbir ağacın neticesi ve meyvesi öyle bir tarifenamedir ki, o ağacın eşkalini ve ahvalini ve evsafını... ve öyle bir beyannamedir ki, onun vazifelerini ve menfaatlerini ve hassalarını ve öyle bir fezlekedir ki, o ağacın emsalini ve ensalini ve nesl-i âtisini o meyvenin kalbinde bulunan çekirdekler ile beyan ediyor, Ders veriyor.

V e İ s m – i Z a h i r ' l e işaret edildiği gibi: Her ağacın giydiği suret ve şekil öyle musanna ve münakkaş bir hulledir, bir libastır

(Haşije): Eski zamandan beri **darb-ı mesel** olarak **umumun dilinde** ve **lisân-ı nâsta** gezen şu "Çekirdektен yetişme" sözü bu Risalenin Müellifine bir **İşaret-i Gaybiye-i Örfiye** denilebilir. Çünkü Risale-i Nur Hâdimi olan **Şahîs Kur'anın Feyziyle**, çekirdek ve çiçekte Tevhid için iki **Mî'râc-ı Marifet** keşfederek tabiiyyunları boğan aynı yerde **Âb-ı Hayat** bulmuş ve çekirdektен **Hakikata** ve **Nur-u Marifete** yetişmiş ve bu iki şeyin Risale-i Nur'da ziyade tekrarları bu **Hikmete binaendir.**

ki, o ağacın dal ve budak ve a'za ve eczasiyla tam kametine göre biçilmiş, kesilmiş, süslendirilmiş. Ve öyle hassas ve mizanlı ve manidardır ki, o ağacı bir Kitab, bir Mektub, bir Kaside suretine çevirmiştir.

V e İ s m – i B â t i n ile işaret edildiği gibi: Her ağacın içinde işleyen tezgâh, öyle bir fabrikadır ki, o ağacın bütün ecza ve a'zasını teşkil ve tedvir ve tedbirini gayet hassas Mizanla ölçtügü gibi, bütün ayrı ayrı a'zalarına lâzım olan maddeleri ve Rızıkları, gayet mükemmel bir İntizam altında sevk ve taksim ve tevzi ile beraber Akılları hayret içinde bırakan şimşek çakmak gibi bir sür'at ve saat kurmak gibi bir sühulet ve bir orduya arş demek gibi bir birlik ve beraberlik ile o hârika fabrika işliyor.

E l h a s ı l : Herbir ağacın evveli, öyle bir sandukça ve program.. ve âhiri, öyle bir tarifename ve nümune.. ve zahiri, öyle bir musanna hulle ve bir münakkaş libas.. ve bâtinî, öyle bir fabrika ve tezgâhtır ki, bu dört cihet öyle birbirine bakıyorlar ve dördün mecmuundan öyle bir Sikke-i A'zam, belki bir İsm-i A'zam tezahür eder ki, bilbedahe bütün Kâinatı İdare eden bir Sâni'-i Vâhid-i Ehad'den başkası o işleri yapamaz. Ve ağaç gibi her Zîhayatın evveli, âhiri, zahiri, bâtinî birer Sikke-i Tevhid, birer Hâtem-i Vahdet, birer Mühr-ü Ehadiyet, birer Turra-i Vahdaniyet taşıyor.

İşte bu üç misaldeki ağaca kıyasen, bahar dahi çok çiçekli bir ağaçtır: Güz mevsiminin eline emanet edilen tohumlar, çekirdekler, kökler, **İsm-i Evvel'in** Sikkesini.. ve yaz mevsiminin kucağına dökülen, eteğini dolduran meyveler, hububat ve sebzevatlar **İsm-i Âhir'in** Hâtemini.. ve bahar mevsimi, hur-il ìn misillü birbiri üstüne giydiği sündüs-misal hulleler ve yüzbin nakışlar ile süslenmiş fitrî libaslar **İsm-i Zahir'in** Mührünü.. ve baharın içinde ve zeminin batnında işleyen samedanî fabrikalar ve kaynayan rahmanî kazanlar ve yemekleri pişirttiären rabbanî matbahalar, **İsm-i Bâtin'in** Turrasını taşıyorlar.

Hattâ herbir nevi, meselâ nev'-i beşer dahi bir ağaçtır: Kökü ve çekirdeği mazide ve semereleri, neticeleri müstakbelde olarak hayat-ı cinsiye ve Beka-yı Nev'i içinde gayet muntazam Kanunların bulunması gibi, hal - i hazır vaziyeti dahi, hayat - ı şahsiye ve hayat - ı

içtimaiye düsturlarının hükmü altında bir Sikke-i Tevhid ve zahirî karışıklıklar altında gizli, muntazam bir Hâtem-i Vahdet ve müşevveş ahval-i beşeriye altında Mukadderat-ı Hayatiye denilen Kaza ve Kaderin Düsturlarının hükmü altında bir Mühr-ü Vahdaniyet taşıyor.

* * *

Hâtıme

[**Sırr-ı Tevhid içinde sair Erkân-ı İmaniyeye birer kelâmla kısacık birer işaretettir.**]

Ey insan-ı gafil! Gel bir kere düşün ve bu Risalenin üç makamında beyan edilen "Üç Meyve, Üç Muktazi, Üç Hücceti" nazara al, bak ki; bu Kâinatta tasarruf eden ve en cüz'î bir Şifayı ve en küçük bir Şükrü dahi nazara alan ve sinek kanadı gibi en az bir san'ati, başkalarına havale etmeyen ve vermeyen ve lâkayd kalmayan ve en basit bir tohumla bir ağaç kadar Vazifeler ve Hikmetler takan ve kendi Rahmaniyetini ve Rahîmiyetini ve Hakîmligini herbir san'atiyla ihsas eden ve kendini herbir vesile ile tanittıran ve herbir Nimetle sevdiren bir Sâni'-i Kadîr, Hakîm, Rahîm, Alîm hiç mümkün müdür ki ve hiç bir cihetle kabil midir ki, Kâinatı manen istilâ eden Mehasin-i Hakikat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) ve Tesbihat-ı Ahmediyeye (A.S.M.) ve Envâr-ı İslâmiyeye karşı lâkayd kalsın? Ve hiçbir cihetle mümkün müdür ki; bütün masnuatını yıldızlayan ve bütün mahlukatını sevindiren ve Kâinatı ışıklandıran ve Semavat ve arzı velveleye veren ve küre-i arzin yarısını ve nev'-i beşerin beşten birisini ondört asır bilâ-fasila Saltanat-ı Maddiye ve Maneviyesi altına alan ve daima o muhteşem Saltanatı Hâlik-ı Kâinat hesabına ve namına süren Risalet-i Ahmedîye (A.S.M.), o Sâniin en mühim bir Maksadı, bir Nuru, bir Âyinesi olmasın? Hem Muhammed (A.S.M.) gibi aynı Hakikata hizmet eden Enbiyalar dahi o Sâniin Elçileri ve Dostları ve Memurları olmasın? Hâşâ, Mu'cizat-ı Enbiya adedince hâşâ ve kellâ!...

Hem hiçbir cihetle mümkün müdür ki, dal ve budak gibi en cüz'î bir şeye yüz hikmetleri ve meyveleri takan ve kendi Rububiyetini fevkâlâde Hikmetleriyle ve umumî Rahmanietyile tanıttırıp, sevdiren bir Hâlik-ı Hakîm-i Rahîm, Kudrette nisbeten bir bahar kadar kolay olan Haşri getirmeyerek, bir Dâr-ı Saadet, bir Menzil-i Beka açmayıp, bütün Hikmetlerini ve Rahmetlerini hattâ Rububiyetini ve Kemalâtını inkâr etsin ve ettirsin ve çok sevdığı bütün mahbub mahluklarını ebedî bir surette i'dam etsin? Hâşâ, yüzbin defa hâşâ!.. O Cemal-ı Mutlak, böyle bir Kubh-u Mutlaktan yüzbinler derece münezzeh ve mukaddestir.

UZUNCA BİR HAŞİYE:

Haşır münasebetiyle bir sual: Kur'anda mükerrerden:

وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلْمَحُ الْبَصَرِ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً

Fermanları gösteriyor ki: Haşr-i A'zam bir anda, zamansız vücuda geliyor. Dar akıl ise, bu hadsiz derece hârika ve emsalsiz olan mes'eleyi iz'an ile kabul etmesine medar olacak meşhud bir misal ister.

Elcevab: Haşirde, Ruhların cesedlere gelmesi var. Hem cesedlerin İhyası var. Hem cesedlerin İnşası var. Üç Mes'eledir.

BİRİNCİ MES'ELE: Ruhların cesedlerine gelmesine misal ise: Gayet muntazam bir ordunun efradı, istirahat için her tarafa dağılmış iken, yüksek sadâlı bir boru sesiyle toplanmalarıdır. Evet, İsrafil'in borusu olan Sur'u, ordunun borazanından geri olmadığı gibi, Ebedler tarafında ve zerreler Âleminde iken Ezel canibinden gelen اللَّهُ يَرِيكُمْ

Hitabını işten ve قَالُوا بَلْ ile cevab veren Ervahlar, elbette ordunun neferatından binler derece daha musahhar ve muntazam ve muti'dirler. Hem değil yalnız Ruhlar, belki bütün zerreler dahi, bir Ordu-yu Sübhanî ve emirber neferleri olduğunu gayet katî Bürhanlarla Otuzuncu Söz isbat etmiş.

İKİNCİ MES'ELE: Cesedlerin İhyası misali ise: Çok büyük bir şehirde, şenlik bir gecede, birtek merkezden, yüzbin elektrik lâmbaları, âdetâ zamansız bir anda canlanmaları ve ışıklanması gibi, bütün küre-i arz yüzünde dahi, birtek merkezden yüz milyon lâmbala Nur vermek mümkündür. Madem Cenab-ı Hakk'ın elektrik gibi bir mahluku ve bir misafirhanesinde bir hizmetkârı ve bir mumdarı, Hâlikindan aldığı Terbiye ve İntizam Dersiyle bu keyfiyete mazhar oluyor. Elbette elektrik gibi binler nuranı hizmetkârlarının temsil ettiğleri Hikmet-i İlahiyyenin muntazam Kanunları dairesinde Haşr-i A'zam tarfat-ül aynda Vücuda gelebilir.

ÜÇÜNCÜ MES'ELE: Ecsadın def'aten İnşasının misali ise; bahar mevsiminde birkaç gün zarfında nev-i beşerin umumundan bin derece ziyade olan umum ağaçlarının bütün yapraklarıyla beraber

evvelki baharın aynı gibi birden mükemmel bir surette İnşaları ve yine umum ağaçların umum çiçekleri ve meyveleri ve yaprakları, geçmiş baharın mahsulâtı gibi, berk gibi bir sür'atle İcadları; hem o baharın mebde'leri olan hadsiz tohumcukların, çekirdeklerin, köklerin, birden beraber intibahları ve inkişafları ve İhyaları; hem kemiklerden ibaret olarak ayakta duran emvat gibi bütün ağaçların cenazeleri bir Emir ile def'aten **بَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ** Sırrına mazhariyetleri ve neşirleri; hem

küçük hayvan taifelerinin hadsiz efradlarının gayet derecede san'atlı bir surette İhyaları; hem bilhassa sinekler kabilelerinin Haşırleri ve bilhassa daima yüzünü, gözünü, kanadını temizlemekle bize Abdesti ve nezafeti ihtar eden ve yüzümüzü okşayan gözümüz önündeki kabilenin bir senede neşrolan efradı, benî-âdemin Âdem zamanından beri gelen umum efradından fazla olduğu halde, her baharda sair kabileler ile beraber birkaç gün zarfında İnşaları ve İhyaları, Haşırleri; elbette Kiyamette Ecsad-ı İnsaniyenin İnşasına bir misal değil, belki binler misaldırler.

Evet dünya Dâr-ül Hikmet ve Âhiret Dâr-ül Kudret olduğundan; dünyada Hakîm, Mürettib, Müdebbir, Mürebbi gibi çok İsimlerin iktizasıyla, dünyada İcad-ı Eşya bir derece tediçî ve zaman ile olması; Hikmet-i Rabbanîyenin muktezasıyla olmuş. Âhirette ise, Hikmetten ziyade Kudret ve Rahmetin tezahürleri için maddeye ve müddete ve zamana ve beklemeye ihtiyaç bırakmadan birden eşya İnşa ediliyor. Burada bir günde ve bir senede yapılan işler, Âhirette bir anda ve bir lemhada İnşasına işareten Kur'an - i Mu'ciz - ül Beyan

وَ مَا آمَرْتُ السَّاعَةَ إِلَّا كَلِمَحُ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ Ferman eder. Eğer

Haşrin gelmesini, gelecek baharın gelmesi gibi kat'î bir surette anlamak istersen; Haşre dair Onuncu Söz ile Yirmidokuzuncu Söz'e dikkat ile bak, gör. Eğer baharın gelmesi gibi inanmaz isen, gel parmağını gözüme sok!..

AMMA BİR DÖRDÜNCÜ MES'ELE olan mevt-i dünya ve Kiymet kopması ise: Bir anda bir seyyare veya bir kuyruklu yıldızın Emr-i Rabbanî ile küremize, misafirhanemize çarpması; bu hanemizi harab edebilir. On senede yapılan bir saray, bir dakikada harab olması gibi...

Bu Haşrin dört mes'elesinin icmali şimdilik yeter. Yine sadedimizde dönüyoruz. Hem hiç mümkün müdür ki, Kâinatın bütün hakikî ve âlî Hakikatlarının belig Tercümanı ve Hâlik-ı Kâinat'ın bütün Kema-lâtının mu'ciz Lisani ve bütün maksadlarının hârika Mecmuası olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan o Hâlik'in Kelâmi olmasın? Hâşâ, Âyatının Esrarı adedince hâşâ!..

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm, bütün Zîhayat, Zîsuur masnu'larını birbiriyle konuştursun ve dillerinin binler çeşitleriyle birbiriyle söylestirsin ve onların sözlerini ve seslerini bilsin ve işitsin ve Efaliyle ve În'amıyla zahir bir surette cevab versin, fakat kendisi konuşmasın ve konuşamasın? Hiç kabil midir ve hiç ihtimali var mı?..

Madem bilbedahe konuşur ve madem konuşmasına karşı tam anlayışlı muhatab en başta İnsandır. Elbette başta Kur'an olarak meşhur Kütüb-ü Mukaddese Onun konuşmalarıdır.

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm, kendini tanittirmak ve sevdirmek ve Medh-u Senasını ettirmek ve Enva'-ı İhsanatıyla Zîhayatları mesrur ve memnun etmekle minnetdarlıklarını ve şükürlerini Rububiyetine mühim bir medar yapmak için koca Kâinatı enva'ıyla, erkâniyla, Zîhayata musahhar bir hizmetkâr, bir mesken, bir meşher, bir ziyafergâh yaptıktan sonra, Zîhayatların çeşit çeşit, binlerce enva'larının nûshalarını o derece teksirini istiyor ki; kavak ve karaağaç gibi meyvesizlerin bir kısım yapraklarından her bir yaprağı, bir tabur sineklere yani havada zikreden Zîhayatlara hem beşik, hem rahm-ı mader, hem Erzaklarının mahzeni yaptığı halde; bu zînetli Semavatı ve bu nurani yıldızları sahibsiz, hayatsız, ruhsuz, sekenesiz, boş, hâlî, faydasız yani Melaikeşiz, Ruhanîsiz bırakınsın? Hâşâ, Melekler ve Ruhanîler adedince hâşâ ve kellâ!..

Hem hiç mümkün müdür ki: Bir Sâni'-i Hakîm-i Müdebber, en ehemmiyetsiz bir nebatın, en küçük bir ağacın mebdelerini ve müntehalarını Kemal-i İntizam içinde Mukadderat-ı Hayatiyesini çekirdeğinde ve meyvesinde Kalem-i Kader ile yazmakla beraber, koca baharı birtek ağaç gibi mukaddemetini ve neticelerini Kemal-i İmtiyaz ve İntizam ile yazsa ve en ehemmiyetsiz şeylere de lâkayd kalmazsa;

fakat Kâinatın Neticesi ve arzin Halifesi ve enva'-1 mahlukatın Nâzırı ve Zabiti olan İnsanın çok ehemmiyetli bulunan ef'alini ve harekâtını yazmasın, Daire-i Kaderine almasın, onlara lâkayd kalsın? Hâşâ, İnsanların mizana girecek olan amelleri adedince hâşâ ve kellâ!..

Elhasıl, Kâinat bütün Hakaikıyla bağırarak diyor:

أَمَّنْتُ بِاللَّهِ وَ مَلَئِكَتِهِ وَ كُتُبِهِ وَ رُسُلِهِ وَ بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَ
 شَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَ الْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ حَقٌّ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ
 أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ عَلَى آلِيهِ وَ صَحْبِهِ
 وَ اخْوَانِهِ وَ سَلَّمَ آمِينَ

TEVHİDÎ BİR MÜNACAT VE MUKADDİMESİ

Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh ve Kerremallahu Vechehu, Kaside-i Celcelutiye'sinde Kerametkârane Risale-i Nur'dan haber verdiği yerde Risale-i Nur'u **Siracinnur** ve **Siracissürc** namlarıyla tesmiye ederek, Risale-i Nur'un üç ismine iki isim ilâve etmesi cihetiyile ve bu Risalede **Siracinnur** namı tekrarı münasebetiyle, bu Risalenin âhirinde İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın en mühim bir Münacatını iki derece tevsi' ederek Onun ulvî Lisanıyla ve dilimizi Onun bir dili hesabıyla istimal edib, bu gelen Münacatı Dergâh-ı Vâhid-i Ehad'e takdim ederiz.

Münacat

اللَّهُمَّ إِنَّهُ لَيْسَ فِي السَّمَاوَاتِ دَوَرَاتٌ وَ نُجُومٌ مُحَرَّكَاتٌ سَيَّارَاتٌ وَ لَا فِي
الْجَوَّ سَحَابَاتٌ وَ بُرُوقٌ مُسَبِّحَاتٌ وَ رَعَادَاتٌ ❁ وَ لَا فِي الْأَرْضِ غَمَرَاتٌ وَ
حَيَوَانَاتٌ وَ عَجَابِئُ مَصْنُوعَاتٍ ❁ وَ لَا فِي الْبِحَارِ قَطَرَاتٌ وَ سَمَكَاتٌ وَ
غَرَائِبُ مَخْلُوقَاتٍ ❁ وَ لَا فِي الْجِبَالِ حَجَرَاتٌ وَ نَبَاتَاتٌ وَ مُدَخَّراتٌ
مَعْدَنِيَّاتٍ ❁ وَ لَا فِي الْأَشْجَارِ وَرَقَاتٌ وَ زَهَرَاتٌ مُزَيْنَاتٌ وَ ثَمَرَاتٌ ❁ وَ
لَا فِي الْأَجْسَامِ حَرَكَاتٌ وَ أَلَاتٌ وَ مَنَظَّمَاتٌ جِهَازَاتٍ ❁ وَ لَا فِي الْقُلُوبِ
خَطَرَاتٌ وَ إِلْهَامَاتٌ وَ مُنَوَّرَاتٌ إِعْتِقَادَاتٍ إِلَّا وَ هِيَ كُلُّهَا عَلَى وُجُوبِ
وُجُودِكَ شَاهِدَاتٌ وَ عَلَى وَحْدَانِيَّتِكَ دَالَّاتٌ وَ فِي مُلْكِكَ مُسَخَّرَاتٌ
فِي الْقُدْرَةِ الَّتِي سَخَرْتَ بِهَا الْأَرْضِينَ وَ السَّمَاوَاتِ سَخِرْبِيَّ نَفْسِيَ وَ سَخِرْبِيَّ
مَطْلُوبِي وَ سَخِيرِ لِرَسَايِلِ النُّورِ لِخِدْمَةِ الْقُرْآنِ وَ الْإِيمَانِ قُلُوبَ عِبَادِكَ وَ
قُلُوبَ الْمَخْلُوقَاتِ الرُّوحَانِيَّاتِ مِنَ الْعُلُوِّيَّاتِ وَ السُّفْلِيَّاتِ يَا سَمِيعُ يَا
قَرِيبُ يَا مُجِيبَ الدَّعَوَاتِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Üçüncü Sua

M U K A D D İ M E

Bu Sekizinci Hüccet-i İmaniye; Vücub-u Vücuda ve Vahdaniyete delalet ettiği gibi, hem delail-i kat'iyye ile Rububiyetin ihatasına ve Kudretinin azametine delalet eder. Hem Hâkimiyetinin ihatasına ve Rahmetinin şumulüne dahi delalet ve isbat eder. Hem Kâinatın bütün eczasına Hikmetinin ihatasını ve İlminin şumulünü isbat eder.

E l h a s I l : Bu Sekizinci Hüccet-i İmaniyenin herbir Mukaddimesinin sekiz neticesi var. Sekiz Mukaddimelerin her birinde, sekiz neticeyi delilleriyle isbat eder ki; bu cihette bu Sekizinci Hüccet-i İmaniyede yüksek meziyetler vardır.

Said Nursî

Münacat

[Bu Risale-i Münacat, hem Vücub-u Vücud, hem Vahdet, hem Ehadiyet, hem Haşmet-i Rububiyet, hem Azamet-i Kudret, hem Vüs'at-i Rahmet, hem Umumiyet-i Hâkimiyet, hem İhata-i İlim, hem Şümül-ü Hikmet gibi en mühim Esasat-ı İmaniyyeyi hârika bir İcaz içinde fevkâlâde bir kat'iyyet ve hâlisiyet ve yakîniyet ile isbat eder. Haşre işaretü ve bilhassa âhirdeki şiddetli işaretü çok kuvvetlidir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَآخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي
تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا
بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَائِيَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ
الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

[Üçüncü Sha olan bu Münacat Risalesi, mezkûr Âyetin
bir nevi Tefsiridir.]

Ya İlahî ve ya Rabbî! Ben İmanın gözüyle ve Kur'anın Talimiyle ve Nuruya ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Dersiyle ve İsm-i Hakîm'in gösternesiyle görüyorum ki: Semavatta hiçbir deveran ve hareket yoktur ki; böyle İntizamıyla Senin mevcudiyetine işaret ve delalet etmesin. Ve hiçbir ecram-ı semaviye yoktur ki; sükütuyla gürültüsüz vazife görerek direksiz durmalarıyla, Senin Rububiyetine ve Vahdetine şehadeti ve işaretü olmasın. Ve hiçbir yıldız yoktur ki; mevzun Hilkatiyla, muntazam vaziyetiyle ve nuranî tebessümüyle ve bütün yıldızlara mümaselet ve müşabehet sikkeyle Senin Haşmet-i Uluhiyetine ve Vahdaniyetine işaret ve şahadette

bulunmasın. Ve oniki seyyareden hiçbir seyyare yıldız yoktur ki; hikmetli hareketiyle ve itaatli musahhariyetiyle ve intizamlı vazifesiyle ve ehemmiyetli peykleriyle Senin Vücub-u Vücuduna şahadet ve Sultanat-ı Uluhiyetine işaret etmesin!..

Evet gökler; sekeneleriyle, herbiri tek başıyla şahadet ettikleri gibi, heyet-i mecmasıyla derece-i bedahette, **-ey zemin ve gökleri yaratan Yaratıcı!-** Senin Vücub-u Vücuduna öyle zahir şahadet **-ve ey zerrati, muntazam mürekkebatıyla Tedbirini gören ve İdare eden ve bu seyyare yıldızları manzum peykleriyle döndüren, Emrine itaat ettiren!-** Senin Vahdetine ve Birliğine öyle kuvvetli şahadet ederler ki, göğün yüzünde bulunan yıldızlar sayısınca nurani bürhanlar ve parlak deliller o şahadeti tasdik ederler. Hem bu safi, temiz, güzel gökler; fevkâlâde büyük ve fevkâlâde sür'atlı ecramıyla muntazam bir ordu ve elektrik lâmbalarıyla süslenmiş bir sultanat donanması vaziyetini göstermek cihetile, Senin Rububiyetinin Haşmetine ve herseyi İcad eden Kudretinin Azametine zahir delalet ve hadsiz Semavatı ihata eden Hâkimiyetinin ve herbir Zîhayatı kucağına alan Rahmetinin hadsiz genişliklerine kuvvetli işaret ve bütün mahlukat-ı semaviyenin bütün işlerine ve keyfiyetlerine taalluk eden ve avucuna alan, tanzim eden İlminin herseye ihatasına ve Hikmetinin her işe şümüleme şübhесiz şahadet ederler. Ve o şahadet ve delalet o kadar zahirdir ki; güya yıldızlar, şahid olan göklerin şahadet kelimeleri ve tecessüm etmiş nurani delilleridirler. Hem Semavat meydanında, denizinde, fezasındaki yıldızlar ise; mutî' neferler, muntazam sefineler, hârika tayyareler, acaib lâmbalar gibi vaziyetiyle, Senin Sultanat-ı Uluhiyetinin şâşaasını gösteriyorlar. Ve o ordunun efradından bir yıldız olan güneşimizin seyyarelerinde ve zeminimizdeki vazifelerinin delalet ve ihtiariyla, güneşin sair arkadaşları olan yıldızların bir kısmı Âhiret Âlemlerine bakarlar ve vazifesiz degiller; belki bâki olan Âlemlerin güneşleridirler.

Ey Vâcib-ül Vücud! Ey Vâhid-i Ehad! Bu hârika yıldızlar, bu acib güneşler, aylar; Senin Mulkünde, Senin Semavatında, Senin Emrin ile ve Kuvvetin ve Kudretin ile ve Senin İdare ve Tedbirin ile Teshir ve Tanzim ve Tavzif edilmişlerdir. Bütün o ecram-ı ulviye, kendilerini yaratan ve döndüren ve idare eden birtek Hâlik'a Tesbih ederler, Tekbir ederler, lisan-ı hal ile **سُبْحَانَ اللهُ ، أَكْبَرُ** derler. Ben dahi onların bütün Tesbihatıyla Seni Takdis ederim.

Ey Şiddet-i Zuhurundan gizlenmiş ve ey Azamet-i Kibriyasından ihtifa etmiş olan Kadır-i Zülcelal! Ey Kadir-i Mutlak! Kur'an-ı Hakîminin Dersiyle ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Talimiyle anladım: Nasılıkî gökler, yıldızlar, Senin Mevcudiyetine ve Vahdetine şehadet ederler; öyle de, cevv-i sema bulutlarıyla ve şimşekleri ve ra'dları ve rüzgârlarıyla ve yağmurlarıyla, Senin Vücub-u Vücuduna ve Vahdetine şehadet ederler.

Evet camid, şuursuz bulut, Âb-ı Hayat olan yağmuru, muhtaç olan Zîhayatların imdadına göndermesi, ancak Senin Rahmetin ve Hikmetin iledir. Karışık tesadüf karışamaz. Hem elektriğin en büyüğü bulunan ve fevaid-i tenviriyesine işaret ederek ondan istifadeye teşvik eden şimşek ise, Senin fezadaki Kudretini güzelce tenvir eder. Hem yağmurun gelmesini müjdeleyen ve koca fezayı konuşturun ve Tesbihatının gürültüsüyle gökleri çınlatan ra'dat dahi, lisan-ı kal ile konuşarak Seni Takdis edib, Rububiyetine şehadet eder. Hem Zîhayatların yaşamاسına en lützumlu Rızkı ve istifadece en kolayı ve nefesleri vermek, nüfusları rahatlandırmak gibi çok vazifeler ile tavzif edilen rüzgârlar dahi; cevvi âdetâ bir Hikmete binaen "Levh-i Mahv ve İsbat" ve "yazar, ifade eder, sonra bozar tahtası" suretine çevirmekle, Senin Faaliyet-i Kudretine işaret ve Senin Vücuduna şehadet ettiği gibi, Senin Merhametinle bulutlardan sağıp Zîhayatlara gönderilen Rahmet dahi; mevzun, mutnazam katreleri kelimeleriyle, Senin Vüs'at-i Rahmetine ve geniş Şefkatine şehadet eder.

Ey Mutasarrif-ı Fa'al ve ey Feyyaz-ı Müteâl! Senin Vücub-u Vücuduna şehadet eden bulut, berk, ra'd, rüzgâr, yağmur; birer birer şehadet ettikleri gibi, heyet-i mecmuasıyla keyfiyetçe birbirinden uzak, mahiyetçe birbirine muhalif olmakla beraber, birlilik, beraberlik, birbiri içine girmek ve birbirinin vazifesine yardım etmek haysiyetiyle, Senin Vahdetine ve Birliğine gayet kuvvetli işaret ederler. Hem koca fezayı bir mahşer-i acaib yapan ve bazı günlerde birkaç defa doldurup boşaltan Rububiyetinin Haşmetine ve o geniş cevvi, yazar değiştirir bir levha gibi ve sıkar ve onunla zemin bahçesini sulattırır bir sünger gibi tasarruf eden Kudretinin Azametine ve herbir şeye şümülüne şehadet ettikleri gibi; umum zemine ve bütün mahlukata cevv perdesi altında bakan ve İdare eden Rahmetinin ve Hâkimiyetinin hadsiz genişliklerine ve herşeye yetişmelerine delalet eder. Hem fezadaki hava, o kadar hakîmane vazifelerde istihdam

ve bulut ve yağmur, o kadar alîmane faidelerde istimal olunur ki; herşeye ihata eden bir İlim ve herşeye şamil bir Hikmet olmazsa, o istimal, o istihdam olamaz.

Ey Fa'alün Limâ Yürid! Cevv-i fezadaki faaliyetinle her vakit bir Nûmune-i Haşır ve Kiyamet göstermek, bir saatte yazı kişi ve kişi yaza döndürmek, bir Âlem getirmek, bir Âlem gayba göndermek misillü Şuunat-ı bulunan Kudretin; dünyayı Âhirete çevirecek ve Âhirette Şuunat-ı Sermediyeyi gösterecek işaretini veriyor.

Ey Kadir-i Zülcelal! Cevv-i fezadaki hava, bulut ve yağmur, berk ve ra'd; Senin mülkünde, Senin Emrin ve Havlin ile, Senin Kuvvet ve Kudretinle musahhar ve vazifedardırlar. Mahiyetçe birbirinden uzak olan bu feza mahlukatı, gayet sür'atlı ve âni emirlere ve çabuk ve acele kumandalara itaat ettiren Âmir ve Hâkimlerini Takdis ederek, Rahmetini Medh ve Sena ederler.

Ey Arz ve Semavatın Hâlik-ı Zülcelali! Senin Kur'an-ı Hakîminin Talimiyle ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Dersiyle İman ettim ve bildim ki: Nasıl Semavat yıldızlarıyla ve cevv-i feza müştamilatıyla Senin Vücub-u Vücduna ve Senin Birliğine ve Vahdetine şahadet ediyorlar. Öyle de: Arz bütün mahlukatıyla ve ahvaliyle Senin Mevcudiyetine ve Vahdetine, mevcudati adedince şahadetler ve işaretler ederler. Evet zeminde hiçbir tahavvül ve ağaç ve hayvanlarında her senede urbasını değiştirmek gibi hiçbir tebeddül -cüz'î olsun, küllî olsun- yoktur ki; İntizamiyla, Senin Vücduna ve Vahdetine işaret etmesin. Hem hiçbir hayvan yoktur ki, zafliyet ve ihtiyacının derecesine göre verilen rahîmane Rızkıyla ve yaşamاسına lütumu bulunan cihazatının hakîmane verimle- siyle, Senin Varlığına ve Birliğine şahadeti olmasın. Hem her baharda gözümüz önünde İcad edilen nebatat ve hayvanattan hiçbir tanesi yoktur ki, san'at-ı acibesiyle ve latif zînetiyle ve tam temeyyüzüyle ve intizamiyla ve mevzuniyetiyle Seni bildirmesin. Ve zemin yüzünü dolduran ve nebatat ve hayvanat denilen Kudretinin Hârikaları ve Mu'cizeleri; mahdud ve madde-leri bir ve müteşabih olan yumurta ve yumurtacıklardan ve katrelerden ve habbe ve habbeciklerden ve çekirdeklerden; yanlışsız, mükemmel, süslü, alâmet-i farikalı olarak yaratılmışları, Sâni'-i Hakîmlerinin Vücduna ve Vahdetine ve Hikmetine ve hadsiz Kudrette öyle bir şahadettir ki, ziyanın güneşe şahadetinden daha kuvvetli

ve parlaktır. Hem hava, su, Nur, ateş, toprak gibi hiçbir unsur yoktur ki, şuursuzluklarıyla beraber, şuatkârane, mükemmel vazifeleri görmesiyle, basit ve istilâ edici, intizamsız, heryere dağılmakla beraber, gayet muntazam ve mütenevvi meyveleri ve mahsulleri Hazine-i Gaybdan getirmesiyile, Senin Birliğine ve Varlığına şahadeti bulunmasın.

Ey Fâtır-ı Kadîr! Ey Fettah-ı Allâm! Ey Fa'al-i Hallak! Nasıl Arz, bütün sekenesiyle Hâlikinin Vâcib-ül Vücad olduğuna şahadet eder; öyle de: Senin -ey Vâhid-i Ehad, ey Hannan-ı Mennan, ey Vehhab-ı Rezzak!- Vahdetine ve Ehadiyetine, yüzündeki sikkesiyle ve sekenesinin yüzlerindeki sikkeleriyle ve birlik ve beraberlik ve birbiri içine girmek ve birbirine yardım etmek ve onlara bakan Rububiyet İslimlerinin ve Fiillerinin bir olmak cihetinde, bedahet derecesinde Senin Vahdetine ve Ehadiyetine şahadet, belki mevcudat adedince şahadetler eder. Hem nasıl zemin bir ordugâh, bir meşher, bir talimgâh vaziyetiyle ve nebatat ve hayvanat firkalarında bulunan dörtüz bin muhtelif milletlerin ayrı ayrı cihazatları muntazaman verilmesiyle, Senin Rububiyetinin Haşmetine ve Kudretinin herseye yetişmesine delalet eder; öyle de: Hadsız bütün Zihayatın ayrı ayrı Rızıkları, vakti vaktine kuru ve basit bir topraktan, rahîmane, kerimane verilmesi ve hadsiz o efradın kemal-i musâhhariyetle Evamir-i Rabbaniye-ye itaatleri, Rahmetinin herseye şümülünü ve Hâkimiyetinin herseye ihatasını gösteriyor. Hem zeminde değişmekte bulunan mahlukat kafilelerinin Sevk ve İdareleri, mevt ve Hayat münavebeleri ve hayvan ve nebatatin İdare ve Tedbirleri dahi, herseye taalluk eden bir İlîm ile ve herseyde hükmeden nihayetsiz bir Hikmetle olabilmesi, Senin İhata-i İlmine ve Hikmetine delalet eder.

Hem zeminde kısa bir zamanda hadsiz vazifeler gören ve hadsiz bir zaman yaşayacak gibi istidad ve manevî cihazat ile techiz edilen ve zemin mevcudatına tasarruf eden İnsan için, bu talimgâh-ı dünyada ve bu muvakkat ordugâh-ı zeminde ve bu muvakkat meşherde; bu kadar ehemmiyet, bu hadsiz masraf, bu nihayetsiz Tecelliyyat-ı Rububiyet, bu hadsiz Hitabat-ı Sübhaniye ve bu gayetsiz İhsanat-ı İlahiye, elbette ve herhalde bu kısacık ve üzünlü ömre ve bu karışık kederli hayatı, bu belalı ve fâni dünyaya sığışmaz. Belki ancak başka ve ebedî bir ömür ve bâki bir Dâr-ı Saadet için olabildiği cihetinden, Âlem-i Bekada bulunan İhsanat-ı Uhreviyeye işaret, belki şahadet eder.

Ey Hâlik-i Külli Şey! Zeminin bütün mahlukatı, Senin mülkünde, Senin arzında, Senin Havl ve Kuvvetinle ve Senin Kudretin ve İradetin ile ve İlmin ve Hikmetin ile idare olunuyorlar ve musahhardırlar. Ve zemin üzerinde faaliyeti müşahede edilen bir Rububiyet, öyle ihata ve şumul gösteriyor ve onun İdaresi ve Tedbiri ve Terbiyesi öyle mükemmel ve öyle hassastır ve her taraftaki İcraatı öyle birlik ve beraberlik ve benzemeklik içindedir ki, tecezzi kabul etmeyen bir küll ve inkısamı imkânsız bulunan bir külli hükmünde bir Tasarruf, bir Rububiyet olduğunu bildiriyor... Hem zemin bütün sekenesiyle beraber, lisan-ı kalden daha zahir hadsiz lisanlarla Hâlikini Takdis ve Tesbih ve nihayetsiz Nimetlerinin lisan-ı halleriyle Rezzak-ı Zülcelalinin Hamd ve Medh-u Senasını ediyorlar...

Ey Şiddet-i Zuhurundan gizlenmiş ve ey Azamet-i Kibriyasından istitar etmiş olan Zât-ı Akdes! Zeminin bütün Takdisat ve Tesbihatiyla; Seni kusurdan, aczden, şerikten Takdis ve bütün Tahmidat ve Senalarıyla Sana Hamd ve şükrederim.

Ey Rabb-ül Berri Ve-İ Bahr! Kur'anın Dersiyle ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Talimiyle anladım ki: Nasıl gökler ve feza ve zemin Senin Birliğine ve Varlığına şahadet ederler, öyle de: Bahirler, nehirler ve çeşmeler ve ırmaklar, Senin Vücub-u Vücduna ve Vahdetine bedahet derecesinde şahadet ederler. Evet bu dünyamızın menba-ı acaib buhar kazanları hükmünde olan denizlerde hiçbir mevcud, hattâ hiçbir katre su yoktur ki; Vücuduyla, İntizamıyla, menfaatiyla ve vaziyetyle Hâlikini bildirmesin. Ve basit bir kumda ve basit bir suda Rızıkları mükemmel bir surette verilen garib mahlulkardan ve Hilkatları gayet muntazam hayvanat-ı bahriyeden, hususan bir tanesi, bir milyon yumurtacıkları ile denizleri şenlendiren balıklardan hiç birisi yoktur ki, Hilkiıyla ve Vazifesiyle ve İdare ve İaşesiyle ve Tedbir ve Terbiyesiyle Yaratanına işaret ve Rezzakına şahadet etmesin.

Hem denizde kıymetdar, hasiyetli, zînetli cevherlerden hiç birisi yoktur ki, güzel Hilkiıyla ve cazibedar fitratıyla ve menfaatlî hasiyetile Seni tanimasın, bildirmesin. Evet onlar birer birer şahadet ettikleri gibi; heyet-i mecmuasıyla, beraberlik ve birbiri içinde karışmak ve Sikke-i Hilkatte birlik ve İcadça gayet kolay ve efradça gayet çokluk noktalardan, Senin Vahdetine şahadet ettikleri gibi;

arzı, toprağıyla beraber bu küre-i arzı kuşatan muhit denizlerini muallakta durdurmak ve dökmeden ve dağıtmadan güneşin etrafında gezdirmek ve toprağı istila ettirmemek ve basit kumandan ve suyundan, mütenevvi ve muntazam hayvanatını ve cevherlerini halketmek ve Erzak ve sair umûrlarını külli ve tam bir surette İdare etmek ve tedbirlerini görmek ve yüzünde bulunmak lâzım gelen hadsiz cenazelerinden hiçbirisi bulunmamak noktalarından, Senin Varlığına ve Vâcib-ül Vücud olduğuna mevcudati adedince işaretler ederek şahadet eder. Ve Senin Saltanat-ı Rububiyetinin Haşmetine ve herşeye muhit olan Kudretinin Azametine pek zahir delalet ettikleri gibi, göklerin fevkindeki gayet büyük ve muntazam yıldızlardan, tâ denizlerin dibinde bulunan gayet küçük ve İntizamla İaşe edilen balıklara kadar herşeye yetişen ve hükmeden Rahmetinin ve Hâkimiyetinin hadsiz genişliklerine delalet ve İntizamıyla ve Faideleriyle ve Hikmetleriyle ve Mizan ve Mevzuniyetleriyle, Senin herşeye muhit İlmine ve herşeye şamil Hikmetine işaret ederler. Ve Senin bu misafirhane-i dünyada yolcular için böyle Rahmet havuzlarının bulunması ve İnsanın seyrü seyahatina ve gemisine ve istifadesine musahhar olması işaret eder ki; yolda yapılmış bir handa, bir gece misafirlerine bu kadar deniz hediyeleriyle ikram eden Zât, elbette Makarr-ı Saltanat-ı Ebediyesinde öyle ebedî Rahmet denizleri bulundurmuş ki, bunlar onların fâni ve küçük nümuneleridirler. İşte denizlerin böyle gayet hârika bir tarzda arzin etrafında vaziyet-i acibesiyle bulunması ve denizlerin mahlukatı dahi, gayet muntazam İdare ve Terbiye edilmesi bilbedahe gösterir ki; yalnız Senin Kuvvetin ve Kudretin ile ve Senin İrade ve Tedbirin ile, Senin mülkünde, Senin Emrine musahhardırlar. Ve lisan-ı halleriyle Hâlikini Takdis edib

أَكْبَرُ اللَّهُ derler.

Ey dağları zemin sefinesine hazinevi direkler yapan Kadîr-i Zülcelal! Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîminin Dersiyle anladım ki, nasıl denizler acaibleriyle Seni tanıyorlar ve tanıttırıyorlar; öyle de: Dağlar dahi, zelzele tesiratından zeminin sükünetine ve içindeki dâhilî inkîlabat firtınalarından sükûtuna ve denizlerin istilasından kurtulmasına ve havanın gazat-ı muzırradan tasfiyesine ve suyun muhafaza ve iddiharlarına ve Zîhayatlara lâzım olan madenlerin hazinedarlığına ettiği hizmetleriyle ve hikmetleriyle Seni tanıyorlar ve tanıttırıyorlar. Evet dağlardaki taşların

enva'ından ve muhtelif hastalıklara ilâç olan maddelerin aksamından ve Zihayata, hususan İnsanlara çok lâzım ve çok mütenevvi olan madeniyatın ecnasından ve dağları, sahraları çiçekleriyle süslendiren ve meyveleriyle şenlendiren nebatatin esnafından hiçbirisi yoktur ki; tesadüfe havalesi mümkün olmayan Hikmetleriyle, İntizamıyla, Hüsn-ü Hilkatiyla, Faidele-riyle, hususan madeniyatın tuz, limontuzu, sulfato ve şap gibi sureten birbirine benzemekle beraber tadlarının şiddet-i muhalefetiyle ve bilhassa nebatatin basit bir topraktan çeşit çeşit enva'lariyla, ayrı ayrı çiçek ve meyveleriyle, nihayetsiz Kadîr nihayetsiz Hakîm, nihayetsiz Rahîm ve Kerim bir Sâniin Vûcub-u Vûcuduna bedahetle şahadet ettiler gibi; heyet-i mecmasındaki Vahdet-i İdare ve Vahdet-i Tedbir ve menşe' ve mesken ve Hilkat ve san'atça beraberlik ve birlik ve ucuzluk ve kolaylık ve çokluk ve yapılmakta çabukluk noktalarından, o Sâniin Vahdetine ve Ehadiyetine şahadet ederler.

Hem nasılki dağların yüzünde ve karnındaki masnu'lar, zeminin her tarafında, herbir nevi aynı zamanda, aynı tarzda, yanlıssız, gayet mükemmel ve çabuk yapılmalari ve bir iş bir işe mani olmadan, sair neviler ile beraber karışık iken, karıştırmaksızın İcadları; Senin Rububiyetinin Haşmetine ve hiçbir şey Ona ağır gelmeyen Kudretinin Azametine delalet eder; öyle de: Zeminin yüzündeki bütün Zihayat mahlukların hadsiz hacetlerini, hattâ mütenevvi hastalıklarını, hattâ muhtelif zevklerini ve ayrı ayrı iştihalarını tatmin edecek bir surette, dağların yüzlerini ve içlerini muntazam eşcar ve nebatat ve madeniyatla doldurmak ve muhtaçlara teshir etmek cihetiyle, Senin Rahmetinin hadsiz genişliğine ve Hâkimiyetinin nihayetsiz vüs'atine delalet ve toprak tabakatı içinde, gizli ve karanlık ve karışık bulunduğu halde; bilerek, görerek, şaşırmayarak, İntizamla, hacetlere göre ihmaz edilmeleriyle, Senin herşeye taalluk eden İlminin ihatasına ve herbir şeyi tanzim eden Hikmetinin bütün eşyaya şümülüne ve ilâçların ihmzaratı ve madenî maddelerin iddiharatıyla Rububiyetinin rahîmane ve kerimane olan Tedabirinin mehasinine ve İnayetinin ihtiyatlı letaifine pek zahir bir surette işaret ve delalet ederler.

Hem bu dünya hanında misafir yolcular için, koca dağları levazimatlarına ve istikbaldeki ihtiyaçlarına muntazam ihtiyat deposu ve cihazat anbarı ve hayatı lüzumu olan çok definelerin mükemmel mahzeni olmak cihetinde işaret, belki delalet, belki şahadet eder ki ;

bu kadar Kerim ve misafirperver ve bu kadar Hakîm ve Şefkatperver ve bu kadar Kadîr ve Rububiyetperver bir Sâniin, elbette ve herhalde, çok sevdiği o misafirleri için, ebedî bir Âlemde, ebedî İhsanatının ebedî Hazineleri vardır. Buradaki dağlara bedel, orada yıldızlar o vazifeyi görürler.

Ey Kadir-i Külli Şey! Dağlar ve içindeki mahluklar Senin mülkünde ve Senin Kuvvet ve Kudretinle ve İlim ve Hikmetinle musahhar ve müdâhhardırlar. Onları bu tarzda Tavzif ve Teshir eden Hâlikini Takdis ve Tesbih ederler.

Ey Hâlik-ı Rahman ve ey Rabb-i Rahîm! Resul-i Ekrem Aleyhis-salâtü Vesselâm'ın Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîminin Dersiyle anladım: Nasîlki sema ve feza ve arz ve deniz ve dağ, müştemilât ve mahluklarıyla beraber Seni tanıyorlar ve tanittırıyorlar; öyle de: Zemindeki bütün ağaç ve nebatat, yaprakları ve çiçekleri ve meyveleriyle, Seni bedahet derecesinde tanittırıyorlar ve tanıyorlar. Ve umum eşcarın ve nebatatın cezbedarane Hareket-i Zikriyede bulunan yapraklarından ve zînetleriyle Sâniinin İsimlerini tavsif ve tarif eden çiçeklerinden ve letafet ve Cilve-i Merhametinden tebessüm eden meyvelerinden herbiris, tesadüfe havalesi hiçbir cihet-i imkânı olmayan hârika san'at içindeki Nizam ve Nizam içindeki Mizan ve Mizan içindeki Zînet ve Zînet içindeki Nakışlar ve Nakışlar içindeki güzel ve ayrı ayrı kokular ve kokular içindeki meyvelerin muhtelif tatlarıyla, nihayetsiz Rahîm ve Kerim bir Sâniin Vücub-u Vücduna bedahet derecesinde şehadet ettikleri gibi, heyet-i mecmasıyla, bütün zemin yüzünde birlik ve beraberlik, birbirine benzemeklik ve Sikke-i Hilkatte Müşabehet ve Tedbir ve İdarede münasebet ve onlara taalluk eden İcad Fiilleri ve Rabbanî İsimlerde muvafakat ve o yüzbin enva'in hadsiz efradlarını birbiri içinde şaşırmayarak birden idareleri gibi noktalar, o Vâcib-ül Vücd Sâniin bilbedahe Vahdetine ve Ehadiyetine dahi şehadet ederler. Hem nasîlki onlar Senin Vücub-u Vücduna ve Vahdetine şehadet ediyorlar; öyle de; rûy-i zeminde dört yüz bin milletlerden teşekkür kül eden Zîhayat ordusundaki hadsiz efradin yüzbinler tarzda İaşe ve İdareleri; şaşırmayarak, karıştırmayarak mükemmel yapılmasıyla, Senin Rububiyetinin Vahdaniyetteki Haşmetine ve bir baharı bir çiçek kadar kolay İcad eden Kudretinin Azametine ve herşeye taallukuna delalet ettikleri gibi, koca zeminin her tarafında, hadsiz hayvanatına ve İnsanlara, hadsiz taamların

çeşit çeşit aksamını ihzar eden Rahmetinin hadsiz genişliğine ve o hadsiz işler ve İn'amalar ve İdareler ve İlaşeler ve İcraatlar Kemal-i İntizamla cereyanları ve hersey hattâ zerreler o Emirlere ve İcraata itaat ve musahhariyetleriyle, Hâkimiyetinin hadsiz vüs'atine kat'î delalet etmekle beraber o ağaçların ve nebatların ve herbir yaprak ve çiçek ve meyve ve kök ve dal ve budak gibi herbirisinin herbir şeyini, herbir işini bilerek, görerek, faidelere, maslahatlara, Hikmetlere göre yapmakla, Senin İlminin her şeye ihatasına ve Hikmetinin herşeye şümulüne pek zahir bir surette delalet ve hadsiz parmaklarıyla işaret ederler. Ve Senin gayet Kemaldeki Cemal-i San'atına ve nihayet Cemaldeki Kemal-i Nimetine hadsiz dilleriyle Sena ve Medhederler. Hem bu muvakkat handa ve fâni misafirhanede ve kısa bir zamanda ve az bir ömürde, eşcar ve nebatatin elleriyle, bu kadar kıymetdar İhsanlar ve Nimetler ve bu kadar fevkâlâde masraflar ve ikramlar işaret belki şahadet eder ki: Misafirlerine burada böyle merhametler yapan Kudretli, Keremkâr Zât-ı Rahîm, bütün ettiği masrafi ve İhsanı, kendini sevdirmek ve tanittırmak neticesinin aksıyla, yani bütün mahlukat tarafından **"Bize tattırdı, fakat yedirmeden bizi i'dam etti"** dememek ve dedirmemek ve Saltanat-ı Uluhiyetini iskat etmemek ve nihayetsiz Rahmetini inkâr etmemek ve ettirmemek ve bütün müştak dostlarını mahrumiyet cihetinde düşmanlara çevirmemek noktalarından, elbette ve her halde ebedî bir Âlemde, ebedî bir memlekette, ebedî bırakacağı Abdlerine, ebedî Rahmet Hazinelerinden, ebedî Cennetlerinde, ebedî ve Cennet'e lâyık bir surette meyvedar eşcar ve çiçekli nebatlar ihzar etmiştir. Buradakiler ise, müşterilere göstermek için nümunelerdir.

Hem ağaçlar ve nebatlar, umumen yaprak ve çiçek ve meyvelerinin kelimeleriyle Seni Takdis ve Tesbih ve Tahmid ettiler gibi, o kelimelerden herbirisи dahi ayrıca Seni Takdis eder. Hususan meyvelerin bedi' bir surette, etleri çok muhtelif, san'atları çok acib, çekirdekleri çok hârika olarak yapılarak o yemek tablalarını ağaçların ellerine verip ve nebatların başlarına koyarak Zîhayat misafirlerine göndermek cihetinde, lisan-1 hal olan Tesbihatları, zuhurca lisan-1 kal derecesine çıkar. Bütün onlar Senin mülkünde, Senin Kuvvet ve Kudretinle, Senin İrade ve İhsanatınla, Senin Rahmet ve Hikmetinle musahhardırlar ve Senin herbir Emrine muti'dirler.

Ey Şiddet-i Zuhurundan gizlenmiş ve ey Kibriya-yı Azametinden tesettür etmiş olan Sâni'-i Hakîm ve Hâlik-ı Rahîm! Bütün eşcar ve nebatatin, bütün yaprak ve çiçek ve meyvelerin dilleriyle ve adediyle; Seni kusurdan, aczden, şerikten Takdis ederek Hamd ü Sena ederim.

Ey Fâtır-ı Kadîr! Ey Müdebbir-i Hakîm! Ey Mürebbi-i Rahîm! Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîm'in Dersiyle anladım ve İman ettim ki; nasıl nebatat ve eşcar Seni tanıyorlar, Senin Sîfât-ı Kudsiyeni ve Esma-i Hüsnanı bildiriyorlar; öyle de: Zîhayatlardan ruhlu kısmı olan İnsan ve hayvanattan hiçbirisi yoktur ki; cisminde gayet muntazam saatler gibi işleyen ve işlettilirilen dâhilî ve haricî âzalarıyla ve bedeninde gayet ince bir Nizam ve gayet hassas bir Mizan ve gayet mühim faideler ile yerleştirilen âlât ve duygularıyla ve cesedinde gayet san'atlî bir yapılış ve gayet hikmetli bir tefriş ve gayet dikkatli bir muvazene içinde konulan cihazat-ı bedeniyesiyle, Senin Vûcub-u Vûcuduna ve Sîfatlarının tahakkukuna şahadet etmesin. Çünkü bu kadar basirane nazik san'at ve şuurkârane ince Hikmet ve müdebbirane tam müvazeneye, elbette kör kuvvet ve şuursuz tabiat ve serseri tesadüf karışamazlar ve onların işi olamaz ve mümkün değildir. Ve kendi kendine teşekkür edib öyle olması ise, yüz derece muhal içinde muhaldır. Çünkü o halde herbir zerresi; herbir şeyini ve cesedinin teşekkürünü, belki dünyada alâkadar olduğu herşeyini bileyec, göreceğ, yapabilecek âdetâ ilah gibi ihatalı bir İlim ve Kudreti bulunacak. Sonra teşkil-i cesed ona havale edilir ve kendi kendine oluyor denilebilir. Ve heyet-i mecmuasındaki Vahdet-i Tedbir ve Vahdet-i İdare ve Vahdet-i Nev'iye ve Vahdet-i Cinsiye ve umumun yüzlerinde göz, kulak, ağız gibi noktalarda ittifak cihetinde müşahede edilen sikke-i fitratta birlik ve herbir nev'in efradı sîmalarında görülen Sikke-i Hikmette İttihad ve İlaçede ve İcadda beraberlik ve birbirinin içinde bulunmak gibi keyfiyetlerinden hiçbirisi yoktur ki, Senin Vahdetine kat'î şahadette bulunmasın! Ve herbir ferdinde, Kâinata bakan bütün İsimlerin Cilveleri bulunmakla, Vâhidîyet içinde Senin Ehadiyetine işaret olmasın.

Hem nasılıkî İnsan ile beraber hayvanatın, zeminin bütün yüzünde yayılan yüzbin enva'î, muntazam bir ordu gibi teçhiz ve talimat ve itaat ve musahhariyetle ve en küçükten tâ en büyüğe kadar,

Rububiyetin Emirleri İntizamla cereyanlarıyla o Rububiyetinin Derece-i Haşmetine ve gayet çoklukla beraber gayet kıymetli ve gayet mükemmel olmakla beraber gayet çabuk yapılmalari ve gayet san'atlı olmakla beraber gayet kolay yapıtlarıyla Kudretinin Derece-i Azametine delalet ettikleri gibi; şarktan garba, şimalden cenuba kadar yayılan mikroptan tâ gergedana kadar, en küçük sinekten tâ en büyük kuşa kadar bütün onların Rızıklarını yetiştiren Rahmetinin hadsiz vüs'atine ve herbiri emirber nefer gibi vazife-i fitriyesini yapmak ve zemin yüzü her baharda, gün mevsiminde terhis edilenler yerinde yeniden taht-ı silâha alınmış bir orduya ordugâh olmak cihetiyle, Hâkimiyetinin nihayetsiz genişliğine katî delalet ederler. Hem nasılki hayvanattan herbiri, Kâinatın bir küçük nüshası ve bir misal-i musaggari hükmünde gayet derin bir İlim ve gayet dakik bir Hikmetle, karışık eczaları karıştırma-yarak ve bütün hayvanların ayrı ayrı suretlerini şaşırmayarak, hatasız, sehivsiz, noksansız yapılmalıyla, İlminin herşeye ihatasına ve Hikmetinin herşeye şümülüne, adedlerince işaretler ederler; öyle de: Herbiri birer Mu'cize-i San'at ve birer Hârika-i Hikmet olacak kadar san'atlı ve güzel yapılmasıyla, çok sevdiğin ve teşhirini istedığın San'at-ı Rabbaniyenin Kemal-i Hüsnüne ve gayet derecede güzelliğine işaret ve herbiri, hususan yavrular gayet nazdar, nazenin bir surette beslenmeliyle ve heveslerinin ve arzularının tatmini cihetiyle, Senin İnayetinin gayet şirin Cemaline hadsiz işaretler ederler.

Ey Rahmanürrahîm! Ey Sadîk-ul Va'd-il Emin! Ey Mâlik-i Yevmîddin! Senin Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmının Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîminin İrşadıyla anladım ki: Madem Kâinatın en müntehab neticesi Hayattır ve Hayatın en müntehab hülâsası Ruhtur ve Zîruhun en müntehab kısmı Zîsuurdur ve Zîsuurun en câmii İnsandır ve bütün Kâinat ise, Hayata musahhardır ve onun için çalışıyor ve Zîhayatlar, Zîruhlara musahhardır, onlar için dünyaya gönderiliyorlar ve Zîruhlar, İnsanlara musahhardır, onlara yardım ediyorlar ve İnsanlar fitraten Hâlikini pek ciddî severler ve Hâlikları onları hem sever, hem kendini onlara her vesile ile sevdirir ve İnsanın istidâdi ve cihazat-ı maneviyesi, başka bir bâki Âleme ve ebedî bir Hayata bakıyor ve İnsanın Kalbi ve Şuuru, bütün kuvvetiyle Beka istiyor ve lisani, hadsiz Dualarıyla Beka için Hâlikâna yalvarıyor; elbette ve herhalde, o çok seven ve sevilen ve mahbub ve

muhib olan İnsanları dirilmemek üzere öldürmekle, ebedî bir Muhabbet için yaratmış iken, ebedî bir adavetle güçendirmek olamaz ve kabil değildir. Belki başka bir ebedî Âlemde mes'udane yaşaması Hikmetiyle, bu dünyada çalışmak ve onu kazanmak için gönderilmiştir. Ve İnsana tecelli eden İsimlerin, bu fâni ve kısa hayatı cilveleriyle Âlem-i Bekada onların âyinesi olan İnsanların, ebedî cilvelerine mazhar olacaklarına işaret ederler.

Evet, ebedîn sadık dostu, ebedî olacak. Ve Bâki'nin Âyne-i Zîsuuru, bâki olmak lâzım gelir.

Hayvanların Ruhları bâki kalacağını ve Hüdhüd-ü Süleymanî (A.S.) ve Neml'i ve Naka-i Sâlih (A.S.) ve Kelb-i Ashab-ı Kehf gibi bazı efrad-ı mahsusâ; hem Ruhu, hem cesediyle bâki Âleme gideceği ve herbir nev'in arasına istimal için birtek cesedi bulunacağı Rivayet-i Sahihadan anlaşılmakla beraber; Hikmet ve Hakikat, hem Rahmet ve Rububiyet öyle iktiza ederler.

Ey Kadîr-i Kayyum! Bütün Zîhayat, Zîruh, Zîsuur Senin mülkünde, yalnız Senin Kuvvet ve Kudretinle ve ancak Senin İrade ve Tedbirinle ve Rahmet ve Hikmetinle, Rububiyetinin Emirlerine Teshir ve fitrî vazifelerle Tavzif edilmişler. Ve bir kısmı, İnsanın kuvveti ve galebesi için değil, belki fitraten İnsanın za'fi ve aczi için, Rahmet tarafından ona musahhar olmuşlar. Ve lisan-1 hal ve lisan-1 kal ile Sâni'lerini ve Mabudlarını kusurdan, şerikten Takdis ve Nimetlerine Şükür ve Hamd ederek, herbiri İbadet-i Mahsusasını yapıyorlar.

Ey Şiddet-i Zuhurundan gizlenmiş ve ey Azamet-i Kibriyasından perdelenmiş olan Zât-ı Akdes! Bütün Zîruhların Tesbihatiyla Seni Takdis etmek niyet edib سُبْحَانَكَ يَا مَنْ جَعَلَ مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍ diyorum.

Ya Rabb-el Âlemîn! Ya İlahe-l Evvelîne Ve-l Âhirîn! Ya Rabb-es Semavat-ı Ve-l Aradîn! Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîm'in Dersiyle anladım ve İman ettim ki: Nasıl sema, feza, arz, berr ve bahr, şecer, nebat, hayvan; efradiyla, eczasıyla, zerratıyla Seni biliyorlar, tanıyorlar ve Varlığına ve Birliğine şahadet ve delalet ve işaret ediyorlar; öyle de: Kainatın hülâsası olan Zîhayat ve Zîhayatın hülâsası olan İnsan ve İnsanın hülâsası olan

Enbiya, Evliya, Asfiyanın hülâsası olan Kalblerinin ve Akıllarının müşahedat ve keşfiyat ve ilhamat ve istihracatıyla, üzericalma' ve üzerical tevatür kuvvetinde bir kat'iyetle Senin Vüicub-u Vücduna ve Senin Vahdaniyet ve Ehadiyetine şahadet edib, ihbar ediyorlar. Mu'cizat ve Keramat ve yakını Bürhanlarıyla, haberlerini isbat ediyorlar.

Evet Kalblerde, Perde-i Gaybda ihtar edici bir Zâta bakan hiçbir Hatîrat-ı Gaybiye; ve ilham edici bir Zâta baktırın hiçbir İlhamat-ı Sadika; ve Hakkalyakın suretinde Sîfât-ı Kudsîye ve Esma-i Hüsnâni keşfedeni hiçbir İtikad-ı Yakîne; ve Enbiya ve Evliyada bir Vâcib-ül Vücd'un Envârını Aynelyakın ile müşahede eden hiçbir Nurani Kalb; ve Asfiya ve Sîddîkînde, bir Hâlik-ı Külli Şey'in Âyat-ı Vücubunu ve Berahîn-i Vahdetini Îlmelyakın ile tasdik eden, isbat eden hiçbir Münnevver Akıl yoktur ki, Senin Vücub-u Vücduna ve Sîfât-ı Kudsîyene ve Senin Vahdetine ve Ehadiyetine ve Esma-i Hüsnâna şahadet etmesin, delaleti bulunmasın ve işareti olmasın. Ve bilhassa bütün Enbiya ve Evliya ve Asfiya ve Sîddîkînin İmamî ve Reisi ve Hülâsası olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın İhbarını tasdik eden hiçbir Mu'cizat-ı Bahiresi ve Hakkaniyetini gösteren hiçbir Hakikat-ı Âliyesi ve bütün Mukaddes ve Hakikathî Kitabların Hülâsat-ül Hülâsası olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın hiçbir Âyet-i Tevhidiye-i Katiası ve Mesail-i İmaniyeden hiçbir Mes'ele-i Kudsîyesi yoktur ki, Senin Vücub-u Vücduna ve Kudsî Sifatlarına ve Senin Vahdetine ve Ehadiyetine ve Esma ve Sîfâtına şahadet etmesin ve delaleti olmasın ve işareti bulunmasın!..

Hem nasılıki bütün o yüzbinler Muhbir-i Sadıklar, Mu'cizatlarına ve Keramatlarına ve Hüccetlerine istinad ederek, Senin Varlığına ve Birliğine şahadet ederler; öyle de: Herşeye muhit olan Arş-ı A'zam'ın külliyat-ı umûrunu idareden, tâ Kalbin gayet gizli ve cüz'î hatırlatını ve arzularını ve Dualarını bilmek ve işitmek ve idare etmeye kadar cereyan eden Rububiyetinin Derece-i Haşmetini ve gözümüz önünde hadsiz muhtelif eşyayı birden içen hiçbir fiil bir fiile, bir iş bir işe mani olmadan, en büyük bir şeyi en küçük bir sinek gibi kolayca yapan Kudretinin Derece-i Azametini İcma' ile, ittifak ile ilân ve ihbar ve isbat ediyorlar.

Hem nasılıki bu Kâinatı Zîruha, hususan İnsana mükemmel bir saray hükmüne getiren ve Cenneti ve Saadet-i Ebediyeyi cinn ve inse

ihzar eden ve en küçük bir Zîhayatı unutmayan ve en âciz bir Kalbin tatminine ve tâlîfîne çalışan Rahmetinin hadsiz genişliğini ve zerrattan tâ seyyarata kadar bütün enva'-ı mahlukatı Emirlerine itaat ettiren ve Teshir ve Tavzif eden Hâkimiyetinin nihayetsiz vü'satını haber vererek, Mu'cizat ve Hüccetleriyle isbat ederler; öyle de: Kâinatı, eczaları adedince Risaleler içinde bulunan bir Kitab-ı Kebir hükmüne getiren ve Levh-i Mahfuz'un Defterleri olan İmam-ı Mübin ve Kitab-ı Mübin'de bütün mevcudatın bütün sergüzeşlerini kaydedib yazan ve umum çekirdeklerde umum ağaçlarının fîhristlerini ve programlarını ve Zîşurun başlarında bütün kuvve-i hâfizalarda, sahiblerinin tarihçe-i hayatlarını yanlışsız, muntazaman yazdırın İlminin herşeye ihatasına; ve herbir mevcuda çok Hikmetleri takan, hattâ herbir ağaçta meyveleri sayısınca neticeleri verdiren; ve herbir Zîhayatta âzaları, belki eczaları ve hüceyratları adedince maslahatları takib eden; hattâ İnsanın lisanını çok vazifelerde tavzif etmekle beraber, taamların tatları adedince zevkî olan mizancıklar ile teçhiz ettiren Hikmet-i Kudsîyenin herbir şeye şümülüne; hem bu dünyada nûmuneleri görülen Celâlî ve Cemâlî İsimlerinin Tecellileri daha parlak bir surette Ebed-ül Âbâdda devam edeceğine ve bu fâni Âlemde nûmuneleri müşahede edilen İhsanatının daha şâşaalı bir surette Dâr-ı Saadette istimrarına ve Bekâsına ve bu dünyada onları gören müştakların Ebedde dahi refakatlarına ve beraber bulunmalarına bil'icma', bil'ittifak şehadet ve delalet ve işaret ederler.

Hem üzerer Mu'cizat-ı Bahiresine ve Âyat-ı Katiasına istinaden, başta Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ve Kur'an-ı Hakîm'in olarak, bütün Ervah-ı Neyyre Ashabı olan Enbiyalar ve Kulûb-u Nuraniye Aktabı olan Evliyalar ve Ukûl-ü Münevvere Erbabı olan Asfiyalar; bütün Suhuf ve Kütüb-ü Mukaddesede, Senin çok tekrar ile ettiğin va'dlerine ve tehdidlerine istinaden ve Senin Kudret ve Rahmet ve Înayet ve Hikmet ve Celâl ve Cemâlin gibi Kudsî Sıfatlarına ve Şe'nlerine ve İzzet-i Celâline ve Saltanat-ı Rububiyetine itimaden ve Keşfiyat ve Müşahedat ve Îlmelyakîn İtikadlarıyla, Saadet-i Ebediyeyi cinn ve inse müjdeleriyorlar. Ve ehl-i dalalet için Cehennem bulunduğu haber verip ilân ediyorlar ve İman edib şehadet ediyorlar.

Ey Kadîr-i Hakîm! Ey Rahman-ı Rahîm! Ey Sadîk-ul Va'd-il Kerîm! Ey İzzet ve Azamet ve Celâl Sahibi Kahhar-ı Zülcelâl! Bu kadar Sadık Dostlarını ve bu kadar va'dlerini ve bu kadar Sîfât ve Şuunatını

tekzib edib, Saltanat-ı Rububiyetinin katî mukteziyatını ve sevdigin ve onlar dahi Seni tasdik ve itaatle kendilerini Sana sevdiren hadsiz makbul İbadının hadsiz Dualarını ve Davalarını reddederek, küfür ve isyan ile ve Seni va'dinde tekzib etmekle, Senin Azamet-i Kibriyana dokunan ve İzzet-i Celaline dokunduran ve Uluhiyetinin haysiyetine ilişen ve Şefkat-i Rububiyetini müteessir eden ehl-i dalalet ve ehl-i küfrü, Haşrin inkârında tasdik etmekten yüzbin derece Mukaddessin ve hadsiz derece Münezzeħ ve Âlîsin!

Böyle nihayetsiz bir zulümden, bir çırkinlikten Senin nihayetsiz Adaletini ve Cemalini ve Rahmetini takdis ediyorum!

سُبْحَانَهُ وَ تَعَالَى عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا Âyetini, vücadumun bütün

zerratı adedince söylemek istiyorum! Belki Senin o Sadık Elçilerin ve o doğru dellâl-ı saltanatın Hakkalyakîn, Aynelyakîn, İlmelyakîn suretinde Senin uhrevî Rahmet Hazinelerine ve Âlem-i Bekada İhsanatın definelerine ve Dâr-ı Saadette tamamıyla zuhur eden güzel İsimlerinin hârika güzel Cilvelerine şahadet, işaret, beşaret ederler. Ve bütün Hakikatların Mercii ve Güneşi ve Hâmisi olan "Hak" İsminin en büyük bir Şuayı, bu Hakikat-ı Ekber-i Haşriye olduğunu İman ederek, Senin İbadına Ders veriyorlar.

Ey Rabb-ül Enbiya Ve-s Siddîkîn! Bütün onlar Senin mülkünde, Senin Emrin ve Kudretin ile, Senin İrade ve Tedbirin ile, Senin İlmin ve Hikmetin ile musahhar ve muvazzaftırlar. Takdis, Tekbir, Tahmid, Tehlil ile Küre-i Arz'ı bir Zikirhane-i A'zam, bu Kâinatı bir Mescid-i Ekber hükmünde göstermişler.

Ya Rabbî ve ya Rabb-es Semavatı Ve-l Aradîn! Ya Hâlikî ve ya Hâlik-ı Külli Şey! Gökleri yıldızlarıyla, zemini müştemilatıyla ve bütün mahlukatı bütün keyfiyatıyla Teshir eden Kudretinin ve İradetinin ve Hikmetinin ve Hâkimiyetinin ve Rahmetinin hakkı için, nefsimi bana musahhar eyle! Ve matlubumu bana musahhar kıl! Kur'an'a ve İmana Hizmet için, İnsanların Kalblerini Risale-i Nur'a musahhar yap! Ve bana ve İhvanıma, İman-ı Kâmil ve Hüsn-ü Hâtîme ver. Hazret-i Musa Aleyhisselâm'a denizi ve Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm'a ateşi ve Hazret-i Davud Aleyhisselâm'a dağı, demiri ve Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm'a cinni ve insi ve Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtı

Vesselâm'a Şems ve Kamer'i Teshir ettiğin gibi, Risale-i Nur'a Kalbleri ve Akılları musahhar kil!.. Ve beni ve Risale-i Nur Talebelerini, nefis ve şeytanın şerrinden ve kabir azabından ve Cehennem ateşinden muhafaza eyle ve Cennet-ül Firdevs'te mes'ud kil!

اَمِين، اَمِين، اَمِين ..

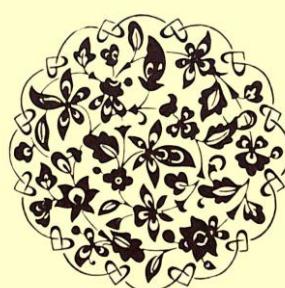
سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

وَأَخِرُ دَعْوَيْهِمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

* * *

Kur'andan ve Münacat-ı Nebeviye olan Cevşen-ül Kebir'den aldığım bu Dersimi, bir İbadet-i Tefekküriye olarak, Rabb-ı Rahîmimin Dergâhına arzetmeye kusur etmişsem, kusurumun afvi için Kur'anı ve Cevşen-ül Kebir'i Şefaatçı ederek Rahmetinden afvımı Niyaz ediyorum.

Said Nursî

Dördüncü Şuai

[Manen ve rütbeten Beşinci Lem'a ve sureten ve makamen Otuzbirinci Mektub'un Otuzbirinci Lem'asının kıymetdar Dördüncü Şuai ve Âyet-i Hasbiyenin mühim bir Nüktesidir.]

İHTAR: Risale-i Nur, sair Kitablara muhalif olarak başta perdeli gidiyor; gittikçe inkişaf eder. Hususan bu Risalede, "Birinci Mertebe" çok kıymetdar bir Hakikat olmakla beraber çok ince ve derindir. Hem bu birinci mertebe, bana mahsus gayet ehemmiyetli bir Muhakeme-i Hissî ve gayet ruhlu bir Muamele-i İmanî ve gayet gizli bir Mükâleme-i Kalbî suretinde mütenevvi ve derin dertlerime şifa olarak tebarüz etmiş. Bana tam Tevafuk eden tam hissedebilir, yoksa tam zevkedemez...

* * *

Bir zaman ehl-i dünya beni her şeyden tecrid ettiklerinden beş çeşit gurbetlere düşmüştüm. Ve ihtiyarlık zamanımda kısmen teessürattan gelen beş nevi hastalıklara giriftar olmuşustum.

Sıkıntıdan gelen bir gaftle, Risale-i Nur'un Teselli verici ve meded edici Envârina bakmayarak, doğrudan doğruya Kalbime baktım ve Ruhumu aradım. Gördüm ki; gayet kuvvetli bir Aşk-ı Beka ve şedid bir Muhabbet-i Vücud ve büyük bir İslîtiyak-ı Hayat ve hadsiz bir acz ve nihayetsiz bir fakr, bende hükmediyorlar. Halbuki müdhiş bir fena, o Bekayı söndürüyor. O haletimde, yanık bir şairin dediği gibi dedim:

**Dil bekası hak fenası istedi mülk-ü tenim.
Bir devasız derde düştüm, ah ki Lokman bîhaber.**

Me'yusane başımı eğdim; birden **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** Âyeti imda-
dına geldi, dedi: "Beni dikkatle oku." Ben günde beşyüz defa okudum.
Benim için Aynelyakîn suretinde inkişaf eden çok kıymetdar Envârından
bir kısmını ve yalnız dokuz Nurunu ve mertebesini ictimalen yazıp, eskiden
Aynelyakîn ile değil, belki İlmelyakîn ile bilinen tafsîlâtını Risale-i Nur'a
havale ediyorum.

BİRİNCİ MERTEBE-İ NURİYE-İ HASBİYE: Bendeki Aşk-ı Beka,
bendeki bekaya değil, belki sebebsiz ve bizzât mahbub olan Kemal-i
Mutlak Sahibi, Zât-ı Zulkemal'in ve Zülçemal'in bir Îsminin bir Cilvesinin
mahiyetimde bir gölgesi bulunduğuandan, fitratımda o Kâmil-i Mutlak'ın
Varlığına ve Kemaline ve Bekasına müteveccih olan Muhabbet-i Fitriye,
gaflet yüzünden yolunu şaşırılmış, gölgeye yapışmış, âyinenin bekasına âşık

olmuştu. **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** geldi, perdeyi kaldırdı. Gördüm ve
hissettim ve Hakkalyakîn zevkettim ki; Bekamın lezzet ve Saadeti, aynen
ve daha mükemmel bir tarzda Bâki-i Zulkemal'in Bekasına ve benim
Rabbim ve İlahim olduğuna İmanımda ve iz'anımda ve ikanımda vardır.
Çünkü Onun Bekasıyla benim için lâyemut bir Hakikat tahakkuk eder. Zira
benim mahiyetim, hem Bâki, hem Sermedî bir Îsmîn gölgesi olur, daha
ölmez diye Şuur-u İmaniyle takarrur eder.

Hem o Şuur-u İmanla Mahbub-u Mutlak olan Kemal-i Mutlak'ın
Varlığı bilinmekte, şedid ve fitrî olan muhabbet-i zâtî tatmin edilir. Hem
Bâki-i Sermedî'nin Bekasına ve Varlığına aid o Şuur-u İmaniyle Kâinatın
ve Nev'-i İnsanın Kemalâtı bilinir ve bulunur ve Kemalâta karşı fitrî
meftuniyet, hadsiz elemlerden kurtulup zevk ve lezzetini alır.

Hem o Şuur-u İmaniyle o Bâki-i Sermedî'ye bir İntisab ve o İntisabın
İmaniyla umum mülküne bir münasebet peyda olur ve o Münasebet-i
İntisabî ile hadsiz bir mülke bir nevi Mâlikiyet gibi İman gözüyle bakar,
manen istifade eder.

Hem Şuur-u İmaniyle ve İntisab ve münasebet ile umum mevcudata bir alâka, bir nevi ittisal peyda olur. Ve o halde, ikinci derecede vücud-u şahsîinden başka hadsiz bir Vücut, o Şuur-u İmanî ve İntisab ve münasebet ve alâka ve ittisal cihetinde güya onun bir nevi varlığıdır gibi var olur; varlığa karşı fitrî aşk teskin edilir.

Hem o Şuur-u İmanî ve İntisab ve Münasebet ve Alâkadarlığı cihetile bütün Ehl-i Kemalâta karşı bir Uhuvvet peyda olur. O halde Bâki-i Sermedî'nin Varlığıyla ve Bekasıyla o hadsiz Ehl-i Kemal mahvolmayıp zayıf' olmadıklarını bilmekle, takdir ve tâhsin ile merbut ve dost olduğu hadsiz dostlarının Bekaları ve Devam-ı Kemalâtı, o Şuur-u İmanî sahibine ulvî bir zevk verir.

Hem o Şuur-u İmanî ve İntisab ve münasebet ve alâkadarlık ve Uhuvvet vasıtasiyla bütün dostlarımın -ki hayatımı ve bekamı maalmem-nuniye onların saadetleri için feda ediyorum- onların mes'udiyetleri ile hadsiz bir saadet kendim de hissedebilir gördüm. **Çünkü bir samimî dostun saadetiyle, şefkatli dostu dahi saadetlenir ve lezzetlenir.** Şu halde Bâki-i Zülkemal'in Bekası ve Varlığıyla, başta Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ve Âl ve Ashabı olarak umum sâdâtim ve ahbabım olan Enbiya ve Evliya ve Asfiya ve bütün sair hadsiz dostlarım i'dam-ı ebedîden kurtulduğunu ve bir Saadet-i Sermediyeye mazhariyetlerini o Şuur-u İmanî ile hissettim. Ve münasebet, alâka, Uhuvvet, dostluk Sırriyla Saadetleri bana in'ikas edib saadetlendirdiğini zevk-ettim.

Hem o Şuur-u İmaniyle rikkat-i cinsîye ve şefkat-i akraba yüzünden gelen hadsiz teelliümmattan kurtulup, hadsiz bir zevk-i ruhanî duydum. Çünkü hayatımı ve bekamı maaliftîhar onların tehlikeelerden kurtulmaları için feda etmeyi fitrî arzu ettiğim başta pederlerim ve vâlidelerim ve bütün nesli ve nesebî ve manevî akrabalarım, Bâki-i Hakîkî'nin Bekası ve Varlığıyla mahvdan ve ademden ve i'dam-ı ebedîden ve hadsiz elemlerden kurtulup o hadsiz Rahmetine mazhariyetlerini Şuur-u İmaniyle hissettim. Ve medar-ı gam ve elem olan căz'i ve tesîrsiz şefkatime bedel, nihayetsiz bir Rahmet, onlara nezaret ve himayet ettiğini duydum, hissettim. Bir vâlide veledinin lezzetiyle, zevkiyle, rahatiyla zevklenmesi gibi; ben de o bütün şefkat ettiğim Zâtların, o Rahmetin Himayeti altındaki necatlarıyla ve İstirahatlariyla zevklendim ve ferahlandım ve çok derin şükrettim.

Hem o Şuur-u İmaniyle, Netice-i Hayatım ve Sebeb-i Saadetim ve Vazife-i Fıratım olan Resail-ün Nur dahi ziya'dan, mahvdan, faidesiz kalmasından ve manen kurumasından kurtulmalarını ve meyvedar bâki kalmalarını o İntisab-ı İmanî ile bildim, hissettim, kanaat getirdim. Kendi Bekamın lezzetinden çok ziyade bir manevî lezzet duydum, tam hissettim. Çünkü İman ettim ki: Bâki-i Zülkemal'in Bekası ve Varlığıyla Resail-ün Nur yalnız İnsanların hâfızalarında ve Kalblerinde nakşolmuyor; belki hadsiz Zîsuur mahlukatın ve Ruhanîlerin bir mütalaagâhları olmakla beraber Rıza-i İlahîye mazhar ise Levh-i Mahfuz'da ve elvah-ı mahfuzada irtisam ederek Sevab meyveleriyle tezeyyün eder. Ve bilhassa Kur'ana mensubiyeti ve Kabul-ü Nebevî ve **إِنْ شَاءَ اللَّهُ مَرْزِيٌّ** Marzî-i İlahî cihetile bir anda Vücudu ve Nazar-ı Rabbaniyeye mazhariyeti, umum ehl-i dünyanın takdirinden daha ziyade kıymetdar bildim.

İşte Hayatımı ve bekamı o Resailin Hakaik-i İmaniyyeyi isbat eden herbir Risalenin Bekasına, Devamina, İfadesine, Makbuliyetine feda etmeye her vakit hazır olduğumu ve saadetimi onların Kur'ana Hizmet etmelerinde bildim. Ve o halde Beka-i İlahî ile yüz derece İnsanların tahsinlerinden daha ziyade bir takdire mazhariyetlerini o İntisab-ı İmanî ile anladım. Bütün kuvvetimle **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** dedim.

Hem o Şuur-u İmanî ile ebedî bir Beka ve daimî bir Hayat veren Bâki-i Zülcelal'in Bekasına ve Vücutuna İman ve İmanın A'mal-i Sâliha gibi neticeleri, bu fâni hayatın bâki meyveleri ve ebedî bir Bekanın vesileleri olduğunu bildim. Meyvedar bir ağaca inkilab etmek için kabuğunu terkeden bir çekirdek gibi, ben de o bâki meyveleri vermek için bu beka-i dünyevînin kabuğunu bırakmağa nefsimi kandırdım. Nefsimle beraber **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ**, Onun Bekası bize yeter" dedim.

Hem Şuur-u İmanî ve İntisab-ı Ubudiyet ile toprak perdesinin arkası ışıklanması ve ağır tabaka-i türabiye dahi ölülerin üstünden kalktığını ve kabir kapısıyla girilen yeraltı dahi, adem-âlûd karanlıklar

olmadığını İlvelyakîn ile bildim. Bütün kuvvetimle
 حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ dedim.

Hem gayet katî bir surette hissettim ve o Şuur-u İmanî ile Hakkalyakîn bildim ki: Fîratımda çok şiddetli olan Aşk-ı Beka Bâki-i Zülkemal'in Bekasına, Varlığına iki cihetle bakarken; enaniyetin perde çekmesiyle, mahbubunu kaçırılmış, âyinesine perestîş etmiş bir serseme dönmüş gördüm. Ve o çok derin ve kuvvetli Aşk-ı Beka, bizzât ve sebebsiz, fitraten sevilen ve perestîş edilen Kemal-i Mutlak bir Îsminin gölgesi vasıtasyyla mahiyetimde hükmedib o Aşk-ı Bekayı vermiş ve Muhabbet için hiçbir illet ve hiçbir garazı ve Zâtından başka hiçbir sebeb iktiza etmeyen kemal-i zâtı perestîşe kâfi ve vâfi iken, sâbikan beyan ettiğimiz ve her birisine bir Hayat ve bir Beka değil, belki elden gelse binler hayat-ı dünyeviye ve Beka feda edilmeğe lâyik olan mezkûr bâki meyveleri dahi İhsan etmekle, o fitrî aşkı şiddetlendirmiş hissettim.

Elimden gelse idi bütün zerrat-ı vücudumla حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

diyecektim ve o niyetle dedim. Ve bekasını arayan ve Beka-yı İlahîyi bulan o Şuur-u İmanî -ki bir kısım meyvelerine sâbikan "Hem... Hem... Hem..." ler ile işaret ettim- bana öyle bir zevk ve şevk verdi ki; bütün Ruhumla, bütün kuvvetimle, en derin Kalbimde nefsimle beraber

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ dedim.

İKİNCİ MERTEBE-İ NURİYE-İ HASBİYE: Fîratımdaki hadsiz aczimle beraber, ihtiyarlık ve gurbet ve kimsesizlik ve tecridim içinde; ehl-i dünya desiseleriyle, casuslarıyla bana hücum ettikleri hengâmada Kalbimde dedim: "Elleri bağlı, zaîf ve hasta bir tek adama ordular taarruz ediyor. O bîçarenin (yani benim için) bir Nokta-i İstînad yok mu?" diye

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ Âyetine müracaat ettim. Bana bildirdi ki ; İntisab - ı İmanî tezkeresiyle, Kadîr - i Mutlak

öyle bir Sultana istinad edersin ki; zemin yüzünde her baharda dörtyüzbin milletten mürekkeb nebatat ve hayvanat ordularının bütün cihazatlarını kemal-i intizam ile vermekle beraber, her sene eşcar ve tuyur denilen o iki muazzam ordusunun elbiselerini tazelendirerek yeni libaslar giydirir, urbalarını ve formalarını değiştirir ve tavşın ve kuşun fistanlarını ve çarşaflarını tazelendirdiği gibi, dağın libasını ve sahranın yüz örtüsünü değiştirir. Ve başta İnsan olarak, hayvanatın muazzam ordusunun bütün Erzaklarını, değil medenî İnsanların son zamanda keşfettikleri et ve şeker ve sair taamların hülâsaları gibi, belki yüz derece o medenî hülâsalardan daha mükemmel ve bütün taamların her nev'inden tohum ve çekirdek denilen Rahmanî hülâsalara koyup; ve o hülâsaları dahi, onların pişirmelerine ve inbisatlarına dair Kaderî tarifeleri içine sarıp muhafaza için küçükçük sandukçalara koyup tevdi eder. O sandukçukların İcadı **كَافُ نُون** fabrikasından o kadar çabuk ve kolay ve çoklukladır ki, Kur'an der: "**Bir Emir ile yapılır.**" Hem o umum hülâsalar bir şehri doldurmadiği ve birbirine benzedikleri ve aynı madde oldukları halde, Rezzak-ı Kerim onlardan bir yaz mevsiminde pişirdiği gayet mütenevvi ve leziz taamlar, zeminin bütün şehirlerini bir cihette doldurabilir.

İşte sen, İntisab-ı İmanî tezkeresiyle böyle bir Nokta-i İstinad bulabildiğinden hadsiz bir Kuvete ve Kudrete dayanabilirsin. Ben de Âyetten bu Dersimi aldıkça öyle bir Kuvve-i Maneviyeyi buldum ki, değil şimdiki düşmanlarımı belki dünyaya meydan okutturabilir bir İktidar-ı İmanî hissederek bütün Ruhum ile **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** dedim.

Ve hadsiz faktım ve ihtiyacım cihetinde dahi bir Nokta-i İstimsad için yine o Âyete müracaat ettim. Bana dedi ki: "Sen memlukiyet ve Ubudiyet İntisabıyla öyle bir Mâlik-i Kerim'e mensub ve İaşe defterinde mukayyedsin ki; her bahar ve yazda gaybdan ve hiçten umulmadığı yerden ve kuru bir topraktan kaldırır, indirir tarzında yüz defa zemin sofrasını ayrı ayrı yemekleriyle Tezyin eder, serer. Güya zamanın seneleri ve her senenin günleri, birbiri arkasından gelen İhsan meyvelerine ve Rahmet

taamlarına birer kap ve bir Rezzak-ı Rahîm'in külli ve cüz'i İhsanat mertebelerine birer meşherdirler. İşte sen böyle bir Ganiyy-i Mutlak'ın Abdisin. Abdiyetine şurun varsa, senin elîm fakrın leziz bir iştîha olur." Ben de o Dersimi aldım. Nefsimle beraber "Evet evet, doğrudur." deyip mütevekkilane حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ dedim.

ÜÇÜNCÜ MERTEBE-İ NURIYE-İ HASBİYE: Ben o gurbetler ve hastalıklar ve mazlumiyetlerin tazyikiyle dünyadan alâkamı kesilmiş bularak, ebedî bir dünyada ve bâki bir memlekette daimî bir Saadete namzed olduğumu İman telkin ettiği hengâmada "**of! of!**"tan vazgeçtim, "**oh! oh!**" dedim. Fakat bu Gaye-i Hayal ve Hedef-i Ruh ve Netice-i Fitratın tahakkuku, ancak ve ancak bütün mahlukatın bütün harekât ve sekenatlarını ve ahval ve a'mallerini, kavlen ve fiilen bilen ve kaydeden ve bu küçük ve âciz-i mutlak olan İnsanı kendine dost ve muhatab eden ve bütün mahlukat üzerinde bir makam veren bir Kadîr-i Mutlak'ın hadsiz Kudretiyle ve İnsana nihayetsiz İnayet ve ehemmiyet vermesiyle olabilir, diye düşünüp bu iki noktada; yani böyle bir Kudretin Faaliyeti ve zahren bu ehemmiyetsiz İnsanın hakikatlı ehemmiyeti hakkında İmanın inkişafını ve Kalbin itminanı veren bir izah istedim. Yine o Ayete müracaat ettim; dedi ki: حَسْبُنَا نَا daki ya dikkat edib, senin ile beraber lisan-ı hal ve lisan-ı kal ile kimler حَسْبُنَا yı söylüyorlar, dîne!" emretti.

Birden baktım ki, hadsiz kuşlar ve kuşçuklar ve sinekler ve hesabsız hayvanlar ve hayvancıklar ve nihayetsiz nebatlar, yeşilcikler ve gayetsiz ağaçlar ve ağaççıklar dahi benim gibi lisan-ı hal ile حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ in manasını yâdediyorlar ve yâda getiriyorlar ki; bütün şerait-i hayatıyelerini tekeffüll eden öyle bir vekilleri var ki, birbirine benzeyen ve maddeleri bir olan yumurtalar ve birbirinin misli gibi katreler ve birbirinin aynı gibi habbeler ve birbirine müşabih çekirdeklerden kuşların yüzbin çeşitlerini ve hayvanların yüzbin tarzlarını, nebatatin yüzbin nev'ini, ağaçların

yüzbin sınıfını yanlışsız, noksansız, iltibassız, süslü, mizanlı, intizamlı, birbirinden ayrı, farikalı bir surette gözümüz önünde, hususan her baharda gayet çabuk, gayet kolay, gayet geniş bir dairede gayet çoklukla Halkeder, yapar. Kudretinin Azamet ve Haşmeti içinde, beraberlik ve benzeyişlik ve birbiri içinde ve bir tarzda yapılmaları Vahdetini ve Ehadiyetini bize gösterir ve böyle hadsiz Mu'cizati ibraz eden bir Fiil-i Rububiyete ve bir Tasarruf-u Hallakiyete müdahale ve iştirak mümkün olmadığını bildirir diye bildim. Sonra **حُسْبُنَا** daki **نَّا** da bulunan

"ene"ye yani nefsim'e baktım, gördüm ki: Hayvanat içinde beni dahi menşem olan bir katre sudan yaratın yaratmış, mu'cizane yapmış, kulağımı açıp gözümü takmış, kafama öyle bir dimağ, sineme öyle bir Kalb, ağızma öyle bir dil koymuş ki, o dimağ ve Kalb ve dilde Rahmetin umum hazinelerinde iddihar edilen bütün rahmanî hediyeleri, atiyyeleri tartacak, bilecek üzerə mizancıkları, ölçükleri ve Esma-i Hüsnanın nihayetsiz cilvelerinin definelerini açacak, anlayacak binler âletleri yaratmış, yapmış, yazmış; kokuların, tatların, renklerin adedince tarifeleri o âletlere yardımcı vermiş.

Hem Kemal-i İntizam ile bu kadar hassas duyguları ve hissiyatları ve gayet muntazam bu manevî latifeleri ve bâtinî hasseleri bu cismimde dercetmekle beraber, gayet san'atlı bu cihazatı ve cevarihi ve Hayat-ı İnsaniyece gayet lüzumlu ve mükemmel bu kadar a'za ve âletleri bu vücadumda Kemal-i Hikmetle yaratmış. Tâ ki, Nimetlerinin bütün nevilerini ve umum çeşitlerini bana tattırsın ve ihsas etsin ve hadsiz Tecelliyat-ı Esmasının ayrı ayrı zuhurlarını o duygular ve hissiyatla ve hassasiyetle bana bildirsin, zevkettirsin ve bu ehemmiyetsiz görünen hakir ve fakir vücadumu -her Mü'minin vücudu gibi- Kâinata bir güzel takvim ve ruzname ve Âlem-i Ekbere muhtasar bir Nûsha-i Enver ve şu dünyaya bir Misal-i Musaggar ve masnuatına bir Mu'cize-i Azhar ve Nimetlerinin her nev'ine talib bir müsteri ve medar ve Rububiyetinin Kanunlarına ve icraat tellerine santral gibi bir mazhar ve Hikmet ve Rahmet atiyyelerine ve çiçeklerine nümune bahçesi gibi bir liste, bir führiste ve Hitabat-ı Sübhaniyesine anlayışlı bir muhatab yaratmış olmakla beraber, en büyük bir Nimet olan Vücadu, bu Vücadumda büyütmek ve çoğaltmak

için Hayatı verdi. Ve o Hayat ile o Nimet-i Vücdum Âlem-i Şehadet kadar inbisat edebiliyor.

Hem İnsaniyeti verdi; o İnsaniyet ile o Nimet-i Vücd manevî ve maddî Âlemlerde inkişaf ederek İnsana mahsus duygularla o geniş sofralardan istifade yolunu açtı. Hem İslâmiyeti bana İhsan etti. O İslâmiyet ile o Nimet-i Vücd, Âlem-i Gayb ve Şehadet kadar genişlendi. Hem İman-ı Tahkikîyi În'am etti. O İman ile o Nimet-i Vücd, dünya ve Âhireti içine aldı. Hem o Îmanda Marifet ve Muhabbetini verdi. O Marifet ve Muhabbetle o Nimet-i Vücd içinde daire-i mümkünattan Âlem-i Vücuba ve Daire-i Esma-i İlahiye kadar Hamd ü Sena ile istifade için ellerini uzatabilir bir mertebe İhsan etti. Hem hususî olarak bir Îlm-i Kur'anî ve Hikmet-i İmaniye verdi. Ve o İhsanı ile çok mahlukat üstüne bir tefevvuk verdi ve sâbık noktalar gibi çok cihetlerle öyle bir Câmiiyet vermiş ki, Ehadiyetine ve Samediyetine tam bir âyne ve külli ve kudsî Rububiyetine geniş ve külli bir Ubudiyet ile mukabele edebilen bir istidad vermiş. Ve Enbiyalarla İnsanlara gönderdiği bütün Mukaddes Kitabların ve Suhufların ve Fermanların İcmayıla ve bütün Enbiya ve Evliya ve Asfiyanın İttifakıyla, bu bendeki bulunan emaneti ve hediyesi ve atiyyesi olan Vücdumu ve Hayatımı ve nefsimi -Âyet-i Kur'aniyenin Nassı ile- benden satın alıyor. Tâ ki, elimde faidesiz zayı' olmasın ve iade etmek üzere muhafaza edib satmak bahasına Saadet-i Ebediyeyi ve Cennet'i vereceğini kat'î bir surette çok tekrar ile va'd ve ahdettığını Îlmelyakîn ve tam İman ile anladım. Ve böyle hadsiz hayvanat ve nebatatin yüzbinler nevilerinin ve çeşitlerinin suretlerini "Fettah" İsmiyle mahdud ve müteşabih katrelerden ve habbelerden gayet kolay ve çabuk ve mükemmel açan ve İnsana sâbikan beyan ettiğimiz gibi hayret verici bu kadar ehemmiyet veren ve Rububiyetin ehemmiyetli işlerine medar yapan bir Zât-ı Zülcelal Ve'l-ikram olan Rabbim var olduğunu ve gelecek baharın İcadı gibi kolay ve kat'î ve muhakkak bir surette Haşri İcad ve Cennet'i İhsan ve Saadet-i Ebediyeyi halkedeceğini bu Âyet-i Hasbiye'den Ders aldım. Elimden gelseydi bilfiil ve gelmediği için binniyet, bittasavvur, bilhayal bütün

حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ dedim ve Ebed-ül Âbidîn mahlukat dilleriyle daima tekrar etmek istiyorum.

DÖRDÜNCÜ MERTEBE-İ NURİYE-İ HASBİYE: Bir vakit ihtiyarlık, gurbet, hastalık, mağlubiyet gibi vücadumu sarsan ârizalar bir gaflet zamanıma rast gelip -şiddetli alâkadar ve meftun olduğum Vücadum, belki mahlukatın Vücduları ademe gidiyor diye- elîm bir endişe verirken yine Âyet-i Hasbiyeye müraacaat ettim. Dedi: "**Manama dikkat et ve İman dûrbîniyle bak!**" Ben de baktım ve İman gözüyle gördüm ki; bu zerrecek Vücadum hadsiz bir Vücadun âyinesi ve nihayetsiz bir inbisat ile hadsiz Vücduları kazanmasına bir vesile ve kendinden daha kıymetdar bâki, müteaddid vücduları meyve veren bir Kelime-i Hikmet hükmünde bulduğunu ve mensubiyet cihetiyle bir an yaşaması ebedî bir Vücad kadar kıymetdar olduğunu Îlmelyakîn ile bildim. Çünkü Şuur-u İman ile bu Vücadum Vâcib-ül Vücad'un Eseri ve San'ati ve Cilvesi olduğunu anlamakla, vahsi evhamın hadsiz karanlıklarından ve hadsiz müfarakat ve firakların elemlerinden kurtulup mevcudata, hususan Zîhayatlara taalluk eden Ef'alde, Esma-i İlahiye adedince Uhuvvet rabitalarıyla münasebet peyda ettiğim bütün sevdığım mevcudata muvakkat bir firak içinde daimî bir visal var olduğunu bildim. Malûmdur ki, karyeleri ve şehirleri ve memleketleri veya taburları ve kumandanları ve Üstadları gibi rabitaları bir olan adamlar sevimli bir Uhuvvet ve dostane bir arkadaşlık hissederler. Ve bu gibi rabitalardan mahrum olanlar daimî, elîm karanlıklar içinde azab çekiyorlar. Hem bir ağaçın meyveleri, şuurları olsa, birbirinin kardeşi ve birbirinin bedeli ve musahibi ve nâzırı olduklarını hissederler. Eğer ağaç olmazsa veya ondan koparılsa, herbiri o meyveler adedince firakları hissedeecek.

İşte İman ile ve İmandaki İntisab ile, her Mü'min gibi, bu Vücadum dahi hadsiz Vücduların firaksız Envârını kazanır; kendisi gitse de, onlar arkada kaldığından kendisi kalmış gibi memnun olur. Bununla beraber -Yirmidördüncü Mektub'da tafsilen katî isbat edildiği gibi- her Zîhayatın, hususan Zîruhun Vücadu bir kelime gibidir. Söylenir ve yazılır, sonra kaybolur. Fakat kendi Vücaduna bedel ikinci derecede Vücduları sayılan hem manası, hem hüviyet-i misaliyesi ve sureti, hem neticeleri, hem mübarek ise Sevabı, hem Hakikati gibi çok Vücdularını bırakır, sonra perde altına girdiği gibi, aynen öyle de: Bu Vücadum ve her Zîhayatın Vücadu, zahirî Vücudden gitse, Zîruh ise hem Ruhunu, hem manasını, hem Hakikatını, hem misalini, hem mahiyet-i şahsiyesinin dünyevî neticelerini ve uhrevî semereelerini, hem hüviyet ve suretini hâfızalarda ve elvah -ı mahfuzada

ve Sermedî manzaraların film şeritlerinde ve İlm-i Ezelînin meşherlerinde ve kendini temsil eden ve Beka veren fitrî Tesbihatını Defter-i A'malinde ve Esma-i İlahiyyenin Cilvelerine ve muktaziyatlarına fitrî mukabelelerini ve vücudî âyinedarlıklarını Daire-i Esmada ve daha bunlar gibi zahirî Vücudundan daha kıymetdar müteaddid manevî Vücdularını kendi yerinde bırakır, sonra gider; İlmelyakîn suretinde bildim.

İşte İman ve İmandaki Şuur ve İntisab ile bu mezkûr bâki, manevî Vücdurlara sahib olunabilir. İman olmazsa, bütün o Vücdurlardan mahrum olmakla beraber zahirî vücudu dahi onun hakkında ademe ve hiçliğe gider gibi zayıf olur.

Bir zaman bahar çiçeklerinin çabuk mahvolmalarına çok yazığım geliyordu; hattâ o nazeninlere acıyordu. Burada beyan edilen Hakikat-ı İmaniye gösterdi ki, o çiçekler Âlem-i Manada çekirdeklerdir. Sâbikan beyan ettiğimiz Ruhtan başka bütün o Vücdurları meyve veren birer ağaç, birer sünbul hükmünde Nur-u Vücut noktasında kazançları bire yüzdür. Zahirî Vücdurları mahvolmaz, saklanır. Hem bâki olan Hakikat-ı Nev'iyesinin tazelesen suretleridir. Geçen baharda yaprak, çiçek, meyve gibi mevcudatı, bu bahardakının mislidirler. Fark yalnız itibâridir. O itibârî fark dahi, bu Hikmet kelimelerine ve Rahmet sözlerine ve Kudret harflerine ayrı ayrı, müteaddid manaları verdirmek içindir bildim.

Yazıklar yerinde **مَا شَاءَ اللَّهُ بَارَكَ اللَّهُ** dedim.

İşte İmanın şuuruyla ve İman rabıtasiyla, Arz ve Semavat San'atkârına İntisab noktasında gökleri yıldızlarla, zemini çiçekler ve güzel mahluklarla yapan, süslendiren ve böyle herbir san'atta yüz Mu'cize gösteren bir San'atkârin eser-i san'atı ve böyle hadsiz hârikâlı bir Ustanın yapılması olmak, ne kadar antika ve kıymetdar ve şuuru varsa ne kadar iftihâr eder ve şereflenir diye uzaktan hissettim. **Hususan o nihayetsiz Mu'cizekâr Usta, koca Semavat ve Arzin büyük Kitabını İnsan gibi küçük bir nûshada yazsa, belki İnsanı, o Kitaba müntehab ve mükemmel bir hülâsa yapsa;** o İnsan ne kadar büyük bir şeref, bir kemal, bir kıymete medar ve İman ile mazhar ve Şuur ve İntisab ile o şerefe sahib olacağını bu Âyetten Ders aldığımdan, niyet ve tasavvur cihetinde bütün mevcudatın dilleriyle

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعَمَ الْوَكِيلُ dedim.

BEŞİNCİ MERTEBE-İ NURİYE-İ HASBİYE: Yine bir vakit Hayatım çok ağır şerait ile sarsıldı. Nazar-ı dikkatimi ömre ve Hayata çevirdi; gördüm: Ömrüm koşarak gidiyor; âhire yakınlaşmış Hayatım dahi tazyikat altında sönmeğe yüz tutmuş. Halbuki "Hayy" İsmine dair Risalede izah edilen Hayatın mühim Vazifeleri ve büyük meziyetleri ve kıymetdar faideleri, böyle çabuk sönmeğe değil, belki pek uzun yaşamağa lâyiktir diye müteellimane düşündüm. Yine Üstadım olan

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ Âyetine müracaat ettim. Dedi: "**Sana Hayatı**

veren Zât-ı Hayy-ı Kayyum'a göre Hayata bak!" Ben de baktım, gördüm ki: Hayatımın bana bakması bir ise, Zât-ı Hayy ve Muhyî'ye bakması yüzdür. Bana aid neticesi bir ise, Hâlikîma aid bindir. O cihet uzun zaman, belki zaman istemez; bir an yaşaması yeter. Bu Hakikat, Risale-i Nur'un Risalelerinde Bürhanlar ile izah edildiğinden burada dört mes'ele içinde kısa bir hülâsası beyan edilecek.

B i r i n c i M e s ' e l e : Hayatın mahiyeti ve Hakikatı Hayy-ı Kayyum'a baktığı cihetle baktım, gördüm ki: Mahiyet-i Hayatım Esma-i İlahiyenin definelerini açan anahtarların mahzeni ve Nakışlarının bir küçük haritası ve Cilvelerinin bir fîhrîtesi ve Kâinatın büyük Hakikat-larına ince bir mikyas ve mizan ve Hayy-ı Kayyum'un manidar ve kıymetdar İsimlerini bilen, bildiren, fehmedib tefhim eden yazılmış bir Kelime-i Hikmettir anladım. Ve Hayatın bu tarzdaki Hakikatı bin derece kıymet kazanıyor ve bir saat devamı bir ömür kadar ehemmiyet alır. Zamanı olmayan Zât-ı Ezeliyeye münasebeti cihetinde uzun ve kısalığına bakılmaz.

İ k i n c i M e s ' e l e : Hayatın hakikî hukukuna baktım, gördüm ki: Hayatım Rabbanî bir mektubdur; Kardeşlerim olan Zîşur mahlukata kendini okutturur, Yaratıcı bildirir bir mütalaagâhtır. Hem Hâlikîmin Kemalâtını teşhir eden bir ilânnameliktir. Hem Hayatı Yaratılanın Hayat ile İhsan ettiği kıymetdar hediyeler ve nişanlar ile bilerek süslenip her gün tekerrür eden resm-i küşadda Mü'minane, şuurdarane, şâkirane, minnetdarane Padişah-ı Bîmisalinin Nazarına arzetmektedir. Hem hadsiz Zîhayatların Hâliklarına vasîfane tahiyyatlarını ve şâkirane Tesbihat hediyelerini anlamak, müşahede etmek ve şehadetle ilân etmektir. Hem lisan-1 hal ve lisan-1 kal ve lisan-1

Ubudiyet ile Hayy-ı Kayyum'un Mehasin-i Rububiyetini izhar etmektir. İşte bunlar gibi Hayatın yüksek hukukları uzun zaman istemediği gibi, Hayatı bin derece i'lâ eder ve dünyevî olan hukuk-u hayatıyeden yüz derece daha kıymetdardır diye İlmelyakîn ile bildim ve dedim: **سُبْحَانَ اللَّهِ! إِيمَانٌ نَّهَا كَارِبَةً وَكَلِمَاتٍ مُّنْجَدِّدَةً** ne kadar kıymetdar ve hayatdardır ki, hangi şeye girse canlandırır ve bir şu'lesi böyle fâni hayatı, bâkiyane hayatlandırır, üstündeki fenayı siler.

Üçüncü Mes'eile: Hayatımın Hâlikîma bakan fitrî vazifelerine ve manevî faidelerine baktım, gördüm ki: Hayatım, Hayatın Hâlikîna üç cihetle âyinedarlık ediyor:

Birinci Vecih: Hayatım, acz ve za'fiyla ve faktır ve ihtiyaciyla Hâlik-ı Hayat'ın Kudret ve Kuvvetine ve Gina ve Rahmetine âyinedarlık eder. Evet nasılki açlık derecesiyle yemeğin lezzet dereceleri ve karanlığın mertebeleriyle ışık mertebeleri ve soğuğun mikyasıyla hararetin mizan dereceleri bilinir; öyle de Hayatimdaki hadsiz acz ve faktır ile beraber hadsiz ihtiyaçlarımı izale ve hadsiz düşmanlarımı def'etmek noktasında Hâlikîmin hadsiz Kudret ve Rahmetini bildim; sual ve Dua ve iltica ve tezellül ve Ubudiyet Vazifesini anladım ve aldım.

İkinci Vecih: Hayatimdaki cüz'î ilim ve irade ve sem' ve basar gibi manalarıyla, Hâlikîmin külli ve ihatalı Sıfatlarına ve Şuunatına âyinedarlıktır. Evet ben kendi Hayatımda ve şuurlu fiillerimde bilmek, işitmek, görmek, söylemek, istemek gibi çok manalarıyla bildim ki; bu Kâinatın şahsîmdan büyülüğu derecesinde daha büyük bir mikyasta Hâlikîmin muhit İlmini, İradesini, Sem' ve Basar ve Kudret ve Hayat gibi Evsafını ve Muhabbet ve Gazab ve Şefkat gibi Şuunatını anladım; İman ederek tasdik ettim ve itiraf ederek bir Marifet yolunu daha buldum.

Üçüncü Vecih: Hayatımda Nakışları ve Cilveleri bulunan Esma-i İlahiyeye âyinedarlıktır. Evet ben kendi Hayatıma ve cismime baktıkça, üzer tarzda mu'cizane eserler, nakışlar, san'atlar görmekle beraber çok şefkatkârane beslendiğimi müşahede ettiğimden, beni yaratan ve yaşıtan Zât, ne kadar fevkâlâde sahavetli, merhametli, san'atkâr, lütufkâr, ne derece hârika iktidarlı, -tabirde hata olmasın- maharetli, hüşyar, işgûzar olduğunu İman Nuruyla bildim, **Tesbih ve Takdis ve Hamd ve Şükür ve Tekbir ve Ta'zim ve Tevhid ve Tehlil gibi**

Fîtrat Vazifeleri ve Hîlkât Gayeleri ve Hayat Neticeleri ne olduğunu bildim. Ve Kâinatta en kıymetdar mahluk Hayat olduğunu sebebini ve her şey Hayata musahhar olmasının Sırrını ve Hayata karşı herkeste fîtrî bir iştîyak bulunduğuun Hikmetini ve Hayatın Hayatı İman olduğunu Îlmelyakîn ile anladım.

Dördüncü Mes'ele: Dünyadaki bu Hayatımın hakikî lezzeti ve Saadeti nedir diye yine bu **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** Âyetine baktım,

gördüm ki: Bu Hayatımın en saf lezzeti ve en hâlis Saadeti İmandadır. Yani, beni yaratan ve yaşatan bir Rabb-i Rahîm'in mahluku ve masnuu ve memlükü ve terbiyegerdesi ve Nazarı altında olmasına ve Ona her vakit muhtaç bulunmasına ve O ise hem Rabbim, hem İlahîm, hem bana karşı gayet merhametli ve şefkatli bulunduğuna katî İmanım öyle kâfi ve vâfi ve elemsiz ve daimî bir lezzet ve Saadettir ki, tarif edilmez. Ve

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ ne kadar yerindedir diye Âyetten fehmettim.

İşte Hayatın Hakikatina ve hukukuna ve vazifelerine ve manevî lezzetine aid olan bu dört mes'ele gösterdiler ki; Hayat, Zât-ı Bâki-i Hayy-ı Kayyum'a baktıkça ve İman dahi Hayata Hayat ve Ruh oldukça, hem Bekâ bulur, hem bâki meyveler verir. Hem öyle yükseklendir ki, Sermediyet Cilvesini alır; daha ömrün kısa ve uzunluğuna bakmaz diye bu Âyetten Dersimi aldım ve niyet ve tasavvur ve hayalce bütün Hayatların ve Zîhayatların namına **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** dedim.

ALTINCI MERTEBE-İ NURİYE-İ HASBİYE: Müfarakat-ı umumiye hengâmi olan harab-ı dünyadan haber veren Âhirzaman hâdisati içinde müfarakat-ı hususiyemi ihtar eden ihtiyarlık ve âhir ömrümde bir hassasiyet-i fevkâlâde ile fitratımdaki cemalperestlik ve güzellik

sevdası ve Kemalâta meftuniyet hisleri inkişaf ettikleri bir zamanda daimî ve tahrîbatçı olan zeval ve fena ve mütemadi ve tefrik edici olan mevt ve adem, dehşetli bir surette bu güzel dünyayı ve bu güzel mahlukatı hırpaladığını, parça parça edib güzelliklerini bozduğunu fevkâlâde bir şuur ve teessürle gördüm. Fîratîmdaki aşk-ı mecazî bu hale karşı şiddetli galeyen ve isyan ettiği zamanda bir medar-ı Teselli bulmak için yine bu Âyet-i Hasbiye'ye mûracaat ettim. dedi: "**Beni oku ve dikkatle manama bak!**" Ben de, Sure-i Nur'daki Âyet-i Nur'un rasadhanesine girip İmanın dûrbîniyle Âyet-i Hasbiye'nin en uzak tabakalarına ve Şuur-u İmanî hurdebîni ile en ince Esrarına baktım, gördüm:

Nasılıkî âyineler, şîseler, şeffaf şeyler, hattâ kabarcıklar güneş ziyasının gizli ve çeşit çeşit cemalini ve o ziyanın elvan-ı seb'a denilen yedi renginin mütenevvi güzelliklerini gösteriyorlar ve teceddüd ve taharrükleriyle ve ayrı ayrı kabiliyetleriyle ve inkisaratlarıyla o cemali ve o güzellikleri tazelendiriyorlar ve inkisaratlarıyla güneşin ve ziyasının ve elvan-ı seb'asının gizli güzelliklerini izhar ediyorlar. Aynen öyle de: Şems-i Ezel ve Ebed olan Cemil-i Zülcelal'in Cemal-i Kudsîsine ve nihayetsiz güzel olan Esma-i Hüsnasının Sermedî güzelliklerine âyinedarlık edib Cilvelerini tazelen-dirmek için bu güzel masnular, bu tatlı mahluklar ve bu cemalli mevcudat hiç durmayarak gelip gidiyorlar. Kendilerinde görünen güzellikler ve cemaller, kendilerinin malî olmadığını, belki tezahür etmek isteyen Serme-dî ve Mukaddes bir Cemalin ve daimî tecelli eden ve görünmek isteyen mücerred ve münezzeh bir Hüsnün işaretleri ve alâmetleri ve lem'aları ve cilveleri olduğu, pek çok kuvvetli delilleri ile Risale-i Nur'da tafsilen izah edilmiş. Burada o Bürhanlardan üç tanesine işaret edilecek:

Birinci Bürhan: Nasılık işlenmiş bir eserin güzelliği işlemesinin güzelliğine ve işlemek güzelliği ustalığın o san'attan gelen ünvanının güzelliğine ve ustadaki san'atkârlık ünvanının güzelliği o san'atkârin o san'ata aid sıfatının güzelliğine ve sıfatının güzelliği kabiliyet ve istidadının güzelliğine ve kabiliyetinin güzelliği Zâtının ve Hakikatının güzelliğine derece-i bedahette gayet katî bir surette delalet ettiği gibi, aynen öyle de: Bu Kâinatın baştan başa bütün güzel mahluklarında ve yapıtları güzel umum masnularındaki hüsün ve cemal dahi San'atkâr-ı Zülcelal'deki Fiillerinin Hüsün ve Cemaline katî şehadet ve ef'alindeki Hüsün ve Cemal ise, o fiillere bakan ünvanların, yani İsimlerin Hüsün ve Cemaline şübhесiz delalet ve

İsimlerin Hüsün ve Cemali ise, İsimlerin menşei olan kudsî Sıfatların Hüsün ve Cemaline kat'î şahadet ve Sıfatların Hüsün ve Cemal ise, Sıfatların mebdei olan Şuunat-ı Zâtiyenin Hüsün ve Cemaline kat'î şahadet ve Şuunat-ı Zâtiyenin Hüsün ve Cemali ise, fâil ve müsemma ve mevsuf olan Zâtının Hüsün ve Cemaline ve mahiyetinin Kudsî Kemaline ve Hakikatının Mukaddes Güzelliğine bedahet derecede kat'î bir surette şahadet eder. Demek **Sâni'-i ZülceMAL'in kendi Zât-ı Akdesine lâyik öyle hadsiz bir Hüsn ü Cemali var ki, bir gölgesi bütün mevcudati baştan başa güzelleştirmiş ve öyle münezzeх ve mukaddes bir güzelliği var ki, bir Cilvesi Kâinatı serbeser güzelleştirmiş ve bütün daire-i mümkünâti Hüsün ve Cemal lem'alariyla Tezyin edib ışıklandırmış.** Evet işlenmiş bir eser fiilsiz olmadığı gibi, fiil dahi fâilsiz olamaz. Ve İsimler müsemmasız olması muhal olduğu gibi, sıfatlar dahi mevsufsuz mümkün değildir. Madem bir san'atın ve eserin vücudu, bedahetle o eseri işleyenin fiiline delalet ve o fiilin vücudu, fâilinin ve ünvanının ve eseri intac eden sıfatın ve isminin vücudlarına delalet eder. Elbette bir eserin kemali ve cemali dahi fiilin kendine mahsus Kemal ve Cemaline, o da İsmi kendine münasib muvafik güzelliğine, o dahi Zâtın ve Hakikatın -fakat Zâta ve Hakikata lâyik ve muvafik- Kemaline ve Cemaline İlmelyakâin ile ve bedahetle delalet eder. Aynen öyle de: Bu eserler perdesi altındaki Faaliyet-i Daime fâilsiz olması muhal olduğu gibi, bu masnuat üstünde cilveleri ve nakışları göz ile görünen İsimler dahi müsemmasız hiç bir cihetle mümkün olmadığı ve müşahede derecesinde hissedilen Kudret, İrade gibi Sıfatlar dahi mevsufsuz olması muhal olduğundan, şu Kâinatta bütün eserler, mahluklar, masnular hadsiz vücudlarıyla, Hâlik ve Sâni' ve fâillerinin Vücut-u Efâline ve Esmasının Vücutduna ve Evsafının Vücutduna ve Şuunat-ı Zâtiyesinin Vücutduna ve Zât-ı Akdesinin Vücub-u Vücutduna kat'î bir surette delalet ettikleri gibi, o masnuatın umumunda görünen muhtelif Kemalât ve ayrı ayrı Cemaller ve çeşit çeşit güzellikler, Sâni'-i Zülcelâl'de olan Fiillerin ve İsimlerin ve Sıfatların ve Şe'nlerin ve Zâtının kendilerine mahsus münasib ve lâyik ve Vâcibiyetine ve Kudsiyetine muvafik olarak hadsiz Kemalâtlarına ve nihayetsiz Cemallerine ve ayrı ayrı ve umum Kâinatın fevkinde güzelliklerine gayet sarih şahadet ve gayet kat'î delalet ederler.

İ k i n c i B ü r h a n 'ın beş noktası var:

Birinci Nokta: Meşreblerinde, mesleklerinde birbirinden ayrı ve uzak olan bütün Ehl-i Hakikatın Reisleri, Zevk ve Keşfe istinad ederek İcma' ile, İttifak ile İman edib hükümediyorlar ki; bütün mevcudattaki Hüsün ve Cemal, bir Zât-ı Vâcib-ül Vücut'da bulunan mukaddes Hüsün ve Cemalin gölgesi ve lemaati ve perdelerin arkasında Cilvesidir.

İkinci Nokta: Bütün güzel mahluklar, kafile kafile arkasında durmayarak gelip gidiyorlar, fenaya girip kayboluyorlar. Fakat o âyineler üstünde kendini gösteren ve cilvelenen yüksek ve tebeddül etmez bir güzellik, tecellisinde devam ettiğinden kat'ı bir surette gösterir ki, o güzellikler o güzellerin malı ve o âyinelerin cemali değildir. Belki güneşin cemal-i şuaati cereyan eden suyun üzerindeki kabarcıklarda göründüğü gibi, Sermedî bir Cemalin işıklarıdırılar.

Üçüncü Nokta: Nurun gelmesi elbette Nuraniden ve Vücut vermesi her halde Mevcuddan ve İhsan ise Gınadan ve sehayet ise Servetten ve Talim İlinden gelmesi bedihî olduğu gibi, Hüsün vermek dahi Hasenden ve güzelleştirmek güzelden ve cemal vermek Cemilden olabilir, başka olamaz. İşte bu Hakikata binaen İman ederiz ki: **Bu Kâinattaki görünen bütün güzellikler öyle bir Güzelden geliyor ki; bu mütemadiyen değişen ve tazelenen Kâinat, bütün mevcudatiyla âyinedarlık dilleriyle, O Güzelin Cemalini tavsif ve tarif eder.**

Dördüncü Nokta: Nasılık cesed Ruha dayanır, ayakta durur, hayatlanır ve lafız manaya bakar, ona göre nurlanır ve suret Hakikata istinad eder, ondan kıymet alır. Aynen öyle de; **bu maddî ve cismanî olan Âlem-i Şehadet dahi bir ceseddir, bir lafızdır, bir surettir; Âlem-i Gaybin perdesi arkasındaki Esma-i İlahiyeye dayanır, hayatlanır, istinad eder, can ahr, ona bakar, güzelleşir.** Bütün maddî güzellikler, kendi Hakikatlarının ve manalarının manevî güzelliklerinden ileri geliyor. Ve Hakikatları ise, **Esma-i İlahiyeden Feyz ahrilar ve onların bir nevi gölgeleridir.** Ve bu Hakikat, Risale-i Nur'da kat'ı isbat edilmiştir.

Demek bu Kâinatta bulunan bütün güzelliklerin enva'ı ve çeşitleri, Âlem-i Gayb arkasında tecelli eden ve kusurdan mukaddes, maddeden mücerred bir Cemalin Esma vasıtıyla Cilveleri ve işaretleri ve emaratlarıdır. Fakat nasılık Vâcib-ül Vücut'un Zât-ı Akdesi, başkalara hiç bir cihette benzemez ve Sıfatları mümkünâtın sıfatlarından hadsiz derece yüksektir. Öyle de, Onun Kudsî Cemali, mümkünâtın ve mahlukatın

hüsünlerine benzemez, hadsiz derecede daha âlîdir. Evet koca Cennet bütün Hüsün ve Cemaliyle bir Cilvesi bulunan ve bir saat müşahedesi Ehî-i Cennet'e, Cennet'i unutturan bir Cemal-i Sermedî, elbette nihayeti ve şebîhi ve naziri ve misli olamaz. Malûmdur ki; herşeyin hüsnü, kendine göredir, hem binler tarzda bulunur ve nevilerin ihtilafi gibi güzellikleri de ayrı ayrıdır. Meselâ; göz ile hissedilen bir güzellik, kulak ile hissedilen bir hüsün bir olmaması ve Akıl ile fehmedilen bir hüsn-ü aklî, ağız ile zevkedilen bir hüsn-ü taam bir olmadığı gibi; Kalb, Ruh vesair zahirî ve bâtinî duyguların istihsan ettikleri ve güzel hissétikleri güzellikler, onların ihtilafi gibi muhtelifdir. Meselâ: İmanın güzelliği ve Hakikatın güzelliği ve Nurun Hüsnü ve çiçeğin hüsnü ve Ruhun cemali ve suretin cemali ve Şefkatın güzelliği ve Adaletin güzelliği ve Merhametin hüsnü ve Hikmetin hüsnü ayrı ayrı oldukları gibi, Cemil-i Zülcelal'in nihayet derecede güzel olan Esma-i Hüsnasının güzellikleri dahi ayrı ayrı olduğundan, mevcudatta bulunan hüsünler ayrı ayrı düşmüştür.

Eğer Cemil-i Zülcelal'in Esmasındaki Hüsünlerin mevcudat âyinelerinde bir cilvesini müşahede etmek isterSEN, zeminin yüzünü bir küçük bahçe gibi temşa edecek bir geniş, hayalî göz ile bak ve hem bil ki: **Rahmaniyet, Rahîmiyet, Hakîmiyet, Âdiliyet** gibi tabirler, Cenab-ı Hakk'ın hem İsim, hem Fiil, hem Sıfat, hem Şe'nlerine işaret ederler.

İşte başta İnsan olarak bütün hayvanatın muntazaman bir Perde-i Gaybdan gelen Erzaklarına bak, Rahmaniyet-i İlahiyyenin Cemalini gör.

Hem bütün yavruların mu'cizane İaşelerine ve başları üzerinde ve annelerinin sinelerinde asılmış tatlı, safi, Âb-ı Kevser gibi iki tulumbacık süte temşa eyle, Rahîmiyet-i Rabbaniyenin cazibedar Cemalini gör.

Hem bütün Kâinatı enva'ıyla beraber bir Kitab-ı Kebir-i Hikmet ve öyle bir Kitab ki; her harfi yüz kelime, her kelimesi üzericalı satır, her satırı bin bab, her babı binler küçük Kitab hükmüne getiren Hakîmiyet-i İlahiyyenin Cemal-i Bîmisaline bak, gör. Hem Kâinatı bütün mevcudatiyla mızanı altına alan ve bütün ecram-ı ulviye ve süfliyenin müvazenelerini idame ettiren ve güzelliğin

en mühim bir esası olan tenasübü veren ve her şeye en güzel vaziyeti verdiren ve her Zîhayata hakk-ı hayatı verip ihkak-ı hak eden ve mütecavizleri durdurun ve cezalandıran bir Âdiliyetin Haşmetli güzelliğine bak gör.

Hem İnsanın geçmiş tarihçe-i hayatını, buğday tanesi küçüklüğündeki kuvve-i hâfızasında ve her nebat ve ağacın gelecek tarihçe-i hayat-ı saniyesini çekirdeğinde yazmasına ve her Zîhayatın muhafazasına lüzumu bulunan âlât ve cihazata, meselâ arının kanatçıklarına ve zehirli iğnesine ve dikenli çiçeklerin süngüçüklerine ve çekirdeklerin sert kabuklarına bak ve Hâfiziyet ve Hâfiziyet-i Rabbaniyenin letafetli Cemalini gör.

Hem zemin sofrasında Kerim-i Mutlak olan Rahman-ı Rahîm'in misafirlerine, Rahmet tarafından ihmâz edilen hadsiz taamların ayrı ayrı ve güzel kokularına ve muhtelif, süslü renklerine ve mütenevvi, hoş tatlarına ve her Zîhayatın zevk u safasına yardım eden cihazlara bak, İkram ve Kerimiyet-i Rabbaniyenin gayet şirin Cemalini ve gayet tathı güzelliğini gör.

Hem Fettah ve Musavvir İsimlerinin Tecellileriyle başta İnsan olarak bütün hayvanatın, su katrelerinden açılan pek çok manidar suretlerine ve bahar çiçeklerinin habbe ve zerreçiklerinden açtırılan çok cazibedâr sîmalara bak, Fettahiyet ve Musavviriyet-i İlâhiyeyenin mu'cizatlı Cemalini gör.

İşte bu mezkûr misallere kıyasen Esma-i Hüsnanın her birisinin kendine mahsus öyle kudsî bir Cemali var ki; birtek Cilvesi, koca bir Âlemi ve hadsiz bir nev'i güzelleştiriyor. Birtek çiçekte bir İsmîn Cilve-i Cemalini gördüğün gibi, bahar dahi bir çiçektir ve Cennet dahi görülmedik bir çiçektir. Baharın tamamına bakabilirsen ve Cennet'i İman gözüyle görebilrsen bak gör. Cemal-i Sermedî'nin Derece-i Haşmetini anla. O güzelliğe karşı İman güzelliğiyle ve Ubudiyet cemali ile mukâbele etsen, çok güzel bir mahluk olursun. Eğer dalaletin hadsiz çirkinliğiyle ve isyanın menfur kubhuyla mukâbele edib karşılaşan, en çirkin bir mahluk olmakla beraber, bütün güzel mevcudatın manen menfurları olursun.

Beşinci Nokta: Nasılıkî üzerî hüner ve san'at ve kemal ve cemalleri bulunan bir Zât; herbir hüner kendini teşhir etmek ve her

bir güzel san'at kendini takdir ettirmek ve herbir kemal kendini izhar etmek ve herbir cemal kendini göstermek istemesi kaidesince o Zât dahi bütün hünerlerini ve san'atlarını ve kemalâtını ve gizli güzelliklerini tarif edecek, teşhir edecek, gösterecek olan bir hârika sarayı yapmış. Her kim o mu'cizeli sarayı temaşa etse, birden ustasının ve sahibinin hünerlerine ve mehasinine ve kemalâtına intikal eder ve gözüyle görür gibi inanır, tasdik eder ve der ki: "Her cihetle güzel ve hünerli olmayan bir Zât, böyle her cihetle güzel bir eserin masdarı, mûcidi ve taklidsiz muhterii olamaz. Belki onun manevî hüsünleri ve kemalleri bu saray ile tecessüm etmiş gibidir." hükmeder. Aynen öyle de, bu Kâinat denilen meşher-i acaib ve saray-ı muhteşemin hüsünlerini gören ve Aklı çürük ve Kalbi bozuk olmayan elbette intikal edecek ki; bu saray bir âyinedir, başkasının Cemalini ve Kemalini göstermek için böyle süslenmiş. **Evet madem bu Saray-ı Âlemin başka emsali yok ki güzellikleri ondan iktibas edib taklid edilsin. Elbette ve her halde bunun Ustası kendi Zâtında ve Esmasında kendine lâyık güzellikleri var ki, Kâinat ondan iktibas ediyor ve ona göre yapılmış ve onları ifade etmek için bir Kitab gibi yazılmış.**

Ü ü n c ü B ü r h a n 'ın üç Nüktesi var:

Birinci Nükte: Otuzikinci Söz'ün Üçüncü Mevkîfında gayet güzel bir tafsil ve kuvvetli hüccetlerle beyan edilen bir Hakikattir. Tafsilini Ona havale ederek burada kısa bir işaretle ona bakacağiz; şöyle ki:

Bu masnuata, hususan hayvanat ve nebatata bakıyoruz, görüyoruz ki: Kasd ve İradeyi gösteren ve İlîm ve Hikmeti bildiren daimî bir Tezyin, bir süslemek ve tesadüfe hamli imkânsız bir Tanzim, bir güzelleştirmek hükmediyor. Hem kendi san'atını beğendirmek ve nazar-ı dikkati celbetmek ve masnuunu ve seyircilerini memnun etmek için her şeyde öyle bir nazik san'at ve ince hikmet ve âlî zînet ve şefkatlı bir tertib ve tatlı vaziyet görünüyor; bedahet derecesinde anlaşılır ki, kendini Zîsuurlara bildirmek ve tanıtımak isteyen Perde-i Gayb arkasında öyle bir San'atkâr var ki, herbir san'atıyla çok hünerlerini ve Kemalâtını teşhir ile kendini sevdirmek ve Medh ü Senasını ettirmek ister. Hem Zîsuur mahlukları minnettar ve mesrur ve kendine dost etmek için tesadüfe havalesi imkân haricinde ve umulmadığı yerden leziz Nimetlerin her çeşidini onlara

İhsan ediyor. Hem derin bir Şefkati ve yüksek bir Merhameti ihsas eden manevî ve kerimane bir muamele, bir muarefe ve lisan-ı hal ile ve dostane bir mükâleme ve Dualarına rahîmane bir mukabele görünüyor. Demek bu güneş gibi zahir olan tanittırmak ve sevdirmek keyfiyeti arkasında müşahede edilen lezzetlendirmek ve Nimetlendirmek ikramı ise, gayet esaslı bir İrade-i Şefkat ve gayet kuvvetli bir Arzu-yu Merhametten ileri geliyor. Ve böyle kuvvetli bir İrade-i Şefkat ve Rahmet ise, hiçbir cihette ihtiyacı olmayan bir Müstağni-i Mutlak'ta bulunması elbette ve herhalde kendini âyinelerde görmek ve göstermek isteyen ve tezahür etmek, mahiyetinin muktezası ve tebarüz etmek, Hakikatının şe'ni bulunan nihayet Kemalde bir Cemal-i Bîmisal ve ezelî bir Hüsn-ü Lâyezalî ve Sermedî bir güzellik vardır ki; o Cemal kendini muhtelif âyinelerde görmek ve göstermek için Merhamet ve Şefkat suretine girmiştir, sonra Zîşur âyinelerinde İn'am ve İhsan vaziyetini almış, sonra tahabbüb ve taarrûf - yani kendini tanittırmak ve bildirmek- keyfiyetini takmış, sonra masnuatı zînetlendirmek, güzellestirmek ışığını vermiş.

İkinci Nükte: Nev-i İnsanda, hususan yüksek tabakasında, meslekleri ayrı ayrı hadsiz Zâtlerda, gayet esaslı bir surette bulunan şedid bir aşk-ı lahuftı ve kuvvetli bir muhabbet-i Rabbaniye, bilbedahe misilsiz bir cemale işaret, belki şehadet eder. Evet böyle bir Aşk, öyle bir Cemale bakar, iktiza eder. Ve öyle bir muhabbet, böyle bir hüsn ister. Belki bütün mevcudatta lisan-ı hal ve lisan-ı kal ile edilen umum Hamd ve Senalar, o ezelî Hüsne bakıyor, gidiyor. Belki **Şems-i Tebrizî** gibi bir kısım Âşıkların nazarında bütün Kâinatta bulunan umum Încizablar, Cezbeler, Cazibeler, cazibedar Hakikatlar; ezelî ve ebedî bir Hakikat-ı Cazibedara işaretlerdir. Ve ecramı ve mevcudati mevlevî-misal pervane gibi Raks ve Semaâ kaldırın cezbedarane harekât ve deveran, o Hakikat-ı Cazibedarin Cemal-i Kudsîsinin hükümdarane tezahüratı karşısında âşıkane ve vazifedarane bir mukabeledir.

Üçüncü Nükte: Bütün Ehl-i Tahkikin İcmaıyla Vücut Hayr-ı Mahzîdir, Nurdur; adem şerr-i mahzîdir, zulmettir. Bütün hayırlar, iyilikler, güzellikler, lezzetler -tahlil neticesinde- Vücuddan neş'et ettiplerini ve bütün fenâliklar, şerler, musibetler, elemeler -hattâ masiyetler- ademe racî olduğunu Ehl-i Akıl ve Ehl-i Kalbin Büyüklere ittifak etmişler.

E ġ e r d e s e n : Madem bütün güzelliklerin menbaı Vücuddur, Vücudda küfür ve enaniyet-i nefsiye dahi var?

E l c e v a b : Küfür ise Hakaik-i İmaniyyeyi inkâr ve nefy olduğundan ademdir. Enaniyetin vücudu ise, haksız temellük ve âyinedarlığını bilmemek ve mevhumu muhakkak bilmekten ileri geldiğinden, vücut rengini ve suretini almış bir ademdir.

Madem bütün güzelliklerin menbaı Vücuddur ve bütün çırkinliklerin madeni ademdir. Elbette Vücdun en kuvvetlisi ve en yükseği ve en parlağı ve ademden en uzağı Vâcib bir Vücid ve ezelî ve ebedî bir Varlık, en kuvvetli ve en yüksek ve en parlak ve kusurdan en uzak bir Cemal ister, belki öyle bir Cemali ifade eder, belki öyle bir Cemal olur. Güneşe ihatâlı bir ziyanın lüzumu gibi, Vâcib-ül Vücid dahi Sermedî bir Cemal istilzam eder, Onun ile ışık verir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ ﴿۲﴾ رَبَّنَا لَا تُؤْءِنَا خِذْنَا اِنْ شَيْنَا وَأَخْطَانَا

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا اِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

I H T A R : Âyet-i Hasbiye-i Nuriyenin meratibinden dokuz mertebesi yazılacaktı, fakat bazı esbaba binaen şimdilik üç mertebe te'hir edildi.

T E N B İ H : Risale-i Nur, Kur'anın ve Kur'andan çıkan bürhanî bir Tefsir olduğundan, Kur'anın Nükteli, hikmetli, lüzumlu usandırmayan tekrarati gibi onun da lüzumlu, hikmetli, belki zarurî ve maslahatlı tekrarati vardır. Hem Risale-i Nur, zevk ve şevk ile dillerde usandırmayan, daima tekrar edilen Kelime-i Tevhidin delilleri olmasından zarurî tekraratu kusur değil; usandırmaz ve usandırmamalı.

الْبَابُ الْخَامِسُ

فِي مَرَاتِبِ (حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ) وَهُوَ خَيْرٌ نُكِتَ
النُّكْتَةُ الْأُولَى : فَهَذَا الْكَلَامُ دُوَاءٌ بِجُرْبٍ لِرَضِ الْجَنَاحِ
الْبَشَرِيِّ وَسَقِيمُ الْفَقْرِ الْإِنْسَانِيِّ ﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ
إِذْ هُوَ الْمَوْجِدُ الْمَوْجُودُ الْبَاقِي فَلَا يَبْأَسُ إِذَا الْمَوْجُودُاتِ لِدَوَافِرِ
الْوُجُودِ الْمَحْبُوبِ بِبَقَاءِ مُوجِدِهِ الْوَكِيلِ الْوُجُودِ وَهُوَ الصَّانِعُ
الْفَكَاطِرُ الْبَاقِي فَلَا حُزْنٌ عَلَى زَوَالِ الْمَصْنُوعِ بِلَقَاءِ مَدَارِ الْمَحَبَّةِ فِي
صَانِعِهِ وَهُوَ الْمَلِكُ الْمَالِكُ الْبَاقِي ﴿فَلَا تَأْسُفْ عَلَى زَوَالِ الْمَلَكِ
الْمَجْدِدِ فِي زَوَالِ وَذَاهَابِ ﴿وَهُوَ الشَّاهِدُ الْعَالَمُ الْبَاقِي
فَلَا تَحْسُرْ عَلَى غَيْبُوَةِ الْمَحْبُوبَاتِ مِنَ الدُّنْيَا بِلَقَائِهِمَا فِي دَائِرَةِ عِلْمٍ
شَاهِدِهِمَا وَفِي نَظَرِهِ ﴿وَهُوَ الصَّاحِبُ الْفَنَاطِرُ الْبَاقِي فَلَا كَدَرَ عَلَى
زَوَالِ الْمُسْتَحْسَنَاتِ لِدَوَافِرِ مَنْشَا حَمَاسِنَهَا فِي آسِنَاءِ فَاطِرِهَا ﴿وَهُوَ
الْوَارِثُ الْبَاقِعُ ثُلَاثَ الْبَاقِي فَلَا تَلْهُفْ عَلَى فِرَاقِ الْأَخْبَابِ بِلَقَاءِ مَنْ
يَرْثُهُمْ وَيَعْثِمُهُمْ وَهُوَ الْجَمِيلُ الْجَلِيلُ الْبَاقِي فَلَا تَحْزُنْ عَلَى زَوَالِ
الْجَمِيلَاتِ الَّتِي هِيَ مَرَايَا لِلْآسِنَاءِ الْجَمِيلَاتِ بِلَقَاءِ الْآسِنَاءِ

يَجْمَعُهَا بَعْدَ زَوَالِ الْمَرْكَابِ وَهُوَ الْمَبْعُودُ الْمَحْبُوبُ الْبَاقِي فَلَا تَأْتِمْ
 مِنْ زَوَالِ الْمَحْبُوبِ بَاتِ الْجَازِيَّةِ لِبَقَاءِ الْمَحْبُوبِ الْحَقِيقِيِّ وَهُوَ الرَّحْمَنُ
 الرَّجِيمُ الْوَدُودُ الرَّوِيفُ الْبَاقِي فَلَا غَرَّ وَلَا مَأْيُوسِيَّةٌ وَلَا أَهْمَيَّةٌ
 مِنْ زَوَالِ الْمُنْعَمِيَّةِ الْمُشْفِقِيَّةِ الظَّاهِرِيَّةِ لِبَقَاءِ مَنْ وَسَعَتْ رَحْمَتُهُ
 وَشَفَقَتْهُ كُلُّ شَيْءٍ وَهُوَ الْجَمِيلُ الْطَّيِّفُ الْعَطُوفُ الْبَاقِي فَلَا حَوْفَةَ
 وَلَا عَبْرَةَ بِزَوَالِ الْطَّيِّفَاتِ الْمُشْفِقَاتِ لِبَقَاءِ مَنْ يَقُولُ مَقَامَ كُلِّهَا
 وَلَا يَقُولُ مَقَامَ كُلِّ مَقَامٍ تَجْلِي وَاحِدٌ مِنْ تَجْلِي إِلَيْهِ فَبَقَائِهِ بِهِذِهِ الْأُوْصَانِ
 يَقُولُ مَقَامَ كُلِّ مَا فِي وَرَالَ مِنْ أَنْوَاعِ الْمَحْبُوبَاتِ كُلِّ أَحِيدِ مِنَ الدُّنْيَا
 حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعَمُ الْوَكِيلُ نَعَمْ حَسْبِي مِنْ بَقَاءِ الدُّنْيَا
 وَمَا فِيهَا بَقَاءُ مَا لِكَهَا وَصَانِعَهَا وَفَاطِرِهَا

الْتَّكْثِنَةُ الثَّانِيَّةُ : حَسْبِي مِنْ الْبَقَاءِ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَيُ الْبَاقِي وَخَالِقُ
 الْبَاقِي وَمُوْجِدُ الْبَاقِي وَفَاطِرُ الْبَاقِي وَمَا لِكِ الْبَاقِي وَشَاهِدُ
 الْبَاقِي وَمَغْبُودُ الْبَاقِي وَبَاعِثُ الْبَاقِي فَلَا بَأْسَ وَلَا حُزْنَ وَلَا نَسْفَ
 وَلَا تَحْسَرْ عَلَى زَوَالِ وُجُودِي لِبَقَاءِ مُوْجِدِي وَإِيجَادِهِ بِاسْمَائِهِ وَمَا
 فِي شَخْصِي مِنْ صِفَةٍ إِلَّا وَهِيَ مِنْ شُعَاعِ اسْنِمِ مِنْ اسْمَائِ الْبَاقِيَّةِ فَزَوَالُ
 إِلَكَ الْعِصْفَةِ وَفَنَّأَهَا لَيْسَ أَعْدَاكَ مَا لَهَا لَا نَهَا مَوْجُودَةُ فِي دَارِئَةِ الْعِلْمِ

وَبَاقِهُ وَمَشْهُودَةٌ لِنَالِقَهَا ﴿٤﴾ وَكَذَّ حَسْبِي مِنَ الْبَقَاءِ وَلَدَنِهِ
عَلَيْهِ وَإِذْ عَانِي وَشُعُورِي وَإِيمَانِي بِأَنَّهُ إِلَهِي أَبَا قِيَامُوسِ شَعَاعِ
إِسْمِهِ أَبَا قِيَامُوسَ مَا هِيَتِي وَمَا حَقِيقَتِي مَا هِيَتِي إِلَّا طَلَّ لِذِلِّكَ الْإِسْمِ
فِي سِرِّ تَمَثِيلِهِ فِي صَرَاةِ حَقِيقَتِي صَارَتْ نَفْسُ حَقِيقَتِي مَحْبُوبَةً لِلَّذِي شَهَابَ
بِسِرِّهِ مَا فِيهَا وَبَقَاءُهُ مَا قَتَلَ فِيهَا أَنْواعُ بَقَاءِهِ لَهَا

رَلَكْنَةُ الثَّالِثَةُ : حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ : إِذْ هُوَ الْوَاجِبُ
الْوُجُودُ الَّذِي مَا هُدِيَ الْمُوَجُودُاتُ السَّيَالَةُ الْأَمْظَاهُرُ الْجَدُّ الْجَلِيلَاتِ
اِبْحَادُهُ وَوُجُودُهُ بِهِ وَبِالْإِنْسَابِ إِلَيْهِ وَبِمَعْرِفَتِهِ أَنَّوْا رُوْا الْوُجُودُ بِلَا
حَدِّ وَبِدُونِهِ ظُلُماتُ الْعَدَمَاتِ وَالْأَمْرُ الْفَرَاقَاتِ الْغَيْرُ الْمَحْدُودَاتِ وَمَا
هُدِيَ الْمُوَجُودُاتُ السَّيَالَةُ الْأَلَا وَهِيَ مَرَايَا وَهِيَ مُبَحِّدَةٌ بِتَبَدُّلِ الْقَعْدَةِ
الْأَعْتَبَارِيَّةِ فِي فَنَائِهَا وَزَوْلِهَا وَبَقَائِهَا بِسَتَةٍ وُجُوهٍ .

الْأَوَّلُ : بَقَاءُ مَعَانِيهَا الْجَمِيلَةُ وَهُوَ يَا تَهَا الْمِثَالِيَّةُ .

الثَّانِي : بَقَاءُ صُورِهَا فِي الْأَلوَاحِ الْمِثَالِيَّةِ .

الثَّالِثُ : بَقَاءُ ثَمَرَاتِهَا الْأُخْرَوِيَّةِ .

الرَّابِعُ : بَقَاءُ تَسْبِيحَانِهَا الرَّبَّانِيَّةُ الْمُمِثَلَةُ لَهَا الَّتِي هِيَ نَوْعٌ وَجُودٌ لَهَا

وَالْخَامِسُ : بَقَائِهَا فِي الْمَشَاهِدِ الْعِلْمِيَّةِ وَالْمَنَاظِرِ السَّرْمَدِيَّةِ .

والستادس : بَقْتَاءُ أَرْوَحَهَا إِذْ كَانَتْ مِنْ ذَوِي الْأَرْوَحَ
 وَمَا وَظِيفَتْهَا فِي كَيْنِيَّاتِهَا الْمُخَالِفَةُ فِي مَوْنِهَا وَفَنَاهَا وَزَوَاهَا
 وَعَدَمِهَا وَظُهُورِهَا وَانْطِفَاهَا إِلَّا اظْهَارَ الْمُفْتَضِيَّاتِ لِاسْمَاءِ الْهَيَّةِ
 فِيْنِ سِرْهِدِهِ الْوَظِيفَةِ صَارَتِ الْمُوجُودَاتُ كَسِيلَةٍ غَایِيَةُ السُّرْعَةِ
 تَمُوجُ مُوْنَتًا وَحَيَاً وَجُوْدًا وَعَدَمًا وَهُنَّ وَمِنْ هَذِهِ الْوَظِيفَةِ
 تَظَاهِرُ الْفَعَالِيَّةُ الدَّائِمَةُ وَالْخَلَاقِيَّةُ الْمُسْتَمِرَةُ فَلَا بُدَّ لِي وَلِكُلِّ أَحَدٍ
 أَنْ يَقُولَ : (حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ) يَعْنِي حَسْبِي مِنَ الْوَجُودِ أَنِّي
 أَشَرُّ مِنْ أَثَارِ وَكِبِيرِ الْوَجُودِ كَفَافِي أَنْ سَيَالُ مِنْ هَذَا الْوَجُودِ
 الْمُنَوَّرِ الْمُظْهَرِ مِنْ مَلَائِكَةِ سَنَةٍ مِنَ الْوَجُودِ الْمُزُورِ الْأَبْتَرِ فَ نَعَمْ يُسْرِي
 الْإِنْسَابُ الْإِعْمَانِيُّ يَقُوْدُ دِيقَّةَ مِنَ الْوَجُودِ مَقَامَ الْوُفُّ سَنَةٍ
 بِلَا إِنْسَابٍ إِيمَانِيٍّ بَلْ تِلْكَ الْدِقْيَقَةُ أَتَمْ وَأَوْسَعُ عِرَاقِتَبَكَ مِنْ ثُلَكَ
 الْأَلْأَفِ سَنَةٍ .

وَكَذَّا حَسْبِي مِنَ الْوَجُودِ وَقِيمَتِهِ أَبَى صَنْعَةٍ مِنْ هُوَ فِي السَّمَاءِ عَظِيمُهُ
 وَفِي الْأَرْضِ أَيَّانُهُ وَخَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سَيَّةٍ آيَاتِهِ .
 وَكَذَّا حَسْبِي مِنَ الْوَجُودِ وَكَمَالِهِ أَبَى مَصْنُوعٍ مِنْ زَيْنَ وَنَوَرَ
 السَّمَاءَ بِمَصَابِحَ وَزَيْنَ وَبَهَرَ الْأَرْضَ بِأَزَاهِيرَ .
 وَكَذَّا حَسْبِي مِنَ النَّفَخِ وَالشَّرْفِ أَبَى مَخْلُوقٍ وَمَمْلُوكٍ وَعَبْدٍ

لِمَنْ هَذِهِ الْكَائِنَاتُ بِجَمِيعِ كَمَا لَانِهَا وَمَحَاسِنُهَا ظُلُّ ضَعِيفٌ
بِالسِّنَبَةِ إِلَى كَمَالِهِ وَجَمَالِهِ وَمِنْ أَيَّاتِ كَمَالِهِ وَأَشَارَاتِ جَمَالِهِ.
وَكَذَا حَسْبِي مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَنْ يَدْخُرُ مَا لَا يُعْدُ وَلَا يُخْصِنِي
مِنْ نِعَمِهِ فِي صُنْدِيقَاتٍ لَطِيفَةٍ هِيَ بَيْنَ الْكَافِ وَالثُّوْزِ فَيَدْخِرُ
يُقْدِرُ تِهِ مَلَأَ بَيْنَ قِنْطَارٍ فِي قَبْضَةٍ وَاحِدَةٍ فِيهَا صُنْدِيقَاتٍ لَطِيفَةٌ سُمِّيَّ
بُذُورًا وَنَوَاءً .

وَكَذَا حَسْبِي مِنْ كُلِّ ذِي جَمَالٍ وَذِي اِخْسَانِ الْجَمِيلِ
الرَّحِيمُ الَّذِي مَا هَذِهِ الْمَصْنُوعَاتُ بِجَمِيلَاتُ الْأَمْرَ كَيْا مُتَفَاكِنَةٌ لِجَهَدِ
أَنْوَارِ جَمَالِهِ بِمَرِّ الْفُصُولِ وَالْعُصُورِ وَالدُّهُورِ وَهَذِهِ النِّعَمُ الْمُنَوَّرَةُ
وَالْأَنْثَارُ الْمُعَايَقَةُ فِي الرَّبِيعِ وَالصَّيفِ مَظَاهِرٌ لِجَهَدِ مَرَاثِبِ اِنْعَامِهِ
الذَّائِمَ عَلَى مَرَاثِبِ الْأَنَامِ وَالْأَيَّامِ وَالْأَغْوَامِ .

وَكَذَا حَسْبِي مِنَ الْحِكَمَةِ وَمَا كَيْهِتَهَا أَبْنَى خَرِيطَةً وَفَهْرِسَةً
وَفَذْلَكَةً وَمِيزَانً وَمِقْيَاسً لِحَلَوَاتِ آسِنَاءِ خَارِقِ الْمَوْتِ وَالْحَيَاةِ .
وَكَذَا حَسْبِي مِنَ الْحَيَاةِ وَوَظِيفَتِهَا كَوْنِي كَلِمَةٌ مَكْتُوبَةٌ
يَقْلِمُ الْقُدْرَةَ وَمُفْهَمَةٌ دَالَّةٌ عَلَى آسِنَاءِ الْقَدِيرِ الْمُطْلَقِ الْحَقِيقَ الْقَيُومِ يَعْظِمُهُ
حَيَاةً لِلشُّئُونِ الْمَذَانِيَّةِ لِفَاطِرِي الَّذِي لَهُ الْآسِنَاءُ الْحُسْنَى

وَكَذَا حَسْبِي مِنْ الْحَيَاةِ وَحُقُوقِهَا إِعْلَانٌ وَتَشْهِيدٌ بَيْنَ أَنْوَافِ
 الْمُخْلُوقَاتِ وَإِعْلَانٌ وَأَظْهَارٌ لِيَنْظَرِ شَهُودُ دِخَالِ الْكَائِنَاتِ
 بِتَرْيَيْبِ حَكَلَوَاتِ أَسْمَاءِ خَالِقِ الدَّهْرِ زَيَّنَيْ بِمُرْصَعَاتِ حُلَّةِ وُجُودِي
 وَخِلْعَةِ فَطْرَتِي وَفِلَادَةِ حَيَاةِ الْمُنْضَطَّةِ فِيهَا مُرَيَّنَاتُ هَدَايَا رَحْمَتِهِ .
 وَكَذَا مِنْ حُقُوقِ حَيَاةِي فَهَمِي لِتَحْيَاتِ ذَوِي الْحَيَاةِ
 لِوَاهِبِ الْحَيَاةِ وَشَهُودِي لَهَا وَشَهَادَاتِي عَلَيْهَا .
 وَكَذَا حَسْبِي مِنْ حُقُوقِ حَيَاةِي تَبَرِّجِي وَتَزَيِّبِي بِمُرْصَعَاتِ جَوَاهِيرِ
 إِحْسَانِي بِشُعُورِ إِيمَانِي لِلْعَرْضِ لِيَنْظَرِ شَهُودُ سُلْطَانِي الْأَزَلِي .
 وَكَذَا حَسْبِي مِنْ الْحَيَاةِ وَلَذَاتِهَا عَلَى وَإِذْعَانِي وَشُعُورِي
 وَإِيمَانِي يَا فِي عَبْدِهِ وَمَصْنُوعِهِ وَمَخْلُوقِهِ وَفَقِيرِهِ وَمُخْتَاجِ إِلَيْهِ وَهُوَ
 خَالِقِ رَحْمَمِي كَرِيمِ الْطَّيفِ مُنْعِمٌ عَلَى يُرَبِّيَنِي كَمَا يَلِيقُ بِحِكْمَتِهِ وَرَحْمَتِهِ
 وَكَذَا حَسْبِي مِنْ الْحَيَاةِ وَقِيمَتِهَا مُفْكِرَةً سَيَّئَتِي يَا نَشَالِ غَيْرِي
 الْمُطْلَقِ وَفَقْرِي الْمُطْلَقِ وَضَعْفِي الْمُطْلَقِ لِمَرَاتِبِ قُدرَةِ الْقَدِيرِ الْمُطْلَقِ
 وَدَرَجَاتِ رَحْمَةِ الرَّحِيمِ الْمُطْلَقِ وَطَبَقَاتِ قُوَّةِ الْقَوْتِيِ الْمُطْلَقِ .
 وَكَذَا بِمَعْكِسَيَّتِي بِخُزْنَيَّاتِ صِفَاتِي مِنَ الْعِلْمِ وَالْأَرَادَةِ
 وَالْقُدْرَةِ الْجُنُونِيَّةِ لِفَهْمِ الصِّفَاتِ الْجُنُوبَةِ خَالِقِي فَأَفْهَمْتُ عِلْمَهُ الْجُبِطَ

بِمَزَانِ عِلْمِي الْجُنُوبِيِّ .

وَهَذَا حَسْبِي مِنَ الْكَمَالِ عَلَيْ بَارَّ الْهِي هُوَ الْكَامِلُ الْمُطْلُقُ
فَكُلُّ مَا فِي الْكَوْنِ مِنَ الْكَمَالِ مِنْ أَيَّاتٍ كَالِهٖ وَإِشَارَاتٍ إِلَى كَالِهٖ.
وَكَذَا حَسْبِي مِنَ الْكَمَالِ فِي نَفْسِي الْإِيمَانُ بِاللَّهِ إِذَا إِيمَانُ الْبَشَرِ
مَبْنَعُ كُلِّ كَمَالِهِ .

وَكَذَا حَسْبِي مِنْ كُلِّ شَيْءٍ لَا نَوْاعَ حَاجَاتِ الْمُطْلُوبِ بِأَنَواعِ
السِّنَةِ جَهَازَاتِ الْمُخْتَلَفَةِ الْهِي وَرَبِّي وَخَالِقِي وَمُصَوِّرِي الَّذِي لَهُ الْأَشْيَا
الْحُسْنَى الَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيُسْقِينِي وَيُرْبِّنِي وَيُدْرِبُنِي وَيُكَلِّمُنِي جَلَّ
جَلَالُهُ وَعَمَّ نَوَّاهُ .

النِّكْنَةُ الْتَّرْبِعَةُ : حَسْبِي لِكُلِّ مَطَابِقِي مِنْ فَتْحِ صُورَقِ
وَصُورَةِ أَمْثَالِي مِنْ ذَوِي الْحِيَاةِ فِي الْمَاءِ يُلَطِّيفِ صُنْعِهِ وَلَطِيفِ
فُدُرَّتِهِ وَحِكْمَتِهِ وَلَطِيفِ رُبُوبِيَّتِهِ .

وَكَذَا حَسْبِي لِكُلِّ مَقَاصِدِي مِنْ أَنْشَائِي وَشَوَّافِي وَبَصَرِي
وَأَذْرَجَ فِي حِسْبِي لِسَانِي وَجَنَانِي وَأَوْدَعَ فِيهَا وَفِي جَهَازَاتِي مَوَازِينَ
حَسَاسَةً لَا تُعْدُ لَوْزِنِي مُدَنَّحَاتِي أَنَواعَ حَرَازِينَ رَحْمَتِهِ .

وَكَذَا أَذْرَجَ فِي لِسَانِي وَجَنَانِي وَفِطْرَقِي الْأَتِ حَسَاسَةً

لَا تُخْصِي لِفَهِمِ أَنْوَاعَ كُنُوزَ اسْمَائِهِ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مِنْ أَدْرَجَ فِي شَخْصِي الصَّغِيرِ الْحَقِيرِ وَأَدْرَجَ فِي
وُجُودِي الْضَّعِيفِ الْفَقِيرِ هَذِهِ الْأَعْصَنَاءَ وَالْأَلَاتِ وَهَذِهِ الْجَوَارِحَ
وَالْجَهَازَاتِ وَهَذِهِ الْحَوَاسَ وَالْحَسْتَيَاتِ وَهَذِهِ الْلَّطَائِفَ وَالْمَغْنِيَاتِ
لِإِخْسَاسِ جَمِيعِ أَنْوَاعِ نِعَمِهِ وَلَا ذَاقَهَا كُنْزَاتُ تَحْلِيَاتِ اسْمَائِهِ بِجَلِيلِ
الْوُهْيَتِهِ وَجَهْيلِ رَحْمَتِهِ وَبِكَبِيرِ رُبُوبِيَّتِهِ وَكَرِيمِ رَأْفَتِهِ وَعَظِيمِ
قُدْرَتِهِ وَلَطِيفِ حِكْمَتِهِ .

الْتَّمْكِنَةُ لِلْخَامِسَةِ، لَا بُدَّ لِي وَلِكُلِّ أَهْدَانٍ يَقُولُ حَالًا وَقَالًا وَ
مُشَكِّرًا وَمُفْخِرًا، حَسْبِيَ مِنْ خَلْقِي وَأَخْرَجَنِي مِنْ ظُلْمَةِ الْعَدَمِ
وَأَنْفَمَ عَلَى بُنُورِ الْوُجُودِ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مَنْ جَعَلَنِي حَيَا فَانْفَمَ عَلَى بِنِعْمَةِ الْحَيَاةِ الَّتِي تُعْطِي
لِصَاحِبِهَا كُلَّ شَيْءٍ وَتُمْدِي دَيَّدَ صَاحِبِهَا إِلَى كُلِّ شَيْءٍ
وَكَذَا حَسْبِيَ مَنْ جَعَلَنِي اسْكَانًا فَانْعَمَ عَلَى بِنِعْمَةِ الْإِنْسَانِيَّةِ
الَّتِي صَيَّرَتِ الْإِنْسَانَ عَالَمًا صَغِيرًا أَكْبَرَ مَعْنَى مِنَ الْعَالَمِ الْكَبِيرِ .
وَكَذَا حَسْبِيَ مَنْ جَعَلَنِي مُؤْمِنًا فَانْفَمَ عَلَى بِنِعْمَةِ الْإِيمَانِ
الَّذِي يُصَيِّرُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ كَسْفَرَتَيْنِ مَمْلُوَتَيْنِ مِنَ النِّعَمِ يُقَدِّمُهَا

إِلَى الْمُؤْمِنِينَ يَسِدُ الْإِيمَانِ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مِنْ جَمِيعِ الْجَنَّاتِ مِنْ أُمَّةٍ حَبِّيْهِ مُحَمَّدًا عَلَيْهِ الصَّلَوةُ وَالسَّلَامُ فَأَنْعَمَ عَلَيَّ إِيمَانِيَّا فِي الْإِيمَانِ مِنَ الْمُحَبَّةِ وَالْمُحْبُوبِيَّةِ الْإِلهِيَّةِ الَّتِي هِيَ مِنْ أَعْنَى مَرَكَبَيْنِ كَمَا لَاتِ الْبَشَرِيَّةِ وَبِتِلْكَ الْمُحَبَّةِ الْإِيمَانِيَّةِ تَمَتَّدُ أَيْمَادِيَّا إِسْتِفَادَةً وَالْمُؤْمِنِ إِلَى مَا لَاءَتِنَا هِيَ مِنْ مُشْتَمِلَاتِ دَائِرَةِ الْإِمْكَانِ وَالْوُجُوبِ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مِنْ فَضْلِيِّ جِنْسًا وَنَوْعًا وَدِينًا وَإِيمَانًا عَلَى كَيْثِيرٍ مِنْ مَخْلُوقَاتِهِ فَلَمْ يَجْعَلْنِي جَامِدًا وَلَا حَيْوَانًا وَلَا صَنْدَلًا لَا فَنَدَلًا الْحَمْدُ وَلَهُ الشُّكْرُ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مِنْ جَمِيعِ الْجَنَّاتِ مَظَاهِرُهُ جَامِعًا لِجَلَيلَاتِ أَسْنَانِيِّ وَأَنْعَمَ عَلَيَّ بِنِعْمَةِ لَا تَسْعُهَا الْكَائِنَاتُ بِسِرِّ حَدِيثٍ (لَا يَسْعُنِي أَرْضِي وَلَا سَمَاءِي وَلَا يَسْعُنِي قَلْبُ عَبْدِيِّ الْمُؤْمِنِ) يَعْنِي أَنَّ الْمَاهِيَّةَ الْإِنْسَانِيَّةَ مَظَاهِرُهُ جَامِعًا لِجَمِيعِ بَحْلَلَاتِ الْأَسْنَانِ الْمُبَخَّلَيَّةِ فِي جَمِيعِ الْكَائِنَاتِ .

وَكَذَا حَسْبِيَ مِنْ أَشْرَقَيْ مُلْكِهِ الَّذِي عِنْهُ يَنْبَغِي لِي حَفْظُهُ لِي شُمَّ يُعِدُهُ إِلَيَّ وَأَعْطَانَا ثَمَنَهُ أَنْجَنَّهُ فَلَهُ الشُّكْرُ وَ

لَهُ الْحَمْدُ بِعَدَدِ صَرْبِ ذَرَاتٍ وُجُودِي فِي ذَرَاتِ الْكَائِنَاتِ

حَسْبِيَ رَبِّي جَلَّ اللَّهُ نُورُ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

حَسْبِيَ رَبِّي جَلَّ اللَّهُ سُرْقَلْبِي ذِكْرُ اللَّهِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ذِكْرُ أَحْمَدَ صَلَّى اللَّهُ

Altıncı Sua

"Yalnız iki Nüktedir."

[Namazdaki Teşehhüdde bulunan

التحيات المباركات الصلوات الطيبات

ilâ âhirenin iki noktasına gelen iki suale iki cevabdır. Teşehhüdüne sair Hakikatlarının beyanı başka vakte talik edilerek bu "Altıncı Sua"da yüzler Nüktesinden yalnız iki Nüktesi muhtasar bir surette beyan edilecek.]

Birinci Sual: Teşehhüdüne Mübarek Kelimi, Mi'rac Gecesinde Cenab-ı Hak ile Resulünün bir Mukâlemeleri olduğu halde, Namazda okunmasının hikmeti nedir?

Elcevab: Her Mü'minin Namazı, onun bir nevi Mi'racı hükmündedir. Ve o Huzura lâyık olan Kelimeler ise, Mi'rac-ı Ekber-i Muhammed (Aleyhissalâtü Vesselâm) da söylenen Sözlerdir. Onları zikretmekle, o Kudsî Sohbet tahattur edilir. O tahatturla o Mübarek Kelimelerin manaları cüz'iyetten külliyyete çıkar ve o kudsî ve ihatalı manalar tasavvur edilir veya edilebilir. Ve o tasavvur ile kıymeti ve Nuru teâli edib genişlenir.

Meselâ: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, O Gecede Cenab-ı Hakk'a karşı Selâm yerinde **التحيات لله** demış. Yani" :**Bütün Zîhayat-**
ların

hayatlarıyla gösterdikleri Tesbihat-ı Hayatiye ve Sâni'lerine takdim ettikleri fitrî hediyeler, ey Rabbim Sana mahsustur. Ben dahi bütün onları tasavvurumla ve İmanıyla Sana takdim ediyorum."

Evet nasıl Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm **الْتَّحِيَّاتُ** Kelimesiyle, bütün Zîhayatın İbadat-ı Fîtriyelerini niyet edib takdim ediyor. Öyle de: **الْمُبَارَكَاتُ** in hülâsası olan Kelimesiyle de, bütün Medar-ı Bereket ve Tebrik ve **بَارَكَ اللَّهُ** dediren ve "mübarek" denilen ve Hayatın ve Zîhayatın hülâsası olan mahluklar, hususan tohumların ve çekirdeklerin, danelerin, yumurtaların fitrî Mübarekiyetlerini ve Bereketlerini ve Ubudiyetlerini temsil ederek, o geniş mana ile söylüyor. Ve **الْمُبَارَكَاتُ** in hülâsası olan Kelimesiyle de Zîhayatın hülâsası olan bütün Zîruhun İbadat-ı Mahsusalarını tasavvur edib Dergâh-ı İlâhiye o ihatâlı manasıyla arzediyor. Ve **الْطَّيِّبَاتُ** Kelimesiyle de, Zîruhun hülâsaları olan Kâmil İnsanların ve Melaike-i Mukarrebînin, Salavatın hülâsası olan **طَيِّبَاتٍ** ile nurani ve yüksek İbadetlerini irade ederek Mabuduna tahsis ve takdim eder.

Hem nasıl O Gecede Cenab - ı Hak tarafından **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ** demesi, istikbalde yüzler milyon İnsanların her biri, her gün, hiç olmazsa on defa **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ** demelerini âmirane iş'ar eder. Ve o Selâm-ı İlâhi, o Kelimeye geniş bir Nur ve yüksek bir Mana verir. Öyle de: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, o Selâma mukabil

السَّلَامُ عَلَيْنَا وَ عَلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ demesi, istikbalde muazzam Ümmeti ve Ümmetinin Sâlihleri, Selâm-ı İlâhiyi temsil eden İslâmiyete mazhar olmasını ve İslâmiyetin umumî bir Şiarı olan Mü'minler ortasındaki **السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَيْكَ السَّلَامُ** umum Ümmet demesini raciyane, daiyane Hâlikündan istedîğini ifade ve ihtar eder. Ve o Sohbette hissedar olan Hazret-i Cebrail Aleyhisselâm, Emr-i İlâhî ile O Gece

أَشْهُدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ demesi, bütün Ümmet Kiyamete kadar böyle şehadet edeceğini ve böyle diyeceklerini mübeşirane haber verir. Ve bu Mukâleme-i Kudsiyeyi tahattur ile Kelimelerin manaları parlar, genişlenir.

Bu mezkûr Hakikatın inkişafında bana yardım eden garib bir Halet-i Ruhiyedir:

Bir zaman karanlıklı bir gurbette, karanlık bir gecede, zulmetli bir gaflet içinde, hal-i hazırda olan bu koca Kâinat; hayalime camid, ruhsuz, meyyit, boş, hâlî, müdhiş bir cenaze göründü. Geçmiş zaman dahi bütün bütün ölü, boş, meyyit, müdhiş tahayyül edildi. O hadsiz mekân ve o hududsuz zaman, karanlıklı ve vahşetgâh suretini aldı. Ben o haletten kurtulmak için Namaza iltica ettim. Teşehhûdde **التحيّاتُ** dediğim zaman birden Kâinat canlandı; hayatdar, nurani bir şekil aldı, dirildi. Hayy-ı Kayyum'un parlak bir âyinesi oldu. Bütün hayatdar eczasıyla beraber, hayatlarının Tahiyelerini ve Hedaya-yı Hayatiyelerini daimî bir surette Zât-ı Hayy-ı Kayyum'a takdim ettiğilerini Îlmelyakîn, belki Hakkalyakîn ile bildim ve gördüm.

Sonra **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ** dediğim vakit, o hududsuz ve hâlî zaman; birden Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın riyaseti altında, Zîhayat Ruhlar ile vahşetzar suretinden, ünsiyetli bir seyrangâh suretine inkîlab etti.

İkinci Sual: Teşehhûd âhirinde

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلَى الْمُحَمَّدِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى الْإِبْرَاهِيمِ

deki Tesbih, Tesbihlerin kaidesine uygun gelmiyor. Çünkü Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm, İbrahim Aleyhisselâm'dan daha ziyade Rahmete mazhardır ve daha büyüktür. Bunun Sırrı nedir? Hem bu tarzdaki Salavatın Teşehhûdde tahsisinin hikmeti nedir? Aynı Dua, eski zamandan beri ve bütün Namazda tekrar etmeleri... Halbuki bir Dua bir defa kabule mazhar olsa yeter. Milyonlarca Duaları makbul olan Zâtlar musırrane Dua etmesi ve bilhassa o şey Va'd-i İlahiye iktiran etmiş ise..

Meselâ: عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا وَابْعَثُهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتَهُ Cenab-ı Hak va'dettiği halde, her Ezan ve Kametten sonra edilen mervî Duada deniliyor; bütün Ümmet o va'di ifa etmek için Dua ederler. Bunun Sırr-ı Hikmeti nedir?

E l c e v a b : Bu sualde üç cihet ve üç sual var.

B i r i n c i C i h e t : Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm, gerçi Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a yetişmiyor. Fakat Onun Âli, Enbiyatırlar. Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Âli, Evliyatırlar. Evliya ise, Enbiyaya yetişemezler. Âl hakkında olan bu Duanın parlak bir surette kabul olduğuna delil şudur ki:

Üçyüzelli milyon içinde Âl-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan yalnız iki Zâtın; yani Hasan (R.A.) ve Hüseyin'in (R.A.) neslinden gelen Evliya, -ekser-i mutlak- Hakikat mesleklerinin ve Tarîkatlarının Pîrleri ve Mürşidleri Onlar olmaları, عُلَمَاءُ أُمَّتِي كَائِنِيَاءُ بَنَى إِسْرَائِيلَ

Hadîsinin mazharları olduklarıdır. Başta Cafer-i Sadık (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (R.A.) ve Şah-ı Nakşibend (R.A.) olarak herbiri, Ümmetin bir kîsm-ı a'zamını tarîk-ı

Hakikata ve Hakikat-ı İslâmiyete İrşad edenler, bu Âl hakkındaki Duanın makbuliyetinin meyveleridirler.

I k i n c i C i h e t : Bu tarzdaki Salavatın Namaza tahsisi Hikmeti ise; meşahir-i insaniyenin en nurani, en mükemmel, en müstakimi olan Enbiya ve Evliyanın Kafile-i Kübrasının gittikleri ve açtıkları yolda, kendisi dahi o yüzən İcma' ve yüzən tevatür kuvvetinde bulunan ve şaşırımları mümkün olmayan o Cemaat-ı Uzmaya, o Sırat-ı Müstakimde iltihak ve refakat ettiğini tahattur etmektir. Ve o tahattur ile, şübehat-ı şeytaniyeden ve evham-ı seyyieden kurtulmaktadır. Ve bu Kafile, bu Kâinat Sahibinin Dostları ve makbul Masnuları ve Onların muarızları, Onun düşmanları ve merdud mahlukları olduğuna delil ise: Zaman-ı Âdem'den beri o Kafileye daima Muavenet-i Gaybiye gelmesi ve muarızlarına her vakit musibet-i semaviye inmesidir.

Evet Kavm-i Nuh ve Semud ve Âd ve firavun ve nemrud gibi bütün muarızlar Gadab-ı İlahîyi ve azabını ihsas edecek bir tarzda gaybî tokatlar yedikleri gibi; Kafile-i Kübranın Nuh Aleyhisselâm, İbrahim Aleyhisselâm, Musa Aleyhisselâm, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm gibi bütün Kudsî Kahramanları dahi, hârika ve mu'cizane ve gaybî bir surette Mu'cizelere ve İhsanat-ı Rabbaniyeye mazhar olmuşlardır. Birtek tokat, hiddeti; bir tek ikram, muhabbeti gösterdiği halde, binler tokat muarızlara ve binler ikram ve muavenet Kafileye gelmesi, bedahet derecesinde ve gündüz gibi zahir bir tarzda O Kafilenin Hakkaniyetine ve Sırat-ı Müstakimde gittiğine şehadet ve delalet eder. Fatiha'da

غَيْرُ الْمَنْصُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالُّينَ صِرَاطَ الدِّينِ أَنْهَتَ عَلَيْهِمْ

muarızlarına bakıyor. Burada beyan ettiğimiz Nükte ise, Fatiha'nın âhirinde daha zahirdir.

Ü ç ü n c ü C i h e t : Bu kadar tekrar ile katî verilecek olan bir şeyin vermesini istemesinin Sırr-ı Hikmeti şudur: İstenilen şey meselâ Makam-ı Mahmud bir uçtur. Pek büyük ve binler Makam-ı Mahmud gibi mühim Hakikatları ihtiva eden bir Hakikat-ı A'zamin bir dalıdır. Ve Hilkat-ı Kâinatın en büyük neticesinin bir meyvesidir. Ve ucu ve dalı ve o meyveyi Dua ile istemek ise; dolayısıyla o

Hakikat-ı Umumiye-i Uzmanın tahakkukunu ve Vücut bulmasını ve o Şecere-i Hilkatin en büyük dalı olan Âlem-i Bâkinin gelmesini ve tahakkukunu ve Kâinatın en büyük neticesi olan Haşır ve Kiyametin tahakkukunu ve Dâr-ı Saadetin açılmasını istemektir. Ve o istemekle, Dâr-ı Saadetin ve Cennet'in en mühim bir Sebeb-i Vücudu olan Ubudiyet-i Beşeriyyeye ve Daavat-ı İnsaniyeye kendisi dahi iştirak etmektir. Ve bu kadar hadsiz derecede azîm bir maksad için, bu hadsiz Dualar dahi azdır. Hem Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a Makam-ı Mahmud verilmesi, umum Ümmete Şefaat-ı Kübrasına işaretettir. Hem o, bütün Ümmetinin Saadetiyle alâkadardır. Onun için hadsiz Salavat ve Rahmet Dualarını bütün Ümmetten istemesi Ayn-ı Hikmettir.

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ مَا عَلِمْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Yedinci Sıra

Âyet-ül Kübra

MÜHİM BİR İHTAR VE BİR İFADE-İ MERAM

Bu ehemmiyetli Risalenin, herkes herbir mes'lesini anlamaz. Fakat hissesiz de kalmaz. Büyük bir bahçeye giren bir kimsenin, o bahçenin bütün meyvelerine ellişeri yetişmez. Fakat, eline girdiği mikdar yeter. O bahçe yalnız onun için değil, belki ellişeri uzun olanların hisseleri de var.

Bu Risalenin fehmini işkal eden beş sebeb var:

B i r i n c i s i : Ben kendi müşahedatımı kendi fehmime göre ve kendim için yazdım. Sair Kitablar gibi başkalarının fehmine ve telakkisine göre yazmadım.

İ k i n c i s i : İsm-i A'zam Cilvesiyle Tevhid-i Hakikî a'zamî bir surette yazıldığından, mes'eleleri hem gayet geniş, hem gayet derin ve bazan çok uzun olduğundan, herkes birden ihata edemez.

Ü ç ü n c ü s ü : Herbir mes'ele büyük ve uzun bir Hakikat olması sebebiyle, Hakikati parçalamamak için bazan bir sahife veya bir yaprak birtek Cümle olur. Birtek delil hükmünde çok mukad-demat bulunur.

D ö r d ü n c ü s ü : Ekser mes'elelerinin her birisinin pek çok delilleri ve hüccetleri bulunduğuandan; bazan on, bazan yirmi delili birtek Bürhan yapmak cihetile mes'ele uzunlaşır; kısa fehimler kavramaz.

B e s i n c i s i : Ben Ramazanın Feyziyle bu Risalenin Nurlarına mazhar olmaklığımla beraber, birkaç cihette halim perişan ve birkaç hastalıkla vücdum sarsıldığı bir zamanda acele yazılıp, birinci müsvedde ile iktifa edildi. Hem yazdığını vakit, irade ve ihtiyarım ile olmadığını hissettiğimden, kendi fikrimle tanzim veya ıslah etmeği muvafık görmediğim için bir parça fehmi işkal edecek bir vaziyet aldı. Hem Arabî Fıkralar içine çok girdi. Hattâ Birinci Makam baştan başa Arabî olduğundan içinden çıkarıldı, müstakil yazıldı.

Medar-ı kusur ve işkal olan bu beş sebeble beraber, bu Risalenin öyle bir ehemmiyeti var ki; İmam-ı Ali (R.A.) Keramat-ı Gaybiyesinde bu Risaleye, "Âyet-i Kübra" ve "Asâ-yı Musa" namlarını vermiş. Risale-i Nur'un Risaleleri içinde buna hususî bakıp, nazar-ı dikkati celbetmiş (1) "El-Âyet-ül Kübra"nın bir hakikî Tefsiri olan bu Âyet-ül Kübra Risalesi, Hazret-i İmam'ın (R.A.) tabirince, "Asâ-yı Musa" namında "Yedinci Şua" Kitabıdır.

Bu "Yedinci Şua" bir Mukaddime ve iki Makamdır. Mukad-dimesi dört Mes'ele-i Mühimmeyi; Birinci Makamı, Âyet-i Kübra'nın Tefsirinden Arabî kısmını; İkinci Makamı, onun Bürhanlarını ve tercümesini ve mealini beyan ederler.

Bu gelen Mukaddime lüzumundan fazla izah edilmekle beraber, bir derece uzun olması ihtiyarsız olmuştur. Demek ihtiyaç var ki, öyle yazdırıldı. Belki de bir kısım İnsanlar bu uzunu kısa görürler.

Said Nursî

* * *

(1): Evet İmam-ı Ali'nin (R.A) Âyet-ül Kübra hakkında verdiği haberi, tam tamına Denizli hâdisesi tasdik etti. Çünkü bu Risalenin gizli Tab'i hapsimize bir vesile oldu ve Onun kudsî ve çok kuvvetli Hakikatının galebesi, beraet ve necatımıza ehemmiyetli bir sebep oldu. Ve İmam-ı Ali'nin (R.A.) Keramet-ı Gaybiyesini körlere de gösterdi ve hakkımızdaki وَبِالْأَيْةِ الْكُبْرَىٰ أَمِنَ مِنَ الْفَجَث Duasının kabulünü isbat etti

Mukaddime

Bu Âyet-i Uzmanın Sırriyla, İnsanın bu dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi; Hâlk-ı Kâinat'ı tanımak ve Ona İman edip İbadet etmektir. Ve o İnsanın Vazife-i Fîratı ve Farîza-i Zimmeti, Marifetullah ve İman-ı Billah'tır ve İz'an ve Yakîn ile Vücudunu ve Vahdetini tasdik etmektedir.

Evet fitraten daimî bir Hayat ve ebedî yaşamak isteyen ve hadsiz emelleri ve nihayetsiz elemeleri bulunan bîçare İnsana, elbette o Hayat-ı Ebediyenin üss-ül esası ve anahtarı olan İman-ı Billah ve Marifetullah ve vesilelerinden başka olan şeyler ve Kemalâtlar, o İnsana nisbeten aşağıdır. Belki, çoğunun kıymetleri yoktur.

Risale-i Nur'da bu Hakikat kuvvetli Bürhanlarla isbat edildiğinden, bu Hakikati Risale-i Nur'a havale ederek, yalnız o Yakîn-i İmanîyi bu asırda sarsan ve tereddüd veren iki vartayı dört mes'ele içinde beyan ederiz.

Birinci vartadan çare-i necat: İki Mes'eledir.

Birinci Mes'ele: Otuzbirinci Mektub'un Onuçüncü Lem'asında tafsilen isbat edildiği gibi, umumî mes'elelerde isbatı karşı nefyin kıymeti yoktur ve kuvveti pek azdır. Meselâ: Ramazan-ı Şerîf'in başında Hilâli görmek hususunda, iki âmi şahid Hilâli isbat etseler ve binlerle eşraf ve Âlimler "görmedik" deyip nefyetseler,

onların nefiyleri kıymetsiz ve kuvvetsizdir. Çünkü isbatta birbirine kuvvet verir, birbirine Tesanüd ve İcma' var. Nefiyde ise bir olsa bin olsa farkları yoktur; herkes kendi başına kalır, infiradı olur. Çünkü isbat eden harice bakar ve nefş-ül emre göre hükmeder. Meselâ: Misalımızde olduğu gibi, biri dese: "Gökte ay vardır." Diğer arkadaşı parmağını oraya basar, ikisi birleşip kuvvetlesirler.

Nefy ve inkârda ise, nefş-ül emre bakmaz ve bakamaz. Çünkü, "**hususî olmayan ve has bir yere bakmayan bir nefy isbat edilmez**" meşhur bir düsturdur. Meselâ bir şeyi dünyada var diye ben isbat etsem, sen de "dünyada yok" desen; benim bir işaretimle kolayca isbat edilebilen o şeyin sen nefiyini yani ademini isbat etmek için, bütün dünyayı aramak ve taramak ve göstermek, belki geçmiş zamanların her tarafını dahi görmek lâzım geliyor. Sonra "yoktur, vuku bulmamıştır" diyebilrsin.

Madem nefy ve inkâr edenler nefş-ül emre bakmazlar; belki kendi nefislerine ve akıllarına ve gözlerine bakıp hükmediyorlar. Elbette birbirine kuvvet veremezler ve zâhir olmazlar. Çünkü görmeye ve bilmeye mani olan perdeler, sebepler ayrı ayrıdır. Herkes "**Ben görmüyorum, benim yanımда ve itikadımda yoktur.**" diyebilir. Yoksa "**Vaki'de yoktur**" diyemez. Eğer dese, hususan umum Kâinata bakan İman mes'elelerinde dünya kadar büyük bir yalan olur ki, doğru diyemez ve doğrultulmaz.

Elhasıl: İsbatta netice birdir, vâhiddir, tesanüd olur. Nefiyde ise, bir değildir, müteaddiddir. Ya "**yanımda ve nazarımda**" veya "**itikadımda**" gibi kayıtların herkese göre taaddüdü ile neticeler dahi taaddüd eder, daha tesanüd olmaz.

İşte bu Hakikat noktasında İmana karşı gelen kâfirlerin ve münkirlerin kesretinin ve zahren çokluğunun kıymeti yoktur. Ve Mü'minin Yakînine ve İmanına hiç tereddüd vermemek lâzım iken; bu asırda Avrupa feylesoflarının nefy ve inkârları, bir kısım bedbaht meftunlarına tereddüd verip Yakînlerini izale ve Saadet-i Ebediyelerini mahvetmiş. Ve İnsandan her günde otuz bin adama isabet eden ölümü, mevt ve eceli bir terhis manasından çıkarıp i'dam-ı ebedî suretine çevirmiştir. Kapısı kapanmayan kabir, daima i'damını o münküre ihtar etmekle, lezzetli hayatını elîm elemlerle zehirliyor. İşte, İman ne kadar büyük bir Nimet ve Hayatın Hayatı olduğunu anla!..

I k i n c i M e s ' e l e : Bir fennin veya bir san'atın medar-ı münakaşa olmuş bir mes'elesinde, o fennin ve o san'atın haricindeki adamlar ne kadar büyük ve âlim ve san'atkâr da olsalar, sözleri onda geçmez, hükümleri hüccet olmaz; o fennin İcma-ı Ülemasına dâhil sayılmazlar. Meselâ; büyük bir mühendisin, bir hastalığın keşfinde ve tedavisinde bir küçük tabib kadar hükmü geçmez. Ve bilhassa maddiyatta çok tevaggul eden ve gittikçe maneviyattan tebaûd eden ve Nura karşı gabileşen ve kabalaşan ve Aklı gözüne inen en büyük bir feylesofın münkirane sözü, maneviyatta nazara alınmaz ve kıymetsizdir.

Acaba yerde iken Arş-ı A'zamı temaşa eden, hârika bir Deha-yı Kudsî sahibi olan ve doksan sene maneviyatta terakki edib çalışan ve Hakaik-i İmaniyeyi İlvelyakîn, Aynelyakîn hattâ Hakkalyakîn suretinde keşfeden Şeyh-i Geylanî (K.S.) gibi yüzbinler Ehl-i Hakikatın İttifak ettikleri, tevhidî ve kudsî ve manevî mes'elelerde, maddiyatın en dağınık ve kesretin en cüz'î teferrauatına dalan ve sersemleşen ve boğulan feylesofların sözleri kaç para eder ve inkârları ve itirazları, gök gürültüsüne karşı sıvrisineğin sesi gibi sönükmaz mı?

Hakaik-i İslâmiyeye ziddiyet gösterip mübareze eden küfrün mahiyeti bir inkârdır, bir cehildir, bir nefiyidir. Sureten isbat ve vücidî görülse de manası ademdir, nefiyidir. İman ise İlimdir, vücidîdir, isbattır, hükümdür. Herbir menfi mes'elesi dahi, bir müsbet Hakikatın ünvanı ve perdesidir. Eğer İmana karşı mübareze eden ehl-i küfür, gayet müşkilât ile menfi itikadlarını kabul-ü adem ve tasdik-i adem suretinde isbat ve kabul etmeye çalışsalar; o küfür, bir cihette yanlış bir ilim ve hata bir hüküm sayılabilir. Yoksa, irtikâbî çok kolay olan yalnız adem-i kabul ve inkâr ve adem-i tasdik ise cehl-i mutlaktır, hükümsüzlüktür.

E l h a s ı l ; itikad-ı küfriye iki kısımdır:

B i r i s i : Hakaik-i İslâmiyeye bakmıyor. Kendine mahsus yanlış bir tasdik ve bâtil bir itikad ve hata bir kabuldür ve zalim bir hükümdür. Bu kısım bahsimizden hariçtir. O bize karışmaz, biz de ona karışmayız.

I k i n c i s i : Hakaik-i İmaniyeye karşı çıkar, muaraza eder. Bu dahi iki kısımdır:

Birisı: Adem-i kabuldür. Yalnız isbatı tasdik etmemektir. Bu ise bir cehildir, bir hükümsüzlüktür ve kolaydır. Bu da bahsimizden hariçtir.

İkincisi: Kabul-ü ademdir. Kalben, ademini tasdik etmektir. Bu kısım ise bir hükümdür, bir itikaddir, bir iltizamdır. Hem iltizamı için nefiyini isbat etmeye mecburdur.

Nefiy dahi iki kısımdır:

B i r i s i : "Has bir mevkide ve hususî bir cihette yoktur" der. Bu kısım ise isbat edilebilir. Bu kısım da bahsimizden hariçtir.

İ k i n c i k i s i m i s e : Dünyaya ve Kâinata ve Âhirete ve asırlara bakan İmanî ve kudsî ve âmm ve muhit olan mes'eleleri nefy ve inkâr etmektir. Bu nefiy ise -birinci Mes'elede beyan ettiğimiz gibi- hiç bir cihetle isbat edilmez. Belki Kâinatı ihata edecek ve Âhireti görecek ve hadsiz zamanın her tarafını temaşa edecek bir nazar lâzımdır, tâ o gibi nefiyler isbat edilebilsin.

İkinci varta ve çare-i necat:

Birincisi: Azamet ve Kibriya ve nihayetsizlik noktasında, ya gaflete veya masiyete veya maddiyata dalmak sebebiyle darlaşan akıllar, azametli mes'eleleri ihata edemediklerinden, bir gurur-u ilmî ile inkâra saparlar ve nefyederler. Evet o manen sıkışmış ve kurumuş akıllarına ve bozulmuş ve maneviyatta ölmüş olan kalblerine, çok geniş ve derin ve ihatalı olan İmanî mes'eleleri sığıştıramadıklarından, kendilerini küfre ve dalalete atarlar, boğulurlar.

Eğer dikkatle kendi küfürlerinin iç yüzüne ve dalaletlerinin mahiye-tine bakabilseler, görecekler ki; İmanda bulunan makul ve lâyık ve lâzım olan azamete karşı, yüz derece muhal ve imkânsızlık ve imtina o küfrün altında ve içindedir.

Risale-i Nur yüz mızan ve müvazenelerle, bu Hakikati "iki kerre iki dört eder" derecesinde kat'î isbat etmiş. Messelâ; Cenab-ı Hakk'ın Vücub-u Vücidunu ve Ezeliyetini ve ihatalı Sıfatlarını Azametleri için kabul edemeyen adam, ya hadsiz mevcudata, belki nihayetsiz zerrelerere, o Vücub-u Vücidu ve Ezeliyetini ve Uluhiyet Sıfatlarını vermekle küfrünü itikad edebilir. Veyahut ahmak sofestaîler gibi, hem

kendini, hem Kâinatın vücutunu inkâr ve nefyetmekle Akıldan istifa etmelidir. İşte bunun gibi bütün Hakaik-i İmâniye ve İslâmiye, kendilerinin şe'nlерini, muktezaları olan Azamete istinad ederek, karşılarındaki küfrün dehşetli muhalatından ve vahşetli hurafatından ve zulmetli cehalatından kurtarıp kemal-i iz'an ve teslimiyetle selim Kalblerde ve müstakim Akıllarda yerleştirirler.

Evet, Ezan ve Namaz gibi ekser Şeair-i İslâmiyede kesretle **الله أَكْبَرْ * الله أَكْبَرْ * الله أَكْبَرْ** Azamet-i Kibriyasını her vakit ilâni, hem

الْعَظَمَةُ إِذْارِي وَ الْكِبْرِيَاءُ رِدَائِي Hadîs-i Kudsînin Fermanı, hem "Cevşen-ül Kebir" Münacatının seksenaltıncı ukdesinde:

يَا مَنْ لَا مُلْكَ إِلَّا مُلْكُهُ * يَا مَنْ لَا يُحْصِي الْعِبَادُ ثَنَائِهُ

 يَا مَنْ لَا تَصِفُ الْخَلَقُ جَلَلَهُ * يَا مَنْ لَا تَنَالُ أَلَوَاهَمُ كُنْهَهُ

 يَا مَنْ لَا يُدْرِكُ الْأَبْصَارُ كَمَالَهُ * يَا مَنْ لَا يَبْلُغُ الْأَفْهَامُ صِفَاتَهُ

 يَا مَنْ لَا يَتَنَالُ الْأَفْكَارُ كِبْرِيَائِهُ * يَا مَنْ لَا يُحِسِّنُ الْإِنْسَانُ نُورَتَهُ

 يَا مَنْ لَا يَرُدُّ الْعِبَادُ قَضَائِهُ * يَا مَنْ ظَهَرَ فِي كُلِّ شَيْءٍ آيَاتُهُ *

سُبْحَانَكَ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَمَانُ الْأَمَانُ نَجَّنَا مِنَ النَّارِ

diye olan gayet Ârifane Münacat-ı Ahmediyenin (A.S.M.) beyanı gösteriyor ki; Azamet ve Kibriya lüzumlu bir perdedir.

Âyet-ül Kübra

Kâinattan Hâlikını Soran Bir Seyyahın Müşahedatıdır.

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ
إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا

[Bu İkinci Makam, bu Âyet-i Muazzamayı Tefsir etmekle beraber, tayyedilen Arabî Birinci Makamın bürhanlarını ve hüccetlerini ve tercümesini ve kısa bir mealini beyan eder.]

Şöyle ki: Bu Âyet-i Muazzama gibi pek çok Âyât-ı Kur'âniye; bu Kâinat Hâlikını bildirmek cihetinde, her vakit ve herkesin en çok hayretle bakıp zevk ile mütalââ ettiği en parlak bir Sahife-i Tevhîd olan Semavatı en başta zikretmelerinden, en başta ona başlamak muvafiktr.

Evet, bu dünya memleketine ve misafirhanesine gelen herbir misafir, gözünü açıp baktıkça görür ki: Gayet keremkârane bir Ziyafetgâh ve gayet san'atkârane bir Teşhirgâh ve gayet haşmetkârane bir Ordugâh ve Tâlimgâh ve gayet hayretkârane ve şevk-engizane bir Seyrangâh ve Temaşagâh ve gayet mânidarane ve hikmetperverane bir Mütalâagâh olan bu güzel Misafirhanenin Sahibini ve bu Kitab-ı Kebîrin Müellifini ve bu muhteşem memleketin Sultanını tanımak ve bilmek için şiddetle merak ederken, en başta göklerin, Nur yaldızı ile yazılan güzel yüzü görünür. "Bana bak aradığını sana bildireceğim!" der. O da bakar görür ki:

Bir kısmı, arzımızdan bin defa büyük ve o büyüklerden bir kısmı, top güllesinden yetmiş derece sür'atli yüzbinler Ecram-ı Semaviyeyi direksiz düşürmeden durdurun ve birbirine çarpmadan fevkalhad çabuk, beraber gezdiren; yağsız, söndürmeden, mütemadiyen o hadsiz lambaları yandıran ve hiçbir gürültü ve ihtilâl çıkartmadan o nihayetsiz büyük kütleleri idare eden ve güneş ve kamerin vazifeleri gibi, hiç isyan ettirmeden o pek büyük mahlûkları vazifelerle çalıştırın ve iki kutbun dairesindeki hesap rakamlarına sıkışmayan bir nihayetsiz uzaklık içinde, aynı zamanda, aynı kuvvet ve aynı tarz ve aynı Sikke-i Fîrat ve aynı surette, beraber, noksansız Tasarruf eden ve o pek büyük mütecaviz kuvvetleri taşıyanları, tecavüz ettirmeden Kanununa İtaat ettiren ve o nihayetsiz kalabalığın enkazları gibi, göğün yüzünü kirletecek süprüntülere meydan vermeden, pek parlak ve pek güzel temizlettiren ve bir muntazam ordu manevrası gibi manevra ile gezdiren ve arzı döndürmestyle, o haşmetli manevranın başka bir surette hakikî ve hayalî tarzlarını her gece ve her sene sinema levhaları gibi seyirci mahlûkatına gösteren bir Tezahür-ü Rububiyet ve O Rububiyet Faaliyeti içinde görünen **Teshir**, **Tedbir**, **Tedvir**, **Tanzim**, **Tanzif**, **Tavzif**'ten mürekkep bir Hakikat, bu Azameti ve İhatatı ile O Semavat Hâlikının Vücub-u Vücduna ve Vahdetine ve Mevcudiyeti, Semavatın Mevcudiyetinden daha zâhir bulunduğuna bilmüşahede şahadet eder mânasıyla, Birinci Makamın birinci basamağında:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ
 السَّمَاوَاتُ بِجَمِيعِ مَا فِيهَا يَشَاهِدَةُ عَظَمَةُ إِحْاطَةٍ حَقِيقَةُ التَّسْخِيرِ وَالْتَّدْبِيرِ وَ
 التَّدْوِيرِ وَالتَّنْظِيمِ وَالتَّنْظِيفِ وَالتَّوْظِيفِ الْوَاسِعَةُ الْمُكَمَّلَةُ بِالْمُشَاهَدَةِ

denilmiştir.

Sonra, dünyaya gelen o yolcu adama ve misafire, Cevv-i Sema denilen ve mahşer-i acaib olan feza, gürültü ile konuşarak bağırıyor: "**Bana bak! Merakla aradığını ve seni buraya göndereni benimle bilebilir ve bulabilirsın.**" der. O misafir, onun ekşi, fakat merhametli yüzüne bakar. Müthiş, fakat müjdeli gürültüsünü dinler, görür ki:

Zemin ile âsuman ortasında muallâkda durdurulan bulut, gayet hakîmane ve rahîmane bir tarzda zemin bahçesini sular ve zemin ahalisine Âb-ı Hayat getirir ve harareti (yâni yaşamak ateşinin şiddetini) tâdil eder ve ihtiyaca göre her yerin imdadına yetişir. Ve bu vazifeler gibi çok vazifeleri görmekle beraber, muntazam bir ordunun acele emirlere göre görünmesi ve gizlenmesi gibi, birden cevvi doldurulan o koca bulut dahi gizlenir, bütün eczaları istirahata çekilir, hiçbir eseri görülmez. Sonra, "**Yağmur başına arş!**" Emrini aldığı anda; bir saat, belki birkaç dakika zarfında toplanıp cevvi doldurur, bir Kumandanın emrini bekler gibi durur!

Sonra o yolcu, cevvdeki **rüzgâra** bakar, görür ki: Hava o kadar çok vazifelerle gayet hakîmane ve kerîmane istihdam olunur ki, güya o câmid havanın şuursuz zerrelerinden herbir zerresi, bu Kâinat Sultanından gelen Emirleri dinler, bilir ve hiçbirini geri bırakmıyarak, o Kumandanın Kuvvetiyle yapar ve İntizamla yerine getirir bir vaziyetle, zeminin bütün nüfuslarına nefes vermek ve zîhayata lüzumu bulunan hararet ve ziya ve elektrik gibi maddeleri ve sesleri nakletmek ve nebatatin telkihine vasita olmak gibi çok külli vazifelerde ve hizmetlerde, bir Dest-i Gaybî tarafından gayet şuûrkârane ve alîmâne ve hayatperverâne istihdam olunuyor.

Sonra **yağmura** bakıyor, görür ki: O lâtif ve berrak ve tatlı ve hiçten ve gaybî bir Hazine-i Rahmetten gönderilen katrelerde o kadar Rahmânî Hediyeler ve Vazifeler var ki, güya Rahmet, tecessüm ederek katreler suretinde Hazine-i Rabbaniyeden akıyor, mânasında olduğundan, yağmura "**Rahmet**" namı verilmiştir.

Sonra **şimşege** bakar ve **ra'dı** (gök gürültüsü) dinler, görür ki: Pek acîb ve garib hizmetlerde çalıştırılıyorlar.

Sonra gözünü çeker, Aklına bakar, kendi kendine der ki: Atılmış pamuk gibi bu câmid, şuursuz bulut; elbette bizleri bilmez ve bize acı'yip imdadımıza kendi kendine koşmaz ve emirsiz meydana çıkmaz ve gizlenmez; belki gayet Kadir ve Rahîm bir Kumandanın Emriyle hareket eder ki, bir iz bırakmadan gizlenir ve def'aten meydana çıkar, iş başına geçer ve gayet fa'al ve müteâl ve gayet cilveli ve haşmetli bir Sultanın Fermaniyle ve Kuvvetiyle vakit-bevakit cevâb Alemini doldurup boşaltır ve mütemadiyen hikmetle yazar ve paydos ile bozar tahtasına ve Mahv ve İsbat Levhasına ve Haşir

ve Kiyamet suretine çevirir ve gayet lütufkâr ve İhsanperver ve gayet Keremkâr ve Rububiyetperver bir Hâkim-i Müdebbirin Tedbiriyile rüzgâra biner ve dağlar gibi yağmur hazinelarını bindirir, muhtaç olan yerlere yetişir. Güya onlara acıüp ağlayarak, göz yaşlarıyle, onları çiçeklerle güldürür. Güneşin şiddet-i ateşini serinlendirir ve sünger gibi bahçelerine su serper ve zemin yüzünü yıkar, temizler.

Hem o meraklı yolcu kendi Aklına der: "Bu câmid, hayatsız, şuursuz, mütemadiyen çalkanan, kararsız, firtinalı, dağdağılı, sebatsız, hedefsiz şu **havanın** perdesiyle ve zâhirî suretiyle vücuda gelen yüzbînler hakîmane ve rahîmane ve san'atkârane İşler ve İhsanlar ve İmdadlar bilbedâhe isbat eder ki: Bu çalışkan **rüzgârin** ve bu cevval hizmetkârin kendi başına hiçbir hareketi yok, belki gayet **Kadîr** ve **Alîm** ve gayet **Hakîm** ve **Kerîm** bir Âmirin Emriyle hareket eder. Güya her bir zerresi, herbir işi bilir ve O Âmirin herbir Emrini anlar ve dinler bir nefer gibi, hava içinde cereyan eden herbir Emr-i Rabbânîyi dinler, İtaat eder ki; bütün hayvanatın teneffüsüne ve yaşammasına ve nebatatın telkîhine ve büyümeye ve hayatına lüzumlu maddelerin yetiştirmesine ve bulutların Sevk ve İdaresine ve ateşsiz sefinelerin seyr ü seyahatina ve bilhassa seslerin ve bilhassa telsiz telefon ve telgraf ve radyo ile konuşmaların ısaline ve bu hizmetler gibi umumî ve külli hizmetlerden başka, azot ve müvellidül-humuza (oksijen) gibi iki basit maddeden ibaret olan havanın zerreleri birbirinin misli iken zemin yüzünde yüz binler tarzda bulunan Rabbânî San'atlarda Kemâl-i İntizam ile bir Dest-i Hikmet tarafından çalıştırılıyor görüyorum." Demek

وَتَصْرِيفُ الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخِّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ

Âyetinin Tasrihiyle; rüzgârin Tasrifîyle, hadsiz Rabbânî hizmetlerde istimal ve bulutların Teshiriyle, hadsiz Rahmânî İşlerde istihdam ve havayı o surette Îcad eden, ancak Vâcibül-Vücud ve Kadir-i Külli Şey ve Âlim-i Külli Şey ve bir Rabb-i Zülcelâl-i vel-İkramdır der, hükmeder.

Sonra **yağmura** bakar, görür ki: Yağmurun taneleri sayısında menfaatler ve katreleri adedince Rahmanî Cilveler ve reşhaları miktarında Hikmetler, içinde bulunuyor. Hem o şirin ve lâtif ve mübarek katreler o kadar muntazam ve güzel halkediliyor ki, hususan yaz mevsiminde gelen dolu o kadar Mîzan ve İntizam ile gönderiliyor ve iniyor ki,

fırtınalar ile çalkanan ve büyük şeyleri çarپıstıran şiddetli rüzgârlar onların Muvazene ve İntizamlarını bozmuyor; katreleri birbirine çarpıp, birleştirip, zararlı kütleler yapmıyor. Ve bunlar gibi çok hakîmane işlerde ve bilhassa zîhayatta çalıştırılan basit ve camid ve şuursuz müvellidülma ve müvellidülhumuza (hidrojen - oksijen) gibi iki basit maddeden terekküp eden bu su, yüzbinlerle hikmetli ve şuurlu ve muhtelif hizmetlerde ve sanatlarda istihdam ediliyor. Demek bu tecessüm etmiş Ayn-ı Rahmet olan yağmur, ancak bir Rahmân-ı Rahîm'in Hazine-i Gaybiye-i Rahmetinde yapılıyor ve nûzuliyle

وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْفَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ

maddeten tefsir ediyor.

Sonra ra'dı dinler ve berk'e (şimşege) bakar, görür ki: Bu iki hâdise-i acibe-i cevviye tamtamına **وَسَبِّحْ الرَّاعِدُ بِحَمْدِهِ** ve **يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَدْهَبُ بِالْأَبْصَارِ** Ayetlerini maddeten tefsir etmekle beraber, yağmurun gelmesini haber verip, muhtaçlara müjde ediyorlar.

Evet, hiçten, birden hârika bir gürültü ile cevvi konuşturmak ve fevkâlâde bir Nur ve nar ile zulmetli ışıkla doldurmak ve dağvarî pamuk-misal ve dolu ve kar ve su tulumbası hükmünde olan bulutları ateşlendirmek gibi hikmetli ve garabetli vaziyetlerle baş aşağı, gafil insanın başına tokmak gibi vuruyor. "Başını kaldır, kendini tanittırmak isteyen Fa'al ve Kudretli bir Zâtın Hârika İşlerine bak. Sen, başıboş olmadığın gibi, bu hâdiseler de başıboş olamazlar. Her birisi çok hikmetli vazifeler peşinde koşturuluyorlar. Bir Müdebber-i Hakîm tarafından istihdam olunuyorlar." diye ihtar ediyorlar.

İşte bu meraklı yolcu, bu cevvde; bulutu teshirden, rüzgârı tasrifden, yağmuru tenzilden ve hâdisat-ı cevviyeyi tedbirden terekküp eden bir Hakikatın yüksek ve âşikâr şahadetini işitir. **أَمَّنْتُ بِاللَّهِ** der.

Birinci Makamın ikinci mertebesinde:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ الْجُوَبِ بِجَمِيعِ
 مَا فِيهِ شَهَادَةٌ عَظَمَةٌ إِحْاطَةٌ حَقِيقَةٌ التَّسْخِيرُ وَالتَّصْرِيفُ وَالتَّنْزِيلُ
 وَالْتَّدْبِيرُ الْوَاسِعَةُ الْمُكَمَّلَةُ بِالْمُشَاهَدَةِ

fikrası, bu yolcunun cevve dâir mezkûr müşâhedâtını ifade eder. (İhtar)

Sonra, o seyahat-i fikriyeye alışan o mütefekkir misafire, küre-i arz, lisan-ı haliyle diyor ki: "Gökte, fezada, havada ne geziyorsun? Gel ben sana aradığını tanittıracağım. Gördüğüm vazifelere bak ve sahifelerimi oku." O da bakar, görür ki: Arz, meczub bir Mevlevî gibi iki hareketiyle; günlerin, senelerin, mevsimlerin husulüne medar olan bir daireyi, Haşr-i Âzamın meydani etrafında çiziyor. Ve Zîhayatın yüzbin envaini bütün erzak ve levazimatlarıyla içine alıp feza denizinde Kemal-i Muvazene ve Nizamla gezdiren ve güneş etrafında seyahat eden muhteşem ve musahhar bir Sefine-i Rabbaniyedir.

Sonra, sahifelerine bakar, görür ki: Bablarındaki herbir sahifesi, binler Âyâtiyle Arzin Rabbini tanittırıyor. Umumunu okumak için vakit bulamadığından, yalnız birtek sahife olan Zîhayatın bahar faslında İcad ve İdaresine bakar, müşahede eder ki: Yüzbin envain hadsiz efradlarının suretleri, basit bir maddeden gayet muntazam açılıyor ve gayet rahîmane Terbiye ediliyor ve gayet mu'cizane bir kışmanın tohumlarına kanatçıklar verip onları uçurmak suretiyle neşrettiriliyor. Ve gayet müdebbevirane İdare olunuyor ve gayet müşfikane İaşe ve İt'am ediliyor ve gayet rahîmane ve rezzakane hadsiz ve çeşit çeşit ve lezzetli ve tatlı Rızıkları, hiçten ve kuru topraktan ve birbirinin misli ve farkları pek az ve kemik gibi köklerden, çekirdeklerden, su katrelerinden yetiştiriliyor. Her bahara, bir vagon gibi, Hazine-i Gaybdan yüzbin nevi et'ime ve levazimat, Kemal-i İntizam ile yüklenip Zîhayata gönderiliyor. Ve bilhassa o erzak paketleri içinde yavrulara gönderilen süt konserveleri ve validelerinin şefkatlı

İHTAR: Birinci Makamda geçen otuzuç Mertebe-i Tevhidi bir parça izah etmek isterdim. Fakat şimdiki vaziyetim ve halimin müsaadesizliği cihetiyile, yalnız gayet muhtasar Bürhanlarına ve meâlinin tercumesine iktifaya mecbur oldum. Risale-i Nur'un, otuz, belki yüz Risalelerinde, bu Otuzuç Mertebe, delilleriyle, ayrı ayrı tarzlarda, herbir Risalede bir kısım Mertebeler beyan edildiğinden, tafsili onlara havale edilmiş.

sinelerinde asılan şekerli süt tulumbacıklarını göndermek, o kadar Şefkat ve Merhamet ve Hikmet içinde görünüyor ki, bilbedâhe bir Rahmani Rahîm'in gayet müşfikane ve mürebbiyane bir Cilve-i Rahmeti ve İhsanı olduğunu isbat eder.

E l h a s ı l ; Bu sahife-i hayatıye-i bahariye, Haşr-i Azamın yüzbin nümunelerini ve misallerini göstermekle,

فَانظُرْ إِلَى أَثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحِيطُ بِالْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيٍ
الْمَوْتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Âyetini maddeten gayet parlak tefsir ettiği gibi; bu Âyet dahi, bu sahifenin mânalarını Mu'cizane ifade eder. Ve arzin, bütün sahifeleriyle,

büyüklüğü nisbetinde ve kuvvetinde **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** dediğini anladı.

İşte küre-i arzin yirmiden ziyade büyük sahifelerinden birtek sahifenin yirmi veçinden birtek veçhinin muhtasar şahadeti ile, o yolcunun sair vecihlerin sahifelerindeki müşahedatı mânasında olarak ve o müşahedatları ifade için, **Birinci Makamın üçüncü mertebesinde** böyle denilmiş:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ الْأَرْضُ
يُحَمِّلُ مَا فِيهَا وَمَا عَلَيْهَا بِشَهَادَةِ عَظَمَةِ إِحَاطَةِ حَقِيقَةِ التَّسْخِيرِ وَالتَّدْبِيرِ وَ
الترَّبِيَّةِ وَالْفَتَّاحِيَّةِ وَتَوزِيعِ الْبُدُورِ وَالْمُحَافَظَةِ وَالْإِدَارَةِ وَالْإِعَاشَةِ لِجَمِيعِ
ذَوِي الْحَيَاةِ وَالرَّحْمَانِيَّةِ وَالرَّحِيمِيَّةِ الْعَامَّةِ الشَّامِلَةِ الْمُكَمَّلَةِ بِالْمُشَاهَدَةِ

Sonra, o mütefekkir yolcu, her sahifeyi okudukça Saadet Anahtarları olan Îmâni kuvvetlenip ve mânevî Terakkiyatın Miftahı olan Mârifeti ziyadeleşip ve bütün Kemalâtın Esası ve mâdeni olan Îmân-ı Billâh Hakikati bir derece daha inkişaf edip mânevi çok zevkleri ve lezzetleri verdikçe onun meraklısı şiddetle tahrik ettiğinden; "Sema", "cevv" ve "arz"ın mükemmel ve katî Derslerini dinlediği halde

هَلْ مِنْ مَزِيدٍ deyip dururken, denizlerin ve büyük nehirlerin cezbekâ-

rane cûş u huruşla Zikirlerini ve hazin ve leziz seslerini iştir. Lisan-ı hal ve lisan-ı kal ile: "**Bize de bak, bizi de oku!**" derler. O da bakar, görür ki: Hayatdârâne mütemadiyen çalkanan ve dağılmak ve dökülmek ve istilâ etmek fitratında olan denizler, arzı kuşatıp, arz ile beraber gayet sür'atli bir surette bir senede yirmibeş bin senelik bir dairede koşturulduğu halde; ne dağılırlar, ne dökülürler ve ne de komşularındaki toprağa tecavüz ederler. Demek gayet Kudretli ve Azametli bir Zâtın Emriyle ve Kuvvetiyle dururlar, gezerler, muhafaza olurlar.

Sonra denizlerin içlerine bakar, görür ki; gayet güzel ve zînetli ve muntazam cevherlerinden başka, binlerce çeşit hayvanatın İaşe ve İdareleri ve tevellüdat ve vefiyatları o kadar muntazamdır, basit bir kum ve acı bir sudan verilen erzakları ve tayinatları o kadar mükemmeldir ki, bilbedahe bir Kadîr-i Zülcelâl'in bir Rahîm-i Zülcemâl'in İdare ve İaşesiyle olduğunu isbat eder.

Sonra o misafir, nehirlere bakar, görür ki: Menfaatleri ve vazifeleri ve varidat ve sarfiyatları o kadar hakîmane ve rahîmanedir, bilbedâhe isbat eder ki; bütün ırmaklar, pınarlar, çaylar, büyük nehirler, bir Rahmân-ı Zülcelâl-i vel-İkram'in Hazine-i Rahmetinden çıkışıyorlar ve akıyorlar. Hattâ o kadar fevkâlâde iddihar ve sarfediliyorlar ki, "**Dört nehir Cennetten geliyorlar**" diye rivayet edilmiş. Yâni: zâhirî esbabın pek fevkînde olduklarından, mânevî bir Cennetin Hazinesinden ve yalnız gaybî ve tükenmez bir Menbâin Feyzinden akıyorlar demektir. Meselâ: Mısır'ın kumistanını bir Cennete çeviren Nil-i Mübarek, cenub tarafından, Cebel-i Kamer denilen bir dağdan mütemadiyen küçük bir deniz gibi tükenmeden akıyor. Altı aydaki sarfiyatı dağ şeklinde toplansa ve buzlansa, o dağdan daha büyük olur. Halbuki o dağdan ona ayrılan yer ve mahzen, altı kısımdan bir kısım olamaz. Varidatı ise; o mintika-i harrede pek az gelen ve susamış toprak çabuk yuttuğu için mahzene az giden yağmur, elbette o muvazene-i väsiayı muhafaza edemediğinden, o Nil-i Mübarek âdet-i arziye fevkînde bir gaybî Cennetten çıkışıyor diye Rivayeti, gayet mânidar ve güzel bir Hakikati ifade ediyor.

İşte deniz ve nehirlerin denizler gibi Hakikatlarının ve şehadetlerinin binden birisini gördü. Ve umumu, bil'icma' denizlerin büyülüğu

nisbetinde bir kuvvetle **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** der ve bu şehadete, denizler mahlükatı adedince, şahidler gösterir diye anladı. Ve denizlerin ve nehirlerin umum şahadelerini İrade ederek İfade etmek manasında, Birinci Makamın dördüncü mertebesinde:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ
جَمِيعُ الْبِحَارِ وَالْأَنْهَارِ بِجَمِيعِ مَا فِيهَا شَهَادَةٌ عَظَمَةٌ إِحْاطَةٌ حَقِيقَةٌ
الْتَّسْخِيرُ وَالْمُحَافَظَةُ وَالْإِدَارَةُ الْوَاسِعَةُ الْمُنْتَظَمَةُ بِالْمُشَاهَدَةِ

denilmiş.

Sonra dağlar ve sahralar, Seyahat-ı Fikriyede bulunan o yolcuyu çağırıyorlar, "Sahifelerimizi de oku" diyorlar. O da bakar, görür ki: Dağların külli vazifeleri ve umumî hizmetleri o kadar azametli ve hikmetlidirler; Akılları hayret içinde bırakır. Meselâ: Dağların zeminden Emr-i Rabbânî ile çıkmaları ve zeminin içinde, inkılâbât-ı dahiliyeden neş'et eden heyecanını ve gazabını ve hiddetini, çıkmalarıyla teskin ederek; zemin, o dağların fişkırmasıyle ve menfeziyle teneffüs edip, zararlı olan sarsıntılardan ve zelzele-i muzırradan kurtulup, vazife-i devriyesinde sekenesinin istirahatlarını bozmadır. Demek, nasılık sefineleri sarsıntıdan vikaye ve muvazenelerini muhafaza için; onların direkleri, üstünde kurulmuş; öyle de, dağlar, zemin sefinesine bu manada hazinevi direkler olduklarını, Kur'ân - 1 Mucizül - Beyan,

وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿١﴾ وَالْقَيْنَاءِ فِيهَا رَوَابِيَّ ﴿٢﴾ وَالْجِبَالَ آرْسِيَهَا

gibi çok Ayetlerle Ferman ediyor.

Hem meselâ: Dağların içinde zîhayata lâzım olan her nevi menba'lar, sular, mâdenler, maddeler, ilaçlar o kadar hakîmane ve müdeb-birâne ve kerîmane ve ihtiyatkârâne İddihar ve İhzar ve İstif edilmiş ki; bilbedâhe, Kudreti nihayetsiz bir Kadîr'in ve Hikmeti nihayetsiz bir Hakîm'in Hazineleri ve Anbarları ve Hizmetkârları olduklarını

isbat ederler, diye anlar. Ve sahra ve dağların dağ kadar Vazife ve Hikmetlerinden bu iki cevhere sairlerini kıyas edip, dağların ve sahraların umum Hikmetleriyle, hususan ihtiyatî iddiharlar cihetiyle getirdikleri şahadeti ve söyledikleri **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** Tevhidini, dağlar kuvvetinde ve sebatında ve sahralar genişliğinde ve büyülüğünde görür. **أَمْنَتْ بِاللَّهِ** der.

İşte bu mânayı ifade için, Birinci Makamın beşinci mertebesinde:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ جَمِيعُ الْجِبَالِ
وَ الصَّحَارِيِّ بِجَمِيعِ مَا فِيهَا وَ عَلَيْهَا شَهَادَةُ عَظَمَةٍ إِحَاطَةٍ حَقِيقَةُ الْإِدْخَارِ
وَ الْإِدَارَةُ وَ نَسْرِ الْبُدُورِ وَ الْمُحَافَظَةُ وَ التَّدْبِيرُ الْإِحْتِيَاطِيَّةُ الرَّبَّانِيَّةُ
الْوَاسِعَةُ الْعَامَّةُ الْمُنْتَظَمَةُ الْمُكَمَّلَةُ بِالْمُشَاهَدَةِ

denilmiş.

Sonra o yolcu, dağda ve sahrada fikriyle gezerken eşcar ve nebatat Âleminin kapısı fikrine açıldı. Onu içeriye çağrırdılar. "Gel, dairemizde de gez, yazılarımızı da oku" dediler. O da girdi, gördü ki: Gayet muhteşem ve müzeyyen bir Meclis-i Tehlil ve Tevhid ve bir Halka-i Zikir ve Şükür teşkil etmişler. Bütün eşcar ve nebatatın enva'ları; bil'icma', beraber **لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ** diyorlar gibi lisan-ı hallerinden anladı.

Çünkü bütün meyvedar ağaç ve nebatlar; mızanlı ve fesahatlı yapraklarının dilleriyle ve süslü ve cezaletli çiçeklerinin sözleriyle ve intizamlı ve Belâgathlı meyvelerinin kelimeleriyle beraber müsebbihane şahadet getirdiklerine ve **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** dediklerine delâlet ve şahadet eden üç büyük külli Hakikati gördü.

B i r i n c i s i : Pek zâhir bir surette kasdî bir İn'am ve İkram ve ihtiyarî bir İhsan ve İmtinan Mânası ve Hakikatî her birisinde hissedildiği gibi; mecmuunda ise, güneşin zuhurundaki ziyası gibi görünüyor.

I k i n c i s i : Tesadüfe havalesi hiçbir cihet-i imkânı olmayan kasdî ve hakîmane bir Temyiz ve Tefrik, ihtiyarî ve rahîmane bir Tezyin ve Tasvir Mânası ve Hakikatî, o hadsiz enva' ve efradda gündüz gibi âşikâre görünüyor ve bir Sâni-i Hakîmin Eserleri ve Nakışları olduklarını gösterir.

Ü ç ü n c ü s ü : O hadsiz masnuatın yüzbin çeşit ve ayrı ayrı tarz ve şekilde olan suretleri, gayet muntazam, mizanlı, zînetli olarak, mahdut ve mâdud ve birbirinin misli ve basit ve câmid ve birbirinin aynı veya az farklı ve karışık olan çekirdeklerden, habbeciklerden o iki-yüzbin nevilerin farikalı ve intizamlı, ayrı ayrı, muvazeneli, hayatdar, hikmetli, yanlışsız, hatasız bir vaziyette umum efradının suretlerinin Fethi ve Açılışı ise öyle bir Hakikattir ki, güneşten daha parlaktır ve baharın çiçekleri ve meyveleri ve yaprakları ve mevcudatı sayısınca o Hakikatî isbat eden şahidler var, diye bildi. **الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ** dedi.

İşte bu mezkûr Hakikatları ve şehadetleri ifade mânasıyla **Birinci Makamın altıncı mertebesinde:**

لا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلٰى وُجُوبِ وُجُورِهِ فِي وَحْدَتِهِ
 إِجْمَاعُ جَمِيعِ أَنْوَاعِ الْأَشْجَارِ وَالنَّبَاتَاتِ الْمُسَيْحَاتِ النَّاطِقَاتِ بِكَلِمَاتِ
 أُورَاقِهَا الْمَوْزُونَاتِ الْفَصِيحَاتِ وَأَزْهَارِهَا الْمُرَيَّنَاتِ الْجَرِيلَاتِ
 وَأَثْمَارِهَا الْمُنْتَظَمَاتِ الْبَلِيلَاتِ بِشَهَادَةِ عَظَمَةِ إِحَاطَةِ حَقِيقَةِ الْإِنْعَامِ
 وَالْإِكْرَامِ وَالْإِحْسَانِ بِقَصْدٍ وَرَحْمَةٍ وَحَقِيقَةِ التَّمْيِيزِ وَالتَّرْبِينِ وَالتَّصْوِيرِ
 بِإِرَادَةٍ وَحِكْمَةٍ مَعَ قَطْعِيَّةِ دَلَالَةِ حَقِيقَةِ فَتْحِ جَمِيعِ صُورِهَا الْمَوْزُونَاتِ الْمُرَيَّنَاتِ
 الْمُتَبَابِيَّةِ الْمُتَنَوِّعَةِ الْغَيْرِ الْمَحْدُودَةِ مِنْ نُوَّاتِ وَحَبَّاتِ
 مُتَمَاثِلَةٍ مُتَشَابِهَةٍ مَحْصُورَةٍ مَعْدُودَةٍ

denilmiş.

Sonra, seyahat-ı fikriyede bulunan o meraklı ve terakki ile zevki ve şevki artan dünya yolcusu, bahar bahçesinden bir bahar kadar bir Güldeste-i Mârifet ve Îman alıp gelirken; **hayvanat** ve tuyur Âleminin kapısı Hakikat-bîn olan Aklına ve Mârifet-âşinâ olan Fikrine açıldı. Yüzbin ayrı ayrı seslerle ve çeşit çeşit dillerle onu içeriye çağırıldılar, "**Buyurun**" dediler. O da girdi ve gördü ki: Bütün hayvanat ve kuşların bütün nevileri ve taifeleri ve milletleri, bil'ittifak, lisan-ı kal ve lisan-ı

halleriyle **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** deyip, zemin yüzünü bir Zikirhane ve muazzam

bir Meclis-i Tehlil suretine çevirmişler, herbiri bizzat birer Kaside-i Rabbânî, birer Kelime-i Sübhanî ve mânidar birer Harf-i Rahmânî hükmünde Sâni'lerini tavsif edip Hamd ü Sena ediyorlar vaziyetinde gördü. Güya o hayvanların ve kuşların duyguları ve kuvâları ve cihazları ve âzâları ve âletleri, manzum ve mevzun kelimelerdir ve muntazam ve mükemmel sözlerdir. Onlar; bunlarla, Hallâk ve Rezzaklarına Şükür ve Vahdaniyetine şehadet getirdiklerine kat'î delâlet eden üç muazzam ve muhit Hakikatları müşahede etti.

B i r i n c i s i : Hiçbir cihetle serseri tesadüfe ve kör kuvvete ve şuursuz tabiata havalesi mümkün olmayan hiçten hakîmane İcad ve san'atperverâne İbda' ve ihtiyarkârane ve alîmâne Halk ve İnşa ve yirmi cihetle İlim ve Hikmet ve İradenin Cilvesini gösteren Ruhlandırmak ve İhya etmek Hakikatıdır ki; Zîruhlar adedince şahidleri bulunan bir Bürhan-ı Bâhir olarak, Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un Vücub-u Vücduna ve Sîfât-ı Seb'asına ve Vahdetine şehadet eder.

İ k i n c i s i : O hadsiz masnu'larda birbirinden sîmaca fârikâlı ve şekilce zînetli ve miktarca mîzanlı ve suretce intizamlı bir tarzdaki Temyizden, Tezyinden, Tasvîrden öyle azametli ve kuvvetli bir Hakikat görünür ki, Kadir-i Külli Şey ve Âlim-i Külli Şey'den başka hiçbir şey, bu her cihetle binlerle Hârikaları ve Hikmetleri gösteren ihatalı Fiile sahib olamaz ve hiçbir imkân ve ihtimal yok.

Ü ç ü n c ü s ü : Birbirinin misli ve aynı veya az farklı ve birbirine benzeyen mahsur ve mahdud yumurtalardan ve yumurtacıklardan ve nutfe denilen su katrelerinden o hadsiz hayvanların yüzbinler çeşit tarzlarda ve birer Mu'cize-i Hikmet mahiyetinde bulunan

suretlerini, gayet muntazam ve muvazeneli ve hatasız bir hey'ette açmak ve fethetmek öyle parlak bir Hakikattır ki; hayvanlar adedince senetler, deliller o Hakikatı tenvir eder.

İşte bu üç Hakikatın İttifakıyla, hayvanların bütün envârı, beraber öyle bir لَآ إِلَهٌ إِلَّا هُوَ deyip şahadet getiriyorlar ki; güya zemin, büyük bir İnsan gibi büyülüğü nisbetinde لَآ إِلَهٌ إِلَّا هُوَ diyerek Semavat Ehline iştittiriyor mahiyetinde gördü ve tam Ders aldı. Birinci Makamın yedinci mertebesinde bu mezkûr Hakikatları ifade mânasıyla:

لَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ
 اتِّفَاقُ جَمِيعِ آنُواعِ الْحَيَاةِنَاتِ وَالظُّبُورِ الْحَامِدَاتِ الشَّاهِدَاتِ
 بِكَلِمَاتِ حَوَاسِهَا وَقُوَّاهَا وَحِسَيَّاتِهَا وَلَطَائِفِهَا الْمَوْزُونَاتِ الْمُنْتَظَمَاتِ
 الْفَصِيحَاتِ وَبِكَلِمَاتِ جِهَازِهَا وَجَوَارِحِهَا وَأَعْضَائِهَا وَالْأَتِهَا
 السُّكْمَلَةِ الْبَلِيجَاتِ بِشَهَادَةِ عَظِيمَةِ إِحْاطَةِ حَقِيقَةِ الْإِيجَادِ وَالصُّنْعِ
 وَالْإِبْدَاعِ بِالْإِرَادَةِ وَحَقِيقَةِ التَّمْيِيزِ وَالْتَّزِينِ بِالْقُصْدِ وَحَقِيقَةِ
 التَّقْدِيرِ وَالتَّصْوِيرِ بِالْحِكْمَةِ مَعَ قَطْعِيَّةِ دَلَالَةِ حَقِيقَةِ فَتْحِ جَمِيعِ صُورِهَا
 الْمُنْتَظَمَةِ الْمُتَخَالِفَةِ الْمُتَنَوِّعَةِ الْغَيْرِ الْمَحْصُورَةِ مِنْ بَيْضَاتِ
 وَقَطَرَاتِ مُتَمَاثِلَةِ مُتَشَابِهَةِ مَحْصُورَةِ مَحْدُودَةِ

denilmiştir.

Sonra o mütefekkir yolcu, Mârifet-i İlâhiyyenin hadsiz mertebelerinde ve nihayetsiz Ezvakında ve Envarında daha ileri gitmek için

İnsanlar Âlemine ve beşer dünyasına girmek isterken, başta Enbiyalar olarak onu içeriye dâvet ettiler; o da girdi. En evvel geçmiş zamanın menziline baktı, gördü ki: Nev'-i beşerin en nûranî ve en mükemmeli olan Umum Peygamberler (A.S.), bil'icma' beraber **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** deyip

zikrediyorlar; ve parlak ve musaddak olan hadsiz Mu'cizatlarının Kuvvetiyle, Tevhidi iddia ediyorlar ve beşeri, hayvaniyet mertebesinden Melekiyet derecesine çıkarmak için, onları İmân-ı Billâha dâvet ile Ders veriyorlar gördü. O da, o Nuranî Medresede diz çöküp Derse oturdu. Gördü ki: Meşahir-i İnsaniyenin en Yüksekleri ve Namdarları olan o Üstadların herbirisinin Elinde Hâlik-ı Kâinat tarafından verilmiş Nişane-i Tasdik olarak Mu'cizeler bulunduğuundan, herbirinin İhbarı ile beşerden bir Taife-i Azîme ve bir Ümmet tasdik edip İmâna geldiklerinden, o yüzbin ciddî ve doğru zatların İcma ve İttifakla hüküm ve tasdik ettikleri bir Hakikat ne kadar kuvvetli ve katî olduğunu kıyas edebildi. Ve bu kuvvette bu kadar Muhbir-i Sadıkların hadsiz Mu'cizeleriyle imza ve isbat ettikleri bir Hakikati inkâr eden ehl-i dalâlet ne derece hadsiz bir hata, bir cinayet ettiklerini ve ne kadar hadsiz bir azaba müstahak olduklarını anladı. Ve onları tasdik edip İman getirenler ne kadar haklı ve hakikâtlı olduklarını bildi, İmân Kudsiyetinin büyük bir mertebesi daha ona göründü. Evet, Enbiyayı (A.S.) Cenâb-ı Hak tarafından fiilen tasdik hükmünde olan hadsiz Mu'cizatlarından ve Hakkaniyetlerini gösteren, muarızlarına gelen Semavî pek çok tokatlarından ve Hak olduklarına delâlet eden şahsî Kemalâtlarından ve Hakikâtlı Tâlimatlarından ve doğru olduklarına şahadet eden Kuvvet-i İmanlarından ve tam Ciddiyetlerinden ve Fedakârlıklarından ve Ellerinde bulunan Kudsî Kitab ve Suhuflarından ve onların yolları doğru ve Hak olduğuna şahadet eden ittiba'lariyle Hakikata, Kemalâta, Nura vâsıl olan hadsiz tilmizlerinden başka, onların ve o pek ciddî Muhbirlerin müsbet mes'elelerde İcmâî ve İttifakî ve Tevatürü ve isbatta Tevafuku ve Tesanüdü ve Tetabuku öyle bir Hüccettir ve öyle bir Kuvvettir ki; dünyada hiçbir kuvvet karşısına çıkamaz ve hiçbir şüphe ve tereddüdü bırakmaz. Ve İmânın Erkânında umum Enbiyayı (A.S.) tasdik dahi dahil olması, o tasdik büyük bir Kuvvet Menbaî olduğunu anladı. Onların Derslerinden çok Feyz-i İmânî aldı. İşte, bu yolcunun mezkûr Dersini ifade mânasına **Birinci Makamın sekizinci mertebesinde:**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ اِجْمَاعُ جَمِيعِ
الْأَنْبِيَاءِ بِقُوَّةِ مُعْجَزَاتِهِمُ الْبَاهِرَةِ الْمُصَدِّقَةِ الْمُصَدَّقَةِ

denilmiş.

Sonra Îmânın Kuvvetinden ulvî bir Zevk-i Hakikat alan o seyyah-ı talib, Enbiya Aleyhimüsselâm'ın Meclisinden gelirken, Ulemanın İlmelyakîn suretinde katî ve kuvvetli delillerle, Enbiyaların Aleyhimüsselâm Dâvalarını isbat eden ve Asfiya ve Sîddîkîn denilen mütebahhir Müctehid Muhakkikler onu Dershanelerine çağırıldılar. O da girdi, gördü ki: Binlerle dâhî ve yüzbinlerle müdakkik ve yüksek Ehl-i Tahkik, kıl kadar bir şüphe bırakmayan Tedkîkat-ı Amîkalarıyla, başta Vûcub-u Vûcud ve Vahdet olarak müsbet Mesail-i Îmâniyeyi isbat ediyorlar. Evet, istidatlari ve meslekleri muhtelif olduğu halde usul ve Erkân-ı Îmâniyede onların müttefikan İttifakları ve herbirisinin kuvvetli ve yakînî Bürhanlarına İstinafları öyle bir Hüccettir ki; onların mecmuu kadar bir zekâvet ve dirayet sahibi olmak ve Bürhanlarının umumu kadar bir Bürhan bulmak mümkün iselarına ancak öyle çıkışılabilir. Yoksa o münkirler, yalnız cehalet ve echeliyet ve inkâr ve isbat olunmîyan menfi mes'elelerde inad ve göz kapamak suretiylelarına çıkışılabilirler. **-Gözünü kapayan, yalnız kendine gündüzü gece yapar.-** Bu seyyah; bu muhteşem ve geniş Dershane, bu muhterem ve mütebahhir Üstadların neşrettikleri Nurlar, zeminin yarısını bin seneden ziyade ışıklandırdığını bildi. Ve öyle bir Kuvve-i Mâneviyeyi buldu ki, bütün ehl-i inkâr toplansa onu kıl kadar şaşırtmaz ve sarsmaz. İşte bu yolcunun bu Dershane'den aldığı Derse bir kısa işaret olarak **Birinci Makamın dokuzuncu Mertebesinde:**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ اِتِّفَاقُ جَمِيعِ
الْأَصْفِيَاءِ بِقُوَّةِ بَرَاهِينِهِمُ الظَّاهِرَةِ الْمُحَقَّقَةِ الْمُتَّفَقَّةِ

denilmiş.

Sonra, Îmânın daha ziyade Kuvvetlenmesinde ve İnkışafında ve İlmelyakîn derecesinden Aynelyakîn mertebesine Terakkisindeki Envarı ve Ezvakı görmeye çok müştak olan o mütefekkir yolcu, Medreseden

gelirken, hadsiz küçük Tekyelerin ve Zaviyelerin telâhukiyle tevessü eden gayet feyizli ve nurlu ve sahra genişliğinde bir Tekyede, bir Hangâhda, bir Zikirhanede, bir İrşadgâhda ve Cadde-i Kübra-yı Muhammedînin (A.S.M.) ve Mi'rac-ı Ahmedînin (A.S.M.) gölgesinde Hakikate çalışan ve Hakka erişen ve Aynelyakîne yetişen binlerle ve milyonlarla Kudsî Mürşidler onu Dergâha çağrırdılar. O da girdi, gördü ki: O Ehl-i Keşf ve Keramet Mürşidler; Keşfiyatlarına ve Müşahedelerine ve Kerametlerine istinaden bil'icma, müttefikan

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

diye-rek Vücub-u Vücud ve Vahdet-i Rabbaniyeyi Kâinata ilân ediyorlar. Güneşin ziyasındaki yedi renk ile güneşî tanımak gibi, yetmiş renk ile belki Esma-i Hüsnâ adedince, Şems-i Ezelî'nin ziyasından tecelli eden ayrı ayrı nurlu renkler ve çeşit çeşit ziyalî levinler ve başka başka Hakikathî Tarikatlar ve muhtelif doğru meslekler ve mütenevvî haklı meşreblerde bulunan o Kudsî Dâhîlerin ve Nuranî Âriflerin İcma' ve İttifakla imza ettikleri bir Hakikat, ne derece zâhir ve bâhir olduğunu Aynelyakîn müşahede etti ve Enbiyanın Aleyhimüsselâm İcmai ve Asfiyanın İttifakı ve Evliyanın Tevafuku ve bu üç İcmain birden İttifakı güneşî gösteren gündüzün ziyasından daha parlak gördü. İşte, bu misafirin Tekyeden aldığı Feyze kısa bir işaret olarak, **Birinci Makamın onuncu mertebesinde:**

**لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الَّذِي دَلَّ عَلَىٰ وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ اِجْمَاعُ الْأُولَيَاءِ
بِكَشْفِيَّاتِهِمْ وَكَرَامَاتِهِمُ الظَّاهِرَةُ الْمُحَقَّقَةُ الْمُصَدَّقَةُ**

denilmiş.

Sonra Kemalât-1 İnsaniyenin en mühimmi ve en büyüğü, belki, bilçümle Kemalât-1 İnsaniyenin menbaî ve esası, Îmân-1 Billâhtan ve Mârifetullahtan neş'et eden **Muhabbetullah** olduğunu bilen o dünya seyyahı, bütün kuvvetiyle ve letaifiyle, Îmânın Kuvvetinde ve Mârifetin İnkişafında daha ziyade terakki etmesini istemek fikriyle başını kaldırdı ve Semavata baktı. Kendi Aklına dedi ki: Mâdem Kâinatta en kıymetdar şey Hayattır ve Kâinatın mevcudatı Hayata musahhardır. Ve madem Zîhayatın en kıymetdarı Zîruhdur ve Zîruhun en kıymetdarı Zîsuurdur. Ve madem bu kıymetdarlık için küre-i zemin,

Zîhayatı mütemadiyen çoğaltmak için her asır, her sene dolar boşalır. Elbette ve her halde, bu muhteşem ve müzeyyen olan Semavatın dahi kendisine müناسip ahalisi ve sekenesi, Zîhayat ve Zîruh ve Zîsuurlardan vardır ki; Huzur-u Muhammedîde (A.S.M.) Sahabelere görünen Hazret-i Cebrai (A.S.) in Temessülü gibi Melâikeleri görmek ve Onlarla konuşmak hâdiseleri tevatur suretinde eskiden beri nakl ve rivayet ediliyor. Öyle ise, keşki ben Semavat Ehli ile dahi görüşseydim; Onlar ne fikirde olduklarını bilseneydim. Çünkü, "**Hâlik-ı Kâinat hakkında en mühim Söz Onlarındır**" diye düşünürken, birden Semavî söyle bir sesi işitti: Mâdem bizim ile görüşmek ve Dersimizi dinlemek istersin.. Bil ki: Başta Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm ve Kur'an-ı Mu'cizül-Beyan olarak bütün Peygamberlere vasıtamızla gelen Mesail-i Îmâniyeye en evvel biz Îmân etmişiz. Hem, İnsanlara temessül edip görünen ve bizlerden olan bütün Ervah-ı Tayyibe, bilâistisna ve bil'ittifak, bu Kâinat Hâlikinin Vücub-u Vücduna ve Vahdetine ve Sîfat-ı Kudsiyesine şehâdet edip birbirine muvafık ve mutabık olarak ihbar etmişler. Bu hadsiz ihbârâtın Tevafuku ve Tetabuku, güneş gibi sana bir Rehberdir; dediklerini bildi. Ve onun Nur-u Îmâni parladı.. Zeminden göklere çıktı. İşte bu yolcunun Melâikeden aldığı Derse kısa bir işaret olarak **Birinci Makamın onbirinci mertebesinde**:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ
 إِنْقَاصُ الْمَلِعْكَةِ الْمُتَمَثِّلِينَ لِإِنْظَارِ النَّاسِ وَالْمُتَكَلِّمِينَ مَعَ خَوَاصِ الْبَشَرِ
 يَرْخُبَارَاتِهِمُ الْمُتَطَابِقَةِ الْمُتَوَافِقةِ

denilmiştir.

Sonra pür merak ve pür iştiyak o misafir, Âlem-i Şehadet ve Cismâni ve Maddî cihetinde mahsus taifelerin dillerinden ve lisan-ı hallerinden Ders aldığından, Âlem-i Gayb ve Âlem-i Berzahta dahi mütalâa ile bir seyahat ve bir Taharri-i Hakikat arzu ederken, her Taife-i İnsaniyede bulunan ve Kâinatın meyvesi olan İnsanın çekirdeği hükmünde bulunan ve küçüklüğü ile beraber, mânen Kâinat kadar inbisat edebilen müstakim ve münevver Akılların, selim ve nûranî Kalblerin kapısı açıldı. Baktı ki; Onlar Âlem-i Gayb ve Âlem-i Şehadet ortasında İnsانî Berzahlardır ve iki Âlemin birbirile temasları ve

muameleleri, İnsana nisbeten o noktalarda oluyor gördüğünden; kendi Akıl ve Kalbine dedi ki: "**Gelin, bu emsalinizin kapısından Hakikate giden yol daha kısadır. Biz öteki yollardaki dillerden Ders aldığımız gibi değil, belki Îmân noktasındaki ittisaflarından ve keyfiyet ve renklerinden, mütalâamız ile istifade etmeliyiz**" dedi, mütalâaya başladı. Gördü ki:

İstidatları gayet muhtelif ve mezhepleri birbirinden uzak ve muhalif olan umum istikametli ve nurlu Akılların Îman ve Tevhiddeki ittisaf-kârane ve râsihâne Îtikadları, Tevafuk ve sebatkârane ve mutmainâne Kanaat ve Yakınları tetabuk ediyor. Demek tebeddül etmiyen bir Hakikata dayanıp bağlanmışlar ve kökleri, metin bir Hakikata girmiş, kopmuyor. Öyle ise, bunların Nokta-i Îmâniyede ve Vücub ve Tevhidde İcma'ları, hiç kopmaz bir Zincir-i Nûranıdır ve Hakikate açılan ışıklı bir penceredir.

Hem gördü ki: Meslekleri birbirinden uzak ve meşrebleri birbirine mübâyn olan o umum selim ve nûrani Kalblerin Erkân-ı Îmâniyedeki müttefikane ve itmi'nankârane ve müncezibane Keşfiyat ve Müşahedatları, birbirine Tevafuk ve Tevhidde birbirine mutabık çıkıyor. Demek, Hakikate mukabil ve vâsıl ve mütemessil bu küçükçük birer Arş-ı Mârifet-i Rabbaniye ve bu câmi birer Âyine-i Samedaniye olan nûrani Kalbler, Şems-i Hakikate karşı açılan Pencerelerdir ve umumu birden güneşe âyinedarlık eden bir deniz gibi, bir Âyine-i A'zamdır. Bunların Vücub-u Vücudda ve Vahdette İttifakları ve İcma'ları, hiç şaşırmaz ve şaşırtmaz bir Rehber-i Ekmel ve bir Mürşîd-i Ekberdir. Çünkü hiçbir cihetle hiçbir imkân ve hiçbir ihtimal yok ki, Hakikattan başka bir vehim ve hakikatsız bir fikir ve asılsız bir sıfat, bu kadar müstemirrâne ve râsihane, bu pek büyük ve keskin Gözlerin umumunu aldatsın, galat-ı hisse uğratsın. Buna ihtimal veren bozulmuş ve çürümüş bir akla, bu Kâinatı inkâr eden ahmak sofestailer dahi razı olmazlar, reddederler diye anladı. Kendi Akıl ve Kalbiyle beraber **أَمْتُ بِاللّٰهِ** dediler. İşte, bu yolcunun müstakim Akıllardan ve münevver Kalblerden istifade ettiği Mârifet-i Îmâniyeye kısa bir işaret olarak **Birinci Makamın on üçüncü mertebesinde :**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الَّذِي دَلَّ عَلٰى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ

اجْمَاعُ الْعُقُولِ الْمُسْتَقِيمَةِ الْمُنَورَةِ بِإِعْتِقَادِهَا الْمُتَوَافِقةِ وَبِقَنَاعَاتِهَا وَ
 يَقِينَاتِهَا الْمُتَطَابِقَةِ مَعَ تَخَالُفِ الْأِسْتِعْدَادَاتِ وَالْمَذَاهِبِ وَكَذَا دَلَّ عَلَى
 وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ إِتِّفَاقُ الْقُلُوبِ السَّلِيمَةِ النُّورَانِيَّةِ بِكَشْفِيَّاتِهَا
 الْمُتَطَابِقَةِ وَبِمُشَاهَدَاتِهَا الْمُتَوَافِقةِ مَعَ تَبَاعِينِ الْمَسَالِكِ وَالْمَشَارِبِ

denilmiş.

Sonra; Âlem-i Gaybe yakından bakan ve Akıl ve Kalbde seyahat eden o yolcu, acaba Âlem-i Gayb ne diyor diye merakla o kapıyı da şöyle bir fikir ile çaldı. Yâni: Mâdem bu cismanî Âlem-i Şehadette, bu kadar zînetli ve san'atlı hadsiz masnu'lariyle kendini tanittırmak ve bu kadar tatlî ve süslü ve nihayetsiz Ni'metleriyle kendini sevdirmek ve bu kadar mu'cizeli ve maharetli hesabsız Eserleriyle gizli Kemâlatını bildirmek, kavilden ve tekellümden daha zâhir bir tarzda fiilen istiyen ve hâl diliyle bildiren bir Zât, Perde-i Gayb tarafında bulunduğu bilbedahe anlaşılıyor. Elbette ve her halde, fiilen ve halen olduğu gibi, kavlen ve tekellümen dahi konuşur, kendini tanittırır, sevdirir. Öyle ise, Âlem-i Gayb cihetinde O'nun Tezahüratından bilmeliyiz dedi; Kalbi içeriye girdi, Akıl gözüyle gördü ki:

Gayet kuvvetli bir tezahüratla, Vahiylerin Hakikati, Âlem-i Gaybin her tarafında, her zamanda hükmediyor. Kâinatın ve mahlûkatın şehadetlerinden çok kuvvetli bir Şehadet-i Vücut ve Tevhid, Allâmül-Guyubtan Vahiy ve İlham Hakikatleriyle geliyor. Kendini ve Vücut ve Vahdetini, yalnız masnu'larının şahadetlerine bırakmıyor. Kendisi, kendine lâyık bir Kelâm-ı Ezelî ile konuşuyor. Her yerde, İlim ve Kudretiyle hazır ve nâzırın Kelâmı dahi hadsizdir ve Kelâmının mânası O'nun bildirdiği gibi, Tekellümü dahi, O'nun Sıfatıyla bildiriyor.

Evet, yüzbin Peygamberlerin Aleyhimüsselâm tevatürleriyle ve ihbaratlarının Vahy-i İlâhiye mazhariyet noktasında İttifaklarıyle ve nev'-i beşerden ekseriyet-i mutlakanın Tasdik-Gerdesi ve Rehberi ve Muktedası ve Vahyin Semereleri ve Vahy-i Meşhud olan Kütüb-ü Mukaddese ve Suhuf-u Semaviyenin delâil ve Mu'cizatlariyle, Hakikat-ı Vahyin Tahakkuku ve Sübutu bedahet derecesine geldiğini bildi ve

Vahyin Hakikati beş Hakikat-ı Kudsiyeyi ifade ve ifaza ediyor diye anladı.

Birincisi : *آلَتَنَزَّلَاتُ الْأَلِهَيَّةُ إِلَى عُقُولِ الْبَشَرِ* denilen, beşerin

Akıllarına ve Fehimlerine göre konuşmak, bir Tenezzül-ü İlhâhidir. Evet, bütün Zîruh mahlûkatını konuşutan ve konuşmalarını bilen, elbette kendisi dahi o konuşmalara Konuşmasıyle müdahale etmesi, Rububiyetin muktezasıdır.

İkincisi: Kendini tanıttırmak için Kâinatı bu kadar hadsiz masraf-larla baştan başa Hârikalar içinde yaratın ve binler dillerle Kemalâtını söylettiren, elbette Kendi Sözleriyle dahi Kendini tanıttıracak.

Üçüncüsü: Mevcudatın en müntehabı ve en muhtacı ve en nazenini ve en müştakı olan hakikî İnsanların Münâcatlarına ve Şükürlerine fiilen mukabele ettiği gibi, Kelâmiyle de mukabele etmek, Hâlikiyetin Şe'nidir.

Dördüncüsü: İlim ile Hayatın zarurî bir lâzımı ve ışıklı bir tezahürü olan Mukâleme Sıfatı, elbette ihatalı bir İlmi ve sermedî bir Hayatı taşıyan Zâtta, ihatalı ve sermedî bir surette bulunur.

Beşincisi: En sevimli ve muhabbetli ve endişeli ve Nokta-i İstinada en muhtac ve Sahibini ve Mâlikini bulmağa en müştak; hem fakir ve áciz bulunan mahlûklarına acz ve iştayı, fakr ve ihtiyacı ve endişe-i istikbali ve muhabbeti ve perestiği veren bir Zât, elbette kendi Vücdunu onlara Tekellümiyle iş'ar etmek, Uluhiyyetin muktezasıdır. İşte; Tenezzül-ü İlhâhî ve Taarruf-ü Rabbânî ve Mukabele-i Rahmanî ve Mukâleme-i Sübhanî ve İş'ar-ı Samedânî Hakikatlarını tazammun eden umumî, Semavî Vahiyelerin, icmalen, Vâcibül-Vücud'un Vücduna ve Vahdetine delâletleri öyle bir Hüccettir ki; gündüzdeki güneşin süaatinin, güneşe şehadetinden daha kuvvetlidir diye anladı.

Sonra İlhamlar cihetine baktı, gördü ki: Sâdik İlhamlar, gerçi bir cihette Vahye benzerler ve bir nevi Mukaleme-i Rabbaniyedir, fakat iki fark vardır.

B i r i n c i s i : İlhamdan çok yüksek olan Vahyin ekseri Melâike vasıtasiyle ve İlhamin ekseri vasıtısız olmasıdır. Meselâ:

Nasılki bir padişahın iki suretle konuşması ve emirleri var. Birisi,

Haşmet-i Saltanat ve Hâkimiyet-i Umumiye haysiyetiyle bir yaverini, bir valiye gönderir. O Hâkimiyetin ihtişamını ve Emrin ehemmiyetini göstermek için, bazan, vasita ile beraber bir içtima yapar, sonra Ferman Tebliğ edilir. İkincisi: Sultanlık unvaniyle ve Padişahlık umumî ismiyle değil, belki kendi şahsiyle, hususî bir münasebeti ve cüz'î bir muamelesi bulunan has bir hizmetçisi ile veya bir âmî raiyetiyle ve hususî telefoniyle hususî konuşmasıdır. Öyle de; Padişah-ı Ezelînin, umum Âlemlerin Rabbi İsmiyle ve Kâinat Hâlikî Unvaniyle, Vahiy ile ve Vahyin Hizmetini gören Şümüllü İlhamlarıyle Mukâlemesi olduğu gibi; herbir ferdin, herbir Zîhayatın Rabbi ve Hâlikî olmak haysiyetiyle, hususî bir surette, fakat perdeler arkasında onların kabiliyetine göre bir Tarz-ı Mukâlemesi var.

İ k i n c i F a r k : Vahiy gölgelerizdir, sâfidir, Havassa hastır. İlham ise; gölgelidir, renkler karışır, umumîdir; Melâike İlhamları ve İnsan İlhamları ve hayvanat İlhamları gibi çeşit çeşit, hem pek çok envalarıyle, denizlerin katreleri kadar Kelimat-ı Rabbaniyyenin teksize medar bir zemin teşkil ediyor.

لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لِكُلِّمَاتٍ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنَفَّدَ كُلِّمَاتُ رَبِّي

Âyetinin bir vechini tefsir ediyor anladı.

Sonra; İlhamın Mahiyetine ve Hikmetine ve şehadetine baktı, gördü ki: Mahiyeti ile Hikmeti ve neticesi dört Nurdan terekküp ediyor.

Birincisi: Teveddüd-ü Îlâhî denilen, kendini mahlûkatına fiilen sevdirdiği gibi, Kavlen ve Huzuran ve Sohbeten dahi sevdirmek, Vedudiyet'in ve Rahmâniyet'in muktezasıdır.

İkincisi: İbâdının Dualarına fiilen cevab verdiği gibi, Kavlen dahi perdeler arkasında icabet etmesi, Rahîmiyetin şenidir.

Üçüncüsü: Ağır belliyyelere ve şiddetli hallere düşen mahlûkatlarının istimdatlarına ve feryadlarına ve tazarruatlarına fiilen imdad ettiği gibi bir nevi konuşması hükmünde olan ilhâmî Kaviller ile de imdada yetişmesi, Rububiyyetin lâzımıdır.

Dördüncüsü: Çok âciz ve çok zaif ve çok fakir ve çok ihtiyaçlı ve kendi Mâlikini ve Hâmisini ve Müdebbirini ve Hâfızını bulmağa

pek çok muhtaç ve müştak olan Zîsuur masnularına, Vücudunu ve Huzurunu ve Himayetini filen ihsas ettiği gibi; bir nevi Mukâleme-i Rabbaniye hükmünde sayılan bir kısım sâdik İlhamlar perdesinde, mahsus ve bir mahlûka bakan has bir vecihde, onun kabiliyetine göre, onun Kalb telefonuya, kavlen dahi kendi Huzurunu ve Vücudunu ihsas etmesi, Şefkat-i Ulûhiyetin ve Rahmet-i Rububiyyetin zarurî ve Vacib bir muktezasıdır; diye anladı.

Sonra İlhamın şehadetine baktı, gördü. Nasılıki güneşin -faraza-şuuru ve hayatı olsaydı ve o halde, ziyasındaki yedi rengi, yedi sıfatı olsaydı; o cihette, ışığında bulunan şuları ve cilveleri ile bir tarz konuşması bulunacaktı. Ve bu vaziyette, misalinin ve aksinin şeffaf şeylerde bulunması ve her âyne ve her parlak şeyler ve cam parçaları ve kabarcıklar ve katreler, hattâ şeffaf zerreler ile herbirinin kabiliyetine göre konuşması ve onların hâcatına cevab vermesi ve bütün onlar, güneşin vücuduna şehadet etmesi ve hiçbir iş, bir işe mani olmaması ve bir konuşması, diğer konuşmaya müzahemet etmemesi bilmüşahede görüleceği gibi.. aynen öyle de; Ezel ve Ebedin Zülcelâl Sultani ve bütün mevcudatın Zülcemâl Hâlik-ı Zîşâni olan Şems-i Sermedî'nin Mukâlemesi dahi, Onun İlmi ve Kudreti gibi, külli ve muhit olarak hersey'in kabiliyetine göre Tecelli etmesi; hiçbir sual, bir suale; bir iş, bir işe.. bir Hitab, bir Hitaba mâni olmaması ve karıştırmaması bilbedâhe anlaşılıyor. Ve bütün o Cilveler, o Konuşmalar o İlhamlar, birer birer ve beraber bil'ittifak o Şems-i Ezelînin Huzuruna ve Vücub-u Vücuduna ve Vahdetine ve Ehadiyetine delâlet ve şehadet ettiklerini Aynelyakîne yakın bir İlmelyakîn ile bildi.

İşte, bu meraklı misafirin Âlem-i Gaybdan aldığı Ders-i Mârifetine kısa bir işaret olarak, **Birinci Makamın Ondördüncü ve Onbeşinci mertebelerinde:**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْوَاحِدُ الْحَمْدُ لَهُ فِي
 وَحْدَتِهِ إِجْمَاعُ جَمِيعِ الْوَحْيَاتِ الْحَقَّةِ الْمُتَضَبِّنَةِ لِلتَّنَزُّلَاتِ الْإِلَهِيَّةِ وَ
 لِلْمُكَالَمَاتِ السُّبْحَانِيَّةِ وَلِلتَّعَرُّفَاتِ الرَّبَّانِيَّةِ وَلِلْمُقَابَلَاتِ الرَّحْمَانِيَّةِ عِنْدَ
 مُنَاجَاهَةِ عِبَادِهِ وَلِلْإِشْعَارَاتِ الصَّمَدَانِيَّةِ لِيُوجُودِهِ

لِمَخْلُوقَاتِهِ وَكَذَا دَلَّ عَلَىٰ وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ اِتِّقَاقُ الْاِلْهَامَاتِ
 الصَّادِقَةِ الْمُتَضَمِّنَةِ لِلتَّوْدُدَاتِ الْاِلْهَيَّةِ وَلِلْاِجَابَاتِ الرَّحْمَانِيَّةِ لِدَعَوَاتِ
 مَخْلُوقَاتِهِ وَلِلْاِمْدَادَاتِ الرَّبَّانِيَّةِ لِرَسْتِغَاثَاتِ عِبَادِهِ وَلِلْاِحْسَاسَاتِ
 السُّبْحَانِيَّةِ لِوُجُورِهِ لِمَصْنُوعَاتِهِ

denilmiştir.

Sonra, o dünya seyyahı kendi Aklına dedi ki: Mâdem bu Kâinatın mevcudatiyle Mâlikimi ve Hâlikimi arıyorum; elbette herşeyden evvel bu mevcudatin en Meşhuru, ve a'dâsının tasdikîyle dahi en Mükemmeli ve en büyük Kumandanı ve en namdar Hâkimi ve sözce en yükseği ve akılca en parlağı ve ondört asrı Fazileti ile ve Kur'ân'ı ile ışıklandıran Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ı ziyaret etmek ve aradığımı Ondan sormak için Asr-ı Saadete beraber gitmeliyiz diyerek, Akliyle beraber o Asra girdi, gördü ki:

O Asır, hakikaten, O Zât (A.S.M.) ile bir Saadet-i Beşeriye Asrı olmuş. Çünkü en bedevî, en Ümmî bir kavmi, getirdiği Nur vasıtasıyla, kısa bir zamanda dünyaya Üstad ve Hâkim eylemiş.

Hem kendi Aklına dedi: Biz en evvel, bu fevkâlâde Zâtın (A.S.M.) bir derece Kîymetini ve Sözlerinin Hakkaniyetini ve İhbaratının doğruluğunu bilmeliyiz.. Sonra Hâlikimizi Ondan sormalıyız, diyerek taharriye başladı. Bulduğu hadsiz kat'î delillerden, burada, yalnız "Dokuz külliyeti" ne birer kısa işaret edilecek.

B i r i n c i s i : Bu Zâtta (A.S.M.), hattâ düşmanlarının tasdikîyle dahi, bütün güzel huyların ve hasletlerin bulunması; ve

وَ اشْقَقَ الْقَمَرُ ﴿١﴾ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلِكِنَّ اللَّهَ رَمَى

Âyetlerinin sarahatiyla, bir Parmağının işaretiyile kamer iki parça olması ve bir Avucu ile a'dasının ordusuna attığı az bir toprak, umum o ordunun gözlerine girmesiyle kaçmaları ve susuz kalmış kendi ordusuna, beş Parmağından Kevser gibi akan suyu kifayet derecesinde içirmesi

gibi; Nakl-i Kat'î ile ve bir kısmı tevatür ile yüzer Mu'cizatın Onun Elinde zâhir olmasıdır. Bu Mu'cizattan üçyüzden ziyade bir kısmı, Ondokuzuncu Mektub olan Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) namındaki Harika ve Kerametli bir Risalede kat'î delilleriyle beraber beyan edildiğinden, onları Ona havale ederek, dedi ki: Bu kadar Ahlâk-ı Hasene ve Kemâlatla beraber, bu kadar Mu'cizat-ı Bâhiresi bulunan bir Zât (A.S.M.), elbette en doğru sözlüdür. Ahlâksızların işi olan hileye, yalana, yanlış tenezzül etmesi kabil değil.

I k i n c i s i : Elinde, bu Kâinat Sahibinin bir Fermanı bulunduğu ve o Fermanı, her asırda üçyüz milyondan ziyade İnsanların kabul ve tasdik ettikleri ve O Ferman olan Kur'an-ı Azimüşşan'ın, yedi vecihle Harika olmasıdır. Ve bu Kur'an'ın, kırk vecihle Mu'cize olduğu ve Kâinat Hâlikinin Sözü bulunduğu kuvvetli delilleriyle beraber Yirmibeşinci Söz ve Mu'cizat-ı Kur'âniye namlarındaki Risâle-i Nur'un bir Güneşi olan meşhur bir Risalede tafsilen beyan edilmesinden, onu, Ona havale ederek dedi: Böyle Ayn-i Hak ve Hakikat bir Fermanın Tercümanı ve Tebliğ edicisi bir Zâtta (A.S.M.), Fermana cinayet ve Ferman Sahibine hiyanet hükmünde olan yalan olamaz ve bulunamaz.

Ü ç ü n c ü s ü : O Zât (A.S.M.), öyle bir Şeriat ve bir İslâmiyet ve bir Ubudiyet ve bir Dua ve bir Davet ve bir İmân ile meydana çıkmış ki; onların ne misli var ve ne de olur. Ve onlardan daha mükemmel, ne bulunmuş ve ne de bulunur. Çünkü Ümmî bir Zâtta (A.S.M.) zuhur eden o Şeriat, ondört asrı ve nev'-i beşerin humsunu, âdilâne ve Hakkaniyet üzere ve müdakkikane hadsiz Kanunlarıyle idare etmesi emsâl kabul etmez.

Hem, Ümmî bir Zâtın (A.S.M.) Ef'al ve Akvâl ve Ahvalinden çıkan İslâmiyet, her asırda, üçyüz milyon İnsanın Rehberi ve Mercii ve Akıllarının Muallimi ve Mûrşidi ve Kalblerinin Münevvarî ve Musaffisi ve nefislerinin Mürebbisi ve Müzekkisi ve Ruhlarının Medar-ı Înkişafi ve Mâden-î Terakkiyatı olması cihetiley, misli olamaz ve olmamış.

Hem, Dininde bulunan bütün İbâdâtın bütün envaında en ileri olması ve herkesten ziyade Takvada bulunması ve Allah'dan korkması ve fevkâlâde daimî Mücahedat ve dağdağalar içinde tam tamına Ubudiyetin en ince Esrarına kadar müraaat etmesi ve hiç kimseyi taklid etmiyerek ve tam mânasıyla ve mübtediyane fakat en

mükemmel olarak hem ibtida, hem intihayı birleştirerek yapması; elbette misli görülmez ve görünmemiş.

Hem binler Dua ve Münâcâtlarından Cevşenül-Kebîr ile, öyle bir Mârifet-i Rabbaniye ile, öyle bir derecede Rabbini tavsif ediyor ki; o zamandanberi gelen Ehl-i Mârifet ve Ehl-i Velâyet, telâhuk-u efkâr ile beraber, ne o Mertebe-i Mârifete ve ne de o Derece-i Tavsife yetişemeleri gösteriyor ki; Duada dahi Onun misli yoktur. Risale-i Münâcâtın başında, Cevşenül-Kebîr'in doksanıncı Fikrasından bir Fıkra-sının kısacık bir mealinin beyan edildiği yere bakan adam, Cevşen'in dahi misli yoktur diyerek.

Hem, Tebliğ-i Risâlette ve nâsı Hakka dâvette o derece Metanet ve Sebat ve Cesaret göstermiş ki; büyük devletler ve büyük dinler, hattâ kavim ve kabilesi ve amucası Ona şiddetli adavet ettikleri halde zerre miktar bir eser-i tereddüd, bir telâş, bir korkaklık göstermemesi ve Teklarıyla bütün dünyaya meydan okuması ve başa da çıkarması ve İslâmiyeti dünyanın başına geçirmesi isbat eder ki, Tebliğ ve Dâvette dahi misli olmamış ve olamaz.

Hem Îmânda, öyle Fevkâlâde bir Kuvvet ve Hârika bir Yakîn ve Mu'cizane bir Înkişaf ve cihanı ışıklandıran bir Ulvî İtikad taşımış ki, o zamanın hükümrânı olan bütün efkâr ve akideleri ve hûkemanın hikmetleri ve ruhâni reislerin ilimleri Ona muâriz ve muhalif ve münkir oldukları halde; Onun ne Yakînine, ne İtikadına, ne İtimâdına, ne İtmî'nâsına hiçbir şüphe, hiçbir tereddüt, hiçbir zaaf, hiçbir vesvese vermemesi ve Mânevîyyatta ve Meratib-i Îmâniyede terakki eden başta Sahabeler ve bütün Ehl-i Velâyet, O'nun, her vakit, Mertebe-i Îmânnândan Feyz almaları ve O'nu en yüksek derecede bulmaları bilbedâhe gösterir ki, Îmâni dahi emsalsizdir.

İşte, böyle Emsalsiz bir Şeriat ve Misilsiz bir İslâmiyet ve Hârika bir Ubudiyet ve Fevkâlâde bir Dua ve Cihan-pesendane bir Dâvet ve Mu'cizane bir Îmân Sahibinde, elbette hiçbir cihetle yalan olamaz ve aldatmaz diye anladı, ve Aklı dahi tasdik etti.

D ö r d ü n c ü s ü : Enbiyaların (Aleyhimüsselâm) İcmâi, nasîlki Vücid ve Vahdaniyet-i İlâhiyyeye gayet kuvvetli bir Delildir; öyle de, bu Zâtın (A.S.M.) Doğruluğuna ve Risaletine gayet sağlam bir şahadettir. Çünkü: Enbiya Aleyhimüsselâmın doğruluklarına ve Peygamber olmalarına medar olan ne kadar Kudsî Sıfatlar ve Mu'cizeler

ve Vazifeler varsa, O Zâtta (A.S.M.) en ileride olduğu tarihçe musaddaktır. Demek Onlar, nasıl ki lisan-ı kal ile; Tevrat, İncil, Zebur ve Suhuflarında bu Zât'ın (A.S.M.) geleceğini haber verip İnsanlara işaret etmişler ki, Kütüb-ü Mukaddesinin o işaretli işaretinden yirmiden fazla ve pek zâhir bir kısmı, Ondokuzuncu Mektub'ta güzelce beyan ve isbat edilmiş. Öyle de, lisan-ı halleriyle yâni Nübüvvetleriyle ve Mu'cizeleriyle, kendi mesleklerinde ve vazifelerinde en ileri ve en mükemmel olan bu Zâti tasdik edip Dâvasını imza ediyorlar ve lisan-ı kal ve İcma ile Vahdaniyete delâlet ettikleri gibi, lisan-ı hal ile ve İttifak ile de, bu Zâtın Sâdîkiyetine şahadet ediyorlar, diye anladı.

B e s i n c i s i : Bu Zâtın Düsturlarıyle ve Terbiyesi ve Tebâiyetiyle ve arkasından gitmeleriyle; Hakka, Hakikata, Kemalâta, Keramata, Keşfiyata, Müşahedata yetişen binlerce Evliya Vahdaniyete delâlet ettikleri gibi; Üstadları olan bu Zâtın Sâdîkiyetine ve Risâletine İcma ve İttifakla şahadet ediyorlar. Ve Âlem-i Gaybdan verdiği haberlerin bir kısmını, Nur-u Velâyetle müşahede etmeleri ve umumunu Nur-u Îmân ile, ya İlmelyakîn veya Aynelyakîn veya Hakkalyakîn suretinde İtikad ve Tasdik etmeleri; Üstadları olan bu Zâtın, Derece-i Hakkaniyet ve Sâdîkiyetini güneş gibi gösterdiğini gördü.

A l t i n c i s i : Bu Zâtın Ümmîliğiyle beraber; getirdiği Hakaik-ı Kudsiye ve ihtira ettiği Ulûm-u Âliye ve keşfettiği Mârifet-i İlâhiyyenin Dersiyle ve Tâlimiyle, Mertebe-i İlmiyede en yüksek makama yetişen milyonlar Asfiya-i Müdakkikîn ve Siddîkîn-i Muhakkikîn ve dâhî Hükema-i Mü'minîn, bu Zâtın Üssül-Esas Dâvası olan Vahdaniyeti kuvvetli Bürhanlarıyle bil'ittifak isbat ve tasdik ettikleri gibi; bu Muallim-i Ekberin ve bu Üstâd-ı Azâmin Hakkaniyete ve Sözlerinin Hakikat olduğuna ittifak ile şahadetleri, gündüz gibi bir Hüccet-i Risâleti ve Sâdîkiyetidir. Meselâ Risale-i Nur, yüz parçasıyla, bu Zâtın Sadâkatının bir tek Bürhanıdır.

Y e d i n c i s i : Âl ve Ashab namında, ve nev-i beşerin Enbiyadan sonra Feraset ve Dirayet ve Kemalâtlâ en meşhuru, ve en muhterem ve en nam-darı, ve en dindar ve en keskin nazarlı Taife-i Azîmesi, kemâl-i merak ile ve gayet dikkat ve nihayet ciddiyetle bu Zâtın bütün gizli ve aşıkâr Hallerini ve Fikirlerini ve Vaziyetlerini tahrri ve teftiş ve tedkik etmeleri neticesinde; bu Zâtın, dünyada en sâdik ve

en yüksek ve en haklı ve hakikatlı olduğuna İttifak ile ve İcma ile sarsılmaz Tasdikleri ve kuvvetli Îmânları, güneşin ziyasına delâlet eden gündüz gibi bir delildir, diye anladı.

S e k i z i n c i s i : Bu Kâinat, nasılık kendini Îcad ve Îdare ve Tertip eden ve Tasvir ve Takdir ve Tedbir ile; bir saray gibi, bir kitab gibi, bir sergi gibi, bir temasağâh gibi Tasarruf eden Sâniine ve Kâtibine ve Nakkaşına delâlet eder; öyle de: Kâinatın Hilkatindeki Makâsid-i Îlâhiyyeyi bilecek ve bildirecek ve tahavvülâtındaki Rabbânî Hikmetlerini tâlim edecek ve vazifedarane harekâtındaki neticeleri Ders verecek ve mahiyetindeki kıymetini ve içindeki mevcudatın Kemalâtını ilân edecek ve o Kitab-ı Kebîrin mânalarını ifade edecek bir yüksek Dellâl, bir doğru Keşşaf, bir muhakkik Üstad, bir sâdîk Muallim istediği ve iktiza ettiği ve herhalde bulunmasına delâlet ettiği cihetle; elbette bu Vazifeleri herkesten ziyade yapan bu Zâtın Hakkanıyetine, ve bu Kâinat Hâlikının en yüksek ve sâdîk bir Memuru olduğuna şahadet ettiğini bitti.

D o k u z u n c u s u : Mâdem bu san'athî ve hikmetli masnuatiyle kendi hünerlerini ve sanatkârlığının Kemalâtını teşhir etmek ve bu süslü, zînetli nihayetsiz mahlûkatıyla kendini tanıttırmak ve sevdirmek ve bu lezzetli ve kıymetli hesabsız Nimetleriyle kendine Teşekkür ve Hamd ettirmek ve bu şefkatli ve himayetli umumî Terbiye ve İlaşe, ile hatta ağızların en ince zevklerini ve iştihaların her nev'ini tatmin edecek bir surette ihzar edilen Rabbânî Ît'amalar ve Ziyafetler ile, kendi Rububiyetine karşı, minnetdârâne ve müteşekkirâne ve perestîkârâne İbadet ettirmek ve mevsimlerin tebdili ve gece gündüzün tâhvili ve ihtilâfi gibi, azametli ve haşmetli Tasarrufat ve İcraat ve dehşetli ve hikmetli Faaliyet ve Hallâkiyet ile kendi Uluhiyetini izhar ederek, o Ulûhiyetine karşı Îmân ve Teslim ve Înkiyad ve İtaat ettirmek ve her vakit iyiliği ve iyileri himaye, fenâlığı ve fenaları izale ve Semavî Tokatlar ile zâlimleri ve yalancıları imha etmek cihetile, Hakkaniyet ve Adaletini göstermek isteyen perde arkasında Birisi var. Elbette ve herhalde, o gaybî Zâtın yanında en Sevgili Mahlûku ve en Doğru Abdi ve Onun mezkûr maksatlarına tam Hizmet ederek, Hilkat-ı Kâinatın Tâlisimini ve Muammasını hall ve keşfeden, ve daima o Hâlikinin namına hareket eden ve O'ndan istimdat eden ve muvaffakiyet isteyen ve O'nun tarafından İmdada ve Tevfika mazhar olan ve Muhammed-i Kureyşî denilen bu Zât olacak (A.S.M.)

Hem Aklına dedi: Mâdem bu mezkûr dokuz Hakikatler bu Zâtın Sıdkına şahadet ederler; elbette bu Âdem, beni-âdemin Medar-ı Şerefî ve bu Âlemin Medar-ı İftihâridir ve Ona, Fahr-i Âlem ve Şeref-i Beni-Âdem denilmesi pek lâyiktir ve Onun Elinde bulunan Ferman-ı Rahman olan Kur'ân-ı Mu'cizül-Beyan'ın Haşmet-i Saltanat-ı Mânevîyesinin nisf-ı arzi istilâsı ve şahsî Kemalâtı ve yüksek hasletleri gösteriyor ki; bu Âlemde en mühim Zât budur; Hâlikimiz hakkında en mühim Söz, O'nundur.

İşte gel, bak: Bu hârika Zâtın üzerî zâhir ve bâhir kat'î Mu'cize-lerinin Kuvvetine, ve Dinindeki binler âlî ve esaslı Hakikatlarına istina-den, bütün Dâvalarının Esası ve bütün Hayatının Gayesi, Vâcibül-Vücud'un Vücuduna ve Vahdetine ve Sîfâtına ve Esmasına delâlet ve şahadet, ve o Vâcibül-Vücudu isbat ve ilân ve i'lâm etmektir.

Demek; bu Kâinatın mânevî Güneşi ve Hâlikimizin en parlak bir Bürhanı bu Habibullah denilen Zâttır ki: O'nun Şehadetini te'yid ve tasdik ve imza eden aldanmaz ve aldatmaz üç büyük İcma' var.

Birincisi: "Eğer perde-i gayb açılsa Yakînim ziyadeleşmeyecek" diyen, İmam-ı Ali (Râdiyâllâhü anhu) ve yerde iken Arş-ı Âzamı ve İsrafil'in azamet-i heykelini temaşa eden Gavs-ı Âzam (K.S.) gibi Keskin-Nazar ve Gaybbîn Gözleri bulunan binler Aktab ve Evliya-i Azîmeyi câmi ve Âl-i Muhammed nâmiyle Şöhretşîâr-ı Âlem olan Cemaat-ı Nuraniyenin İcma' ile tasdikleridir.

İkincisi: Bedevî bir kavim ve Ümmî bir muhitte, hayat-ı içtimaiyeden ve efkâr-ı siyasiyeden hâlî ve kitabsız ve fetret asrının karanlıklarında bulunan ve pek az bir zamanda en medenî ve mâtûmatlı ve hayat-ı içtimaiyede ve siyasiyede en ileri olan milletlere ve hükümetlere Üstad ve Rehber ve Diplomat ve Hâkim-i Âdil olarak; şarktan garba kadar cihanpesendane idare eden ve Sahabe nâmiyle dünyada namdar olan Cemaat-ı Meşhurenin ittifakla, can ve mallarını, peder ve aşıretlerini feda ettiren bir kuvvetli Îmânla tasdikleridir.

Üçüncüsü: Her asırda binlerle efradı bulunan ve her fende dâhiyane ileri giden ve muhtelif mesleklerde çalışan ve Ümmetinde yetişen hadsiz muhakkik ve mütebahhir Ulemasının Cemaat-ı Uzmasının, Tevâfukla ve İlmetryakîn derecesinde tasdikleridir. Demek bu Zâtın Vahdaniyete şahadeti, şahsî ve cüz'î değil, belki, umumî ve külli ve sarsılmaz ve bütün şeytanlar toplansa, karşısına hiçbir cihetle çıkamaz

bir şehadettir, diye hükmetti. İşte, Asr-ı Saadet'te Aklıyla beraber seyahat eden dünya misafiri ve hayat yolcusunun o Medrese-i Nurani-yeden aldığı Derse kısa bir işaret olarak, **Birinci Makamın onaltinci mertebesinde böyle:**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي
 وَحْدَتِهِ فَخُرُّ الْعَالَمِ وَشَرَفُ نَوْعِ بَنِي آدَمَ بِعَظَمَةِ سُلْطَانَةِ قُرْآنِهِ وَحَشْمَةِ وُسْعَةِ
 دِينِهِ وَكَثْرَةِ كَمَالَاتِهِ وَعُلُوِّيَّةِ أَخْلَاقِهِ حَتَّى يُتَصَدِّيقَ آغْدَائِهِ وَكَذَا شَهَدَ وَبَرَهَنَ
 بِقُوَّةِ مَا تَمْعِجزَاتِهِ الظَّاهِرَةُ الْبَاهِرَةُ الْمُصَدَّقَةُ وَبِقُوَّةِ الْأَلِفِ حَقَاءِ
 دِينِهِ السَّاطِعَةِ الْقَاطِعَةِ يَاجْمَاعِ آلِهِ ذَوِي الْأَنُوَارِ وَيَإِتفَاقِ أَصْحَابِهِ ذَوِي
 الْأَبْصَارِ وَيَتَوَافُقِ مُحَقِّقِي أُمَّتِهِ ذَوِي الْبَرَاهِينِ وَالْبَصَائِرِ النَّوَارَةُ

denilmiştir.

Sonra, bu dünyada Hayatın Gayesi ve Hayatın Hayatı Îmân olduğunu bilen bu yorulmaz ve tok olmaz yolcu, kendi Kalbine dedi ki: "Aradığımız Zâtin Sözü ve Kelâmi denilen, bu dünyada en meşhur ve en parlak ve en hâkim ve Ona teslim olmîyan herkese, her asırda meydan okuyan Kur'ân-ı Mu'cizül-Beyan namındaki Kitaba mûracaat edip O ne diyor bilelim. Fakat en evvel, bu Kitab bizim Hâlikimizin Kitabı olduğunu isbat etmek lâzımdır" diye taharriye başladı.

Bu seyyah, bu zamanda bulunduğu münasebetiyle, en evvel mânevî İ'caz-ı Kur'âniyenin Lem'aları olan Risale-i Nur'a baktı ve Onun yüzotuz Risaleleri, Âyât-ı Fürkâniye'nin Nükteleri ve Işıkları ve esaslı Tefsirleri olduğunu gördü. Ve Risale-i Nur, bu kadar muannid ve mülhid bir asırda, her tarafa Hakaik-ı Kur'âniyeyi Mücahidane neşrettiği halde, karşısına kimse çıkamadığından isbat eder ki, Onun Üstadı ve Menbaî ve Mercii ve Güneşi olan Kur'ân, Semavîdir, beşer

kelâmi değildir. Hattâ, Resâil-in-Nur'un üzericali hüccetlerinden birtek Hüccet-i Kurâniyesi olan Yirmibeşinci Söz ile Ondokuzuncu Mektub'un âhiri, Kur'ân'ın kırk vecihle Mu'cize olduğunu öyle isbat etmiş ki; kim görmüş ise, değil tenkid ve itiraz etmek, belki isbatlarına hayran olmuş.. takdir ederek çok sena etmiş. Kur'ân'ın Vech-i İ'cazını ve Hak Kelâmullah olduğunu isbat etmek cihetini Risalet-in Nur'a havale ederek; yalnız, bir kısa işaretle, büyülüğünü gösteren birkaç Noktaya dikkat etti.

B i r i n c i N o k t a : Nasılkı Kur'ân, bütün Mu'cizatiyle ve Hakkaniyetine Delil olan bütün Hakaikyle, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bir Mu'cizesidir; öyle de, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm da, bütün Mu'cizatiyla ve Delâil-i Nübûvvetiyle ve Kemalât-ı İlmîyesiyle, Kur'an'ın bir Mu'cizesidir ve Kur'ân, Kelâmullah olduğuna bir Hüccet-i Kâtiasıdır.

I k i n c i N o k t a : Kur'ân, bu dünyada, öyle Nuranî ve Saadetli ve Hakikatli bir surette bir tebdil-i hayat-ı içtimaiye ile beraber, İnsanların; hem nefislerinde, hem Kalblerinde, hem Ruhlarında, hem Akıllarında, hem hayat-ı şahsiyelerinde, hem hayat-ı içtimaiyelerinde, hem hayat-ı siyasiyelerinde öyle bir inkılâb yapmış ve idame etmiş ve idare etmiş ki; ondört asır müddetinde, her dakikada, altıbin altı yüz altmışaltı Âyetleri, Kemal-i İhtiramla, hiç olmazsa, yüz milyondan ziyade İnsanların dilleriyle okunuyor. Ve İnsanları Terbiye ve nefislerini Tezkiye ve Kalblerini Tasfiye ediyor.. Ruhlara İnkişaf ve Terakki ve Akıllara İstikamet ve Nur ve Hayata Hayat ve Saadet veriyor; elbette böyle bir Kitabın misli yoktur, Hârikadır, Fevkâlâdedir, Mu'cizedir.

Üçüncü Nokta: Kur'ân, o asırdan tâ şimdiye kadar öyle bir Belâgat göstermiş ki; Kâbe'nin duvarında altın ile yazılan en meşhur ediblerin "Muallâkat-ı Seb'a" nâmiyla şöhretşiar kasidelerini o dereceye indirdiği, Lebid'in kızı, babasının kasidesini Kâbe'den indirirken demiş: "Âyâta karşı bunun kıymeti kalmadı."

Hem bedevî bir edib *فَاصْدَعْ بِمَا تُوَعْرُ* Âyetini işittiği vakit secdeye kapanmış. Ona demişler: "Sen Müslüman mı oldun?" O demiş: "Hayır, ben bu Âyetin Belâgatına secde ettim."

Hem İlm-i Belâgatın dâhîlerinden Abdülkahir-i Cürçanî ve Sekkâkî ve Zemahşerî gibi binlerle dâhî İmamlar ve mütefennin edibler İcma' ve İttifakla karar vermişler ki: Kur'ân'ın Belâgati, tâkat-ı beserin fevkin-dedir, yetişilmez.

Hem o zamandanberi, mütemadiyen meydan-ı muarazaya dâvet edip mağrur ve enaniyetli ediblerin ve beliglerin damarlarına dokundurup, gururlarını kıracak bir tarzda der: "Ya birtek Surenin mislini getiriniz.. veyahut, dünyada ve Âhirette helâket ve zilleti kabul ediniz..." diye ilân ettiği halde; o asrin muannid beligleri, birtek Surenin mislini getirmekle kısa bir yol olan muarazayı bırakıp.. uzun olan can ve mallarını tehlikeye atan muharebe yolunu ihtiyar etmeleri isbat eder ki; o kısa yolda gitmek mümkün değildir.

Hem Kur'ân'ın dostları, Kur'ân'a benzemek ve taklit etmek şevkiyle ve düşmanları dahi, Kur'ân'a mukabеле ve tenkid etmek sevkiyle o vakitten beri yazdıkları ve yazılan ve telâhuk-u efkâr ile terakki eden milyonlarla arabî kitaplar ortada geziyor; hiçbirisinin O'na yetişmediğini.. hattâ en âdi adam dahi dinlese elbette diyecek: "**Bu Kur'ân, bunlara benzemez ve onların mertebesinde değil.**" Ya onların altında veya umumunun fevkinde olacak. Umumunun altında olduğunu dünyada hiçbir fert, hiçbir kâfir, hattâ hiçbir ahmak diyemez.. Demek, Mertebe - i Belâgati, umumun fevkindedir. Hattâ bir adam

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ Ayetini okudu. Dedi ki: "Bu

Ayetin hârika telâkki edilen Belâgatını göremiyorum." O'na denildi: "Sen dahi bu seyyah gibi o zamana git, orada dinle." O da, kendini Kur'ân'dan evvel orada tahayyül ederken gördü ki: Mevcudat-ı Âlem; perişan, karanlık, câmid ve şuursuz ve vazifesiz olarak; hâlî, hadsiz hudutsuz bir fezada; kararsız, fâni bir dünyada bulunuyorlar. Birden Kur'ân'ın Lisanından bu Âyeti dinlerken gördü; bu Âyet, Kâinat üzerinde dünyanın yüzünde öyle bir perde açtı ve ışıklandırdı ki; bu Ezelî Nutuk ve bu Sermedî Ferman, asırlar sıralarında dizilen Zîsuurlara Ders verip gösteriyor ki; bu Kâinat, bir Câmi-i Kebir hükmünde, başta Semavat ve Arz olarak umum mahlûkatı, hayatdarâne Zikir ve Tesbihde, ve Vazife başında cûş u huruşla mes'udane ve memnunane bir vaziyette bulunduyor, diye müşahede etti. Ve bu Âyetin Derece-i Belâgatını zevk ederek, sair Âyetleri

buna kıyasla, Kur'ân'ın Zemzeme-i Belâgatı arzin nîşfini ve nev'-i beşerin humsunu istilâ ederek, Haşmet-i Saltanatı Kemal-i İhtiramla on-dört asır bilâfasıyla idame ettiğinin binler Hikmetlerinden bir Hikmetini anladı.

D ö r d ü n c ü N o k t a : Kur'ân, öyle hakikatlı bir halâvet göstermiş ki; en tatlı bir şeyden dahi usandıran çok tekrar, Kur'ân'ı tilâvet edenler için değil usandırmak, belki Kalbi çürümemiş ve zevki bozulmamış adamlara tekrar-1 tilâveti halâvetini ziyadeleştirdiği eski zamandan beri herkesçe müsellel olup, darb-1 mesel hükmüne geçmiş. Hem öyle bir tazelik ve gençlik ve şebabet ve garabet göstermiş ki, ondört asır yaşadığı ve herkesin eline kolayca girdiği halde, şimdi Nâzil olmuş gibi tazeliğini muhafaza ediyor. Her asır, kendine hitabediyor gibi bir gençlikte görmüş; her Taife-i İlmiye, O'ndan her vakit istifade etmek için kesretle ve mebzuliyetle yanlarında bulundurdukları ve Üslûb-u İfadese ittiba' ve iktida ettikleri halde O, Üslûbundaki ve Tarz-1 Beyanındaki garabetini aynen muhafaza ediyor.

B e ş i n c i s i : Kur'ân'ın bir cenahı mâtâzide, bir cenahı müstakbelde; kökü ve bir kanadı, eski Peygamberlerin ittifaklı Hakikatleri olduğu ve bu, Onları Tasdik ve Te'yid ettiği ve Onlar dahi Tevafukun lisan-1 hâliyle bunu tasdik ettikleri gibi.. öyle de, Evliya ve Asfiya gibi O'ndan Hayat alan semereleri ve hayatda tekemmülleriley Şecere-i Mübarekelerinin Hayatdar, Feyizdar ve Hakikatmedar olduğuna delâlet eden ve ikinci kanadının himayesi altında yetişen ve yaşayan Velâyetin bütün Hak Tarikatları ve İslâmiyetin bütün Hakikatlı İlimleri, Kur'ân'ın Ayn-1 Hak ve Mecma-i Hakaik ve Camiiyyette misilsiz bir Hârika olduğuna şehadet eder.

A l t i n c i s i : Kur'ân'ın altı ciheti nuranıdır; Sîdk ve Hakkâniyetini gösterir. Evet.. altında Hüccet ve Bürhan direkleri, üstünde Sikke-i Î'caz Lem'aları, önünde ve hedefinde Saadet-i Dareyn hediyeleri, arkasında nokta-i istinadı Vahy-i Semavî Hakikatları, sağında hadsiz Ukul-ü Müstakîmenin delillerle Tasdikleri, solunda Selim Kalblerin ve Temiz Vicdanların ciddî İtmî'nanları ve samîmî İncizapları ve Teslimleri, Kur'ân'ın fevkâlâde hârika metin ve hücum edilmez bir Kal'a-i Semaviye-i Arziye olduğunu isbat ettikleri gibi.. altı makamdan dahi O'nun Ayn-1 Hak ve Sâdîk olduğuna ve beşerin kelâmi olmadığına, hem yanlış olmadığına imza eden başta, bu Kâinatta daima

güzelliği izhar, iyiliği ve doğruluğu himaye ve sahtekârları ve müfterileri imha ve izale etmek âdetini bir düstur-u faaliyet ittihaz eden bu Kâinatın Mutasarrîfi; o Kur'ân'a, Âlemde en makbul, en yüksek, en hâkimane bir Makam-ı Hürmet ve bir Mertebe-i Muvaffakiyet verme- siyle O'nu Tasdik ve İmza ettiği gibi.. İslâmiyetin Menbaî ve Kur'ân'ın Tercümanı olan Zâtın (Aleyhissalâtü Vesselâm) herkesten ziyade O'na îтиkad ve ihtiramı ve Nûzulu zamanında uyku gibi bir vaziyet-i nâimanede bulunması ve sair kelâmları O'na yetişememesi ve bir derece benzememesi ve Ümmiyetiyle beraber gitmiş ve gelecek hakikî hâdisat-ı kevniyeyi, gaybiyane, Kur'ân ile tereddüsüz ve itmi'nan ile beyan etmesi ve çok dikkatli gözlerin nazarı altında, hiçbir hile, hiçbir yanlış vaziyeti görülmeyen O Tercümanın, bütün kuvvetiyle, Kur'ân'ın herbir Hükmüne Îmân edip tasdik etmesi ve hiçbir şey Onu sarsmaması; Kur'ân Semavî, Hakkaniyetli ve kendi Hâlik-ı Rahîminin mübarek Kelâmi olduğunu imza ediyor.

Hem nev'-i İnsanın humsu, belki kîsm-ı âzamı, göz önünde O'na müncezibane ve dindarane irtibatı ve hakikatperestane ve müştakane kulak vermesi ve çok emarelerin ve vâkıaların ve keşfiyatın şehadetiyle, cin ve Melek ve Ruhanîlerin dahi Tilâveti vaktinde pervane gibi hakperestâne etrafında toplanması, Kur'ân'ın Kâinatça makbuliyetine ve en yüksek bir Makamda bulunduğuna bir imzadır.

Hem nev'-i beşerin umum tabakaları, en gabi ve âmiden tut tâ en zeki ve Âlime kadar herbirisini Kur'ân'ın Dersinden tam hisse almaları ve en derin Hakikatları fehmetmeleri ve yüzlerle fen ve Ulûm-u İslâmiyenin ve bilhassa Şeriat-ı Kübra'nın büyük Mücîtehidleri ve Usûlüddin ve Îlm-i Kelâmin dâhî Muhakkikleri gibi her taife, kendi İlimlerine aid bütün hâcâtını ve cevablarını Kur'ân'dan istihraç etmeleri, Kur'ân Menba-ı Hak ve Mâden-i Hakikat olduğuna bir imzadır.

Hem edebiyatça en ileri bulunan Arap edibleri; İslâmiyete girmi- yenler şimdiye kadar muarazaya pek çok muhtaç oldukları halde, Kur'ân'ın Î'cazından yedi büyük vechi varken, yalnız birtek vechi olan Belâğatının, tek bir Surenin mislini getirmekten istinkâfları ve şimdiye kadar gelen ve muaraza ile şöhret kazanmak isteyen meşhur beliglerin ve dâhî âlimlerin, O'nun hiçbir Veçh-i Î'cazına karşı çıkamamaları ve âcizane süküt etmeleri, Kur'ân, Mu'cize ve tâkat-ı beşerin fevkinde olduğuna bir imzadır.

Evet, bir kelâm; "**Kimden gelmiş ve kime gelmiş ve ne için**" denilmesiyle Kîymeti ve Ulviyeti ve Belâgatı tezahür etmesi noktasından, Kur'ân'ın misli olamaz ve O'na yetişilemez. Çünkü Kur'ân bütün Âlemlerin Rabbi ve Hâlikîn'in Hitâbı ve Konuşması ve hiçbir cihette taklidi ve tasannuu ihsas edecek bir emare bulunmîyan bir Mukâlemesi ve bütün İnsanların, belki bütün mahlûkatın nâmına Meb'uś ve nev'-i beşerin en meşhur ve namdar Muhatabî bulunan ve O Muhatabîn Kuvvet ve Vüs'at-ı Îmani koca İslâmiyeti tereşşuh edip Sahibini "**Kab-ı Kavseyn**" Makamına çıkararak Muhatab-ı Samedaniye mazhariyetiyle nûzûl eden ve Saadet-i Dâreynâ dair ve Hilkât-ı Kâinatın neticelerine ve ondaki Rabbanî Mâksatlara aid mesâili ve O Muhatabîn bütün Hakaik-ı İslâmiyyeyi taşıyan en yüksek ve en geniş olan Îmânını beyan ve izah eden ve koca Kâinatın bir harita, bir saat, bir hane gibi her tarafını gösterip, çevirip onları yapan sanatkârı tavriyle ifade ve tâlim eden Kur'ân-ı Mu'cizül-Beyan'ın elbette mislini getirmek mümkün değildir ve Derece-i İ'cazına yetişmez.

Hem Kur'ân'ı tefsir eden ve bir kısmı, otuz - kırk hattâ yetmiş cilt olarak birer Tefsir yazan yüksek zekâlı müdakkik binlerle mütefennin Ulemanın senetleri ve delilleriyle beyan ettikleri Kur'ân'daki hadsiz Meziyetleri ve Nükteleri ve Hâsiyetleri ve Sırları ve âlî Mânaları ve Umur-u Gaybiyenin her nev'inden kesretli gaybî İhbârları izhar ve isbat etmeleri ve bilhassa Risale-i Nur'un yüzotuz Kitabının herbiri, Kur'ân'ın bir Meziyetini, bir Nüktesini katî Bürhanlarla isbat etmesi ve bilhassa "**Mu'cizat-ı Kur'âniye Risalesi**" şimendifer ve tayyare gibi medeniye-tin hârikalarından çok şeyleri Kur'ân'dan istihraç eden "**Yirminci Sözün İkinci Makamı**" ve Risale-i Nur'a ve elektriğe işaret eden Âyetlerin işârâtını bildiren **İşârât-ı Kur'âniye** namındaki "**Birinci Şuâ**" ve Huruf-u Kur'âniye ne kadar muntazam, esrarlı ve mânalı olduğunu gösteren "**Rumuzat-ı Semâniye**" nâmındaki sekiz küçük Risaleler ve Sûre-i Fethin âhirki Âyeti, beş vecihle İhbâr-ı Gaybî cihetinde Mu'cizeliğini isbat eden küçük bir Risale gibi Risale-i Nur'un herbir cüz'ü; Kur'ân'ın bir Hakikatini, bir Nurunu izhar etmesi, Kur'ân'ın misli olmadığını ve Mu'cize ve Hârika olduğuna ve bu Âlem-i Şehadette Âlem-i Gaybin Lisanı ve bir Allâmûl-Guyûb'un Kelâmı bulunduğuuna bir imzadır.

İşte; altı noktada ve altı cihette ve altı makamda işaret edilen Kur'ân'ın mezkûr meziyetleri ve hâsiyetleri içindir ki, haşmetli

Hâkimiyet-i Nuraniyesi ve azametli Sultanat-ı Kudsiyesi asırların yüzlerini ışıklandıráarak, zemin yüzünü dahi bin üçyüz sene tenvir ederek Kemal-i İhtiramla devam etmesi.. hem o hâsiyetleri içindir ki, Kur'an'ın herbir Harfi, hiç olmazsa on Sevabı ve on Hasenesi olması ve on Meyve-i Bâkî vermesi, hattâ bir kısım Âyatın ve Sûrelerin herbir Harfi, yüz ve bin ve daha ziyade meyve vermesi ve mübarek vakitlerde her Harfin Nuru ve Sevabı ve Kîymeti, ondan yüzlere çıkması gibi kudsî İmtiyazları kazanmış diye dünya seyyahı anladı ve Kalbine dedi: **İşte böyle her cihetle mu'cizath bu Kur'an; Surelerinin İcmayıle ve Âyatının İttifakiyle ve Esrar u Envârının Tevafukiyle ve Semerat ve Âsârinin Tetabukiyle, birtek Vâcibül-Vücdûn Vücduduna ve Vahdetine ve Sîfât ve Esmâsına, delillerle isbat suretinde öyle şahadet etmiş ki, bütün Ehl-i Îmânın hadsiz şahadetleri, O'nun şahadetinden tereşuh etmişler.**

İşte; bu yolcunun, Kur'an'dan aldığı Ders-i Tevhid ve Îmâna kısa bir işaret olarak, **Birinci Makamın onyedinci mertebesinde böyle:**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الْوَاحِدُ الْحَدُّ الدَّلِيلُ وَجْوَهٌ وَجْوَدٌ
 فِي وَحْدَتِهِ الْقُرْآنُ الْمُعْجِزُ الْبَيَانُ الْمَقْبُولُ الْمَرْغُوبُ لِأَجْنَاسِ الْمَلَكِ وَ
 الْإِنْسَنِ وَالْجَانِ الْمَقْرُوءُ كُلُّ آيَاتِهِ فِي كُلِّ دَقِيقَةٍ بِكَمَالِ الْإِحْتِرَامِ بِالسِّنَةِ
 مِائَاتِ مِلْيُونٍ مِنْ نَوْعِ الْإِنْسَانِ الدَّائِمُ سُلْطَنَتُهُ الْقُدُسِيَّةُ عَلَى أَقْطَارِ الْأَرْضِ
 وَالْأَكْوَانِ وَعَلَى وُجُوهِ الْأَعْصَارِ وَالْزَمَانِ وَالْجَارِي حَاكِمِيَّتُهُ الْمَعْنَوِيَّةُ
 النُّورَانِيَّةُ عَلَى نِصْفِ الْأَرْضِ وَخُمُسِ الْبَشَرِ فِي أَرْبَعَةِ عَشَرَ عَصْرًا بِكَمَالِ
 الْإِحْتِشَامِ.. وَكَذَا شَهَدَ وَبَرِهنَ بِإِجْمَاعٍ سُورَهُ الْقُدُسِيَّةُ السَّمَاوِيَّهُ وَبِإِتْفَاقِ
 آيَاتِهِ النُّورَانِيَّهِ الْإِلَهِيَّهِ وَبِتَوَافُقِ آسِرَارِهِ وَآنُوارِهِ وَبِتَطَابُقِ حَقَاعِهِ وَ
 ثَمَارِيهِ وَأَثَارِيهِ بِالْمُشَاهَدَهِ وَالْعَيَانِ denilmiştir.

Sonra, bir fakir İnsana değil fânî ve muvakkat bir tarayı, bir haneyi, belki koca Kâinatı ve dünya kadar bir Mülk-ü Bâkîyi kazandıran ve bir fâni adama, Ebedî bir Hayatın levâzimatını buldurun ve ecelin darağacını bekleyen bir bîçareyi idam-ı ebedîden kurtaran ve Saadet-i Sermediyenin Hazinesini açan en kıymetdar Sermaye-i İnsaniyenin Îmân olduğunu bilen mezkûr misafir ve hayat yolcusu, kendi nefsine dedi ki: "**Haydi ileri!**" Îmânın hadsiz mertebelerinden bir mertebe daha kazanmak için Kâinatın hey'et-i mecmuasına müracaat edip, **O da ne diyor, dinlemeliyiz; erkânından ve eczasından aldığımız Dersleri tekmil ve tenvir etmeliyiz.** diye, Kur'ân'dan aldığı geniş ve ihatalı bir dûrbün ile baktı, gördü:

Bu Kâinat, o kadar mânidar ve muntazamdır ki; mücessem bir Kitab-ı Sübhanî ve cismanî bir Kur'ân-ı Rabbanî ve müzeyyen bir Saray-ı Samedanî ve muntazam bir Şehr-i Rahmanî suretinde görünüyor. O Kitabın bütün Sureleri, Âyetleri ve Kelimatları; hattâ, Harfleri ve Babları ve Fasilları ve Sayfaları ve Satırları.. umumunun, her vakit mânidarane mahv u isbatları ve hakîmane tağyır ve tahvilleri icma' ile, bir Alîm-i Külli Şey'in ve bir Kadîr-i Külli Şey'in ve bir Musannîfin, herseyde hersey'i gören ve hersey'in hersey'i ile münasebetini bilen, riayet eden bir Nakkaş-ı Zülcelâl'in ve bir Kâtib-i Zulkemal'in Vücdunu ve Mevcudiyetini bilbedahe ifade ettikleri gibi; bütün erkân ve envaiyle ve ecza ve cüz'iyatiyle ve sekeneleri ve müştemilâtiyle ve vâridat ve masârifatiyle ve onlarda maslahatkârane tebdilleriyle ve hikmetperverane tecditleriyle, bil'ittifak, hadsiz bir Kudret ve nihayetsiz bir Hikmetle iş gören Âlî bir Ustanın ve misilsiz bir Sâniin Mevcudiyetini ve Vahdetini bildiriyorlar. Ve Kâinatın azametine münasib iki büyük ve geniş Hakikatın şehadetleri, Kâinatın bu büyük şehadetini isbat ediyorlar.

B i r i n c i H a k i k a t : Usulüddin ve İlm-i Kelâmin dâhî Ulemasının ve Hükema-i İslâmiyenin gördükleri ve hadsiz Bürhanlarla isbat ettikleri **hudus** ve **imkân** Hakikatlarındır. Onlar demişler ki: "Mâdem, Âlemde ve herseyde tegayyür ve tebeddül var, elbette fânidir, hâdistir, kadim olamaz. Mâdem hâdistir, elbette onu ihdas eden bir Sâni var. Ve mâdem hersey'in zâtında Vücdudu ve ademi, bir sebeb bulunmazsa müsavidir, elbette Vâcib ve Ezelî olamaz... Ve mâdem muhal ve bâtil olan devir ve teselsül ile birbirini îcad etmek mümkün olmadığı kat'î Bürhanlarla isbat edilmiş, elbette öyle bir

Vâcibül-Vücd'ün mevcudiyeti lâzımdır ki: Nazîri mümteni', misli muhal ve bütün maadasi mümkün ve mäsivası mahlûku olacak." Evet hudus Hakikatı Kâinatı istilâ etmiş, çoğunu göz görüyor; diğer kısmını Akıl görüyor. Çünkü: Gözümüzün önünde her sene güz mevsiminde öyle bir Âlem vefat eder ki; herbirisinin hadsiz efradı bulunan ve herbiri zîhayat bir Kâinat hükmünde olan yüzbin nevi nebatat ve küçükçük hayvanat, o Âlem ile beraber vefat ederler. Fakat o kadar İntizam ile bir vefattır ki; Haşir ve Nesirlerine medar olan ve Rahmet ve Hikmetin Mu'cizeleri, Kudret ve İlmin Hârikaları bulunan çekirdekleri ve tohumları ve yumurtacıkları baharda yerlerinde bırakıp, defter-i a'mallerini ve gördükleri vazifelerin programlarını onların ellerine vererek, Hafız-i Zülcelâl'in Himayesi altında, Hikmetine emanet eder; sonra vefat ederler. Ve bahar mevsiminde, Haşr-ı Âzamın yüzbin misali ve nümune ve delilleri hükmünde olarak o vefat eden ağaçlar ve kökler ve bir kısım hayvancıklar, aynen İhya ve diriliyorlar. Ve bir kısmının dahi, kendi yerlerinde emsalleri ve aynen onlara benzeyenleri İcad ve İhya oluyor. Ve geçen baharın mevcudatı, işledikleri amellerin ve vazifelerin sahifelerini ilânat gibi neşredip **وَإِذَا الصُّحْفُ نُشِرَتْ** Âyetinin bir misalini gösteriyorlar.

Hem; hey'et-i mecmua cihetinde, her güzde ve her baharda büyük bir Âlem vefat eder ve taze bir Âlem Vücuda gelir. Ve o vefat ve **hudus**, o kadar muntazam cereyan ediyor ve o vefat ve hudusta, gayet İntizam ve Mizanla o kadar nevilerin vefiyatları ve hudusları oluyor ki; güya dünya öyle bir misafirhanedir ki, Zîhayat Kâinatlar ona misafir olurlar ve seyyah Âlemler ve seyyar dünyalar ona gelirler, vazifelerini görürler, giderler. İşte; bu dünyada böyle hayatdar dünyaları ve vazifedar Kâinatları Kemal-i İlim ve Hikmet ve Mizanla, ve Muvazene ve İntizam ve Nizamla İhdas ve İcad edip Rabbanî Maksadında ve İlâhî Gayelerde ve Rahmânî Hizmeterde Kadîrane İstimal ve Rahîmane İstihdam eden bir Zât-ı Zülcelâl'in Vücub-u Vücd'u ve hadsiz Kudreti ve nihayetsiz Hikmeti, bilbedahe, güneş gibi Akillara görünüyor. **Hudus** mesâilini Risale-i Nur'a ve Muhakkikîn-i Kelâmiyenin Kitablarına havale ile o bahsi kapıyoruz...

Amma **imkân** ciheti ise; o da Kâinatı istilâ ve ihata etmiş. Çünkü: Görüyoruz ki, herşey külli ve căzî bulunsun, büyük ve küçük

olsun Arştan ferşe, zerrattan seyyârâta kadar her mevcud, mahsus bir zât ve muayyen bir suret ve mümtaz bir şahsiyet ve has sıfatlar ve hikmetli keyfiyetler ve maslahatlı cihazlar ile dünyaya gönderiliyor. Halbuki; o mahsus zâta ve o mahiyete, hadsiz imkânat içinde o hususiyeti vermek.. hem, suretler adedince imkânlar ve ihtimaller içinde o nakışlı ve fârikalı ve münasib o muayyen sureti giydirmek.. hem hemcinsinden olan eşha-şın mikdarınca imkânlar içinde çalkanan o mevcuda, o lâyık şahsiyeti imtiyazla tahsis etmek.. hem, sıfatların nevileri ve mertebeleri sayısınca imkânlar ve ihtimaller içinde şekilsiz ve mütereddit bulunan o masnua o hâs ve muvafik maslahatlı sıfatları yerleştirmek.. hem hadsiz yollar ve tarzlarda bulunması mümkün olması noktasında hadsiz imkânat ve ihtimalât içinde mütehayyir, sergerdan, hedefsiz o mahlûka, o hikmetli keyfiyetleri ve inâyetyeli cihazları takmak ve teçhiz etmek, elbette küllî ve cüz'î bütün mümkün adedince ve her mümkünün mezkûr mâhiyet ve hüviyet, hey'et ve sûret, sıfat ve vaziyetinin imkânatı adedince, tahsis edici, tercih edici, tâyin edici, ihdas edici bir Vâcibül-Vücud'un Vücub-u Vücuduna ve hadsiz Kudrette ve nihayetsiz Hikmetine ve hiçbirşey ve hiçbir şe'n, O'ndan gizlenmediğine ve hiçbirşey O'na ağır gelmediğine ve en büyük bir şey, en küçük bir şey gibi O'na kolay geldiğine ve bir baharı bir ağaç kadar ve bir ağaç bir çekirdek kadar suhuletle İcad edebildiğine işaretler ve delâletler ve şehadetler, **imkân** Hakikatinden çıkip Kâinatın bu büyük şehadetinin bir kanadını teşkil ederler. Kâinatın şehadetini, her iki kanadı ve iki Hakikatiyle **Risale-i Nur Eczaları** ve bilhassa **Yirmiikinci ve Otuzikinci Sözler** ve **Yirminci ve Otuzüncü Mektublar** tamamıyla isbat ve izah ettiklerinden Onlara havale ederek bu pek uzun kissayı kısa kestik.

Kâinatın hey'et-i mecmuasından gelen büyük ve küllî şehadetin ikinci kanadını isbat eden:

İkinci Hakikat: Bu mütemadiyen çalkanan inkılâblar ve tahavvülâtlar içinde Vücudunu ve Hizmetini ve Zîhayat ise, Hayatını muhafazaya ve vazifesini yerine getirmeğe çalışan mahlûkatta, kuvvetlerinin bütün bütün haricinde bir Teavün Hakikatı görünüyor. Meselâ: Unsurları, Zîhayatın imdadına.. hususan bulutları, nebatın mededine ve nebatatı dahi hayvanatın yardımına ve hayvanat ise, İnsanların muavenetine ve memelerin Kevser gibi sütleri, yavruların

beslenmelerine ve Zîhayatların iktidarları haricindeki pek çok hacetleri ve erzakları, umulmadık yerlerden onların ellerine verilmesi, hattâ zerrat-ı taamiye dahi hüceyrât-ı bedeniyenin tâmirine koşmaları gibi, Teshîr-i Rabbanî ile ve İstihdam-ı Rahmanî ile, Hakikat-ı Teavünün pek çok misalleri doğrudan doğruya, bütün Kâinatı bir saray gibi idare eden bir Rabbül-Âlemînin umumî ve rahîmane Rububiyetini gösteriyorlar.

Evet; câmid ve şuursuz ve şefkatsız olan ve birbirine şefkatkârâne, şuurdarane vaziyet gösteren muavenetçiler, elbette gayet Rahîm ve Hakîm bir Rabb-i Zülcelâl'in Kuvvetiyle, Rahmetiyle, Emriyle yardıma koşturuluyorlar.

İşte Kâinatta câri olan Teâvün-ü Umumî, seyyarattan tâ zîhayatın âza ve cihazat ve zerrat-ı bedeniyesine kadar Kemal-i İntizamla cereyan eden **Muvazene-i Âmme** ve **Muhafaza-i Şâmile** ve Semavatın yıldızlı yüzünden ve zeminin zînetli yüzünden tâ çiçeklerin süslü yüzlerine kadar kalem gezdiren **Tezyin** ve kehkeşandan ve manzume-i şemsiyeden tâ mısır ve nar gibi meyvelere kadar hükmeden **Tanzim** ve güneş ve kamerden ve unsurlardan ve bulutlardan tâ bal arılarına kadar memuriyet veren **Tavzif** gibi pek büyük Hakikatların büyûklükleri nisbetindeki şehadetleri, Kâinatın Şehadetinin ikinci kanadını isbat ve teşkil ederler. Madem Risale-i Nur bu büyük şehadeti isbat ve izah etmiş, biz burada bu kısacık işaretle iktifa ederiz. İşte dünya seyyahının Kâinattan aldığı Ders-i İmanîye kısa bir işaret olarak **Birinci Makamın onsekizinci mertebesinde** böyle:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْوُجُودُ الْمُمْتَنِعُ نَظِيرُهُ الْمُنْكِنُ
 كُلُّ مَاسِوَاهُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ هَذِهِ
 الْكَائِنَاتُ الْكِتَابُ الْكَبِيرُ الْمُجَسَّمُ وَالْقُرْآنُ الْجِسْمَانِيُّ الْمُعَظَّمُ وَالْقُصْرُ
 الْمُزِينُ الْمُنَظَّمُ وَالْبَلَدُ الْمُحْتَشَمُ الْمُنَتَّظَمُ يَاجْمَاعٍ سُورَهُ وَآيَاتِهِ وَكَلِمَاتِهِ وَ
 حُرُوفِهِ وَآبَابِهِ وَفُصُولِهِ وَصُحُفِهِ وَسُطُورِهِ وَإِتْفَاقِ آرَكَانِهِ
 وَآنُواعِهِ وَآجْزَائِهِ وَجُزُئِيَّاتِهِ

وَسَكَنَتِهِ وَمُشْتَمِلَاتِهِ وَوَارِدَاتِهِ وَمَصَارِفِهِ بِشَهَادَةِ عَظَمَةِ إِحَاطَةِ حَقِيقَةِ
الْحُدُوثِ وَالتَّغَيِّيرِ وَالإِمْكَانِ بِإِجْمَاعِ جَمِيعِ عُلَمَاءِ عِلْمِ الْكَلَامِ وَبِشَهَادَةِ
حَقِيقَةِ تَبْدِيلِ صُورَتِهِ وَمُشْتَمِلَاتِهِ بِالْحِكْمَةِ وَالْإِنْتِظَامِ وَتَجْدِيدِ حُرُوفِهِ وَ
كَلِمَاتِهِ بِالنِّظامِ وَالْمِيزَانِ وَبِشَهَادَةِ عَظَمَةِ إِحَاطَةِ حَقِيقَةِ التَّعَاوُنِ وَ
التَّجَاوِبِ وَالتَّسَانِدِ وَالتَّدَاخُلِ وَالْمُوازَنَةِ وَالْمُحَافَظَةِ فِي مَوْجُودَاتِهِ
بِالْمُشَاهَدَةِ وَالْعَيَانِ

denilmiştir.

Sonra, dünyaya gelen ve dünyanın Yaratanını arayan ve onsekiz adet mertebelerden çıkan ve Arş-ı Hakikate yetişen bir Mi'rac-ı İmanî ile gâibane Mârifetten Hâzırane ve Muhatabâne bir makama terakki eden meraklı ve müştak yolcu adam kendi Ruhuna dedi ki: Fatiha-i Şerifede, başından tâ **إِيَّاكَ** Kelimesine kadar gâibane Medh ü Sena ile bir

Huzur gelip **إِيَّاكَ** Hitabına çıkışması gibi, biz dahi doğrudan doğruya gâibane aramayı bırakıp, aradığımızı aradığımızdan sormalıyız; hersey'i gösteren güneş, güneşten sormak gerektir. Evet, hersey'i gösteren, kendini herseyden ziyade gösterir. Öyle ise, şemsin şuaatı ile onu görmek ve tanımak gibi, Hâlikimizin Esmâ-i Hüsnâsiyle ve Sîfât-ı Kudsiyesiyle O'nun, kabiliyetimizin nisbetinde tanımlaya çalışabiliriz.

Bu maksadın hadsiz yollarından iki yolu ve o iki yolun hadsiz mertebelerinden iki mertebeyi ve o iki mertebenin pek çok Hakikatlarından ve pek çok uzun tafsilâtından yalnız iki Hakikatı icmâl ve ihtisar ile bu Risalede beyan edeceğiz.

Birinci Hakikat: Bilmüşahede gözümüzle görünen ve muhit ve daimî ve muntazam ve dehşetli ve semavî ve arzî olan bütün mevcudatı çeviren ve Tebdil ve Tecdid eden ve Kâinatı kaplıyan Faaliyet-i Müstevliye Hakikatı görünmesi ve o her cihetle hikmetmedar

Faaliyet Hakikatinin içinde Tezahür-ü Rububiyet Hakikatinin bilbedâhe hissedilmesi ve o her cihetle Rahmet-feşan Tezahür-ü Rububiyet Hakikatinin içinde Tebarüz-ü Ulûhiyet Hakikatı bizzarure bilinmiş olmasıdır.

İşte, bu hâkimane ve hakîmane Faaliyet-i Daimeyen ve perdesinin arkasında bir Fâil-i Kadîr ve Alîmin Efâli görünür gibi hissedilir. Ve bu mürebbiyâne ve müdebbirâne Ef'al-i Rabbâniyeden ve perdesinin arkasından herşeyde Cilveleri bulunan Esma-i İlâhiye hissedilir derecesinde bedahetle bilinir. Ve bu Celâldârâne ve Cemalperverâne cilvelenen Esmâ-i Hüsnâdan ve perdesinin arkasında Sîfât-ı Seb'a-i Kudsiyênin İlmelyakîn, belki Aynelyakîn, belki Hakkalyakîn derece-sinde Vücuqları ve Tahakkukları anlaşılır. Ve bu yedi kudsî Sîfâtın dahi bütün masnuatın şehadetiyle; **hem hayatdarâne, hem kadîrâne, hem alîmane, hem semîâne, hem basîrâne, hem mûridâne, hem mütekellimâne** nihayetsiz bir surette Tecellileri ile bilbedahe ve bizzarure ve biilmelyakîn bir Mevsuf-u Vâcibül-Vücut'un ve bir Müsemma-i Vâhid-i Ehadin ve bir Fâil-i Ferd-i Samed'in Mevcudiyeti güneşten daha zâhir, daha parlak bir tarzda, Kalbdeki İman gözüne görünür gibi kat'î bilinir. Çünkü: Güzel ve mânidar bir kitab ve muntazam bir hâne, bedahetle, yazmak ve yapmak fiillerini ve güzel yazmak ve intizamlı yapmak fiilleri dahi, bedahetle, yazıcı ve dülger namlarını.. yazıcı ve dülger ünvanları ise, bedahetle, kitabet ve dülgerlik san'atlarını ve sıfatlarını ve bu san'at ve sıfatlar, bedahetle, herhalde bir zâti istilzam eder ki, mevsuf ve sâni' ve müsemma ve fâil olsun. Fâilsiz bir fil ve müsemmasız bir isim mümkün olmadığı gibi; mevsufsuz bir sıfat, san'atkârsız bir san'at dahi mümkün değildir.

İşte bu Hakikat ve Kaideye binaen, bu Kâinat; bütün mevcudatiyle beraber Kaderin Kalemiyle yazılmış, Kudretin Çekiciyle yapılmış mânidar hadsiz Kitablar, Mektublar, nihayetsiz Binalar ve Saraylar hükmünde, herbiri binler vecihle ve beraber hadsiz vücuh ile, rabbanî ve rahmanî nihayetsiz Fiilleri ve o fiillerin menşe'leri olan binbir Esmâ-i İlâhiyeyi hadsiz Cilveleriyle ve o güzel İsimlerin menbaî olan yedi Sîfât-ı Sübhaniyênin nihayetsiz Tecellileriyle, o yedi muhît ve kudsî Sîfatların mâdeni ve mevsufu olan Ezelî ve Ebedî bir Zât-ı Zülcelâl'in Vücub-u Vüciduna ve Vahdetine hadsiz işaretler ve nihayetsiz şahadetler ettikleri gibi ; bütün o mevcudatta bulunan

bütün Hüsünler, Cemaller, Kìymetler, Kemaller dahi, Efâl-i Rabbaniyenin ve Esmâ-i Îlhâhiyenin ve Sîfât-ı Samedaniyenin ve Şuunat-ı Sübhâniyenin kendilerine lâyik ve muvafik Kudsî Cemallerine ve Kemâllerine ve hepsi birden, Zât-1 Akdes'in Kudsî Cemâline ve Kemaline bedahetle şehadet ederler.

İşte; Faaliyet Hakikati içinde tezahür eden Rububiyet Hakikati, İlim ve Hikmetle Halk ve Îcad ve Sun' ve Îbda', Nizam ve Mîzan ile Takdir ve Tasvir ve Tedbir ve Tedvir, Kasd ve Îrade ile Tahvil ve Tebdil ve Tenzil ve Tekmil.. Şefkat ve Rahmetle Ît'am ve În'am ve Îkram ve Îhsan gibi Şuunatiyle ve Tasarrufatıyla Kendini gösterir ve tanıttır. Ve Tezahür-ü Rububiyet Hakikati içinde bedahetle hissedilen ve bulunan Ulûhiyetin tebarüz Hakikati dahi, Esmâ-i Hüsnânın Rahîmâne ve Kerîmâne Cilveleriyle ve "Yedi Sîfât-ı Sübutiye" olan "Hayat", "İlim", "Kudret", "Îrade", "Sem", "Basar" ve "Kelâm" Sifatlarının Celâlli ve Cemalli Tecellileriyle Kendini tanıttır, bildirir.

Evet, nasılkı, Kelâm Sifatı, Vahiyler ve İlhamlar ile Zât-1 Akdesi tanıttır; öyle de, Kudret Sifatı dahi, mücessem Kelimeleri hükmünde olan san'atlî Eserleriyle O Zât-1 Akdesi bildirir ve Kâinatı baştan başa bir Furkan-1 Cismanî mahiyetinde gösterip, bir Kadîr-i Zülcelâli tavsif ve târif eder. Ve İlim Sifatı dahi; hikmetli, intizamlı, mizanlı olan bütün masnuat miktarınca ve İlim ile Îdare ve Tedbir ve Tezyîn ve Temyiz edilen bütün mahlûkat adedince, mevsufları olan birtek Zât-1 Akdesi bildirir. Ve Hayat Sifatı ise, Kudreti bildiren bütün eserler ve İlmîn Vücdunu bildiren bütün intizamlı ve hikmetli ve mizanlı ve zînetli suretler, haller ve sâir Sifatları bildiren bütün deliller, Sifat-ı Hayatın delilleriyle beraber, Hayat Sifatının tahakkukuna delâlet ettiğleri gibi; Hayat dahi, bütün o delilleriyle, âyineleri olan bütün zîhayatları şâhid göstererek, Zât-1 Hayy-ı Kayyumu bildirir. Ve Kâinatı, serbeser her vakit taze taze ve ayrı ayrı Cilveleri ve Nakışları göstermek için, daima değişen ve tazelenen ve hadsiz âyinelerden terekküp eden bir Âyne-i Ekber suretine çevirir. Ve bu kıyasla görmek ve işitmek, ihtiyar etmek ve konuşmak Sifatları dahi, herbiri birer Kâinat kadar Zât-1 Akdesi bildirir, tanıttır.

Hem o Sifatlar, Zât-1 Zülcelâl'in Vücduna delâlet ettiğleri gibi, Hayatın Vücduna ve Tahakkukuna ve O Zâtın hayatdar ve diri olduğuna dahi bedahetle delâlet ederler. Çünkü: Bilmek Hayatın alâmeti;

işitmek dirilik emâresi; görmek dirilere mahsus; irade Hayat ile olabilir. İhtiyarî iktidar, Zîhayatlarda bulunur; tekellüm ise bilen dirilerin işidir.

İste, bu noktalardan anlaşılır ki; Hayat Sıfatının yedi defa Kâinat kadar delilleri ve kendi Vücidunu ve mevsufun Vücidunu bildiren Bürhanları vardır ki; bütün Sıfatların Esası ve Menbaî ve İsm-i Âzamın Masdarı ve Medarı olmuştur. Risale-i Nur, bu birinci Hakikati kuvvetli Bürhanlar ile isbat ve bir derece izah ettiğinden; bu denizden, bu mezkûr katre ile şimdilik iktifa ediyoruz...

İ k i n c i H a k i k a t : Sıfat-ı Kelâmdan gelen Tekellüm-ü İlâhîdir. **لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي** Ayetinin Sırriyle: Kelâm-ı İlâhî nihayetsizdir. Bir Zâtın Vücidunu bildiren en zâhir alâmet, konuşmasıdır. Demek bu Hakikat, nihayetsiz bir surette Mütekellim-i Ezelînin Mevcudiyetine ve Vahdetine şahadet eder. Bu Hakikatin iki kuvvetli şahadeti, bu Risalenin ondördüncü ve onbeşinci mertebelerinde beyan edilen Vahiyyeler ve İlhamlar cihetiyile ve geniş bir şahadeti dahi, onuncu mertebesinde işaret edilen Kütüb-ü Mukaddese-i Semâviye cihetiyile ve çok parlak ve câmi bir diğer şahadeti dahi onyedinci mertebesinde Kur'ân-ı Mu'cizül-Beyan cihetiyile geldiğinden, bu Hakikatın beyan ve şahadetini o mertebelere havale edip; o Hakikati, mu'cizane ilân eden ve şahadetini sair Hakikatların şahadetleriyle beraber ifade eden :

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمٍ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

Âyet-i Muazzamanın Envari ve Esrarı, bizim bu yolcuya kâfi ve vâfi gelmiş ki, daha ileri gidememiş. İşte bu yolcunun, bu Makam-ı Kudsîden aldığı Dersin kısa bir meâline bir işaret olarak, Birinci Makamın ondokuzuncu mertebesinde

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

وَلَهُ الصِّفَاتُ الْعُلْيَا وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ فِي
وَحْدَتِهِ الَّذِي الْوَاجِبُ الْوُجُودُ بِإِجْمَاعٍ جَمِيعِ صِفَاتِهِ الْقُدُسِيَّةِ الْمُحِيطَةِ وَ
جَمِيعِ آسِمَائِهِ الْحُسْنِي الْمُتَجَلِّيَّةِ بِإِتْفَاقٍ جَمِيعِ شُوَءُنَاتِهِ وَأَفْعَالِهِ
الْمُتَصَرِّفَةِ بِشَهَادَةِ عَظَمَةِ حَقِيقَةِ تَبَارُزِ الْأَلْوَهِيَّةِ فِي تَظَاهُرِ الرُّبُوبِيَّةِ فِي دَوَامِ
الْفَعَالِيَّةِ الْمُسْتَوْلِيَّةِ بِفِعْلِ الْإِيجَادِ وَالْخُلُقِ وَالصُّنْعِ وَالْإِبْدَاعِ بِإِرَادَةِ وَ
قُدْرَةِ وَبِفِعْلِ التَّقْدِيرِ وَالتَّصْوِيرِ وَالتَّدْبِيرِ وَالتَّدْوِيرِ بِإِخْتِيَارِ وَحِكْمَةِ وَ
بِفِعْلِ التَّصْرِيفِ وَالتَّنَظِيمِ وَالْمُحَافَظَةِ وَالْإِدَارَةِ وَالْإِعَاشَةِ بِقَصْدٍ وَ
رَحْمَةٍ وَبِكَمَالِ الْإِنْتِظَامِ وَالْمُوازَنَةِ وَبِشَهَادَةِ عَظَمَةِ إِحَاطَةِ حَقِيقَةِ
آسِرَارِ (شَهَدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلِئَكَةُ وَأُولُو الْعِلْمُ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

denilmiştir.

* * *

İhtar

Geçen İkinci Makam'ın Birinci Bab'ında-
ki ondokuz aded mertebelerin şahadet eden
Hakikatlarının herbirisini, tahakkuklarıyla ve
vücudlarıyla Vücub-u Vücuda delalet ettikleri
gibi; ihataları ile dahi Vahdete ve Ehadiyete
delalet ederler. Fakat başta sarıhan vücudu
isbat ettikleri cihetle, Vücub-u Vücudun
delilleri sayılmış. İkinci Makam'ın İkinci
Bab'ı ise; başta ve sarahatla Vahdeti ve içinde
Vücudu isbat ettiği haysiyetyle, Tevhid Bür-
hanları denilir. Yoksa her ikisi, her ikisini
isbat eder. Farklarına işaret için Birinci
Bab'da

بِشَهَادَةِ عَظِيمَةٍ إِحْاطَةٍ حَقِيقَةٍ

İkinci Bab'da Vahdet görünür gibi zuhuruna
işareten

بِمُشَاهَدَةِ عَظِيمَةٍ إِحْاطَةٍ حَقِيقَةٍ

Fıkraları tekrar ediliyor. Gelecek İkinci
Bab'ın mertebelerini Birinci Bab gibi izah
etmeye niyet etmiştim. Fakat bazı hallerin
mümınaatıyla, ihtisara ve icmale mecburum.
Haklıyla beyan etmeyi Risale-i Nur'a havale
ediyoruz.

İkinci Bab

(Berahin-i Tevhidiyeye Dairdir.)

[Dünyaya İman için gönderilen ve bütün Kâinatta fikren seyahat eden ve herseyden Hâlkını soran ve her yerde Rabbini arayan ve Hakkalyakîn derecesinde İlahını Vücub-u Vücud noktasında bulan dünya misafiri, kendi Aklına dedi ki: Gel, Vâcib-ül Vücud Hâlkımızın Vahdet Bürhanlarını temaşa için yine beraber bir seyahata gideceğiz.

Beraber gittiler... Birinci menzilde gördüler ki: Kâinatı istila eden dört Hakikat-ı Kudsîye, Vahdeti bedahet derecesinde istilzam edib isterler.]

BİRİNCİ HAKİKAT: "Uluhiyet-i Mutlaka"dır.

Evet nev'-i beşerin her taifesi birer nevi İbadet ile fitrî gibi meşgul olması ve sair Zîhayatın, belki cemadatın dahi fitrî hizmetleri birer nevi İbadet hükmünde bulunması ve Kâinatta maddî ve manevî bütün Nimetlerin ve İhsanların herbiri, bir Mabudiyet tarafından, Hamd ve İbadeti yaptıran perestîşe ve Şükre birer vesile olmaları ve Vahy ve İlhamlar gibi bütün Tereşşuhat-ı Gaybiye ve Tezahûrat-ı Maneviyînenin birtek İlahin Mabudiyetini ilân etmeleri; elbette ve bedahetle bir Uluhiyet-i Mutlakanın tahakkukunu ve hükümlerini olduğunu isbat ederler. Madem böyle bir Uluhiyet Hakikati var, elbette iştiraki kabul edemez. Çünkü Uluhiyete yani Mabudiyete karşı Şükür ve İbadetle mukâbele edenler, Kâinat ağacının en nihayetlerinde bulunan Zîşur meyveleridir ve başkaların o Zîşurları memnun ve minnetdar edip yüzlerini kendilerine çevirmesi ve görünmediğinden çabuk unutturulabilen hakikî Mabudlarını onlara unutturması, Uluhiyetin mahiyetine ve kudsî maksadlarına öyle bir ziddiyettir ki, hiçbir cihetle müsaade etmez. Kur'an'ın çok tekrar ile ve şiddetle şirkî red ve müşrikleri Cehennem ile tehdid etmesi, bu cihettendir.

İKİNCİ HAKİKAT: "Rububiyet-i Mutlaka"dır.

Evet bütün Kâinatta hususan Zîhayatlarda ve bilhassa Terbiye ve İaşelerinde her tarafta aynı tarzda ve umulmadık bir surette beraber ve birbiri içinde hakîmane, rahîmane bir Dest-i Gaybî tarafından olan bir Tasarruf-u Âmm elbette bir Rububiyet-i Mutlakanın tereşşuhudur ve ziyyasıdır ve tahakkukuna bir bürhan-ı kat'ıdır. Madem bir Rububiyet-i Mutlaka vardır, elbette şirk ve iştiraki kabul etmez. Çünkü o Rububiyetin kendi Cemalini izhar ve Kemalâtını ilân ve kıymetli san'atlarını teşhir ve gizli hünerlerini göstermek gibi en mühim maksad ve gayeleri cüz'iyatta ve Zîhayatta temerküz ve içtima' ettiğinden, en cüz'î bir şeye ve en küçük bir Zîhayata kendi başı ile müdahale eden bir şirk, o gayeleri bozar ve o maksadları harab eder. Ve Zîsuurun yüzlerini o gayelerden ve o gayeleri irade edenden çevirip esbaba saldılarından ve bu vaziyet Rububiyetin mahiyetine bütün bütün muhalif ve adavet olduğundan, elbette böyle bir Rububiyet-i Mutlaka, hiç bir cihetle şirk müsaade etmez. Kur'anın kesretli Takdisatı ve Tesbihati ve Âyatı ve Kelimati, belki Hurufatı ve hey'atiyla mütemadiyen Tevhide İrşadatı bu büyük Sirdan ileri gelmiştir...

ÜÇÜNCÜ HAKİKAT:"Kemalât"tır.

Evet bu Kâinatın bütün ulvî Hikmetleri, hârika Güzellikleri, âdilane Kanunları, hakîmane Gayeleri, Hakikat-ı Kemalâtın Vücuduna bedahetle delalet.. ve bilhassa bu Kâinatı hiçten İcad edib her cihetle mu'ci-zatlı ve cemalli bir surette İdare eden Hâlikin Kemalâtına ve o Hâlikin Âyne-i Zîsuuru olan İnsanın Kemalâtına şehadeti pek zahirdir.

Madem Kemalât Hakikatı vardır. Ve madem Kâinatı Kemalât içinde İcad eden Hâlikin Kemalâtı muhakkaktır. Ve madem Kâinatın en mühim meyvesi ve arzin Halifesi ve Hâlikin en ehemmiyetli masnuu ve sevgilisi olan İnsanın Kemalâtı haktır ve hakikatlidir... Elbette bu gözümüz ile gördüğümüz kemalli ve hikmetli Kâinatı, fena ve zevalde yuvarlanan ve neticesiz olarak tesadüfun oyuncası, tabiatın mel'abegâhi, Zîhayatın zalimane mezbahası, Zîsuurun dehşetli hüzungâhi suretine çeviren ve âsârı ile Kemalâtı görünen İnsanı, en bîçare ve en perişan ve en aşağı bir hayvan derekesine indiren ve Hâlikin Âyne-i Kemalâtı olan bütün mevcudatın şehadetiyle nihayetsiz

Kemalât-1 Kudsyesi bulunan o Hâlikin Kemalâtını setredib perde çekerek netice-i faaliyetini ve Hallakiyetini ibtal eden şirk, elbette olamaz ve hakikatsızdır. Şirkin bu Kemalât-1 İlahiye ve İnsaniye ve Kevniyeye karşı ziddiyeti ve o Kemalâtları bozduğu, "İkinci Şua" Risalesinin üç Meyve-i Tevhide dair "**Birinci Makam**"ında kuvvetli ve kat'î deliller ile isbat ve izah edildiğinden, Ona havale edib burada kısa kesiyoruz.

DÖRDÜNCÜ HAKİKAT: "Hâkimiyet"tir.

Evet bu Kâinata geniş bir dikkat ile bakan; Kâinatı gayet haşmetli ve gayet faaliyetli bir memleket, belki İdaresi gayet hikmetli ve Hâkimiyeti gayet kuvvetli bir şehr hükmünde görür, her şeyi ve her nev'i birer vazife ile musahharane meşgul bulur.

وَلِلّهِ جُنُدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ Âyetinin askerlik manasını ihsas eden

temsiline göre: Zerrat ordusundan ve nebatat fırkalarından ve hayvanat taburlarından, tâ yıldızlar ordusuna kadar olan Cünud-u Rabbaniyeden, o küçükük memurlarda ve bu pek büyük askerlerde hâkimane tekvinî Emirlerin, âmirane Hükümlerin, şâhane Kanunların cereyanları, bedahetle bir Hâkimiyet-i Mutlakanın ve bir Âmiriyet-i Külliyenin Vücudu-na delalet ederler.

Madem bir Hâkimiyet-i Mutlaka Hakikatı vardır.. elbette şirkin hakikati olamaz. Çünkü **لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَّا اللّهُ لَفَسَدَتَا** Âyetinin

Hakikat-1 Katiasıyla; müteaddid eller müstebidane bir işe karışsalar, karıştırırlar. Bir memlekette iki padişah, hattâ bir nahiyyede iki müdür bulunsa; intizam bozulur ve idare herc ü merc olur. Halbuki sinek kanadından tâ Semavat kandillerine kadar ve hüceyrat-1 bedeniyeden tâ seyyaratın burçlarına kadar öyle bir İntizam var ki; zerre kadar şirkin müdahalesi olamaz.

Hem Hâkimiyet bir Makam-1 İzzettir; rakib kabul etmek, o Hâkimiyetin İzzetini kırar. Evet aczi için çok yardımcılara muhtaç olan insanın, cüz'î ve zahirî ve muvakkat bir Hâkimiyeti için Kardeşini ve evlâdını zalimane öldürmesi gösteriyor ki; Hâkimiyet rakib kabul

etmez. Böyle bir âciz, böyle cüz'î bir Hâkimiyet için böyle yaparsa; elbette bütün Kâinatın Mâliki olan bir Kadîr-i Mutlak'ın hakikî ve külli Rububiyetine ve Uluhiyetine medar olan kendi Hâkimiyet-i Kudsiyesine başkasını teşrik etmesi ve şerike müsaade etmesi hiçbir cihetle mümkün olamaz. Bu Hakikat, İkinci Şua'in İkinci Makam'ında ve Risale-i Nur'un birçok yerlerinde kuvvetli deliller ile isbat edildiğinden, onlara havale ediyoruz. İşte yolcumuz bu dört Hakikati müşahede etmekle, Vahdaniyet-i İlahiyyeyi şuhud derecesinde bildi.. İmanı parladı. Bütün kuvvetiyle **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ** dedi. Ve bu menzilden aldığı

Derse bir kısa işaret olarak Birinci Makam'ın ikinci babında:

**لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وَحْدَانِيَتِهِ وَجُوبِ
 وُجُودِهِ مُشَاهَدَةً عَظَمَةً حَقِيقَةً تَبَارِزُ الْأُلوَّهِيَّةَ الْمُطْلَقَةَ وَكَذَا مُشَاهَدَةً
 عَظَمَةً إِحَاطَةً حَقِيقَةً تَظَاهِرُ الرُّبُوبِيَّةَ الْمُطْلَقَةَ الْمُقْتَضِيَّةَ لِلْوَحْدَةِ وَ
 كَذَا ... مُشَاهَدَةً عَظَمَةً إِحَاطَةً حَقِيقَةً الْكَمَالَاتِ النَّاسِيَّةِ مِنَ الْوَحْدَةِ
 .. وَكَذَا مُشَاهَدَةً عَظَمَةً إِحَاطَةً حَقِيقَةً الْحَاكِمِيَّةَ الْمُطْلَقَةَ الْمَانِعَةَ
 وَالْمُنَافِيَةَ لِلشَّرِكَةِ**

denilmiştir.

Sonra o sükünetsiz misafir kendi Kalbine dedi: Ehl-i İmanın, hususan Ehl-i Tarîkatın her vakit tekrarla **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** demeleri, Tevhidi yâd ve ilân etmeleri gösterir ki; Tevhidin pek çok mertebeleri bulunuyor. **Hem Tevhid, en ehemmiyetli ve en halâvetli ve en yüksek bir Vazife-i Kudsiye ve bir Fariza-i Fîtriye ve bir İbadet-i İmaniyyedir.**

Öyle ise gel bir mertebeyi daha bulmak için, bu ibrethanenin diğer bir menzilinin kapısını daha açmalıyız. Çünkü aradığımız hakikî Tevhid, yalnız tasavvurdan ibaret bir marifet değildir. Belki İlm-i Mantık'ta tasavvura mukabil ve marifet-i tasavvuriyeden çok kıymettar ve Bürhanın neticesi olan ve İlim denilen Tasdiktir.

Ve Tevhid-i Hakikî öyle bir Hüküm ve Tasdik ve İz'an ve Kabuldür ki; her bir şeyle Rabbini bulabilir ve her şeyde Hâlikâna giden bir yolu görür ve hiç bir şey Huzuruna manı olmaz. Yoksa Rabbini bulmak için her vakit Kâinat perdesini yırtmak, açmak lâzımgelir. "**Öyle ise haydi ileri!**" diyerek, Kibriya ve Azamet kapısını çaldı. **Ef'al ve âsâr menziline** ve İcad ve İbda' Âlemine girdi, gördü ki: Kâinatı istila etmiş beş Hakikat-ı Muhita hükmediyorlar, bedahetle Tevhidi isbat ederler.

BİRİNCİSİ: Kibriya ve Azamet Hakikatıdır. Bu Hakikat, İlkinci Şua'in İlkinci Makam'ında ve Risale-i Nur'un müteaddid yerlerinde Bürhanlarla izah edildiğinden burada bu kadar deriz ki: Binlerle sene birbirlerinden uzak bir mesafede bulunan yıldızları, aynı anda aynı tarzda İcad edib tasarruf eden ve zeminin şark ve garb ve cenub ve şimalinde bulunan aynı çiçeğin hadsiz efradını, bir zamanda ve bir surette halkedip tasvir eden.. hem

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ yani gökleri ve zemini altı günde yaratmak gibi geçmiş ve gaybî ve çok acib bir hâdiseyi, hazır ve göz önünde bir hâdice ile isbat etmek ve onun gibi acib bir tanzir olarak zeminin yüzünde bahar mevsiminde Haşr-i A'zamın yüzbinden ziyade misallerini gösterir gibi, ikiyüz binden ziyade nebatat taifelerini ve hayvanat kabilelerini beş-altı haftada inşa edib kemal-i intizam ve mizan ile iltibassız, noksansız, yanlışsız, beraber, birbiri içinde İdare, Terbiye, İaşe, Temyiz ve Tezyin eden.. hem

يُولِجُ الْيَلَّا فِي النَّهَارِ وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِي الْيَلِّ Âyetinin sarahatiyla zemi ni döndürüp, gece-gündüz sahifelerini yapan ve çeviren, ve yevmiye hâdisatıyla yazan değiştiren aynı Zât, aynı anda, en gizli, en cüz'i olan Kalblerin hatırlatlarını dahi bilir ve İradesiyle İdare eder. Ve mezkûr Fiillerin herbiri birtek Fiil olduğundan, zarurî olarak, onların Fâili dahi birtek Vâhid ve Kadir olan Fâil-i Zülcelallerinin, bedahetle

öyle bir Kibriya ve Azameti var ki: Hiçbir yerde, hiçbir şeyde, hiçbir cihetle, hiçbir şirkin hiçbir imkânını, hiçbir ihtimalini bırakmıyor.. köküyle kesiyor. Madem böyle bir Kibriya ve Azamet-i Kudret var ve madem o Kibriya nihayet Kemalededir ve ihata ediyor. Elbette o Kudrete acz veya ihtiyaç ve o Kibriyaya kusur ve o Kemale noksaniyet ve o ihataya kayd ve o nihayetsizlige nihayet veren bir şirk meydan vermesi ve müsaade etmesi, hiçbir vecihle mümkün değildir. Fıratını bozmayan hiçbir Akıl kabul etmez.

İşte şirk, Kibriyaya dokunması ve Celalin İzzetine dokundurması ve Azametine ilişmesi cihetiyile öyle bir cinayettir ki; hiç kabil-i afv olmadığını , Kur'an - 1 Mu'ciz - ül Beyan azîm tehdid ile

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرِكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ ferman ediyor.

İKİNCİ HAKİKAT: Kâinatta tasarrufları görünen Ef'al-i Rabbaniyenin ıtlak ve ihata ve nihayetsiz bir surette zuhurlarıdır. Ve o fiilleri takyid ve tahdid eden, yalnız Hikmet ve İradedir ve mazharların kabiliyetleridir. Ve serseri tesadüf ve şuursuz tabiat ve kör kuvvet ve camid esbab ve kayıdsız ve her yere dağılan ve karıştıran unsurlar, o gayet mizanlı ve hikmetli ve basîrane ve hayatdarane ve muntazam ve muhkem olan fiillere karışamazlar, belki Fâil-i Zülcelal'in Emriyle ve İradesiyle ve Kuvvetiyle zahirî bir Perde-i Kudret olarak istimal olunuyorlar.

Hadsiz misallerinden üç misali: Sure-i NAHL'in bir sahifesinde birbirine muttasıl üç Âyetin işaret ettikleri üç fiilin hadsiz Nükterinden üç Nüktesini beyan ederiz.

Birincisi:

وَأَوْحِيَ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ... إِلَى أَخِرِ الْآيَةِ

Evet balarısı fitratça ve vazifece öyle bir Mu'cize-i Kudrettir ki; koca Sure-i Nahâl, onun ismiyle tesmiye edilmiş. Çünkü o küçükçük **bal makinesinin** zarrecik başında, onun ehemmiyetli vazifesinin mükemmel programını yazmak ve küçükçük karnında taamların en tatlısını koymak ve pişirmek ve süngücüğünde Zihayat a'zaları tahrîb etmek ve öldürmek hâsiyetinde bulunan zehiri o uzuvcuğuna

ve cismine zarar vermeden yerleştirmek; nihayet dikkat ve İlim ile ve gayet Hikmet ve İrade ile ve tam bir İntizam ve Muvażene ile olduğundan, şuursuz, intizamsız, mizansız olan tabiat ve tesadüf gibi şeyler elbette müdahale edemezler ve karişamazlar. İşte bu üç cihetle Mu'cizeli bu San'at-ı İlahiyenin ve bu Fiil-i Rabbaniyenin, bütün zemin üzerinde hadsiz arılarda, aynı Hikmetle, aynı dikkatle, aynı mizanda, aynı anda, aynı tarzda zuhuru ve ihatası, bedahetle Vahdeti isbat eder.

İkinci Âyet:

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيْكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ
فَرُثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغاً لِلشَّارِبِينَ

Âyeti, ibret-feşan bir Fermandır. Evet başta inek ve deve ve keçi ve koyun olarak süt fabrikaları olan vâlidelerin memelerinde, kan ve fişki içinde bulaştırmadan ve bulandırmadan ve onlara bütün bütün muhalif olarak hâlis, temiz, safi, mugaddi, hoş, beyaz bir sütü koymak; ve yavrularına karşı o süttен daha ziyade hoş, şirin, tatlı, kıymetli ve fedakârane bir Şefkatî Kalblerine bırakmak; elbette o derece bir Rahmet, bir Hikmet, bir İlim, bir Kudret ve bir İhtiyar ve dikkat ister ki; firtinalı tesadüflerin ve karıştırıcı unsurların ve kör kuvvetlerin hiçbir cihetle işleri olamaz. İşte böyle gayet Mu'cizeli ve Hikmetli bu San'at-ı Rabbaniyenin ve bu Fiil-i İlahînin, umum rûy-i zeminde, yüzbinlerle nevilerin, hadsiz vâlidelerinin Kalblerinde ve memelerinde aynı anda, aynı tarzda, aynı Hikmet ve aynı dikkat ile Tecellisi ve Tasarrufu ve Yapması ve İhatası, bedahetle Vahdeti isbat eder.

Üçüncü Âyet:

وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَغْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا
وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَا يَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

Bu Âyet, nazar-ı dikkati hurma ve üzüme celbedib der ki: "Akı bulunanlara, bu iki meyvede Tevhid için büyük bir Âyet, bir Delil ve bir Hüccet vardır." Evet bu iki meyve, hem gıda ve kut, hem fakihe ve yemiş, hem çok lezzetli taamların menşe'leri olmakla beraber, susuz bir kumda ve kuru bir toprakta duran bu ağaçlar, o derece

bir Mu'cize-i Kudret ve bir Hârika-i Hikmettir ve öyle bir helvalı şeker fabrikası ve ballı bir şurub makinesi ve o kadar hassas bir Mizan ve mükemmel bir İntizam ve hikmetli ve dikkatli bir San'attrılar ki; zerre kadar Aklı bulunan bir adam, "Bunları böyle yapan, elbette bu Kâinatı yaratan Zât olabilir." demeğe mecburdur. Çünkü meselâ bu gözümüz önünde bir parmak kadar asmanın üzüm çubuğuunda yirmi salkım var ve her salkımda şekerli şurub tulumbacılarından üzerer tane var. Ve her tanenin yüzüne incecik ve güzel ve latif ve renkli bir mahfazayı giydirmek ve nazik ve yumuşak kalbinde, kuvve-i hâfızası ve programı ve tarihçe-i hayatı hükmünde olan sert kabuklu, ceviz içli çekirdekleri koymak ve karnında Cennet helvası gibi bir tatlıyı ve Âb-ı Kevser gibi bir balı yapmak ve bütün zemin yüzünde, hadsiz emsalinde aynı dikkat, aynı Hikmet, aynı Hârika-i San'atı, aynı zamanda, aynı tarzda yaratmak, elbette bedahetle gösterir ki; bu işi yapan bütün Kâinatın Hâlikidir ve nihayetsiz bir Kudreti ve hadsiz bir Hikmeti iktiza eden şu Fiil, ancak Onun Fiilidir.

Evet bu çok hassas Mizana ve çok maharetli San'ata ve çok hikmetli İntizama, kör ve serseri ve intizamsız ve şuursuz ve hedefsiz ve istilacı ve karıştırıcı olan kuvvetler ve tabiatlar ve sebebler karışamazlar, ellerini uzatamazlar. Yalnız, mef'uliyette ve kabulde ve perdedarlıkta, Emr-i Rabbanî ile istihdam olunuyorlar. İşte bu üç Âyetin işaret ettikleri üç Hakikatin Tevhide delalet eden üç Nüktesi gibi, hadsiz Ef'al-i Rabbaniyenin hadsiz cilveleri ve Tasarrufları, ittifakla birtek Vâhid-i Ehad, bir Zât-ı Zülcelal'in Vahdetine şahadet ederler.

ÜÇÜNCÜ HAKİKAT: Mevcudatın ve bilhassa nebatat ve hayvanatın, sür'at-i mutlaka içinde kesret-i mutlaka ve intizam-ı mutlak ile ve sühulet-i mutlaka içinde gayet hüsn-ü san'at ve maharet ve ittikan ve intizam ile ve mebzuliyet-i mutlaka ve ihtilat-ı mutlak içinde gayet kıymetdarlık ve tam imtiyaz ile İcadlardır.

Evet gayet çokluk ile gayet çabukluk, hem gayet san'atkârane ve mahirane ve dikkat ve İntizam ile gayet kolay ve rahatça, hem gayet mebzuliyet ve karışıklık içinde gayet kıymetli ve farikalı olarak bulaşmadan ve bulaştırmadan ve bulandırmadan yapmak, ancak ve ancak birtek Vâhid Zâtın öyle bir Kudretiyle olabilir ki; o

Kudrete hiçbir şey ağır gelmez. Ve o Kudrete nisbeten, yıldızlar zerreler kadar ve en büyük en küçük kadar ve efradı hadsiz bir nevi, birtek ferd kadar ve azametli ve muhit bir küll, has ve az bir cüz' kadar ve koca zeminin İhyası ve diriltimesi, bir ağaç kadar ve dağ gibi bir ağacın İnşası, tırnak gibi bir çekirdek kadar kolay ve rahatça ve sühuletli olmak gerektir. Tâ ki, gözümüzün önünde yapılan bu işleri yapabilsin.

İşte bu Mertebe-i Tevhidin ve bu üçüncü Hakikatın ve Kelime-i Tevhidin bu ehemmiyetli Sırrını, yani en büyük bir küll, en küçük bir cüz'î gibi olması ve en çok ve en az farkı bulunmaması; hem bu hayretli Hikmetini ve bu azametli Tılsımını ve tavr-ı Aklın haricindeki bu Muammasını ve İslâmiyetin en mühim Esasını ve İmanın en derin bir medarını ve Tevhidin en büyük bir temelini beyan ve hall ve keşf ve isbat etmekle Kur'anın Tılsımı açılır ve Hilkat-ı Kâinatın en gizli ve bilinmez ve felsefeyi idrakinden âciz bırakın muammaşı bilinir. Hâlik-ı Rahîmîme yüzbin defa Risalet-ün Nur'un Hurufatı adedince şürk ve hamdolsun ki, Risalet-ün Nur bu acib Tılsımı ve bu garib Muammayı hall ve keşf ve isbat etmiş. Ve bilhassa Yirminci Mektub'un âhirlerinde

وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ bahsinde ve Haşre dair Yirmidokuzuncu Söz'ün "Fâil muktedirdir" bahsinde, Yirmidokuzuncu Lem'a-i Arabiye'nin **الله أَكْبَرُ** mertebelerinden Kudret-i İlahiyyenin isbatında, kat'î Bürhanlarla -iki kerre iki dört eder derecesinde- isbat edilmiş.

Onun için, izahı onlara havale etmekle beraber, bir fihriste hükmünde bu Sırı açan esasları ve delilleri icmalen beyan ve onuç basamak olarak **Onuç Sırra** işaret etmek istedim. **Birinci ve ikinci Sırları yazdım.** Fakat maatteessüf hem maddî, hem manevî iki kuvvetli manî', beni şimdilik mütebâkisinden vazgeçirdiler.

B i r i n c i S i r : Bir şey zâtî olsa, onun ziddî o Zâta âriz olamaz. Çünkü **içtima-üz ziddeyn** olur, o da muhaldır. İşte bu Sırra binaen, madem Kudret-i İlahiye zâtiyedir ve Zât-ı Akdes'in Lâzım-ı Zarûrisidir. Elbette o Kudretin ziddî olan acz, o Zât-ı Kadir'e âriz

olması mümkün olmaz. Ve madem bir şeyde mertebelerin bulunması, o şeyin içinde ziddinin tedahülü iledir. Meselâ: Ziyanın kavî ve zaîf gibi mertebeleri, zulmetin müdahalesi ile ve hararetin ziyade ve aşağı dereceleri, soğğun karışması ile ve kuvvetin şiddet ve noksan miktarları, mukavemetin karşılaşması ve mümanaatiyladır. Elbette o Kudret-i Zâtiyede mertebeler bulunmaz. Bütün eşyayı, bir tek şey gibi İcad eder. Ve madem o Kudret-i Zâtiyede mertebeler bulunmaz ve za'f ve noksan olamaz, elbette hiçbir manı' Onu karşılayamaz ve hiçbir İcad Ona ağır gelmez. Ve madem hiçbir şey Ona ağır gelmez, elbette Haşr-i A'zami bir bahar kadar kolay ve bir baharı bir ağaç kadar sühuletli ve bir ağacı bir çiçek kadar zahmetsiz İcad ettiği gibi; bir çiçeği bir ağaç kadar san'atlî, bir ağacı bir bahar kadar mu'cizatlı ve bir baharı bir Haşır gibi cem'iyetli ve hârikalı halkeder ve gözümüzün önünde halkediyor.

Risale-i Nur'da kat'î ve kuvvetli çok Bürhanlar ile isbat edilmiş ki: Eğer Vahdet ve Tevhid olmazsa, bir çiçek, bir ağaç kadar, belki daha müşkilatlî ve bir ağaç, bir bahar kadar, belki daha suubetli olmakla beraber; kıymet ve san'atça bütün bütün sukut edeceklerdi. Ve şimdi bir dakikada yapılan bir Zîhayat, bir senede ancak yapılacaktı, belki de hiç yapılmayacaktı. İşte bu mezkûr Sırra binaendir ki: Gayet mebzuliyet ve çöklükla beraber gayet kıymetdar ve gayet çabuk ve kolaylıkla beraber gayet san'atlî olan bu meyveler, bu çiçekler, bu ağaçlar ve hayvancıklar muntazaman meydana çıkıyorlar ve vazife başına geçiyorlar ve Tesbihatlarını yapıp, bitirip, tohumlarını yerlerinde tevkil ederek gidiyorlar.

I k i n c i S i r : Nasılıki Nuraniyet ve Şeffafiyet ve İtaat Sirriyla ve Kudret-i Zâtiyenin bir cilvesiyle birtek güneş, birtek âyneye ziyâlî aks verdiği gibi; hadsiz âyinelere ve parlak şeylere ve katrelyere o kayıdsız Kudretinin geniş Faaliyetinden ziyâlî ve hararetli olan ayn-ı aksını Emri İlâhî ile kolayca verebilir. Az ve çok birdir, farkı yoktur.

Hem birtek kelime söylemeye, nihayetsiz Hallâkiyetin nihayetsiz vüs'atinden, o birtek kelime birtek adâmın kulağına zahmetsiz girdiği gibi, bir milyon kulakların kafalarına da İzn-i Rabbanî ile zahmetsiz girer. Binlerle dinleyen ile birtek dinleyen müsavidir, fark etmez. Hem göz gibi birtek Nur veya Cibrail gibi nuranî birtek

ruhanî; Tecelli-i Rahmet içinde olan Faaliyet-i Rabbaniyenin kemal-i vüs'atinden birtek yere sühuletle baktığı ve gittiği ve birtek yerde sühuletle bulunduğu gibi, binler yerlerde de, Kudret-i İlahiye ile sühuletle bulunur, bakar, girer.. az, çok farkı yoktur.

Aynen öyle de: Kudret-i Zâtiye-i Ezeliye, en latif, en has bir Nur ve bütün Nurların Nuru olduğundan ve eşyanın mahiyetleri ve Hakikatları ve Melekûtiyet vecihleri şeffaf ve âyne gibi parlak olduğundan ve zerrattan ve nebatattan ve Zîhayattan tâ yıldızlara ve güneşlere ve aylara kadar herşey, O Kudret-i Zâtiyenin Hükmüne gayet derecede itaatli, inkıyadlı ve O Kudret-i Ezeliyenin Emirlerine nihayet derecede muti' ve musahhar bulunduğuandan, elbette hadsiz eşyayı birtek şey gibi İcad eder ve yanlarında bulunur. Bir iş bir işe mani olmaz. Büyük ve küçük, çok ve az, cüz'î ve külli birdir. Hiçbiri Ona ağır gelmez.

Hem nasıl Onuncu ve Yirmidokuzuncu Sözlerde denildiği gibi İntizam ve Muvazene ve Hükme İtaat ve Emirleri İmtisal Sırlarıyla, yüz hane kadar bir büyük sefineyi bir çocukun parmağıyla oyuncağını çevirdiği gibi döndürür, gezdirir. Hem bir âmir, bir aş emriyle birtek neferi hücum ettirdiği gibi, muntazam ve muti' bir orduyu dahi, o tek emriyle hücuma sevkeder. Hem pek büyük bir hassas Mizanın iki gözünde, iki dağ müvazene vaziyetinde bulunsalar, iki kefesinde iki yumurta bulunan diğer mizanın, bir tek ceviz, bir kefesini yukarıya kaldırması, birini aşağı indirmesi gibi; o tek ceviz, bir Kanun-u Hikmetle öteki büyük Mizanın bir gözünü dağ ile beraber dağın başına ve öbür dağı, derelerin dibine indirebilir.

Aynen öyle de: Kayıdsız, nihayetsiz, nuranî, zâtî, sermedî olan Kudret-i Rabbaniyede ve beraberinde bütün İntizamatın ve Nizamların ve Muvazenelerin menşei, menbâi, medarı, masdarı olan nihayetsiz bir Hikmet ve gayet hassas bir Adalet-i İlahiye bulunduğuandan ve cüz'î ve külli ve büyük ve küçük herşey ve bütün eşya, O Kudretin Hükmüne musahhar ve Tasarrufuna münkad olduğunu, elbette zerreleri kolayca Tedvir ve Tahrik ettiği gibi, yıldızları dahi Nizam-ı Hikmet Sırıyla kolayca döndürür, çevirir. Ve baharda, bir Emir ile sühuletle bir sineği İlha ettiği gibi; bütün sineklerin taifelerini ve bütün nebatatı ve hayvancıkların ordularını, Kudretindeki Hikmet ve Mizanın Sırıyla, aynı Emirle, aynı kolaylıkla diriltip meydan-ı hayata sevk eder.

Ve bir ağaç baharda çabuk diriltmek ve kemiklerine Hayat vermek gibi, o hikmetli adaletli Kudret-i Mutlaka ile koca arzı ve zemin cenazesini, baharda o ağaç gibi kolayca İhya edib yüzbin çeşit Haşırlerin misallerini İcad eder. Ve bir Emr-i Tekvinî ile arzı dirilttiği gibi,

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدِينَا مُحْضَرُونَ Fermanıyla
yani: "Bütün ins ve cinn, birtek Sayha ve Emr ile yanımızda Meydan-ı Haşre hazır olurlar."

وَمَا آمَرْتُ السَّاعَةَ إِلَّا كَلِمَتِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ Hem Ferman etme-
siyle, yani: "Kiyamet ve Haşrin işi ve yapılması gözünü kapayıp,
hemen açmak kadardır; belki daha yakındır." der.

مَا خَلَقْتُمْ وَلَا بَعْثَثُكُمْ إِلَّا كُنْفِسٍ وَاحِدَةٍ Ayetiyle, yani: "Ey
İnsanlar!. Sizin İcad ve İhyanız ve Haşr ve Neşriniz, birtek nefsin
İhyası gibi kolaydır. Kudretime ağır gelmez" mealinde bulunan şu üç
Âyetin Sırıyla, aynı Emir ile, aynı kolaylıkla bütün ins ve cinleri ve
hayvanı ve Ruhanî ve Melekleri Haşr-i Ekberin meydanına ve Mizan-ı
A'zamın önüne getirir. Bir iş bir işe mani olmaz. Üçüncü ve
dördüncüden tâ onüçüncü Sırra kadar, arzuma muhalif olarak başka
vakte talik edildi.

DÖRDÜNCÜ HAKIKAT: Mevcudatın Vücutları ve zuhurları,
beraberlik ve birbiri içinde birlük ve birbirine benzemeklik ve bir-
birinin misal-i musaggarı ve nümune-i ekberi ve bir kısım küll ve
külli ve diğer kısım onun cüz'leri ve ferdleri ve birbirine sikke-i
fitratta müşabehet ve nakş-i san'atta münasebet ve birbirine yar-
dım etmek ve birbirinin Vazife-i Fitriyesini tekmil etmek gibi, çok
cihet-ül vahdet noktalarında; bedahet derecesinde Tevhidi ilân ve
Sâni'lerinin Vâhid olduğunu isbat etmek ve Kâinatın Rububiyet
cihetinde, tecezzi ve inkışam kabul etmez bir küll ve külli hükmünde
bulunduğunu izhar etmektir.

Evet meselâ her baharda nebatattan ve hayvanattan dört yüzbin
nev'in hadsiz efradlarını, beraber ve birbiri içinde, bir anda ve

bir tarzda, yanlışsız, hatasız, kemal-i hikmet ve hüsn-ü san'atla İcad etmek ve İdare ve İlaş etmek.. hem kuşların misal-i musaggarları olan sineklerden tâ nümune-i ekberleri olan kartallara kadar hadsiz efradlarını yaratmak ve hava Âleminde, seyahat ve yaşamalarına yardım eden cihazatı verip gezdirmek ve havayı şenlendirmekle beraber, yüzlerinde mu'cizane birer sikke-i san'at ve cisimlerinde müdebbirane birer Hâtem-i Hikmet ve mahiyetlerinde mürebbiyane birer Turra-i Ehadiyet koymak.. hem zerrat-ı taamiyeyi hüceyrat-ı bedeniyenin imdadına ve nebatatı hayvanatın imdadına ve hayvanatı İnsanların yardımına ve umum vâlideleri iktidarsız yavruların muavenetine hakîmane, rahîmane koşturmak, göndermek.. hem daire-i Kehkeşan'dan ve manzume-i şemsiyeden ve anasır-ı arziyeden, tâ göz hadekasının perdelerine ve gül goncasının yapraklarına ve misir sünbülünün gömleklerine ve kavunun çekirdeklerine kadar mütedâhil daireler gibi cüz'î ve külli hükmünde aynı İntizam ve Hüsn-ü San'at ve aynı Fiil ve kemal-i hikmetle tasarruf etmek, elbette bedahet derecesinde isbat eder ki: Bu işleri yapan hem Vâhiddir, birdir.. her şeyde sikkesi var. Hem de hiçbir mekânda olmadığı gibi her mekânda hazırlıdır. Hem güneş gibi; herşey Ondan uzak, O ise herşeye yakındır. Hem daire-i Kehkeşan ve manzume-i şemsiye gibi en büyük şeyle Ona ağır gelmediği gibi, kandaki küreyvat, kalbdeki hatırlat Ondan gizlenmez; Tasarrufundan hariç kalmaz. Hem herşey ne kadar büyük ve çok olursa olsun, en küçük, en az birşey gibi Ona kolaydır ki; sineği kartal sisteminde ve çekirdeği ağacın mahiyetinde ve bir ağaçın bir bahçe suretinde ve bir bahçeyi bir bahar san'atında ve bir baharı bir Haşır vaziyetinde sühuletle İcad eder. Ve san'atça çok kıymetdar şeyleri, bize çok ucuz verir, İhsan eder. İstediği fiyat ise, bir **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** ve bir **الْحَمْدُ لِلَّهِ** tür. Yani, o çok kıymetdar Nimetlerin

makbul fiyatları, başta **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** ve âhirinde **الْحَمْدُ لِلَّهِ** demektir.

Bu "**Dördüncü Hakikat**" dahi Risale-i Nur'da izah ve isbat edildiğinden, bu kısacık işaretle iktifa ediyoruz.

Bizim seyyahın ikinci menzilde gördüğü

BEŞİNCİ HAKİKAT: Kâinatın mecmuunda ve erkânında ve eczasında ve her mevcudunda bir İntizam-ı Ekmelin bulunması ve o memleket-i vasianın Tedvir ve İdaresine medar olan ve heyet-i umumiyesine taalluk eden maddeler ve vazifedarlar birer vâhid olması

ve o haşmetli şehir ve meşherde tasarruf eden İsimler ve Fiiller, birbiri içinde ve birer ve bir mahiyet ve vâhid ve heryerde aynı İsim ve aynı Fiil olmakla beraber, herşeyi veya ekser eşyayı ihataları ve şümulleri.. ve o zînetli sarayın Tedbirine ve şenlenmesine ve binasına medar olan unsurlar ve neviler, birbiri içinde ve birer ve bir mahiyet-i vâhîde ve her yerde aynı unsur ve aynı nevi bulunmakla beraber zeminin yüzünü ve ekserisini İntîşar ile ihata etmeleri.. elbette bedahetle ve zaruretle iktiza eder ve delalet eder ve şehadet eder ve gösterir ki; bu Kâinatın Sânîi ve Müdebbiri ve bu memleketin Sultanı ve Mürebbisi ve bu sarayın Sahibi ve Bânisi Birdir; Tektir, Vâhiddir, Ehaddir. Misli ve naziri olamaz ve veziri ve muini yoktur. Şeriki ve ziddi olamaz, aczi ve kusuru yoktur. Evet İntizam tam bir Vahdettir, birtek Nazzamı ister. Münakaşaşa medar olan şirkî kaldırmaz...

Madem bu Kâinatın heyet-i mecmuasından, arzın yevmî ve senevî deveranından tâ İnsanın sîmasına ve başının duygular manzumesine ve kandaki beyaz ve kırmızı küreyvatın deveranına ve cereyanına kadar, külli olsun cüz'î olsun herbir şeýde hikmetli ve dikkatli bir intizam var. Elbette bir Kadîr-i Mutlak'tan ve bir Hakîm-i Mutlak'tan başka hiçbir şey, Kasd ve İcad suretiyle elini hiçbir şeye uzatamaz ve karışamazlar. Belki yalnız kabul ederler, mazhar ve münfail olurlar.

Ve madem tanzim etmek ve bilhassa gayeleri takib etmek ve maslahatları gözeterek bir İntizam vermek, yalnız İlim ve Hikmetle olur ve İrade ve İhtiyar ile yapılır.. elbette ve her halde, bu hikmetperverane İntizam ve bu gözümüz önündeki maslahatkârane çeşit çeşit hadsiz İntizamat-ı Mahlukat, bedahet derecesinde delalet ve şehadet eder ki; bu mevcudatın Hâlkı ve Müdebbiri Birdir, Fâıldır, Muhtardır. Her şey Onun Kudretiyle Vücuda gelir, Onun İradesiyle birer vaziyet-i mahsus'a alır ve Onun İhtiyarıyla bir suret-i muntazama giyer.

Hem madem bu misafirhane-i dünyanın sobalı lâmbası birdir ve ruznameli kandili birdir ve rahmetli süngeri birdir ve ateşli aşçısı birdir ve hayatı şurubu birdir ve himayetli tarlası birdir... Bir.. bir.. bir.. tâ binbirler kadar... Elbette bu bir birler bedahetle şehadet eder ki; bu misafirhanenin Sânî'i ve Sahibi birdir. Hem gayet kerim ve misafirperverdir ki; bu yüksek ve büyük memurlarını, Zihayat yolcularına hizmetkâr edib istirahatlarına çalıştırıyor.

Hem madem dünyanın her tarafında tasarruf eden ve nakışları ve cilveleri görünen "Hakîm, Rahîm, Musavvir, Müdebbir, Muhyî, Mürebbî'" gibi İsimler ve "Hikmet ve Rahmet ve İnayet" gibi Şe'nler ve "Tasvir ve Tedvir ve Terbiye" gibi Fiiller birdirler. Her yerde aynı İsim, aynı Fiil birbiri içinde, hem nihayet mertebede, hem ihatalıdırlar. Hem birbirinin nakşını öyle tekmil ederler ki; güya o İsimler ve o Fiiller ittihad edib, Kudret Ayn-ı Hikmet ve Rahmet Ayn-ı İnayet ve Hayat oluyor. Meselâ, Hayat verici İsmen bir şeyde Tasarrufu göründüğü anda, Yaratıcı ve Tasvir edici ve Rızk verici gibi çok İsimlerin aynı anda, her yerde, aynı sistemde Tasarrufatları görünüyor. Elbette ve elbette ve bedahetle şahadet eder ki; o ihatalı İsimlerin Müsemması ve her yerde aynı tarzda görünen şümüllü Fiillerin Fâili Birdir; Tektir, Vâhiddir, Ehaddir. **أَمْتَأْ وَ صَدَّقَنا!**

Hem madem masnuatın maddeleri ve mayeleri olan unsurlar zemini ihata ederler. Ve mahlukattan, Vahdeti gösteren çeşit çeşit sikkeleri taşıyan nevilerin herbiri bir iken rûy-i zeminde intişar edib istila ederler. Elbette bedahetle isbat eder ki; o unsurlar müştemilatıyla ve o neviler efradıyla birtek Zâtın malıdır, mülküdür. Ve öyle bir Vâhid-i Kadîr'in masnuları ve hizmetkârlarıdır ki; o koca istilacı unsurları, gayet itaatlı bir hizmetçi ve o zeminin her tarafına dağılan nevileri gayet intizamlı bir nefer hükmünde istihdam eder.

Bu Hakikat dahi Risalet-ün Nur'da isbat ve izah edildiğinden, burada bu kısa işaretle iktifa ediyoruz. Bizim yolcu, bu beş Hakikatten aldığı Feyz-i İmanî ve Zevk-i Tevhîdî neş'esile müşahedatını hülâsa ve hissiyatını tercüme ederek, Kalbine diyor:

**Bak Kitab-ı Kâinatın safha-i rengîne!
Hâme-i Zerrin-i Kudret, gör ne tasvir eylemiş.
Kalmamış bir nokta-yı muzlim çeşm-i dil erbabına,
Sanki Âyatın Huda, Nur ile tahrir eylemiş.**

Hem bil ki:

**Kitab-ı Âlemin evrakıdır eb'ad-ı nâmahdud,
Sütur-u hâdisat-ı dehrdir âsâr-ı nâma'dud.
Yazılmış Destgâh-ı Levh-i Mahfuz-u Hakikatta
Mücessem lafz-ı manidardır, Âlemde her mevcud.**

Hem dinle:

چُلَّا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ بَرَأْبَرٌ مِيزَنَدٌ هَرَشَى دَمَادَ جُوَيْدَنَدٌ يَا حَقَ سَرَاسَرٌ
گُوَيْدَنَدٌ يَا حَىٰ
نَمَمٌ وَفِي كُلِّ شَيْءٍ لَهُ أَيْةٌ تَدْلُّ عَلَى آنَّهُ وَاحِدٌ

diyerek, Kalbiyle beraber nefsi dahi tasdik ederek "Evet, evet" dediler.

İşte dünya misafiri ve Kâinat seyyahının ikinci menzilde müşahede ettiği beş Hakikat-ı Tevhidiyeye kısa bir işaret olarak, **Birinci Makam'ın ikinci babında, ikinci menzile aid** böyle denilmiş:

لَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وَحْدَتِهِ فِي وُجُوبِ وُجُورِهِ
مُشَاهَدَةُ حَقِيقَةِ الْكِبْرِيَاءِ وَالْعَظَمَةِ فِي الْكَمَالِ وَالْإِحَاطَةِ .. وَكَذَا مُشَاهَدَةُ
حَقِيقَةِ ظُهُورِ الْأَفْعَالِ بِالْأَطْلَاقِ وَعَدَمِ النِّهَايَةِ لَا تَقِيدُهَا إِلَّا إِلَرَادَةُ وَ
الْحِكْمَةُ .. وَكَذَا مُشَاهَدَةُ حَقِيقَةِ اِيجَادِ الْمَوْجُودَاتِ بِالْكَثْرَةِ الْمُطْلَقَةِ فِي
السُّرْعَةِ الْمُطْلَقَةِ وَخَلْقِ الْمَخْلُوقَاتِ بِالسُّهُولَةِ الْمُطْلَقَةِ فِي الْإِتْقَانِ الْمُطْلَقِ
وَإِبْدَاعِ الْمَصْنُوعَاتِ بِالْمَبْدُولِيَّةِ الْمُطْلَقَةِ فِي غَايَةِ حُسْنِ الصَّنْعَةِ وَغُلُوْبِ
الْقِيمَةِ.. وَكَذَا مُشَاهَدَةُ حَقِيقَةِ وُجُودِ الْمَوْجُودَاتِ عَلَى وَجْهِ الْكُلِّ وَ
الْكُلِّيَّةِ وَالْمَعِيَّةِ وَالْجَامِعِيَّةِ وَالتَّدَاخِلِ وَالْمُنَاسَبَةِ.. وَكَذَا مُشَاهَدَةُ
حَقِيقَةِ الْإِنْتِظَامَاتِ الْعَامَّةِ الْمُنَافِيَّةِ لِلشَّرْكَةِ.. وَكَذَا مُشَاهَدَةُ وَحْدَةِ
مَدَارَاتِ تَدَابِيرِ الْكَائِنَاتِ الدَّالَّةِ عَلَى وَحْدَةِ صَانِعَهَا بِالْبَدَاهَةِ..
وَكَذَا وَحْدَةُ

الْأَسْمَاءِ وَ الْأَفْعَالِ الْمُتَصَرِّفَةِ الْمُجِيْطَةِ.. وَ كَذَا وَحْدَةُ الْعَنَاصِرِ وَ الْأَنْوَاعِ الْمُنْتَشِرَةِ الْمُسْتَوْلِيَةِ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ

Sonra, o seyyah-ı Âlem asırlarda gezerken, Müceddid-i Elf-i Sâni, İmam-ı Rabbanî Ahmed-i Farukî'nin Medresesine rast geldi, girdi; Onu dinledi. O İmam, Ders verirken diyordu:

"Bütün Tarîkatların en mühim neticesi, Hakaik-i İmaniyenin inkişafıdır." ve "Birtek Mes'ele-i İmaniyenin vuzuh ile inkişafi, bin Kermata ve Ezvaka müreccahtır." Hem diyordu: "Eski zamanda, büyük Zâtlar demişler ki: "Mütekelliminden ve Îlm-i Kelâm Ülemasından birisi gelecek, bütün Hakaik-i İmanİYE ve İslâmiyeyi Delail-i Akliye ile kemal-i vuzuh ile isbat edecek." Ben istiyorum ki, ben o olsam, belki (Haşıye) o adamım diye, İman ve Tevhid bütün Kemalât-ı İnsaniyenin **فَكُلُّ سَاعَةٍ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ** Esası, Mayesi, Nuru, Hayatı olduğunu ve Düsturu, Tefekkürat-ı İmaniyeye aid bulunması ve Nakşî Tarîkatında hâfi Zikrin ehemmiyeti ise, bu çok kıymetdar Tefekkürüün bir nevi olmasınaidir." diye talim ederdi.

Seyyah tamamıyla işitti. Döndü nefsine dedi ki: Madem bu Kahraman İmam böyle diyor ve **madem bir zerre Kuvvet-i İmaniyenin ziyadeleşmesi, bir batman Marifet ve Kemalâttan daha kıymetlidir ve yüz Ezvakın balından daha tatlıdır.**

Ve madem bin seneden beri İman ve Kur'an aleyhinde teraküm eden avrupa feylesoflarının itirazları ve şübheleri yol bulup Ehl-i İmana hücum ediyor. Ve bir Saadet-i Ebediyenin ve bir Hayat-ı Bâkiyenin ve bir Cennet-i Daimenin anahtarı, medarı, esası olan Erkân-ı İmaniyeyi sarsmak istiyorlar. Elbette herşeyden evvel İmanımızı taklidden tahkike çevirip kuvvetlendirmeliyiz.

Öyle ise, haydi ileri! Gel, bulduğumuz birer dağ kuvvetindeki bu yirmidokuz Mertebe-i İmaniyeyi Namazın mübarek Tesbihatının

(Haşıye): Zaman isbat etti ki: O adam, adam değil, Risale-i Nur'dur. Belki Ehl-i Keşif, Risale-i Nur'u ehemmiyetsiz olan Tercümanı ve Naşiri suretinde -keşiflerinde müşahede etmişler; "bir adam" demişler.

mübarek adedi olan otuzuç mertebesine iblağ etmek fikriyle, bu ibret-gâhın bir Üçüncü menzilini daha görmek için **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** 'in anahtarı ile Zîhayat Âlemindeki İdare ve İaşe-i Rabbaniyenin kapısını çalmalıyız ve açmalıyız diyerek, mahşer-i acaib ve mecmâ-i garaib olan bu üçüncü menzilin kapısını istirhamla çaldı, **بِسْمِ اللَّهِ الْفَتَّاحِ** ile açtı. Üçüncü menzil göründü. Girdi, gördü ki: Dört Hakikat-ı Muazzama ve muhita o menzili ışıklandırıyorlar ve güneş gibi Tevhidi gösteriyorlar.

BİRİNCİ HAKİKAT: "Fettahiyet" Hakikatidir. Yani: **Fettah** Îsminin Tecellisiyle basit bir maddeden ayrı ayrı, çeşit çeşit, hadsiz muntazam suretlerin, beraber, her tarafta bir anda, bir Fiil ile açılmasıdır. Evet nasılki umum Kâinatın bağıstanında ayrı ayrı hadsiz mevcudati; çiçekler misilli, **Fettah** ismiyle her birisine münasib bir tarz-ı muntazam ve bir şâhiyet-i mümtaze Kudret-i Fâtıra açmış, vermiş. Aynen öyle de, fakat daha mu'cizatlı olarak; zemin bahçesinde dörtyüz bin Enva'-ı Zihayata dahi, her birisine gayet san'atlî ve hikmetli bir suret-i mevzune ve müzeyyene ve mümtaze vermiş...

يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٌ
 ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَإِنَا تُصْرَفُونَ ﴿١﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا
 يَخْفِي عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢﴾ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي
 الْأَرْضِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

Âyetlerin ifadesiyle Tevhidin en kuvvetli delili ve Kudretin en hayretli Mu'cizesi, suretleri açmasıdır. Bu Hikmete binaen, Feth-i Suver Hakikati tekrar ile -birkaç suretlerde- Risalet-ün Nur'da ve bilhassa bu Risalenin **İkinci Makamı'nın Birinci Babında** altıncı ve yedinci mertebelerinde isbat ve beyan edilmesinden onlara havale edib, burada bu kadar deriz ki:

Fenn-i nebatat ve fenn-i hayvanatın şehadetiyle ve tedkikat-ı amâkasıyla, bu Feth-i Suverde öyle bir ihata ve şümüл ve san'at var ki; birtek Vâhid-i Ehad'den ve herseyde herşeyi görebilecek ve yapabilecek bir Kadîr-i Mutlak'tan başka hiçbir şey bu cem'iyetli ve ihatâlı Fiile sahib olamaz. Çünkü bu Feth-i Suver Fiili ise, her yerde ve her anda bulunan, nihayetsiz bir Kudretin içinde nihayet derecede bir Hikmet, bir dikkat, bir ihata ister. Ve böyle bir Kudret ise, ancak bütün Kâinatı İdare eden birtek Zâtta bulunabilir.

Evet meselâ mezkûr Âyetlerin ferman ettikleri gibi; üç karanlık içinde bütün vâlidelerin erhamında İnsanların suretlerini ayrı ayrı, mızanlı, imtiyazlı, zînetli ve intizamlı olarak, hem şaşırmadan, yanlış etmeden, karıştırmadan basit bir maddeden açmak ve yaratmak olan **Fettahiyet** ve umum rûy-i zeminde aynı Kudret, aynı Hikmet, aynı San'atla umum İnsanları ve hayvanları ve nebatları ihata eden bu **Feth-i Suver** Hakikati; Vahdaniyetin en kuvvetli bir Bürhanıdır. Çünkü ihata etmek bir Vahdetir, şirk yer bırakmaz. Ve Birinci Bab'da Vücub-u Vücuda şahadet eden **ondokuz Hakikat** nasıl Vücdularıyla Hâlik'in Vücduna delalet ederler; öyle de, ihatalarıyla da Vahdete şahadet ederler.

Bizim yolcunun üçüncü menzilde gördüğü

İKİNCİ HAKİKAT: "Rahmaniyet" Hakikatidir. Yani: Gözümüzle görüyoruz, Birisi var ki, bize zemin yüzünü Rahmetin binlerle hediyesi ile doldurmuş.. bir ziyafetgâh yapmış ve Rahmaniyetin yüzbinlerle ayrı ayrı lezzetli taamları içinde dizilmiş bir sofra etmiş ve zemin içini Rahîmiyet ve Hakîmiyetin binlerle kıymetdar İhsanlarını câmil' bir mahzen yapmış. Ve zemini devr-i senevîsında bir ticaret gemisi hükmünde her sene Âlem-i Gaybdan levazimat-ı insaniye ve hayatıyenin yüzbin çeşitlerinden en güzellerini içine alarak yüklenmiş bir nevi sefine veya şimendifer gibi ve her baharı ise, erzak ve elbisemizi taşıyan bir vagon hükmünde olarak bizlere gönderir. Bizi gayet rahîmane beslettirir. Ve bütün o Hediyelelerden, o Nimetlerden istifade etmemiz için bize de yüzlerle ve binlerle iştihalar, ihtiyaçlar, duygular, hissiyatlar, hisler vermiş.

Evet Âyet-i Hasbiyeye dair olan Dördüncü Şa'a'da izah ve isbat edildiği gibi, bize öyle bir mide vermiş ki, hadsiz taamlardan lezzet alır. Ve öyle bir Hayat İhsan etmiş ki, duyguları ile -bir sofra-i

Nimet gibi- koca cismanî Âlemde hadsiz Nimetlerinden istifade eder. Ve öyle bir İnsaniyet bize lütfetmiş ki, Akıl ve Kalb gibi çok âletleri ile hem maddî hem manevî Âlemin nihayetsiz hediyelerinden zevk alır. Ve öyle bir İslâmiyet bize bildirmiş ki; Âlem-i Gayb ve Âlem-i Şehadetin nihayetsiz Hazinelerinden Nur alır. Ve öyle bir İman hidayet etmiş ki, dünya ve Âhiret Âlemlerinin hasra gelmez envârından ve hediyelerinden tenevvür edib müstefid eder. Güya Rahmet tarafından bu Kâinat hadsiz antika ve acib ve kıymetli şeylerle Tezyin edilmiş bir saraydır. Ve bütün o saraydaki hadsiz sandıkları ve menzilleri açacak anahtarlar İnsanın ellerine verilmiş ve bütün onlardan istifade ettirecek olan ihtiyaçlar, hissiyatlar İnsanın fitratına verilmiş.

İşte böyle dünyayı ve Âhireti ve herşeyi kaplamış bir Rahmet, elbette o Rahmet, Vâhidiyet içinde bir Ehadiyetin cilvesidir.

Yani nasılkı güneşin ziyası, mukabilindeki umum eşyayı ihata etmesi ile Vâhidiyete bir misal olduğu gibi, parlak ve şeffaf her bir şey dahi kabiliyetine göre güneşin hem ziyasını, hem hararetini hem ziyasındaki yedi rengini, hem aks-i misalini almakla Ehadiyete bir misal olduğundan; elbette o ihatalı ziyayı gören adam, **arzin güneşî vâhiddir, bir tektir diye hükümeder**. Ve her parlak şeye hattâ katrelerde güneşin ıskılı, hararetli aksını müşahede eden o adam, güneşin Ehadiyetini, yani bizzât güneşî sıfatları ile her şeyin yanındadır ve her şeyin âyne-i kalbindedir diyebilir. Aynen öyle de: Rahman-ı Zülçemal'in geniş Rahmeti dahi ziya gibi umum eşyayı ihatası o Rahman'ın Vâhidiyetini ve hiç bir cihette şeriki bulunmadığını gösterdiği gibi.. her şeye hususan her bir Zîhayatta ve bilhassa İnsanda o cem'iyetli Rahmetin perdesi altında o Rahman'ın ekser İsimlerinin ıskıları ve bir nevi Cilve-i Zâtiyesi bulunarak, her ferde bütün Kâinata baktıracak ve münasebetdarlık verecek bir cem'iyet-i hayatıye vermesi dahi o Rahman'ın Ehadiyetini ve herşeyin yanında hazır ve herşeyin herşeyini yapan (O) olduğunu isbat eder.

Evet nasılkı o Rahman, o Rahmetin Vâhidiyetiyle ve ihatasıyla, Kâinatın mecmuunda ve zeminin yüzünde Celalının Haşmetini gösteriyor. Öyle de, Ehadiyetin cilvesiyle herbir Zîhayatta, hususan İnsanda bütün Nimetlerin nümunelerini o ferde toplayıp, o Zîhayatın âlât ve cihazatına geçirip tanzim ederek, mecmu-u Kâinatı (parçalanmadan)

o tek ferde, bir cihette aynı hanesi gibi verdirmesiyle dahi, Cemalinin hususî Şefkatini ilân eder ve İnsanda Enva'-ı İhsanatının temerküzünü bildirir.

Hem nasılıki bir kavunun (meselâ) her bir çekirdeğinde, o kavun temerküz ediyor. Ve o çekirdeği yapan Zât elbette Odur ki; o kavunu yapar, sonra İlminin hususî Mizaniyla ve Hikmetinin ona mahsus Kanunuyla o çekirdeği ondan sağar, toplar, tecessüm ettirir. Ve o tek kavunun tek ve vâhid ustasından başka hiçbir şey, o çekirdeği yapamaz ve yapması muhaldır. Aynen öyle de, Rahmaniyetin Tecellisiyle Kâinat bir ağaç, bir bostan ve zemin bir meyve, bir kavun ve Zîhayat ve İnsan bir çekirdek hükmünde olduğundan; elbette en küçük bir Zîhayatın Hâlîki ve Rabbi, bütün zeminin ve Kâinatın Hâlîki olmak lâzım gelir.

E l h a s ı ı : Nasılıki ihatalı olan **Fettahiyet Hakikatiyla** bütün mevcudatın muntazam suretlerini basit maddeden yapmak ve açmak, Vahdeti bedahetle isbat eder. Öyle de herşeyi ihata eden "Rahmaniyet" Hakikati dahi, Vücuda gelen ve dünya hayatına giren bütün Zîhayatları ve bilhassa yeni gelenleri kemal-i intizamla beslemesi ve levazimatını yetiştirmesi ve hiçbirini unutmaması ve aynı Rahmet, her yerde, her anda ve her ferde yetişmesiyle bedahetle hem Vahdeti, hem Vahdet içinde Ehadiyeti gösterir. Risale-i Nur İsm-i Hakîm ve İsm-i Rahîm'in mazharı olduğundan, Risale-i Nur'un birçok yerlerinde, Hakikat-ı Rahmetin Nükteleri ve cilveleri izah ve isbat edildiğinden, burada bu katre ile o bahre işaret edib o pek uzun kıssayı kısa kesiyoruz.

Seyyahımızın üçüncü menzilde müşahede ettiği

ÜÇÜNCÜ HAKİKAT: "Müdebberiyet ve İdare Hakikatı"dır. Yani, gayet dehşetli ve sür'atlı ecram-ı semaviyeyi ve gayet istilacı ve karıştırıcı unsurları ve gayet ihtiyaçlı, za'fiyetli mahlukat-ı arziyeyi kemal-i intizam ve muvazene ile İdare etmek, birbirlerine muavenetdar yapmak ve imtiazackârane İdare etmek ve tedbirlerini görmek ve bu koca Âlemi bir mükemmel memleket, bir muhteşem şehir, bir müzeyyen saray gibi yapmak Hakikatidir.

İşte bu cebbarane ve rahmanane İdarenin büyük dairelerini bırakıp, yalnız baharda zemin yüzünde cereyan eden o İdarenin birtak sahife ve safhasını, Risalet-ün Nur Onuncu Söz gibi mühim Risalelerinde

izah ve isbat etmesine binaen, kısa bir suretini bir temsil ile göstereceğiz; şöyle ki:

Meselâ ve faraza; hârika ve cihangir bir Zât, dörtyüz bin ayrı ayrı milletlerden, taifelerden bir ordu teşkil etse, her milletin ve her taifenin neferlerine aid elbiselerini, hem silâhlarını, hem yemeklerini, hem talimat hem terhisatlarını, hem hidematlarnı, birbirinden ayrı ayrı, hem çeşit çeşit olarak bütün o muhtelif cihazatı noksansız, kusursuz, yanlışsız, hatasız, vakti vaktine, gecikmeden, karıştırmadan kemal-i intizamla ve gayet mükemmel bir tarzda o mu'cizatlı Kumandan verse; elbette o gayet geniş ve karışık veince ve müvazeneli ve kesretli ve adaletli İdareye, o hârika kumandanın fevkâlâde Kudretinden başka hiçbir sebeb elini uzatamaz. Eğer uzatsa, muvazeneyi bozar ve karıştırır.

Aynen öyle de, gözüümüzle görüyoruz ki; bir Dest-i Gaybî her baharda dörtyüz bin muhtelif nevilerden mürekkeb bir muhteşem orduyu İcad edib İdare ediyor. Kiyamete nümune olan gün mevsiminde, o dörtyüz binden üçyüz bin nebatî ve hayvanî nevilerini vefatlar suretinde ve mevtler namında terhis edib vazifelerinden paydos ediyor. Ve Haşr ve Neşre nümune olan baharda Haşr-i A'zamin üçyüz bin misalini -birkaç hafta zarfında- kemal-i intizamla inşa edib, hattâ birtek ağaçta dört küçük Haşırleri, yani kendini ve yapraklarını ve çiçeklerini ve meyvelerini, gitmiş baharın aynı gibi neşirlerini gözüümze gösterdikten sonra, o dörtyüz bin enva'a baliğ olan Ordu-yu Sübhanînin her nev'e, her taifeye mahsus ve münasib ayrı ayrı Rızıklarını ve çeşit çeşit müdafaa silâhlarını ve ayrı ayrı libaslarını ve ayrı ayrı talimlerini ve terhislerini ve ayrı ayrı bütün cihazat ve levazimatlarını, kemal-i intizamla, sehvsız, hatasız, karıştırmadan ve hiçbirini unutmadan, umulmadık yerlerden vakti-vaktine vermekle Kemal-i Rububiyet ve Hâkimiyet ve Hikmet içinde Vahdaniyetini ve Ehadiyetini ve Ferdiyetini ve nihayetsiz İktidarını ve hadsiz Rahmetini isbat ederek, bu Tevhid Fermanını zemin yüzünde, her bahar sahifesinde, Kalem-i Kader ile yazar. Bizim seyyah, yalnız bir baharda bu fermanın birtek sahifesini okuduktan sonra, nefsine dedi ki: Böyle her baharda Haşr-i Ekberden daha garib binlerle Haşırleri İnşa eden, mükâfat ve mücazat için Kudrette nisbeten bir bahardan daha kolay olan Haşrı yapacağını ve Kiyameti getireceğini umum Enbiyasına binlerle defa va'd ve ahdeden ve Kur'anda Haşrin vukuuna binlerle işaretle

beraber, bin aded Âyetlerinde sarahaten hükmelib tehdid ve taahhüd eden bir Kadîr-i Cebbar'in, bir Kahhar-ı Zülcelal'in o kadar Va'dlerini tekzib ve Kudretini inkâr hükmünde olan **inkâr-ı haşr hatasını irtikâb edenlere**

Cehennem azabı Ayn-ı Adalettir diye hükmetti, nefsi dahi "امّا" dedi.

Dünya yolcusunun üçüncü menzilde müşahede ettiği

DÖRDÜNCÜ HAKİKAT olan Otuziçinci Mertebe:"Rahîmiyet ve Rezzakîyet Hakikatî"dır. Yani umum zemin yüzünde ve içinde ve havasında ve denizinde bütün Zîhayatın ve bilhassa Zîruhun ve bilhassa âciz ve zaîflerin ve bilhassa yavruların; hem maddî ve midevî, hem manevî bütün Rızıklarını, şefkatkârane, kuru ve basit bir topraktan ve camid ve kemik gibi kuru odun parçalarından yapılan ve bilhassa en latifi kan ve fişki ortasından gelen ve bir dirhem kemik gibi bir tek çekirdekten yapılan binlerle okka taamların, vakti-vaktine mukannen bir surette hiç birini unutmayarak ve şaşırmayarak gözümüz önünde -bir Dest-i Gaybî tarafindan- verilmesi Hakikatıdır.

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتَّبِينُ Ayeti, İaşeyi ve İnfakı

Cenab-ı Hakk'a tahsis edib hasrettiği gibi,

**وَمَا مِنْ دَآبَةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقْرَرَهَا
وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلُّ فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ**

Ayeti dahi, bütün İnsanların ve hayvanların Rızıklarını Taahhûd ve Tekeffûl-ü Rabbanî altına aldığı; hem

وَكَانُوا مِنْ دَآبَةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

Âyeti de, Rızkı tedarik edemeyen, âciz ve iktidarsız olan zaîf bîcarelerin Rızıklarını umulmadık yerden, belki gaybdan, belki hiçten, meselâ denizin dibindeki böceklerde hiçten ve bütün yavrulara umulmadık yerlerden ve bütün hayvanlara her baharda âdetâ sîrf gaybdan infaklarını bilfiil tekeffûl ederek bilmüşahede vermekle; esbabperest insanlara dahi, esbab perdesi altında yine O veriyor diye isbat ve ilân ettiği gibi; pek çok Âyat-ı Kur'aniye ve hadsiz şevahid-i

kevniye, bil'ittifak herbir Zîhayatın birtek Rezzak-ı Zülcelal'in Rahîmiyeti ile beslendiklerini gösteriyorlar.

Evet, bir nevi Rîzk isteyen ağaçlar iktidarsız ve ihtiyarsız olduklarından, onlar yerlerinde mütevekkilane dururken Rîzıkları onlara koşup gelmesi ve âciz yavruların nafakaları hayret-nümun tulumbacıklardan ağızlarına akması ve o yavrulara bir parça iktidar ve azıçık bir ihtiyar gelmesiyle süt kesilmesi, hususan İnsan yavrularına analarının Şefkatleri yardımcı verilmesi, bedahetle isbat eder ki; helâl Rîzk, iktidar ve ihtiyar ile mütenasiben değildir.. belki, Tevekkül veren za'f ve acze nisbeten geliyor.

Ekseriyetçe sebeb-i hüsran olan hırsı tahrik eden iktidar ve ihtiyar ve zekâvet, bir kısım büyük ediblerde o edibleri bir nevi dilenciliğe kadar sevkettiği gibi; zekâvetsiz, kaba çok âmi adamların tevekkülvari iktidarsızlıklarını dahi onları zenginlige îsal etmesi ve

كُمْ عَالِيٌّ عَالِيٌّ أَعْيَثْ مَذَاهِبُهُ وَ جَاهِلٌ جَاهِلٌ تَلْقَاهُ مَرْزُوقًا

darb-ı mesel olması isbat eder ki: Rîzk-ı Helâl iktidar ve ihtiyar kuvvetiyle kazanılmaz, buldurulmaz. Belki çalışmasını ve sa'yini kabul eden bir Merhamet tarafından verilir ve ihtiyacına açıyan bir Şefkat canibinden İhsan edilir. Fakat, Rîzk ikidir:

Biri: Yaşamak için hakikî ve fitrî Rîzktır ki; Taahhûd-ü Rabbanî altındadır. Hattâ o kadar muntazamdır ki; bedende yağ ve saire suretinde iddihar olunan fitrî Rîzk, hiç olmazsa yirmi günden ziyade bir şey yemeden yaşatır, hayatını idame eder. Demek yirmi-otuz günden evvel ve bedende müddehar olan fitrî Rîzkı bitmeden zahiren açlıktan vefat edenler rîziksızlıktan değil, belki sû'-i itiyaddan ve terk-i âdetten neş'et eden bir hastalıktan vefat ederler.

İkinci kısım Rîzk: İtiyad, israf ve sû'-i istimalat ile tiryaki olup zaruret hükmüne geçen mecazî ve sunî rîziktür. Bu kısım ise; Taahhûd-ü Rabbanî altında değil, belki İhsana tabidir. Kâh verir, kâh vermez.

Bu ikinci Rîzkta, **bahtiyar odur ki; medar-ı saadet ve lezzet olan İktisad ve Kanaatla Sa'y-i Helâli, bir nevi İbadet ve Rîzk için bir fiilî Dua bilerek müteşekkirane ve minnetdarane o İhsanı kabul edib Hayatını saadetkârane geçirir.**

Ve bedbaht odur ki; medar-ı şekavet ve hasaret ve elem olan israf ve hırs ile Sa'y-i Helâli bırakarak, her kapıya başvurup, tenbelkârane ve zalimane ve müştekiyane hayatını geçirir, belki öldürür.

Nasılık mide bir Rızk ister; öyle de, Kalb ve Ruh ve Akıl ve göz ve kulak ve ağız gibi İnsanın Latifeleri ve duyguları dahi Rezzak-ı Rahîm'den Rızıklarını isterler ve müteşekkirane alırlar. Her birisine ayrı ayrı ve onlara lâyik ve onları memnun ve mütelezziz eden Rızıkları, Hazine-i Rahmetten İhsan edilir. Belki Rezzak-ı Rahîm, onlara daha geniş Rızk vermek için göz ve kulak, Kalb ve Hayal ve Akıl gibi o Latifelerin her birisini, Hazine-i Rahmetinin birer anahtarını hükmünde yaratmış. Meselâ: Göz, Kâinat yüzündeki Hüsün ve Cemal gibi kıymetdar cevher hazinelerinin bir anahtarı olduğu misillü.. ötekiler dahi (herbiri) birer Âlemin anahtarı olur; İman ile istifade eder. Yine sadedimize dönüyoruz.

Bu Kâinatı yaratan Zât-ı Kadîr-i Hakîm, nasılık Kâinattan Hayatı bir hülâsa-i câmia olarak halkedib, umum maksadlarını ve Îsimlerinin cilve-lerini onda temerküz ettiriyor. Öyle de, Hayat Âleminde dahi, Rızkı bir cem'iyetli Merkez-i Şuunat yaparak.. iştîha ihtiyacını ve Zevk-i Rızkîyi Zîhayatta halkederek.. Hilkat-ı Kâinatın en ehemmiyetli bir gayesi ve bir Hikmeti olan daimî ve külli bir teşekkür ve minnetdarlık ve perestîşlik ile Rububiyetine ve sevdirmesine karşı mukabele ettiriyor.

Meselâ: Çok geniş olan Memleket-i Rabbaniyenin her tarafını, husus-yan Melaike ve Ruhanîler ile Semavatı ve Ervah ile Âlem-i Gaybı şenlen-dirdiği gibi; maddî Âlemi dahi, hususan hava ve arzı, her vakit ve her tarafını Zîruhun, hususan kuşların ve kuşçukların Vücutlarıyla şenlen-dirmek ve Ruhlandırmak hikmetiyle İhtiyac-ı Rızkî ve Rızkın zevki pek kuvvetli bir kamçı olarak hayvanları ve İnsanları Rızık peşinde koştur-makla tahrîk ederek tenbellilikten ve ataletten kurtarıp gezdirmesi, Şuunat-ı Rububiyetin bir Hikmetidir. Eğer bu Hikmet gibi mühim Hikmetler olmasa idi, ağaçların Erzakını onlara koşturduğu gibi, hayvanların da mukannen olan tayinatlarını onlara zahmetsiz bir surette fitrî hacetlerini koşturacaktı.

İsm-i Rahîm ve Rezzak'ın Cemallerini ve Vahdaniyete şehadetlerini tam görmek için zemin yüzünü birden ihata edib müşahede edecek bir göz bulunsa, kiş âhirinde erzakları bitmek üzere olan hayvanat

kafilelerine, İmdad-ı Gaybî ve İhsan-ı Rahmanî olarak nebatatın ellerine verilen ve ağaçların başlarına konulan ve válidelerin sinelerine takılan ve sîrf Hazine-i Gaybiye-i Rahmetten gayet leziz ve gayet çok ve gayet mütenevvi taamları ve Nimetleri gönderen Rezzak-ı Rahîm'in bu Cilve-i Şefkatinde ne kadar şirin bir güzellik, ne kadar tatlı bir Cemal bulduğunu görecek ve ondan bileyec ki; birtek elmayı yapıp bir adama hakikî bir Rîzk olarak mün'imane veren, yalnız öyle bir Zât yapar verir ki; mevsimleri, gece ve gündüzleri çevirir ve küre-i arzı bir sefine-i tüccariye gibi gezdirerek mevsimlerin mahsulâtlarını onunla zemindeki muhtaç misafirlerine getirir. Çünkü o elmanın yüzünde bulunan Sikke-i Fitrat ve Hâtem-i Hikmet ve Turra-i Samediyet ve Mühr-ü Rahmet, bütün elmalarda ve sair meyvelerde ve bütün nebatat ve hayvanatta bulunduğundan o tek elmanın hakikî Mâliki ve Sânîi, elbette ve herhalde o elmanın emsali ve hemcinsi ve Kardeşleri olan bütün sekene-i arzin ve onun bahçesi olan koca zeminin ve onun fabrikası olan ağacının ve onun tezgâhi olan mevsiminin ve onun terbiyegâhi olan bahar ve yazın Mâlik-i Zülcelal'i ve Hâlik-ı Zülcemal'i olacak, başka olamaz.

Demek herbir meyve öyle bir Mühr-ü Vahdettir ki; onun ağıacı olan arzin ve onun bahçesi olan Kâinat Kitabının Kâtibini ve Sânî'ini bildirir ve Vahdetini gösterir ve meyveler adedince Vahdaniyet Fermanının mühürlenliğine işaret eder. Risalet-ün Nur İsm-i Rahîm ve İsm-i Hakîm'in mazharı olduğundan, bu Rahîmiyet Hakikatının çok Lem'alarını ve çok Sırlarını Risalet-ün Nur çok eczalarında beyan ve isbat ettiğinden, ona havale ile bu pek büyük hazineden halimin müsaadesizliği cihetiyle bu kısa işaretle iktifa edildi.

İşte bizim seyyah diyor ki: **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** her yerde aradığım ve her şeyden

sorduğum Hâlikimin ve Mâlikimin Vücub-u Vücuduna ve Vahdetine şehadet eden otuzuç Hakikatı gördüm ve dinledim. Herbir Hakikat, güneş gibi parlak, karanlık bırakmaz; dağ gibi kuvvetli ve sarsılmaz. Ve herbiri tahakkukuyla Vücuduna gayet katî şehadet eder ve ihatasıyla Vahdetine gayet zahir delalet eder. Ve sair Erkân-ı İmaniyyeyi dahi içinde kuvvetli isbat etmekle beraber mecmu' Hakikatların İcma'ı ve İttifaki, İmanımızı taklidden Tahkike ve Tahkikten İlêmleyakîne ve İlêmleyakînden Aynelyakîne ve Aynelyakînden Hakkalyakîne iblağ ediyor.

الْحَمْدُ لِلّٰهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدِينَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِي لَوْلٰا أَنْ هَدِينَا اللّٰهُ
لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

İşte bu pürmerak seyyahın, bu üçüncü menzilde müşahede ettiği dört muazzam Hakikatlardan aldığı Envâr-ı İmaniyeyle gayet kısa bir işaret olarak Birinci Makam'ın ikinci babında üçüncü menzilin Hakikat-larına dair şöyle denilmiş:

لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلٰى وَحْدَتِهِ فِي وُجُوبٍ وُجُودِهِ مُشَاهَدَةً
عَظَمَةً إِحَاطَةً حَقِيقَةً الْفَتَّاحَيَّةِ بِفَتْحِ الصُّورِ لِأَرْبَعِ مَآةِ أَلْفِ نَوْعٍ مِنْ ذَوِي الْحَيَاةِ
الْمُكَمَّلَةِ بِلَا قُصُورٍ بِشَهَادَةِ فَنِ النَّبَاتِ وَالْحَيَّانِ .. وَكَذَا مُشَاهَدَةً عَظَمَةً
إِحَاطَةً حَقِيقَةً الرَّحْمَانِيَّةِ الْوَاسِعَةِ الْمُنْتَظَمَةِ بِلَا تُقْصَانٍ بِالْمُشَاهَدَةِ وَالْعَيَانِ
.. وَكَذَا مُشَاهَدَةً عَظَمَةً حَقِيقَةً الْإِدَارَةِ الْتُّبْحِيطَةِ لِجَمِيعِ ذَوِي الْحَيَاةِ وَ
الْمُنْتَظَمَةِ بِلَا خَطَاءٍ وَلَا تُقْصَانٍ .. وَكَذَا مُشَاهَدَةً عَظَمَةً إِحَاطَةً حَقِيقَةً
الرَّحِيمِيَّةِ وَالْإِعَاشَةِ الشَّامِلَةِ لِكُلِّ الْمُرْتَبَقَيْنِ الْمُقَنَّنَةِ فِي كُلِّ وَقْتِ الْحَاجَةِ بِلَا
سَهْوٍ وَلَا نِسْيَانٍ جَلَّ جَلَالُ رَزَاقَهَا الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الْحَنَانُ الْمَنَانُ وَعَمَّ نَوَّاهُ وَ
شَمِيلٌ إِحْسَانُهُ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

يَا رَبِّ بِحَقِّ يَسِّرِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَا اللّٰهُ يَا رَحْمٰنُ يَا رَحِيمُ صَلٰ وَسَلِيمٌ عَلٰى
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أَلِيهِ وَاصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ بِعَدَدِ جَمِيعِ حُرُوفِ رَسَائِلِ التُّورِ
الْمَضْرُوبِ تِلْكَ الْحُرُوفُ فِي عَاشرَاتِ دَقَائِقِ جَمِيعِ عُمُرِنَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

مَعَ ضُرِبِ مَجْمُوعِهَا فِي ذَرَاتٍ وُجُودِي فِي مُدَّةِ حَيَاةِي وَأَغْفِرْلِي وَلِمَنْ
 يُعِينُنِي فِي نَشْرِ رَسَائِلِ النُّورِ وَكِتَابَتِهَا بِصَدَاقَةٍ بِكُلِّ صَلَاةٍ مِنْهَا وَلَا بَأْئِنَا وَ
 لِسَادَاتِنَا وَشُيوُخِنَا وَلَا خَوَاتِنَا وَلَا خَوَانِنَا وَلَطَلَبَةِ رِسَالَةِ النُّورِ الصَّادِقِينَ
 وَبِالْخَاصَّةِ لِمَنْ يَكْتُبُ وَيَسْتَنْسِخُ هَذِهِ الرِّسَالَةَ
 بِرَحْمَتِكَ يَا آرَحَمَ الرَّاحِمِينَ
 وَأَخِرُ دُعَوِيهِمُ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

İhtar

Bu Risalenin mahall-i zuhuru olan şu memleket muhitinde Risalet-ün Nur'un sair Risaleleri bulunmadığından ve ihtiyarsız olarak burada Te'lif edildiğinden, Âyet-ül Kübra gibi Risalelerde, zahirî bir tekrar suretinde başka SÖZLERin ve LEM'ALARın bir kısım mühim mes'eleleri zikredilmiş ve buralardaki Şakirdlere nisbeten herbiri birer küçük Risalet-ün Nur hükmüne geçmek hikmetiyle böyle yazdırılmış.

Bu müsveddenin birinci tebyizi bir mübarek Zât tarafından oldu. O Zâtın Tevafuktan haberi yokken yazdığı nûshada, kayda lâyık şöyle latif ve manidar bir Tevafuk gördük ki: O nûshanın

satırları başında | ler ALTIYÜZ ALTMİŞALTI olarak yazılmıştır. Bu hal ise, Hazret-i İmam-ı Ali (Radiyallahü Anh) tarafından bu hususî Risaleye verilen Âyet-ül Kübra namının cifrî ve ebedî makamı olan ALTIYÜZ ALTMİŞALTI adedine tam tamına muvafakatî ve mutabakatî ile, bu Risalenin bu nâma liyakatını gösterir. Hem Âyat-ı Kur'aniyenin adedi olan ALTIBIN ALTIYÜZ ALTMİŞALTInın dört mertebesinden üç mertebe-sine Tevafuku dahi, bu Risalenin, Âyatın bir Lem'ası olduğuna bir işaretir diye telakki etti.

Said Nursî

**Bugünlerde, Manevî Bir Muhaverede Bir Sual Ve
Cevabı Dinledim. Size, Bir Hülâsasını Beyan Edeyim:**

B i r i d e d i: Risale-i Nur'un İman ve Tevhid için büyük tahşidatları ve külli teçhizatları gittikçe çoğalıyor. Ve en muannid bir dinsizi susturmak için yüzde birisi kâfi iken, neden bu derece hararetle daha yeni tahşidat yapıyor?

O n a c e v a b e n d e d i l e r: "Risale-i Nur, yalnız bir căz'î tahribati ve bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki külli bir tahribati ve İslâmiyeti içine alan ve dağlar büyülüüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir Kalbi ve has bir Vicdanı İslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsid âletler ile dehşetli rahnelenen Kalb-i Umumîyi ve Efkâr-ı Âmmeyi ve umumun ve bahusus Avam-ı Mü'minînin istinadgâhları olan İslâmî Esasların ve Cereyanların ve Şearilerin kırılması ile bozulmağa yüz tutan Vicdan-ı Umumîyi, Kur'an'ın İ'cazyla ve geniş yaralarını Kur'anın ve İmanın ilâçları ile tedavi etmeye çalışiyor. Elbette böyle külli ve dehşetli tahribata ve rahnelere ve yaralara, Hakkalyakîn derecesinde, dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hâsiyetinde mücerreb ilâçlar ve hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki; bu zamanda Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın İ'caz-ı Manevîinden çıkan Risale-i Nur o Vazifeyi görmekle beraber, İmanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır." diye uzun bir mükâleme cereyan etti. Ben de tamamen işittim, hadsiz şükrettim. Kısa kesiyorum...

Said Nursî

* * *

Pokuzuncu Söz

(Onuncu Söz'ün Mühim Bir Zeyli ve Lâhikasının Birinci Parçası)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ❁ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَعِشِّيَا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ❁ يُخْرُجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرُجُ الْمَيِّتَ
مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ أَنْ
خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ
مِنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ
اخْتِلَافُ الْسِنَتِكُمْ وَالْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَالَمِينَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ
مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاوَكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ
يَسْمَعُونَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرَقَ خَوْفًا وَطَمَعاً وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ❁ وَمِنْ أَيَّاتِهِ
أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِإِمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَا كُمْ

دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا آتُتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿١﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ
لَهُ قَانِتُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدُوُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهَوْنُ عَلَيْهِ وَلَهُ
الْمَثُلُ الْأَعْلَى فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

İmanın bir Kutbunu gösteren bu Semavî Âyat-ı Kübranın ve Haşri isbat eden şu Kudsî Berahin-i Uzmânın bir Nükte-i Ekberi ve bir Hüccet-i A'zamı; bu "Dokuzuncu Şua"da beyan edilecek. Latif bir İnayet-i Rabbaniyedir ki: Bundan otuz sene evvel Eski Said, yazdığı Tefsir mukaddemesi "Muhakemat" namındaki Eserin âhirinde;

İKİNCİ MAKSAD: Kur'anda Haşre işaret eden iki Âyet Tefsir ve beyan edilecek.

نَحْوُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

deyip durmuş. Daha yazamamış. Hâlik-ı Rahîm'ime Delail ve Emarat-ı Haşriye adedince Şükür ve Hamd olsun ki, otuz sene sonra tevfik İhsan eyledi. Evet bundan dokuz-on sene evvel o iki Âyetten birinci Âyet olan

فَانظُرْ إِلَى أَفَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ
لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Ferman-ı İlahînin iki parlak ve çok kuvvetli hüccetleri ve Tefsirleri bulunan Onuncu Söz ile Yirmidokuzuncu Söz'ü În'am etti, münkirleri susturdu. Hem İman-ı Haşrîn hücum edilmez o iki metin kal'asından, dokuz ve on sene sonra ikinci Âyet olan başta mezkûr Âyat-ı Ekberin Tefsirini bu Risale ile İkram etti. İşte bu Dokuzuncu Şua, mezkûr Âyatıyla işaret edilen dokuz âlî Makam ve bir ehemmiyetli Mukaddemeden ibarettir.

M U K A D D E M E

[Haşir Akidesinin, pek çok ruhî faidelerinden ve hayatı neticelerinden birtek netice-i câmiayı ihtisar ile beyan ve hayat-ı insaniyeye hususan hayat-ı içtimaiyesine ne derece lüzumlu ve zarurî olduğunu izhar ve bu İman-ı Haşrî Akidesinin pek çok hüccetlerinden bir tek Hüccet-i Külliyyeyi icmal ile göstermek ve o Akide-i Haşriye ne derece bedihî ve şübhесiz bulunduğu ifade etmekten ibaret olarak "İki Nokta"dır.]

BİRİNCİ NOKTA:Âhiret Akidesi, hayat-ı içtimaiye ve şahsiye-i insaniyenin üss-ül esası ve saadetinin ve kemalâtının esasları olduğuna üzerinden delillerinden bir mikyas olarak yalnız dört tanesine işaret edeceğiz.

B i r i n c i s i : Nev-i beşerin hemen yarısını teşkil eden çocuklar, yalnız Cennet fikriyle, onlara dehşetli ve ağlatıcı görünen ölümlere ve vefatlara karşı dayanabilirler ve gayet zaif ve nazik vücutlarında bir Kuvve-i Maneviye bulabilirler ve her şeyden çabuk ağlayan gayet mukavemetsiz Mizac-ı Ruhlarında, o Cennet ile bir ümid bulup mesurane yaşayabilirler. Meselâ Cennet fikriyle der: "Benim küçük Kardeşim veya arkadaşım öldü, Cennet'in bir kuşu oldu. Cennet'te gezer, bizden daha güzel yaşar." Yoksa her vakit etrafında kendi gibi çocukların ve büyüklerin ölümleri, o zaif bîçarelerin endişeli nazarlarına çarpması; mukavemetlerini ve Kuvve-i Maneviyelerini zîr ü zeber ederek gözleriyle beraber Ruh, Kalb, Akıl gibi bütün Letaifini dahi öyle aflatıracak, ya mahvolup veya divane bir bedbaht hayvan olacaktı.

İkinci delíl : Nev-i İnsanın bir cihette nîfî olan ihtiyarlar, yalnız Hayat-ı Uhreviye ile yakınlarında bulunan kabre karşı tahammül edebilirler. Ve çok alâkadar oldukları hayatlarının yakında sönmesine ve güzel dünyalarının kapanmasına mukabil bir teselli bulabilirler ve çocuk hüküme geçen seri-üt teessür Ruhlarında ve mizaçlarında, mevt ve zevalden çıkan elîm ve dehşetli me'yusiyete karşı, ancak Hayat-ı Bâkiye umidiyle mukabele edebilirler. Yoksa o şefkate lâyık

muhteremler ve sükûnete ve İstirahat-ı Kalbiyeye çok muhtaç o endişeli babalar ve analar, öyle bir vaveylâ-i ruhî ve bir dağdağa-i kalbî hisse-deceklerdi ki; bu dünya onlara zulmetli bir zindan ve hayat dahi kasavetli bir azab olurdu.

Üçüncü dellî: İnsanların hayat-ı içtimaiyesinde en kuvvetli medarı olan gençler, delikanlılar, şiddet-i galeyanda olan hissiyatlarını ve ifratkâr bulunan nefis ve hevalarını tecavüzattan ve zulümlerden ve tahribattan durdurmak için hayat-ı içtimaiyenin hüsn-ü cereyanını temin eden; yalnız Cehennem fikridir. Yoksa Cehennem endişesi olmazsa, "El-hükümü lil-galib" kaidesiyle o sarhoş delikanlılar, hevesatları peşinde bîçare zaîflere, âcizlere, dünyayı Cehennem'e çevireceklerdi ve yüksek İnsaniyeti gayet süflî bir hayvaniyete döndüreceklerdi.

Dordüncü dellî: Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cem'iyetli merkez ve en esaslı zenberek ve dünyevî saadet için bir Cennet, bir melce, bir tahassüngâh ise; aile hayatıdır. Ve herkesin hanesi, küçük bir dünyasıdır. Ve o hane ve aile hayatının hayatı ve saadeti ise; samimî ve ciddî ve vefadarane hürmet ve hakikî ve şefkatlı ve fedakârane merhamet ile olabilir. Ve bu hakikî hürmet ve samimî merhamet ise; ebedî bir arkadaşlık ve daimî bir refakat ve sermedî bir beraberlik ve hadsiz bir zamanda ve hudutsuz bir hayatta birbiriyle pederane, ferzendane, kardeşane, arkadaşane münasebetlerin bulunmak fikriyle ve akidesiyle olabilir. Meselâ der: "Bu haremim, ebedî bir Âlemde, ebedî bir Hayatta, daimî bir refika-i hayatımdır. Şimdilik ihtiyar ve çirkin olmuş ise de zararı yok. Çünkü ebedî bir güzelliği var, gelecek. Ve böyle daimî arkadaşlığın hatırı için herbir fedakârlığı ve merhameti yaparım." diyerek o ihtiyare karısına, güzel bir Huri gibi muhabbetle, şefkatle, merhametle mukabele edebilir. Yoksa kısapçı bir-iki saat surî bir refakatten sonra ebedî bir firak ve müfarakate uğrayan o arkadaşlık; elbette gayet surî ve muvakkat ve esassız, hayvan gibi bir rikkat-i cinsîye manasında ve bir mecazî merhamet ve sunî bir hürmet verebilir ve hayvanatta olduğu gibi; başka menfaatler ve sair galib hisler, o hürmet ve merhameti mağlub edip o dünya Cennetini, Cehenneme çevirir.

İşte İman-ı Haşrînین yüzey neticesinden birisi; hayat-ı içtimaiye-i insaniyeye taalluk eder. Ve bu tek neticenin de yüzey cihetinden

ve faydalarından mezkûr dört delile sairleri kıyas edilse anlaşılır ki: **Hakikat-ı Haşriyenin tahakkuku ve vukuu; İnsaniyetin ulvî Hakikatı ve külli haceti derecesinde kat'îdir.** Belki İnsanın midesindeki ihtiyacın vücudu, taamların vücuduna delalet ve şehadetinden daha zahirdir ve daha ziyade tahakkukunu bildirir. Ve eğer bu Hakikat-ı Haşriyenin neticeleri İnsaniyetten çıksa; o çok ehemmiyetli ve yüksek ve hayatdar olan İnsaniyet Mahiyeti, murdar ve mikrop yuvası bir lâşe hükmüne sukut edeceğini isbat eder. Beşerin idare ve ahlâk ve içtimaiyatı ile çok alâkadar olan içtimaiyyun ve siyasiyyun ve ahlâkiyyunun kulakları çınlasın!.. Gelsinler, bu boşluğu ne ile doldurabilirler ve bu derin yaraları ne ile tedavi edebilirler?

İKİNCİ NOKTA: Hakikat-ı Haşriyenin hadsiz bürhanlarından sair Erkân-ı İmaniyeden gelen şehadelerin hülâsasından çıkan bir bürhanı, gayet muhtasar bir surette beyan eder. Şöyle ki:

Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Risaletine delalet eden bütün Mu'cizeleri ve bütün Delail-i Nübûvveti ve Hakkaniyetinin bütün Bürhanları, birden Hakikat-ı Haşriyenin tahakkukuna şahadet ederek isbat ederler. Çünkü bu Zâtın bütün Hayatında bütün Davaları, Vahdaniyetten sonra Haşirde temerküz ediyor. Hem umum Peygamberleri tasdik eden ve ettiren bütün Mu'cizeleri ve Hüccetleri, aynı Hakikate şahadet eder.

Hem وَرِسُلِهِ Kelimesinden gelen şahadeti bedahet derecesine çıkaran وَكُتُبِهِ şahadeti de aynı Hakikate şahadet eder.

Şöyle ki: Başta Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Hakkaniyetini isbat eden bütün Mu'cizeleri, Hüccetleri ve Hakikatları, birden Hakikat-ı Haşriyenin tahakkukuna ve vukuuna şahadet edib isbat ederler. Çünkü Kur'anın hemen üçten birisi Haşirdir ve ekser kısa Surelerinin başlarında gayet kuvvetli Âyat-ı Haşriyedir. Sarîhan ve işareten binler Âyatiyla aynı Hakikatı haber verir, isbat eder, gösterir. Meselâ:

إِذَا الشَّمْسُ كُوَرَثٌ * يَا آَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ

إِذَا زُلْزَلَتِ الْأَرْضُ زُلْزَالَهَا * إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ * إِذَا السَّمَاءُ اشْقَقَتْ *
 عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ * هَلْ آتَيْكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ

gibi, otuz-kırk Surelerin başlarında bütün kat'iyetle Hakikat-ı Haşriyeyi Kâinatın en ehemmiyetli ve vâcib bir Hakikati olduğunu göstermekle beraber, sair Âyetlerinde dahi o Hakikatın çeşit çeşit delillerini beyan edib ikna' eder. Acaba birtek Âyetin birtek işaretti, gözümüz önünde Ulûm-u İslâmîyede müteaddid ilmî ve kevnî Hakikatlari meyve veren bir Kitabın binler böyle şahadetleri ve davaları ile, Güneş gibi zuhur eden İman-ı Haşrı; Hakikatsız olması güneşin inkâri belki Kâinatın ademi gibi hiçbir cihet-i imkânı var mı! Ve yüz derece muhal ve bâtil olmaz mı? Acaba bir sultanın birtek işaretti yalan olmamak için bazan bir ordu hareket edib çarşılığı halde, o pek ciddî ve izzetli sultanın binler sözleri ve va'dleri ve tehdidlerini yalan çıkarmak hiçbir cihette kabil midir! Ve hakikatsız olmak mümkün müdür!

Acaba onuç asırda fâsilasız olarak hadsiz Ruhlara, Akillara, Kalblere, nefislere Hak ve Hakikat dairesinde Hükmeden, Terbiye eden, İdare eden bu manevî Sultan-ı Zîşan'ın birtek işaretti böyle bir Hakikati isbat etmeye kâfi iken, binler tasrihat ile bu Hakikat-ı Haşriyeyi gösterip isbat ettikten sonra, o Hakikati tanımayan bir echel ahmak için Cehennem azabı lâzım gelmez mi! Ve Ayn-ı Adalet olmaz mı! Hem birer zamana ve birer devre hükmeden bütün Semavî Suhuflar ve Mukaddes Kitablar dahi, bütün istikbale ve umum zamanlara hükümlen olan Kur'anın tafsîlatla, izahatla tekrar ile beyan ve isbat ettiği Hakikat-ı Haşriyeyi, asırlarına ve zamanlarına göre o Hakikati kat'î kabul ile beraber, tafsîlatsız ve perdeli ve muhtasar bir surette beyan, fakat kuvvetli bir tarzda iddia ve isbatları; Kur'anın Davasını binler imza ile tasdik ederler.

Bu bahsin münasebetiyle Risale - i Münacat'ın âhirinde,
 إِيمَانٌ بِالْيَوْمِ الْآخِرِ Rüknüne sair Rükünlerin hususan گُتُب رُسُلُün
 şahadeti, Münacat suretinde zikredilen pek kuvvetli ve hülâsalı ve bütün evhamları izale eden bir Hüccet-i Haşriye aynen buraya giriyor. Şöyle ki: Münacat'ta demiş:

Ey Rabb-i Rahîm'im! Resul-i Ekrem'inin Talimiyle ve Kur'an-ı Hakîm'in Dersiyle anladım ki: Başta Kur'an ve Resul-i Ekrem'in olarak bütün Mukaddes Kitablar ve Peygamberler, bu dünyada ve her tarafta nümuneleri görülen Celalli ve Cemalli İsimlerinin Tecellileri daha parlak bir surette Ebed-ül Âbâdda devam edeceğine ve bu fâni Âlemde rahîmane Cilveleri, Nümuneleri müşahede edilen İhsanatının daha şaaşalı bir tarzda Dâr-ı Saadette istimrarına ve Bekasına ve bu kısa hayat-ı dünyeviyede onları zevk ile gören ve muhabbet ile refakat eden müştakların, Ebedde dahi refakatlarına ve beraber bulunmalarına İcma' ve İttifak ile şahadet ve delalet ve işaret ederler. Hem üzer Mu'cizat-ı Bahirelerine ve Âyat-ı Katialarına istinaden, başta Resul-i Ekrem ve Kur'an-ı Hakîm'in olarak bütün Nurânî Ruhların Sahibleri olan Peygamberler ve bütün Münevver Kalblerin Kutubları olan Veliler ve bütün keskin ve Nurlu Akılların madenleri olan Siddîkînler, bütün Suhuf-u Semaviyede ve Kütüb-ü Mukaddesede Senin çok tekrar ile ettiğin binler va'dlerine ve tehdidlerine istinaden, hem Senin Kudret ve Rahmet ve İnat ve Hikmet ve Celal ve Cemal gibi Âhireti iktiza eden Kudsî Sifatlarına, Şe'nlerine ve Senin İzzet-i Celaline ve Saltanat-ı Rububiyetine itimaden, hem Âhiretin izlerini ve tereşuhatını bildiren hadsiz Keşfiyatlarına ve Müşahedelerine ve İlîmîyakîn ve Aynîyakîn derecesinde bulunan İtikadlarına ve İmanlarına binaen Saadet-i Ebediyeyi İnsanlara müjdeliyorlar. Ehl-i dalalet için Cehennem ve Ehl-i Hidayet için Cennet bulunduğuunu haber verip ilân ediyorlar, kuvvetli İman edib şahadet ediyorlar.

Ey Kadîr-i Hakîm! Ey Rahman-ı Rahîm! Ey Sadîk-ul Va'd-il Kerim! Ey İzzet ve Azamet ve Celal Sahibi Kahhar-ı Zülcelal!.. Bu kadar Sadık Dostlarını, bu kadar va'dlerini ve bu kadar Sîfât ve Şuunatını yalancı çıkarmak, tekzib etmek ve Saltanat-ı Rububiyetinin kat'î muktaziyatını tekzib edib yapmamak ve Senin sevdığın ve onlar dahi Seni tasdik ve itaat etmekle kendilerini Sana sevdiren hadsiz makbul İbadının Âhirete bakan hadsiz Dualarını ve Davalarını reddetmek, dinlememek ve küfür ve isyan ile ve Seni va'dinde tekzib etmekle, Senin Azamet ve Kibriyana dokunan ve İzzet-i Celaline dokunduran ve Uluhiyetinin Haysiyetine ilişen ve Şefkat-i Rububiyyetini müteessir eden ehl-i dalaleti ve ehl-i küfrü Haşrin inkârında, onları tasdik etmekten yüzbinler derece Mukaddessin ve hadsiz derece Münezzeх ve Âlîsin. Böyle nihayetsiz bir zulümden ve nihayetsiz

bir çirkinlikten, Senin o nihayetsiz Adaletini ve nihayetsiz Cemalini ve hadsiz Rahmetini, hadsiz derece Takdis ediyoruz. Ve bütün kuvvetimizle İman ederiz ki: O yüzbinler Sadık Elçilerin ve o hadsiz doğru Dellâl-ı Saltanatın olan Enbiya, Asfiya, Evliyalar, Hakkalyakîn, Aynelyakîn, İl-melyakîn suretinde Senin Uhrevî Rahmet Hazinelerine, Âlem-i Bekadaki İhsanatının Definelerine ve Dâr-ı Saadette tamamıyla zuhur eden güzel İsimlerinin hârika güzel Cilvelerine şahadetleri Hak ve Hakikattir ve işaretleri doğru ve mutabiktir ve beşaretleri sadık ve vaki'dir. Ve onlar bütün Hakikatların mercii ve güneşî ve hamisi olan "H A K " İsminin en büyük bir şuai; bu Hakikat-ı Ekber-i Haşriye olduğunu İman ederek, Senin Emrin ile Senin İbadına Hak Dairesinde Ders veriyorlar ve Ayn-ı Hakikat olarak talim ediyorlar. Ya Rab! Bunların Ders ve Talimlerinin hakkı ve hürmeti için, bize ve Risale-i Nur Talebelerine İman-ı Ekmel ve Hüsn-ü Hâtîme ver ve bizleri Onların Şefaatlerine mazhar eyle, **آمين!**..

Hem nasılıki Kur'anın belki bütün Semavî Kitabların Hakkaniyetini isbat eden umum Deliller ve Hûccetler ve Habibullah'ın belki bütün Enbiyanın Nübûvvetlerini isbat eden umum Mu'cizeler ve Bürhanlar, dolayısıyla en büyük müddeaları olan Âhiretin tahakkukuna delalet ederler. Aynen öyle de, Vâcib-ül Vücud'un Vücduna ve Vahdetine şahadet eden ekser Deliller ve Hûccetler, dolayısıyla Rububiyetin ve Uluhiyetin en büyük medarı ve mazharı olan Dâr-ı Saadetin ve Âlem-i Bekanın Vücduna, açılmasına şahadet ederler. Çünkü gelecek makamatta beyan ve isbat edileceği gibi, Zât-ı Vâcib-ül Vücud'un hem Mevcudiyeti, hem umum Sıfatları, hem ekser İsimleri, hem **Rububiyet, Uluhiyet, Rahmet, İnayet, Hikmet, Adalet** gibi Vasıfları, Şe'nleri lüzum derecesinde Âhireti iktiza ve vücub derecesinde Bâki bir Âlemi istilzam ve zaruret derecesinde mükâfat ve mücazat için Haşrı ve Neşri isterler.

Evet madem Ezelî ve Ebedî bir Allah var; elbette Saltanat-ı Uluhiyetinin sermedî bir medarı olan Âhiret vardır. Ve madem bu Kâinatta ve zîhayatta gayet Haşmetli ve Hikmetli ve Şefkatlı bir Rububiyet-i Mutlaka var ve görünüyor. Elbette o Rububiyetin Haşmetini sukuttan ve Hikmetini abesiyyetten ve Şefkatini gadirden kurtaran, ebedî bir Dâr-ı Saadet bulunacak ve girilecek.

Hem madem göz ile görünen bu hadsiz İn'amalar, İhsanlar, Lütuflar, Keremler, İnayetler, Rahmetler; Perde-i Gayb arkasında bir Zât-ı Rahman-ı Rahîm'in

bulunduğunu sönmemiş Akıllara, ölmemiş Kalblere gösterir. Elbette İn'amı istihzadan ve İhsanı aldatmaktan ve İnayeti adavetten ve Rahmeti azabdan ve Lütuf ve Keremi ihanetten halâs eden ve İhsanı İhsan eden ve Nimeti Nimet eden, bir Âlem-i Bâkide bir Hayat-ı Bâkiye var ve olacaktır.

Hem madem bahar faslında zeminin dar sahifesinde hatasız yüzbin Kitabı birbiri içinde yazan bir Kalem-i Kudret gözüümüz önünde yorulmadan işliyor. Ve o Kalem Sahibi yüzbin defa ahd ve va'detmiş ki: "Bu dar yerde ve karışık ve birbiri içinde yazılan bahar Kitabından daha kolay olarak geniş bir yerde güzel ve lâyemut bir Kitabı yazacağım ve size okutturacağım" diye, bütün Fermanlarda o Kitabdan bahsediyor. Elbette ve herhalde o Kitabın aslı yazılmış ve Haşır ve Neşir ile haşiyeleri de yazılacak ve umumun Defter-i A'malleri onda kaydedilecek. Hem madem bu Arz, kesret-i mahlukat cihetiley ve mütemadiyen değişen yüzbinler çeşit çeşit enva'-ı zevil-hayat ve zevilervahin meskeni, menşei, fabrikası, meşheri, mahşeri olması haysiyetyle bu Kâinatın Kalbi, merkezi, hülâsası, neticesi, sebeb-i hilkati olarak gayet büyük öyle bir ehemmiyeti var ki; küçüklüğüyle beraber koca Semavata karşı denk tutulmuş. Semavî

Fermanlarda daima **رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** deniliyor. Ve madem bu mahiyetteki Arz'ın her tarafına hükmeden ve ekser mahlukatına tasarruf eden ve ekser zîhayat mevcudatını teshir edib kendi etrafına toplattıran ve ekser masnuatını kendi hevesatının hendesesiyle ve ihtiyacının düsturlarıyla öyle güzelce Tanzim ve Teşhir ve Tezin ve çok antika nevilerini liste gibi birer yerlerde öyle toplayıp süslettirir ki, değil yalnız ins ve cinn nazarlarını, belki Semavat Ehlinin ve Kâinatın nazar-ı dikkatlerini ve takdirlерini ve Kâinat Sahibinin Nazar-ı İstihsannı celbetmekle gayet büyük bir ehemmiyet ve kıymet alan ve bu haysiyetle bu Kâinatın Hikmet-i Hilkati ve Büyük Neticesi ve Kiymetli Meyvesi ve Arz'ın Halifesi olduğunu fenleriyle, san'atlariyla gösteren ve dünya cihetinde Sani-i Âlem'in Mu'cizeli San'atlарını gayet güzelce Teşhir ve Tanzim ettiği için, isyan ve küfrüyle beraber dünyada bırakılan ve azabı te'hir edilen ve bu hizmeti için imhal edilmiş muvaffakiyet gören Nev-i Benî-Âdem var. Ve madem bu mahiyetteki Nev-i Benî-Âdem, mizaç ve Hilkat itibariyle gayet zaîf ve

âciz ve gayet acz ve fakriyla beraber hadsiz ihtiyacatı ve teellümatı olduğu halde, bütün bütün kuvvetinin ve ihtiyarının fevkinde olarak koca Küre-i Arz'i, o nev-i insana lüzumu bulunan her nevi madenlere mahzen ve her nevi taamlara anbar ve nev-i insanın hoşuna gidecek her çeşit mallara bir dükkan suretine getiren, gayet kuvvetli ve hikmetli ve şefkatli bir Mutasarrif var ki, böyle nev-i insana bakıyor, besliyor, istediğini veriyor.

Ve madem bu Hakikatteki bir Rab; hem insanı sever, hem kendini İnsana sevdirir; hem Bâkidir, hem Bâki Âlemleri var, hem Adaletle her işi görür ve Hikmetle herşeyi yapıyor. Hem bu kısa hayatı dünyeviyede ve bu kısacık ömr-ü beserde ve bu muvakkat ve fâni zeminde o Hâkim-i Ezeli'nin Haşmet-i Saltanatı ve Sermediyet-i Hâkimiyeti yerleşemiyor. Ve nev-i insanda vuku bulan ve Kâinatın İntizamına ve Adalet ve Muvazenelerine ve Hüsn-ü Cemaline münaflî ve muhalif çok büyük zulümleri ve isyanları ve velinimetine ve onu şefkatle besleyene karşı ihanetleri, inkârları, küfürleri bu dünyada cezasız kalıp, gaddar zalim, rahat ile hayatını ve bîçare mazlum meşakkatler içinde ömürlerini geçirirler. Ve umum Kâinatta eserleri görünen şu Adalet-i Mutlakanın mahiyeti ise; dirilmemek suretiyle o gaddar zalimlerin ve me'yus mazlumların vefatındaki müsavatlarına bütün bütün ziddir, kaldırırmaz, müsaade etmez!..

Ve madem nasılıki Kâinatın Sahibi, Kâinattan zemini ve zeminden nev-i insanı intihab edib gayet büyük bir makam, bir ehemmiyet vermiş. Öyle de, nev-i insandan dahi Makasîd-ı Rububiyetine tevafuk eden ve kendilerini İman ve Teslim ile Ona sevdiren hakikî İnsanlar olan Enbiya ve Evilya ve Asfiyayı intihab edib kendine Dost ve Muhabat ederek, Onları Mu'cizeler ve Tevfikler ile İkram ve düşmanlarını Semavî Tokatlar ile Tazib ediyor. Ve bu kıymetli ve sevimli Dostlarından dahi, Onların İmami ve Mefhari olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ı intihab ederek, ehemmiyetli Küre-i Arz'in yarısını ve ehemmiyetli nev-i insanın beşten birisini uzun asırlarda Onun Nuruyla Tenvir ediyor. Âdetâ bu Kâinat Onun için yaratılmış gibi; bütün gayeleri Onun ile ve Onun Dini ile ve Kur'anî ile tezahür ediyor. Ve o pek çok kıymetdar ve milyonlar sene yaşayacak kadar hadsiz Hizmetlerinin ücretlerini hadsiz bir zamanda almaya müstehak ve lâyık iken, gayet meşakkatler ve mücahedeler içinde altmışşuç sene gibi kısacık bir ölüm verilmiş. Acaba hiçbir cihetle

hiçbir imkânı, hiçbir ihtimalı, hiçbir kabiliyeti var mı ki; O Zât, bütün Emsali ve Dostlarıyla beraber dirilmesin ve şimdi de Ruhen diri ve hayy olmasın? İ'dam-ı ebedî ile mahvolsunlar? Hâşâ, yüzbin defa hâşâ ve kellâ.. Evet bütün Kâinat ve Hakikat-ı Âlem, Onun dirilmesini dava eder ve hayatını Sahib-i Kâinat'tan taleb ediyor...

Ve madem Yedinci Şua olan "Âyet-ül Kübra"da herbiri bir dağ kuvvetinde otuzuç aded İcma-ı Azîm isbat etmişler ki: Bu Kâinat bir Elden çıkmış ve birtek Zâtın mülküdür ve Kemalât-ı İlahiyenin medarı olan Vahdetini ve Ehadiyetini bedahetle göstermişler ve Vahdet ve Ehadiyet ile bütün Kâinat, O Zât-ı Vâhid'in emirber neferleri ve musahhar memurları hükmüne geçiyor ve Âhiretin gelmesiyle, Kemalâtı sukttan ve Adalet-i Mutlakası müstehziyane Gadr-ı Mutlaktan ve Hikmet-i Âmmesi sefahetkârane abesiyetten ve Rahmet-i Vasası İâhiyane tazibden ve İzzet-i Kudreti zelilane acizden kurtullular, takaddüs ederler. Elbette ve elbette ve herhalde İman-ı Billahın üzeren nüktesinden bu altı mademlerdeki Hakikatların muktezasıyla; Kiyamet kopacak, Haşır ve Neşir olacak, Dâr-ı Mücazat ve Mükâfat açılacak... Tâ ki Arz'in mezkûr ehemmiyeti ve merkeziyeti ve İnsanın ehemmiyeti ve kıymeti tahakkuk edebilsin ve Arz ve İnsanın Hâlkı ve Rabbi olan Mutasarrîf-ı Hakîm'in mezkûr Adaleti, Hikmeti, Rahmeti, Saltanati takarrur edebilsin ve o Bâki Rabb'in mezkûr Hakikî Dostları ve Müştakları i'dam-ı ebedîden kurtulsun ve o Dostların en Büyüüğü ve en Kıymetdarı, bütün Kâinatı memnun ve minnetdar eden Kudsî Hizmetlerinin mükâfatını görsün ve Sultan-ı Sermedî'nin Kemalâtı naks ve kusurdan ve Kudreti acizden ve Hikmeti sefahetten ve Adaleti zulümden tenezzüh ve takaddüs ve teberri etsin.

E l h a s ı l : Madem Allah var, elbette Âhiret vardır...

Hem nasılıki mezkûr üç Erkân-ı İmaniye onları isbat eden bütün delilleriyle Haşre şahadet ve delalet ederler. Öyle de

وَبِمَلِئَكَتِهِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى

olan iki Rükn-ü İmanî dahi, Haşri istilzam edib kuvvetli bir surette Âlem-i Bekaya şahadet ve delalet ederler. Şöyledi ki: Melaikenin Vücutunu ve Vazife-i Ubudiyetlerini isbat eden bütün deliller ve hadsiz müşahedeler, mükalemeler, dolayısıyla Âlem-i Ervahın ve Âlem-i Gaybin ve Âlem-i Bekanın

ve Âlem-i Âhiretin ve ileride cin ve ins ile şenlendirilecek olan Dâr-ı Saadetin ve Cennet ve Cehennem'in Vücutlarına delalet ederler. Çünkü Melekler bu Âlemleri Îzn-i İlahî ile görebilirler ve girerler ve Hazret-i Cebraîl gibi, İnsanlar ile görüşen umum Melaike-i Mukarrebîn mezkûr Âlemlerin Vücutlarını ve onlar, onlarda gezdiklerini müttefikan haber veriyorlar. Görmediğimiz Amerika kitâsının vücutunu, ondan gelenlerin ihbarıyla bedihî bildiğimiz gibi; yüz tevatür kuvvetinde bulunan Melaike ihbaratıyla Âlem-i Bekanın ve Dâr-ı Âhiretin ve Cennet ve Cehennem'in vücutlarına o kat'iyette İman etmek gerektir ve öyle de İman ederiz. Hem Yirmialtinci Söz olan Risale-i Kader'de "İman-ı Bilkader" Rüknünü isbat eden bütün deliller; dolayısıyla Haşre ve Neşr-i Suhufa ve Mizan-ı Ekberdeki Müvazene-i A'male delalet ederler. Çünkü herşeyin mukadderatını gözümüz önünde Nizam ve Mizan Levhalarında kaydetmek ve her Zihayatin sergüzeş-i hayatıyelerini kuvve-i hâfızalarında ve çekirdeklerinde ve sair elvah-ı misaliyede yazmak ve her zîruhun hususan İnsanların defter-i a'mallerini Elvah-ı Mahfuzada tesbit etmek ve geçirmek; elbette öyle muhit bir Kader ve hakîmane bir takdir ve müdakkikane bir Kayîd ve hâfîzane bir Kitabet; ancak Mahkeme-i Kübrada umumî bir Muhamkeme neticesinde daimî bir Mükâfat ve Mücazat için olabilir. Yoksa o ihatalı ve inceden ince olan kayîd ve muhafaza; bütün bütün manasız, faidesiz kalır, Hikmete ve Hakikate münâfi olur. Hem Haşîr gelmezse; Kader kalemiyle yazılan bu Kitab-ı Kâinatın bütün muhakkak manaları bozulur ki, hiçbir cihet-i imkânı olamaz. Ve o ihtimal, bu Kâinatın Vücutunu inkâr gibi bir muhal, belki bir hezeyan olur...

E l h a s i l : İmanın Beş Rüknü bütün delilleriyle, Haşîr ve Neşrin vukuuna ve Vücutuna ve Dâr-ı Âhiretin Vücutuna ve açılmasına delalet edib isterler ve şehadet edib taleb ederler. İşte Hakikat-ı Haşriyenin Azametine tam muvafık böyle azametli ve sarsılmaz direkleri ve bürhanları bulunduğu içindir ki: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'in hemen hemen üçten birisini Haşîr ve Âhireti teşkil ediyor ve onu bütün Hakaikine temel taşı ve üss-ül esas yapıyor ve herşeyi onun üstüne bina ediyor...

(Mukaddeme nihayet buldu.)

Onbirinci Şu'a

(DENİZLİ HAPSİNİN BİR MEYVESİ)

[Zendeka ve küfr-ü mutlaka karşı Risale-i Nur'un bir Müdafaanamesidir. Ve bu hapsimizde hakikî Müdafaanamemiz dahi budur. Çünkü, yalnız buna çalışıyoruz.

Bu Risale, Denizli hapishanesinin bir meyvesi ve bir hatırlası ve iki Cuma günü nün mahsülüdür.]

SAİD NURSÎ

Meyve Risalesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضَعْ سِنِينَ

Âyetinin ihbarı ve Sırriyla Yusuf Aleyhisselâm mahpusların Pîridir. Ve hapishane bir nevi Medrese-i Yusufiye olur. Madem Risale-i Nur Şakirdleri, iki defadır çoklukla bu Medreseye giriyorlar; elbette Risale-i Nur'un hapse temas ve isbat ettiği bir kısım mes'elelerinin kısacık hülâsalarını, bu terbiye için açılan Dershanede okumak ve okutmakla tam terbiye almak lâzım geliyor. İşte o hülâsalardan beşaltı tanesini beyan ediyoruz.

Birincisi

Dördüncü Söz'de izahı bulunan, her gün yirmidört saat sermaye-i hayatı Hâlikimiz bize İhsan ediyor. Tâ ki, iki Hayatımıza lâzım şeyler o sermaye ile alınsın. **Biz** kısacık hayat-ı dünyeviyeye yirmiüç saatı sarfedib, **beş farz** Namaza kâfi gelen bir saati, pek çok uzun olan Hayat-ı Uhreviyemize sarfetmezsek; ne kadar hilaf-ı akıl bir hata ve o hatanın cezası olarak hem kalbî, hem ruhî sıkıntıları çekmek ve o sıkıntılar yüzünden Ahlâknı bozmak ve me'yusane hayatını geçirmek sebebiyle, değil terbiye almak, belki terbiyeyin aksine gitmekle ne derece hasaret ederiz, kıyas edilsin. Eğer, bir saati **beş farz** Namaza sarfetsek; o halde hapis ve musibet müddetinin herbir saati, bazan bir gün İbadet ve fâni bir saati bâki saatler hükmüne gecebilmesi ve kalbî ve ruhî me'yusiyet ve sıkıntılarının kısmen zeval bulması ve hapse sebebiyet veren hatalara keffareten afvettirmesi ve hapsin Hikmeti olan terbiyeyi alması ne derece kârlı bir İmtihan, bir Ders ve musibet arkadaşlarıyla teselliidarane bir hoş-sohbet olduğu düşünülsün...

Dördüncü Söz'de denildiği gibi, bin lira ikramiye kazancı için, bin adam iştirak etmiş bir piyango kumarına yirmidört lirasından beş-on lirayı veren ve yirmidörtten birisini ebedî bir mücevherat hazinesinin biletine vermeyen; halbuki dünyevî piyangoda o bin lirayı kazanmak ihtimali binden birdir, çünkü bin hissedar daha var. Ve uhrevî Mukadderat-ı Beşer piyangosunda, Hüsn-ü Hâtimeye mazhar Ehl-i İman için kazanç ihtimali binden dokuzyüz doksan dokuz olduğuna yüzyirmidört bin Enbiyanın ona dair İhbârını Keşf ile tasdik eden Evliyadan ve Asfiyadan hadd u hesaba gelmez Sadık Muhbirler haber verdikleri halde, evvelki piyangoya koşmak, ikincisinden kaçmak ne derece maslahata muhalif düşer mukayese edilsin.

Bu mes'elede haphane müdürleri ve ser-gardiyaları ve belki memleketin idare müdebberleri ve asayiş muhafizleri Risale-i Nur'un bu Dersinden memnun olmaları gerektir. Çünkü bin mütedeeyin ve Cehennem hapsini her vakit tahattur eden adamların idare ve inzibati, on namazsız ve itikadsız, yalnız dünyevî hapsi düşünen ve haram-helâl bilmeyen ve kısmen serseriliğe alışan adamlardan daha kolay olduğu, çok tecrübelerle görülmüş.

* * *

İkinci Mes'elenin Hülâsası

Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberi'nin güzelce izah ettiği gibi: Ölüm o kadar kat'î ve zahirdir ki; bugünün gecesi ve bu günün kişi gelmesi gibi ölüm başımıza gelecek. Bu hapishane nasıl mütemadiyen çikanlar ve girenler için muvakkat bir misafirhanedir. Öyle de: Bu zemin yüzü dahi, acele hareket eden kafilelerin yollarında bir gecelik konmak ve göçmek için bir handır. Herbir şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm, elbette Hayattan ziyade bir istediği var. İşte bu dehşetli Hakikatin Muammasını Risale-i Nur hall ve keşfetmiş. Bir kısacık hülâsası şudur: Madem ölüm öldürülüyor ve kabir kapısı kapanmıyor; elbette bu eccl celladının elinden ve kabir haps-i münferidinden kurtulmak çaresi varsa, İnsanın en büyük ve herşeyin fevkinde bir endişesi, bir mes'elesidir. Evet çaresi var ve Risale-i Nur Kur'anın Sırıyla o çareyi iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmiş. Kısacık hülâsası şudur ki:

Ölüm ya i'dam-ı ebedîdir; hem o İnsانı, hem bütün ahbabını ve akaribini asacak bir darağacıdır. Veyahut başka bir Bâki Âleme gitmek ve İman vesikasıyla saadet sarayına girmek için bir terhis tezkeresidir. Ve kabir ise, ya karanlıklı bir haps-i münferid ve dipsiz bir kuyudur veyahut bu zindan-ı dünyadan bâki ve nurani bir ziyafetgâh ve bağıstana açılan bir kapıdır. Bu Hakikati "**Gençlik Rehberi**" bir temsil ile isbat etmiş. Meselâ; Bu hapsin bahçesinde asmak için darağacıları konulmuş ve onların dayandıkları duvarın arkasında gayet büyük ve umum dünya iştirak etmiş bir piyango dairesi kurulmuş. Biz bu hapisteki beşyüz kişi, her halde hiç müstesnasi yok ve kurtulmak mümkün değil, bizi birer birer o meydana çağıracaklar: Ya "**Gel i'dam ilânını al, darağacına çık**" veya "**Daimî haps-i münferid puslasını tut, bu açık kapıya gir.**" veyahut "**Sana mujde!. Milyonlar altın biletî sana çıkmış, gel al.**" diye her tarafta ilânatlar yapılıyor. Biz de gözümüzle görüyoruz ki, birbiri arkasında o darağacılarına çıkıyorlar. Bir kısmın asıldıklarını müşahede ediyoruz. Bir kısmı da, darağacılarını basamak yapıp o duvarın arkasındaki piyango dairesine girdiklerini; orada büyük ve ciddî

memurların kat'î haberleri ile görür gibi bildiğimiz bir sırada, bu hapishanemize iki heyet girdi. Bir kafile elliinde çalgılar, şarablar, zahirde gayet tatlı helvalar, baklavalar var. Bizlere yedirmeğe çalıştılar. Fakat o tatlılar zehirlidir, insî şeytanlar içine zehir atmışlar.

İkinci cemaat ve heyet, elliinde terbiyename ve helâl yemekler ve mübarek şerbetler var. Bize hediye veriyorlar ve bil'ittifak beraber, pek ciddî ve kat'î diyorlar ki: "Eğer o evvelki heyetin sizi tecrübe için verilen hediyelerini alsanız, yeseniz; bu gözümüz önündeki şu darağaçlarda başka gördükleriniz gibi asılacaksınız. Eğer bizim bu memleket Hâkiminin fermanıyla getirdiğimiz hediyeleri evvelkinin yerine kabul edib ve terbiye-namelerdeki Duaları ve Evradları okusunuz, o asılmaktan kurtulacaksınız. O piyangolar dairesinde İhsan-ı Şahane olarak herbiriniz milyon altun biletini alacağınızı, görür gibi ve gündüz gibi inanınız. Eğer o haram ve şübheli ve zehirli tathları yeseniz, asılmağa gittiğiniz zamana kadar dahi o zehirin sancısını çekeceğinizi, bu Fermanlar ve bizler müttefikan size kat'î haber veriyoruz." diyorlar.

İşte bu temsil gibi, her vakit gördüğümüz ecclara darâgacının arkasında mukadderat-ı nev'-i beşer piyangosundan Ehl-i İman ve Taat için -Hüsnu-ü Hatime şartıyla- ebedî ve tükenmez bir hazinenin biletini çıkacağını; yüzde yüz ihtimal ile sefahet ve haram ve itikadsızlık ve fiskta devam edenler -tövbe etmemek şartıyla- ya idam-ı ebedî (Âhirete inanmayanlara) veya daimî ve karanlık haps-i münferid (Beka-i Ruha inanan ve sefahette gidenlere) ve şekavet-i ebediye ilamını alacaklarını yüzde doksan dokuz ihtimal ile kat'î haber veren, başta elliinde Nişane-i Tasdik olan hadsiz Mu'cizeler bulunan yüzyirmidört bin Peygamberler ve onların verdikleri haberlerin izlerini ve sinemada gibi gölgelerini, Keşf ile, Zevk ile görüp tasdik ederek imza basan yüzyirmidört milyondan ziyade Evliyalar (Kaddesallahü Esrarehüm) ve o iki kısım Meşahir-i İnsaniyenin haberlerini aklen kat'î bürhanlarla ve kuvvetli hüccetlerle -fikren ve mantıken- yakînî bir surette isbat ederek tasdik edip imza basan milyarlar gelen geçen Muhakkikler, (1) Müctehidler ve Siddıkînler; bil'icma,

(1): O Muhakkiklerden tek birisi Risale-i Nur'dur. Yirmi senedir en muannid felesofları ve mütemerrid zindikları susturan eczaları meydandadır. Herkes okuyabilir ve kimse itiraz etmez.

mütevatiren nev'i insanın güneşleri, kamerleri, yıldızları olan bu üç Cemaat-ı Azîme ve bu üç Taife-i Ehl-i Hakikat ve beşerin Kudsî Kumandanları olan bu üç büyük ve Âlî Heyetlerin Fermanları ile verdikleri haberleri dinlemeyen ve Saadet-i Ebediyeye giden, Onların gösterdikleri yol olan Sirat-ı Müstakimde gitmeyenler, yüzde doksan-dokuz dehşetli tehlike ihtimalini nazara almayan ve birtek Muhbirin bir yolda tehlike var demesiyle o yolu bırakınca uzun yolda hareket eden bir adam, elbette ve elbette vaziyeti şudur ki: İki yolun -hadsiz Muhbirlerin katî ihbarları ile- en kısa ve kolayı ve yüzde yüz Cennet ve Saadet-i Ebediyeyi kazandırınca bırakıp en dağdağalı ve uzun ve sıkıntılı ve yüzde doksan-dokuz Cehennem hapsini ve şekavet-i daimeyi netice veren yolunu ihtiyar ettiği halde, dünyada iki yolun, bir tek muhbîrin yalan olabilir haberıyla yüzde birtek ihtimal tehlike ve bir ay hapis imkânı bulunan kısa yolu bırakıp, menfaatsiz -yâlnız zararsız olduğu için- uzun yolu ihtiyar eden bedbaht, sarhoş divaneler gibi dehşetli ve uzakta görünen ve ona musallat olan ejderhalara ehemmiyet vermez, sineklerle uğraşıyor, yâlnız onlara ehemmiyet verir derecede Aklını, Kalbini, Ruhunu, İnsaniyetini kaybetmiş oluyor. Madem Hakikat-ı hal budur.. biz mahpuslar, bu hapis musibetinden intikamımızı tam almak için o Mübârek İkinci Heyetin hediyelerini kabul etmeliyiz. Yani, nasîlki bir dakika intikam lezzeti ve birkaç dakika veya bir-iki saat sefahet lezzetleriyle bu musibet bizi onbeş ve beş ve on ve iki-uç sene bu hapse soktu; dünyamızı bize zindan eylesi. Biz dahi bu musibetin rağmen ve inadına, bir-iki saat müddet-i hapsi bir-iki gün ibadete ve iki-uç sene cezamızı -Mübârek Kafilenin hediyeleriyle- yirmi-otuz sene bâki bir ömre ve on ve yirmi sene hapse cezamızı milyonlar sene Cehennem hapsinden afvimize vesile edip fâni dünyamızın ağlamasına mukabil Bâki Hayatımızı güldürerek bu musibetten tam intikamımızı almalıyız. Hapishaneyi terbiyehane gösterip vatanımıza ve milletimize birer terbiyeli, emniyetli, menfaatlı adam olmağa çalışmalıyız. Ve hapishane memurları ve müdürleri ve müdebbirleri dahi, câni ve eşkiya ve serseri ve katil ve sefahetçi ve vatana muzir zannettikleri adamları, bir mübârek Dershane'de çalışan talebeler görsünler ve müftehirane Allah'a şükretsünler.

Üçüncü Mes'ele

Gençlik Rehberi'nde izahı bulunan ibretli bir hâdisenin hülâsası şudur:

Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir cumhuriyet bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek raksediyorlardı. Birden manevî birinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-almiş kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinden İffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar.. Kat'ı müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı işittiler.. Geldiler, sordular. Ben dedim: Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.

Evet gördüğüm Hakikattir, hayal değil. Nasılkı bu yaz ve güzün âhiri kıstır. Öyle de, gençlik yazı ve ihtiyarlık gününe arkası kabir ve berzah kişisidir. Geçmiş zamanın elli sene evvelki hâdisatı sinema ile hâli hazırda gösterildiği gibi, gelecek zamanın elli sene sonraki istikbal hâdisatını gösteren bir sinema bulunsa, ehl-i dalalet ve sefahetin elli-almiş sene sonraki vaziyetleri onlara gösterilse idi, şimdiki güldüklerine ve gayr-ı meşru' keyiflerine nefretler ve teellümlerle ağlayacaklardı.

Ben o Eskişehir hapishanesindeki müşahede ile meşgul iken sefahet ve dalaleti tervic eden bir şahs-ı manevî, insî bir şeytan gibi karşımı dikildi ve dedi: "**Biz hayatın herbir çeşit lezzetini ve keyiflerini tatmak ve tattırmak istiyoruz, bize karişma.**" Ben de cevaben dedim: "Madem lezzet ve zevk için ölümü hatırlaya getirmeyip dalalet ve sefahete atılıyorsun, kat'iyen bil ki; senin dalaletin hükmüyle bütün geçmiş zaman-ı mazi ölmüş ve madumdur ve içinde cenazeleri çürümüş bir vahşetli mezarıstandır. İnsaniyet alâkadarlığıyla ve dalalet yoluyla senin başına ve varsa ve ölmemiş ise Kalbine, o hadsiz firaklardan ve o nihayetsiz dostlarının ebedî ölümlerinden gelen elemler, senin şimdiki sarhoşça, pek kısa bir zamandaki cüz'î lezzetini imha ettiği gibi; gelecek istikbal zamanı dahi itikadsızlığını

cihetiyle yine madum ve karanlıklı ve ölü ve dehşetli bir vahşetgâhtır. Ve oradan gelen ve başını vücuda çikaran ve zaman-ı hazırla uğrayan bîçarelerin başları, ecel celladının satırıyla kesilip hiçliğe atıldığından, mütemadiyen Akıl alâkadarlığıyla senin imansız başına hadsiz elîm endişeler yağıdırıyor. Senin sefihane cüz'î lezzetini zîr ü zeber eder. Eğer dalaleti ve sefaheti bırakıp İman-ı Tahkikî ve İstikamet Dairesine gîrsen İman Nuruyla göreceksin ki; o geçmiş zaman-ı mazi madum ve herşeyi çürütene bir mezaristan değil, belki mevcud ve istikbale inkîlab eden nurani bir Âlem ve bâki Ruhların istikbaldeki Saadet Saraylarına girmelerine bir intizar salonu görünmesi haysiyetiyle değil elem, belki İmanın kuvvetine göre Cennet'in bir nevi manevî lezzetini dünyada dahi tattırdığı gibi; gelecek istikbal zamanı, değil vahşetgâh ve karanlık.. belki İman gözüyle görünür ki; Saadet-i Ebediye Saraylarında hadsiz Rahmeti ve Keremi bulunan ve her bahar ve yazı birer sofra yapan ve nimetlerle dolduran bir Rahman-ı Rahîm-i Zülcelali Ve'l-ikram'ın ziyafetleri kurulmuş ve İhsanlarının sergileri açılmış, oraya sevkîyat var diye İman sinemasıyla müşahede ettiğinden, derecesine göre Bâki Âlemin bir nevi lezzetini hissedebilir. **Demek hakikî ve elem sız lezzet, yalnız İmanda ve İman ile olabilir.**

İmanın bu dünyada dahi verdiği binler faide ve neticelerinden yalnız birtek faide ve lezzetini, -bu mezkûr bahsimiz münasebetiyle Gençlik Rehberi'nde bir Haşıye olarak yazılan- bir temsil ile beyan edeceğiz. Şöyled ki:

Meselâ senin gayet sevdiğin birtek evlâdin sekeratta ölmek üzere iken ve me'yusane elîm ebedî firakını düşünürken; birden Hazret-i Hızır ve Hakîm-i Lokman gibi bir doktor geldi, tiryak gibi bir macun içirdi O sevimli ve güzel evlâdin gözünü açtı, ölümden kurtuldu. Ne kadar sevinç ve ferah veriyor anlarsın. İşte o çocuk gibi sevdiğin ve ciddî alâkadar olduğun milyonlar sence mahbub İnsanlar o mazi mezaristânında -senin nazarında- çürüyüp mahvolmak üzere iken, birden Hakikat-ı İman, Hakîm-i Lokman gibi o büyük i'damhane tevehüm edilen mezaristana Kalb penceresinden bir ışık verdi. Onunla baştan başa bütün ölüler dirildiler. Ve "Biz ölmemişiz ve ölmeyeceğiz, yine sizinle görüşeceğiz" lisan-ı hal ile dediklerinden aldığın hadsiz sevinçler ve ferahları, İman bu dünyada dahi vermesiyle isbat eder ki: **İman Hakikatı öyle bir çekirdektir ki,**

eğer tecessüm etse, bir Cennet-i Hususiye ondan çıkar; o çekirdeğin Secere-i Tûbâsı olur dedim. O muannid döndü dedi:

- "Hiç olmazsa hayvan gibi hayatımızı keyif ve lezzetle geçirmek için sefahet ve eğlencelerle bu ince şeyleri düşünmeyerek yaşaya-cağız." Cevaben dedim:

- "Hayvan gibi olamazsun. Çünkü hayvanın mazı ve müstakbeli yok. Ne geçmişten elemeler ve teessüfler alır ve ne de gelecektен endişeler ve korkular gelir. Lezzetini tam alır. Rahatla yaşar, yatar. Hâlikâna şükreder. Hattâ kesilmek için yatarılan bir hayvan, birsey hissetmez. Yalnız bıçak kestiği vakit hissetmek ister, fakat o his dahi gider. O elemden de kurtulur. Demek en büyük bir Rahmet, bir Şefkat-i İlahiye, gaybı bildirmemektedir ve başa gelen şeyleri setretmektedir. Hususan masum hayvanlar hakkında daha mükemmeldir. Fakat ey İnsan, senin mazı ve müstakbelin Akıl cihetile bir derece gaybılıkten çıkışıyla, setr-i gaybdan hayvana gelen istirahattan tamamen mahrumsun. Geçmişten çıkan teessüfler, elîm firaklar ve gelecektenden gelen korkular ve endişeler; senin cüz'î lezzetini hiçe indirir. Lezzet cihetinde yüz derece hayvandan aşağı düşürür. Madem Hakikat budur. Ya Aklını çıkar at, hayvan ol kurtul!.. Veya Aklını İmanla başına al, Kur'anı dinle... yüz derece hayvandan ziyade bu fâni dünyada dahi safi lezzetleri kazan!.." diyerek onu ilzam ettim. Yine o mütemerrid şahıs döndü dedi: "Hiç olmazsa ecnebi dinsizleri gibi yaşarız." Cevaben dedim:

"Ecnebi dinsizleri gibi de olamazsun. Çünkü onlar bir Peygamberi inkâr etse, diğerlerine inanabilirler. Peygamberleri bilmese de, Allah'a inanabilir. Bunu da bilmezse, Kemalâta medar bazı seciyeleri bulunabilir. Fakat bir Müslüman, en âhir ve en büyük ve Dini ve Daveti umumî olan Âhirzaman Peygamberi Aleyhissalâtü Vesselâm'ı inkâr etse ve zincirinden çıksa, daha hiçbir Peygamberi, hattâ Allah'ı kabul etmez. Çünkü bütün Peygamberleri ve Allah'ı ve Kemalâti onunla bilmiş. Onlar Onsuz Kalbinde kalmaz. Bunun içindir ki, eskiden beri her dinden İslâmiyete giriyorlar. Ve hiç bir Müslüman, hakikî yahudi veya mecusî veya Nasrani olmaz. Belki dinsiz olur, seciyeleri bozulur; vatana, millete muzır bir halete girer.." isbat ettim. O muannid ve mütemerrid şahsın daha tutunacak bir yeri kalmadı. Kayboldu, Cehennem'e gitti.

İşte ey bu Medrese-i Yusufiyede benim Ders arkadaşlarım! Madem Hakikat budur. Ve bu Hakikatı Risale-i Nur o derece kat'ı ve güneş gibi isbat etmiş ki; yirmi senedir mütemerridlerin inadlarını kırıp İmana getiriyor. Biz dahi hem dünyamıza, hem istikbalimize, hem Âhiretimize, hem vatanımıza, hem milletimize tam menfaatli ve kolay ve selâmetli olan İman ve İstikamet yolunu takib edib, boş vaktimizi sıkıntılı hülyalar yerinde Kur'andan bildiğimiz Sureleri okumak ve manalarını bildiren arkadaşlardan öğrenmek ve kazaya kalmış Farz Namazlarımızı kaza etmek ve birbirinin güzel huylarından istifade edib bu hapishaneyi güzel seciyeli fidanlar yetiştiren bir mübarek bahçeye çevirmek gibi A'mal-i Sâliha ile hapishane müdür ve alâkadalarları, câni ve katillerin başlarında Zebani gibi azab memurları değil, belki Medrese-i Yusufiyede Cennet'e adam yetiştirmek ve onların terbiyesine nezaret etmek vazifesiyle memur birer müstakim Üstad ve birer şefkatlı Rehber olmalarına çalışmalıyız.

* * *

Dördüncü Mes'ele

Yine Gençlik Rehberi'nde izahı var. Bir zaman bana hizmet eden kardeşlerim tarafından sual edildi ki: "Küre-i arzi herc ü merce getiren ve İslâm mukadderatiyla alâkadar olan bu dehşetli harb-i umumîden elli gündür (şimdi yedi seneden geçti aynı hâl) (*) hiç sormuyorsun ve merak etmiyorsun. Halbuki bir kısım mütedeyyin ve Âlim insanlar, Cemaati ve Câmii bırakıp radyo dinlemeğe koşuyorlar. Acaba bundan daha büyük bir hâdise mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?" dediler. Cevaben dedim ki:

Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedâhil daireler gibi, her İnsanın Kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve Küre-i Arz ve nev-i beşer dairesinden tut tâ Zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Herbir dairede herbir İnsanın bir nevi Vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede, en büyük ve ehemmiyetli ve daimî Vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat, arasında Vazife bulunabilir. Bu kıyas ile -küçüklük ve büyülüklük makûsen mütenasib- Vazifeler bulunabilir. Fakat büyük dairenin cazibedarlığı cihetiyle küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli Hizmeti bıraktırıp lüzumsuz, malayani ve âfâkî işlerle meşgul eder. Sermaye-i Hayatını boş yerde imha eder. O kıymetdar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür. Ve bazan bu harb boğuşmalarını merak ile takip eden, bir tarafa kalben tarafdar olur. Onun zulümelerini hoş görür, zulmüne şerik olur.

B i r i n c i n o k t a y a c e v a b i s e : Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki Hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir Dava, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir Dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve ingiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve Aklı da varsa, o tek Davayı kazanmak için bilâtereddüd sarfedecek. İşte o Dava ise, yüzbin Meşahir-i İnsaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin Yıldızları ve Mürşidlerinin müttefikan, Kâinat Sahibinin ve

(*): Parantez içindeki not, 1946 senesine aid'dir.

Mutasarrıfinin binler va'd ve ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin İman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer İman Vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyunluk taunuyla çoklar o Davasını kaybediyor. Hattâ bir Ehl-i Keşf ve Tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettığı Davanın yerini, bütün dünya sultanatı o adama verilse doldurabilir mi?

İşte o Davayı kazandıracak olan Hizmetleri ve yüzde doksanına o Davayı kaybettirmeyen hârika bir Dava Vekilini o işde çalıştırın Vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur Şakirdleri, her birimizin yüz derece Aklimız ziyyade olsa da ancak bu Vazifeye sarfetmek lâzımdır diye kanaatimız var.

Ey hapis musibetinde benim yeni Kardeşlerim!. Sizler, benim ile beraber gelen eski Kardeşlerim gibi Risale-i Nur'u görmemişsiniz. Ben onları ve onlar gibi binler Şakirdleri şahid göstererek derim ve isbat ederim ve isbat etmişim ki: O büyük Davayı yüzde doksanına kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama o davanın kazancının vesikası ve senedi ve berati olan İman-ı Tahkikiyi eline veren ve Kur'an-ı Hakîm'in Mu'cize-i Maneviyesinden neş'et edib çıkan ve bu zamanın birinci bir Dava Vekili bulunan Risale-i Nur'dur. Bu onsekiz senedir benim düşmanlarım ve zindiklar ve maddiyunlar, aleyhimde gayet gaddarane desiselerle hükûmetin bazı erkânlarını iğfal ederek bizi imha için bu defa gibi eskide dahi hapislere, zindanlara soktukları halde, Risale-i Nur'un çelik kal'asında yüzotuz parça cihazatından ancak iki-üç parçasına ilişebilmişler. **Demek avukat tutmak isteyen onu elde etse yeter.** Hem korkmayın, RİSALE-İ NUR yasak olmaz; Hükûmet-i Cumhuriyenin meb'usları ve erkânlarının ellerinde mühim Risaleleri iki-üçü müstesna olarak serbest geziyorlardı. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ ،**, bir zaman hapishaneleri tam bir ıslahhane yapmak için bahtiyar müdürler ve memurlar, o Nurları, mahpuslara, ekmek ve ilâç gibi tevzi edecekler.

Beşinci Mes'ele

Gençlik Rehberi'nde izah edildiği gibi; gençlik hiç şüphe yok ki gidecek. Yaz güze ve kışa yer vermesi ve gündüz akşamı ve geceye değişmesi kat'iyyetinde, gençlik dahi ihtiyarlığa ve ölüme deşecek. Eğer o fâni ve geçici gençliğini İffetle Hayrata -İstikamet Dairesinde-sarfetse, onunla ebedî, bâki bir gençliği kazanacağını bütün Semavî Fermanlar müjde veriyorlar. Eğer sefahete sarf etse, nasılki bir dakika hiddet yüzünden bir katl, milyonlar dakika hapis cezasını çektirir. Öyle de gayr-ı meşru dairedeki gençlik keyifleri ve lezzetleri, Âhiret mes'uliyetinden ve kabir azabından ve zevalinden gelen teessüflerden ve günahlardan ve dünyevî mücazatlarından başka, aynı lezzet içinde o lezzetten ziyade elemeler olduğunu Aklı başında her genç tecrübe ile tasdik eder. Meselâ, haram sevmekte bir kıskançlık elemi ve firak elemi ve mukabele görmemek elemi gibi çok ârizalar ile o cüz'î lezzet, zehirli bir bal hükmüne geçer. Ve o gençliğin sû'-i istimali ile gelen hastalıkla hastahanelere ve taşkınlıklarıyla hapishanelere ve Kalb ve Ruhun gıdasızlık ve vazifesizliğinden neş'et eden sıkıntılarla meyhanelere, sefahethanelere veya mezaristana düşeceklerini bilmek istersen, git hastahanelerden ve hapishanelerden ve meyhanelerden ve kabristandan sor. Elbette ekseriyetle, gençlerin gençliğinin sû'-i istimalinden ve taşkınlıklarından ve gayr-ı meşru keyiflerin cezası olarak gelen tokatlardan eyvahlar ve ağlamalar ve esepler işiteceksin. Eğer İstikamet dairesinde gitse, gençlik gayet şirin ve güzel bir Nimet-i İlahiye ve tatlı ve kuvvetli bir vasita-i hayrat olarak Âhirette gayet parlak ve bâki bir gençlik netice vereceğini, başta Kur'an olarak çok kat'î Âyatiyla bütün Semavî Kitablar ve Fermanlar haber verip müjde ediyorlar. Madem Hakikat budur. Ve madem Helâl Dairesi keyfe kâfidir. Ve madem haram dairesindeki bir saat lezzet, bazan bir sene ve on sene hapis cezasını çektirir. Elbette gençlik Nimetine bir Şükür olarak, o tatlı Nimeti İffette, İstikamette sarfetmek lâzım ve elzemdir.

* * *

Altıncı Mes'ele

Risale-i Nur'un çok yerlerinde izahî ve katî hadsiz hüccetleri bulunan İman-ı Billah Rüknünün binler külli Bürhanlarından birtek Bürhana kısaca bir işarettir.

Kastamonu'da lise talebelerinden bir kısmı yanına geldiler. "Bize Hâhkımızı tanittır, muallimlerimiz Allah'tan bahsetmiyorlar" dediler. Ben dedim: Sizin okuduğunuz fenlerden her fen, kendi lisan-ı mahsusıyla mütemadiyen Allah'tan bahsedib Hâlîki tanittırılar. Muallimleri değil, onları dinleyiniz.

Meselâ: Nasılki mükemmel bir eczahane ki, her kavanozunda hârika ve hassas mızanlarla alınmış hayatdar macunlar ve tiryaklar var. Şübhesiz gayet meharetli ve kimyager ve hakîm bir eczacıyı gösterir. Öyle de, küre-i arz eczahanesinde bulunan dörtüz bin çeşit nebatat ve hayvanat kavanozlarındaki Zîhayat macunlar ve tiryaklar cihetile, bu karşısındaki eczahaneden ne derece ziyade mükemmel ve büyük olması nisbetinde, okuduğunuz fenn-i tip mikyasıyla küre-i arz eczahane-i kübrasının Eczacısı olan Hakîm-i Zülcelal'i hattâ kör gözlerde gösterir, tanittır.

Hem meselâ: Nasıl bir hârika fabrika ki, binler çeşit çeşit kumaşları basit bir maddeden dokuyor. Seksiz, bir fabrikatörü ve meharetli bir makinisti tanittır. Öyle de, küre-i arz denilen yüzbinler başlı, her başında yüzbinler mükemmel fabrika bulunan bu seyyar Makine-i Rabbaniye, ne derece bu İnsan fabrikasından büyüğse, mükemmelse, o derecede okuduğunuz fenn-i makine mikyasıyla küre-i arzin Ustasını ve Sahibini bildirir ve tanittır.

Hem meselâ, nasıl gayet mükemmel binbir çeşit Erzak etrafından celbedib içinde muntazaman istif ve ihmaz edilmiş depo ve iaşe anbarı ve dükkân, seksiz bir fevkâlâde İaşe ve Erzak Mâlikini ve Sahibini ve Memurunu bildirir. Öyle de, bir senede yirmidört bin senelik bir dairede muntazaman seyahat eden ve yüzbinler ve ayrı ayrı Erzak isteyen taifeleri içine alan ve seyahatiyla mevsimlere uğrayıp, baharı bir büyük vagon gibi, binler ayrı ayrı taamlarla doldurarak, kuşa erzakı tükenen bîçare Zîhayatlara getiren ve küre-i arz denilen bu Rahmanî İaşe anbarı ve bu Sefine-i Sübhaniye ve binbir

çeşit cihazatı ve malları ve konserve paketleri taşıyan bu depo ve Dükkân-ı Rabbanî, ne derece o fabrikadan büyük ve mükemmel ise; okuduğunuz veya okuyacağınız fenn-i iaşe mikyasıyla, o kat'iyette ve o derecede küre-i arz deposunun Sahibini, Mutasarrifini, Müdebbirini, bildirir, tanittır, sevdirir.

Hem nasıl ki: Dörtyüz bin millet içinde bulunan ve her milletin istediği Erzakı ayrı ve istimal ettiği silâhi ayrı ve giydiği elbiseleri ayrı ve talimatı ayrı ve terhisatı ayrı olan bir ordunun mu'cizekâr bir kumandanı, tek başıyla bütün o ayrı ayrı milletlerin ayrı ayrı Erzaklarını ve çeşit çeşit eslihalarını ve elbiselerini ve cihazatlarını, hiçbirini unutmayarak ve şaşırmayarak verdiği o acib ordu ve ordugâh, şübhесiz bedahetle o hârika kumandanı gösterir, takdир-kârane sevdirir. Aynen öyle de, zemin yüzünün ordugâhında ve her baharda yeniden silâh altına alınmış bir yeni Ordu-yu Sübhanîde, nebatat ve hayvanat milletlerinden dörtyüz bin nev'in çeşit çeşit elbise, erzak, esliha, talim, terhisleri gayet mükemmel ve muntazam ve hiç birini unutmayarak ve şaşırmayarak bir tek Kumandan-ı A'zam tarafından verilen küre-i arzin bahar ordugâhı, ne derece mezkûr İnsan ordu ve ordugâhından büyük ve mükemmel ise, sizin okuyacağınız fenn-i askerî mikyasıyla, dikkatli ve Aklı başında olanlara o derece küre-i arzin Hâkimini ve Rabbini ve Müdebbirini ve Kumandan-ı Akdes'ini hayretler ve Takdislerle bildirir ve Tahmid ve Tesbihle sevdirir.

Hem nasıl ki: Bir hârika şehrde milyonlar elektrik lâmbaları hareket ederek her yeri gezerler, yanmak maddeleri tükenmiyor bir tarzdaki elektrik lâmbaları ve fabrikası, seksiz, bedahetle elektriği idare eden ve seyyar lâmbaları yapan ve fabrikayı kuran ve iştial maddelerini getiren bir mu'cizekâr ustayı ve fevkâlâde kudretli bir elektrikçiyi hayretler ve tebriklerle tanittır, yaşasınlar ile sevdirir. Aynen öyle de, bu Âlem şehrinde dünya sarayının damındaki yıldız lâmbaları, bir kısmı -kozmoğrafyanın dediğine bakılsa- küre-i arzdan bin defa büyük ve top güllesinden yetmiş defa sür'atli hareket ettikleri halde, İntizamını bozmuyor, birbirine çarpmıyor, sönmüyor, yanmak maddeleri tükenmiyor. Okuduğunuz kozmoğrafyanın dediğine göre, küre-i arzdan bir milyon defadan ziyade büyük ve bir milyon seneden ziyade yaşayan ve bir Misafirhane-i Rahmaniyede bir lâmba ve soba olan güneşimizin yanmasının devamı için, her gün

küre-i arzin denizleri kadar gazağı ve dağları kadar kömür veya bin arz kadar odun yiğinları lâzımdır ki sönmesin. Ve onu ve onun gibi ulvî yıldızları gazağsız, odunsuz, kömürsüz yandıran ve söndürmeyecek ve beraber ve çabuk gezdiren ve birbirine çarptırmayan bir nihayetsiz Kudreti ve Saltanatı, ışık parmaklarıyla gösteren bu Kâinat Şehr-i Muhteşemindeki dünya sarayının elektrik lâmbaları ve idareleri ne derece o misalden daha büyük, daha mükemmeldir, o derecede sizin okuduğunuz veya okuyacağınız fenn-i elektrik mikyasıyla bu Meşher-i A'zam-ı Kâinatın Sultanını, Münevvarını, Müdebbirini, Sâniini, o nuranî yıldızları şahid göstererek tanittır. Tesbihatla, Takdisatla sevdirir, perestîş ettirir.

Hem meselâ, nasılık bir Kitab bulunsa ki: Bir satırında bir Kitab ince yazılmış ve herbir kelimesinde ince kalemlle bir Sure-i Kur'aniye yazılmış, gayet manidar ve bütün mes'eleleri birbirini teyid eder ve kâtibini ve müellifini fevkâlâde meharetli ve iktidarlı gösteren bir acib mecmua, şeksiz, gündüz gibi, kâtib ve musannifini kemalâtiyla,

hünerleriyle bildirir, tanittır. **بَارَكَ اللَّهُ مَا شَاءَ اللَّهُ** Cümleleriyle takdir

ettirir. Aynen öyle de, bu Kâinat Kitab-ı Kebiri ki, birtek sahifesi olan zemin yüzünde ve birtek forması olan baharda, üçüz bin ayrı ayrı Kitablar hükmündeki üçüz bin nebatî ve hayvanî taifeleri beraber, birbiri içinde, yanlışsız hatasız, karıştırmayarak, şaşırmayarak; mükemmel, muntazam ve bazan ağaç gibi bir kelimedede bir kasideyi; ve çekirdek gibi bir noktada bir Kitabın tamam bir fihristesini yazan bir kalem işlediğini gözümüzle gördüğümüz bu nihayetsiz manidar ve her kelimesinde çok Hikmetler bulunan şu mecmua-i Kâinat ve bu mücessem Kur'an-ı Ekber-i Âlem, mezkûr misaldeki Kitabdan ne derece büyük ve mükemmel ve manidar ise, o derecede sizin okuduğunuz fenn-i Hikmet-ül eşya ve mektebde bilfiil mübaşeret ettiğiniz fenn-i kûrat ve fenn-i Kitabet, geniş mikyaslarıyla ve dûrbîn gözleriyle bu Kitab-ı Kâinatın Nakşmasını, Kâtibini hadsiz Kemalâtiyla tanittır.

الْحَمْدُ لِلَّهِ أَكْبَرُ Cümlesiyle bildirir, **سُبْحَانَ اللَّهِ** Takdisiyle tarif eder, **الْحَمْدُ لِلَّهِ** Senalarıyla sevdirir.

İşte bu fenlere kıyasen, üzericalıdan herbir fen, geniş mikyasıyla ve hususî âyinesiyle ve dûrbînli gözüyle ve ibretli nazarıyla bu Kâinatın Hâlik-ı Zülcelal'ini Esmasıyla bildirir; Sîfâtını, Kemalâtını tanittır.

İşte bu muhteşem ve parlak bir Bürhan-ı Vahdaniyet olan mezkûr hücceti Ders vermek içindir ki; Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan çok tekrar ile en ziyade

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ve خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

Âyetleriyle Hâlikimizi bize tanittırıyor, diye o mektebli gençlere dedim. Onlar dahi tamamıyla kabul edib tasdik ederek: "Hadsiz Şükür olsun Rabbimize ki, tam Kudsî ve Ayn-ı Hakikat bir Ders aldk. Allah senden razı olsun." Dediler! Ben de dedim:

İnsan binler çeşit elemeler ile müteellim ve binler nevi lezzetler ile mütelezziz olacak bir Zîhayat makine ve gayet derece aczîyle beraber hadsiz maddî, manevî düşmanları ve nihayetsiz fakriyla beraber hadsiz zahirî ve bâtinî ihtiyaçları bulunan ve mütemadiyen zeval ve firak tokatlarını yiyan bir bîçare mahluk iken, birden İman ve Ubudiyetle böyle bir Padişah-ı Zülcelal'e intisab edib bütün düşmanlarına karşı bir Nokta-i İstinad ve bütün hacatına medar bir Nokta-i İstîmad bularak, herkes mensub olduğu efendisinin şerefiyle, makamıyla iftihar ettiği gibi, o da böyle nihayetsiz Kadîr ve Rahîm bir Padişaha İman ile İntisab etse ve Ubudiyetle Hizmetine girse ve ecelin i'dam ilânını kendi hakkında terhis tezkeresine çevirse ne kadar memnun ve minnetdar ve ne kadar müteşekkirane iftihar edebilir, kıyas ediniz.

O mektebli gençlere dediğim gibi musibetzede mahpuslara da tekrar ile derim: Onu tanıyan ve itaat eden zindanda dahi olsa bahtiyardır. **Onu unutan saraylarda da olsa zindandadır, bedbahattır.** Hattâ bir bahtiyar mazlum i'dam olunurken bedbaht zalimlere demiş: "Ben i'dam olmuyorum. Belki terhis ile Saadete gidiyorum. Fakat ben de sizi i'dam-ı ebedî ile mahkûm gördüğümden sizden tam intikamımı alıyorum." **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** diyerek sürur ile teslim-i ruh eder.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Yedinci Mes'ele

[Denizli Hapsinde bir Cuma gününün meyvesidir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلِمُهُ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ
مَا خَلَقْتُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةً فَانظُرُوا إِلَى
أَثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحِيِّي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيٰ الْمَوْتَى
وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Bir zaman Kastamonu'da "Hâhkımızı bize tanittır" diyen lise talebelerine sâbık Altıncı Mes'ele'de mekteb fúnunun dilleriyle verdiğim Dersi, Denizli Hapishanesinde benimle temas edebilen mahpuslar okudular. Tam bir Kanaat-ı İmaniye aldıklarından Âhirete bir iştikay hissedib, "Bize Âhiretimizi de tam bildir. Tâ ki nefsimiz ve zamanın şeytanları bizi yoldan çıkarmasın, daha böyle hapislere sokmasın." dediler. Ve Denizli Hapsindeki Risale-i Nur Şakirdlerinin ve sâbikan Altıncı Mes'ele'yi okuyanların arzuları ile Âhiret Rüknünün dahi bir hülâsasının beyanı lâzım geldi. Ben de Risale-i Nur'dan bir kısacık hülâsa ile derim:

Nasılık Altıncı Mes'ele'de biz Hâhkımızı arzdan, Semavattan sorduk; onlar fenlerin dilleri ile güneş gibi Hâhkımızı bize tanittılar. Aynen biz de, Âhiretimizi başta o bildiğimiz Rabbimizden, sonra Peygamberimizden, sonra Kur'anımızdan, sonra sair Peygamberler ve Mukaddes Kitablardan, sonra Melaikeлерden, sonra Kâinattan soracağız. İşte birinci mertebede Âhireti Allah'tan soruyoruz. O da

bütün gönderdiği Elçileriyle ve Fermanlarıyla ve bütün İsimleriyle ve Sıfatlarıyla "Evet Âhiret vardır ve sizi oraya sevkediyorum." ferman ediyor. Onuncu Söz, oniki parlak ve katî Hakikatlar ile bir kîsim İsimlerin Âhirete dair cevablarını isbat ve izah eylemiş. Burada, o izaha iktifaen gayet kısa bir işaret ederiz: Evet madem hiçbir saltanat yoktur ki, o saltanata itaat edenlere mükâfatı ve isyan edenlere mücazati bulunmasın. Elbette Rububiyet-i Mutlaka mertebesinde bir Sultanat-ı Sermediyenin, o Sultanata İman ile İntisab ve Taat ile Fermanlarına teslim olanlara mükâfatı ve o izzetli Sultanatı küfür ve isyanla inkâr edenlere de mücazati; o Rahmet ve Cemale, o İzzet ve Celale lâyık bir tarzda olacak diye "**Rabb-ül Âlemîn**" ve "**Sultan-üd Deyyan**" İsimleri cevab veriyorlar.

Hem madem güneş gibi, gündüz gibi, zemin yüzünde bir umumî Rahmet ve ihatalı bir Şefkat ve Kerem gözümüzle görüyoruz. Meselâ o Rahmet, her baharda umum ağaçları ve meyveli nebatları Cennet Hurları gibi giydirip, süslendirip, ellerine her çeşit meyveleri verip bizlere uzatıp "**Haydi alınız, yeyiniz**" dediği gibi; bir zehirli sineğin eliyle bizlere şifâh, tatlı bahi yedirdiği ve elsiz bir böceğin eliyle en yumuşak ipeği bizlere giydirdiği gibi, bir avuç kadar küçükük çekirdeklerde, tohumcuklarda binler batman taamları bizim için saklayan ve ihtiyat zâhiresi olarak o küçükük depolarda yerlestiren bir Rahmet, bir Şefkat, elbette hiç şüphe olamaz ki; bu derece nazeninane beslediği bu sevimli ve minnetdarları ve perestîşkârları olan Mü'min İnsanları i'dam etmez. Belki onları daha parlak Rahmetlere mazhar etmek için, hayat-ı dünyeviye Vazifesinden terhis eder diye "**Rahîm**" ve "**Kerim**" İsimleri sualimize cevab veriyorlar; **الجنة حق** diyorlar.

Hem madem biz gözüümüzle görüyoruz ki: Umum mahluklarda ve zemin yüzünde öyle bir Hikmet eli işliyor ve öyle bir adalet ölçülerıyla işler dönüyor ki, akl-ı beşer onun fevkinde düşünemiyor. Meselâ: **İnsanın bin cihazatına takılan Hikmetlerinden yalnız bir küçük çekirdek kadar kuvve-i hâfızasında bütün tarihçe-i hayatını ve ona temas eden hadsiz hâdisatı o kuvvecikte yazıp, onu bir kütübhane hükmüne getirip ve İnsanın Haşirde muhakemesi için neşir olacak olan Defter-i A'malinin bir küçük senedi olarak her vakit hatırlatmak Sırrı ile her İnsanın eline vererek dimağının cebine koyan bir Ezeli Hikmet Ve bütün masnuatta gayet hassas mizanlar ile a'zalarını**

yerlestiren, mikroptan gergedana, sinekten simurga kuşuna, bir çiçekli nebattan milyarlar, trilyonlarla çiçekler açan bahar çiçeğine kadar, israfsız ölçülerle bir Tenasüb, bir Muvażene, bir İntizam ve bir Cemal içinde masnuati bir Hüsn-ü San'at yapan ve her zihayatın hukuk-u hayatını Kemal-i Mizanla veren; iyiliklere güzel neticeler ve fenalıkla fena neticeler verdiren ve Âdem (A.S.) zamanından beri tâgi ve zalim kavimlere vurduğu tokatlarla kendini pek kuvvetli ihsas ettiren bir Adalet-i Sermediye, elbette ve hiç şüphe getirmez ki: Güneş gündüsüz olmadığı gibi; o Hikmet-i Ezeliye, o Adalet-i Sermediye Âhiretsiz olmazlar ve ölümde en zalimlerin ve en mazlumların bir tarzda gitmelerindeki akibetsiz bir dehşetli haksızlığa, adaletsizliğe ve hikmetsizliğe hiçbir vechile müsaade etmezler diye "**Hakîm**" ve "**Hakem**" ve "**Adl**" ve "**Âdil**" İsimleri bizim sualimize katı cevab veriyorlar.

Hem madem bütün zîhayat mahlukların elleri yetişmediği ve iktidarları dairesinde olmayan bütün hacatlarını, bütün fitrî matlablarını bir nevi Dua bulunan istidad-ı fitrî ve ihtiyac-ı zarurî dilleriyle istedikleri vakitte, gayet Rahîm ve Îşitici ve Şefkatlı bir Dest-i Gaybî tarafından verildiğinden ve ihtiyarî olan daavat-ı insaniyenin, hususan Havasların ve Nebilerin Dualarının on adedden altı-yedisi hilaf-ı âdet makbul olmasından katı anlaşılıyor ki: **Her dertlinin âhını, her muhtacın Duasını işiten ve dinleyen bir Semî-i Mücîb perde arkasında var, bakar ki; en küçük bir Zîhayatın en küçük bir ihtiyacını görür ve en gizli bir âhını işitir, Şefkat eder, fiilen cevab verir, memnun eder.** Elbette ve her halde hiçbir şüphe ihtimali kalmaz ki: Mahlukların en ehemmiyetlisi olan nev'-i insanın en ehemmiyetli ve umumî ve umum Kâinatı ve umum Esma ve Sifât-ı İlahiyyeyi alâkadar eden Beka-i Uhreviyeye aid Dualarını içine alan ve nev'-i insanın Güneşleri ve Yıldızları ve Kumandanları olan bütün Peygamberleri arkasına alıp onlara Duaisine **آمین، آمین** dedirten ve Ümmetinden her gün her ferd-i mütedeyyin hiç olmazsa kaç defa Ona Salavat getirmekle Onun Duasına **آمین، آمین** diyen ve belki bütün mahlukat O Duasına iştirak

ederek "**Evet ya Rabbenâ!. İstediğini ver, biz de Onun istedığını istiyoruz.**" diyorlar. Bütün bu reddedilmez şerait altında Beka-i Uhrevî ve Saadet-i Ebediye için Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın -Haşşın hadsiz esbab-ı mücibesinden- yalnız tek Duası Cennet'in Vücuduna ve baharin İcadı kadar Kudretine kolay olan Âhiretin İcadına kâfi bir sebebdır diye "**Mücîb**" ve "**Semi**" ve "**Rahîm**" İsimleri bizim sualimize cevab veriyorlar.

Hem madem gündüz bedahetle güneşin gösterdiği gibi; zemin yüzünde, mevsimlerin tebeddülünde külli ölmek ve dirilmekte, perde arkasında bir Mutasarif gayet intizamla koca küre-i arzı bir bahçe, belki bir ağaç kolaylığında ve İntizamında ve azametli baharı bir çiçek sühuletinde ve mızanlı zînetinde ve zemin sahifesinde üçyüz bin Haşr ve Neşrin nümune ve misallerini gösteren üçyüz bin Kitab hükümdeki nebatat ve hayvanat taifelerini (onda) yazar, beraber ve birbiri içinde şâşirmayarak, karışık iken karıştırmayarak, birbirine benzemekle beraber iltibassız, sehvîsiz, hatasız, mükemmel, muntazam, manidar yazan bir Kalem-i Kudret, bu Azameti içinde hadsiz bir Rahmet, nihayetsiz bir Hikmet ile işlediği gibi; koca Kâinatı bir hanesi misillü İnsana musahhar ve müzeyyen ve tefriş etmek ve o İnsanı Halife-i Zemin ederek ve dağ ve gök ve yer tahammülden çekindikleri Emanet-i Kübrayı ona vermesi ve sair zîhayatlara bir derece zabitlik mertebesiyle mükerrem etmesi ve Hitabat-1 Sübhaniyesine ve Sohbetine müşerref eylemesi ile fevkâlâde bir makam verdiği ve bütün Semavî Fermanlarda ona Saadet-i Ebediyeyi ve Beka-i Uhreviyeyi kat'î va'd ve ahдettiгı halde, elbette ve hiçbir şübhе olmaz ki: Bahar kadar Kudrette kolay gelen Dâr-ı Saadeti o mükerrem ve müşerref İnsanlar için açacak ve yapacak ve Haşır ve Kiyameti getirecek diye **Muhyî** ve **Mümit** ve **Hayy** ve **Kayyum** ve **Kadîr** ve **Alîm** İsimleri, Hâlkımızdan sormamıza cevap veriyorlar.

Evet her baharda bütün ağaçları ve otların köklerini aynen İhya ve nebatî ve hayvanî üçyüz bin nevi Haşrin ve Neşrin nümunelerini İcad eden bir Kudret, MUHAMMED ve MUSA Aleyhimessalâtü Vesselâmların herbirinin Ümmetinin geçirdiği bin senelik zaman, karşı karşıya hayalen getirilip bakılsa, Haşrin ve Neşrin bin misalini ve bin delilini iki bin baharda (1) gösterdiği görülecek. Ve böyle bir Kudretten Haşr-i Cismanîyi uzak görmek, bin derece körlük ve akılsızlıktır.

Hem madem nev'-i beşerin en meşhurları olan yüzyirmidört bin Peygamberler ittifak ile Saadet-i Ebediyeyi ve Beka-yı Uhrevîyi Cenab-ı Hakk'ın binler va'd ve ahidlerine istinaden ilân edib Mu'cizeleriyle doğru olduklarını isbat ettikleri gibi, hadsiz Ehl-i Velayet, Keşf ile

(1): Sâbık herbir bahar; Kiyameti kopmuş, ölmüş ve karşısındaki bahar, onun Haşrı hükümdedir

ve zevk ile aynı Hakikata imza basıyorlar. Elbette o Hakikat güneş gibi zahir olur, şüphe eden divane olur... Evet bir fende ve bir san'atta mütehassis bir-iki zâtin o fen ve o san'ata aid hükümleri ve fikirleri, onda ihtisası olmayan bin adamın, -hattâ başka fenlerde Âlim ve ehl-i ihtisas da olsalar- muhalif fikirlerini hükümden ıskat ettikleri gibi; bir mes'elege, meselâ Ramazan Hilâlîni yevm-i şekte isbat etmek ve "**Süt konservelerine benzeyen ceviz-i hindî bahçesi rûy-i zeminde var**" diye dava etmekte iki isbat edici, bin inkâr edici ve nefyedicilere galebe edib davayı kazanıyorlar. Çünkü isbat eden yalnız bir ceviz-i hindîyi veya hâl yerini gösterse kolayca davayı kazanır. Onu nefy ve inkâr eden, bütün rûy-i zemini aramak, taramakla hiçbir yerde bulunmadığını göstermekle davasını isbat edebildiği gibi; Cennet'i ve Dâr-ı Saadeti ihbar ve isbat eden yalnız bir izini, sinemada gibi keşfen bir gölgесini, bir tereşşuhunu göstermekle davayı kazandığı halde; onu nefy ve inkâr eden, bütün Kâinatı ve ezelden ebede kadar zamanları görmek ve göstermekle ancak inkârını ve nefyini isbat ile davayı kazanabilir. Ve bu ehemmiyetli Sirdandır ki; hususî bir yere bakmayan ve İmanî Hakikatlar gibi umum Kâinata bakan nefyler, inkârlar (zâtında muhal olmamak şartıyla) isbat edilmez diye Ehl-i Tahkik İttifak edib bir Düstur-u Esasî kabul etmişler.

İşte bu kat'î Hakikata binaen binler feylesofların muhalif fikirleri, böyle İmanî mes'elelerde birtek Muhbir-i Sadika karşı hiçbir şüphe hattâ vesvese vermemek lâzım iken, yüzyirmi bin isbat edici ehl-i ihtisas ve Muhbir-i Sadıkın ve hadsiz ve nihayetsiz müsbit ve mütehassis Ehl-i Hakikat ve Ashab-ı Tahkikin İttifak ettikleri Erkân-ı İmaniyyede, akı gözüne inmiş, kalbsiz, maneviyattan uzaklaşmış, körleşmiş birkaç feylesofun inkârlarıyla şübheye düşmenin ne kadar ahmaklık ve divanelik olduğunu kıyas ediniz.

Hem madem gözümüzle, gündüz gibi; hem nefsimizde, hem etrafımızda bir Rahmet-i Âmme ve bir Hikmet-i Şamile ve bir Înayet-i Daime müşahede ediyoruz ve dehşetli bir Saltanat-ı Rububiyet ve dikkatli bir Adalet-i Aliye ve İzzetli İcraat-ı Celaliyenin Âsârını ve cilvelerini görüyoruz. Hattâ bir ağacın meyveleri ve çiçekleri sayısınca o ağaca Hikmetler takan bir Hikmet ve herbir İnsanın cihazatı ve hissiyatı ve kuvveleri adedince İhsanları, În'amaları ona bağlamış bir Rahmet ve Kavm-i Nuh ve Hud ve Sâlih Aleyhimüsselâm ve Kavm-i Âd ve Semud ve firavun gibi âsi milletlere tokat vuran ve en küçük bir zîhayatın hakkını

muhafaza eden İzzetli ve İnayetli bir Adalet ve

وَمِنْ أَيَا تِهَانٌ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِإِمْرِهِ ثُمَّ إِذَا
دَعَا كُمْ دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا آتَنْتُمْ تَخْرُجُونَ

Âyeti, azametli bir İcaz ile der: Nasıl iki kışlada yatan ve duran mutî' askerler, bir kumandanın çağırmasıyla silâh başına ve Vazife başına boru sesiyle gelmeleri gibi, aynen öyle de: Bu iki kışlanın misalinde ve emre itaatında koca Semavat ve küre-i arz, Sultan-ı Ezelî'nin askerlerine iki mutî' kışla gibi, ne vakit Hazret-i İsrafil Aleyhisselâm'ın Borusuyla o kışlalarda ölüm ile yatanlar çağrırlsa, derhal cesed libaslarını giyip dışarı firlamalarını isbat edib gösteren her baharda arz kışları içindekiler, Melek-i Ra'dın borusuyla aynı vaziyeti göstermesiyle nihayetsiz Azameti anlaşılan bir Saltanat-ı Rububiyet; elbette ve elbette ve her halde ve hiç şüphe getirmez ki, -Onuncu Söz'de isbatına binaen- o Rahmet ve Hikmet ve İnayet ve Adalet ve Saltanat-ı Sermediyenin gayet katî' istedikleri Dâr-ı Âhiret ve Daire-i Haşr ve Neşrin açılmamasıyla o nihayetsiz Cemal-i Rahmet nihayetsiz bir çirkin merhametsizlige inkîlab etmesi ve o hadsiz Kemal-i Hikmet, hadsiz kusurlu abesiyyete ve faydasız israfata dönmesi ve o gayet şirin İnayet, gayet acı ihanetlere değişmesi ve o gayet Mizanlı ve Hakkaniyetli Adalet, gayet şiddetli zulümlere kalbolması ve o gayet derecede haşmetli ve kuvvetli Saltanat-ı Sermediye sukut etmesi ve Haşrin gelmemesiyle bütün haşmeti kaybolması ve Kemalât-ı Rububiyeti acz ve kusur ile lekedar olması, hiçbir cihet-i imkân yok; hiçbir Akıl ihtimal vermez, yüz muhal içinde birden bulunur, daire-i imkân haricinde bâtil ve mümteni'dir. Çünkü nazenin ve nazdar beslediği ve Akıl ve Kalb gibi cihazatla Saadet-i Ebediyeye ve Âhirette Beka-i Daimîye iştîyak hissini verdiği halde onu ebedî i'dam etmek, ne kadar gadırkı bir merhametsizlik ve onun yalnız dimağına üzerî Hikmetler ve faydalar taktığı halde onu dirilmemek üzere bütün cihazatını ve binler faideleri bulunan istidadatını akibetsiz bir ölümle faidesiz, neticesiz, hikmetsiz bütün bütün israf etmek ne derece hilaf-ı hikmet ve binler Vaîd ve Ahidlerini yerine getirmemek ile -hâşâ- aczini ve cehlini göstermek, ne kadar o Haşmet-i Saltanata ve o Kemal-i Rububiyete ziddir, her Zîsuur anlar. Bunlara kıyasen, İnayet ve Adaleti tatbik eyle...

İşte Hâlikimizden sorduğumuz Âhirete dair sualimize Rahman ve **Hakîm** ve **Âdil** ve **Kerim** ve **Hâkim** İsimleri mezkûr Hakikatle cevab veriyorlar, şeksiz şübhесiz, güneş gibi Âhireti isbat ediyorlar.

Hem madem biz gözüümüzle görüyoruz: Öyle İhatalı ve Azametli bir Hafîziyet hükümeder ki, Zîhayat herşeyin ve her hâdisenin çok suretlerini ve gördüğü fitri Vazifesinin defterini ve Esma-i İlahiyeye karşı lisan-ı hal ile Tesbihatına dair Sahife-i A'malini misalî levhalarda ve çekirdeklerinde ve tohumcuklarında ve Levh-i Mahfuzun nümunecikleri olan kuva-yı hâfızalarında ve bilhassa İnsanın dimağındaki pek büyük ve pek küçük kütübhanesi olan kuvve-i hâfizasında ve sair maddî ve manevî in'ikas âyinelerinde kaydeder, yazdırır; zabtederek muhafaza altına alır. Sonra mevsimi geldikçe bütün o manevî yazıları maddî bir tarzda da gözüümüze gösterip milyonlarla misaller ve deliller ve nümuneler kuvvetiyle **وَإِذَا الصُّحْفُ نُشِرَتْ** Âyetindeki en acib bir Hakikat-ı Haşriyeyi, Kudretin bir çiçeği olan her bahar, kendi çiçek-i ekberinde milyarlar dil ile Kâinata ilân eder. Ve başta Nev'-i İnsan olarak bütün Zîhayatlar ve bütün eşya, fenaya düşmek ve ademe sukut etmek ve hiclikte mahvolmak ve başta nev'-i beser olarak Zîhayatlar i'dam edilmek için yaratılmamışlar. Belki Bekaya terakki ile ve Devama tasaffi ile ve sermedî Vazifeye istidadıyla girmek için Halk olunduklarını gayet kuvvetli isbat eder.

Evet her baharda müşahede ediyoruz ki: Güz mevsimi Kiyametinde vefat eden hadsiz nebatat, bahar Haşrinde herbir ağaç, herbir kök, herbir çekirdek, herbir tohum **وَإِذَا الصُّحْفُ نُشِرَتْ** Âyetini okuyup bir manasını, bir ferdini kendi diliyle, geçmiş senelerde gördüğü Vazifenin misalleriyle Tefsir ederek o Azametli Hafîziyete şahadet eder.

هُوَ الْأَوَّلُ وَالآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالبَاطِنُ Âyetindeki dört muazzam

Hakikatları her şeye gösterip Hafîziyeti a'zamî derecede ve Haşrı bahar kolaylığında ve kat'iyyetinde bizlere Ders verir. Evet bu dört ismin cilveleri, en cüz'inden en külliye kadar cereyan ederler. Meselâ: Nasîlki

bu ağacın menşei olan bir çekirdek **الْأَوْلُ** İsmine mazhariyetle o ağacın gayet mükemmel programını ve İcadının noksansız cihazatını ve teşekkülünlün bütün şeraitini câmi' bir kutucuktur ki; Hafıziyetin Azametini isbat eder. **وَالآخِرُ** İsmine mazhar olan meyvesi ise, çekirdekle-riyle o ağacın işlediği bütün fitrî Vazifelerinin fihristesini ve amellerinin listesini ve hayat-ı sâniyesinin düsturlarını ihtiva eden bir sandukadır ki, a'zamî derecede Hafıziyete şahadet eder.

وَالظَّاهِرُ İsmine mazhar olan o ağacın suret-i cismaniyesi ise, öyle tenasübüllü ve san'atlı ve süslü bir hulle, bir libas ve ayrı ayrı nakışlar ve zînetler ve yıldızlı nişanlar ile tezyin edilmiş; güya yetmiş renkli bir Huri elbiseleridir ki, Hafıziyet içinde Azamet-i Kudret ve Kemal-i Hikmet ve Cemal-i Rahmeti gözlere gösterir.

وَالْبَاطِنُ İsmine âyne olan o ağacın içindeki makinesi ise, öyle muntazam ve mükemmel ve Mu'cizatlı bir fabrika, bir tezgâh, bir kimyahane ve hiçbir dalı ve meyveyi ve yaprağı gıdasız bırakmayan mızanlı bir kazan-ı erzaktır ki; Hafıziyet içinde Kemal-i Kudret ve Adalet ve Cemal-i Rahmet ve Hikmeti güneş gibi isbat eder.

Aynen öyle de, küre-i arz, senevî mevsimler cihetinde bir ağaçtır. İsm-i Evvel cilvesiyle güz mevsiminde Hafıziyete emanet edilen bütün tohumlar ve çekirdekler, bahar çarşafını giyen zemin yüzünün milyarlar dal, budak, meyve veren ve çiçek açan ağacının teşkilâtına dair İlahî Emirlerin mecmuacıkları ve Kaderden gelen düsturların listeleri ve geçen yazın işlediği Vazifelerin küçük sahife-i amelleri ve defter-i hidematidır ki, bilbedahe bir Hafız-i Zülcelali Vel'ikram'ın hadsiz Kudret, Adalet, Hikmet, Rahmet ile iş gördüğünü gösteriyor.

Ve senevî zemin ağacının âhiri ise, ikinci güzde o ağacın gördüğü bütün Vazifelerini ve Esma-i İlahiyeye karşı ettiği bütün fitrî Tesbihatlarını ve gelecek bahar Haşrinden neşir olabilen bütün sahaif-i a'malle-rini, zerrécik ve küçük kutucukların içine koyup, Hafız-i Zülcelal'in Dest-i Hikmetine teslim eder. **هُوَ الْآخِرُ** İsmini hadsiz dillerle Kâinat yüzünde okur.

Ve bu ağacın zahiri ise, Haşrin üçyüz bin misallerini ve emarelerini gösteren üçyüz bin külli ve çeşit çeşit çiçekler açıp hadsiz Rahmaniyet ve Rezzakiyet ve Rahîmiyet ve Kerimiyet sofralarını sererek Zîhayatlara ziyafetler vermekle **هُوَ الظَّاهِرُ** İsmi meyveleri, çiçekleri, taamları sayısınca lisanlarıyla zikredib Medh ü Sena eder, gündüz gibi **وَإِذَا الصُّفْفُ شُرِّتْ** Hakikatini gösterir.

Bu haşmetli ağacın bâtinî ise, hadsiz ve hesaba gelmez muntazam makineleri ve mizanlı fabrikaları Kemal-i Dikkat ve İntizamla işlettiiren öyle bir kazan ve tezgâhtır ki, bir dirhemden bin batman taamları pişirir, açlara yetiştirir. Ve öyle bir Mizan ve dikkatle işler ki, zerre kadar tesadüfün karışmasına bir yer bırakmıyor.

هُوَ الْبَاطِنُ İsmi zeminin iç yüzüyle yüzbin dil ile Tesbih eden bazı Melaike gibi yüzbin tarzlarda ilân edib isbat eder.

Hem arz, senevî hayatı haysiyetiyle bir ağaç olduğu ve o dört İsim içinde Hafıziyeti ve onunla Haşır Kapısına bir anahtar yaptığı gibi, aynen öyle de, dehrî ve dünya hayatı cihetiyle yine meyveleri Âhiret pazarına gönderilen bir muntazam ağaçtır. Ve o dört İsm'e öyle bir mazhar, bir âyne ve Âhirete giden bir yol açar ki, genişliğini ihataya ve tabire aklımız kâfi gelmiyor. Yalnız bu kadar deriz: Nasılık bir saatin saniyeleri ve dakikaları ve saatleri ve günleri sayan haftalık saatin milleri birbirine benzer, birbirini isbat eder. Saniyelerin hareketini gören, sair çarkların hareketlerini tasdik etmeyeceğe mecbur olur. Aynen öyle de; Semavat ve Arzin Hâlik-1 Zülcelalinin bir saat-1 ekberi olan bu dünyanın saniyelerini sayan günler ve dakikalarını hesab eden seneler ve saatlerini gösteren asırlar ve günlerini bildiren devirler birbirine benzer, birbirini isbat eder. Ve bu gecenin sabahı ve bu kışın baharı kat'iyetinde fâni dünyanın karanlıklı kişinin bâki bir baharı ve sermedî bir sabahı geleceğini hadsiz emarelerle haber verir diye, Hafız İsmi ile

هُوَ الْأَوَّلُ وَالآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ İsimleri, biz Hâlikimizden sorduğumuz Haşır mes'elesine, mezkûr Hakikatla cevab veriyorlar.

Hem madem gözüümüzle görüyoruz ve Aklımızla anlıyoruz ki; İnsan şu Kâinat ağacının en son ve en cem'iyetli meyvesi ve Hakikat-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm cihetiyle Çekirdek-i Aslisi ve Kâinat Kur'anının Âyet-i Kübrası ve İsm-i A'zamı taşıyan Âyet-el Kürsisi ve Kâinat sarayının en mükerrem Misafiri ve o saraydaki sair sekenelerde tasarrufa me'zun en faal Memuru ve Kâinat şehrinin zemin mahallesinin bahçesinde ve tarlasında, vâridat ve sarfiyatına ve zer' ve ekilmesine nezarete memur ve yüzer fenler ve binler san'atlarla techiz edilmiş en gürültülü ve mes'uliyetli Nâzırı ve Kâinat ülkesinin arz memleketinde, Padişah-ı Ezel ve Ebed'in gayet dikkat altında bir Mûfettişi, bir nevi Halife-i Arzı ve căz'î ve külli harekâti kaydedilen bir Mutasarrifi ve Sema ve Arz ve Cibalin kaldırmasından çekindikleri Emanet-i Kübrayı omuzuna alan ve önüne iki acib yol açılan, bir yolda Zîhayatın en bedbahti ve diğerinde en bahtiyarı, çok geniş bir Ubudiyetle mükellef bir Abd-i Külli ve Kâinat Sultanının İsm-i A'zamına mazhar ve bütün Esmasına en câmi' bir âyinesi ve Hitabat-ı Sübhaniyesine ve konuşmalarına en anlayışlı bir Muhabat-ı Hassı ve Kâinatın Zîhayatları içinde en ziyade ihtiyaçlısı ve hadsiz fakriyla ve aczi ile beraber hadsiz maksadları ve arzuları ve nihayetsiz düşmanları ve onu inciten zararlı şeyleri bulunan bir bîçare Zîhayatı ve istidadca en zengini ve lezzet-i hayat cihetinde en müteellimi ve lezzetleri dehşetli elemlerle âlûde ve Bekaya en ziyade müştak ve muhtaç ve en çok lâyık ve müstehak ve devamı ve Saadet-ı Ebediyeyi hadsiz Dualarla isteyen ve yalvaran ve bütün dünya lezzetleri ona verilse, onun Bekaya karşı arzusunu tatmin etmeyen ve ona İhsanlar eden Zâti perestî derecesinde seven ve sevdiren ve sevilen çok hârika bir Mu'cize-i Kudret-i Samedaniye ve bir Acube-i Hilkat ve Kâinatı içine alan ve Ebede gitmek için yaratıldığına bütün cihazat-ı insaniyesi şahdet eden.. böyle yirmi külli Hakikatlar ile Cenab-ı Hakk'ın Hak İsmine bağlanan ve en küçük Zîhayatın en căz'î ihtiyacını gören ve niyazını işten ve fiilen cevab veren Hafız-i Zülcelal'in, Hafız İsmiyle mütemadiyen amelleri kaydedilen ve Kâinatı alâkadar edecek ef'alleri o İsmiň Kâtibîn-ı Kiramlarıyla yazılan ve her şeyden ziyade o ismin nazar-ı dikkatine mazhar bulunan bu insanlar, elbette ve elbette ve her halde ve hiçbir şüphe getirmez ki; bu yirmi Hakikatın hükmüyle, insanlar için bir Haşır ve Neşir olacak. Ve Hak İsmiyle evvelki Hizmetlerinin mükâfatını ve kusuratının mücazatını çekecek. Ve Hafız İsmiyle căz'î-külli kayd altına

alınan her amelinden muhasebe ve sorguya çekilecek. Ve Dâr-ı Bekada Saadet-i Ebediye Ziyafetgâhının ve şekavet-i daime hapis-hanesinin kapıları açılacak. Ve bu Âlemde çok taifelere kuman-danlık yapan ve karışan ve bazan karıştıran bir zabit, toprağa girip her amelinden sual olunmamak ve uyandırılmamak üzere yatıp saklanmayacağındır.

Yoksa sineğin sesini işitip hakk-ı hayatını vermekle fiilen cevab verdiği halde, gök gürültüsü kuvvetinde Bekaya aid hadsiz hukuk-u insaniyenin, mezkûr yirmi Hakikatlar lisانları ile edilen ve Arşı ve ferşî çınlatan Dualarını işitmemeek ve o hadsiz hukuku zayı' etmek ve sinek kanadının intizamı şehadetiyle sinek kanadı kadar israf etmeyen bir Hikmet, bütün o Hakikatların bağlandıkları insanî istidadatı ve Ebede uzanan emelleri ve arzuları ve o istidad ve arzuları besleyen Kâinatın pek çok rabitalarını ve Hakikatlarını bütün bütün israf etmek öyle bir haksızlıktır ve imkân haricinde ve zalimane bir çirkinliktir ki; **Hak** ve **Hafîz** ve **Hakîm** ve **Cemil** ve **Rahîm** İsimlerine şehadet eden bütün mevcudat onu reddeder. Yüz derece muhal ve bin vecihle mümteni'dir derler. İşte biz Hâlikimizden Haşre dair sorduğumuz suale, Hak, Hafîz, Hakîm, Cemil, Rahîm İsimleri cevab verip derler: "**Biz, Hak ve Hakikat olduğumuz gibi ve hem bize şahadet eden mevcudatın tahakkuku misillü, Haşır haktır ve muhakkaktır.**"

Hem madem.. daha yazacaktım, fakat güneş gibi malûm olmasından kısa kesttim. İşte geçmiş misallerde ve mademlerdeki maddelere kıyasen, Cenab-ı Hakk'ın yüz, belki bin Esmasının Kâinata bakan İsimlerinin herbirisini, nasılıki mevcudattaki âyine ve cilveleriyle Müsemmasını bedahetle isbat eder. Aynen öyle de; Haşrı ve Dâr-ı Âhireti de gösterirler ve kat'iyyetle isbat ederler.

Hem nasıl Hâlikimizden sorduğumuz sualimize, O Rabbimiz bütün fermanlarıyla ve nâzil ettiği bütün Kitablarıyla ve müsemma olduğu ekser İsimleriyle bize kudsî ve katî cevab veriyor. Aynen öyle de, Melaikeleriyle ve onların diliyle daha başka bir tarzda dedirir:

"Sizin zaman-ı Âdem'den beri hem Ruhanîlerle, hem bizim görüşmenizin üzer tevatür kuvvetinde hâdiseleri var ve bizim ve Ruhanîlerin Vücutlarına ve Ubudiyetlerine delalet eden hadsiz emare ve deliller var. Ve biz Âhiret salonlarında ve bazı dairelerinde gezdiğimizizi,

**birbirimize mutabık olarak sizin Kumandanlarınız ile görüş-
tüğümüz zaman söylemişiz ve daima da söylüyoruz. Elbette bu
gezdiğimiz bâki ve mükemmel salonlar ve bu salonların arkalarında
tefriş ve tezin edilmiş olan saraylar ve menziller, hiç şübhemiz
yoktur ki, gayet ehemmiyetli misafirleri o yerlerde iskân etmek
üzere bekliyorlar. Size kat'î beyan ediyoruz."** diye sualimize cevab
veriyorlar.

Hem madem Hâlikimiz, bize en Büyük Muallim ve en Mükemmel Üstad ve Şaşırmaز ve ŞaşırmaZ en Doğru Rehber olarak Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tayin etmiş. Ve en Son Elçi olarak göndermiş. Biz dahi, İlêmelyakîn mertebesinden Aynelyakîn ve Hakkalyakîn mertebelerine terakki ve tekemmül etmek üzere herşeyden evvel bu Üstadımızdan, Hâlikimizdan sorduğumuz suali sormaklığımız lâzım geliyor. Çünkü O Zât, Hâlikimiz tarafından herbiri birer Nişane-i Tasdik olan bin Mu'cizatıyla, Kur'anın bir Mu'cizesi olarak Kur'anın Hak ve Kelâmullah olduğunu isbat ettiği gibi; Kur'an dahi, kırk nevi İ'caz ile, O Zâtın bir Mu'cizesi olup, Onun doğru ve Resulullah olduğunu isbat ederek ikisi beraber, biri Âlem-i Şehadet Lisanı -bütün hayatında bütün Enbiya ve Evliyanın tasdikleri altında- diğerî Âlem-i Gayb Lisanı -bütün Semavî Fermanların ve Kâinat Hakikatlarının tasdikleri içinde- binler Âyatıyla iddia ve isbat ettikleri Hakikat-1 Haşriye elbette güneş ve gündüz gibi bir kat'iyietetdir.

Evet Haşir gibi, en acib ve en dehşetli ve tavr-1 aklın haricinde bir mes'ele, ancak ve ancak böyle hârika iki Üstadın Dersleriyle halledilir, anlaşılır. Eski zaman Peygamberleri Ümmetlerine Kur'an gibi izahat vermediklerinin sebebi, o devirler beşerin bedeviyet ve tufuliyet devri olmasıdır. İbtidaî Derslerde izah az olur.

E l h a s ı l : Madem Cenab-1 Hakk'ın ekser Îsimleri Âhireti iktiza edib isterler. Elbette o Îsimlere delalet eden bütün hüccetler, bir cihette Âhiretin tahakkukuna dahi delalet ederler. Ve madem Melaikeler Âhiretin ve Âlem-i Bekanın Dairelerini gördüklerini haber veriyorlar. Elbette Melaike ve Ruhların ve Ruhaniyatın Vücid ve Ubudiyetlerine şahadet eden deliller, dolayısıyla Âhiretin Vüciduna dahi delalet ederler. Ve madem MUHAMMED Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bütün hayatında Vahdaniyetten sonra en Daimâ Davası ve Müddeası ve Esası Âhirettir; elbette O Zâtın Nübüvvetine ve Sıdkına delalet

eden bütün Mu'cizeleri ve Hüccetleri, -bir cihette, dolayısıyla- Âhiretin tahakkukuna ve geleceğine şahadet ederler. Ve madem Kur'anın dörtten birisi Haşir ve Âhirettir ve bin Ayatiyla onun isbatına çalışır ve onu haber verir. Elbette Kur'anın Hakkaniyetine şahadet ve delalet eden bütün hüccetleri ve delilleri ve Bürhanları, dolayısıyla Âhiretin Vücaduna ve tahakkukuna ve açılmasına dahi delalet ve şahadet ederler.

İşte bak, bu Rükn-ü İmanî ne kadar kuvvetli ve kat'î olduğunu gör...

* * *

Sekizinci Mes'elenin Bir Hülâsası

Yedinci'de Haşri çok makamattan soracaktı. Fakat Hâlikimizin İsimleriyle verdiği cevab o derece kuvvetli yakîn ve kanaat verdi ki; daha başka sorgulara ihtiyaç bırakmadığından orada kısa kestik. Şimdi bu Mes'elede, Âhiret İmanının, hem Âhiretin Saadetine, hem dünya saadetine dair temin ettiği faideler ve neticelerinden yüzden biri hülâsa edilecek. Saadet-i Uhreviyeye aid kısmı, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın izahatı daha hiç bir beyana ihtiyaç bırakmamış, onu O'na havale ederek ve saadet-i dünyeviyeye aid kısmı izah cihetini Risale-i Nur'a bırakıp, yalnız kısa bir hülâsa ile insanın hayat-ı şahsiye ve hayat-ı içtimaiyesine aid yûzer neticelerinden üç-dört tanesini beyan ederiz.

Birincisi:

İnsan, sair hayvanata muhalif olarak, hanesiyle alâkadar olduğu misillü dünya ile alâkadardır ve akaribîyle münasebetdar olduğu gibi, nev'-i beşer ile de ciddî ve fitrî münasebetdardır. Ve dünyada muvakkat bekasını arzuladığı gibi bir Dâr-ı Ebedîde Bekasını, aşk derecesinde arzuluyor. Ve midesinin gıda ihtiyacını temin etmeye çalıştığı gibi dünya kadar geniş, belki Ebede kadar uzanan sofraları ve gıdaları, Akıl ve Kalb ve Ruh ve İnsaniyet mideleri için tedarik etmeye fitraten mecburdur, çabalıyor. Ve öyle arzuları ve matlabları var ki, Ebedî Saadetten başka hiçbir şey onları tatmin etmiyor. Hattâ Onuncu Söz'de işaret edildiği gibi, bir zaman -küçüklüğümde- halaimden sordum: "**Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı**

verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa Bâki fakat âdi ve meşakkatli bir Vücudu mu istersin?" dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden "ah" çekti. "Cehennem de olsa Beka isterim" dedi.

İşte madem mahiyet-i insaniyenin bir hizmetkârı olan kuvve-i hayaliyeyi bu dünya lezzetleri tatmin etmiyor. Elbette gayet câmi' Mahiyet-i İnsaniye, Ebediyetle fitraten alâkadardır. İşte bu hadsiz arzu ve emellere bağlı olduğu halde, sermayesi bir cüz'î cüz-ü ihtiyarî ve fakr-ı mutlak bir insana, Âhirete İman ne derece kuvvetli ve kâfi ve vâfi bir hazine, bir medar-ı saadet ve lezzet, bir medar-ı istimdad, bir merci' ve dünyanın hadsiz gamlarına karşı bir medar-ı teselli olduğu öyle bir meyve ve faidedir ki; onu kazanmak yolunda dünya hayatını feda etse, yine ucuzdur.

İkinci meyvesi ve hayat-ı şahsiyeye bakan bir faidesi:

Üçüncü Mes'ele'de izah edilen ve Gençlik Rehberi'nde bir Haşıye bulunan çok ehemmiyetli bir neticedir. Evet her insanın, her zaman düşündüğü en ehemmiyetli endişesi, mezaristana giren kendi dostları ve akrabaları gibi o i'damhaneye girmek keyfiyetidir. Birtek dostu için, Ruhunu feda eden o bîcare insanın; binler, belki milyonlar, milyarlar dostları ebedî bir müfarakat içinde i'dam olmalarını tevehhüm edib Cehennem azabından beter bir elem -o düşünmek ucundan- göründüğü vakit, Âhirete İman geldi, gözünü açtırdı ve perdeyi kaldırdı.. "Bak" dedi. O İmanla baktı... Cennet lezzetinden haber veren bir Lezzet-i Ruhaniyeyi o dostları ebedî ölümlerden ve çürümelerden kurtulup mesurane bir Nuranî Âlemde onu da bekliyorlar vaziyetinde müşahedesile aldı. Risale-i Nur'da bu netice hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesiyoruz.

Hayat-ı şahsiyeye aid üçüncü bir faidesi:

İnsanın sair zîhayatlar üstündeki tefevvuku ve rütbesi ise; yüksek seciyeleri ve cem'iyetli istidadları ve külli Ubudiyetleri ve geniş vücudû daireleri itibarıyledir. Halbuki o insan, hem madum, hem ölü, hem karanlık olan geçmiş ve gelecek zamanların ortasında sıkışmış bir kısa zaman olan hazır vaktin mikyasıyla, ölçüsüyle; Hamiyeti, Muhabbeti, Kardeşliği, İnsaniyeti gibi seciyeler alır.

Meselâ, eskiden tanımadığı ve ayrılıktan sonra da hiç göremeyeceği babasını, kardeşini, karısını, milletini ve vatanını sever, hizmet eder. Ve tam Sadakata ve İhlasa pek nadir muvaffak olabilir; o nisbetté Kemalâtı ve seciyeleri küçülür. Değil hayvanların en ulvîsi.. belki baş aşağı, akıl cihetiyle en bîcâresi ve aşağısı olmak vaziyetine düşeceği sırada, Âhirete İman imdada yetişir. Mezar gibi dar zamanını, geçmiş ve gelecek zamanları içine alan, pek geniş bir zamana çevirir. Ve dünya kadar, belki Ezelden Ebede kadar bir Daire-i Vücut gösterir. Babasını, Dâr-ı Saadette ve Âlem-i Ervahta dahi pederlik münasebetiyle ve kardeşini, tâ Ebede kadar Uhuvvetini düşünmesiyle ve karısını Cennet'te dahi en güzel bir refika-i hayatı olduğunu bilmesi haysiyetiyle sever, hürmet eder, merhamet eder, yardım eder. Ve o büyük ve geniş daire-i hayatı ve vücuddaki münasebetler için olan ehemmiyetli hizmetleri, dünyanın kıymetsiz işlerine ve ciuz'î garazlarına ve menfaatlerine âlet etmez. Ciddî Sadakata ve samimî İhlasa muvaffak olarak, Kemalâtı ve hasletleri, o nisbetté -derecesine göre- yükselseme baþlar. İnsaniyeti teâli eder. Hayat lezzetinde serçe kuşuna yetişmeyen o İnsan; bütün hayvanat üstünde, Kâinatın en müntehab ve bahtiyar bir Misafiri ve Sahib-i Kâinat'ın en mahbub ve makbul bir Abdi olmasıdır. Bu netice dahi Risale-i Nur'da hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesildi.

Dördüncü bir faidesi ki, insanın hayat-ı içtimaiyesine bakıyor:

Risale-i Nur'dan Dokuzuncu Şua'da beyan edilen o neticenin bir hülâsası şudur:

Nev'-i insanın dörtten birini teþkil eden çocuklar, Âhiret İmanıyla insanca yaşayabilirler ve İnsaniyetin istidadlarını taşıyabilirler. Yoksa elîm endişeler içinde, kendini uyutturmak ve unutturmak için çocukça oyuncaklılarıyla, haylaz bir hayatla yaşayacak. Çünkü her vakit etrafında onun gibi çocukların ölümesiyle onun nazik dimağında ve ileride uzun arzuları taşıyan zaîf Kalbinde ve mukavemetsiz Ruhunda öyle bir tesir yapar ki; Hayati ve Aklı o bîcâreye âlet-i azab ve işkence edeceği zamanda, Âhiret İmanının Dersiyle, görmemek için oyuncaklar altında onlardan saklandığı o endişeler yerinde, bir sevinç ve genişlik hissederek der: **"Bu kardeşim veya arkadaşım öldü, Cennet'in bir kuşu oldu. Bizden daha iyi keyfeder, gezer. Ve vâlidem öldü, fakat Rahmet-i İlahiye gitti, yine beni Cennet'te kucağına alıp sevecek ve ben de o şefkatli anneciğimi göreceğim."**

diye İnsaniyete lâyık bir tarzda yaşayabilir.

Hem İnsanın bir rub'unu teşkil eden ihtiyanlar; yakında hayatlarının sönmesine ve toprağa girmelerine ve güzel ve sevimli dünyalarının kapanmasına karşı Teselliyyi, ancak ve ancak Âhiret İmanında bulabillirler. Yoksa o merhametli muhterem babalar ve fedakâr şefkatlı analar, öyle bir vaveylâ-yı ruhî ve bir dağdağa-i kalbî çececeklerdi ki, dünya onlara me'yusane bir zindan ve hayat işkenceli bir azab olurdu. Fakat Âhiret İmanı onlara der: "**Merak etmeyiniz, Sizin ebedî bir gençliğiniz var, gelecek ve parlak bir hayat ve nihayetsiz bir ömür sizi bekliyor. Ve zayıf' ettiğiniz evlâd ve akrabalarınızla sevinçlerle görüşeceksiniz. Ve ettiğiniz bütün iyilikleriniz muhafaza edilmiş, mükâfatlarını göreceksiniz.**" diye, İman-ı Âhiret onlara öyle bir Teselli ve Însirah verir ki; her birinin yüz ihtiyanlık birden başlarına toplansa onları me'yus etmez.

Nev'-i insanın üçten birisini teşkil eden gençler, hevesatları galeyan- da, hissiyata mağlub, cûr'etkâr akıllarını her vakit başına almayan o gençler, Âhiret İmanını kaybetseler ve Cehennem azabını tahattur etmezlerse; hayat-ı içtimaiyede ehl-i namusun malî ve ırzı ve zaîf ve ihtiyanların rahatı ve haysiyeti tehlikede kalır. Bazı bir dakika lezzeti için bir mes'ud hanenin saadetini mahveder ve bu gibi hapiste dört-beş sene azab çeker, canavar bir hayvan hükmüne geçer. Eğer İman-ı Âhiret onun imdadına gelse, çabuk Aklını başına alır. "**Gerçi hükümet hafiyeleri beni görmüyorlar ve ben onlardan saklanabilirim, fakat Cehennem gibi bir zindanı bulunan bir Padişah-ı Zülcelal'in Melaikeleleri beni görüyorlar ve fenâliklerimi kaydediyorlar. Ben başıboş değilim ve vazifedar bir yolcuyum. Ben de onlar gibi ihtarı ve zaîf olacağım.**" diye birden, zulmen tecavüz etmek istediği adamlara karşı bir Şefkat, bir Hürmet hissetmeye başlar. Bu mananın dahi Risale-i Nur'da Bürhanlarıyla izahına iktifaen kısa kesiyoruz. Hem nev'-i beşerin ehemmiyetli bir kısmı, hastalar ve mazlumlar ve bizim gibi musibet-zedeler ve fakirler ve ağır ceza alan mahpuslar; eğer İman-ı Âhiret onların imdadına yetişmezse, her vakit hastalığın ihtiariyla gözü önüne gelen ölüm ve intikamını alamadığı ve namusunu elinden kurtaramadığı zalimin mağrurane ihaneti ve büyük musibetlerde boşbosuna malını, evlânını kaybetmekle gelen elîm me'yusiyeti ve bir-iki dakika veya bir-iki saat keyif yüzünden beş-on

sene böyle bir hapis azabını çekmekten gelen kederli sıkıntı, elbette o bîçarelere dünyayı zindan ve hayatı bir işkenceli azaba çevirir. Eğer Âhirete İman imdadlarına yetişse, birden onlar nefes alırlar; sıkıntıları, me'yusiyetleri ve endişeleri ve intikam hiddetleri Derece-i İmanına göre kısmen ve bazan tamamen zâil olur.

Hattâ diyebilirim ki: Benim ve bir kısım Kardeşlerimin bu sebebsiz hapsimizde ve dehşetli musibetimizde, eğer İman-ı Âhiret yardım etmese idi, bir gün dayanmak ölüm kadar tesir edib bizi hayattan istifa etmeye sevkedecekti. Fakat hadsiz Şükür olsun, benim canım kadar sevdiğim pek çok Kardeşlerimin bu musibetten gelen elemlerini de çektiğim ve gözüm kadar sevdiğim binler Risale-i Nur Risaleleri ve benim yıldızlı ve süslü ve çok kıymetdar Kitablarımın ziya'lari ve ağlamalarından teessüflerini çektiğim ve eskiden beri az bir ihaneti ve tahakkümü kaldırımadığım halde, sizi kasemle temin ederim ki: İman-ı Bil'Âhiret Nuru ve Kuvveti bana öyle bir Sabır ve Tahammül ve Teselli ve Metanet, belki mücahidane, kârlı bir imtihan Dersinde daha büyük mükâfatı kazanmak için bir Şevk verdi ki; ben bu Risalenin başında dediğim gibi, kendimi Medrese-i Yusufiye ünvanına lâyık bir güzel ve hayırlı Medresede biliyorum. Arasına gelen hastalıklar ve ihtiyarlıktan neş'et eden titizlikler olmasa idi, mükemmel ve rahat-ı kalb ile Derslerime daha ziyade çalışacaktım. Her ne ise.. bu makam münasebetiyle saded harici girdi, kusura bakılmasın.

Hem her insanın küçük bir dünyası, belki küçük bir Cenneti dahi kendi hanesidir. Eğer İman-ı Âhiret o hanenin saadetine hükmetmezse, o aile efradi, herbiri şefkat ve muhabbet ve alâkadarlığı derecesinde elîm endişeler ve azablar çeker. O Cenneti, Cehenneme döner. Veyahut muvakkat eğlenceler ve sefahetlerle aklını tenvim edip uyutur. Devekuşu gibi avcıyı görür, kaçamıyor, uçamıyor. Başını kuma sokar, tâ görünmesin. Başını gaflete sokar, tâ ölüm ve zeval ve firak onu görmesin. Divanec, muvakkat, ibtal-i his nev'inden bir çare bulur. Çünkü meselâ: Vâlide Ruhunu feda ettiği evlâtını daima tehlikelere maruz gördükçe titrer. Ve pederini ve kardeşini eksik olmayan belalar- dan kurtaramayan evlâdlar, daim bir keder, bir korkaklık hisseder. Buna kıyasen, bu dağdağalı kararsız hayat-ı dünyeviyede o mes'ud zannedilen aile hayatı çok cihetlerle saadetini kaybeder ve kısacık bir hayattaki münasebet ve karabet

dahi, hakikî Sadakatı ve Samimî İhlası ve Garazsız bir Hizmeti ve Muhabbeti vermez. Ahlâk o nisbette küçülür, belki sukut eder. Eğer Âhirete İman o haneye girse, birden ışıklandıracak, ortalarındaki müna-sebet ve şefkat ve karabet ve muhabbet kısacık bir zaman ölçüyle değil, belki Dâr-ı Âhirette Saadet-i Ebediyede dahi o münasebetlerin devamı ölçüyle samimî hürmet eder, sever, şefkat eder, Sadakat eder, kusurlarına bakmaz gibi Ahlâk yükseklendir. Hakikî İnsaniyet saadeti o hanede başlar inkişafa.. Bu mana dahi hüccetlerle Risale-i Nur'da beyanına binaen kısa kesildi.

Hem herbir şehir kendi ahalisine geniş bir hanedir. Eğer İman-ı Âhiret o büyük aile efradında hükümetmezse; Güzel Ahlâkin Esasları olan İhlas, Samimiyet, Fazilet, Hamiyet, Fedakârlık, Rıza-yı İlahî, Sevab-ı Uhrevî yerine garaz, menfaat, sahtekârlık, hodgâmlık, tasannu, riya, rüşvet, aldatmak gibi haller meydan alır. Zahirî asayış ve insaniyet altında, anarşistlik ve vahşet manaları hükmeder; o hayat-ı şehriye zehirlenir. Çocuklar haylazlığa, gençler sarhoşluğa, kavîler zulme, ihtiyarlar ağlamağa başlarlar.

Buna kıyasen, memleket dahi bir hanedir ve vatan dahi bir millî ailenin hanesidir. Eğer İman-ı Âhiret bu geniş hanelerde hükümetse, birden Samimî Hürmet ve Ciddî Merhamet ve Rüşvetsiz Muhabbet ve Muavenet ve Hilesiz Hizmet ve Muaşeret ve Riyasız İhsan ve Fazilet ve Enaniyetsiz Büyüklük ve Meziyet o hayatta inkişafa başlarlar. Çocuk-lara der: **"Cennet var, haylazlığı bırak."** Kur'an Dersiyle temkin verir. Gençlere der: **"Cehennem var, sarhoşluğu bırak."** Akı baslarına getirir. Zalime der: **"Şiddetli azab var, tokat yiyeceksin."** Adalete başını eğdirir. İhtiyarlara der: **"Senin elinden çıkmış bütün saadetle-rinden çok yüksek ve daimî bir Uhrevî Saadet ve taze, bâki bir gençlik seni bekliyorlar. Onları kazanmağa çalış."** Ağlamasını gülmeye çevirir. Bunlara kıyasen cüz'î ve küllî herbir taifede hüsн-ü tesirini gösterir, ışıklandırır. Nev'-i beşerin hayat-ı içtimaiyesiyle alâ-kadar olan içtimaiyyun ve ahlâkiyyunların kulakları çınlasın! İşte İman-ı Âhiretin binler faidelerinden işaret ettiğimiz beş-altı nümunelerine sairleri kıyas edilse kat'î anlaşılır ki; **iki cihanın ve iki hayatın medarı-saadeti yalnız İmandır.**

Risale-i Nur'da Yirmisekizinci Söz'de ve başka Risalelerinde, Haşrin cismaniyeti cihetinde gelen zaîf şübhelere kuvvetli cevaplarına

iktifaen burada yalnız bir kısa işaretle deriz ki: Esma-i İlahiyenin en cem'iyetli âyinesi cismaniyettedir. Ve Hilkat-ı Kâinattaki Makasîd-ı İlahiyenin en zengini ve faal merkezi cismaniyettedir. Ve İhsanat-ı Rabbaniyenin en çok çeşitleri ve rengârenkleri cismaniyettedir. Ve beşerin ihtiyacat dilleriyle Hâlik'ına karşı Dualarının ve Teşekküratının en kesretli tohumları yine cismaniyettedir. Maneviyat ve Ruhaniyat Âlemlerinin en mütenevvi çekirdekleri yine cismaniyettedir. Bunlara kıyasen, üzerer külli Hakikatlar cismaniyette temerküz ettiğinden, Hâlik-ı Hakîm zemin yüzünde cismaniyeti çoğaltmak ve mezkûr Hakikatlere mazhar eylemek için öyle sür'atlı ve dehşetli bir faaliyetle kafile kafile arkasına mevcudata Vücud giydirir, o meşhere gönderir. Sonra onları terhis eder, başkalarını gönderir. Mütemadiyen Kâinat fabrikasını işletir. Cismanî mahsulâtı dokuyup, zemini Âhirete ve Cennet'e bir fidanlık bahçesi hükmüne getirir. Hattâ insanın cismanî midesini memnun etmek için, o midenin hal diliyle bekasına dair Duasını kemal-i ehemmiyetle dinleyip kabul ederek fiilen cevab vermek için, hadsiz ve hesabsız ve yüzbinler tarzlarda ve binler çeşit çeşit lezzetlerde gayet san'atlî taamları ve gayet kıymetli nimetleri cismaniyete ihzar etmek, bedahetle ve şeksiz gösterir ki; Dâr-ı Âhirette Cennet'in en çok ve en mütenevvi' lezzetleri cismanîdir. Ve Saadet-i Ebediyenin en ehemmiyetli ve herkesin istediği ve ünsiyet ettiği nimetleri cismanîdir.

Acaba hiçbir cihet-i ihtimali ve imkânı var mı ki; bu âdi midenin hal diliyle Beka Duasını kabul edib nihayetsiz Mu'cizatlı maddî taamlar ile onu minnetdar ederek, her vakit tesadüfsüz, kasdî olarak fiilen cevab veren bir Kadîr-ı Rahîm, bir Alîm-i Kerim, Kâinatın en ehemmiyetli neticesi ve Arzin Halifesi ve o Hâlik'in Güzidesi ve perestîskârı olan nev-i insanın İnsaniyet Mide-i Kübrası ile külli ve yüksek ve daima arzu ettiği ve ünsiyet ettiği ve fitraten istediği cismanî lezzetleri, Dâr-ı Bekada verilmesine dair hadsiz umumî Duaları kabul olmasın ve Haşr-i Cismanî ile fiilen cevab verilmesin; onu ebedî minnetdar etmesin. Âdetâ sineğin sesini işitsin, gök gürültüsünü işitmesin. Ve âdi bir neferin kemal-i ehemmiyetle techizatına baksın; orduya hiç bakmasın, ehemmiyet vermesin. Bu yüz derece muhal ve bâtildir. Evet

وَفِيهَا مَا شَتَّهَ يَهُوَ الْأَنْفُسُ وَ تَلَذُّلُ الْأَغْيَانُ

Âyetinin Sarahat-1 Kat'iyyesiyle: İnsan, en ziyade ünsiyet ettiği ve dünyada nümunesini tatmış olduğu cismanî lezzetleri Cennet'e lâyik bir tarzda görecek, tadacak. **Ve lisan, göz ve kulak gibi a'zaların ettikleri hâlis şükürler ve hususî İbadetlerin mükâfatları, o uzuvlara mahsus cismanî lezzetler ile verilecektir.** Kur'an-1 Mu'ciz-ül Beyan o derece cismanî lezzetleri sarih bir surette beyan eder ki, başka teviller ile manayı zahirîyi kabul etmemek, imkân haricindedir. İşte İman-1 Âhiretin meyveleri ve neticeleri gösteriyorlar ki; nasılıki a'za-yı insanîden mide-nin Hakikati ve ihtiyacاتı, taamların vücuduna kat'î delalet eder; öyle de: İnsanın Hakikati ve Kemalâtı ve fitrî ihtiyacاتı ve ebedî arzuları ve İman-1 Âhiretin mezkûr netice ve faidelerini isteyen Hakikatları ve istidadları daha kat'î olarak Âhirete ve Cennet'e ve cismanî bâki lezzetlere delalet ve tahakkuklarına şehadet ettiği gibi, bu Kâinatın Hakikat-1 Kemalâtı ve manidar tekvinî Âyatı ve İnsaniyetin mezkûr Hakikatlar ile alâkadar bütün Hakikatları, Dâr-1 Âhiretin Vücuduna ve tahakkukuna ve Haşrin gelmesine ve Cennet ve Cehennem'in açılmasına delalet ve şahadet ettiklerini, Risale-i Nur eczaları ve bilhassa Onuncu ve Yirmisekizinci (İki Makamı), Yirmidokuzuncu Sözler ve Dokuzuncu Şua ve Münacat Risaleleri hüccetlerle, parlak ve şüphe bırakmaz bir tarzda isbat etmişler. Onlara havale ederek bu uzun kissayı kısa kesiyoruz. Cehennem'e dair Beyanat-1 Kur'aniye o kadar vâzih ve zahirdir ki başka izahata ihtiyaç bırakmadır. Yalnız bir-iki zaîf şübheyi izale edecek iki-üç nükteyi, -tafsilini Risale-i Nur'a havale edib, gayet kısa bir hülâsasını- beyan edeceğiz.

B i r i n c i N ü k t e : Cehennem fikri, geçmiş İman meyvelerinin lezzetlerini korkusuyla kaçırıyor. Çünkü hadsiz Rahmet-i Rabbaniye o korkan adama der: **Bana gel, tövbe kapısıyla gir. Tâ Cehennem'in Vücudu değil korkutmak, belki sana Cennet'in lezzetlerini tam bildirsin ve senin ve hukuklarına tecavüz edilen hadsiz mahlukatın intikamlarını alsın, sizi keyiflendirsin.** Eğer sen dalalette boğulup çıkamıyorsan yine Cehennem'in Vücudu, bin derece i'dam-ı ebedî-den hayırlıdır ve kâfirlere de bir nevi merhamettir. Çünkü insan hattâ yavrulu hayvanat dahi, akrabasının ve evlâdinin ve ahbabının lezzetleriyle ve saadetleriyle lezzetlenir, bir cihette mes'ud olur. Şu halde sen ey mülhid, dalaletin itibariyle ya i'dam-ı ebedî ile ademe düşeckesin veya Cehennem'e gireceksin! Şerr-i mahz olan adem ise,

senin bütün sevdiklerin ve saadetleriyle memnun ve bir derece mes'ud olduğun umum akraba ve asl ve neslin seninle beraber i'dam olmasından, binler derece Cehennem'den ziyade senin Ruhunu ve Kalbini ve Mahiyet-i İnsaniyeni yandırır. Çünkü Cehennem olmazsa, Cennet de olmaz. Herşey senin küfrün ile ademe düşer. Eğer sen Cehennem'e girsen, Vücut Dairesinde kalsan, senin sevdiklerin ve akrabaların ya Cennet'te mes'ud veya Vücut dairelerinde bir cihette merhametlere mazhar olurlar. Demek herhalde Cehennem'in Vücutduna tarafdar olmak sana lâzımdır. Cehennem aleyhinde bulunmak, ademe tarafdar olmaktadır ki, hadsiz dostlarının saadetlerinin hiç olmasına tarafdarlıktır. Evet Cehennem ise, Hayr-ı Mahz olan Daire-i Vücutdun Hâkim-i Zülcelalının hakîmane ve âdilane bir hapishane Vazifesini gören dehşetli ve celalli bir mevcudülkesidir. Hapishane Vazifesini de görmekle beraber, başka pek çok Vazifeleri var. Ve pek çok Hikmetleri ve Âlem-i Bekaya aid Hizmetleri var. Ve Zebani gibi pek çok zîhayatın celaldarane meskenleridir.

İkinci Nükte: Cehennem'in Vücutu ve şiddetli azabı, Hadsız Rahmete ve Hakikî Adalete ve İsrafsız, Mizanlı Hikmete ziddiyeti yoktur. Belki Rahmet ve Adalet ve Hikmet, onun vücutunu isterler. Çünkü nasıl bin masumların hukukunu çîğneyen bir zalimi cezalandırmak ve yüz mazlum hayvanları parçalayan bir canavarı öldürmek, Adalet içinde mazlumlara bin Rahmettir. Ve o zalimi afvetmek ve canavarı serbest bırakmak, bir tek yolsuz merhamete mukabil yüzer bîçarelere yüzer merhametsizliktir. Aynen öyle de; Cehennem hapsine girenlerden olan kâfir-i mutlak, küfrüyle hem Esma-i İlahiyyenin hukukuna inkâr ile tecavüz, hem o Esmaya şahadet eden mevcudatın şahadetlerini tekzib ile hukuklarına tecavüz ve mahlukatın o Esmaya karşı tesbihkârane yüksek Vazifelerini inkâr etmekle hukuklarına tecavüz ve Kâinatın Gaye-i Hilkati ve bir Sebeb-i Vücutu ve Bekası olan Tezahür-ü Rububiyet-i İlahiyyeye karşı Ubudiyetlerle mukabelelerini ve âyinedarlıklarını tekzib ile hukukuna bir nevi tecavüz ettiği haysiyetiyle öyle azîm bir cinayet, bir zulümdür ki afva kabiliyeti kalmaz.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرِكَ بِهِ Ayetinin tehdidine müstehak olur. Onu

Cehennem'e atmamak, bir yersiz merhamete mukabil, hukuklarına taarruz edilen hadsiz davacılarla hadsiz merhametsizlikler

olur. İşte o davacılar Cehennem'in Vücudunu istedikleri gibi, İzzet-i Celal ve Azamet-i Kemal dahi katî isterler.

Evet nasıl bir serseri âsi ve raiyete tecavüz eden bir adam, oranın izzetli hâkimine dese: "**Beni hapse atamazsun ve yapamazsun.**" diye izzetine dokunsa, elbette o şehirde hapis olmasa da o edebsiz için bir hapis yapacak, onu içine atacak. Aynen öyle de; kâfir-i mutlak, küfrüyle İzzet-i Celaline şiddetle dokunuyor. Ve Azamet-i Kudretine inkâr ile dokunduruyor. Ve Kemal-i Rububiyetine tecavüzüyle ilişiyor. Elbette Cehennem'in pek çok Vazifeler için pek çok esbab-ı mûcibesi ve Vücudunun hikmetleri olmasa da, öyle kâfirler için bir Cehennem'i halketmek ve onları içine atmak, o İzzet ve Celalin Şe'nidir.

Hem mahiyet-i küfür dahi Cehennem'i bildirir. Evet nasılıki İmanın mahiyeti eğer tecessüm etse, lezzetleriyle bir Cennet-i Hususiye şekline girebilir ve Cennet'ten bu noktadan gizli haber verir. Aynen öyle de: Risale-i Nur'da delilleriyle isbat ve baştaki mes'elelerde dahi işaret edilmiş ki; küfrün ve bilhassa küfr-ü mutlakin ve nifakın ve irtidadın öyle karanlıklı ve dehşetli elemeleri ve manevî azabları var.. eğer tecessüm etse, o mürted adama bir hususî Cehennem olur. Ve büyük Cehennem'den bu cihette gizli haber verir. Ve bu fidanlık dünya mezraasındaki Hakikatcikler Âhirette sünbüller vermesi noktasından, bu zehirli çekirdek, o zakkum ağacına işaret eder. "Ben onun bir mâyesiyim." der. "**Ve beni kalbinde taşıyan bedbaht için o zakkum ağacının bir hususî nüümunesi, benim meyvem olur...**"

Madem küfür hadsiz hukuka bir tecavüzdür.. elbette hadsiz bir cinayettir. Öyle ise hadsiz bir azaba müstehak eder. Madem bir dakika katl, onbeş sene cezada (sekiz milyona yakın dakikada) hapis azabını çekmesini adalet-i beşeriye kabul edib maslahata ve hukuk-u âmmeye muvafik görür. Elbette bir küfür bin katl kadar olması cihetiley, bir dakika küfr-ü mutlak, sekiz milyara yakın dakikalarda azab çekmesi, o kanun-u adalete muvafik geliyor. Bir sene ömrünü o küfürde geçiren, iki trilyon sekiz yüz seksen milyara yakın dakikada azaba müstehak ve

خالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

Sırrına mazhar olur. Her ne ise...

Kur'an-ı Hakîm'in Cennet ve Cehennem hakkındaki mu'cizane izahatı ve Kur'an'ın Tefsiri ve ondan gelen Risale-i Nur'un Cennet ve Cehennem'in Vücutlarına dair Hüccetleri, daha başka beyana ihtiyaç bırakmamışlar.

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ
 هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ * رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ
 جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا * إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقْرًًا وَمُقَاماً

gibi pek çok Âyetlerin ve başta Resul-i Ekrem (A.S.M.) ve umum Peygamberler ve Ehl-i Hakikatın, her vakit Dualarında, en ziyade

أَجِرْنَا مِنَ النَّارِ * نَجِنَا مِنَ النَّارِ * خَلَصْنَا مِنَ النَّارِ

ve Vahy ve Şuhuda binaen onlarca kat'iyyet kesbeden Cehennem'den **bizi hifzeyle** demeleri gösteriyor ki; nev'i beşerin en büyük mes'elesi Cehennem'den kurtulmaktadır. Ve Kâinatın pekçok ehemmiyetli ve muazzam ve dehşetli bir Hakikati Cehennem'dir ki; bir kısım o Ehl-i Şuhud ve Keşif ve Tahkik onu müşahede eder. Ve bir kısmı tereşuhuatını ve gölgelerini görür, dehşetinden feryad ederler. "**Bizi ondan kurtar**" derler.

Evet bu Kâinatta hayır-şer, lezzet-elem, ziya-zulmet, hararet-bürudet, güzellik-çırkinlik, Hidayet-dalalet birbirine karşı gelmesi ve içine girmesi, pek büyük bir Hikmet içindir. Çünkü şer olmazsa, Hayır bilinmez. Eleml olmazsa, lezzet anlaşılmaz. Zulmetsiz ziya, ehemmiyeti olmaz. Soğukla, hararetin dereceleri tahakkuk eder. Çırkinlik ile, Hüsnün tek bir Hakikati, bin Hakikat ve binler çeşit hüsün mertepleri Vücut bulur. Cehennem'siz Cennet'in pek çok lezzetleri gizli kahr. Bunlara kıyasen, herşey bir cihette ziddıyla bilinebilir. Ve birtek Hakikati, sünbü'l verip çok Hakikatlar olur. Madem bu karışık mevcudat dâr-ı fâniden Dâr-ı Bekaya akıp gidiyor; elbette nasılıki Hayır, lezzet, ışık, güzellik, İman gibi şeyler Cennet'e akar. Öyle de şer, elem, karanlık, çırkinlik, küfür gibi zararlı maddeler Cehennem'e yağar. Ve bu mütemadiyen çalkanan Kâinatın selleri o iki havuza

girer, durur. Kerametli Yirmidokuzuncu Söz'ün âhirindeki remizli nük-telerine havale ederek kısa kesiyoruz.

Ey bu Medrese-i Yusufiyede benim Ders arkadaşlarım! Bu dehşetli haps-i ebedîden kurtulmanın kolayı, çaresi; bu dünyevî hapsimizden istifade ederek elimiz mecburiyetle yetişmeyen çok günahlardan kurtulduğumuzla beraber, eski günahlardan Tövbe edib Farzlarımıuzu eda ederek herbir saat bu hapisteki ömrümüzü bir gün İbadet hükmüne getirmekle o ebedî hapisten Necatımız ve o nurani Cennet'e girmemiz için en iyi bir fırsatı kaçırmamak, dünyamız ağladığını gibi Âhiretimiz dahi ağlayacak. **خَسِرَ الدُّنْيَا وَ أُلَآخِرَةً** tokadını yiyeceğiz.

Bu makam yazıldığı zaman Kurban Bayramı geldi.

الله أكْبَرَ اللَّهُ أَكْبَرَ اللَّهُ أَكْبَرَler ile nev'-i beşerin beşten birisine, üçyüz milyon İnsanlara birden **الله أكْبَرَ** dedirmesi; koca küre-i arz, büyülüğu nisbetinde o **الله أكْبَرَ** Kelime-i Kudsiyesini Semavattaki seyyarat arkadaşlarına işittiriyor gibi, yirmibinden ziyade Hacıların Arafat'ta ve Îd'de beraber birden **الله أكْبَرَ** demeleri, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın binüçyüz sene evvel Âl ve Sahabeleriyle söyledişi ve emrettiği **الله أكْبَرَ** Kelâminin bir nevi Aks-i Sadâsı olarak Rububiyet-i İlahiyyenin **رَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَالَمِينَ** Azamet-i Ünvanıyla Külli Tecellisine karşı geniş ve külli bir Ubudiyetle bir mukabeledir, diye tahayyül ve hiss ve kanaat ettim.

Sonra, acaba bu Kelâm-ı Kudsînin bizim mes'elemizle dahi münasebeti var mı diye tahattur ettim. Birden hatırlı ki, başta bu Kelâm olarak sair Bâkiyat-ı Sâlihat ünvanını taşıyan

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ سُبْحَانَ اللَّهِ ve الْحَمْدُ لِلَّهِ ve gibi Şeairden çok Kelâmlar
cüz'î ve külli mes'elemizi ihtar ve tahakkukuna işaret ederler.

Meselâ **اللَّهُ أَكْبَر** in bir vech-i manası, **Cenab-ı Hakk'ın Kudreti**
ve **İlmi** herşeyin fevkinde büyüktür, hiçbir şey Daire-i İlminden
çıkamaz, Tasarruf-u Kudretinden kaçamaz ve kurtulamaz. Ve
korktuğumuz en büyük şeylerden daha büyüktür. Demek Haşri
getirmekten ve bizi ademden kurtarmaktan ve Saadet-i Ebediyeyi
vermekten daha büyüktür. Her acib ve tavr-ı akılın haricindeki
herşeyden daha büyüktür ki,

مَا خَلَقْتُكُمْ وَلَا بَعْثَرْتُكُمْ إِلَّا كُنْفُسٌ وَاحِدَةٌ

Ayetinin sarahat-1 kat'iyyesi ile nev'-i beserin Haşri ve Neşri, birtek
nefsin İcadı kadar O Kudrete kolay gelir. Bu mana itibarıyledir ki, darb-
ı mesel hükmünde büyük musibetlere ve büyük maksadlara karşı, herkes
"**Allah büyüktür, Allah büyüktür**" der.. kendine teselli ve kuvvet ve
Nokta-i İstinad yapar.

Evet nasılıki Dokuzuncu Söz'de, bu Kelime iki arkadaşıyla bütün
İbadatın fihristesi olan Namazın çekirdekleri ve hülâsaları ve içinde ve
Tesbihatında tekrar ile Namazın manasını takviye için

سُبْحَانَ اللَّهِ * الْحَمْدُ لِلَّهِ * اللَّهُ أَكْبَر

Üç muazzam Hakikatlara ve insanın Kâinatta gördüğü medar-ı hayret,
medar-ı şükran ve medar-ı azamet ve kibriya, acib ve güzel ve büyük,
peçok fevkâlâde şeylerden aldığı hayret ve lezzet ve heybetten nes'et
eden suallerine pek kuvvetli cevab verdiği gibi, Onaltıncı Söz'ün
âhirinde izah edilen şu: Nasıl bir nefer, Bayramda bir müşir ile beraber
huzur-u padişaha girer; sair vakitte, zabitinin makamı ile onu tanır.
Aynen öyle de; her adam Haccda bir derece Veliler gibi Cenab-ı Hakk'ı
رَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَالَمِينَ Ünvanı ile tanımağa başlar.

Ve o Kibriya Mertebeleri Kalbine açıldıka, Ruhunu istila eden
mükerrer ve hararetli

hayret suallerine yine **الله أكابر** tekrarıyla umumuna cevab verdiği misillü; Onuçüncü Lem'a'nın âhirinde izahı bulunan ki, şeytanların en ehemmiyetli desiselerini köküyle kesip cevab-ı kat'ı veren yine **الله أكابر** olduğu gibi; bizim Âhiret hakkındaki sualimize de kısa fakat kuvvetli cevab verdiği misillü, **الحمد لله** Cümlesi dahi Haşri ihtar edib ister. Bize der: "Manam Âhiretsiz olmaz. Çünkü, Ezelden Ebede kadar her kimden ve her kime karşı bütün Hamd ve Şükür Ona mahsustur, ifade ettiğimden, bütün Nimetlerin başı ve Nimetleri hakikî Nimet yapan ve bütün Zîsuuru ademin hadsiz musibetlerinden kurtaran, yalnız Saadet-i Ebediye olabilir. Ve benim o külli manama mukabele eder."

Evet her Mü'min Namazlardan sonra, her gün hiç olmazsa yüzelliden ziyade **الحمد لله الحمد لله** şer'an demesi ve manası da Ezelden Ebede kadar bir hadsiz geniş Hamd ve Şükrü ifade etmesi, ancak ve ancak Saadet-i Ebediyenin ve Cennet'in peşin bir fiati ve muaccel bir bahasıdır. Ve dünyanın kısa ve fâni elemelerle âlûde olan Nimetlerine münhasır olmaz ve mahsus değil ve onlara da ebedî Nimetlere vesile olmaları cihetile bakar, şükreder.

سُبْحَانَ الله Kelime-i Kudsiyesi ise, Cenab-ı Hakk'ı şerikten, kusurdan, noksaniyetten, zulümden, aczden, merhametsizlikten, ihtiyaçtan ve aldatmaktan ve Kemal ve Cemal ve Celaline muhalif olan bütün kusurattan Takdis ve Tenzih etmek manasıyla, Saadet-i Ebediyeyi ve Celal ve Cemal ve Kemal-i Saltanatının Haşmetine medar olan Dâr-ı Âhireti ve ondaki Cennet'i ihtar edib delalet ve işaret eder. Yoksa sâbikan isbat edildiği gibi, Saadet-i Ebediye olmazsa hem Saltanatı, hem Kemali, hem Celal, hem Cemal, hem Rahmeti, kusur ve noksan lekeleriyle lekedar olurlar. İşte bu üç Kudsî Kelimeler gibi,

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ve **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** ve sair Kelimat-ı Mübareke, herbiri

Erkân-ı İmaniyenin birer çekirdeği ve bu zamanda keşfedilen et hülâsası ve şeker hülâsası gibi, hem Erkân-ı İmaniyenin hem Kur'an Hakikatlarının hülâsaları ve bu üçü Namazın çekirdekleri oldukları gibi, Kur'anın dahi çekirdekleri ve parlak bir kısım Surelerin başlarında pirlanta gibi görünümleri ve çok Sünihatı Tesbihatta başlayan Risale-i Nur'un dahi hakikî madenleri ve esasları ve Hakikatlarının çekirdekləridirler. Ve Velayet-i Ahmedîye ve Ubudiyet-i Muhammedîye (Aley-hissalâtü Vesselâm) cihetinde, öyle bir Daire-i Zikirde, Namazdan sonraki Tesbihatta bir Tarîkat-ı Muhammedîyenin (A.S.M.) Virdidirler ki, her Namaz vaktinde yüz milyondan ziyade Mü'minler beraber, o Halka - i Kübra - yi Zikirde, ellerinde tesbihler, **سُبْحَانَ اللَّهِ** otuzuç, **الْحَمْدُ لِلَّهِ أَكْبَرُ** otuzuç, **الْحَمْدُ لِلَّهِ أَكْبَرُ** otuzuç defa da tekrar ederler.

İşte böyle gayet muhteşem bir Halka-i Zikirde, sâbikan beyan ettiğimiz gibi hem Kur'an'ın, hem İmanın, hem Namazın hülâsaları ve çekirdekleri olan o üç Kelime-i Mübarekeyi Namazdan sonra otuzuçer defa okumak ne kadar kıymetdar ve Sevablı olduğunu elbette anladınız.

Bu Risalenin başında Birinci Mes'elesi Namaza dair güzel bir Ders olduğu gibi hiç düşünmediğim halde, âdetâ ihtiyarsız olarak, onun âhiri de Namaz Tesbihatına dair ehemmiyetli bir Ders oldu.

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى إِنْعَامِهِ

سُبْحَانَكَ لَا إِلَمْ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

Dokuzuncu Mes'ele

أَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ أَمَنَ بِاللَّهِ
وَمَلِئَكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرَّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ

ilâ âhir-il Âye...

Bu Âyet-i Ecma ve A'lâ ve Ekber'in bir külli ve uzun Nüktesini beyan etmeğe, bir dehşetli manevî sual ve bir azametli ve İlahî bir Nimetin inkişafından neş'et eden bir hal sebebiyet verdiler. Şöyle ki: Manen Ruha geldi; neden bir Cüz'-ü Hakikat-ı İmaniyyeyi inkâr eden kâfir olur ve kabul etmeyen Müslüman olmaz? Halbuki Allah ve Âhirete İman bir güneş gibi o karanlığı izale etmek lâzım geliyor. Hem neden bir Rükün ve Hakikat-ı İmaniyyeyi inkâr eden mürted olur, küfr-ü mutlaka düşer ve kabul etmeyen İslâmiyetten çıkar? Halbuki sair Erkân-ı İmaniyyeye İmanı varsa, onu küfr-ü mutlaktan kurtarmak lâzım geliyor?

E l c e v a b : İman altı Rüknünden çıkan öyle bir Vahdanî Hakikattir ki, tefrik kabul etmez. Ve öyle bir külli dir ki, tecezzi kaldırılmaz. Ve öyle bir külldür ki kabil-i inkisam olmazlar. Çünkü herbir Rükn-ü İmanî, kendini isbat eden hüccetleriyle sair Erkân-ı İmaniyyeyi isbat eder. Herbiri herbirisine gayet kuvvetli bir Hüccet-i A'zam olur. Öyle ise bütün Erkâni, bütün delilleriyle sarsmayan bir fikr-i bâtil, Hakikat nazarında bir tek Rüknü, belki bir Hakikatı ibtal edib inkâr edemez. Belki adem-i kabul perdesi altında gözünü kapamakla, bir küfr-ü inadî yapabilir. Gitgide küfr-ü mutlaka düşer, İnsaniyeti mahvolur. Hem maddî, hem manevî Cehennem'e gider. İşte biz bu makamda, gayet muhtasar işaretlerle ve Meyve Risalesi'nde Haşrin isbatında, sair Erkân-ı İmaniye Haşri de isbat ettiklerini kısacık hülâsalarla beyanı gibi, bu makamda dahi mücîmel fezleke ve muhtasar hülâsalarla -Cenab-ı Hakk'ın İnayetiyle- bu Nükte-i A'zam **Altı Noktada** beyan edilecek.

BİRİNCİ NOKTA: İman-ı Billah, kendi hüccetleriyle hem sair Rükünlerini, hem İman-ı Bil'Âhireti isbat eder ki; Meyve Risalesi'nin Yedinci Mes'elesinde güzelce göstermiş. Evet bu hadsiz Kâinatı bir saray, bir şehir, bir memleket gibi bütün levazımı ile idare eden ve Mizan ve İntizam Dairesinde çeviren ve Hikmetlerle değiştiren ve zerratı ve seyyarata ve sinekleri ve yıldızları birer muntazam ordu gibi beraber Techiz ve İdare eden ve Emir ve İradesi Dairesinde mütemadiyen bir ulvî manevra içinde Talim ve Tavzifatla faaliyete ve seyr ve cevelana ve ubudiyetkârane bir resm-i küşada ve seyahata getiren Ezelî ve Bâki bir Saltanat-ı Rububiyet ve Ebedî ve Daimî bir Hâkimiyet-i Uluhiyet, hiç mümkün müdür ve hiç akıl kabul eder mi ve hiçbir ihtimal var mı ki, o Ebedî ve Sermedî ve Bâki ve Daimî Saltanatın Bâki bir Makarrı ve Daimî bir Medarı ve Sermedî bir Mazhari olan Dâr-ı Âhiret olmasın? Bin defa hâşâ!

Demek Cenab-ı Hakk'ın Saltanat-ı Rububiyeti ve -Yedinci Mes'ele-'de beyan edildiği gibi- ekser İsimleri ve Vücub-u Vücudunun Hüccetleri, Âhirete şahadet ederler ve isterler. Ve bu Kutb-u İmanî ne kadar kuvvetli bir Nokta-i İstinadı var.. gör, bil, görür gibi inan.

Hem nasıl İman-ı Billah Âhiretsiz olmaz, öyle de, Onuncu Söz'de kısa işaretlerle beyan edildiği gibi, hiçbir cihette mümkün müdür ve hiç akıl kabul eder mi ki; Uluhiyet ve Mabudiyetin tezahürü için bu Kâinatı öyle bir mücessem Kitab-ı Samedanî ki, her sahifesi bir Kitab kadar ve her satırı bir sahife kadar manaları ifade eder ve öyle cismanî bir Kur'an-ı Sübhanî ki, herbir Âyet-i Tekviniyesi ve herbir kelimesi, hattâ herbir noktası, herbir harfi birer Mu'cize hükmündedir. Ve öyle muhteşem ve içi hadsiz Âyatla ve manidarnakışlarla tezyin edilmiş bir Mescid-i Rahmanîdir ki; herbir köşesinde bir taife, bir nev'i İbadet-i Fîtriye ile iştigal eder bir şekilde halkeden bir Allah, bir Mabud-u Bilhak, o Kitab-ı Kebirin manalarını Ders verecek Üstadları ve o Kur'an-ı Samedanî'nin Âyetlerini Tefsir edecek Müfessirleri Elçi olarak göndermesin.. Ve o Mescid-i Ekberde hadsiz tarzlarda İbadet edenlere İmamları tayin etmesin.. ve o Üstadlara ve Müfessirlere ve İmamlara Fermanları vermesin... Hâşâ, yüzbin hâşâ...

Hem Cemal-i Rahmetini ve Hüsn-ü Şefkatini ve Kemal-i Rububiye-tini Zîşuurlara göstermek ve onları Şükre ve Hamde sevketmek için bu Kâinatı öyle bir ziyafetgâh ve bir teşhirgâh ve öyle bir seyrangâh

ki; hadsiz çeşit çeşit, leziz Nimetler ve gayet antika, hadsiz hârika san'atlar içinde dizilmiş bir tarzda halkeden bir Sâni'-i Rahîm ve Kerim hiç mümkün müdür ve hiç akıl kabul eder mi ki; o ziyafetgâhtaki Zîsuur mahluklar ile konuşmasın ve onlara o Nimetlere mukabil Elçileri vasıtasıyla Vazife-i Teşekkûriyeyi ve Tezahür-ü Rahmetine ve sevdirmesine karşı Vazife-i Ubudiyeti bildirmesin. Hâşâ, binler hâşâ!

Hem hiç mümkün müdür bir Sâni' san'atını sever, beğendirmek ister; hattâ ağızların bin çeşit zevklerini nazara alması delaletiyle, takdir ve tahsinlerle karşılaşmak arzu eder ve herbir san'atiyla kendini hem tanıttırmak, hem sevdirmek, hem bir çeşit manevî Cemalini göstermek ister bir tarzda bu Kâinatı antika san'atlarla süslendirdiği halde, Kâinattaki Zîhayatın Kumandanları olan İnsanlara onların Büyükle-rinden bir kısmı ile konuşup Elçi olarak göndermesin? Güzel san'atları takdiksiz ve fevkâlâde Hüsn-ü Esması tahsinsiz ve tanıttırması ve sevdirmesi mukabelesiz kalsın. Hâşâ, yüzbin hâşâ!

Hem bütün Zîhayatın ihtiyacat-ı fitriyeleri için Dualarına ve hal dili ile edilen bütün ilticalara ve arzulara, vakti vaktine, Kasd ve İhtiyar ve İradeyi gösterir bir tarzda hadsiz İn'amlarıyla ve nihayetsiz İhsanatıyla fiilen ve halen sarih bir surette konuşan bir Mütekellim-i Alîm; hiç mümkün müdür, hiç akıl kabul eder mi, en cüz'î bir zîhayat ile fiilen ve halen konuşsun ve tam derdine derman yetiştiren İhsanıyla derdini dinlesin ve ihtiyacını görsün ve bilsin ve bütün Kâinatın en müntehab neticesi ve arzin Halifesi ve ekser mahlukat-ı arziyenin Kumandanları olan İnsanların manevî Reisleri ile görüşmesin? Onlarla, belki her Zîhayat ile fiilen ve halen konuştuğu gibi, Onlar ile kavlen ve kelâmen konuşmasın ve Onlara Fermanları ve Suhuf ve Kitablara göndermesin? Hâşâ, hadsiz hâşâ...

Demet İman-ı Billah, kat'iyetiyle ve hadsiz hüccetleriyle **وَبِكُتُبِهِ وَرَسُولِهِ** yani Peygamberlere ve Mukaddes Kitablara İmanı isbat eder.

Hem hiç bir cihet-i imkânı var mı ve hiç akıl kabul eder mi ki; bütün masnuatıyla kendini tanıttırana ve sevdirene ve teşekkürâtı fiilen ve halen isteyene mukabil; Kâinatı velveleye veren Hakikat-ı Kur'anîye ile Zülcelal O San'atkârı ekmel bir tarzda tanıyor ve tanıttırıp ve sevüp ve sevdirip ve teşekkür edib ve ettirip ve

سُبْحَانَ اللَّهِ أَكْبَرُ ler ile küre-i arzi Semavata

işittirecek derecede konuşturup ve kara ve denizleri cezbeye getirecek bir vaziyetle, bin üçyüz sene zarfında nev'-i beşerin kemmiyeten beşen birisini ve keyfiyeten ve insaniyeten yarısını arkasına alıp o Hâlik'in bütün Tezahür-ü Rububiyetine geniş ve külli bir Ubudiyetle mukabele eden ve bütün Makasîd-ı İlahiyesine karşı Kur'anın Sureleriyle Kâinata ve asırlara bağırın, Ders veren, Dellâllik eden ve nev'-i insanın şerefini ve kıymetini ve vazifesini gösteren ve bin Mu'cizatiyla tasdik edilen Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm, en müntehab Mahluku ve en mükemmel Elçisi ve en büyük Resülü olmasın! Hâşâ ve kellâ! Yüzbin defa hâşâ...

Demek **أَشْهُدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** Hakikatî, bütün Hüccetleriyle

أَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ Hakikatini isbat eder.

Hem hiç imkân var mı ki; bu Kâinatın Sâni'i, mahlukatını yüzbin diller ile birbiriryle konuştursun ve onların konuşmalarını işitsin ve bilsin ve kendisi konuşmasın. Hâşâ!..

Hem hiç akıl kabul eder mi ki; Kâinattaki Makasîd-ı İlahiyesini bir Ferman ile bildirmesin. Ve Muammasını açacak ve mahlukat ne yerden geliyorlar ve ne yere gidecekler ve ne için böyle kafile kafile arkasında buraya gelip bir parça durup geçiyorlar, diye üç dehşetli sual-i umumîye hakikî cevab verecek Kur'an gibi bir Kitabı göndermesin... Hâşâ!

Hem hiç mümkün müdür ki; onuç asrı ışıklandıran ve her saatte yüz milyon lisanlarda Kemal-i Hürmetle gezen ve milyonlar Hâfızların Kalblerinde Kudsiyetiyle yazılan ve nev'-i beşerin keyfiyeten kîsm-ı a'zamını kanunlarıyla idare eden ve nefislerini ve Ruhlarını ve Kalblerini ve Akıllarını Terbiye ve Tezkiye ve Tasfiye ve Talim eden ve Risale-i Nur'da kırk Vech-i İ'cazı isbat edilen ve kırk taife ve tabaka-i nâsa ve herbir tabakaya karşı bir nevi İ'cazını gösterdiği Kerametli ve Hârikalı Ondokuzuncu Mektub'da beyan olunan ve Muhammed

Aleyhissalâtü Vesselâm bin Mu'cizatiyla Onun bir Mu'cizesi olarak Hak Kelâmullah olduğu kat'î isbat edilen Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan hiçbir cihette imkânı var mı ki, o Mütekellim-i Ezelî ve o Sâni'-i Sermedî'nin Kelâmı ve Fermanı olmasın! Hâşâ, yüzbin defa hâşâ ve kellâ!

Demek İman-ı Billah bütün hüccetleriyle, Kur'an'ın Kelâmullah olduğunu isbat ediyor.

Hem hiç mümkün müdür ki; zeminin yüzünü mütemadiyen Zîhayatlarla doldurup boşaltan ve Kendini tanittırmak ve İbadet ve Tesbihat ettirmek için bu dünyamızı Zîşuurlarla şenlendiren bir Sultan-ı Zülcelal, Semavatı ve yıldızları boş ve hâlî bırakın; onlara müinasib ahaliyi yaratıp, o Semavî saraylarda iskân etmesin ve Saltanat-ı Rububiyetini en büyük memleketinde Hademesiz, Haşmetsiz, Memursuz, Elçisiz, Yaversiz, Nâzırsız, Seyircisiz, Âbidsiz, Raiyetsiz bırakın.. Hâşâ, Melekler sayısında hâşâ!

Hem hiçbir cihette imkânı var mı ki; bu Kâinatı öyle bir Kitab tarzında yazar ki, herbir ağacın bütün tarihçe-i hayatını bütün çekirdeklere kaydeden ve herbir otun ve çiçeğin bütün vazife-i hayatıyesini bütün tohumlarında yazan ve herbir Zîşuurun bütün sergüzeşte-i hayatıyesini hardal gibi küçük kuvve-i hâfızasında gayet mükemmeli yazdırın ve bütün mülkünde ve Devair-i Saltanatında her ameli ve her hâdiseyi müteaddid fotoğraflarla alarak muhafaza eden ve Rububiyetin en ehemmiyetli bir esası olan Adalet, Hikmet ve Rahmetin Tecellileri ve Tahakkukları için koca Cennet ve Cehennem'i ve Sırat ve Mizan-ı Ekberi yaratan bir Hâkim-i Hakîm ve bir Alîm-i Rahîm, İnsanların Kâinatı alâkadar eden amellerini yazdırmasın ve mücazat ve mükâfat için fiillerini kaydettirmesin ve seyyiat ve Hasenatlarını Kaderin Levhalarında yazmasın. Hâşâ, Kaderin Levh-i Mahfuzunda yazılan harfleri adedince hâşâ!..

Demek İman-ı Billah Hakikati, hüccetleriyle hem Melaikeye İman, hem Kadere İman Hakikatlarını dahi kat'î isbat eder. Güneş gündüzü ve gündüz güneşî gösterdiği gibi, İmanın Rükünleri birbirini isbat ederler.

İKİNCİ NOKTA: Başta Kur'an, bütün Semavî Kitablar ve Suhuflar ve başta Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olarak bütün Peygamberler (Aleyhimüsselâm), bütün Davaları beş-altı Esas üzerine

dönuyorlar. Mütemadiyen o Esasları Ders vermeye ve isbat etmeye çalışıyorlar. Onların Peygamberliklerine ve doğruluklarına şahadet eden bütün hüccetler ve deliller, o Esaslara bakıyorlar. Onların Hakkaniyetlerine kuvvet veriyorlar. O Esaslar ise, İman-ı Billah ve İman-ı Bil'Ahiret ve sair Rükünlere İmandır. Demek İmanın altı Rüknü birbirlerinden ayrılmaları mümkün değildir. Herbirişi umumunu isbat eder, ister, iktiza eder. O altı, öyle bir küll ve külli dir ki, tecezzi kabul etmez ve inkısamı imkân haricindedir. Nasılki kökü göklerde Tûbâ ağacı gibi.. herbir dalı, herbir meyvesi, herbir yaprağı; o koca ağacın külli, tükenmez hayatına dayanıyor. O kuvvetli ve güneş gibi zahir o hayatı inkâr edemeyen, birtek muttasıl yaprağın hayatını inkâr edemez. Eğer etse; o ağaç, dalları ve meyveleri ve yaprakları sayısınca o münkiri tekzib edecek, susturacak. Öyle de İman, altı Rükünleryle aynı vaziyettedir.

Bu makamın başında, altı **Nokta** ve herbir **Nokta** dahi beş nükte olarak, altı Erkân-ı İmaniyyeyi otuzaltı **Nüktede** beyan etmek niyet edilmişti. Ve baştaki dehşetli suale izahat ile cevab vermek murad etmiştim. Fakat bazı ârizalar meydan vermediler. Tahmin ederim ki, Birinci Nokta kâfi bir mikyas olmasından daha zekilere ziyade izaha ihtiyaç kalmadı. Ve tam anlaşıldı ki; bir Müslüman bir Hakikat-ı İmaniyyeyi inkâr etse, küfr-ü mutlaka düşer. Çünkü başka dinlerin icmallerine mukabil, İslâmiyet'te tam izahat verilmiş, Rükünlər birbiriyle zincirlenmiş. Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tanımayan, tasdik etmeyen bir Müslüman, Allah'ı da (Sifâtiyla) daha tanımaz ve Âhireti bilmez. Bir Müslümanın İmanı o kadar kuvvetli ve sarsılmaz hadsiz hüccetlere dayanıyor ki, inkârda hiçbir özür kalmıyor. Âdet Akıl, kabulde mecbur oluyor.

ÜÇÜNCÜ NOKTA: Bir zaman **الْحَمْدُ لِلّهِ** dedim. Onun hadsiz geniş manasına mukabil gelecek bir Nimet aradım. Birden bu Cümle hatıra geldi:

الْحَمْدُ لِلّهِ عَلَى الْإِيمَانِ بِاللّهِ وَ عَلَى وَحْدَانِيَتِهِ وَ عَلَى وُجُوبِ وُجُودِهِ وَ عَلَى صِفَاتِهِ وَ أَسْمَائِهِ حَمْدًا بَعْدِ تَجَلِّيَاتِ أَسْمَائِهِ مِنَ الْأَزَلِ إِلَى الْأَبَدِ

Ben de baktım; tam mutabiktir. Şöyle ki:.....

Onuncu Mes'ele

Emirdağı Çiçeği

Kur'an'da olan tekrarata gelen itirazlara karşı gayet kuvvetli bir cevabdır.

Aziz Siddık Kardeşlerim!

Gerçi bu mes'ele, perişan vaziyetimden müşevves ve letafetsiz olmuş. Fakat o müşevves ibare altında çok kıymetli bir nevi İ'cazi kat'î bildim. Maatteessüf ifadeye muktedir olamadım. Her ne kadar ibaresi sönük olsa da, Kur'ana aid olmak cihetiyle hem ibadet-i tefekkürüye, hem Kudsî, yüksek, parlak bir cevherin sadefidir. Yırtık libasına değil, elindeki elmasa bakılsın. Eğer münasib ise, "Onuncu Mes'ele" yapınız; değilse, sizin tebrik Mektublarınızı mukabil bir Mektub kabul ediniz. Hem bunu gayet hasta ve perişan ve gıdasız, bir-iki gün Ramazanda, mecburiyetle gayet mücmel ve kısa ve bir cümlede pek çok Hakikatleri ve müteaddid Hüccetleri dercederek yazdım. Kusura bakılmasın. [1]

Aziz Siddık Kardeşlerim!

Ramazan-ı Şerifte Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ı okurken Risale-i Nur'a işaretleri Birinci Şua'da beyan olunan otuzuç Âyetten hangisi gelse bakıyorum ki, o Âyetin sahifesi ve yaprağı ve kıssası dahi Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine kıssadan hisse almak noktasında bir derece bakıyor. Hususan Sure-i Nur'dan Âyat-ün Nur, on parmakla Risale-i Nur'a baktığı gibi, arkasındaki Âyat-ı Zulümât dahi muarızlarına tam bakıyor ve ziyade hisse veriyor. Âdetâ o makam, cüz'iyetten çıkışip külliyyet kesbeder ve bu asırda o külliyyetin tam bir ferdi

(1): Denizli hapsinin meyvesine Onuncu Mes'ele olarak Emirdağ'ının ve bu Ramazan-ı Şerifin nurlu bir küçük çiçeğidir. Tekrarat-ı Kur'aniyenin bir Hikmetini beyanla, ehl-i dalaletin ufunetli ve zehirli evhamlarını izale eder.

Risale-i Nur ve Şakirdleridir diye hissettim. Evet Kur'anın Hitabı, evvela Mütekellim-i Ezel'in Rububiyet-i Âmmesinin geniş makamından, hem nev-i besar, belki Kâinat namına muhatab olan Zâtın geniş makamından, hem umum nev-i besar ve benî-âdemin bütün asırlarda İrşadlarının gayet vüs'atlı makamından, hem dünya ve Âhiretin, Arz ve Semavatin ve Ezel ve Ebedin ve Hâlik-ı Kâinat'in Rububiyetine ve bütün mahlukatın tedbirine dair Kavanin-i İlahiyyenin gayet yüksek ihatâlı Beyanatının makamından aldığı Vüs'at ve Ulviyet ve ihata cihetiyle o Hitab, öyle bir yüksek Î'cazi ve şümülü gösterir ki; Ders-i Kur'anın muhatablarından en kesretli taife olan tabaka-i avamın basit fehimlerini okşayan zahirî ve basit mertebesi dahi en ulvî tabakayı da tam hissedar eder. Güya kıssadan yalnız bir hisse ve bir hikâye-i tarihiyeden bir ibret değil, belki bir külli düsturun efradı olarak her asra ve her tabakaya hitab ederek taze nâzil oluyor ve bilhassa çok tekrar ile

آل الظالِمِينَ deyip tehdidleri ve zulümlerinin cezası olan

musibet-i semaviye ve arziyeyi şiddetle beyanı, bu asırın emsalsiz zulümlerine Kavm-i Âd ve Semud ve firavun'un başlarına gelen azablarla baktırıyor ve mazlum Ehl-i İmana İbrahim ve Musa Aleyhimesselâm gibi Enbiyanın Necatlarıyla teselli veriyor.

Evet nazar-ı gaflet ve dalalette, vahşetli ve dehşetli bir ademistan ve elîm ve mahvolmuş bir mezaristan olan bütün geçmiş zaman ve ölmüş karnlar ve asırlar; canlı birer sahife-i ibret ve baştan başa ruhlu, hayatdar bir acib Âlem ve mevcud ve bizimle münasebetdar bir Memleket-i Rabbaniye suretinde sinema perdeleri gibi, kâh bizi o zamanlara, kâh o zamanları yanımıza getirerek her asra ve her tabakaya gösterip yüksek bir Î'caz ile Dersini veren Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan aynı Î'caz ile, nazar-ı dalalette camid, perişan, ölü, hadsiz bir vahşetgâh olan ve firak ve zevalde yuvarlanan bu Kâinatı bir Kitab-ı Samedanî, bir Şehr-i Rahmanî, bir Meşher-i Sun'-i Rabbanî olarak o camidi canlandırıp birer vazifedar suretinde birbiriyile konuşturup ve birbirinin imdadına konuşturup nev'-i besere ve cinn ve Meleğe hakikî ve nurlu ve zevkli Hikmet Dersleri veren bu Kur'an-ı Azîmüşşân'ın elbette her Harfinde on ve yüz ve bazan bin ve binler Sevab bulunması ve bütün cinn ve ins toplansa Onun mislini getirememesi ve bütün benî-âdemle ve Kâinatla tam yerinde konuşması ve her

zaman milyonlar Hâfızların Kalblerinde zevk ile yazılması ve çok tek-rarla ve kesretli tekraratiyla usandırmaması ve çok iltibas yerleri ve Cümleleri ile beraber çocukların nazik ve basit kafalarında mükemmel yerleşmesi ve hastaların ve az sözden müteessir olan ve sekeratta olanların kulağında Mâ-i Zemzem misilli hoş gelmesi gibi Kudsî imtiyazları kazanır ve iki cihanın saadetlerini kendi Şakirdlerine kazandırır. Ve Tercümanın Ümmiyet mertebesini tam riayet etmek Sîriyla hiçbir tekellüf ve hiçbir tasannu ve hiçbir gösterişe meydan vermeden Selaset-i Fitriyesini ve doğrudan doğruya Semadan gelmesini ve en kesretli olan tabakat-1 avamın basit fehimlerini Tenezzülât-1 Kelâmiye ile okşamak hikmetiyle en ziyade Sema ve arz gibi en zahir ve bedihî sahifelerini açıp o âdiyat altındaki hârikulâde Mu'cizat-1 Kudretini ve manidar Sutur-u Hikmetini Ders vermekle Lütf-u Îrşadda güzel bir İ'caz gösterir. Tekrarı iktiza eden Dua ve Davet, Zikir ve Tevhid Kitabı dahi olduğunu bildirmek Sîriyla güzel, tatlı tekraratiyla birtek Cümlede ve birtek kissada ayrı ayrı çok manaları, ayrı ayrı muhatab tabakalarına tefhim etmekte ve cüz'î ve âdi bir hâdisede en cüz'î ve ehemmiyetsiz şeyler dahi Nazar-1 Merhametinde ve Daire-i Tedbir ve İradesinde bulunmasını bildirmek Sîriyla Tesis-i İslâmiyyette ve Tedvin-i Şeriatta Sahabelerin cüz'î hâdiselerini dahi nazar-1 ehemmiyete almasında; hem külli düsturların bulunması, hem umumî olan İslâmiyetin ve Şeriatın tesisinde o cüz'î hâdiseler, çekirdekler hükmünde çok ehemmiyeli meyveleri verdikleri cihetinde de bir nevi İ'cazını gösterir. Evet ihtiyacın tekerrüreyle, tekrarın lüzumu haysiyetiyle, yirmi sene zarfında pek çok mükerrer suallere cevab olarak ayrı ayrı çok tabakalara Ders veren ve koca Kâinatı parça parça edib Kiyamette şeklini değiştirerek dünyayı kaldırıp onun yerine azametli Âhireti kuracak ve zerrattan yıldızlara kadar bütün cüz'iyat ve külliyatın tek bir Zâtîn Elinde ve Tasarrufunda bulunduğu isbat edecek ve Kâinatı ve Arzı ve Semavatı ve anasını kızdırın ve hiddete getiren nev'-i beşerin zulümllerine, Kâinatın Netice-i Hilkati hesabına Gadab-1 İlâhiyi ve Hiddet-i Rabbaniyeyi gösterecek hadsiz ve nihayetsiz ve dehşetli ve geniş bir inkılabin tesisinde binler netice kuvvetinde bazı Cümleleri ve hadsiz delillerin neticesi olan bir kısım Âyetleri tekrar etmek; değil bir kusur, belki gayet kuvvetli bir İ'caz ve gayet yüksek bir Belâgat ve mukteza-yı hale gayet mutabık bir Cezalettir, bir Fesahattir. Meselâ: Birtek Âyet olup yüz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ Cümlesi, Risale-i

Nur'un Ondördüncü Lem'asında beyan edildiği gibi; Arşı ferşe bağlayan ve Kâinatı ışıklandıran ve her dakika herkes Ona muhtaç olan öyle bir Hakikattir ki, milyonlar defa tekrar edilse yine ihtiyaç vardır. Değil yalnız ekmek gibi her gün, belki hava ve ziya gibi her dakika Ona ihtiyaç ve istiyak vardır. Hem meselâ: Sure-i طسم de

sekiz defa tekrar edilen **إِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ** Ayeti, o Surede hikâye edilen Peygamberlerin Necatlarını ve kavimlerinin azablarını, Kâinatın Netice-i Hilkati hesabına ve Rububiyet-i Âmmenin namına o binler Hakikat kuvvetinde olan Ayeti tekrar ederek, İzzet-i Rabbaniye o zalim kavimlerin azabını ve Rahîmiyet-i İlahiye dahi Enbiyanın Necatlarını iktiza ettiğini Ders vermek için binler defa tekrar olsa yine ihtiyaç ve istiyak var ve Îcazlı ve Îcazlı bir ulvî Belâgattır.

Hem meselâ: Sure-i Rahman'da tekrar edilen **فَبِأَيِّ الَّاءِ رَبِّكُمَا تُكَدِّبَانِ**

Ayeti ile Sure-i Mûrselât'ta **وَإِلَىٰ يَوْمِ مَعِدِ الْمُكَذِّبِينَ** Ayeti, cinn ve nev'-i beşere, Kâinatı kızdırın ve Arz ve Semavatı hiddete getiren ve Hilkat-i Âlemin neticelerini bozan ve Haşmet-i Saltanat-ı İlahiyyeye karşı inkâr ve istihfafla mukabele eden küfür ve küfranlarını ve zulümlerini ve bütün mahlukatın hukuklarına tecavüzlerini asırlara ve Arza ve Semavata tehdidkârane haykırın bu iki Ayet, böyle binler Hakikatlarla alâkadar ve binler mes'ele kuvvetinde olan bir Ders-i Umumîde binler defa tekrar edilse yine lüzum var ve Celalli bir Îcaz ve Cemalli bir Îcaz-ı Belâgattır.

Hem meselâ: Kur'anın hakikî ve tam bir nevi Münacatı ve Kur'andan çıkan bir çeşit hülâsası olan Cevşen-ül Kebir namındaki Münacat-ı Peygamberîde (A.S.M.) yüz defa

سُبْحَانَكَ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَلَامَانُ الْأَمَانُ خَلِصْنَا وَأَجِرْنَا وَنَجَّنَا مِنَ النَّارِ

Cümlesinin tekrarında Tevhid gibi Kâinatça en büyük Hakikat ve

mahlukatın Rububiyete karşı **Tesbih** ve **Tahmid** ve **Takdis** gibi üç muazzam Vazifesinden en ehemmiyetli bir Vazifesi ve şekavet-i ebedi-yeden kurtulmak gibi nev'-i insanın en dehşetli mes'elesi ve Ubudiyet ve acz-i beşerin en lüzumlu neticesi bulunması cihetiyile binler defa tekrar edilse yine azdır.

İşte Tekrarat-ı Kur'aniye bu gibi Esaslara bakıyor. Hattâ bazan bir sahifede iktiza-yı makam ve ihtiyac-ı ifham ve belâgat-ı beyan cihetiyile yirmi defa sarihan ve zîmnen Tevhid Hakikatını ifade eder. Değil usanç, belki kuvvet ve şevk verir. Risale-i Nur'da, Tekrarat-ı Kur'aniye ne kadar yerinde ve münasib ve belâgatça makbul olduğu hüccetleriyle beyan edilmiş. Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Mekke Sureleriyle Medine Sureleri Belâgat noktasında ve İ'caz cihetinde ve tafsil ve icmal vechinde birbirinden ayrı olmasının Sırı ve Hikmeti şudur ki: Mekke'de birinci safta muhatab ve muarızları, Kureyş müşrikleri ve ümmileri olduğundan belâgatça kuvvetli bir Üslûb-u Âlî ve İcazlı, mukni', kanaat verici bir icmal ve tesbit için **tekrar** lâzım geldiğinden ekseriyetle Mekkiye Sureleri Erkân-ı İmaniyeyi ve Tevhidin mertebelerini gayet kuvvetli ve yüksek ve İ'cazlı bir İcaz ile tekrar edib ifade ederek mebde' ve maâdî, Allah'ı ve Âhireti, değil yalnız bir sahifede, bir Âyette, bir Cümlede, bir Kelimede.. belki bazan bir Harfte ve takdim, te'hîr ve tarif ve tenkir ve hazf ve zikir gibi heyetlerde öyle kuvvetli isbat eder ki, İlmi Belâgatın dâhî İmamları hayretle karşılamışlar. Risale-i Nur ve bilhassa Kur'annın kırk Vech-i İ'cazını icmalen isbat eden Yirmibeşinci Söz, Zeyilleriyle beraber ve Kur'anın Nazmındaki Vech-i İ'cazi hârika bir tarzda isbat eden Arabî Risale-i Nur'dan "İşarat-ül İ'caz" Tefsiri bilfiil göstermişler ki, Mekkiye olan Sure ve Âyetlerde en âlî bir Üslûb-u Belâgat ve en yüksek bir İ'caz-ı İcazî vardır. Amma Medeniye Sure ve Âyetlerde birinci safta muhatab ve muarızları ise, Allah'ı tasdik eden yahudi ve nasara gibi Ehl-i Kitab olduğundan Mukteza-yı Belâgat ve İrşad ve mutabık-ı makam ve halin lüzumundan, sade ve vazîh ve tafsilli bir üslûbla Ehl-i Kitaba karşı Dinin yüksek usûlünü ve İmanın Rükünlerini değil, belki medar-ı ihtilaf olan Şeriatta ve Ahkâmda ve teferruatın ve külli kanunların menşe'leri ve sebepleri olan cüz'iyatın beyanı lâzım geldiğinden o Medeniye Sure ve Âyetlerde ekseriyetle tafsil ve izah ve sade üslûbla beyanat içinde Kur'ana mahsus emsalsiz bir tarz-ı beyanla, birden o cüz'î teferruat

hâdisesi içinde yüksek, kuvvetli bir fezleke, bir hâtime, bir hüccet ve o cüzî hâdise-i şerîyeyi külliştiren ve imtisalini İman-ı Billah ile temin eden bir Cümle-i Tevhidiyeyi ve İmaniyeyi ve Uhreviyeyi zikreder. O makamı nurlandırır, ulvîlestirir. Risale-i Nur, Âyetlerin âhirlerinde ekseriyetle gelen

ِإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

gibi Tevhidi ve Âhireti ifade eden Fezlekelerde ve Hâtimelerde ne kadar yüksek bir Belâgat ve Meziyetler ve Cezaletler ve Nükteler bulunduğu Yirmibeinci Sözün İkinci Şu'lesinin İkinci Nurunda o Fezleke ve Hâtimelerin pekçok Nüktelerinden ve Meziyetlerinden on tanesini beyan ederek, o hülâsalarda bir Mu'cize-i Kübra bulunduğunu muannidlere de isbat etmiş. Evet Kur'an, o teferraat-ı şer'iye ve kavanin-i içtimaiyenin beyanı içinde birden muhatabın nazarını yüksek ve külli noktalara kaldırıp, sade üslûbu bir ulvî üslûba ve Şeriat Dersinden Tevhid Dersine çevirerek Kur'anı, hem bir Kitab-ı Şeriat ve Ahkâm ve Hikmet, hem bir Kitab-ı Akide ve İman ve Zikir ve Fikir ve Dua ve Davet olduğunu gösterip her makamda çok Makasid-ı Îrşadiye-i Kur'anîyeyi Ders vermesiyle Mekkiye Âyetlerin tarz-ı belâgatlarından ayrı ve parlak mu'cizane bir Cezalet izhar eder. Bazan iki Kelimedede meselâ

رَبُّ الْعَالَمِينَ

ile Vâhidiyeti bildirir. Ehadiyet içinde Vâhidiyeti ifade eder. **Hattâ bir Cümlede; bir zerreyi bir gözbebeğinde gördüğü ve yerleştirdiği gibi, Güneş'i aynı Âyetle, aynı çekicle gögün gözbebeğinde yerleş-**

tirir ve göge bir göz yapar. Meselâ: **خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ** Âyetinden

sonra, **يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ** Âyetinin akabinde

وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ der. "Zemin ve göklerin Haşmet-i Hilka-

tinde

Kalbin dahi haturatını bilir, İdare eder." der, tarzında bir Beyanat cihetiyle o sade ve ümmiyet mertebesini ve avamın fehmini nazara alan o basit ve căz'î muhavere, o tarz ile ulvî ve cazibedar ve umumî ve irşadkâr bir Mukâlemeye döner.

B i r S u a l : "Bazan ehemmiyetli bir Hakikat, sathî nazarlara görünmediğinden ve bazı makamlarda căz'î ve âdi bir hâdiseden yüksek bir Fezleke-i Tevhidi veya küllî bir düsturu beyan etmekte münasebet bilinmediğinden, bir kusur tevehhüm edilir. Meselâ: **"Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm, Kardeşini bir hile ile alması"** içinde

وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ diye gayet yüksek bir düsturun zikri, belâgatça münasebeti görünmüyör. Bunun Sırrı ve Hikmeti nedir?"

Elcevab: Herbiri birer küçük Kur'an olan ekser uzun Sure ve mutavassılarda ve çok sahife ve makamlarda yalnız iki-üç maksad değil, belki Kur'an mahiyeti, hem bir Kitab-ı Zikir ve İman ve Fikir, hem bir Kitab-ı Şeriat ve Hikmet ve İrşad gibi, çok Kitabları ve ayrı ayrı Dersleri tazammun ederek Rububiyet-i İlahiyyenin herşeye ihatasını ve haşmetli Tecelliyatını ifade etmek cihetiyle, Kâinat Kitab-ı Kebirinin bir nevi kıraatı olan Kur'an, elbette her makamda, hattâ bazan bir sahifede çok maksadları takiben Marifetullahhtan ve Tevhidin Mertebelerinden ve İman Hakikatlarından Ders verdiği haysiyetiyle, öbür makamda, meselâ zahirce zaîf bir münasebetle, başka bir Ders açar ve o zaîf münasebetle çok kuvvetli münasebetler iltihak ederler. O makama gayet mutabık olur, mertebe-i belâgatı yükseklendir.

İ k i n c i B i r S u a l : "Kur'anda sarihan ve zîmnen ve işareten, Âhiret ve Tevhidi ve beşerin mükâfat ve mücazatını binler defa isbat edib nazara vermenin ve her Surede, her Sahifede, her Makamda Ders vermenin Hikmeti nedir?"

E l c e v a b : Daire-i imkânda ve Kâinatın sergüzeşetine aid inkılablarda ve Emanet-i Kübrayı ve Hilafet-i Arziyeyi omuzuna alan nev'-i beşerin şekavet ve Saadet-i Ebediyeye medar olan Vazifesine dair en ehemmiyetli, en büyük, en dehşetli mes'elelerinden en azametlilerini Ders vermek ve hadsiz şübheleri izale etmek ve gayet şiddetli inkârları ve inadları kırmak cihetinde elbette o dehşetli inkılabları tasdik ettirmek ve o inkılabların azametinde büyük ve besere en

elzem ve en zarurî mes'eleleri teslim ettirmek için Kur'an, binler defa değil, belki milyonlar defa onlara baktırsa yine israf değil ki, milyonlar kere tekrar ile o bahisler Kur'anda okunur, usanç vermez, ihtiyaç kesilmez. Meselâ:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ...
لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

Âyetinin gösterdiği Müjde-i Saadet-i Ebediye Hakikatı, "Bîçare besere her dakika kendini gösteren Hakikat-ı Mevtin; hem insanı, hem dünyasını, hem bütün ahbabını i'dam-ı ebedîsinden kurtarıp ebedî bir sultanatı kazandırır" dediğinden milyarlar defa tekrar edilse ve Kâinat kadar ehemmiyet verilse yine israf olmaz, kıymetten düşmez. İşte bu çeşit hadsiz kıymetdar mes'eleleri Ders veren ve Kâinatı bir hane gibi değiştiren ve şeklini bozan dehşetli inkılabları tesis etmeyece iknaa ve inandırmaya ve isbata çalışan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan elbette sarıhan ve zımmen ve işareten binler defa o mes'elelere nazar-ı dikkati celbetmek; değil israf.. belki ekmek, ilâç, hava ve ziya gibi birer hacet-i zaruriye hükmünde İhsanını tazelendirir. Hem meselâ:

إِنَّ الْكَافِرِينَ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ * وَالظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

gibi tehdid Âyetlerini Kur'an gayet şiddetle ve hiddetle ve gayet kuvvet ve tekrarla zikretmesinin Hikmeti ise; Risale-i Nur'da kat'î isbat edildiği gibi.. beşerin küfrü, Kâinatın ve ekser mahlukatın hukuklarına öyle bir tecavüzdür ki, Semavatı ve Arzı kızdırıyor ve anasını hiddete getirip tufanlarla o zalimleri tokatlıyor.

إِذَا أَلْقُوا فِيهَا سَمِوْا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ ◆ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ

Âyetinin sarahatiyla o zalim münkirlere Cehennem öyle öfkeleniyor ki, hiddetinden parçalanmak derecesine geliyor. İşte böyle bir cinayet-i âmmeye ve hadsiz bir tecavüze karşı beşerin küçüklük ve ehemmietsizliği noktasında değil, belki zalimanın cinayetinin azametine ve kâfirane tecavüzünün dehşetine karşı Sultan-ı Kâinat kendi raiyetenin hukukunun ehemmiyetini ve o münkirlerin küfür ve zulmündeki nihayetsiz

çirkinliğini göstermek hikmetiyle Fermanında gayet şiddet ve şiddetle o cinayeti ve cezasını değil bin defa, belki milyonlar ve milyarlar ile tekrar etse, yine israf ve kusur değil ki, bin seneden beri yüzler milyon insanlar hergün usanmadan kemal-i istiyakla ve ihtiyaçla okurlar.

Evet hergün, her zaman, herkes için bir Âlem gider, taze bir Âlemin kapısı kendine açılmasından, geçici herbir Âlemini nurlandırmak için ihtiyaç ve istiyakla **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** Cümlesini bin defa tekrar ile o değişen perdelerin herbirisine bir **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** bir lâmba yaptığı gibi,

öyle de: O kesretli, geçici perdeleri ve o tazelenen seyyar Kâinatları karanlıklandırmamak ve âyine-i hayatında in'ikas eden suretlerini çirkinleştirmemek ve lehinde şahid olabilen o misafir vaziyetleri aleyhine çevirmemek için, o cinayetlerin cezalarını ve Padişah-ı Ezelî'nin şiddetli ve inadları kıran tehdidlerini Kur'anı okumakla takdir etmek ve nefsin tuğyanından kurtulmaya çalışmak Hikmetiyle, Kur'an gayet manidar tekrar eder ve bu derece kuvvet ve şiddet ve tekrar ile Tehdidat-ı Kur'aniyeyi hakikatsız tevehhüm etmekten, şeytan bile kaçar. Onları dinlemeyen münkirlere Cehennem azabı Ayn-ı Adalettir, diye gösterir.

Hem meselâ: Asâ-yı Musa gibi çok Hikmetleri ve Faideleri bulunan Kîssa-i Musa'nın (A.S.) ve sair Enbiyanın (A.S.) kıssalarını çok tekrarında, Rissalet-i Ahmediyenin (A.S.M.) Hakkaniyetine bütün Enbiyanın Nübüvvetlerini bir hüccet gösterip onların umumunu inkâr edemeyen, bu Zâtın Rissaletini Hakikat noktasında inkâr edemez Hikmetiyle ve herkes her vakit bütün Kur'anı okumaya muktedir ve muvaffak olamadığından herbir uzun ve mutavassıt Sureyi birer küçük Kur'an hükmüne getirmek için ehemmiyetli Erkân-ı İmaniye gibi o Kıssaları tekrar etmesi, değil israf, belki Mukteza-yı Belâgattır ve Hâdise-i Muhammediye (A.S.M.) bütün benî-Âdemin en büyük Hâdisesi ve Kâinatın en azametli Mes'elesi olduğunu Ders vermektedir.

Evet Kur'anda Zât-ı Ahmediyeye (A.S.M.) en büyük makam vermek ve dört Erkân-ı İmaniyeyi içine almakla **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** Rüknüne

denk tutulan **الله مُحَمَّدٌ رَسُولٌ** Risalet-i Muhammediye (A.S.M.)

Kâinatın en büyük Hakikatı ve Zât-ı Ahmedîye (A.S.M.), bütün mahlukatın en Eşrefî ve Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.) tabir edilen Külli Şahsiyet-i Maneviyesi ve Makam-ı Kudsîsi, iki cihanın en parlak bir Güneşi olduğuna ve bu hârika Makama liyakatına dair pekçok hüccetleri ve emareleri, katî bir surette Risale-i Nur'da isbat edilmiş.

Binden birisi şudur ki: **آلَ السَّبَبِ گَالْفَاعِلِ** Düsturuyla, bütün Ümmetinin

bütün zamanlarda işlediği Hasenatın bir misli Onun Defter-i Hasenatına girmesi ve bütün Kâinatın Hakikatlarını, getirdiği Nur ile nurlandırması, değil yalnız Cinn ve İnsî ve Meleği ve Zîhayatları, belki Kâinatı ve Semavatı ve Arzı minnetdar eylemesi ve istidad lisaniyla nebatın Duaları ve ihtiyac-ı fitrî diliyle hayvanatın Duaları, gözümüz önünde bilfiil kabul olmasının şehadetiyle milyonlar, belki milyarlar fitrî ve reddedilmez Duaları makbul olan Suleha-yı Ümmeti her gün o Zâta (A.S.M.) Salât ve Selâm ile Rahmet Duaları ve manevî kazançlarını en evvel O Zâta (A.S.M.) bağışlamaları ve bütün Ümmetçe okunan Kur'anın üçyüzbin Hurufunun herbirisinde on Sevabdân tâ yüz, tâ bin Hasene ve Meyve vermesinden yalnız Kîraat-ı Kur'an cihetile Defter-i A'malîne hadsiz Nurlar girmesi haysiyetiyle O Zâtîn (A.S.M.) Şahsiyet-i Maneviyesi olan Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.), istikbalde bir Şecere-i Tûbâ-i Cennet hükmünde olacağını Allâm-ül Guyub bilmış ve görmüş ve o Makama göre Kur'anında o azîm ehemmiyeti vermiş ve Fermanında Ona tebâiyeti ve Sünnet-i Seniyesine ittiba ile Şefaatine mazhariyeti en ehemmiyetli bir Mes'ele-i İnsaniye göstermiş ve o haşmetli Şecere-i Tûbânın bir çekirdeği olan Şahsiyet-i Beşeriyetini ve bidayetteki Vaziyet-i İnsaniyesini arasında nazara almasıdır. İşte Kur'anın tekrar edilen Hakikatları bu kıymette olduğundan, tekraratında kuvvetli ve geniş bir Mu'cize-i Maneviye bulunmasına fitrat-ı selime şahdet eder. Meğer maddiyunluk taunuyla maraz-ı kalbe ve vicdan hastalığına mübtela ola!..

قَدْ يُنْكِرُ الْمَرءُ ضَوْءَ الشَّمْسِ مِنْ رَمَدٍ وَيُنْكِرُ الْفُمُ طَعْمَ الْمَاءِ مِنْ سَقِّمٍ

Kaidesine dâhil olur.

* * *

BU ONUNCU MES'ELEYE BİR HÂTİME OLARAK İKİ HAŞİYE

B i r i n c i s i : Bundan (*) oniki sene evvel isittim ki, en dehşetli ve muannid bir zindik Kur'ana karşı sù'-i kasdını tercümesiyle yapmağa başlamış ve demiş ki: "**Kur'an tercüme edilsin, tâ ne mal olduğu bilinsin.**" Yani, lüzumsuz tekrarati herkes görsün ve tercümesi Onun yerinde okunsun diye dehşetli bir plân çevirmiş. Fakat Risale-i Nur'un cerhedilmez hüccetleri kat'ı isbat etmiş ki: Kur'anın hakikî tercümesi kabil değil ve lisan-ı nahvî olan Lisan-ı Arabî yerinde Kur'anın meziyetlerini ve nüktelerini başka lisan muhafaza edemez ve herbir Harfi, on adedden bine kadar Sevab veren Kelimat-ı Kur'aniyenin mu'cizane ve cem'iyetli Tabirlerinin yerini, beşerin âdi ve cüz'î tercümeleri tutamaz, Onun yerinde Câmilerde okunmaz diye Risale-i Nur her tarafta intişilarıyla o dehşetli plâni akîm bıraktı. Fakat o zindikten ders alan müünafıklar, yine şeytan hesabına Kur'an güneşini üflemekle söndürmeye ahmak çocuklar gibi ahmakane ve divanecesine çalışmaları sebebiyle, bana gayet sıkı ve sıkıcı ve sıkıntılı bir halette bu Onuncu Mes'ele yazdırıldı tahmin ediyorum. Başkalar ile görüşemediğim için hakikat-ı hali bilmiyorum.

H â t i m e d e n İ k i n c i H a ş i y e : Denizli hapsinden tahliyemizden sonra meşhur Şehir Oteli'nin yüksek katında oturmuştum. Karşında güzel bahçelerde kesretli kavak ağaçları birer Halka-i Zikir tarzında gayet latif tatlı bir surette hem kendileri, hem dalları, hem yaprakları, havanın dokunmasıyla cezbedarane ve cazibekârane hareketle rakları, Kardeşlerimin müfarakatlarından ve yalnız kaldığımdan hüzünlü ve gammı Kalbime iliştı. Birden gün ve kiş mevsimi hatıra geldi ve bana bir gaflet bastı. Ben, o kemal-i neş'e ile cilvelenen o nazenin kavaklara ve Zihayatlara o kadar acıdım ki, gözlerim yaş ile doldu. Kâinatın süslü perdesi altındaki ademleri, firakları ihtar ve ihsasıyla Kâinat dolusu firakların, zevallerin hüzünleri başıma toplandı. Birden Hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) getirdiği Nur, imdada yetişti. O hadsiz hüzünleri ve gammaları, sürürlara çevirdi. Hattâ o Nurun, herkes ve her Ehl-i İman gibi benim hakkımda milyon Feyzinden yalnız o vakitte, o vaziyete temas eden imdad ve tesellisi için Zât-ı Muhammediyeye (A.S.M.) karşı ebediyen minnetdar oldum. Şöyled ki: Ol nazar-ı gaflet, o mübarek nazeninleri; vazifesiz, neticesiz, bir mevsimde görünüp, hareketleri neş'eden değil belki güya ademden ve firaktan titreyerek hiçliğe düştüklerini göstermekle,

(*) Bu Risalenin Te'lifinden oniki sene evvel

herkes gibi bendeki Aşk-ı Beka ve Hubb-u Mehasin ve Şefkat-i Cinsiye ve Hayatiyeye medar olan damarlarımı o derece dokundu ki, böyle dünyayı bir manevî Cehenneme ve Aklı bir tazib âletine çevirdiği sırada, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşere hediye getirdiği Nur perdeyi kaldırdı; i'dam, adem, hiçlik, vazifesizlik, abes, firak yerlerinde o kavaklıların herbirinin yaprakları adedince Hikmetleri ve Manaları ve Risale-i Nur'da isbat edildiği gibi, üç kişi ayrılan Neticeleri ve Vazifeleri var diye gösterdi.

B i r i n c i K ı s ı m : Sâni'l-i Zülcelal'in Esmasına bakar. Meselâ: Nasıl bir usta hârika bir makinayı yapsa; herkes o Zâta **بَارَكَ اللَّهُ مَا شَاءَ اللَّهُ** deyip alkışlar. Öyle de: O makina dahi, ondan maksud neticeleri tam tamına göstermesiyle, lisan-ı haliyle ustasını tebrik eder, alkışlar. Her Zîhayat ve hersey böyle bir makinadır, Ustasını tebriklerle alkışlar.

İ k i n c i K ı s ı m H i k m e t l e r i i s e : Zîhayatın ve Zîşuurun nazarlarına bakar. Onlara şirin bir Mütalaagâh, birer Kitab-ı Marifet olur. Manalarını Zîşuurun zihinlerinde ve suretlerini kuvve-i hâfızalarında ve elvah-ı misaliyede ve Âlem-i Gaybin defterlerinde Daire-i Vücudda bırakıp, sonra Âlem-i Şehadeti terkeder, Âlem-i Gayba çekilir. Demek surî bir vücudu bırakır, manevî ve gaybî ve ilmî çok Vücundlari kazanır. Evet, madem Allah var ve İlmi ihata eder. Elbette adem, i'dam, hiçlik, mahv, fena; Hakikat noktasında Ehl-i İmanın dünyasında yoktur ve kâfirlerin dünyaları ademle, firakla, hiçlikle, fânilikle doludur. İşte bu Hakikatı, umumun lisanında gezen bu gelen darb-ı mesel ders verip, der: "**Kimin için Allah var, ona hersey var ve kimin için yoksa, hersey ona yoktur,ichtetir.**"

E l h a s ı l : Nasılıki İman, ölüm vaktinde İnsanı i'dam-ı ebedîden kurtarıyor; öyle de herkesin hususî dünyasını dahi i'damdan ve hiçlik karanlıklarından kurtarıyor. Ve küfür ise, hususan küfr-ü mutlak olsa; hem o İnsanı, hem hususî dünyasını ölümle i'dam edib manevî Cehennem zulmetlerine atar. Hayatının lezzetlerini acı zehirlere çevirir. Hayat-ı dünyeviyeyi Âhireetine tercih edenlerin kulakları çınlasın. Gelsinler, buna ya bir çare bulsunlar veya İmana girsinler. Bu dehşetli hasarattan kurtulsunlar!..

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ مَا عَلِمْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Onuncu Mes'ele münasebetiyle Hüsrev'in Üstadına yazdığı Mektub

Çok sevgili Üstadım Efendim!

Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükürler olsun, iki aylık iftirak üzüntülerini ve muhaberesizlik ızdırablarını hafifletiren ve Kalblerimize taze Hayat bahşeden ve Ruhlarımıza yeni, safi bir nesim ihda eden Kur'anın Celalli ve İzzetli, Rahmetli ve Şefkatlı Âyetlerindeki tekraratın mehasinini ta'dad eden, Hikmet-i Tekrarının lüzum ve ehemmiyetini izah eden ve Risale-i Nur'un bir hârika Müdafaası olan **Denizli Meyvesinin Onuncu Mes'elesi** namını alan "**Emirdağı Çiçeği**"ni aldık. Elhak takdir ve tahsine çok läyik olan bu Çiçeği kokladıkça Ruhumuzdaki istiyak yükseldi. Dokuz aylık hapis sıkıntısına mukabil, Meyve'nin Dokuz Mes'elesi nasıl beraetimize büyük bir vesile olmakla güzelliğini göstermiş ise, Onuncu Mes'elesi olan Çiçeği de Kur'anın İcazlı İ'cazındaki Hârikaları göstermekle o nisbettte güzelliğini göstermektedir.

Evet Sevgili Üstadım, gülün çiçeğindeki fevkâlâde letafet ve güzellik, ağacındaki dikenleri nazara hiç göstermediği gibi; bu Nurani Çiçek de bize dokuz aylık hapis sıkıntısını unutturacak bir şekilde o sıkıntılarımızı da hiçe indirmiştir. Mütalaasına doyulmayacak şekilde kaleme alınan ve Akılları hayrete sevkeden bu Nurani Çiçek, muhtevi olduğu çok güzelliklerinden bilhassa Kur'anın tercümesi suretiyle nazar-ı beşerde âdileştirilmek ihanetine mukabil, o tekraratın kıymetini tam göstermekle Kur'anın Cihandeger Ulviyetini meydana koymuştur. Sâliklerinin her asırda fevkâlâde bir Metanetle sarılmaları ile ve Emir ve nehyine tamamen inkıyad etmeleriyle, güya yeni nâzil olmuş gibi tazeliği isbat edilmiş olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'in, bütün asırlarda, zalimlerine karşı şiddetli ve dehşetli ve tekrarlı tehdidleri ve mazlumlarına karşı şefkatli ve Rahmetli mükerrer

taltifleri, hususıyla bu asırımıza bakan tehdidatı içinde zalimlerine misli görülmemiş bir halette, sanki Feza-i Ekberden bir nümuneyi andıran Semavî bir Cehennemle altı-yedi seneden beri mütemadiyen feryad u figan ettirmesi ve keza mazlumlarının bu asırdaki külli ferdleri başında Risale-i Nur Talebelerinin bulunması ve Hakikaten bu talebeleri de Ümem-i Salifenin Enbiyalarına verilen Necatlar gibi pek büyük umumî ve hususî Necatlara mazhar etmesi ve muarızları olan dinsizlerin cehennemî azabla tokatlanmalarını göstermesi, hem iki güzel ve latif Haşıyelerle hâtime verilmek suretiyle çiçeğin tamam edilmesi bu fakir talebeniz Hüsrev'i o kadar büyük bir sürürla sonsuz bir şükre sevketti ki; bu güzel Çiçeğin verdiği sevinç ve süruru müddet-i ömrümde hissetmediğimi Sevgili Üstadıma arzettiğim gibi, Kardeşlerime de kerratla söylemişim. Cenab-ı Hak, zaîf ve tahammûlsûz omuzlarına pek azametli bâr-ı sakil tahmil edilen siz Sevgili Üstadımızdan ebediyen razı olsun. Ve yüklerinizi tâhfîf etmekle yüzlerinizi Ebede kadar güldürsün

آمین

Evet sevgili Üstadım, biz Allah'tan, Kur'andan, Habib-i Zîşan'dan ve Risale-i Nur'dan ve Kur'an dellâlı siz Sevgili Üstadımızdan ebediyen razıyız. Ve intisabımızdan hiçbir cihetle pişmanlığımız yok. Hem Kalbimizde zerre kadar kötülük etmek için niyet yok. Biz ancak Allah'ı ve Rızasını istiyoruz. Gün geçtikçe, Rızası içinde, Cenab-ı Hakk'a vuslat iştâyaklarını Kalbimizde teksif ediyoruz. Bilâ-istisna bize fenâlik edenleri Cenab-ı Hakk'a terketmekle afvetmek ve bilakis bize zulmeden o zalimler de dâhil olduğu halde, herkese iyilik etmek, Risale-i Nur Talebelerinin Kalblerine yerleşen bir Şiar-ı İslâm olduğunu, biz istemeyerek ilân eden Hazret-i Allah'a hadsiz hududsuz şükürler ediyoruz.

Çok kusurlu Talebeniz
H ü s r e v

* * *

Onbirinci Mes'ele

[Meyve'nin Onbirinci Mes'elesinin başı; bir meyvesi Cennet ve biri Saadet-i Ebediye ve biri Rü'yetullah olan İman Şecere-i Kudsiyesinin hadsiz, küllî ve căz'î meyvelerinden yüzer nümuneleri Risale-i Nur'da beyan ve hüccetlerle isbat edildiğinden, izahını "Siracünnur'a havale edib; küllî Erkânının değil, belki căz'î ve căzlerin, căz'î ve hususî meyvelerinden birkaç nümune beyan edilecek.]

B İ R İ S İ : Bir gün bir Duada, "Ya Rabbi! Cebrail, Mikâil, İsrafil, Azrail hürmetlerine ve şefaatlerine, beni cinn ve insin şerlerinden muhafaza eyle" mealinde Duayı dediğim zaman, herkesi titreten ve dehşet veren Azrail namını zikrettiğim vakit gayet tatlı ve tesellidar ve sevimli bir halet hissettim **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedim. Azrail'i cidden sevmeğe başladım. Melaikeye İman Rükününün bu căz'î ferdinin pek çok meyvelerinden yalnız bir căz'î meyvesine gayet kısa bir işaret ederiz.

B İ R İ S İ : İnsanın en kıymetli ve üstünde titrediği malı, onun Ruhudur. Onu zayıf olmaktan ve fenadan ve başıboşluktan muhafaza etmek için kuvvetli ve emin bir ele teslimin derin bir sevinç verdığını kat'î hissettim. Ve İnsanın amelini yazan Melekler hatırlıma geldi. Baktım, aynen bu meyve gibi çok tatlı meyveleri var.

B İ R İ S İ : Her İnsan kıymetli bir sözünü ve filini bâkileştirmek için iştイヤyla Kitabet ve şiir, hattâ sinema ile hıfzına çalışır. Hususan o fiillerin Cennet'te bâki meyveleri bulunsa, daha ziyade merak eder. "**Kiramen Kâtibîn**" İnsanın omuzlarında durup onları ebedî manzaralarda göstermek ve sahiblerine daimî mükâfat kazandırmak, o kadar bana şirin geldi ki tarif edemem.

Sonra ehl-i dünyanın, beni hayat-ı içtimaiyedeki herşeyden tecrid etmek içinde bütün Kitablarımdan ve dostlarımdan ve hizmetçilerimden ve teselli verici işlerden ayrı düşürmeleriyle beraber, gurbet vahşeti beni sıkarken ve boş dünya başına yıkılırken, Melaikeye İmanın pek çok meyvelerinden birisi imdadıma geldi. Kâinatımı ve dünyamı şenlendirdi, Melekler ve Ruhanîlerle doldurdu, Âlemimi sevinçle güldürdü. Ve ehl-i dalaletin dünyaları vahşet ve boşluk ve karanlıkla ağladıklarını gösterdi. Hayalim bu meyvenin lezzetiyle mesrur iken, umum Peygamberlere İmanın pek çok meyvelerinden buna benzer birtek meyvesini aldı, tattı. Birden, bütün geçmiş zamanlardaki Enbiyalarla yaşamış gibi onlara İmanum ve Tasdikim, o zamanları ışıklandırdı ve İmanımı külli yapıp genişlendirdi. Ve âhirzaman Peygamberimizin İmana aid olan Davalarına binler imza bastırdı, şeytanları susturdu. Birden "**Hikmet-ül İstiaze Lem'ası**"nda kat'ı cevabı bulunan bir sual Kalbime geldi ki: "**Bu meyveler gibi hadsiz tatlı semereler ve faide-ler ve hasenatın gayet güzel neticeleri ve menfaatleri ve Erhamür-râhimîn'in gayet merhametkârane tevfikleri ve İnayetleri Ehl-i Hidayete yardım edib kuvvet verdikleri halde, ehl-i dalalet neden çok defa galebe eder ve bazan yirmisi, yüz tane Ehl-i Hidayeti perişan eder.**" diye, manen benden soruldu. Ve bu Tefekkür içinde, şeytanın gayet zaif desiselerine karşı Kur'anın büyük tahşidatı ve Melaikeleri ve Cenab-ı Hakk'ın yardımını Ehl-i İmana göndermesi hatırlı geldi. Risale-i Nur'un onun Hikmetini kat'ı hüccetlerle izahına binaen, o sualın cevabına gayet kısa bir işaret ederiz:

Evet bazan serseri ve gizli, muzır bir adamın bir saraya ateş atmağa çalışması yüzünden, üzericalı adamlı yapması gibi; üzericalı muhafazası ile ve bazan devlete ve padişaha iltica ile o sarayın vücutu devam edebilir. Çünkü onun vücutu, bütün şeraitin ve erkânın ve esbabın vücutuyla olabilir. Fakat onun ademi ve harab olması birtek şartın ademiyle vaki' ve bir serserinin bir kibritle yanıp mahvolduğu gibi, ins ve cinn şeytanları az bir fil ile büyük tahribat ve dehşetli manevî yangınlar yaparlar. Evet bütün fenalıklar ve günahlar ve şerlerin mâyesi ve esasları ademdir, tahrîbdır. Sureten vücudun altında, adem ve bozmak saklıdır. İşte cinnî ve insî şeytanlar ve şerirler bu noktaya istinaden gayet zaif bir kuvvetle hadsiz bir kuvvete karşı dayanıp, Ehl-i Hak ve Hakikati Cenab-ı Hakk'ın Dergâhına ilticaya ve kaçmaya her vakit mecbur ettiğinden,

Kur'an onları himaye için büyük tahşidat yapar. Doksan dokuz Esma-i İlahiyyeyi onların ellerine verir. O düşmanlara karşı Sebat etmelerine çok şiddetli Emirler verir. Bu cevabdan, birden pek büyük bir Hakikatın ucu ve azametli, dehşetli bir mes'elenin Esası göründü. Şöyle ki:

Nasîlki Cennet bütün Vücud Âlemlerinin mahsulâtını taşıyor ve **dünyanın yetiştiði tohumları bâkiyane sünbüllendiriyor, öyle de;** **Cehennem dahi, hadsiz dehşetli adem ve hiçlik Âlemlerinin çok elîm neticelerini göstermek için o adem mahsulâtlarını kavuruyor ve o dehşetli Cehennem fabrikası, sair Vazifeleri içinde, Âlem-i Vücud Kâinatını Âlem-i adem pisliklerinden temizlettiriyor.** Bu dehşetli mes'elenin şimdilik kapısını açmayacaðız. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ** sonra izah edilecek.

Hem Meleklerle ïman meyvesinden bir cüz'ü ve Münker ve Nekir'e aid bir nümunesi şudur: **Herkes gibi ben dahi muhakkak gireceğim** diye **mezarıma hayalen girdim.** Ve kabirde yalnız, kimsesiz, karanlık, soðuk, dar bir haps-i münferidde bir tecrid-i mutlak içindeki tevahhus ve me'yusiyetten tedehhüs ederken, birden Münker ve Nekir taifesinden iki mübarek Arkadaş çıkip geldiler. Benimle münazaraya başladılar. Kalbim ve kabrim genişlediler, nurlandılar, hararetlendiler; **Âlem-i Ervaha** pencereler açıldı. Ben de şimdi hayalen ve istikbalde Hakikaten göreceğim o vaziyete bütün canımla sevindim ve şükrettim. Sarf ve Nahiv İlmini okuyan bir Medrese Talebesinin vefat edib, kabirde Münker ve Nekir'in: **مَنْ رَبُّكَ** = "Senin Rabbin kimdir?" diye suallerine

karşı, kendini Medresede zannedib Nahiv İlmi ile cevab vererek: **مَنْ** mübtedadır. **رَبُّكَ** onun haberidir; müşkül bir mes'eleyi benden sorunuz, bu koyalıdır." diyerek, hem o Melaikeleleri, hem hazır Ruhları, hem o vakayı müþahede eden orada bulunan bir Keþf-el Kubur Velisini güldürdü ve Rahmet-i İlahiyyeyi tebessüme getirdi; azabdan kurtuluðu gibi, Risale-i Nur'un bir Şehid Kahramanı olan merhum Hâfız Ali, hapiste Meyve Risalesi'ni Kemal-i Aþkla yazarken ve okurken vefat edib kabirde Melaike-i Suale mahkemedeki gibi Meyve Hakikatları ile cevab verdiği misilli; ben de ve Risale-i Nur Şakirdleri de, o suallere karşı Risale-i Nur'un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle istikbalde hakikaten ve şimdi manen cevab verip on-

ları tasdike ve tâhsine ve tebrike sevkedecekler **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**.

Hem Meleklerle ïmanın Saadet-i Dünyeviyeye medar cüz'î bir

nümunesi şudur ki: İlmihalden İman Dersini alan bir masum çocuğun, yanında ağlayan ve masum bir Kardeşinin vefatı için vaveylâ eden diğer bir çocuğu: "Ağlama, şükreyle.. senin Kardeşin Meleklerle beraber Cennet'e gitti; orada gezer, bizden daha iyi keyfedecek, Melekler gibi uçacak, heryeri seyredebilir." deyip, feryad edenin ağlamasını tebessüme ve sevince çevirmesidir. Ben de aynen bu ağlayan çocuk gibi, bu hazîn kışta ve elîm bir vaziyetimde gayet elîm iki vefat haberini aldım. Biri, hem âlî mekteblerde birinciliği kazanan, hem Risale-i Nur'un Hakikatlarını neşreden, biraderzadem merhum Fuad; ikinci, Hacca gidip sekerat içinde Tavaf ederken, Tavaf içinde vefat eden Âlime Hanım namındaki merhumme hemşirem. Bu iki akrabamın ölümleri, İhtiyar Risalesi'nde yazılan merhum Abdurrahman'ın vefatı gibi beni ağlatırken; İmanın Nuruyla o masum Fuad, o sâliha Hanım İnsanlar yerinde Meleklerle, Huri'lere arkadaş olduklarını ve bu dünyanın tehlike ve günahlarından kurtulduklarını manen, Kalben gördüm. O şiddetli hüznün yerinde büyük bir sevinç hissedib hem onları, hem Fuad'ın pederi Kardeşim Abdülmecid'i, hem kendimi tebrik ederek Erhamürrâhimîn'e teşekkür ettim. Bu iki merhummeye Rahmet Duası niyetiyle buraya yazıldı kaydedildi.

Risale-i Nur'daki bütün mizanlar ve muvazeneler, İmanın Saadet-i Dünyeviyeye ve Uhreviyeye medar meyvelerini beyan ederler. Ve o külli ve büyük meyveler, bu dünyada gösterdikleri Saadet-i Hayatiye ve lezzet-i ömr cihetiyle her Mü'minin İmanı ona bir Saadet-i Ebediyeyi kazandıracak.. belki sünbü'l verecek ve o surette inkişaf edecek diye haber verirler. Ve o külli ve pek çok meyvelerinden **Beş Meyvesi**, Meyve-i Mi'râc olarak Otuzbirinci Söz'ün âhirinde ve **Beş Meyvesi** Yirmidördüncü Söz'ün Beşinci Dal'ında nûmune olarak yazılmış. **Erkân-ı İmaniyyenin herbirinin ayrı ayrı pek çok belki hadsiz meyveleri olduğu gibi, mecmuunun birden çok meyvelerinden bir meyvesi, koca Cennet ve biri de Saadet-i Ebediye ve biri de belki en tatlısı da Rü'yet-i İlahiyyedir** diye, başta demistik. Ve Otuzikinci Söz'ün âhirindeki muvazenede, İmanın Saadet-i Dâreyne medar bir kısım semereleri güzel izah edilmiş. İman-ı Bil'Kader Rüknünün kıymetdar meyveleri bu dünyada bulunduğuna bir delil, umum lisanında

مَنْ أَمْنَ بِالْقَدَرِ أَمْنَ مِنَ الْكَدَر darb-ı mesel olmuştur. Yani,

"**Kadere İman eden, gamlardan kurtulur.**" Risale-i Kader'in

âhirinde güzel bir temsil ile, iki adamın şahane bir sarayın bahçesine girmesiyle, bir küllî meyvesi beyan edilmiş.. Hattâ ben kendi hayatımda binler tecrübeberimle gördüm ve bildim ki; Kadere İman olmazsa hayatı dünyeviye Saadeti mahvolur. Elîm musibetlerde, ne vakit Kadere İman cihetine bakardım; musibet gayet hafifleşiyor görüyordum. Ve Kadere İman etmeye nasıl yaşayabilir diye hayret ederdim.

Melaikeye İman Rüknünün küllî meyvelerinden birisine, Yirmiikinci Söz'ün İkinci Makam'ında şöyle işaret edilmiş ki; Azrail Aleyhisselâm Cenab-ı Hakk'a Münacat edib demiş: "**Kabz-ı Ervah Vazifesinde senin İbadın benden küsecekler, sekva edecekler.**" Ona cevaben denilmiş: "**Senin Vazifene hastalıkları ve musibetleri perde yapacağım; tâ İbadının sekvaları onlara gitsin, sana gelmesin.**" Aynen bu perdeler gibi Azrail Aleyhisselâm'ın Vazifesi de bir perdedir. Tâ haksız sekvalar Cenab-ı Hakk'a gitmesin. Çünkü ölümdeki Hikmet ve Rahmet ve güzellik ve maslahat cihetini herkes göremez. Zahire bakıp itiraz eder, sekvaya başlar. İşte bu haksız sekvalar Rahîm-i Mutlak'a gitmemek Hikmetiyle Azrail Aleyhisselâm perde olmuş. Aynen bunun gibi bütün Meleklerin, belki bütün esbab-ı zahiriyenin Vazifeleri, İzzet-i Rububiyetin perdeleridir. Tâ güzellikleri görünmeyen ve Hikmetleri bilinmeyen şeylerde Kudret-i İlahiyyenin İzzeti ve Kudsiyeti ve Rahmetinin ihatası muhafaza edilsin, itiraza hedef olmasın ve hasis ve ehemmiyetsiz ve merhametsiz şeyler ile Kudretin mübaşereti -nazar-ı zahirîde- görünmesin. Yoksa hiçbir sebebin hakikî tesiri ve icada hiç kabiliyeti olmadığını, her şeye Tevhid Sikkeleri kat'î gösterdiğini, Risale-i Nur hadsiz delilleriyle isbat etmiş. Halketmek, İcad etmek Ona mahsustur. Esbab, yalnız bir perdedir. Melaike gibi Zîsuur olanların, yalnız căz-i ihtiyariyla căz'î, icadsız, kesb denilen bir nevi Hizmet-i Fîtriye ve amelî bir nevi Ubudiyetten başka ellerinde yoktur.

Evet, İzzet ve Azamet isterler ki; esbab, perdedar-ı Dest-i Kudret ola Aklın nazarında.
Tevhid ve Ehadiyet isterler ki; esbab, ellerini çeksinler Tesir-i Hakikîden.

İste nasılık Melekler ve Umûr-u Hayriyede ve Vücudiyede istihdam edilen zahirî sebepler, güzellikleri görünmeyen ve bilinmeyen

şeylerde Kudret-i Rabbaniyeyi kusurdan, zulümden muhafaza edib Takdis ve Tesbih-i İlahîde birer vesiledirler. Aynen öyle de: Cinnî ve insî şeytanlar ve muzır maddelerin umûr-u şerriyede ve ademiyede istimalleri dahi, yine Kudret-i Sübhaniyeyi gadirden ve haksız itirazlardan ve şekvalara hedef olmaktan kurtarmak ile Takdis ve Tesbihat-ı Rabbaniyeye ve Kâinattaki bütün kusurattan müberra ve münezzehiyetine Hizmet ediyorlar. Çünkü bütün kusurlar ademden ve kabiliyetsizlikten ve tahribden ve Vazife yapmamaktan -ki birer ademdirler- ve vücudu olmayan ademî fiillerden geliyor. Bu şeytanî ve şerli perdeler, o kusurata merci olup itiraz ve şekvaları bi'l-istihkak kendilerine alarak Cenab-ı Hakk'ın Takdisine vesile oluyorlar. Zâten şerli ve ademî ve tahribçi işlerde kuvvet ve iktidar lâzım değil, az bir fiil ve cüz'î bir kuvvet, belki Vazifesini yapmamak ile bazan büyük ademler ve bozmaklar oluyor. O şerir fâiller, muktedir zannedilirler. Halbuki ademden başka hiç tesirleri ve cüz'î bir kesbeden hariç bir kuvvetleri yoktur. Fakat o şerler ademden geldiklerinden, o şerirler hakikî fâildirler. Bil-istihkak, eğer Zîsuur ise cezayı çekerler. Demek seyyiatta o fenalar fâildirler; fakat Haseneler ve Hayırlarda ve Amel-i Sâlihte Vücud olmasından, o iyiler hakikî fâil ve müessir degiller. Belki kabildirler; Feyz-i İlahîyi kabul ederler ve mükâfatları dahi sîrf bir Fazl-ı İlahîdir diye, Kur'an-ı Hakîm

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ

Ferman eder.

Elhasıl: Vücud Kâinatları ve hadsiz adem Âlemleri birbirleriyle çarpışırken ve Cennet ve Cehennem gibi meyveler verirken ve bütün Vücud

سُبْحَانَ اللهِ سُبْحَانَ اللهِ أَلْحَمْدُ لِلَّهِ

derken ve ihatalı bir Kanun-u Mübareze ile Melekler şeytanlarla ve Hayırlar şerlerle, tâ Kalbin etrafındaki İlham, vesvese ile mücadele ederken; birden Meleklerle İmanın bu Meyvesi tecelli eder, mes'eleyi halledib karanlık Kâinatı ışıklandırır.

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

Âyetinin Envârından bir Nurunu bize gösterir ve bu meyve ne kadar tatlı olduğunu tattırır. İkinci bir külli meyvesine "Yirmidördüncü" ve | ler Kerametini gösteren "Yirmidördüncü Söz"ler işaret edib parlak bir surette

Meleklerin Vücutunu ve Vazifesini isbat etmişler. Evet Kâinatın her tarafında, cüz'î ve külli her şeye, her nevide, kendini tanittırmak ve sevdirmek içinde merhametkârane bir Haşmet-i Rububiyet, elbette o Haşmete, o Merhamete, o Tanıttırmaya, o Sevdirmeye karşı Şükür ve Takdis içinde bir geniş ve ihatlı ve şuurkârane bir Ubudiyetle mukabele etmesi lâzım ve kat'îdir. Ve şuursuz cemadat ve Erkân-ı Azîme-i Kâinat hesabına o Vazifeyi, ancak hadsiz Melekler görebilir ve o Saltanat-ı Rububiyetin her tarafta.. serada süreyyada, zeminin temelinde, dışında hakîmane ve haşmetkârane İcraatını onlar temsil edebilirler.

Meselâ, felsefenin ruhsuz kanunları pek karanlık ve vahşetli gösterdikleri Hilkat-ı Arziye ve Vaziyet-i Fitriyesini, bu meyve ile nurlu, ünsiyeli bir tarzda **Sevr** ve **Hut** namlarındaki iki Meleğin omuzlarında, yani nezaretlerinde ve Cennet'ten getirilen ve fâni küre-i arzin bâki bir temel taşı olmak, yani ileride bâki Cennet'e bir kısmını devretmeye bir işaret için **Sahret** namında uhrevî bir madde, bir Hakikat gönderilip Sevr ve Hut Meleklerine bir Nokta-i İstinad edilmiş diye Benî-İsrail'in eski Peygamberlerinden Rivayet var ve İbn-i Abbas'tan dahi mervîdir. Maatteessüf bu kudsî mana, mûrur-u zamanla bu teşbih, avamın nazarında Hakikat telakki edilmekte, Aklın haricinde bir suret almış. Madem Melekler havada gezdikleri gibi toprakta ve taşta ve yerin merkezinde de gezerler; elbette onların ve küre-i arzin, üstünde duracak cismanî taş ve balığa ve öküze ihtiyaçları yoktur.

Hem meselâ küre-i arz, küre-i arzin nevileri adedince başlar ve o nevilerin ferdleri sayısınca diller ve o ferdlerin a'za ve yaprak ve meyveleri mikdarınca Tesbihatlar yaptığı için elbette o haşmetli ve şuursuz Ubudiyet-i Fitriyeyi bilerek, şuurdarane temsil edib Dergâh-ı İlahiyyeye takdim etmek için kırkbin başlı ve her başı kırkbin dil ile ve herbir dil ile kırkbin Tesbihat yapan bir Melek-i Müekkeli bulunacak ki, Ayn-ı Hakikat olarak Muhibbir-i Sadık haber vermiş. Ve Hilkat-ı Kâinatın en ehemmiyetli neticesi olan İnsanlarla Münasebat-ı Rabbaniyeyi tebliğ ve izhar eden Cebrail (A.S.) ve Zihayat Âleminde en haşmetli ve en dehşetli olan diriltmek ve Hayat vermek ve ölümle terhis etmekteki Hâlik'a mahsus olan İcraat-ı İlahiyyeyi yalnız temsil edib ubudiyetkârane Nezaret eden İsrafil (A.S.) ve Azrail (A.S.) ve Hayat dairesinde Rahmetin en cem'iyetli, en

geniş, en zevkli olan Rızıktaki İhsanat-ı Rahmaniyeye Nezaretle beraber şuursuz şükürleri şuur ile temsil eden Mikâil (A.S.) gibi Meleklerin pek acib mahiyette olarak bulunmaları ve Vücundlari ve Ruhların Bekaları, Saltanat ve Haşmet-i Rububiyetin muktezasıdır. Onların ve herbirinin mahsus taifelerinin Vücundlari, Kâinatta güneş gibi görünen Saltanat ve Haşmetin Vücudu derecesinde kat'îdir ve şübhesizdir... Melaikeye aid başka maddeler bunlara kıyas edilsin.

Evet küre-i arzda dört yüzbin nevileri Zîhayattan halkeden, hattâ en âdi ve müteaffin maddelerden Zîruhları çoklukla yaratan ve her tarafı onlarla şenlendiren ve Mu'cizat-ı San'atına karşı, onlara dilleriyle

مَا شَاءَ اللَّهُ بَارَكَ اللَّهُ، سُبْحَانَ اللَّهِ dediren ve İhsanat-ı Rahmetine mukabil **الْحَمْدُ لِلَّهِ وَالشُّكْرُ لِلَّهِ، اللَّهُ أَكْبَرُ** o hayvancıklara söylettiren

bir Kadîr-i Zülcelali ve'l-Cemal, elbette, bilâsek velâ-şübhe, koca Semavata münasib, isyansız ve daima Ubudiyette olan sekeneleri ve Ruhanîleri yaratmış, Semavatı şenlendirmiştir, boş bırakmamış ve hayvanatın taifelerinden pek çok ziye ayri ayri nevileri Meleklerden İcad etmiş ki, bir kısmı küçük olarak yağmur ve kar katrelerine binip San'at ve Rahmet-i İlahiyeyi kendi dilleriyle alkışlıyorlar; bir kısmı, birer seyyar yıldızlara binip feza-yı Kâinatta seyahat içinde Azamet ve İzzet ve Haşmet-i Rububiyete karşı Tekbir ve Tehlil ile Ubudiyetlerini Âleme ilân ediyorlar. Evet Zaman-ı Âdem'den beri bütün Semavî Kitablar ve dinler, Meleklerin Vücundlari ve Ubudiyetlerine İttifakları ve bütün asırlarda Melekler ile konuşmalar ve muhavereler, kesretli tevatür ile İnsanlar içinde vukubulduğunu nakl ve Rivayetleri ise, görmediğimiz Amerika insanların vücundlari gibi Meleklerin Vücundlari ve bizimle alâkadar olduklarını kat'î isbat eder. İşte şimdi gel, İman Nuruya bu külli ikinci Meyveye bak ve tat; nasıl Kâinatı baştan başa şenlendirip, güzelleştirip bir Mescid-i Ekbere ve büyük bir İbadethaneye çeviriyor. Ve fen ve felsefeyi soğuk, hayatsız, zulmetli, dehşetli göstermelerine mukabil; hayatı, şuurlu, ışıklı, ünsiyetli, tatlı bir Kâinat göstererek Bâki Hayatın bir cilve-i lezzetini Ehl-i İmana derecesine göre dünyada dahi tattırır.

T e t i m m e : Nasılıki Vahdet ve Ehadiyet Sırriyla Kâinatın her tarafında aynı Kudret, aynı İsim, aynı Hikmet, aynı San'at bulunmasıyla Hâlik'in Vahdet ve Tasarrufu ve İcad ve Rububiyeti ve Hallakiyet ve Kudsiyeti, cüz'î-külli herbir masnu'un hal dili ile ilân ediliyor. Aynen öyle de; her tarafta Melekleri halkedib her mahlukun

lisan-ı hal ile şuursuz yaptıkları Tesbihati, Meleklerin Ubudiyetkârane dilleriyle yaptırıyor. Meleklerin hiçbir cihette hilaf-ı emir hareketleri yoktur. Hâlis bir Ubudiyetten başka hiçbir İcad ve emirsiz hiçbir müdahale, hattâ izinsiz Şefaatları dahi olmaz. Tam

بَلْ عِبَادُ مُكْرَمُونَ ﴿١﴾ وَ يَفْعَلُونَ مَا يُؤْمِرُونَ Sırrına mazhardırlar.

Hâtime

[Gayet ehemmiyetli bir Nükte-i İ'caziyeye dair, birden ihtiyarsız, mağribden sonra Kalbe ihtar edilen ve Sure-i قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ in zahir bir Mu'cize-i Gaybiyesini gösteren uzun bir Hakikata kısa bir işarettir.]

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ * مَنْ شَرِّ مَا خَلَقَ * وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ
وَمِنْ شَرِّ النَّفَاثَاتِ فِي الْعُقَدِ * وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ *

İşte yalnız mana-yı işaretî cihetinde bu Sure-i Azîme-i Hârika: "Kâinatta adem Âlemleri hesabına çalışan şerirlerden ve insî ve cinnî şeytanlardan kendinizi muhafaza ediniz." Peygamberimize ve Ümmetine emrederek, her asra baktığı gibi mana-yı işaretîsiyle bu acib asırımıza daha ziyade, belki zahir bir tarzda bakar; Kur'an'ın Hizmetkârlarını İstiazeye davet eder. Bu Mu'cize-i Gaybiye, beş işaretle kısaca beyan edilecek. Şöyle ki:

Bu Surenin herbir Âyetinin manaları çoktur. Yalnız mana-yı işaretî ile beş Cümlesinde dört defa شَرِّ Kelimesini tekrar etmek ve kuvvetli münasebet-i maneviye ile beraber dört tarzda bu asrin emsalsiz dört dehşetli ve firtinalı maddî ve manevî şerlerine ve inkılaballarına ve mübarezelerine aynı tarih ile parmak basmak ve manen "Bunlardan çekininiz" emretmek, elbette Kur'an'ın İ'cazına yakışır bir İrşad-ı Gaybîdir.

Meselâ: Başta قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ Cümlesi, bin üçyüz elliiki veya dört (1352-1354) tarihine hesab-ı ebcedî ve cifrîyle tevafuk edib nev'-i beşerde en geniş hırs ve hasedle ve birinci harbin sebebiyle vukua gelmeye hazırlanan ikinci harb-i umumîye işaret eder. Ve Ümmet-i Muhammediyeye (A.S.M.) manen der: "**Bu harbe girmeyiniz ve Rabbinize iltica ediniz.**" Ve bir mana-yı remziyle, Kur'an'ın Hizmetkârlarından olan Risale-i Nur Şakirdlerine hususî bir iltifat ile onların Eskişehir hapsinden, dehşetli bir şerden aynı tarihiyle kurtulmalarına ve haklarındaki imha plânının akîm bırakılmasına remzen haber verir; manen "**İstiaze ediniz**" emreder gibi bir remz verir.

Hem meselâ: مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ Cümlesi -şedde sayılmaz- binüç yüz altmış bir (1361) ederek bu emsalsiz harbin merhametsiz ve zalimane tahribatına rumi ve hicri tarihiyle parmak bastığı gibi; aynı zamanda bütün kuvvetleriyle Kur'annın Hizmetine çalışan Nur Şakirdlerinin geniş bir imha plânından ve elîm ve dehşetli bir beladan ve Denizli hapsinden kurtulmalarına tevafukla, bir mana-yı remzî ile onlara da bakar. "**Halk'ın şerrinden kendinizi koruyunuz**" gizli bir îma ile der.

Hem meselâ: الْنَّفَاثَاتِ فِي الْعَدِ Cümlesi -şeddeler sayılmaz bin üçyüz yirmisekiz (1328); eğer şeddelerdeki (J) sayılısa, bin üçyüz ellisekiz (1358) adediyle bu umumî harpleri yapan ecnebi gaddarların, hırs ve hased ile bizdeki Hürriyet İnkılabı'nın Kur'an lehindeki neticelerini bozmak fikri ile tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalyan Harpleri ve Birinci Harb-i Umumî'nin patlamasıyla maddî ve manevî şerlerini, siyasî diplomatların radyo diliyle herkesin kafalarına sihirbaz ve zehirli üflemeleriyle ve mukadderat-ı beşerin düğme ve ukdelerine gizli plânlarını telkin etmeleriyle bin senelik medeniyet terakkiyatını vahsiyane mahveden şerlerin vücuda gelmeye hazırlamları tarihine tevafuk ederek, الْنَّفَاثَاتِ فِي الْعَدِ in tam manasına tetabuk eder.

Hem meselâ: وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ Cümlesi -şedde ve tenvin sayılmaz- yine bin üçyüz kırkyedi (1347) edib, aynı tarihte, ecnebi

muahedelerin icbarıyla bu vatanda ehemmiyetli sarsıntılar ve felsefenin tahakkümüyle bu dindar millette ehemmiyetli tahavvüler vücuda gelmesine ve aynı tarihte, devletlerde ikinci harb-i umumîyi ihmâz eden dehşetli hasedler ve rekabetlerin çarpışmaları tarihine bu mana-yı işaret ile tam tamına tevafuku ve manen tetabuku, elbette bu Kudsî Surenin bir Lem'a-i İcaz-ı Gaybîsidir.

B i r İ h t a r : Herbir Âyetin müteaddid manaları vardır. Hem herbir mana külliîdir. Her asırda efradı bulunur. Bahsimizde bu asrimiza bakan yalnız mana-yı işaret tabakasıdır. Hem o külli manada, asrımız bir ferddir. Fakat hususiyet kesbetmiş ki, ona tarihiyle bakar. Ben dört senedir, bu harbin ne safahatını ve ne de neticelerini ve ne de sulh olmuş olmamış bilmediğimden ve sormadığımdan, bu Kudsî Surenin daha ne kadar bu asra ve bu harbe işaretî var diye daha onun kapısını çalmadım. Yoksa bu hazinede daha çok Esrar var olduğunu Risale-i Nur'un Eczalarında, hususan Rumuzat-ı Semâniye Risalelerinde beyan ve isbat edildiğinden Onlara havale edib kısa kesiyorum.

Hatıra gelebilen bir sualın cevabıdır:

Bu Lem'a-i İcaziyede, baştaki **مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ** da hem **شَرِّ** hem **مِنْ**

شَرِّ yalnız hesaba girmesi ve âhirde **وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ**

Kelimeleri girmesi, **وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ** ikisi de hesab edilmemesi gayet ince ve latif bir münasebete îma ve remz içindir. Çünkü, halklarda şerden başka hayırlar da var. Hem bütün şer herkese gelmez. Buna remzen, baziyeti ifade eden **شَرِّ** ve **مِنْ** girmişler. Hâsid hased ettiği zaman bütün şerdir, baziyete lüzum yoktur.

Ve **النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ** remziyle, kendi menfaatleri için küre-i arza ateş atan üfleyicilerin ve sihirbaz o diplomatların tahribata aid bütün işleri ayn-ı şerdir diye, daha **شَرِّ** Kelimesine lüzum kalmadı.

BU SUREYE AİD BİR NÜKTE-İ İCAZİYENİN HAŞİYESİDİR:

Nasıl bu Sure, beş Cümlesinden dört Cümlesi ile bu asırımızın dört büyük şerli inkılablarına ve firtinalarına mana-yı işaret ile bakar; aynen öyle de, dört defa tekraren **مِنْ شَرِّ**-şedde sayılmaz- Kelimesiyle Âlem-i İslâmca en dehşetli olan cengiz ve hülâgu fitnesinin ve Abbasi Devleti'nin inkıraz zamanının asırına dört defa mana-yı işaret ile ve makam-ı cifrî ile bakar ve parmak basar. Evet -şeddedesiz- **شَرِّ** beş yüz

(500) eder; **مِنْ** doksan (90)dır. İstikbale bakan çok Âyetler, hem bu asırımıza hem o asırlara işaret etmeleri cihetinde, istikbalden haber veren İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (K.S.) dahi, aynen hem bu asırımıza, hem o asra bakıp haber vermişler. **غَاسِقٌ إِذَا وَقَبَ** Kelimeleri bu zamana değil, belki **غَاسِقٌ** binyüz altmışbir (1161) ve **إِذَا وَقَبَ** sekizyüzon (810) ederek, o zamanlarda ehemmiyetli maddî manevî şerlere işaret eder. Eğer beraber olsa, Miladi bin dokuzyüz yetmişbir (1971) olur. O tarihte dehşetli bir şerden haber verir. **Yirmi sene sonra, şimdiki tohumların mahsülü İslah olmazsa, elbette tokatları dehşetli olacak.**

* * *

[Onbirinci Mes'elenin Haşıyesinin Bir Lâhikasıdır.]

لَشَرِيكَةِ اللَّهِ مَا لَمْ يَرَهُوا حَمَدٌ

Âyet-ül Kûrsî'nin tetimmesi olan **لَا إِكْرَاهٌ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيْرِ** bin üçyüz elli (1350); **فَمَنْ يَكْفُرُ بِالظَّاغُوتِ** bin dokuz yüz yirmidokuz (1929) veya (1928) **وَيُوَعِّدُ مَنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ** dokuz yüz kırkaltı (946) "Risalet-ün Nur ismine muvafik"; **بِالْمَرْءَةِ الْوُثْقَى** bin üçyüz kırkyedi (1347); **لَا إِنْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ أَللَّهُ وَلِيُّ الدِّينِ آمَنُوا** -eğer beraber olsa- bin oniki (1012); -eğer beraber olmazsa- dokuz yüz kırkbeş (945) (bir şedde sayılmaz); **يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ** bin üçyüz yetmişiki (1372) -şeddesiz- **وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ** bin dörtyüz onyedi (1417) **يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ** bin üçyüz otuzsekiz (1338) -şedde sayılmaz-; **أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ** bin ikiyüz doksanbeş (1295) -şedde sayılır- eder.

Risalet-ün Nur'un hem iki kerre ismine, hem suret-i mücahedesine, hem tahakkukuna ve te'lif ve tekemmül zamanına tam tamına tevafukuyla beraber ehl-i küfrün bin ikiyüz doksanuç (1293) harbiyle Âlem-i İslâm'ın Nurunu söndürmeye çalışması tarihine ve Birinci Harb-i Umumî'den istifade ile bin üçyüz otuzsekiz (1338) de bil'fiil Nurdan zulümata atmak için yapılan dehşetli muahedeler tarihine tam tamına tevafuku ve içinde mükerrerden Nur ve zulümât karşılaştırılması ve bu Mücahede-i Maneviyede Kur'anın Nurundan gelen bir Nur, Ehl-i İmana bir Nokta-i İstinad olacağını mana-yı işaretî ile haber veriyor diye Kalbime ihtar edildi. Ben de mecbur oldum, yazdım. Sonra baktım ki; manasının münasebeti bu asrimiza o kadar kuvvetlidir ki, hiç tevafuk emaresi olmasa da yine bu Âyetler her asra baktığı gibi mana-yı işaretî ile bizimle de konuşuyor kanaatim geldi. Evet

لَا إِكْرَاهٌ فِي الدِّينِ قُدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ Cümlesi,

makam-ı cifrî ve ebcedî ile bin üçyüz elli (1350) tarihine parmak basar ve mana-yı işaretî ile der: Gerçi o tarihte, Dini dünyadan tefrik ile Dinde ikraha ve icbara ve Mücahede-i Diniyeye ve Din için silâhla cihada muarîz olan hürriyet-i vicdan, hükümetlerde bir kanun-u esasî, bir düstur-u siyâsî oluyor ve hükûmet lâik cumhuriyete döner. Fakat ona mukabil manevî bir Cihad-ı Dinî, İman-ı Tahkikî kılinciyla olacak. Çünkü dindeki Rûşd-ü İrşad ve Hak ve Hakikati gözlerle gösterecek derecede kuvvetli Bürhanları izhar edib tebyin ve tebeyyün eden bir Nur Kur'an'dan çıkacak diye haber verip, bir Lem'a-i İ'cáz gösterir.

Hem tâ **خَالِدُونَ** Kelimesine kadar Risale-i Nur'daki bütün müvaze-

nelerin aslı, menbaî olarak aynen o muvazeneler gibi mükerrerden Nur ve zulümât ve İman ve karanlıkları karşılaşmasıyla gizli bir emaredir ki, o tarihte bulunan Cihad-ı Manevî mübarezesinde büyük bir Kahraman; Nur namında Risale-i Nur'dur ki, dinde bulunan üzericalı Tîlsimleri keşfeden onun manevî Elmas Kılinci, maddî kılınçlara ihtiyaç bırakmıyor.

Evet hadsiz şükürler olsun ki, yirmi senedir Risale-i Nur bu İhbar-ı Gaybî ve Lem'a-i İ'cazı bil'fiil göstermiştir. Ve bu Sîrr-ı Azîm içindir ki; **Risale-i Nur Şakirdleri dünya siyasetine ve cereyanlarına ve maddî**

mücadelelerine karışmıyorlar ve ehemmiyet vermiyorlar ve tenezzül etmiyorlar ve hakikî Şakirdleri en dehşetli bir hasmına ve hakareti tecavüzüne karşı ona der:

"Ey bedbah! Ben seni i'dam-ı ebedîden kurtarmaya ve fâni hayvaniyetin en süflî ve elîm derecesinden bir bâki İnsaniyet saadetine çıkarmaya çalışıyorum. Sen benim ölümüme ve i'damıma çalışıyorsun. Senin bu dünyada lezzetin pek az, pek kısa ve Âhirette ceza ve belaların pek çok ve pek uzundur. Ve benim ölümüm bir terhistir. Haydi defol; senin ile uğraşmam, ne yaparsan yap." der. O zalim düşmanına hiddet değil, belki acıyor, şefkat ediyor, keski kurtulsa idi diyerek ıslahına çalışır.

S â n i y e n : وَيُؤْمِنُ بِاللّٰهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى Bu iki

kudsî Cümleler, kuvvetli münasebet-i maneviye ile beraber makam-ı cifrî ve ebcedî hesabıyla, birincisi Risalet-ün Nur'un ismine, ikincisi Onun tahakkukuna ve tekemmülüne ve parlak Fütuhatına manen ve cifren tam tamına tetabukları bir emaredir ki; Risalet-ün Nur bu asırda, bu tarihte bir "Urvet-ül Vüska"dır. Yani çok muhkem, kopmaz bir zincir ve bir "Hablullah"tır. Ona elini atan, yapışan Necat bulur diye mana-yı remziyle haber verir.

S â l i s e n : أَللّٰهُ وَلِيُّ الدِّينِ آمَنُوا Cümlesi hem mana, hem cifr ile Risalet-ün Nur'a bir remzi var. Şöyle ki:

(Bu makamda perde indi. Yazmaya izin verilmedi. Başka zamana te'hir edildi.) (*)

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

(*): Bu Nüktenin bâki kısmı şimdilik yazılmadığının sebebi, bir derece dünyaya, siyasete temasıdır. Biz de bakmaktan memnuuz. Evet إنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغِي bu taguta bakar ve baktırır...

S A İ D N U R S Î

[Risale-i Nur Kahramanı Hüsrev'in "Meyve'nin Onbirinci Mes'elesi" münasebetiyle yazdığı Mektubun bir parçasıdır.]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Çok Mübarek, çok Kiyimetdar, çok Sevgili Üstadımız Efendimiz!

Millet ve memleket için çok büyük güzellikleri ihtiva eden "Meyve" "Dokuz Mes'ele"si ile, dehşetli bir zamanda, müdhîs âsiler içinde en büyük düşmanlar arasında hayretfeza bir surette Şakirdlerine Necat vermeye vesile olmakla kalmamış, Onuncu ve Onbirinci Mes'eleleri ile hususıyla Nur'un Şakirdlerini Hakikat yollarında alkışlamış ve gidecekleri hakikî mekânları olan kabirdeki ahvallerinden ve herkesi titreten ve bilhassa ehl-i gaflet için çok korkunç, çok elemlî, çok açıklı bir menzil olan toprak altında, göreceği ve konuşacağı Melaikele konuşturmayı ve refakatı sevdiren bu mekâna daha çok ünsiyet izhar etmekle bu korkulu ilk menzil hakkındaki fevkalhad korkularımızı ta'dil etmiş, nefes aldırmış. Hususıyla o Âlemin nurani hayatını benim gibi göremeyenlerin ellerinde şuaşı yüzbinlerle senelik mesafelere uzanan bir elektrik lâmbası hükmüne geçmiş. Hem de daima koklanılacak nümunelik bir çiçek bahçesi olmuştur. Evet, biz Sevgili Üstadımıza arz ediyoruz ki; hergün Dersini Hocasına okuyan bir Talebe gibi Nur'dan aldığımız Feyizlerimizi, her vakit için Sevgili Üstadımıza arzedelim. Fakat Sevgili Üstadımız şimdilik konuşmalarını ta'til buyurdular.

Ey Aziz Üstadım! Risale-i Nur'un Hakikatı ve Meyve'nin güzelliği ve Çiçeğinin Feyzi, beni minnetdarane bir parça memleketim namına konuturmuş ve benim gibi konuşan çok Kalblere Hayat vermiş. Şimdi muhitimizde Risale-i Nur'a karşı atılan adımlar ve uzatılan eller, Meyve'nin Onbirinci Çiçeği ile daha çok Metanet kesbetmiş, inkişaf etmiş, faaliyete başlamıştır.

Çok hakir Talebeniz

H Ü S R E V

[Isparta'daki umum Risale-i Nur Talebeleri namına
Ramazan tebriki münasebetiyle yazılmış ve onuç fıkra
ile ta'dil edilmiş bir mektubdur.]

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Ey Âlem-i İslâmin dünya ve Âhirette Selâmeti için Kur'anın Feyziyle ve Risale-i Nur'un Hakikatıyla ve sadık Şakirdlerin Himmetiyle mübarek gözlerinden yaşı yerine kan akıtan ve ey fitne-i âhirzamanın şu dağdağalı ve firtinalı zamanında Hazret-i Eyyub Aleyhisselâm'dan ziyade hastalıklara, dertlere giriftar olan ve Kur'anın Nuruyla ve Risale-i Nur'un Bürhanlarıyla ve Şakirdlerin gayreTİyle Âlem-i İslâmin maddî ve manevî hastalıklarını Hakîm-i Lokman gibi tedaviye çalışan ve ey mübarek ellerinde mevcud olan Nur parçalarının Hak ve Hakikat olduğunu Kur'anın otuzuç Âyetiyle ve Keramet-i Aleviye ve Gavsiye ile isbat eden; Ve ey kendisi hasta ve ihtiyar ve zaîf ve gayet acınacak bir halde olduğuna göre herkesten ziyade Âlem-i İslâm'a can feda eder derecesinde acıyarak kendine fenalık etmek isteyenlere Kur'anın Hakikatıyla ve Risale-i Nur'un Hüccetleriyle, Nur Talebelerinin Sadakatlariyla hayırlı Dualar ve iyilik etmek ile karşılayan ve yazdığı mühim Eserlerinden Âyet-ül Kübra'nın tab'ıyla kendi Zâtına ve Talebelerine gelen musibette hapishanelere düşen ve o zindanları Kur'anın İrşadıyla ve Risale-i Nur'un Dersiyle ve Şakirdlerin iştıyakı ile bir Medrese-i Yusufiyeye çeviren ve bir Dershane yapan ve içimizde bulunan cahil olanların hepsini Kur'ani o Dershanede hatmettirerek çikaran; ve o musibette Kur'anın Kuvve-i Kudsîyesiyle ve Risale-i Nur'un tesellisiyle ve Kardeşlerin tahammülleriley ihtiyan ve zaîf olduğu halde bütün ağırlıklarımızı ve yüklerimizi üzerine alan ve yazdığı Meyve ve Müdafaaname Risaleleriyle Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın İ'caziyla ve Risale-i Nur'un kuvvetli Bürhanlarıyla ve Şakirdlerin İhlası ile, İzn-i İlâhî ile üzerinden kapılarını açtırip beraet kazandıran ve o günde bize ve Âlem-i İslâma

Bayram yaptıran ve Hakikaten Risale-i Nur'ları **نُورٌ عَلَى نُورٍ** olduğunu

isbat ederek Kiyamete kadar serbest okunup ve yazılmasına Hak kazandıran ve Âlem-i İslâmın Kur'an-ı Azîmüşşan'ın Gîda-i Kudsîsiyle ve Nur'un uhrevî taamıyla ve Şakirdlerinin iştihasıyla ekmek, su ve hava gibi bu Nurlara pekçok ihtiyacı olduğunu ve bu Nurları okuyup yazanlardan binler kişi İmanla kabre girdiğini isbat eden ve kendisine mensub Talebelerini hiçbir yerde mağlub ve mahcub etmeyen ve elyevm Kur'anın Semâvî Dersleriyle ve Risale-i Nur'un Esasatıyla ve Şakirdlerinin zekâvetleriyle ve Meyve'nin Onuncu ve Onbirinci Mes'ele ve Çiçekleriyle firak ateşiyle gece-gündüz yanan Kalblerimizi Âb-ı Hayat ve Şarab-ı Kevser gibi o mübarek "Mes'ele" ve "**Çiçekler**" ile Kalblerimizin ateşini söndürüp sürur ve feraha sevkeden...ve ey Âlemin (Kur'an-ı Azîmüşşan'ın katî va'diyle ve tehdidi ile ve Risale-i Nur'un keşf-i kat'isiyle ve merhum Şakirdlerinin müşahedesiyle ve onlarda Keşf-el Kubur sahiblerinin görmesiyle..) en çok korktuğu ölümü Ehl-i İman için i'dam-ı ebedîden kurtarıp bir terhis tezkeresine çeviren ve Âlem-i Nur'a gitmek için güzel bir yolculuk olduğunu isbat eden ve kâfir ve münafiklar için i'dam-ı ebedî olduğunu bildiren Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'in, bin Mu'cizat-1 Ahmedîye Aleyhissalâtü Vesselâm ve kırk Vech-i İ'cazının tasdiki altında İhbarat-1 Kat'iyyesiyle, Ondan çıkan Risale-i Nur'un en muannid düşmanlarını mağlub eden hüccetleriyle ve Nur Şakirdlerinin çok emarelerin ve tecrübelerin ve kanaatlarının teslimi ile o korkunç, karanlık, soğuk ve dar kabri, Ehl-i İman için Cennet çukurundan bir çukur ve Cennet bahçesinin bir kapısı olduğunu isbat eden ve kâfir ve münafik zındıklar için Cehennem çukurundan yılan ve akreplerle dolu bir çukur olduğunu isbat eden ve oraya gelecek olan Münker Nekir isminden Melaikeleri Ehl-i Hak ve Hakikat yolunda gidenler için birer munis arkadaş yapan ve Risale-i Nur'un Şakirdlerini Talebe-i Ulûm sınıfına dâhil edib Münker Nekir suallerine Risale-i Nur ile cevab verdiklerini merhum Kahraman Şehid Hâfiż Ali'nin vefatıyla keşfeden ve hayatı bulunanlarımızın da yine Risale-i Nur'la cevab vermemizi Rahmet-i İlâhiyeden Dua ve Niyaz eden ve Hazret-i Kur'anı, Kur'an-ı Azîmüşşan'ın kırk tabakadan her tabakaya göre bir nevi İ'caz-1 Manevîsini göstermesiyle ve umum Kâinata bakan Kelâm-1 Ezelî olmasına ve Tefsiri olan Risale-i Nur'un Mu'cizat-1 Kur'aniye ve Rumuzat-1 Semâniye Risaleleriyle ve Risale-i Nur Gül Fabrikasının serkâtibi gibi Kahraman Kardeşlerin ve Şakirdlerin fevkâlâde gayretleriyle

Asr-ı Saadetten beri böyle hârika bir surette Mu'cizeli olarak yazılmışına hiç kimse kadir olmadığı halde Risale-i Nur'un Kahraman bir kâtibi olan Hüsrev'e "Yaz" Emir buyurulmasıyla, Levh-i Mahfuz-'daki yazılan Kur'an gibi yazılması ve Kur'an-ı Azîmûşşân'ın Hak Kelâmullah olduğunu ve bütün Semavî Kitabların en büyüğü ve en eddali ve bir Fatiha içinde binler Fatiha ve bir İhlas içinde binler İhlas ve Hurufatının birden on ve yüz ve bin ve binler Sevab ve Hasene verdiklerini hiç görülmedik ve iştilmedik pek güzel ve hârika bir surette tarif ve isbat eden; Ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın binüçüz seneden beri İ'cazını göstermesiyle ve muarızlarını durdurmasıyla ve Nur'un gözlere gösterir derecede zahir delilleri ile ve Nur Şakirdlerinin Elmas Kalemleriyle bu zamana kadar misli görülmedik Risale-i Nur'un dünyaya ferman okuyan ve en mütemerid ve muannidleri susturan Yirmibeşinci Söz ve Zeyilleri kırk vecihle İ'caz-ı Kur'anı olduğunu isbat eden Ve ey Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Hak Peygamber olduğuna ve umum yüzyirmidört bin Peygamberlerin Efdali ve Seyyidi olduğuna dair binler Mu'cizelerini "Mu'cizat-ı Ahmedîye" (A.S.M.) namındaki Risale-i Nur'u ile güzel bir surette isbat eden ve Kur'an-ı Azîmûşşân'ın Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın olduğunu Kâinatta ilân etmesiyle ve Nur'un baştan nihayete kadar Onun olduğunu Bürhanlarla isbat etmesiyle ve O Resulün ef'al

ve ahvali, Kâinatta Nümune-i İktida olacak en sağlam, en güzel Rehber olduğunu hattâ körlerde göstermesiyle ve Anadolu ve hususî memleketlerde Nur'un intişarı zamanında belaların refî ve susturulmasıyla musibetlerin gelmesi şehadetiyle ve Nur Şakirdlerinin gayet ağır müşkilâtlar içinde Kemal-i Metanettle Hizmet ve irtibatlarıyla O Zâtın (A.S.M.) Sünnet-i Seniyesine ittiba etmek ne kadar kârlı olduğunu ve bir Sünnete bu zamanda ittiba'da yüz Şehidin ecrini kazandığını bildiren ve Sadaka, kaza ve belayı nasıl defediyorsa Risale-i Nur'un da Anadolu'ya gelecek kazayı, belayı, yirmi senedir def'ettiğini Aynelyakân isbat eden Üstad-ı Ekremimiz Efendimiz Hazretleri!.. Şimdi şu Risale-i Nur'un beraeti, başta siz Sevgili Üstadımızı, sonra biz âciz kusurlu Talebelerinizi, sonra Âlem-i İslâmi sürura sevk ederek, ikinci büyük bir Bayram yaptırdığından siz mübarek Üstadımızın bu büyük Bayram-ı Şerifinizi tebrik ile ve yine üçüncü Bayram olan Ramazan-ı Şerifinizi ve Leyle-i Kadrinizi tebrik ederek, emsal-i kesîresiyle müşerref olmaklığımız niyaz ve biz kusurluların,

Kusurumuzun affını rica ederek umumen Selâm ile mübarek Ellerinizden öper ve Dualarınızı temenni ederiz, Efendimiz Hazretleri.

Isparta ve havalısında bulunan
Nur Talebeleri

* * *

Haddimden yüz derece ziyade olan bu Mektub muhteviyatını tevazu ile reddetmek bir küfran-ı nimet ve umum Şakirdlerin hüsnü zanlarına karşı bir ihanet olması ve aynen kabul etmek bir gurur, bir enaniyet ve benlik bulunması cihetile, umum namına Risale-i Nur Kâtibinin yazdığı bu uzun mektubu -onuç fikraları ilâve edip hem bir şükür-ü manevî, hem gururdan, hem küfran-ı nimetten kurtulmak için size bir suretini gönderiyorum ki: Meyve'nin Onbirinci Mes'elesinin âhirinde "Risale-i Nur'un Isparta ve civarı talebelerinin bir Mektubudur" diye ilhak edilsin. Ben bu Mektubu, bu ta'dilât ile yazdığını halde iki defa bir güvercin yanımızdaki pencereye geldi. İçeriye girecekti, Ceylan'ın başını gördü girmeden. Birkaç dakika sonra başkası aynen geldi. Yine yazanı gördü girmeden. Ben dedim, herhalde evvelki serçe ve kuddüs kuşu gibi müjdecilerdir. Veyahut bu Mektub gibi müteaddid Mektubları yazdığımızdan, mübarek Mektubun ta'dili ile mübarekiyetini tebrik için gelmişler kanaatimiz geldi.

SAİD NURSÎ

* * *

Onikinci Şua

[Denizli Mahkemesi Müdafaatından *]

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Efendiler!

Size katî haber veriyorum ki: Buradaki zâtların, bizimle ve Risale-i Nur'la münasebeti olmayan veya az bulunanlardan başka, istediğiniz kadar hakikî Kardeşlerim ve Hakikat yolunda Hakikatlı Arkadaşlarım var. Biz Risale-i Nur'un Keşfiyat-ı Kat'iyyesiyle iki kerre iki dört eder derecesinde sarsılmaz bir kanaatla bilmışız ki; ölüm bizim için Sîrr-ı Kur'an ile, i'dam-ı ebedîden terhis tezkeresine çevrilmiş; ve bize muhalif ve dalalette gidenler için o katî ölüm, ya i'dam-ı ebedîdir (eğer Âhirete katî İmanı yoksa) veya ebedî ve karanlıklı haps-i münferiddir (eğer Âhirete inansa ve sefahet ve dalalette gitmiş ise). Acaba dünyada bu mes'aleden daha büyük, daha ehemmiyetli bir Mes'ele-i İnsaniye var mı ki, bu ona âlet olsun? Sizden soruyorum! Madem yoktur ve olamaz, neden bizimle uğraşıyorsunuz? Biz en ağır cezanıza karşı kendimiz, Âlem-i Nura gitmek için bir terhis tezkeresini alıyoruz diye kemal-i Metanetle bekliyoruz.

(*): Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Denizli Mahkemesi Müdafaanamesine bazı lüzumlu tayy ve ilâveleri yaparak Afyon Mahkemesine - Vahdet-i mes'ele münasebetiyle- aynı müdafaanameyi ibraz ettiğinden, bu Denizli Müdafaanamesinin büyük bir kısmını, Afyon Mahkemesi Müdafaanamesiyle birleştirmiştir ve Ondördüncü Şua namını vermiştir.

Fakat bizi reddedib, dalalet hesabına mahkûm edenleri, sizi bu mecliste gördüğümüz gibi, i'dam-ı ebedî ile ve haps-i münferidle mahkûm ve pek yakın bir zamanda o dehşetli cezayı çekenlerini müşahede derecesinde biliyoruz, belki görüyoruz; onlara İnsaniyet damarıyla cidden acıyoruz. Bu katî ve ehemmiyetli Hakikatî isbat etmeye ve en mütemerridleri dahi ilzam etmeye hazırlım! Değil vukufsuz, garazkâr, maneviyatta behresiz ehl-i vukufa karşı belki en büyük Âlim ve feylesoflarınıza karşı gündüz gibi isbat etmezsem, her cezaya razıyım!

İşte yalnız bir nümune olarak, iki cuma gününde mahpuslar için Te'lif edilen ve Risale-i Nur'un umdelerini ve hülâsa ve esaslarını beyan ederek Risale-i Nur'un bir müdafaanamesi hükmüne geçen **Meyve Risalesi**'ni ibraz ediyorum ve Ankara makamatına vermek için, yeni harflerle yazdırılmaya müşkilatlar içinde gizli çalışıyorum. İşte onu okuyunuz, tam dikkat ediniz, eğer kalbiniz (nefsinize karışmam) beni tasdik etmezse, bana şimdiki tecrid-i mutlak içinde her hakaret ve işkenceyi de yapsanız, sükût edeceğim!

E l h a s ı l : ya Risale-i Nur'u tam serbest bırakınız veyahut bu kuvvetli ve zedelenmez Hakikatî elinizden gelirse kırınız! Ben şimdîye kadar sizi ve dünyanızı düşünmüyordum ve düşünmeyecektim, fakat mecbur ettiniz, belki de sizi ikaz etmek lâzım idi ki, Kader-i İlahî bizi bu yola sevketti. Biz de *مَنْ أَمَنَ بِالْقُدْرَ أَمِنَ مِنَ الْكَدْرِ*

Düstur-u Kudsîyi kendimize rehber edib, herbir sıkıntılarınızı Sabır ile karşılaşacağız, diye azmettik.

Mevkuf
Said Nursî

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Efendiler!

Cök emarelerle kat'ı kanaatüm gelmiş ki; hükûmet hesabına, "hissiyat-ı diniyeyi âlet ederek emniyet-i dâhiliyeyi ihlâl etmek" için bize hûcum edilmiyor. Belki bu yalancı perde altında, zendeka hesabına, bizim İmanımız için ve İmana ve emniyete hizmetimiz için bize hûcum edildiğine çok hüccetlerden bir hücceti şudur ki: Yirmi sene zarfında, Risale-i Nur'un yirmibin nûshaları ve parçalarını yirmibin adamlar okuyup kabul ettikleri halde, Risale-i Nur'un Şakirdleri tarafından emniyetin ihlâline dair hiçbir vukuat olmamış ve hükûmet kaydetmemiş ve eski ve yeni iki mahkeme bulmamış. Halbuki, böyle kesretli ve kuvvetli propaganda, yirmi günde vukuatlar ile kendini gösterecekti. Demek hürriyet-i vicdan prensibine zid olarak, bütün dindar nasihatçılara şamil, lastikli bir Kanunun 163'üncü maddesi sahte bir maskedir. Zîndiklar, bazı erkân-ı hükûmeti iğfal ederek, adliyeyi şaşırtıp, bizi herhalde ezmek istiyorlar.

Madem Hakikat budur, biz de bütün kuvvetimizle deriz: Ey Dinini dünyaya satan ve küfr-ü mutlaka düşen bedbahtlar! Elinizden ne gelirse yapınız. Dünyanız başınızı yesin.. ve yiyecek! **Yüzer milyon Kahraman başlar feda oldukları bir kudsî Hakikata, başımız dahi feda olsun!** Her ceza ve i'damınıza hazırız! Hapsin harici bu vaziyette, yüz derece dâhilinden daha fenadır. Bize karşı gelen böyle bir istibdad-ı mutlak altında hiçbir hürriyet -ne hürriyet-i ilmiye, ne hürriyet-i vicdan, ne hürriyet-i diniye- olmamasından, Ehl-i Namus ve Diyanet ve tarafdar-ı hürriyet olanlara ya ölmek veya hapse girmekten başka bir çare kalmaz. Biz de

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

diyerek Rabbimize dayanıyoruz.

Mevkuf
Said Nursî

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mahkeme Reisi Ali Rıza Beyefendi!

Hukukumu müdafaa etmek için ehemmiyetli bir talebim ve bir ricam var. Ben yeni harfleri bilmiyorum ve eski yazım da pek nâkıştır; hem beni başkalarla görüştürmüyorkar, âdetecrid-i mutlak içindeyim. Hattâ iddianame, onbeş dakikadan sonra benden alındı. Hem avukat tutmak iktidarı yok. Hattâ size takdim ettiğim Müdafaatımın, çok zahmetle, bir kısmını gizli olarak ancak yeni harf ile bir suretini alabildim. Hem Risale-i Nur'un bir nevi Müdafaanamesi ve mesleğinin hülâsası olan Meyve Risalesi'nin bir suretini müddeandumma vermek için ve bir-iki suretini Ankara makamatına göndermek için yazdırılmışım. Birden onları elimden aldılar, daha vermediler. Halbuki Eskişehir adliyesi, bize bir makineyi hapse gönderdi. Biz müdafaatımızı onda, yeni harfle bir-iki nüsha yazdık; hem o mahkeme dahi yazdı. İşte ehemmiyetli talebim: Ya bize bir makineyi siz veriniz veya bize müsaade ediniz, biz celbedeceğiz. Tâ ki hem müdafaatımı, hem Risale-i Nur'un müdafaanamesi hükmündeki Risaleyi yeni harfle iki-uç suretini alıp, hem Adliye Vekaletine, hem Heyet-i Vekileyeye, hem Meclis-i Mebusana, hem Şûra-yı Devlete göndereceğiz. Çünkü iddianamede bütün esas, Risale-i Nur'dur ve Risale-i Nur'a aid dava ve itiraz, cüz'î bir hâdise ve şahsî bir mes'ele değil ki çok ehemmiyet verilmesin. Belki bu milleti ve memleketi ve hükûmeti ciddî alâkadar edecek ve dolayısıyla Âlem-i İslâmin nazar-ı dikkatini ehemmiyetli bir surette celbedecek bir külli hâdise hükmünde ve umumî bir mes'eledir.

Evet Risale-i Nur'a perde altında hücum eden, ecnebi parmağıyla bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan Âlem-i İslâmin Teveccühünü ve Muhabbetini ve Uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için siyaseti dinsizlige âlet ederek perde altında küfr-ü mutlakı yerlestirenlerdir ki, hükûmeti iğfal ve adliyeyi iki defadır şaşırtıp, der: "Risale-i Nur ve Şakirdleri, Dini siyasete âlet eder, emniyete zarar ihtimali var."

Hey bedbahtlar! Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alâkası yoktur; fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği

ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, asayışi, hürriyeti, adaleti temin ettiğine üzerinden hüccetlerden biri, bu Müdafaanamesi hükmündeki Meyve Risalesi'dir. Bunu âlî bir heyet-i ilmiye ve içtimaiye tedkik etsinler, eğer beni tasdik etmezlerse, ben her cezaya ve işkenceli i'dama razıyım!

Mevkuf
Said Nursî

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Reis Beyefendi,

Kararnamede üç madde esas tutulmuş:

B i r i s i : Cem'iyettir. Ben buradaki bütün Risale-i Nur Şakirdlerini ve benimle görüşenleri veya okuyan ve yazanlarını aynıyla işhad ediyorum, onlardan sorunuz ki, ben hiç birisine dememişim: "Bir cem'iyet-i siyasiye veya cem'iyet-i nakşîye teşkil edeceğiz." Daima dediğim budur: **Biz İmanımızı kurtarmaya çalışacağız.** Umum Ehl-i İman dâhil oldukları ve yüz milyondan ziyade efradı bulunan bir mukaddes Cemaat-i İslâmîyeden başka mabeynimizde medar-ı bahs olmadığını ve Kur'an'da "Hizbulah" namı verilen ve umum Ehl-i İmanın Uhuvveti cihetile kendimizi, Kur'ana hizmetimiz için Hizb-ül Kur'an, Hizbulah dairesinde bulmuşuz. Eğer kararnamede bu mana murad ise, bütün Ruhumuzla, kemal-i iftiharla itiraf ederiz. Eğer başka manalar murad ise, onlardan haberimiz yoktur!

İ k i n c i M a d d e : Kararnamenin itirafıyla, Kastamonu zabıtاسının rapor ve tasdikiyle, hiç neşrolunmayacak tarzda odun ve kömür yığınları altında ve mihli sandıklarda bulunan ve Eskişehir Mahkemesinin tedkikinden ve tenkidinden geçen ve bir haffî cezayı çektiiren ve kat'iyen mahrem tutulan **Tesettür Risalesi** ve **Hücumat-ı Sitte** ve **Zeyli** Risalesi gibi Kitablardan bazı Cümlelerine yanlış mana vererek dokuz sene evvelki zamana bizi götürüp, cezasını çektiğimiz suç ile mes'ul etmek istiyor.

Üçüncü Madde: Kararnamede kaç yerinde: "Devletin emniyetini ihlâl edebilir veya yapabilir." gibi tabirlerle imkânat, vukuat yerinde istimal edilmiş. Herkes mümkündür ki bir katl yapsın, bu imkân ile mes'ul olabilir mi?

Mevkuf
Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Reis Beyefendi!

Ankara makamatına ve reis-i cumhura istida suretinde gönderdiğim müdafaanamemi ve başvekaletin de bunu ehemmiyetle kabul ettiklerini gösteren cevabî mektubunu rabten sunuyorum, takdim ederim. Makam-ı iddianın aleyhimizde beyan ettiği asılsız, ittihamkârane evhamın katî cevapları bu müdafaatımda vardır. Sair yerlerin garazkârane ve sathî zabıtnameлерine bina edilen buranın ehl-i vukuf raporunda hilaf-ı vaki' ve mantiksız çok sözler vardır ki, onlara karşı da bu itiraznamem takdim edilmiştir. Ezcümle:

Size evvelce arzettiğim gibi, Eskişehir Mahkemesine, 163 üçü madde ile beni mahkûm etmek istedikleri zaman demiştim: Hükûmet-i Cumhuriyenin ikiyüz meb'usu içinde aynı rakam 163 meb'usun imzalarıyla Van'daki Dâr-ül Fünunuma (Medreseme) yüzellibin banknot tâhsîsat kabul etmeleri ve onun ile hükûmet-i Cumhuriyenin bana karşı teveccühü, bu 163 üçü maddeyi hakkîmda hükümden iskat ediyor, dediğim halde; o ehl-i vukuf, "163 meb'us Said aleyhinde takibat yapmışlar" diye tahrif etmiş. İşte makam-ı iddia da, bu ehl-i vukufun böyle bütün bütün asılsız ittihamlarına binaen bizi mes'ul tutuyor. Halbuki meclisinizin kararıyla, en yüksek heyet-i ilmiye ve fenniyenin tedkikine ve tahkikine havale edilen Risale-i Nur'un bütün eczaları tedkikten sonra bil'ittifak, hakkımızda verdiği kararda: "**Said'in ve Risale-i Nur Şakirdlerinin yazılarında; Dini, Mukaddesatı âlet edib, devletin emniyetini ihlâle teşvik veya bir cem'iyet kurmak ve hükümete karşı bir sū' - i maksadı bulunmak** kasdında

olduğunu gösterir bir sarahat ve emare olmadığını ve Said'in Şakirdleri, muhaberelerinde hükümete karşı kötü bir kasd beslemek, bir cem'iyet kurmak veya Tarîkat gütmek fikriyle hareket etmedikleri anlaşılmaktadır." diye müttefikan karar vermişler.

Hem ehl-i vukuf "Said Nursî'nin yüzde doksan Risalesi, hem samimî, hem hasbî, hem İlim ve Hakikat ve Din Esaslarından hiçbir cihetle ayrılmamışlar; bunlarda Dini âlet etmek veya cem'iyet teşkil etmeğe emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı sarihtir. Şakirdlerin birbirile ve Said Nursî'yle muhabere Mektubları da bu nevidendirler. Beş-on mahrem ve şekvalı ve gayr-ı ilmî olan Risalelerden başka bütün Risaleleri herbiri bir Âyetin Tefsiri ve bir Hadîs-i Şerîfin Hakikati namına yazılmışlardır. Din, İman, Allah, Peygamber, Âhiret Akidelerini ve ibarelerini açıkça anlatmak için temsiller ile yazılmış ve ilmî görüşleri ve ihtiyarlara ve gençlere ahlâkî öğütler ve hayat tecrübesinden alınmış ibretli vak'aları ve faideli menkîberleri ihtiva eden mevcudun yüzde doksanını teşkil eden Risalelerdir. Hükümete ve idareye ve asayıse ilişerek hiçbir ciheti yoktur." diye müttefikan karar vermişlerdir.

İşte makam-1 iddia, bu yüksek ehl-i vukufun raporuna bakmayarak eski ve müşevves ve nâkis rapora binaen acib tarzlarda bizi ittiham etmesinden Hakikaten fevkalhad müteessir bulunmaktayız. Bu insaflı mahkemenin müsellem insaflarına elbette yakıştırmayız. Hattâ temsilde hata olmasın bir bektaşıye: "Ne için Namaz kılmıyorsun?" demişler. O da: "Kur'anda لا تَقْرِبُوا الصَّلَاةَ var" demiş. Ona demişler: "Bunun arkasını, yani وَأَنْتُمْ سُكَارَى yı da oku" denildiğinde, "Ben Hâfiz değilim" demiş olması kabilinden, Risale-i Nur'un bir Cümlesini tutup o Cümleyi ta'dil ve neticeyi beyan eden âhirini almayaarak aleyhimizde verilmektedir. Takdim edeceğim müdafaa nameerde, o iddianameye karşı mukayese edildiğinde bunun otuz-kırk misali görülecektir. Bu nümunelerden latif bir vakayı beyan ediyorum:

Eskişehir mahkemesinde makam-1 iddianın nasılsa bir sehv neticesi, Risale-i Nur'un İman Derslerine "Halkları ifsad ediyor" gibi bir tabir ve sonradan o tabirden vazgeçtiği halde, Risale-i Nur Şakirdlerinden

Abdürrrezzak namında bir zât mahkemeden bir sene sonra demiş:

"Hey bedbaht! Otuzüç Âyat-ı Kur'aniye İşaratının takdirine mazhar ve İmam-ı Ali'nin (R.A.) üç Kerametinin İhbar-ı Gaybîsiyle ve Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) kuvvetli bir tarzda İhbarıyla Kîymet-i Diniyesi tahakkuk eden ve bu yirmi sene zarfında idareye hiçbir zararı dokunmayan ve hiç kimseye hiçbir zarar vermemesi ile beraber binler vatan evlânını Tenvir ve İrşad eden ve İmanlarını kuvvetlendiren ve ahlâklarını düzeltten Risale-i Nur'un İrşadlarına "ifsad" diyorsun. Allah'tan korkmuyorsun, dilin kurusun!" demiş.

Şimdi bu Şakirdin haklı olarak bu sözünü makam-ı iddia gördüğü halde, "Said, etrafına fesad saçmış" tabirini insafınıza ve vicdanınıza havale ediyorum.

Makam-ı iddia, Risale-i Nur'un içtimâî Derslerine ilişmek fikriyle, "Dinin tahti ve makamı Vicdandır, hükme kanuna bağlanmaz. Eskiden bağlanmasıyla içtimâî keşmekeşler olmuştur." dedi. Ben de derim ki: "**Din yalnız İman değil, belki Amel-i Sâlih dahi Dinin ikinci cüz'üdür.** Acaba katl, zina, sirkat, kumar, şarab gibi hayat-ı içtimaiyeyi zehirlendiren pek çok büyük günahları işleyenleri onlardan men'etmek için, yalnız hapis korkusu ve hükümetin bir hafîyesinin görmesi tevehhümü kâfi gelir mi? O halde her hanede, belki herkesin yanında daima bir polis, bir hafîye bulunmak lâzım gelir ki, serkeş nefisler kendilerini o pisliklerden çeksinler. İşte Risale-i Nur Amel-i Sâlih noktasında, İman canibinden, herkesin başında her vakit bir manevî yasakçıyı bulundurur. Cehennem hapsini ve Gazab-ı İlâhiyi hatırlına getirmekle fenâlıktan kolayca kurtarır.

Hem makam-ı iddia bir Risalenin güzel ve fevkâlâde Kerametkârane bir Tevafukunun imza edilmesiyle "bir cem'iyet efrâdi" diye manasız bir emare beyan etmiş. Acaba esnafların ve hancıların defterlerinde bulunan bu nevi imzalara cem'iyet ünvanı verilir mi? Eskişehir'de aynı böyle bir vehim oldu. Cevab verdigim ve Mu'cizat-ı Ahmedîye Risalesi'ni gösterdiğim zaman taaccûble karşıladılar. Eğer mabeynimizde dünyevî bir cem'iyet olsaydı, bu derece benim yüzümden zarar görenler, elbette kemal-i nefretle benden kaçacak idiler. Demek nasıl ben ve biz, İmam-ı Gazalî ile irtibatımız var, kopmuyor; çünkü uhrevîdir, dünyaya bakmıyor. Aynen öyle de; bu masum ve safi ve hâlis dindarlar, benim gibi bir bîçareye İman Derslerinin

hatırı için bir kuvvetli alâka göstermişler. Ondan bu asılsız mevhüm bir cem'iyet-i siyasiye vehmini vermiş. Son sözüm:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ

Mevkuf, haps-i münferidde
Said Nursî

* * *

BU GELEN KISIM ÇOK EHEMMİYETLİDİR

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Son Sözün Bir Mühim Parçası

Efendiler! Reis bey, dikkat ediniz! Risale-i Nur'u ve Şakirdlerini mahkûm etmek, doğrudan doğruya küfr-ü mutlak hesabına, Hakikat-ı Kur'aniye ve Hakaik-i İmaniyeyi mahkûm etmek hükmüne geçmekle binüçüz seneden beri her senede üç yüz milyon onda yürümuş ve üç yüz milyar Müslümanların Hakikata ve Saadet-i Dâreyne giden Cadde-i Kübralarını kapatmaya çalışmaktadır ve onların nefretlerini ve itirazlarınızı kendinize celbetmektedir. Çünkü o caddede gelip gidenler, gelmiş geçmişlere Dualar ve Hasenatlariyla yardım ediyorlar. Hem bu mübarek vatanın başına bir Kıyamet kopmaya vesile olmaktadır. Acaba Mahkeme-i Kübrada, bu üç yüz milyar davacıların karşısında sizden sorulsa ki: "doktor duzi'nin, baştan nihayete kadar serapa İslâmiyetiniz ve vatanınız ve Dininiz aleyhinde ve firençe "Tarih-i İslâm" namındaki eseri ki, zındıkların kütübhanelerinizdeki eserlerine, kitaplarına ve serbest okumalarına ve o kitapların şakirdleri kanununuzca cem'iyet şeklini almalarıyla beraber, dinsizlik veya komünistlik veya anarşistlik veya pek eski ifsad komitecilik veya menfi turancılık gibi siyasetinize muhalif cem'iyetlerine ilişmeyordunuz? Neden hiçbir siyasetle alâkaları olmayan ve yalnız İman ve Kur'an

Cadde-i Kübrasında giden ve kendilerini ve vatandaşlarını i'dam-ı ebedîden ve haps-i münferidden kurtarmak için Kur'anın hakikî Tefsiri olan Risale-i Nur gibi gayet Hak ve Hakikat bir Eseri okuyanlara ve hiçbir siyasî cem'iyetle münasebeti olmayan o hâlis Dindarların birbiriyle uhrevî dostluk ve Uhuvvetlerine cem'iyet namı verip ilişmişsiniz. Onları pek acib bir Kanunla mahkûm ettiniz ve etmek istediniz." dedikleri zaman ne cevab vereceksiniz? Biz de sizlerden soruyoruz. Ve sizi iğfal eden ve adliyeyi şaşırtan ve hükûmeti bizimle, vatana ve millete zararlı bir surette meşgul eyleyen muarızlarımız olan zındıklar ve münafıklar, **istibdad-ı mutlaka "cumhuriyet" namı vermekle, irtidad-ı mutlakı rejim altına almakla sefahet-i mutlaka "medeniyet" ismini vermekle, cebr-i keyfi-i küfrîye "Kanun" ismini takmakla hem sizi iğfal, hem hükûmeti işgal, hem bizi perişan ederek, Hâkimiyet-i İslâmiyeye ve millete ve vatana ecnebi hesabına darbeler vuruyorlar.**

Ey efendiler! Dört senede dört defa dehşetli zelzeleler, tam tamına dört defa Risale-i Nur Şakirdlerine şiddetli bir surette taarruz ve zulüm zamanlarına Tevafuku ve herbir zelzele dahi tam taarruz zamanında gelmesi ve hücumun durmasıyla zelzelenin durması işaretitle, şimdiki mahkûmiyetimiz ile gelen semavî ve arzî belalardan siz mes'ulsünüz!..

Denizli Hapishanesinde tecrid-i mutlak ve haps-i münferidde mevkuf

Said Nursî

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Son Sözün Bir Kısmı

Efendiler! Şimdiki hayat-ı içtimaiyeyi bilmediğimden, makam-ı iddianın gidişatına göre, sizce musammem mahkûmiyetimize bir bahane olmak için, pek musırname ileri sürdüğünüz cem'iyetçilik ittihamına karşı pek çok kat'î cevablarımıza Ankara ehl-i vukufunun dahi

müttefikan tasdikleriyle beraber, bu derece bu noktada ısrarınıza çok hayret ve taaccübde bulunurken Kalbime bu mana geldi: Madem hayat-ı içtimaiyeden bir temel taşı ve fitrat-ı beşeriyyenin bir hacet-i zaruriyesi ve aile hayatından tâ kabile ve millet ve İslâmiyet ve İnsaniyet hayatına kadar en lüzumlu ve kuvvetli rabita ve her İnsanın Kâinatta gördüğü ve tek başına mukabele edemediği medar-ı zarar ve hayret ve İnsanî ve İslâmî vazifelerin ifasına mani maddî ve manevî esbabın tehcümatına karşı bir nokta-i istinad ve medar-ı teselli olan dostluk ve Kardeşane cemaat ve toplanmak ve samimane uhrevî cem'iyet ve Uhuvvet, hem siyasi cebhesi olmadığı halde ve bilhassa hem dünya, hem Din, hem Âhiret Saadetlerine kat'î vesile olarak İman ve Kur'an Dersinde hâlis bir dostluk ve Hakikat yolunda bir arkadaşlık ve vatanına ve milletine zararlı şeylere karşı bir Tesanûd taşıyan Risale-i Nur Şakirdlerinin pek çok takdir ve tahsine şayan Ders-i İmanda toplanmalarına, "cem'iyet-i siyasiye" namını verenler, elbette ve herhalde ya gayet fena bir surette aldanmış veya gayet gaddar bir anarıştır ki, hem İnsaniyete vahşiyane düşmanlık eder, hem İslâmiyet'e nemrudane adavet eder, hem hayat-ı içtimaiyeye anarşiliğin en bozuk ve mütereddi tavriyla husumet eder ve bu vatana ve millete ve Hâkimiyet-i İslâmiyeye ve dinî Mukaddesata karşı mürtedane, mütemerridane, anudane mücadele eder. Veya ecnebi hesabına bu milletin can damarını kesmeye ve bozmaya çalışan el-hannas bir zindiktir ki, hükümeti iğfal ve adliyeyi şaşırtır, tâ o şeytanlara, firavunlara, anarıştlere karşı şimdiye kadar istimal ettiğimiz manevî silâhlarımızı Kardeşlerimize ve vatanımıza çevirsin veya kırdırsın.

Mevkuf
Said Nursî

* * *

Efendiler! Otuz-kırk seneden beri ecnebi hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatamı parçalamak fikriyle, Kur'an Hakikatına ve İman Hakikatlarına her vesile ile hücum eden ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı, bu mes'elemizde kendilerine perde yaptıkları insafsız ve dikkatsiz memurlara ve bu mahkemeyi şaşırtan onların Müslüman kisvesindeki propagandacılarına

hitaben, fakat sizin huzurunuzda zahiren sizin ile birkaç söz konuşa-cağıma müsaade ediniz.

(Fakat ikinci gün beraet kararı, o dehşetli konuşmayı geriye bıraktı.)

Tecrid-i mutlakta ve haps-i münferidde

Mevkuf
Said Nursî

* * *

Mühim Bir Suale Hakikathı Bir Cevabdır.

Büyük memurlardan birkaç zât benden sordular ki: "Mustafa Kemal sana üçüz lira maaş verip, Kurdistan'a ve vilayat-ı şarkiyeye, Şeyh Sünusî yerine Vaiz-i Umumî yapmak teklifini neden kabul etmedi? Eğer kabul etseydin ihtilâl yüzünden kesilen yüzbin adamın hayatlarını kurtarmaya sebeb olurdun!" dediler.

Ben de onlara cevaben dedim ki: Yirmişer-otuzar senelik hayat-ı dünyeviyeyi o adamlar için kurtarmadığımı bedel, yüzbinler vatandaşsa, herbirisine milyonlar sene Uhrevî Hayatı kazandırmaya vesile olan Risale-i Nur, o zayıfatın yerine binler derece iş görmüş. Eğer o teklifi ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tabi olmayan ve Sîrr-ı İhlası taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi. Hattâ ben, hapiste muhterem Kardeşlerime demiştüm: **Eğer Ankara'ya gönderilen Risale-i Nur'un şiddetli tokatları için beni i'dama mahkûm eden zâtlar, Risale-i Nur'la İmanlarını kurtarıp i'dam-ı ebedîden Necat bulsalar, siz şahid olunuz, ben onları da Ruh u Canımla Helâl ederim!..**

Beraetimizden sonra Denizli'de beni tarassudla taciz edenlere ve büyük âmirlerine ve polis müdürüyle müfettişlere dedim: Risale-i Nur'un kabil-i inkâr olmayan bir Kerametidir ki; yirmi sene mazlumiyet hayatımda, üzericalı Risale ve Mektublarımда ve binler Şakirdlerde hiçbir cereyan, hiçbir cem'iyet ile ve dâhilî ve haricî hiçbir komite ile hiçbir vesika, hiçbir alâka, dokuz ay tedkikatta bulunmamasıdır. Hiçbir fikrin ve tedbirin haddi midir ki, bu hârika vaziyeti versin. Birtek adamın, birkaç senedeki mahrem esrarı meydana çıksa, elbette onu

mes'ul ve mahcub edecek yirmi madde bulunacak. Madem Hakikat budur; ya diyeceksiniz ki: "**Pek hârika ve mağlub olmaz bir deha bu işi çeviriyor**" veya diyeceksiniz: "**Gayet İnayetkârane bir Hıfz-ı İlahîdir.**" Elbette böyle bir deha ile mübareze etmek hatadır, millete ve vatana büyük bir zarardır. Ve böyle bir **Hıfz-ı İlahî ve İnayet-i Rabbaniyeye** karşı gelmek; firavunane bir temerrüddür.

E ğ e r d e s e n i z : "Seni serbest bırakıksak ve tarassud ve nezaret etmesek derslerinle ve gizli esrarınla hayat-ı içtimaiyemizi bulandırasılsın."

B e n d e d e r i m : Benim Derslerim, bilâ-istisna bütünü, hükümetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mûcib bir madde bulunmamış. Kırk-elli bin Nüsha Risale, o Derslerden milletin elliinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin mûcib-i mes'uliyet bir madde bulamamaları cihetiyile, yenisi ittifakla beraetimize; ve eskisi, dünyaca bir büyüğün hatırı için yüzotuz Risaleden beş-on kelime bahane edib, yalnız Kanaat-ı Vicdaniye ile yüzyirmi mevkuf Kardeşlerimden yalnız onbeş adama altışar ay ceza verebilmesi kat'ı bir hüccettir ki, bana ve Risale-i Nur'a ilişmeniz, manasız bir tevehümle çirkin bir zulümdür. Hem daha yeni Dersim yok ve bir Sırrım gizli kalmadı ki, nezaretle ta'diline çalışsanız.

Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi seneden beri lüzumsuz ve haksız ve faidesiz tarassudlar artık yeter! Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık za'fiyetinden, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. "**Mazlumun ahı, tâ Arşa kadar gider.**" diye bir kuvvetli Hakikattir.

Sonra o zalim, dünyaca büyük makamlarda bulunan bedbahtlar dediler: "Sen yirmi senedir birtek defa takkemizi başına koymadın, eski ve yeni mahkemelerin huzurunda başını açmadın, eski kıyafetin ile bulundun. Halbuki onyedi milyon bu kıyafete girdi." Ben de dedim: **Onyedi milyon değil, belki yedi milyon da değil, belki rızasıyla ve kalben kabulüyle ancak yedi bin avrupaperest sarhoşların kıyafetlerine ruhsat-ı şer'iye ve cebr-i kanunî cihetiyile girmektense; Azimet-i Şer'iye ve Takva cihetiyile, yedi milyar Zâtların kıyafetlerine girmeyi tercih ederim.** Benim gibi yirmibeş seneden beri hayat-ı içtimaiyeyi terkeden adama, "İnad ediyor, bize muhaliftir."

denilmez. Haydi inad dahi olsa, madem Mustafa Kemal o inadı kıramadı ve iki mahkeme kırmadı ve üç vilayetin hükümetleri onu bozmadı; siz neci oluyorsunuz ki, beyhude hem milletin, hem hükümetin zararına, o inadın kırılmasına çabalıyorsunuz! Haydi siyasî muhalif de olsa, madem tasdikiniz ile yirmi senedir dünya ile alâkasını kesen ve manen yirmi seneden beri ölmüş bir adam, yeniden dirilip, faidesiz kendine çok zararlı olarak hayat-ı siyasiyeye girerek sizin ile uğraşmaz; bu halde onun muhalefetinden tevehhüm etmek, divaneliktir. **Divanelerle ciddî konușmak dahi bir divanelik olmasından, sizin gibilerle konuşmayı terkediyorum.** "Ne yaparsanız minnet çekmem!" dediğim, onları hem kızdırdı, hem susturdu. Son sözüm,

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ • حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ

تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

* * *

BU DEFAKİ KÜÇÜK MÜDAFAATIMDA DEMİŞTİM:

Risale-i Nur'daki Şefkat, Vicdan, Hakikat, Hak, bizi siyasetten men'etmiş. Çünkü masumlar belaya düşerler, onlara zulmetmiş oluruz. Bazı zâtlar bunun izahını istediler. Ben de dedim:

Şimdiki firtinalı asırda gaddar medeniyetten neş'et eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye ve umumî harbden gelen istibdadat-ı askeriye ve dalaletten çıkan merhametsizlik cihetinde öyle bir eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdadat meydan almış ki, Ehl-i Hak hakkını kuvvet-i maddiye ile müdafaa etse, ya eşedd-i zulüm ile, tarafgirlik bahanesiyle çok bîçareleri yakacak, o halette o da ezlem olacak ve mağlub kalacak. Çünkü mezkûr hissiyatla hareket ve taarruz eden insanlar, bir-iki adamın hatasıyla yirmi-otuz adamı, âdi bahanelerle vurur, perişan eder. Eğer Ehl-i Hak, Hak ve Adalet yolunda yalnız vuranı vursa, otuz zayıata mukabil yalnız biri kazanır, mağlub vaziyetinde kalır. Eğer mukabele-i bilmisil kaide-i zalimanesiyle, o Ehl-i Hak dahi bir-ikinin hatasıyla yirmi-otuz bîçareleri ezseler, o vakit Hak namına dehşetli bir haksızlık ederler. İşte Kur'anın Emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakikî hikmeti ve sebebi budur.

Yoksa bizde öyle bir Hak kuvveti var ki, hakkımızı tam ve mükemmel müdafaa edebilirdik. Hem madem hersey geçici ve fânidir ve ölüm ölmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor ve zahmet ise Rahmete kalboluyor; elbette biz, Sabır ve Şükürle Tevekkül edib sükût ederiz. Zarar ile icbar ile sükütumuzu bozdurmak ise; insafa adalete, gayret-i vataniyeye ve hamiyet-i milliyeye bütün bütün ziddir, muhaliftir.

Hü'lâsa-i Kelâm: Ehl-i hükûmetin ve ehl-i siyasetin ve ehl-i idarenin ve inzibatin ve adliye ve zabitanın bizimle uğraşacak hiçbir işleri yoktur. Olsa olsa, dünyada hiçbir hükûmetin müdafaa edemediği ve Aklı başında hiçbir İnsanın hoşlanmadığı küfr-ü mutlak ve dehşetli bir taun-u beşerî ve maddiyyunluktan gelen zendekanın taassubıyla, bir kısım gizli zindiklar şeytanetiyle bazı resmî memurları aldatarak evhamlandırip, aleyhimize sevketmek var. Biz de deriz: **Değil böyle birkaç vehhamı, belki dünyayı aleyhimize sevketseler, Kur'anın kuvvetiyle, Allah'ın İnayetiyle kaçmayız. O irtidadkâr küfr-ü mutlaka ve o zendekaya teslim-i silâh etmeyiz!..**

Said Nursî

Ünütünen Sua

[Üstadın Talebelerine gönderdiği gayet kıymetdar, nurlu Mektublardır. Risale-i Nur'un parlak Mücahedatını bu samimî Mektublar gayet parlak gösteriyorlar.]

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Geçen Leyle-i Kadrinizi ve gelen Bayramınızı bütün mevcudiye-
timle tebrik ve sizleri Cenab-ı Erhamürrâhimîn'in Birliğine ve Rahmeti-
ne emanet ediyorum. **مَنْ أَمَنَ بِالْقَدَرِ أَمِنَ مِنَ الْكَدَرِ** Sırriyla
sizi Teselliye muhtaç görmemekle beraber, derim ki:
وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ Âyetinin mana-yı
işarisiyle verdiği Teselliyi tamamıyla gördüm. Şöyle ki:

Dünyayı unutmak, Ramazanımızı âsude geçirmek düşünürken, ha-
tıra gelmeyen ve bütün bütün tahammülün fevkinde bu dehşetli hâdise
hem benim, hem Risale-i Nur'un, hem sizin, hem Ramazanımız, hem
Uhuvvetimiz için Ayn-ı İnayet olduğunu ben müşahede ettim. Bana aid
cihetinin ise çok faidelerinden yalnız iki-üçünü beyan ederim.

Biri: Ramazanda çok şiddetli bir Heyecan, bir Ciddiyet, bir İltica,
bir Niyaz ile müdhiş hastalığa galebe ederek çalıştırdı.

İkincisi: Herbirinize karşı bu sene de görüşmek ve yakınınzda bulunmak arzusu şiddetli idi. Yalnız birinizi görmek ve Isparta'ya gelmek için bu çektiğim zahmeti kabul ederdim.

Üçüncüsü: Hem Kastamonu'da, hem yolda, hem burada fevkâlâde bir tarzda bütün elîm haletler birden değişiyor ve me'mulün ve arzumun hilafına olarak bir Dest-i İnayet görünüyor. **الْخَيْرُ فِي مَا اخْتَارَهُ اللَّهُ**

dediriyor. En ziyade beni düşündüren Risale-i Nur'u, en gafil ve dünyaca büyük makamlarda bulunanlara da kemal-i dikkatle okutturuyor, başka bir sahada Fütuhata meydan açıyor. Ve en ziyade rikkatime dokunan ve kendi elemimden başka herbirinizin sıkıntısından başıma toplanan bütün elemlere ve teessüflere karşı Ramazanda, bir saat yüz saat hükmüne getiren o Şehr-i Mübârekte bu musibet dahi, o yüz Sevabı herbir saat on saat derecesinde İbadet yapmakla bine iblağ ettiğinden, Risale-i Nur'dan tam Ders alan ve dünya fâni ve ticaretgâh olduğunu bilen ve herşeyi İmanı ve Âhireti için feda eden ve bu Dershane-i Yusufiyedeki muvakkat sıkıntıların daimî lezzetler ve faideler vereceklerine inanan sizin gibi İhlaslî zâtlara acımak ve rikkatten ağlamak haletini, tebrik ve Sebatınızı gayet istihsan ve takdir

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ سَوَى الْكُفْرِ وَالضَّلَالِ etmek haletine çevirdi. Ben de

dedim. Bana aid bu faideler gibi hem Uhuvvetimizin, hem Risale-i Nur'un, hem Ramazanımızın, hem sizin bu yüzde öyle faideleri var ki, perde açılsa, **"Ya Rabbena! Şükür. Bu Kaza ve Kader-i İlâhî, hakkımızda bir İnayettir."** dedirtecek kanaatim var.

Hâdiseye sebebiyet verenlere itab etmeyiniz. Bu musibetin geniş ve dehşetli plânı çoktan kurulmuştu, fakat manen pek çok hafif geldi. **عَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ** Sırriyla müteessir olmayınız.

Said Nursî

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Yakınınzda bulunmakla çok bahtiyarım. Sizin hayalinizle arasına konuşurum, müteselli olurum. Biliniz ki: mümkün olsaydı, bütün sıkıntılarınızı kemal-i iftihar ve sevinçle çekerdim. Ben, sizin yüzünüzden Isparta'yı ve havalisini taşıyla, toprağıyla seviyorum. Hattâ diyorum ve resmen de diyeceğim: Isparta hükûmeti bana ceza verse, başka bir vilayet beni beraet ettirse, yine burayı tercih ederim.

Evet, ben üç cihetle Isparta'lıyım. Gerçi tarihte isbat edemiyorum, fakat kanaatim var ki; İsparit nahiyesinde dünyaya gelen Said'in aslı, buradan gitmiş. Hem Isparta Vilayeti öyle hakikî Kardeşleri bana vermiş ki; değil Abdülmecid ve Abdurrahman, belki Said'i onların herbirisine maalmemnuniye feda eylerim.

Tahmin ederim, şimdi küre-i arzda Risale-i Nur Şakirdlerinden - kalben ve ruhen ve fikren- daha az sıkıntı çeken yoktur. Çünkü Kalb ve Ruh ve Akılları İman-ı Tahkikî Nurlarıyla sıkıntı çekmezler; maddî zahmetler ise, Risale-i Nur Dersiyle hem geçici, hem Sevablı, hem ehemmiyetsiz, hem Hizmet-i İmaniyenin başka bir mecrada inkişafına vesile olmasını bilerek Şükür ve Sabırla karşılıyorlar. İman-ı Tahkikî dünyada dahi medar-ı saadettir diye halleriyle isbat ediyorlar. Evet "**Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler.**" deyip, metinane bu fâni zahmetleri bâki Rahmetlere tebdile çalışıyorlar.

Cenab-ı Erhamürrâhimîn onların emsallerini çoğaltsın, bu vatan'a medar-ı şeref ve saadet yapsın ve onları da Cennet-ül Firdevs'te Saadet-i Ebediyeye mazhar eylesin, آمين!

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu Kaza-i İlâhînin Adalet-i Kaderiye noktasında, yeni Talebelerden bir kısım zâtların Sîrr-ı İhlasa muvafik olmayan dünya cihetini de Risale-i Nur ile arzu etmesinden, bazı menfaat-perest rakibleri karşısında bulup, yirmibeş sene evvel aslı yazılan ve sekiz sene zarfında bir-iki defa elime geçen ve aynı vakitte kaybettirilen "**Beşinci Şua**" benden uzak bir yerde ele geçmesiyle, o hoca bozması gibi kıskançlar, onunla adliyeyi evhamlandırdılar. Aynı vakit, benim arzu ettiğim

yeni harfler ile "Miftah-ül İman Mecmuası" yerine "Âyet-ül Kübra" muvafakatım olmadan tab'olması ve Nüshaları gelmesi hükûmete aksetmiş, iki mes'ele birbiriyle karıştırılmış. Güya "Kanun-u Medeniye"ye karşı o "Beşinci Şua" tab'edilmiş diye ehl-i garaz, bir habbeyi yüz kubbe yaparak gadren bizleri şu çilehaneye soktu. Fakat Kader-i İlahî ise, menfaatımız için buraya sevketti ve eski zamanlarda ihtiyarî çilehanelerin Sevab noktasında çok fevkinde Sevabdâr etmek Sırriyla, bizi İhlas Dersini tam almak ve Hakikaten kıymetsiz olan dünya umûruna karşı alâkalarımızı ta'dil etmek için yine Medrese-i Yusufiye'ye çağırıldı.

Ehl-i dünya evhamına karşı deriz:

"Yedinci Şua" baştan aşağıya kadar İmandır, aldanmışsınız; ve gayet mahrem tutulan ve şiddetli taharrilerde bizde bulunmayan ve aslı yirmi sene evvel yazılan "Beşinci Şua" bütün bütün ayrıdır. Biz, bunun değil Tab'ına, belki bu zamanda hiç kimseye göstermesine razı olmama-kla beraber, orada doğru çıkışmış bir İhbar-ı Gaybîdir, mübareze etmiyor.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Bayramınızı tekrar tebrike beraber, sureten görüşemediğimize teessüf etmeyiniz. **Bizler hakikaten daima beraberiz, Ebed yolunda da إِنْ شَاءَ اللَّهُ بُu beraberlik devam edecek.** İmanî Hizmetinizde ka-

zandığınız ebedî Sevablar ve ruhî ve kalbî Faziletler ve Sevinçler, şimdiki geçici ve muvakkat gamları ve sıkıntıları hiçe indirir kanaatındayım. **Şimdiye kadar, Risale-i Nur Şakirdleri gibi çok kudsî Hizmette çok az zahmet çekenler olmamış.** Evet, Cennet ucuz değil. İki Hayatı imha eden küfr-ü mutlaktan kurtarmak, bu zamanda pek çok ehemmiyetlidir. Bir parça meşakkat olsa da, Şevk ve Şükür ve Sabırla karşılamalı. Madem bizi çalıştırın Hâlkımız Rahîm ve Hakîm'dir; başa gelen herşeyi Rıza ile, sevinç ile, Rahmetine, Hikmetine itimad ile karşılamalıyız.

Kahraman bir Kardeşimiz "Âyet-ül Kübra" mes'elesinde bütün mes'uliyeti kendine alıp Hizb-i Kur'an'ı ve Hizb-i Nur'u ve Kalemiyle

kazandığı fevkâlâde uhrevî Şeref ve Fazilete istihkakını tam göstermiş, beni derin sevinçlerle ağlatmış. Ve "Yedinci Şua" olan "Âyet-ül Kübra" tam nazar-ı dikkati celbederek ileride ona lâyik bir Fütuhati ihzâr etmek hikmetiyle ona gelen bu muvakkat müsadere, o Kardeşimizin ve rüfekasının hizmetlerini ve masraflarını zayı' etmeyecek, *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* daha parlattıracak diye Rahmet-i İlahiyyeden bekleriz.

Sizi bütün Dualarında *أَجِرْنَا وَارْحَمْنَا وَاحْفَظْنَا* gibi bütün

mütekellim-i maalgayr sîgalarında bilâ-istisna dâhil edib, kesretli cesedler ve bir tek Ruh hükmünde Şirket-i Maneviyemizin düsturlarıyla çalışan ve sizin sıkıntınız ile sizden ziyade alâkadar olan ve Şahs-ı Manevînizden Himmet ve Meded ve Sebat ve Metanet ve Şefaat bekleyen

Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

Bu hâdise tesiriyle ben kendimi masum Kardeşlerime Rıza-yı Kalb ile feda etmeye kat'î azm u cezmettiğim ve çaresini fikren aradığım vakitte, Celcelutiye'yi okudum. Birden hatırlı geldi ki, İmam-ı Ali Radî-yallahü Anh: "Ya Rab! Aman ver!" diye Dua etmiş; *إِنْ شَاءَ اللَّهُ*, o Dua'nın Sırriyla Selâmete çıkarsınız.

Evet Hazret-i Ali Radî-yallahü Anh, **Kaside-i Celcelutiye**'de iki suretle Risale-i Nur'dan haber verdiği gibi, **Âyet-ül Kübra Risalesine** işareten *وَبِالْأَيَّةِ الْكُبْرَى أَمِنَّى مِنَ الْفَجْث* der. Bu işarette ima eder ki: Âyet-ül Kübra yüzünden ehemmiyetli bir musibet Risale-i Nur Talebelerine gelecek ve Âyet-ül Kübra hakkı için o *فَجَثْ* ve musibetten Şakirdlerine aman ver, diye Niyaz eder, o Risaleyi ve Menbâını Şefaatçı yapar. Evet **Âyet-ül Kübra** Risalesinin Tab'ı bahanesiyle gelen musibet, aynen o Remz-i Gaybîyi tasdik etti.

Hem o Kasidede Risale-i Nur'un mühim Eczalarına tertibiyle işaretlerin Hâtimesinde, mukabil sahifede der:

وَ تِلْكَ حُرُوفُ النُّورِ فَاجْمَعْ خَوَاصَهَا ﴿ وَ حَقِيقُ مَعَانِيهَا بِهَا الْخَيْرُ تُمَمَّتُ

Yani: "İşte Risale-i Nur'un Sözleri Harfleri ki, onlara işaretler eyledik. Sen onların hassalarını topla ve manalarını tahlük eyle. Bütün Hayır ve Saadet, onlarla tamam olur." der. "Harflerin manalarını tahlük et." karinesiyle manayı ifade etmeyen hecâî harfler murad olmayıp, belki Kelimeler manasındaki "Sözler" namiyla Risaleler muraddır.

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ

رَبَّنَا لَا تُؤْءِ اخْدُنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşim Re'fet Bey!

Senin âlimane suallerin Risale-i Nur'un "**Mektubat**" kısmında çok ehemmiyetli Hakikatların anahtarları olmasından senin suallerine karşı lâkayd kalamıyorum. Bunun kısa cevabı şudur:

Madem Kur'an bir Hutbe-i Ezeliyedir, nev'-i beşerin umum tabakatıyla ve Ehl-i İbadetin bütün taifeleriyle konuşur; elbette onlara göre müteaddid manaları ve külli manasının çok mertebeleri bulunacak. Bazı Müfessirler, yalnız en umumî veya en sarih veya Vâcib veya bir Sünnet-i Müekkedeyi ifade eden manayı tercih eder. Meselâ bu Âyette

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ dan ehemmiyetli bir Sünnet olan iki Rek'at Teheccûd

Namazını ve *إِدْبَارَ النُّجُومِ* dan, bir Sünnet-i Müekkede olan Sabah Fecir

Sünnetini zikretmiş. Yoksa evvelki mananın daha çok efradı var. Kardeşim, seninle konuşmak kesilmemiş.

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimdi Zuhr Namazını kıldım, Tesbihat içinde siz hatırlıma geldiniz ki; herbiri hem kendini, hem hanesindeki akrabasını düşünmekle mahzun olur. Birden kalbe geldi ki: Madem eski zamanlarda Âhiretini dünyasına tercih edenler, hayat-ı içtimaiyeyenin günahlarından kurtulmak ve Âhiretine hâlisane çalışmak niyetiyle mağaralarda, çilehanelerde Riyazet ile hayatlarını geçirenler bu zamanda olsaydilar, Risale-i Nur Şakirdleri olacaktılar. Elbette şimdi bu şerait altında bunlar, onlardan on derece daha ziyade muhtaçtır ve on derece fazla Fazilet kazanıyorlar ve on derece daha rahattırlar.

* * *

Aziz, Mübarek Kardeşlerim!

Pek çok selâm... **Bizim memlekette eskide Arefe gününde bin İhlas-ı Şerif okurduk. Ben şimdi bir gün evvel beşüz ve Arefede dahi beşüz okuyabilirim.** Kendine güvenen, birden okuyabilir. Ben gerçi sizleri göremiyorum ve hususî herbirinizle görüşmüyorum, fakat ben ekser vakitler, Dua içinde herbirinizle bazan ismiyle sohbet ederim.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben şimdiye kadar Nur Fabrika Dairesinin Mübarekler Heyetinden iki ehemmiyetli Rükünler kurtulmuşlar tahmin ederim. Elhak o Daire, o Heyet; altı-yedi senede yirmi-otuz sene kadar fatihane iş görmüşler. Parlak Kalemlerinin yadigarları gibi, onların Hizmetleri yine tevakkuf etmez; onların bedeline, onların Defter-i A'mallerine Hasenat yazdırıyor. Hattâ **Hizb-i Nur'ın** öyle bir kuvvetli Fütuhatı var ve öyle ehemmiyetli yerlere girmiş ki, Onu neşredenler mütemadiyen çalışıyorlar hükmündedir. Ben, pek çok çalışmış ve çalışan Hâfız Mustafa'yı da evvelki zât gibi dışında zannederdim, yalnız bir defa "O da buradadır" isittim; belki başka Mustafa'dır diye Teselli buluyordum.

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Ben, bu Sabah Tesbihatta Hâfız Tevfik'eacidim. Bu iki defadır

zahmet çekiyor tahattur ettim. Birden hatırlı geldi: Onu tebrik et! O, kendini faidesiz bir ihtiyat ile Risale-i Nur'daki çok ehemmiyetli makamından ve büyük hissesinden bir derece çekmek isterdi. Fakat Hizmetinin Kudsiyeti ve Azameti, onu yine o büyük hisseye ve pek büyük Sevaba muvaffak eyledi. Az bir sıkıntı ve geçici bir küçük zahmet ile böyle bir Şeref-i Manevîden geri kalmamak gerektir.

Evet Kardeşlerim! Madem her şey gidiyor ve gittikten sonra eğer lezzet ve keyf ise, boşu boşuna gider, bir hasret kalır; eğer sıkıntı ve zahmet ise, hem dünyevî ve uhrevî, hem böyle bir Kudsî Hizmet noktasında öyle bir lezzetli faideler var ki, o zahmeti hiçe indirir. İçinizde biri müstesna, en ihtiyacı ve en ziyade başına sıkıntılardan toplanan benim. Sizi temin ederim; tam bir Sabır ve Şükür ve Tahammül ile halimden memnunum. **Musibete Şükür ise, musibetteki Sevab ve uhrevî ve dünyevî faideleri içindir.**

* * *

Aziz Kardeşlerim!

"Meyve"nin Mes'elelerinin tekmil edilmesine meydan vermeyen manilerin zevali ile **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** yine başlanacak ki; birisi, soğuk; birisi, masonların onun kuvvetinden dehşet almalarıdır. Ben bu musibette, Kader-i İlahî cihetini düşünüyorum. Zahmetim Rahmete inkılab eder. Evet **Risale-i Kader**'de beyan edildiği gibi, her hâdisede iki sebep var: Biri zahirîdir ki; İnsanlar ona göre hükmederler, çok defa zulmederler. Biri de Hakikattür ki; Kader-i İlahî ona göre hükmeder, o aynı hâdisede beşer zulmünün altında Adalet eder. Meselâ bir adam, yapmadığı bir sirkat ile zulmen hapse atılır. Fakat gizli bir cinayetine binaen, Kader dahi hapsine hüküm verir, aynı zulm-ü beşer içinde Adalet eder.

İşte bu mes'elemizde Elmaslar, şişelerden; Sıddık Fedakârlar, müte-reddid sebatsızlardan; ve Hâlis Muhsisler, benlik ve menfaatini bırakma-yanlardan ayrılmak için bu şiddetli imtihana girmemizin iki sebebi var:

Birisı: Ehl-i dünya ve siyasetin evhamlarına dokunan kuvvetli bir Tesanûd ve İhlasla fevkâlâde Hizmet-i Diniyedir; zulm-ü beşer buna baktı.

İkincisi: Herkes kendi başına bu Kudsî Hizmete tam İhlas ve tam

Tesaniüd ile tam liyakat göstermediğimizden, Kader dahi buna baktı. Şimdi Kader-i İlahî, Ayn-ı Adalet içinde hakkımızda Ayn-ı Merhamettir ki; birbirine müştak Kardeşleri bir meclise getirdi, zahmetleri İbadete ve zayıatlara Sadakaya çevirdi. Ve yazdıkları Risaleleri her taraftan nazar-ı dikkati celbetmek ve **dünyanın mal ve evlâdi ve istirahatı pek muvakkat ve geçici ve herhalde bir gün onları bırakıp toprağa girecek olmasından, onların yüzünden Âhiretini zedelememek ve Sabır ve Tahammüle alışmak ve istikbaldeki Ehl-i İmana Kahramanane bir nümune-i imtisal, belki İmamları olmak** gibi çok cihetle Ayn-ı Merhamettir. Fakat yalnız bir cihet var ki, beni düşündürüyor. Nasıl bir parmak yaralansa; göz, Akıl, Kalb ehemmiyetli vazifelerini bırakıp onunla meşgul oluyorlar; öyle de: Bu derece zarurete giren sıkıntılı hayatımız; yarasıyla Kalb ve Ruhumuzu kendiyle meşgul eder. Hattâ dünyayı unutmak lâzım olduğu bir zamanımda, o hal beni masonların meclisine getirdi, onları tokatlamakla meşgul eyledi. Cenab-ı Hak bu gaflet halini de bir Mücahede-i Fikriye nev'inden kabul etmek ihtimaliyle Teselli buldum.

Risale-i Nur'un kıymetdar muallimi Hâfız Mehmed'in Kardeşi Ali Gü'lün Selâmını aldım. Ben hem ona, hem bütün hemşehrilerine ve Sava'nın bütün ahyâ ve emvatına binler Selâm ve Dua ederim.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin Sebat ve Metanetiniz, masonların ve münafikların bütün plânlarını akîm bırakıyor.

Evet Kardeşlerim, saklamağa lüzum yok. O zindiklar, Risale-i Nur'u ve Şakirdlerini Tarîkata ve bilhassa Nakşî Tarîkatına kıyas edib, o Ehl-i Tarîkatı mağlub ettikleri plânlar ile bizleri çürütmek ve dağıtmak fikriyle bu hücumu yaptılar.

E v v e l â : Ürkütmek ve korkutmak ve o mesleğin sâ'i istimalatını göstermek.

V e s â n i y e n : O mesleğin Erkânlarının ve müntesibîninin kusuratlarını teşhir etmek.

V e s â l i s e n : Maddiyyun felsefesinin ve medeniyetinin cazibedar sefahet ve uyutucu lezzetli zehirleriyle ifsad etmek ile mabeynlerinde Tesanüdü kırmak ve Üstadlarını ihanetlerle çürütmek ve mesleklerini fennin, felsefenin bazı düsturlarıyla nazarlarından sukat ettirmektir ki, Nakşîlere ve Ehl-i Tarîkata karşı istimal ettikleri aynı silâh ile bizlere hücum ettiler, fakat aldandılar. Çünkü Risale-i Nur'un meslek-i esası; İhlas-ı Tam ve terk-i enaniyet ve zahmetlerde Rahmeti ve elemlerde bâki lezzetleri hissedib aramak ve fâni ayn-ı lezzet-i sefihanede elîm elemleri göstermek ve İmanın bu dünyada dahi hadsiz lezzetlere medar olmasını ve hiçbir felsefenin eli yetişmediği noktaları ve Hakikatlari Ders vermek olduğundan, onların plânlarını *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* tam akîm bırakacak ve Meslek-i Risale-i Nur ise Tarîkatlara kıyas edilmez diye onları susturacak.

B i r L a t i f e : Bu sabah, yanimdaki jandarma koğuşundan biri beni çağrırdı, pencereye çıktı. Dedi: "Bizim kapımız kendi kendine kapandı, ne yapıyoruz açılmıyor." Ben de dedim: "Size işaretir ki; nöbetdar olduğunuz ve üstlerinden kapı kapattığınız adamlar içinde sizin gibi masumlar var. Hattâ on seneden beri görmediğim bir Kardeşimle

bir dakika görüşmek bahanesiyle bana ihanet ve başka bahane ile dış kapımızın ikincisini dahi kapadılar. Onun cezası olarak, sizin kapınız dahi kapandı."

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Size dün yazdığını latifenin üç zarafeti var:

Birincisi: İstikbalde gelecek mübarek heyetin Şahs-1 manevîsinin bir Mümessili olmasından, o Şahs-1 Manevînin Sirriyla ve Bereketiyle sürgülü kapı kendi kendine açıldığı gibi, yine o tahakkuk edib vücuda gelmiş Mübarek Heyetin bir Mümessilinin on sene sonra yarım dakika benimle görüşmesi sebebiyle bana hiddet edildi. Ben de hiddet ettim, "Kapıları kapansın" tekrar eyledim. Aynı günün gecesinin sabahında - hiç vuku bulmamış- kendi kendine nöbetçilerin kapıları kapandı, iki saat açılmadı.

İkinci Zarafeti: Ben bir pusula müddeiumuma müdürle göndermiştim, içinde demiştim: Ben tecriddeyim, kimse ile görüşemiyorum, görüşsem de bu şehirde kimseyi tanımıyorum. Buranın belediyesi birisiyle ilâ âhir... Sonra müddeiumumâ demiş: "O tecridde mi?" Müdür demiş: "Yok." İkisi bana itiraz etmişler. Aynı gün, yarım meczub ve yarım akraba biri yarım dakika benim ile görüşmesi yüzünden öyle bir vaziyet gösterildi ki, hiçbir tecridde olmamış. Bana itirazları yüzlerine çarptı.

Üçüncüsü: Komşudaki haylaz gençlerin kapıda gürültüleri akşam yatsı ortasında bana zarar ederdi, fakat az idi. O kapıyı da aynı gün bir bahane ile kapattılar. Hem fena koku menzilimde ziyadeleşti, hem o haylazların kapıma yakın gürültüleri ziyade bana zarar verdi. Ben de yine: "Kapıları kapansın, neden böyle yapıyorlar?" dedim. Aynı sabah o hâdise oldu.

* * *

Kardeşlerim!

Yeni hurufla yazdığınız iki mes'ele, cidden tesirini gösterdi. Birinci, İkinci, Üçüncü Mes'eleleri de yazılısa çok iyi olur. Fakat Hüsrev ve

Tahirî gibi Kalemleri Kur'ana ve Kur'an Hattına mahsus ve memur olmalarından bana endişe verir. Başkalar yazsalar daha münasibdir.

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Bir seneden beri bir parça, yani bir kilo kadar şehriye ve pirinçten sarf ediyordum. Şübhem kalmadı ki, büyük bir Bereket içinde var. Şimdi siz bırakmıyorsunuz ki, pişireyim. Öyle ise, onu size hem teberrük, hem bereketli bir hediye ediyorum. O yıldız şehriyeden bir defa hârika bir bereketi gördüm. Taneleri pişirdikten sonra kurutuyordum. Bir tek tane on mislinden ziyade büyük olduğunu ben ve başkaları gördük.

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Bu gece Evrad ile meşgul olurken nöbetçiler ve başkalar işitiyorlardı. Kalbime geldi ki: Acaba bu izhar, Sevabını noksan etmiyor mu? diye telaş ettim. Hüccet-ül İslâm İmam-ı Gazalî'nin meşhur bir Sözü hatıra geldi. O demiş: "**Bazan izhar, çok defa ihsadan daha ziyade eddal olur.**" Yani aşıkâre yapmakta başkalar ya istifade veya taklid etmek veya gafletten uyanmak veya dalalette ve sefahette muannid ise, karşısında Şeair-i İslâmiye nev'inde izhar etmek, İzzet-i Diniyeyi göstermek gibi çok cihetle, hususan bu zamanda ve İhlas Dersini tam alanlarda değil riya, belki gizlidenden tasannu karışmamak şartıyla çok ziyade Sevablı olabilir diye bir Teselli buldum.

* * *

İki gün evvel sorgu hâkimi beni çağrırdığı vakit, ben Kardeşlerimi nasıl müdafaa edeyim diye düşünürken, İmam-ı Gazalî'nin "**Hizb-ül Masun**"unu açtım. Birden bu Âyetler nazarında göründü:

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الدِّينِ أَمْنُوا ۖ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ آيَيْهِمْ وَبِإِيمَانِهِمْ ۗ
 اللَّهُ حَفِظٌ عَلَيْهِمْ ۗ طُوفِ لَهُمْ

Baktum ki: Birinci Âyet, -şeddeler sayılsa ve meddeler sayılmazsa, deki **وَ أَمْنُوا** dahi meddedir - makam-ı cifrîsi ve ebcedîsi binüçyüz

altmışiki (1362) eder ki, tam tamına bu senenin aynı tarihine ve bizim Mü'min Kardeşlerimizi müdafaaaya azmettiğimiz zamana, hem manası, hem makamı Tevafuk ediyor. **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedim, benim müdafaaama ihtiyac bırakmıyor. Sonra hatırlıma geldi ki: "Acaba netice ne olacak?" diye merak ettim. Gördüm: **اللّٰهُ حَفِظُ عَلَيْهِ طُوبَى لَهُمْ** deki iki Cümle, tenvin sayılmak şartıyla, makam-ı cifrîsi aynen binüçyüz altmışiki, (eğer bir med sayılmazsa, iki; eğer sayılısa, üç eder) tam tamına Hıfz-ı İlahiyeye pek çok muhtaç olduğumuz bu zamanın, bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihine Tevafuk ederek, bir seneden beri büyük bir dairede ve geniş bir sahada aleyhimiz ihzar edilen dehşetli bir hûcum karşısında mahfuziyetimize teminat ile Teselli veriyor. Risale-i Nur bu hâdisede daha parlak Fütuhatı hâkim dairelerde bulunmasından şimdiki muvakkat tevakkuf bizi me'yus etmez ve etmemeli. Ve Âyet-ül Kübra'nın Tab'i sebebiyle müsaderesi, onun parlak makamına nazar-ı dikkati her taraftan ona celbetmesine bir ilânnâme telakki ediyorum.

وَاغْفِرْلَنَا رَبَّنَا آتِنَا نُورًا وَأَغْرِنْنَا Âyetini şimdî okudum. Cümlesi tam tamına binüçyüz altmışiki eder. Bu senenin aynı tarihine Tevafuk eder ve bizi çok İstîğfara davet ve emreder ki, Nurunuz tamam olsun ve Risale-i Nur noksan kalmasın.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu eski ve yeni iki Medrese-i Yusufiyedeki şiddetli imtihanda sarsılmayan ve Dersinden vazgeçmeyen ve yakıcı çorbadan ağızları yandığı halde Talebeliğini bırakmayan ve bu kadar tehacüme karşı Kuvve-i Maneviyesi kırılmayan zâtları Ehl-i Hakikat ve Nesl-i Âti alkışlayacakları gibi, Melaike ve Ruhanîler dahi alkışlıyorlar diye kana-atım var. Fakat içinizde hastalıklı ve nazik ve fakirler bulunmasıyla, maddî sıkıntı ziyadederdir. **Ve buna karşı da herbiriniz herbirisine birer Tesellici ve Ahlâkta ve Sabırda birer nümune-i imtisal ve Tesanûd ve taltifte birer şefkatlı Kardeş ve Ders müzakeresinde birer**

zeki muhatab ve mücîb ve güzel seciyelerin in'ikasında birer âyne olmanız, o maddî sıkıntıları hiçe indirir diye düşünüp Ruhumdan ziyade sevdiğim sizler hakkında Teselli buluyorum.

Yüzyirmi yaşında bulunan **Mevlâna Hâlid'in (K.S.)** Cübbesini size bir gün göndereceğim. O Zât onu bana giydirdiği gibi, ben de Onun namına sizin herbirinize teberrüken giydirmek için hangi vakit isterseniz göndereceğim.

Yeni geldiğimiz zaman çiçek aşısı doktoru beni aşıladı. O kolum çiban oldu ve şitti, o şiş aşağıya iniyor, beni yatırmıyor, Abdestte sıkıntı veriyor. Acaba benim vücudum aşıya gelmez veya hâlî başka bir mana var! Yirmi sene evvel beni Ankara'da aşıladılar, şimdîye kadar o aşının yerine arasıra işliyor, rahatsızlık veriyor. Bu da öyle olmasın diye hatırlıma geldi, sizde nasıl?

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Kader-i İlahî Adaleti bizleri Denizli Medrese-i Yusufiyesine sevk etmesinin bir Hikmeti, her yerden ziyade Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine hem mahbusları, hem ahalisi, belki hem memurları ve adliyesi muhtaç olmalarıdır. Buna binaen, biz bir Vazife-i İmanîye ve Uhreviye ile bu sıkıntılı imtihana girdik. Evet yirmi-otuzdan ancak bir-ikisi Ta'dil-i Erkân ile Namazını kılan mahbuslar içinde birden Risale-i Nur Şakirdlerinden kırk-ellisi umumen bilâ-istisna mükemmel Namazlarını kılmaları, lisan-ı hal ile ve fiil diliyle öyle bir Ders ve İrsaddır ki, bu sıkıntı ve zahmeti hiçe indirir, belki sevdırır. Ve Şakirdler ef'alleriyle bu Dersi verdikleri gibi, Kalblerindeki kuvvetli Tahkîkî İmanlarıyla dahi buradaki Ehl-i İmanı ehl-i dalaletin evham ve şübehatından kurtarmlarına medar çelikten bir kal'a hükmüne geçeceğini Rahmet ve İnayet-i İlahiyeden ümid ediyoruz.

Buradaki ehl-i dünyanın bizi konuşmaktan ve temastan men'leri zarar vermiyor. Lisan-ı hal, lisan-ı kalden daha kuvvetli ve tesirli konuşuyor. Madem hapse girmek Terbiye içindir. Milleti seviyorlar ise, mahbusları Risale-i Nur Şakirdleriyle görüşürsünler; tâ bir ayda, belki bir günde bir seneden ziyade Terbiye alsınlar. Hem millete

ve vatana, hem kendi istikballerine ve Âhiretine menfaatlî birer İnsan olsunlar. Gençlik Rehberi bulunsa idi, çok faidesi olurdu. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bir zaman girer.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bugün, büyük ve merhum Kardeşim Molla Abdullah ile Hazret-i Ziyaeddin hakkındaki malûmunuz muhavereyi tahattur ettim. Sonra sizi düşündüm. Kalben dedim: Eğer perde-i gayb açılsa, bu sebatsız zamanda böyle Sebat gösteren ve bu yakıcı, ateşli hallerden sarsılmayan bu samîmî Dindarlar ve ciddî Müslümanlar eğer her biri bir Veli, hattâ bir Kutub görünse, benim nazarımda şimdi verdiğim ehemmiyeti ve alâkayı pek az ziyadeleştirecek ve eğer birer âmi ve âdi görünse, şimdî verdiğim kıymeti hiç noksan etmeyecek diye karar verdim. Çünkü böyle pek ağır şerait altında İman kurtarmak Hizmeti, herşeyin fevkindedir. Şahsî makamlar ve hüsnü zanların ilâve ettikleri meziyetler, böyle dağdağalı, sarsıntılı hallerde hüsnü zanlarını kırmakla muhabbetleri azalır ve meziyet sahibi dahi onların nazarlarında meykiini muhafaza etmek için tasannua ve tekellüfe ve sıkıntılı vakara mecburiyet hisseder. İşte hadsiz şükür olsun ki, bizler böyle soğuk tekellüflere muhtaç olmuyoruz.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bütün Ruh ve Kalb ve Akımla sizin Leyali-i Aşerenizi tebrik ederiz. Bizim Şirket-i Maneviyemizde büyük kazançlar edeceklerini Rahmet-i İlahiyyeden Niyaz ederiz. Bu gece rü'yamda yanınıza gelmiş, İmam olarak Namaz kılacağım halinde uyandım. Benim tecrübelerimle rü'yanın tabiri çıkacağım zamanda, Sava ve Homa Kahramanlarından iki Kardeşimiz rü'yayı tabir etmek için umumunuz namına geldiler. Ben de umumunuzu görmek gibi mesrur oldum.

Kardeşlerim! Gerçi bu vaziyet, hem muvafîga ve bir kısım memurlara Risale-i Nur'a karşı bir çekinmek, bir ürkmek vermiş, fakat bütün muhaliflerde ve dindarlarda ve alâkadar memurlarda bir dikkat,

bir iştイヤk uyandırıyor. **Merak etmeyiniz, o Nurlar parlayacaklar.**
(Haşıye)

Said Nursî

* * *

Sabri'nin tabiri ve istihracıyla, Sure-i **وَالْعَصْرِ** işaretine muvafık olarak Risale-i Nur, Anadolu'yu Cebel-i Cudi'de sefine gibi ve Isparta ve Kastamonu'yu âfât-1 semaviye ve arziyeden muhafazalarına bir vesile olduğunu ve Risale-i Nur'a ilişmesinler, yoksa yakından bekleyen âfetler geleceklerini bilsinler, Akıllarını başlarına alsınlar. Bu musibetten biraz evvel tekrar ile söylüyordum ve size de o Mektublar gönderilmişti. Şimdi aldığım haber: Kastamonu, civarı, kal'ası, Risale-i Nur'un matemini tutmuş gibi ağlamış ve zelzele ile sítma tutmuş, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** yine Risale-i Nur'a kavuşturacak ve gülecek ve şükredecek.

Size evvelki gün iki kıymetli kazancımızı yazmıştım. İlkincide üzerer lisanla Dua ve Tesbihat, ilâ âhir demiştim. Noksan var. Sahihi: Her birimiz derecesine göre üzerer lisanla, ilâ âhir...

Hem ben pek çok alâkadar olduğum Sava köyünden çok muhterem bir ihtiyar ile ellерimiz birbiriley kelepçe edilip geldiğimiz, beni pek çok memnun edib, bununla o mübarek köyün bana şiddet-i alâkasını anladım. O Kardeşime ayrıca Selâm ederim.

* * *

Aziz Kardeşim!

وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ bu Âyet dahi işaretine işaret eder ki; kâfirlerin bu kadar tahribatları ve harpleri faidesiz ve hasarat içerisinde

(Haşıye): Ey Kardeş! Dikkat buyur. Denizli hapsinde, bütün esbab-ı Âlem zahiren Üstadın aleyhinde, i'dam hükümleriyle mahkemeye verilmişken, Üstad diyor: "Merak etmeyiniz Kardeşlerim, o Nurlar parlayacaklar." Bu Söz, bak nasıl tahakkuk etti.

Talebeleri

ayn-ı zarar oldu. **وَالْعَصْرُ** işaretinde Risale-i Nur'a bir îma bulunması remziyle, bu Âyet dahi remzen binüçyüz altmış (1360) Rumi tarihi olan bu senede münafiklar ve küfre düşenler Risale-i Nur'a ilişsecekler, fakat hasarat ederler. Çünkü zelzele ve harb gibi belaların refîne bir sebeb Risale-i Nur'dur. Onun ta'ili belaları celbeder diye bir gizli îma olabilir.

Said Nursî

* * *

Aziz Kardeşlerim!

Ben tahmin ediyordum ki; hakikî ve en son Müdafaanamemiz, Denizli hapsinin Meyvesi olan Risalecik olacak. Çünkü evvelce bazı evham yüzünden bir seneden beri aleyhimize geniş bir tarzda çevrilen plânlar bunlardır: "Tarîkatçılık, komitecilik ve haricî cereyanlarına âlet olmak ve dinî hissiyatı siyasete âlet etmek ve cumhuriyet aleyhinde çalışmak ve idare ve asayışe ilişmek" gibi asılsız bahaneler ile bize hücum ettiler. Cenab-ı Hakk'a hadsiz Şükür olsun ki, onların plânları akîm kaldı. O kadar geniş bir sahada, üzericalarla Talebelerde, yüzler Risalede, onsekiz sene zarfındaki Mektub ve Kitablarda Hakikat-ı İmaniyyeden ve Kur'aniyeden ve Âhiretin Tahkikinden ve Saadet-i Ebediyeye çalışmaktan başka bir şey bulmadılar. Plânlarını gizlemek için gayet âdi bahaneleri aramağa başladılar. Fakat hükûmetin bazı erkânını iğfal edip aleyhimize çeviren dehşetli ve gizli bir zendeka komitesi şimdi doğrudan doğruya küfr-ü mutlak hesabına bize hücum etmek ihtimaline karşı, **güneş gibi zahir ve şübhe bırakmaz ve dağ gibi metin, sarsılmaz olan Meyve Risalesi** onlara karşı en kuvvetli bir Müdafaâ olup onları susturacak diye bize yazdırıldı zannediyorum.

Said Nursî

* * *

Kardeşlerim!

Gerçi yeriniz çok dardır, fakat Kalbinizin genişliği o sıkıntıya alındırmaz,

hem yerlerimize nisbeten daha serbesttir. Biliniz: **En esaslı kuvvetimiz ve nokta-i istinadımız, Tesanüddür.** Sakın sakın bu musibetlerin verdiği asabilik cihetiyile birbirinizin kusuruna bakmayınız. Kismet ve Kadere itiraz hükmünde olan şekvalar ve "Böyle olmasaydı söyle olmazdı" diye birbirinizden gücenmeyiniz. Ben anladım ki, bunların hücumundan kurtulmak çaremiz yoktu, ne yapsaydık onlar hücumu yapacak idiler. **Biz Sabır ve Şükür ve Kazaya Rıza ve Kadere Teslim ile mukabele ederek tâ İnayet-i İlahiye imdadımıza gelinceye kadar, az zamanda ve az amelde pek çok Sevab ve Hayrat kazanmağa çalışmalıyız.**

Oradaki Kardeşlerimizin selâmetlerine Dualar ediyoruz.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu dünyanın hayatı pek çabuk değişmesine ve zevaline ve fena ve fâni, akibetsiz lezzetlerine ve firak ve iftirak tokatlarına karşı bir ehemmiyetli Medar-ı Teselli ise, samimî dostlar ile görüşmektir. Evet bazan birtek dostunu bir-iki saat görmek için, yirmi gün yol gider ve yüz lirayı sarfeder. Şimdi bu acib, dostsuz zamanda samimî kırk-elli dostunu birden bir-iki ay görmek ve Allah için sohbet etmek ve hakikî bir Teselli alıp vermek; elbette başımıza gelen bu meşakkatler ve zayıyat-ı maliye ona karşı pek ucuz düşer.. ehemmiyeti kalmaz. Ben kendim, buradaki Kardeşlerimden on sene firaktan sonra bir tekini görmek için bu meşakkati kabul ederdim. Teşekki Kaderi tenkid ve Teşekkür Kadere Teslimdir.

* * *

Sizi temin ederim ki; şimdi ecel gelse öлsem, Kemal-i Rahat-ı Kalble karşılaşayacağım. Çünkü sizinде kuvvetli, metin, genç çok Saidler bulunduğuuna ve bu bîçare, ihtiyar, hasta, zaîf Said'den çok ziyade Risale-i Nur'a Sahib ve Vâris ve Hâmi olacaklarına kana-
atım geliyor. Nazif'in puslasında İsimleri yazılan ve tesirli bir surette Kuvve-i Maneviyeyi takviye eden Zât'lara çok minnetdar ve çok müferrah oldum. Zâten ben onların böyle olacaklarını tahmin ederdim. Cenab-ı Hak onları muvaffak ve başkalara da hüsн-ü misal eylesin, **امين!**

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Madem Âhiret için, Hayır için, İbadet ve Sevab için, İman ve Âhiret için Risale-i Nur ile bağlanmışsınız; elbette bu ağır şerait altında herbir saatı yirmi saat İbadet hükmünde ve o yirmi saat ise Kur'an ve İman hizmetindeki Mücahede-i Maneviye haysiyetiyle yüz saat kadar kıymetdar ve yüz saat ise böyle herbiri yüz adam kadar ehemmiyetli olan hakikî mücahid Kardeşler ile görüşmek ve Akd-i Uhuvvet etmek, kuvvet vermek ve almak ve Teselli etmek ve müteselli olmak ve hakikî bir Tesanüdle Kudsî Hizmete Sebatkârane devam etmek ve güzel seciyelerinden istifade etmek ve Medreset-üz Zehra'nın Şakirdliğine liyakat kazanmak için açılan bu imtihan meclisi olan şu Medrese-i Yusufiyede tayinini ve Kaderce takdir edilen kısmetini almak ve mukadder Rızkını yemek ve o yemekte Sevab kazanmak için buraya gelmenize şükretmek lâzımdır. Bütün sıkıntılara karşı mezkûr faideleri düşünüp, Sabır ve Tahammülle mukabele etmek gerektir.

Said Nursî

* * *

Kardeşlerim!

Ben kalben arzu ederim ki; çelik ve demir gibi Sebatkâr Isparta ve civarındakiiler gibi metin Kahramanlar (Hüsrevler, Hâfız Ali'ler gibi) Kastamonu tarafından dahi burada görünüşün. Hadsiz şükür ediyorum ki; Kastamonu Vilayeti benim arzumu tam yerine getirdi, müteaddid Kahramanları imdadımıza gönderdi. Hayalimde her vakit bulunan, fakat İsimlerini yazmadığım için yanınızda fedakâr Kardeşlerime birer birer Selâm ve Selâmetlerine Dua ederim.

* * *

Aziz, Sıddık, Sebatkâr ve Vefadar Kardeşlerim!

Sizi müteessir etmek veya maddî bir tedbir yapmak için değil, belki Şirket-i Maneviye-i Duaiyenizden daha ziyade istifadem için ve sizin de daha ziyade itidal-i dem ve ihtiyat ve Sabır ve tahammül ve şiddetle Tesanüdünüzü muhafaza için bir halimi beyan ediyorum ki: Burada bir günde çektiğim sıkıntı ve azabı, Eskişehir'de bir ayda çekmezdim. Dehşetli masonlar, insafsız bir masonu bana musallat

eylemişler, tâ hiddetimden ve işkencelerine karşı "Artık yeter" demeden bir bahane bulup, zalimane tecavüzlerine bir sebeb göstererek yalanlarını gizlesinler. **Ben, hârika bir İhsan-ı İlahî eseri olarak şâkirane sabrediyorum ve etmeğe de karar verdim.**

Madem biz Kadere teslim olup, bu sıkıntıları **خَيْرُ الْأُمُورِ أَحْمَزُهَا**

Sırriyla ziyade Sevab kazanmak cihetiyle manevî bir Nîmet biliyoruz; madem geçici, dünyevî musibetlerin sonları ekseriyetle ferahlı ve hayırlı oluyor; ve madem Hakkalyakîn derecesinde yakînî bir katî kanaatımız var ki: **Biz öyle bir Hakikata hayatımızı vakfetmişiz ki, güneşten daha parlak ve Cennet gibi güzel ve Saadet-i Ebediye gibi şirindir.** Elbette biz bu sıkıntılı haller ile müftehirane, müteşekkirane bir Mücahede-i Maneviye yapıyoruz diye şekva etmemek lâzımdır.

Aziz Kardeşlerim!

Evvel âhir tavsiyemiz: Tesanüdünüzü muhafaza; enaniyet, benlik, rekabetten tahaffuz ve itidal-i dem ve ihtiyattır.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu müddeiumumun iddianamesinden anlaşıldı ki; hükümetin bazı erkânını iğfal edip aleyhimize sevkeden gizli zindikların plânları akîm kalıp yalan çıktı; şimdi bahane olarak cem'iyetçilik ve komitecilik isnadıyla yalanlarını setre çalışıyorlar ve bunun bir eseri olarak benimle kimseyi temas ettirmiyorlar. Güya temas eden birden bizden olur. Hattâ büyük memurlar da çok çekiniyorlar ve bana sıkıntı verdirmekle kendi-lerini âmirlerine sevdiriyorlar. Hususan ben, itiraznamenin âhirinde, bu gelen Fîkrayı diyecektim, fakat bir fikir manı oldu. Fikra şudur:

Evet biz bir Cem'iyetiz ve öyle bir Cem'iyetimiz var ki; her asırda üçyüz milyon dâhil mensubları var ve her gün beş defa o mukaddes Cem'iyetin prensipleriyle kemal-i hürmetle alâkalarını ve hizmetlerini gösteriyorlar ve إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةً kudsî progra-mıyla birbirinin

yardımına Dualarıyla ve manevî kazançlarıyla koşuyorlar.

İşte biz, bu Mukaddes ve Muazzam Cem'iyetin efradındanız ve hususî Vazifemiz de Kur'anın İmanî Hakikatlarını Tahkikî bir surette Ehl-i İmana bildirip onları ve kendimizi i'dam-ı ebedîden ve daimî haps-i münferidden kurtarmaktır. Sair dünyevî ve siyasi ve entrikalı cem'iyet ve komitelerle münasebetimiz yoktur ve tenezzül etmeyiz.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben bu fecirde herbirinize karşı tam bir acımak hissettim. Birden Hastalar Risalesi hatıra geldi, Teselli verdi.

Evet, bu musibet dahi içtimaî bir nevi hastalıktır. O Risaledeki ekser İmanî devalar, bunda da vardırlar. Hususan Erzurum'daki mübarek hastaya söylediğim gibi, bu saatten evvel bütün musibet zamanının elemi gitmiş; hem Sevabı, hem Hayrı, hem dünyevî ve uhrevî ve İmanî ve Kur'anî faideleri kalmış. Demek o geçici birtek musibet, daimî ve müteaddid Nimetlere inkılab etmiş. Gelecek zaman ise şimdilik yok olmasından, onda devam edecek musibetin şimdilik elemi yok. **Tevehhüm ile yoktan elem almak, Rahmet ve Kader-i İlahiyeye itimadsızlıktır.**

S â n i y e n : Şimdi zemin yüzünde ekser beşer; maddî ve manevî kalben, ruhen, fikren musibetlerle giriftardır. Bizim musibetimiz, onlara nisbeten hem gayet hafiftir, hem kârlıdır. Hem Kalb, hem Ruh için; hem İman, hem Selâmet ve sıhhat lezzetleri var.

S â l i s e n : Bu firtinalarda buraya girmeseydik, vehham memurların temasında bu hafif musibet ağırlaşmış olacaktı ve onlara karşı tasannu ve dalkavukluk etmek belası olacaktı.

R â b i a n : Bu işsiz ve muzaaf maddî ve manevî kısta, Medreset-üz Zehra'nın bir Dershanesi olan bu Medrese-i Yusufiyede, öz Kardeşten daha müşfik çok hakikî dostlarını ve Mûrşid gibi uhrevî Kardeşleri gayet ucuz ve az masrafla görmek, ziyaret etmek ve onların hususî meziyetlerinden istifade etmek ve şeffaf şeylerde sirayet eden Nur ve nuranî gibi Hasenelerinden, manevî yardımlarından, ferahlarından, Tesellilerinden kuvvet almak cihetinde bu musibet şeklini değiştirir, bir nevi İnayet perdesi hükmüne geçer. Evet bu

gizli İnayetin bir latif zarafetidir ki, bütün buraya gelen Risale-i Nur Talebelerine "Hocalar" nami verilmiş. Herkes lisanında "Hocalar.. Hocalar" diye hürmetle yâdediyorlar. Bu zarafet içinde latif bir işaret var ki; bu hapis Medreseye döndüğü gibi, Risale-i Nur Şakirdleri dahi birer müderris, mualim ve sair hapishaneler de bu Hocaların sayesinde **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** birer Mekteb hükmüne geçeceklerdir.

* * *

Kardeşlerim!

Bunun gibi Teselliye dair evvelce yazılan küçük Mektublar arasına okunsa ve Meyve'nin hususan âhirleri beraber mütalaa edilse ve hatıra gelen Risale-i Nur'un mes'eleleri müzakere olsa, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Talebe-i Ulûmun Şerefini kazandırır. İmam-ı Şafî (K.S.) gibi büyük Zâtlar, "Talebe-i Ulûmun hattâ uykusu dahi İbadet sayılır" diye ziyade ehemmiyet vermişler. Böyle medresesiz bir zamanda, böyle azab yerlerde, böyle yüksek Talebelik yüzünden yüz sıkıntı da olsa aldırmamalı veyahut **خَيْرٌ الْأُمُورُ أَحْمَرُهَا** deyip o meşakkatler yüzünden ferahla gülmeliyiz.

Amma fakir arkadaşların çoluk ve çocuk ve idare ciheti ise; musibette kendinden ziyade musibetliye ve Nimette daha noksaniyetliye bakmak Kaide-i Kur'anîye ve İmaniye ve Nuriyeye binaen, yüzde seksen adamdan daha ziyade rahattırlar. Şekvaya hiç hakları olmadığı gibi, seksen derece bir Şükür üstüne haktır. Hem burada kismetimizi almak, yemek; Kader-i İlâhî tayin etmiştir. Adalet-i Rahmet bizi toplattırdı, çoluk çocuk Rezzak-ı Hakikilerine emanet edildi, muvakkaten o nezaret vazifesinden mezuniyet verdi. Nasılık bir gün bütün bütün elini çektirecek, azledecek.. Madem Hakikat budur, **حَسْبُنَا اللَّهُ وَرَبُّنَا الْوَكِيلُ** deyip Teslim ile şükremeliyiz.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben gerçi sizinle suretâ görüşmemiyorum, fakat sizin yakınınzda ve beraber bir binada bulunduğumdan çok bahtiyarım ve müteşekkirim

ve ihtiyarım olmadan bazan lüzumlu tedbirler ihtar edilir. Ezcümle birisi: Yanımdaki koğuşa masonlar tarafından hem yalancı, hem casus bir mahbus gönderilmiş. Tahrib kolay olmasından hususan böyle haylaz gençlerde o herif bana çok sıkıntı vermesi ve o gençleri ifsad etmesi ile bildim ki: Sizlerin İrşad ve İslahlarınıza karşı, zendeka ifsada ve Ahlâkları bozmağa çalışıyor. **Bu vaziyete karşı gayet ihtiyat ve mümkün olduğu kadar eski mahbuslardan gücenmemek ve gücendirmemek ve ikiliğe meydan vermemek ve itidal-i dem ve tahammül etmek ve mümkün olduğu derecede bizim arkadaşlar Uhuvvetlerini ve Tesanüdlerini Tevazu ile ve Mahviyetle ve terk-i enaniyetle takviye etmek gayet lâzım ve zarurîdir.** Dünya işleriyle meşgul olmak beni incitiyor, sizin dirayetinize itimad edib zaruret olmadan bakamıyorum.

Said Nursî

* * *

Kardeşlerim!

Her ihtimale karşı bu sabah ihtar edilen bir mes'eleyi beyan etmek lâzım geldi. Bizim, Kur'andan aldığımız Hakikatlar; güneş, gündüz gibi sek ve şüphe ve tereddüdü kaldırmadığını yirmi seneden beri "Acaba zindik feylesoflar buna karşı ne diyecekler ve dayandıkları nedir?" diye nefsim ve şeytanım çok araştırdılar. Hiçbir köşede bir kusur bulamadıklarından sustular. Zannederim, çok hassas ve iş içinde bulunan nefis ve şeytanımı susturan bir Hakikat, en mütemerridleri de susturur. **Madem biz böyle sarsılmaz ve en yüksek ve en büyük ve en ehemmiyetli ve fiat takdir edilmez derecede kıymetdar ve bütün dünyası ve canı ve cananı pahasına verilse yine ucuz düşen bir Hakikatin uğrunda ve yolunda çalışıyoruz; elbette bütün musibetlere ve sıkıntırlara ve düşmanlara Kemal-i Metanettle mukabele etmemiz gerektir.** Hem belki karşımıza aldanmış veya aldatılmış bazı Hocalar ve Şeyhler ve zahirde Mütta-kiler çıkartılır. Bunlara karşı Vahdetimizi, Tesanüdümüzü muhafaza edib onlar ile uğraşmamak lâzımdır, münakaşa etmemek gerektir.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bize karşı bu geniş ve ehemmiyetli hûcum ve tecavüzün hakikî sebebi **Beşinci Şua** olmadığını, belki **Hizb-ün Nurî** ve **Miftah-ül İman, Huccet-ül Baliğa** olduğunu bu fecirde bir İhtar-ı Manevî ile hissettim. Dikkatle **Hizb-i Nurî'yi** kısmen okudum, **Miftah'ı** da düşündüm, bildim ki: Zındıklar, küfr-ü mutlak mesleğini bu iki keskin Elmas Kılınçların darbelerine karşı muhafaza edemediklerinden, bir parça az siyasetle münasebeti bulunan **Beşinci Şua'ı** zahirî bir sebeb gösterdiler, hükümeti iğfal edib aleyhimize sevkettiler. Aynen bu ihtar ile beraber hatıra geldi ki: "Bir kısım zaîf Kardeşlerimiz muvakkaten vazgeçseler, belki kendileri bu beladan kurtarılır." diye izin vermek istedim. Birden ihtar edildi ki: Bu derece alâkası devam eden ve iki defa bu imtihana giren ve mukabilinde bu kadar zahmet çektiğten sonra faidesiz, zararlı kalben vazgeçmek değil, belki yalnız onları aldatmak için sîrf zahirî bir içtinab gösterebilir. Yoksa hem kendine, hem bizlere, hem Kudsî Mesleğimize zararı dokunur, cezası olarak aksi maksadıyla tokat yer.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sair yirlere nisbeten en sıkıntılı ve en soğuk olan bu hapsin zahmet ve meşakkatini çeken, elbette bu hapsin sebebinde derecesine göre bir kaçınmak meyli olacak. Fakat onun zahirî sebebi olan **Risale-i Nur'un o zahmet çekenlere kazandırdığı İman-ı Tahkikî** ve **İman-ı Tahkikî ile Hüsn-ü Hatime ve Şirket-i Maneviye ile** üzeren adam kadar a'mal-i sâliha o acı zahmeti tatlı bir Rahmete çevirdiğinden, bu iki neticenin fiati, sarsılmaz bir Sadakat ve Sebatkârlıktır. **Onun için, pişman olmak ve vazgeçmek, büyük bir hasarattır.** Şakirdlerin dünya ile alâkası olmayan veya pek az bulunanları için bu hapis daha hayırlıdır, bir cihette hürriyet yeridir. Ve alâkası bulunan ve idaresi yerinde olanlara, sarfedilen paraları muzaaf Sadakalara ve geçirilen ömür saatleri muzaaf İbadetlere çevirmesinden, sekva yerine şükür etmeleri iktiza ediyor. Ve fakir ve zaîf kısmı ise; zâten hapsin haricinde onlara faidesiz sevablar, mes'uliyetli meşakkat verdiğinden, bu hayatı, çok Sevablı, mes'uliyetsiz ve arkadaşlarının mütekabil Tesellileriyle hafifleşen meşakkat, onlar için medar-ı şükrandır.

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Kastamonu'da Ehl-i Takva bir Zât, şekva tarzında dedi: "Ben sukut etmişim. Eski halimi ve zevkleri ve Nurları kaybetmişim." Ben de dedim: **Belki terakki etmişsin ki, nefsi okşayan ve uhrevî meyvesini dünyada tattıran ve hodbinlik hissini veren Zevkleri, Keşifleri geri bırakıp, daha yüksek makama, mahviyet ve terk-i enaniyet ve fâni zevkleri aramamak ile uçmuşsun. Evet bir ehemmiyetli İhsan-ı İlâhî; İhsanını, enaniyetini bırakmayana ihsas etmemektir.. tâ ucb ve gurura girmesin.**

Kardeşlerim! Bu Hakikata binaen, bu adam gibi düşünen veya hüsn-ü zannın verdiği parlak makamları nazara alan zâtlar, sizlere bakıp sizinize mahviyet ve tevazu ve hizmetkarlık kisvesiyle görünen Şakirdleri âdi, âmi adamlar görür ve der: "Bunlar mı Hakikat Kahramanları ve dünyaya karşı meydan okuyan? Heyhat! Bunlar nerede, Evliyaları bu zamanda âciz bırakın bu kudsî Hizmet Mücahidleri nerede?" diyerek dost ise inkisar-ı hayale uğrar, muarız ise kendi muhalefetini haklı bulur.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin hapis meyveleriniz, benim nazarımda Firdevs meyveleri gibi호스터, kıymetlidir. Benim sizler hakkında büyük ümidi ve davalarımı tasdik ve tahkik ettiği gibi, Tesanüdü kuvvetini pek güzel gösterdi. O

mübarez Kalemler birleşikçe, üç-dört (Eliflerin) **|** lerin birleşmesi gibi üç-dört yüz kıymetini bu kadar ağır tazyikat altında izhar eyledi. Ve bu müşevves şerait içinde Vahdetinizi muhafaza eden Halet-i Ruhiye, dünkü davamı isbat ediyor. Evet -temsilde hata yok- nasıl büyük bir Veli, küçük bir Ashab kadar Hizmet-i İslâmiyede Ehl-i Sünnetçe mevki almadığı gibi, aynen öyle de: **"Bu zamanda Hizmet-i İmaniyede hazz-ı nefsini bırakıp ve mahviyet ile Tesanüd ve İttihadı muhafaza eden bir hâlis Kardeşimiz, bir Veliden ziyade mevki alıyor."** diye kanaatim gelmiş ve siz daima bu kanaatimi takviye ediyorsunuz. Cenab-ı Hak, sizlerden ebediyen razi olsun, **آمينَ!**

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Meyve Risalesi çok ehemmiyetli ve çok kıymetlidir. Ümid ederim, bir zaman büyük Fütuhat yapacak. Sizler tam kıymetini anlamışsınız ki, bu Dershaneyi Derssiz bırakmadınız. Ben kendi hesabımı derim: Bu kadar zahmet ve masrafımızın meyvesi; yalnız bu Risale ve **Müdafaa Risalesi** ve sizler ile beraber bir yerde bulunmak dahi olsa; o masraf, o zahmeti hiçe indirir ve bu musibetin on mislini de çeksem yine ucuz düşer.

Çok tecrübelerle ve bilhassa bu sıkı ve sıkıntılı hapse kat'ı kanaatim gelmiş ki: **Risale-i Nur ile kiraeten ve kitabeten iştigal, sıkıntıyı çok hafifeştirir, ferah verir.** Meşgul olmadığım zaman o musibet tezauf edip lüzumsuz şeyle beni müteessir eder. Bazı esbaba binaen, ben en ziyade Hüsrev'i ve Hâfız Ali, Tahirîyi (R.H.) sıkıntında tahmin ettiğim halde, en ziyade Temkin ve Teslim ve Rahat-ı Kalb, onlarda ve beraberlerinde bulunanlarda görüyordum. "Acaba neden?" der idim. Şimdi anladım ki; onlar **hakikî Vazifelerini yapıyorlar, malayani şeyle iştigal etmediğlerinden ve Kaza ve Kaderin vazifelerine karışmadıklarından ve enaniyetten gelen hodfürüşluk ve tenkid ve telaş etmediğlerinden, Temkinleriyle ve Metanet ve İtminan-ı Kalbleriyle Risale-i Nur Şakirdlerinin yüzlerini ak ettiler, zendekaya karşı Risale-i Nur'un Manevî Kuvvetini gösterdiler.**

Cenab-ı Hak, Onlardaki nihayet Tevazu ve Mahviyyette tam İzzet ve Kahramanlık Seciyesini umum Kardeşlerimize teşmil ettirsin, آمين!

* * *

Kardeşlerim!

Gaflet ve dünyaperestlikten çıkan dehşetli bir enaniyet, bu zamanda hükmediyor. Onun için **Ehl-i Hakikat, -hattâ meşru bir tarzda dahi olsan-** enaniyetten, hodfürüşluktan vazgeçmeleri lâzım olduğundan, **Risale-i Nur'un hakikî Şakirdleri, buz parçası olan enaniyetlerini Şahs-ı Manevîde ve havz-ı müsterekte erittiklerinden,** *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* bu fırtınada sarsılı-

mayacaklar. Evet, münafıkların ehemmiyetli ve tecrübeli bir plâni; böyle herbiri birer zabit, birer hâkim hükmündeki eşhası müsterek bir mes'elede böyle kaçınmak ve birbirini tenkid etmek asabyietini veren sıkıntılı yerlerde toplattırır, boğuşturur, manevî kuvvetlerini dağıttırır. Sonra kuvvetini kaybedenleri kolayca

tokatlar, vurur. **Risale-i Nur Şakirdleri, Hıillet ve Uhuvvet ve Fena Fi-l İhvân mesleğinde gittiklerinden,** *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* bu tecrübe ve münafıkane plâni da akîm bırakacaklar.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Eski zamanda bir Şeyhin müridleri pek çok olmasından, o memleketin hükümeti siyasetçe telaş edip onun Cemaatini dağıtmak istemiş. O Zât, hükümete demiş: "Benim yalnız bir buçuk Müridim var, başka yok. İsterseniz tecrübe edeceğiz." O Zât bir yerde çadır kurdu, kendi binler Müridlerini oraya toplattı. O da emretti: "Ben bir imtihan yapacağım. Her kim benim Müridim ise ve emri kabul etse, Cennet'e gidecek." Çadıra birer birer çağırıldı. Gizli bir koyun kesti; güya has bir Müridini kesti, Cennet'e gönderdi. O kani gören binler Müridler daha hiç biri Şeyhi dinlemedi, inkâra başladılar. Yalnız bir adam dedi: "**Başım fedâ olsun.**" Yanına gitti. Sonra bir kadın dahi gitti, başkaları dağıldılar. O Zât hükümet adamlarına dedi: "İşte benim bir buçuk Müridim bulduğumu gördünüz."

Cenab-ı Hakk'a yüzbinler şükürler olsun ki; Risale-i Nur, Eskişehir imtihan ve mahkemesinde, Şakirdlerinden yalnız bir buçuk kaybetti. O eski Şeyhin aksine olarak Isparta ve civar Kahramanlarının Himmetiyle o zayıf olan bir buçuk adam yerine onbin ilâve oldu. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ*, bu imtihanda dahi hem şark, hem garbin Kahramanlarının Himmetleriyle, çokları kaybedilmeyecek ve bir giden yerine on girecek.

* * *

Bir zaman, Müslüman olmayan bir zât, Tarîkattan Hilafet almak için bir çare bulmuş ve İrşada başlamış. Terbiyesindeki Müridleri terakkiye başlarken, birisi keşfen Mûrsidlerini gayet sukutta görmüş. O zât ise ferasetiyle bildi, o Müridine dedi: "İşte beni anladın." O da dedi: "Madem senin İrşadin ile bu makamı buldum, seni bundan sonra daha ziyade başında tutacağım." diye Cenab-ı Hakk'a yalvarmış, o bîçare Şeyhini kurtarmış; birdenbire terakki edip bütün Müridlerinden geçmiş, yine onlara Mûrsid-i Hakikî kalmış. Demek bazan bir Mürid, Şeyhinin Şeyhi oluyor. **Ve asıl hüner, Kardeşini fena gördüğü vakit onu terketmek değil, belki daha ziyade Uhuvvetini kuvvetleştirip İslahına çalışmak, Ehl-i Sadakatın şe'nidir.**

Münafiklar, böyle vaziyetlerde Kardeşlerin Tesanüdünü ve birbirine karşı hüsn-ü zanlarını bozmak için derler: "İste o kadar ehemmiyet verdığın zâtlar; âdi, âciz İnsanlardır." Her ne ise, musibette gerçi çok zararımız var, fakat umum Âlem-i İslâmi alâkadar edecek bir keyfiyet, bir vaziyet olmasından pek çok ucuz olarak pek büyük kıymeti var. Buna benzer vukua gelen hâdiseler, ya siyaset-i diniye veya başka sebepler ile umum Âlem-i İslâm namına olamadılar.

* * *

Eski Said'in matbu' "Lemaat" başındaki acib imzası az tağyir ile şimdiki halime ve yetmişinci sene-i ömrüme tam muvafık gelmesi cihetile yazdım. Münasib görseniz hem müdafaatın, hem Meyve'nin, hem küçük Mektubların âhirinde imza yerinde yazarsınız. İşte o garib imza, gelen üçbüçük satıldır:

اللّٰهُمَّ

**Yıkılmış bir mezârım ki, yiğilmiştir içinde Said'den altmış dokuz em-
vat bâ-âsam (*) âlâma
Yetmişinci olmuştur, o mezara bir mezar taşı, beraber ağlıyor hüsran-ı
İslâm'a
Ümidim var ki, istikbal Semavatî zemin-i Asya, bâhem olur teslim Yed-
i Beyza-i İslâma
Zira Yemin-i Yümn-ü İmandır; verir Emn-ü Eman ü Emniyeti enâma.**

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin Tesanüdünüze benim ziyyade ehemmiyet verdığimin sebebi yalnız bize ve Risale-i Nur'a menfaati için değil, belki Tahkîkî İmanın dairesinde olmayan ve nokta-i istinada ve sarsılmayan bir Cemaatin kat'î buldukları bir Hakikata dayanmağa pek çok muhtaç bulunan Avam-ı Ehl-i İman için dalalet cereyanlarına karşı yılmaz, çekilmez, bozulmaz, aldatmaz bir Merci', bir Mürşid, bir Hüccet olmak cihetile sizin kuvvetli Tesanüdünüzü gören kanaat eder ki; bir Hakikat var, hiç bir şeye feda edilmez, ehl-i dalalete başını eğmez, mağlub olmaz diye Kuvve-i Maneviyesi ve İmanı kuvvet bulur, ehl-i dünyaya ve sefahete iltihaktan kurtular.

(*): Günahlar demek.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sakın sakın münakaşa etmeyiniz, casus kulaklar istifade ederler. **Haklı olsa, haksız olsa bu halimizde münakaşa eden haksızdır. Bir dirhem hakkı varsa, münakaşa ile bin dirhem bizlere zararı dokunabilir.** Bir zaman Eskişehir hapsinde titiz Kardeşlerime söylediğim bir hikâyeyi tekrar ediyorum: Eski harb-i umumîde rusya'nın şimalinde doksan zabitimiz ile beraber bir uzun koğuştı esir olarak bulunuyorduk. O zâtların bana karşı haddimden çok ziyade tevecühleri bulunmasından, nasihatla gürültülere meydan vermezdim. Fakat birden asabiyet ve sıkıntıdan gelen bir titizlik, şiddetli münakaşalara sebebiyet vermeye başladı. Ben de üç-dört adama dedim: Siz nerede gürültü işitseniz, gidiniz haksıza yardım ediniz. Onlar dahi öyle yaptılar, zararlı münakaşalar kalktı. Benden sordular: "Neden bu haksız tedbiri yaptın?" Dedim: **Haklı adam, insaflı olur; bir dirhem hakkını, istirahat-ı umumînin yüz dirhem menfaatine feda eder.** Haksız ise ekseriyetle enaniyetli olur, feda etmez, gürültü çoğalar.

Kardeşlerim! Siz, küçük Mektublar Risalesinde Medar-ı Teselli ve Sabır ve Tahammül için yazılan parçaları dikkatle ve tekrarla okuyunuz. Ben, en zaîfiniz ve bu sıkıntılı musibetten en ziyade hissediyorum. Çok şükür tahammül ediyorum ve bütün suçu bana yükleyenlerden hiç güvenmedim ve Vahdet-i mes'ele itibariyle yalnız kendini müdafaa ederek zimnen cem'iyet ve suçu bize tahmil edenlerden dahi sıkılmadım. Madem Kardeş, beni bu Sabırda taklid etmenizi sizden rica ederim.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve bu misafirhane-i dünyada Arkadaşlarım!

Ben bu gece Eski Said'in izzetli damarıyla, ellerimiz kelepçeli beraber

mahkemeye süngülü neferat ile sevkimizi düşündüm. Şiddetli bir hiddet geldi. Birden Kalbe ihtar edildi ki: Hiddet değil, belki kemal-i iftiharla, şükür ve sevinçle bu vaziyeti karşılamak lâzımdır. Çünkü Zîsuur ve hadd u hesaba gelmeyen Melek ve Ruhanîlerin ve İnsanlardan Ehl-i Hakikatın ve Ashab-ı Vicdanın ve İman-ı Tahkîkî Sahiblerinin nazarlarında, Hak ve Hakikat ve Kur'an ve İman yolunda bu asra meydan okuyan bir Kahramanlar kafilesi suretinde görünüyorlar. Bunların teveccühü ise Rahmet-i İlahiyyeyi ve Kabul-ü Rabbanîyyeyi gösteren bu yüksek takdir ve tahsinlerine karşı, mahdud bir kısım serseri ve haylaz ve sefihlerin tâhkirkârane nazarlarının hiçbir ehemmiyeti olamaz. Hattâ bir gün hastalık için araba ile gittiğim zaman, çok ağırlık hissettim. Ve sonra sizin gibi elim bağlı beraber gittiğim vakit, büyük bir inşirah ve manevî bir ferah hissettim. Demek o hal, bu Sirdan ileri gelmiş.

Cök defa söylediğim gibi yine tekrar ediyorum ki; **tarihte Risale-i Nur Şakirdleri gibi Hak yolunda pek çok Hizmet eden ve pek çok Sevab kazanan ve pek az zahmet çeken görülmüyor. Biz ne kadar meşakkat çeksek, yine ucuzdur.**

* * *

وَإِنْ مَنْ شَاءَ لَا يُسْتَحْ يَحْمِدُه
بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Siddîk Kardeşlerim!

Bu musibetimizden kaçmak ve kurtulmak, iki cihetle kabil değildi:

Birincisi: Kader-i İlâhî kismetimizin bir kısmını buradan bize yedirmek için her halde gelecek idik. En hayırlısı bu tarzdır.

İkincisi: Aleyhimize çevrilen dolaptan kurtulmak imkânı bulmadık. Ben hissetmiştim, fakat çare yoktu. Bîçare merhum Şeyh Abdülhakîm, Şeyh Abdülbâki kurtulmadılar. Demek bu musibette biz birbirimizden şekva etmek; hem haksız, hem manasız, hem zararlı, hem Risale-i Nur'dan bir nevi küsmektir. Sakın sakın, Has Rükünlerin gösterdikleri faaliyeti bu musibete bir sebeb görüp onlardan gücenmek ise, Risale-i Nur'dan çekilmek ve Hakaik-i İmaniyeyi

öğrenmeden pişman olmaktadır. Bu ise, maddî musibetten daha büyük bir manevî musibettir. Ben kasem ile temin ederim ki: Sizin herbirinizden yirmi-otuz derece ziyade bu musibette hissedar olduğum halde, niyet-i hâlise ile faaliyet göstermelerinden, ihtiyatsızlığı yüzünden gelen bu musibet on defa daha fazla olsa da yine onlardan gücenmem. Hem geçmiş şeylere itiraz etmek manasızdır. Çünkü tamiri kabil değil.

Kardeşlerim! Merak musibeti ikileştirir, maddî musibeti Kalbde de yerleşirmek için bir kök olur; hem Kadere karşı bir nevi itiraz ve tenkidi ve Rahmete karşı bir nevi ittihamı işmam eder. Madem her şeye bir güzellik ciheti var ve Rahmetin bir cilvesi var ve Kader Adalet ve Hikmetle iş görür; elbette bu zamanda umum Âlem-i İslâmî alâkadar edecek bir Kudsî Vazife yüzünden hafif bir zahmete ehemmiyet vermemekle mükellefiz.

* * *

(Cüz'î ve lüzumsuz bir âdi halimi size yazmak îcab etti.)

Kardeşlerim! Benim katî kanaatim geldi ki; nazar, beni şiddetle müteessir ve hasta eder. Çok defa tecrübe ettim. Ben Ruh u Canla size her vaziyette arkadaş olmak istiyorum, fakat

النَّظَرُ يُدْخِلُ الْجَمَلَ الْقَدْرَ وَ الرَّجُلَ الْقَبْرَ meşhur kaide ile nazar

beni vurur. Çünkü bana bakan, ya şiddetli adavetle veya takdir ile nazar eder. Bu iki nazar dahi bazı İnsanların bir hasiyet-i isabet sırrıyla bakmasında bulunur. Bunun için, mümkün olsa, mecbur etmezlerse sizin ile beraber mahkemeye her vakit gelmemek niyet ettim.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ شَيْءٍ لَا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz Kardeşlerim!

Bu fecirde birden bir Fıkra ihtar edildi. Evet ben de Hüsrev'in

zelzele hakkında tafsilen yazdığı Keramet-i Nuriyeyi tasdik ederim ve kanaatım da o merkezdedir. Çünkü Risale-i Nur ve Şakirdlerine dört defa şiddetli taarruzların aynı zamanında dört defa dehşetli zelzelenin hücumu tam tamına Tevafukları tesadüfi olmadığı gibi; Risale-i Nur'un iki Merkez-i İntişişi olan Isparta ve Kastamonu'nun sair yerlere nisbeten âfâttan mahfuz kalmaları ve Sure-i **وَالْعَصْرِ** işaretiyile, Âhirzamanın en büyük bir hasaret-i İnsaniyesi olan bu ikinci harb-i umumîden çare-i necat ise İman ve Amel-i Sâlih olmasından, Risale-i Nur'un Anadolu'nun her tarafında İman-ı Tahkîkiyi neşri zamanına Anadolu'nun fevkâlâde olarak bu hasaret-i azîme-i harbiyeden kurtulması tam tamına Tevafuku dahi tesadüfi olamaz. Hem Risale-i Nur'un Hizmetine zarar veren veya Hizmette kusur edenlere aynı zamanında gelen şefkat veya hiddet tokatlarının yüzey vukuatlari tam tamına Tevafukları tesadüfi olmadığı gibi, **Risale-i Nur'a hüsn-ü hizmet edenlerin hemen hemen bilâistisna maiyetinde Vüs'at ve Bereket ve Kalbinde Meserret ve Rahat görmelerinin binler hâdiseleri dahi tesadüfi olamaz.**

* * *

Aziz, Siddîk Kardeşlerim!

عَسَىٰ أَنْ تَكُرُّهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَمَا اخْتَارَهُ اللَّهُ

Sırriyla, Risale-i Nur'un en mahrem parçaları, en nâmahremlerin ellerine geçmek ve en mütekebbirlerin başlarına vurmak ve en baştakilerin yanlışlarını göstermek için **سِرَّاً تَنَوَّرَثُ** perdesinden çıktı. Şimdiye kadar mes'ele küçültülmek isteniliyordu. Fakat nasılsa bildiler ki; mes'ele pek büyütür ve ehemmiyetle celb-i dikkat ise Risale-i Nur'un parlak Fütûhatına ve düşmanlarına da hayretle kendini okutmasına yol açar. Hattâ Eskişehir Mahkemesindeki çok mütemerridleri ve mütehayyirleri ve muhtaçları tenvir edib kurtardı, o zahmetimizi Rahmete çevirdi. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bu defa daha geniş bir sahada, daha çok mahkemeler ve merkezlerde o Kudsî Hizmeti görecektir. Evet **Risale-i Nur'un tarz-ı beyanını** gören, lâkayd kalamaz. Başka eserler gibi yalnız Aklı ve Kalbi değil, belki nefsi de ve hissiyatı da musahhar eder.

Sizin tahliyeniz bu Hakikata zarar vermez; fakat benim beraetim, zarardır. Umum Âlem-i İslâmî alâkadar eden bir Hakikatîn hatırlı için değil yalnız dünya hayatını, belki lüzum olsa Uhrevî Hayatımı ve Saadetimi dahi Ehl-i İmanın Risale-i Nur ile Saadetleri için feda etmeyi nefsim de kabul ediyor.

* * *

Burada başı yazılmayan zelzele hâdisesinin mâba'dı Hüsrev'in Mektubunda:

Daha sonra başka bir gazetede, tamamlayıcı ve hayret verici şu malûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üçer beşer olarak toplanmışlar, sessiz olarak, düşünceli gibi alık alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel veya olduktan sonra bu hayvanlardan hiçbiri görülmemiş; kasabalarдан uzaklaşarak kırlara gitmişler. Bir garibi de şudur ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevelli olan başımıza gelecek felâketleri lisan-ı halleriyle haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüb ediyorlar.

İşte Bediüzzaman'ın uzun senelerden beri "Zindiklar Risale-i Nur'a dokunmasınlar ve Şakirdlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlarsa ve ilişirlerse yakınında bekleyen felâketler, onları yüz defa pişman edecek." diye Risale-i Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikathî felâket daha... Cenab-ı Hak bize ve Risale-i Nur'a taarruz edenlerin Kalblerine İman, başlarına Hakikatî görecek Akıl İlhsan etsin. Bizi bu zindanlardan, onları da felâketlerden kurtarsın, **امين!**

Hüsrev

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Musibet Arkadaşlarım!

Sizininizde mübarek Âlimler ve âlicenab Müdebbirler ve hâlis fedakâr Şakirdler bulunmasından büyük bir itimad ile size güveniyordum ki; kuvvetli ve dessas ve kesretli düşmanlarımıza karşı Vahdetinizi ve Tesanüdünüzü muhafaza edeceksiniz diye istirahat ederdim, sizin ile meşgul olmazdım. Birkaç noktayı beyan etmek lüzum oldu.

B i r i n c i s i : Tahliyeniz uzamamak için ben, Ankara'ya birşey gönderip müracaat etmeyecektim. Fakat mahkeme, mahrem ve gayr-ı mahrem Risaleleri ve eski ve yeni Mektubları karıştırarak Ankara'ya gönderdiğinden, mecburiyetle buradaki ehl-i vukuf gibi mahrem Risaleleri esas ederek oradaki ehl-i vukuf aleyhimize hükmetmemek için mahremlere, hususan **Beşinci Şua'in** Süfyan ve İslâm Deccalı hakkında gayet kuvvetli cevab veren **Müdafaat Risalesi'ni** ve felsefe-i tabiiyinin verdiği küfr-ü mağruraneyi ve İman aleyhinde cür'etkârane tecavüzünü kırın **Meyve Risalesi'ni** o makamata göndermek zarurî ve lâzım idi.

İ k i n c i N o k t a : Aziz Kardeşlerim! Sizin bu ehemmiyetli Mektubunuzun cevabını yazarken, benim elime aynı Mektubu verdiler. "İkinci Nokta"ya başladım, kaldı. İşte tamam ediyorum, dikkat ediniz. Eğer bu fikrin faidesiz avukatınız tarafından tervici varsa, her halde mahkûmiyetimize taraftar olanların bir tedbiridir ki; Ankara'daki ehl-i vukuf buradaki ehl-i vukuf gibi, neşrolunmayan mahrem ve hususan **Beşinci Şua** Risalelerini esas edib, bütün Risale-i Nur'a teşmil edib müsadere etmek ve **Beşinci Şua'in** mes'elelerini, Risale-i Nur'u okuyan bütün bîçare talebelerin dersleridir diye, onları benim suçumla tam bağlamak için dehetli bir plândır. Beni konuşmaktan men'etmek ve yazdıklarımı müsadere ile Ankara'ya göndermemek fikriyle müdür ve müddeiumumû muavini müşkilat vermeleri kuvvetli bir emaredir ki; Müdafaatın cerhedilmez cevapları yetişmeden Ankara aleyhimize hükmü vermek içindir.

Ü ç ü n c ü N o k t a : Zâten mes'eleyi uzatacak ehemmiyetli Kitabları ve evrakları ve Müdafaları dahi Ankara'ya göndereceğini, mahkeme reisi o gün söyledi. Elbette şimdi yetişmiş. Şimdi benim muntazam ve izahlı iki müdafaanamem gitse, belki mes'eleyi çabuk halleder, mes'ele uzanmaz, ta'cil eder, çabuk aile sahibleri kurtulurlar. **Fakat ben ve benim gibi alâkâsızlar kurtulmaya değil, belki Hakaik-i İmaniyyeyi mülhidlere, mürtedlere karşı müdafaa etmek için, en müsaid bir yer olan hapiste kalmak lâzımdır.**

D ö r d ü n c ü N o k t a : Risale-i Nur beraet etmezse ve benim müdafaatım nazara alınmazsa; faidesiz, zahirî inkârınız sizi kurtarmayacak. Vahdet-i mes'ele haysiyetiyle biz birbirimizle bağlanmışız; yalnız münasebetleri pek az bulunan bir kısım arkadaşlar kurtulabilirler.

Eskişehir Mahkemesi, bunu bilfiil gösterdi. Bir seneden beri, gayet dikkatle içimize casusları sokan ve saf dil ve cür'etkâr talebelerin ifşaatinı zabteden ve bil'iltizam bizi perişan ve mesleğimizden pişman etmek için her vesileyi istimal eden, hattâ aleyhimize Şeyh Abdülhakîm'i sevkettikleri halde, onu ve Şeyh Abdülbâki'yi ve bana arasında itiraz eden Şeyh Süleyman'ı bizim gibi perişan eden adamlara karşı inkârlarınız ve kaçmanız, onların kanaat-ı vicdaniye dedikleri düşüncelerinde beş para etmez ve Eskişehir'de dahi etmedi.

B e s i n c i N o k t a : Biz hem burada, hem Eskişehir'de tecrübe ile kat'î anladık ki: **Biz, Vahdet-i Mes'ele cihetiyle tam bir Tesanüde şiddetle muhtacız. Sıkıntıdan gelen güçenmekler ve titizlikler ve itirazlar, bizim perişan yetimizi ikileştirir.** Maatteessüf en ziyade güvendiğim ve itimad ettiğim, sizleriniz. Bazı hatırlıma bir telaş geldiği vakit, İstanbul'dan gelen kâmil ve siddik Hocalar ve Kastamonu Vilayetinde fevkâlâde Sadakat gösteren Zâtları tahattur ile o endişem zâil olurdu. Dikkat ediniz, küfr-ü mutlakı müdafaa eden gizli komite içينize parmak sokmasın. Benim komşudaki koğuşa parmağını soktu, beni azab içinde bıraktı. Şimdi siz, mabeyninizde münakaşasız bir meşveret ediniz. Kararınızı kabul ederim. Fakat benim Müdafaatım tâ Ankara'ya gitse ve medar-ı nazar olsa, buradaki mahkeme, kurtulması mümkün olanlar hakkında kararını vermek ihtimalini; hem şimdi bizimle uğraşan ve Abdülbâki ve Abdülhakîm ve Hacı Süleyman'ı nefyeden ve Yeşil Şemsi'yi tahliyeden sonra burada durdurulan adamlar, elbette Hâfız Mehmed ve Seyyid Şefik gibi Salabet-i Diniyeleri ile ve onların ölmüş reislerine ve suretine baş eğmemesiyle ve ilhad ve bid'alarla tarafdarlıklarını göstermemesiyle beraber, serbest bırakmamak ihtimalini de; hem Rissale-i Nur'un tesettür perdesinden çıkışın gayet büyük ve umumî bir mes'elevde kendi kendine merkezlerinde mübarezesi zamanında Şakirdlerini arkasında bulmak ve kaçmamakla sarsılmaz ve mağlub olmaz bir Hakikata bağlandıklarını mütereddid ve mütehayyir Ehl-i İmana göstermesi gayet lüzumlu olduğunu dahi nazarınıza ve meşveretinize alınız. Sakın sakın birbirinizin kusuruna bakmayın; hiddet yerinde hürmet ediniz, itiraz yerinde yardım ediniz.

Aziz, Sıddık ve Sadık Kardeşlerim!

Ben birkaç gündür bir Duamı değiştirdim. Şimdiye kadar bazan yüz defa tekrar ile طَلَبَةَ رَسَائِلِ النُّورِ الصَّادِقِينَ veya وَفَقْ وَأَغْفَرْ لَنَا gibi Dualarda

Cümlesinden الصَّادِقِينَ Kelimesini kaldırıldım; tâ ki ruhsatla amele kendini mecbur bilen ve sıkıntının verdiği evham ve me'yusiyet cihetiyle zahirî inkâr ve çekinmekle Azimet ve Sadakata muhalif hareket eden Kardeşlerimiz o Dualardan mahrum kalmasınlar.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz Kardeşim Hâfız Ali!

Hastalığına merak etme. Cenab-ı Hak şifa versin آمين! Hapiste herbir saat İbadet oniki saat İbadet yerinde bulunmasından, çok kârlısın. İlâç istersen, bir kısım dermanlar bende var, sana göndereyim. Zâten ortalıkta bir hafif hastalık var. Ben mahkemeye gittiğim gün, herhalde hasta oluyorum. Belki sen bana yardım etmek için, eski zamanda birbirinin bedeline hasta olması ve ölmesi gibi hârika fedakârlık gösteren Zâtlar gibi, benim bir parça rahatsızlığını aldın.

* * *

[Güzel ve tam yerinde bir Ta'ziyename]

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

لِكُلِّ مُصِبَّةٍ إِنَّا إِلَيْهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ Ben hem kendimi, hem sizi, hem Risale-i Nur'u ta'ziye ve merhum Hâfız Ali'yi ve Denizli Mezaristanını tebrik ediyorum. Meyve Risalesi'nin Hakikatini Îlmeyakân ile bilen bu Kahraman Kardeşimiz, Aynelyakân ve Hakkalyakân makamına çıkmak için, kabre cesedini bırakıp Melekler gibi yıldızlarda, Âlem-i Ervahta seyahata gitti ve tam vazifesini yapıp

terhisle istirahata çekildi. Cenab-ı Erhamürrâhimîn, Risale-i Nur'un bütün yazılan ve okunan Harfleri adedince Defter-i A'maline Hasenat yazdırınsın.
آمِينَ! Ve onların sayısınca onun Ruhuna Rahmetler yağıdırınsın, **آمِينَ!** Ve kabrinde Kur'anı, Risale-i Nur'u Ona şirin ve enîs arkadaş eylesin. **آمِينَ!** Ve Nur Fabrikasına Onun yerine on Kahramanı İhsan edib çalışırsın. **آمِينَ!**
آمِينَ! Siz dahi benim gibi Dualarınızda Onu yâdediniz. Bin lisan Onun lisani yerine istimal edib, o kaybettiği bir hayat ve bir dil yerinde manevî bin Hayat kazandı diye Rahmet-i İlahiyeden ümidvarız.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Cenab-ı Erhamürrâhimîn'e hadsiz şükür olsun ki; bu acib zamanda ve garib yerde, Talebe-i Ulûmun kıymetli Şerefini ve ehemmiyetli Hizmetlerini kazanmayı sizler vasıtıyla bizlere de müyesser eyledi. **Ehl-i Keşf-el Kuburun müşahedesiyle, müteaddid vakiatla, Tahsil-i Ulûm anında vefat eden bazı müştak ve ciddî bir Talebe-i Ulûm, Şehidler gibi kendini Hayatta ve kendi Dersiyle meşgul görüyor.** Hattâ meşhur bir Ehl-i Keşf-el Kubur, vefat eden ve İlîm-i Sarf ve Nahiv okuyan bir Talebenin kabrinde, Münker Nekir'e nasıl cevab verecek diye murakabe etmiş ve müşahede edib işitmiş ki: Melek-i Sual ondan sordu: **مَنْ رَبُّكَ** "Senin Rabbi kimdir?" dediği zaman o Nahv Dersiyle iştigal ederken vefat eden Talebe, o Meleğin cevabında demiş: **مَنْ** mübtedadır, **رَبُّكَ** onun haberidir." Nahiv ilminece cevab vermiş, kendini Medresede zannetmiş. İşte bu vakıaya muvafik olarak ben merhum Hâfız Ali'yi aynen hayattaki gibi Risale-i Nur'la meşgul olarak en yüksek bir İlîmde çalışan bir Talebe-i Ulûm vaziyetinde ve tam Şehidler mertebesinde ve tarz-ı hayatlarında biliyorum ve o kanaat ile Ona ve Onun gibi Mehmed Zühdü'ye ve Hâfız Mehmed'e bazı Dualarımda derim: **Ya Rabbi! Bunları Kiyamete kadar Risale-i Nur kisvesinde Hakaik-i İmaniye ve Esrar-ı Kur'aniye ile kemal-i ferah ve sevinçle meşgul eyle.** **آمِينَ!**

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben merhum Hâfız Ali'yi unutamıyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor. Eski zamanlarda bazan böyle fedakâr Zâtlar, kendi dostu yerine ölüyorlardı.. Zannederim, O Merhum benim yerimde gitti. Onun fevkâlâde Hizmetini eğer sizler gibi o sistemde Zâtlar yapmasa idi; Kur'an'a, İslâmiyete büyük bir zayıat olurdu. Ben, Onun vârisleri olan sizleri tahattur ettikçe o acı gidiyor, bir İňşirah geliyor. Medar-ı hayrettir ki; ben şimdi Onun manevî, belki maddî hayatıla Âlem-i Berzaha gitmesi cihetiyile, o Âleme gitmek için bende bir iştiyak zuhur etti ve Ruhuma başka bir perde açıldı. Nasılkı buradan Isparta'daki Kardeşlerimize Selâm gönderip muahere, muhabere ile sohbet ediyoruz; aynen öyle de: Hâfız Ali'nin tavattun ettiği Âlem-i Berzah; nazarında Isparta, Kastamonu gibi olmuş. Hattâ bu gece, mesmuatıma göre buradan birisi oraya gönderilmiştir. On defadan ziyade teessüf ettim. Ne için Hâfız Ali'ye onunla Selâm göndermedim. Sonra ihtar edildi ki: Selâm göndermek için vasıtalara ihtiyaç yok; kuvvetli rabitâsi telefon gibidir, hem o gelir alır. O büyük Şehid, Denizli'yi bana sevdiriyor, daha buradan gitmek istemiyorum. O ve Mehmed Zühdü ve Hâfız Mehmed, hayatlarında gördükleri Vazife-i İmanîye ve Nuriyeye devam ediyorlar. Onlar pek yakından temasâ ediyorlar, belki de yardım ediyorlar. Evliya-yı Azîmenin dairesinde kıymetli hizmet noktasında mevki almalarından, ben de o ikisinin Hâfız Mehmed'le beraber Îsimlerini silsilemde Aktabların Îsimleri yanında yâdedib hediyelerimi bağışlıyorum.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizdeki İhlas ve Sadakat ve Metanet, şimdiki ağır sıkıntınlarda birbirinizin kusuruna bakmamaya ve setretmeye kâfi bir sebebdir ve **Risale-i Nur zinciriyle kuvvetli Uhuvvet öyle bir Hasenedir ki, bin seyyieyi affettirir. Haşırde Adalet-i İlahiye, Hasenelerin seyyielere racih gelmesiyle affettiğine binaen, siz de Hasenelerin rüchanına göre muhabbet ve afv muamelesini yapmak lâzımdır.** Yoksa bir

seyyie ile hiddet etmek, sıkıntıdan gelen bir titizlik, bir asabilik ile zararlı bir hiddet, iki cihetle zulüm olur. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ ، بِرْ بِرِّنِيزْ سُرْرُدَا وْ تِسْلِلِدِي يَارْدِمْ إِدِبْ سِكْنِيَيْ حِيْصِ إِنْدِرِيَرْسِنِيزْ.**

* * *

Aziz, Sıddık, Mübarek Kardeşlerim!

Birkaç gündür sizin ile konuşmadığımın sebebi, şimdiye kadar emsalini görmedigim şiddetli ve zehirli bir hastalıktr. Ben, Risale-i Nur hesabına âhir ömrüme kadar Nur ve Gül Dairesindeki Sebatkâr ve Metin ve Sarsılmaz Kardeşlerimle, Kastamonu'lu Fedakârlar ile ebeden müteşekkirane iftihar ediyorum ve onlarla bütün zalimlerin sıkıntılarına karşı bir kuvvetli Nokta-i İstinad ve tam bir Teselli buluyorum. Şimdi öлsem, onlar var diye ferah-ı kalble ecelimi karşılaşayacağım...

Ehl-i dünya, ben onlarla mübareze ediyorum diye asılsız tevehhüm ederek beni hapse attılar. Fakat Kader-i İlâhî, ben onlarla konuşmadığım ve ıslah-ı hallerine çalışmamışımdan beni hapse attı. Ve hapiste yalnız birkaç arkadaşımla kalsam Ankara makamatına karşı Âlem-i İslâmî alâkadar edecek bir alenî muhakeme isteyeceğim ve dava edeceğim ve **Meyve Risalesi'ni** ve müdafaat parçalarını yeni harfle müteaddid Nûshalar çıkarıp mühim makamata göndereceğiz **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu nevi Hadîsler, müteşabih kısmındandırlar. Hem cüz'î ve hususî değiller, umumî yerlerde bakmıyorlar. Bir kısım ise, Ümmetinin başına gelen dinî fitnelerden yalnız birtek zamanı ve Hicaz ve Irak'ı misal olarak gösterir. Zâten Abbasîlerin zamanında, o tarihte mu'tezile, râfîzî, cebrî ve perde altında zindiklar, mülhidler, İslâmiyeti zedeleyen çok firak-ı dâlle meydana gelmişstiler. Şeriat ve İtikad noktasında ehemmiyetli sarsıntılar olması hengâmindâ, **Buhârî**, **Müslîm**, **İmam-ı A'zam**, **İmam-ı Şâfiî**, **İmam-ı Mâlik**, **İmam-ı Ahmed** **İbn-i Hanbel** ve **İmam-ı Gazâlî** ve **Gavş-ı A'zam** ve **Cüneyd-i Bağdadî** gibi pekçok Eazîm-ı İslâmiye imdada yetişip o fitne-i diniyeyi mağlub ettiler. O tarihten yüz sene sonraya

kadar o galebe devam ile beraber, perde altında yine o ehl-i dalalat firkaları, siyaset yoluyla hülâgu cengiz fitnesini İslâmların başına getirdiler. Bu fitneden hem Hadîs, hem **Hazret-i Ali Radîyallahü Anh** sarîh bir surette aynı tarihiyle işaret ediyorlar. Sonra bu zamanımızın fitnesi en büyük bir fitne olduğundan, hem müteaddid Hadîsler, hem çok İşarat-ı Kur'aniye aynı tarihiyle haber veriyorlar. Buna kıyasen, Ümmetin geçireceği safahatı külli bir surette bir Hadîs beyan ettiği vakit, bazan o külliğin birtek Hâdîsesini, misal olarak tarihi gösterir. Böyle müteşabih ve manası tamam anlaşılmayan Hadîslerin Risale-i Nur Eczaları kat'î bir surette tevillerini beyan etmiş. Yirmidördüncü Söz'de ve **Beşinci Şua'**da, bu Hakikatı düsturlarla beyan etmiş.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

[Birbirinizi enaniyetle veya sadakatsızlıkla ittihad etmemek için, bir Hakikati beyan etmek ihtar edildi.]

Ben bir zaman enaniyetini bırakmış ve nefس-i emmâresi kalmamış büyük Evliyadan şiddetli bir surette nefس-i emmâreden şikayet ettiğini gördüm, hayrette kaldım. Sonra kat'î bildim ki, âhir ömre kadar mücahede-i nefsiyenin Sevâbdar devamı için nefس-i emmârenin ölmesi üzerine onun cihazatı damarlara ve hissiyata devredilir, Mücahede devam eder. İşte o büyük Evliyalar, bu ikinci düşmandan ve nefsin vârisinden şikayet ederler. Hem manevî kıymet ve makam ve meziyet, bu dünyaya bakmıyor ki, kendini ihsas etsin. Hattâ en büyük makamda bulunanlardan bazı Zâtlara verilen büyük bir İhsân-ı İlâhiyyî hissetmediklerinden, kendilerini herkesten ziyade bîçare ve müflis telakki etmeleri gösteriyor ki; avamın nazârânda Medar-ı Kemalât zannedilen Keşif ve Keramet ve Ezvâk ve Envâr, o manevî kıymet ve makamlara medar ve mehenk olamaz. Sahabelerin bir saati, başka Velilerin bir gün, belki bir çillesi kadar kıymeti olduğu halde; Keşif ve manevî hârikulâde hâlâtâ Evliya gibi mazhariyetleri her Sahabede olmaması, bu Hakikati isbat ediyor.

İşte Kardeşlerim! Dikkat ediniz; sizin nefس-i emmâreniz, kıyas-ı binnefs cihetinde, sû'-i zan noktasında sizleri aldatmasın; Risale-i Nur terbiye etmiyor diye şübhelendirmesin.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

[Risale-i Nur'un Gençlik Rehberi'nde ve Meyve Risalesi'ndeki beş Mes'elesinin haylaz gençlerde dokuz tokadı Risale-i Nur'un bir latif Kerameti olduğunu o gençler dahi tasdik ediyorlar.]

B i r i n c i s i : Bana hizmet eden Feyzi. Ona bidayette dedim: Sen "Meyve"nin bir Dersinde bulundun, haylazlık yapma. O yaptı, birden tokat yedi, bir hafta eli bağlı kaldı.

Evet, doğrudur.

Feyzi

I k i n c i s i : Bana hizmet eden ve "Meyve"yi yazan Ali Rıza. Bir gün yazdığını ona Ders verecektim. O haylazlığını yemek pişirmek bahanesi ile gelmedi, birden tokat yedi. O vakit onun tenceresi sağlam iken, dibi, yemeği ile beraber tamamen düştü.

Evet, doğrudur.

Ali Rıza

Ü ç ü n c ü s ü : Ziya. "Meyve"nin gençliğe ve Namaza dair mes'elelerini kendine yazdı, Namaza başladı. Fakat haylazlık yaptı, Namazı ve yazıyı bıraktı. Birden, o vakitte tokat yedi. Hilaf-ı âdet ve sebebsiz, başı üstündeki sepeti ve elbiseleri yandı. O kadar kalabalık içinde yanincaya kadar kimse farkında olmaması, kasdî bir şefkat tokadı olduğunu gösterdi.

Evet, doğrudur.

Ziya

D ö r d ü n c ü s ü : Mahmud. Ona "Meyve"den gençlik ve Namaz mes'elelerini okudum ve dedim: "Kumar oynama, Namaz kıl." Kabul etti. Fakat haylazlık galebe etti, Namaz kılmadı ve kumar oynadı. Birden, hiddet tokatını yedi. Üç-dört defada daima mağlub olup fakir haliyle beraber kırk lira ve sakosunu ve pantolonunu kumara verdi, daha Akı başına gelmedi.

Evet, doğrudur.

Mahmud

B e ş i n c i s i : Ondört yaşında Süleyman namında bir çocuk, ziyade haylazlık yapıp başkalarının da iştihalarını açıyordu. Ona dedim: "Ustu dur, Namazını kıl. Senden büyük haylazların içinde bu halin, sana tehlike getirir." O, Namaza başladı, fakat yine Namazı terk ve haylazlığa girdi. Birden tokat yedi. Uyuz illetine mübtela oldu, yirmi gündür yatağında yatmağa mecbur oldu.

Evet, doğrudur.
Süleyman

A l t i n c i s i : Bana bidayette hizmet eden Ömer, Namaza başladı, şarkıları bıraktı. Fakat bir akşam, kapıya yakın bir şarkı kulağıma geldi, Evrad ile meşguliyetime zarar verdi. Ben hiddet ettim, çıktım gördüm ki; hilaf-1 âdet Ömer'dir. Ben de hilaf-1 âdet bir tokat vurdum. Birden, sabahleyin hilaf-1 âdet olarak Ömer, başka hapse gönderildi.

Y e d i n c i s i : Hamza namında onaltı yaşında sesi güzel olmasından şarkı söylüyor, başkalarının da iştihalarını açıyor, haylazlık ediyordu. Ona dedim: "Böyle yapma, tokat yiyeceksin." Birden, ikinci gün bir eli yerinden çıktı, iki hafta azabını çekti.

Evet, doğrudur.
Hazma

Bu gibi tokatlar var; fakat kâğıt bitti, mana da bitti.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bir maarif vekili, perdeyi yüzünden kaldırdı ve küfr-ü mutlakı başka bir kisvede gösterdi. Bizim son gönderdiğimiz Müdafaati daha almadan başka saika ile o beyannameyi yazmış. Gerçi ben, o daireye göndermeyi düşünmüyordum; fakat Kardeşlerimizin tensibiyle onlara da göndermek hem münasib, hem lâzım olduğunu bu hal gösterdi. Çünkü herhalde bu derece ilhadda taassub taşıyan bir vekil, Ankara'ya gönderilen evrak ve mahrem Risalelere karşı lâkayd kalmazdı. Birden, doğrudan doğruya cerhidelmez Müdafaatlar başına vuruldu, çok iyi oldu. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ أَوْ* dairede dahi Risale-i Nur lehinde kuvvetli bir cereyan uyandıracak.

Kardeşlerim! Madem bir kısmın mahiyetleri bu tarzdır; onlara, o kısma teslim olmak, bir nevi intihardır; İslâmiyetten pişman olmaktadır, belki Dinden insilah etmektir. Çünkü o derece ilhadda taassub etmiş ki; bizim gibilerden yalnız teslimiyetle ve tasannu' ile razi olmuyorlar. "Kalbini ve Vicdanını bırak, yalnız dünyaya çalış" derler. İşte bu vaziyete karşı İnayet-i Rabbaniyeye dayanıp Metanet ve Sabır ve Tevekkül ederek dört sandık Risale-i Nur Eczaları o merkeze yetişip, kuvvetli Hakikatlar ile galebemasına Dua etmekten başka çare yoktur. Biz birebirimizden çekinmekle ve gücenmekle ve Risale-i Nur'dan çekilmekle ve onlara teslim ve hattâ iltihak etmekle faide vermediği şimdîye kadar tecrübe edildi. **Hem hiç merak etmeyiniz. O vekilin o farfaralı telaşı, za'fina ve tam korkusuna delalet eder.** Tecavüze değil, belki tedafüe mecburiyeti bildiriyor.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Homa'lî Kardeşlerimizden Ali namında bir Şakird, Hâfız Ali'nin vefatı günlerinde vefat ettiğini Sami Bey bana söyledi gibi, Homa'lî Kahramanlardan Mehmed Ali dahi bana yazdı, Ben de o Ali'yi o büyük Şehid Ali'ye çok Dualarda arkadaş yaptım.

Bu yakında, bizimle alâkadar bir hanım, üç Kardeşimizin öldüğünü görmüştü. Tabiri: Bu iki Ali ve Risale-i Nur'a hapiste tabi olmak isteyen asılan Mustafa, umumumuzun bedeline Âhirete gittiler ve Selâmetimizin hesabına feda oldular demektir.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz ve Tevekkülün Mahiyetini ve Kîymetini Anlayan Kardeşlerim!

Yirmi seneden beri hiçbir gazeteyi ne okumak ve ne sormak merakım olmadığı halde, pek çok teessûf ile, yalnız bir kısım zaîf Kardeşlerimizin hatırları için bugün bir gazetenin bir bahsini gördüm. Bundan bildim ki; perde altında ve üstünde ehemmiyetli cereyanlar rol oynuyorlar. Meydanda biz gördüğümüzden, bizler o cereyanlarla alâkadar tevehhüm ediliyoruz.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ, Risale-i Nur'un dört sandık kuvvetli cerhedilmez Risaleleri ve pek katî müdafaa defterleri,

bizim hakkımızda hem İman ve Kur'an, İslâm hakkında bir hayırlı netice verecekler. Biz onların dünyalarına karışmadık ve karışacağımızı hiçbir cihetle daha tesbit edemediler. Mecburiyetle bütün Risale-i Nur'u Ankara tahkik için istedî.

Madem Hakikat budur ve madem şimdîye kadar Risale-i Nur'un Hizmetinde İnayet-i Rabbaniyenin tecellisini inkâr edilmeyecek derecede gördük; herbirimiz cüz'î ve külli bunu hissetmişiz ve madem şimdî siyasetin ve dünyanın çok cereyanlarının birbirine karşı tahşîdatı oluyor ve madem **elimizden kazaya rıza ve Kadere teslim ve Hizmet-i İmaniye ve Kur'aniye ve Nuriyenin verdikleri büyük ve Kudsî Teselliden başka bir şey gelmiyor**; elbette bize en elzem iş, telaş etmemek ve me'yus olmamak ve birbirinin Kuvve-i Maneviyesini takviye etmek ve korkmamak ve Tevekküle bu musibeti karşılaşmak ve habbeyi kubbe yapan farfaralı gazetecilerin kubbelerini habbe görüp ehemmiyet vermemektir. Bu dünya hayatı, hususan bu zamanda, bu şerait altında kıymeti yoktur. Başa ne gelse gelsin, hoş görmeli.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İki-üç Kardeşlerimiz şöyle kendilerine bir güzel Teselli bulmuşlar. Diyorlar ki: "Bu hapiste bir kısım yeni Kardeşlerimiz, bir-iki saat gayr-ı meşru' bir hareket yüzünden, bir-iki belki on sene bu musibet içinde Sabır ve tahammül ediyorlar. Hattâ bir kısmı şükrederek başka günahlardan kurtulduk dedikleri halde; biz Risale-i Nur vasıtasiyla en meşru' bir hareket ve Hizmet-i İmaniye yüzünden altı-yedi ay hayırlı bir sıkıntından neden şekva ediyoruz?" diyorlar. Ben de bin بارَكَ اللهُ onlara derim. Evet beş-on

sene hem İmanını, hem başkaların İmanlarını kurtarmak niyetiyle zevkli, tathî, hayırlı, kudsî bir Hizmet ve yüksek bir Ubudiyet-i Fikriye yüzünden beş-on ay zahmet çekmek, medar-ı şükür ve iftihardır. Bir Hadîste Ferman etmiş ki: "**Bir tek adam seninle Hidayete gelse, sahra dolusu kırmızı koyun, keçilerden daha hayırlıdır.**" İşte burada, mahkemedede, Ankara'da, sizlerin yazılarınız ve Hizmetleriniz vasıtasiyla ne kadar İnsanlar İmanlarını

dehşetli şübhelerden kurtardığını ve kurtaracağının düşününüz, Sabır içinde kemal-i rıza ile şükrediniz.

Eğer Ankara'da hâkim olan halk partisi, oraya giden Risale-i Nur'un kuvvetli Kitablarına karşı inad etse ve musalaha niyetiyle himayesine çalışmazsa, bizim en rahat yerimiz hapistir ve mülhidler, bolşevizmi zendeka ile birleştirdiğine alâmettir ve hükûmet onları dinlemeğe mecbur olur. O zaman Risale-i Nur çekilir, tevakkuf eder, maddî ve manevî musibetler hücuma başlarlar.

* * *

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَا يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْنَا

Âyet-i Celileleri mucibince cinlerden de Peygamber geldiği bildiriliyorsa da, bu husustaki müşkilin halli için vaki' suale, Üstadımızın verdiği cevapdır:

Aziz Kardeşim!

Hakikaten senin bu sualının çok ehemmiyeti var. Fakat **Risale-i Nur'un** en ehemmiyetli Vazifesi, beşeri dalaletten ve küfr-ü mutlaktan kurtarmak olmasından, bu çeşit mes'elelere sıra gelmiyor, onlardan bahis açmıyor. Selef-i Sâlihîn dahi çok bahsetmemiştir. Çünkü öyle gaybî ve görünmeyen işlerde sû'i istimal düşer. Hem şarlatanlar, hodfüruşluklarına bir vesile yapabilirler. Nasılki şimdi ispirtizmacılar "cinler ile muhabere" namiyla şarlatanlık yapıyorlar; Dinin zararına âlet ederler diye çokça medar-ı bahs edilmez. Hem Hâtem-ül Enbiya'dan sonra, cinlerde Peygamber gelmemiştir. Hem Risale-i Nur bu zamanda bir taun-u beşerî olan maddiyyunluk fikrini ibtal etmek

icin cinnî ve Ruhanîlerin Vücutlarını kat'î Huccetler ile isbat etmeye çalışmış, bu mes'eleye üçüncü derecede bakmış, tafsilini başkalara bırakmış.

Belki **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Risale-i Nur'un bir Şakirdi, Sure-i Rahman'ı Tefsir edib bu mes'eleyi de halleder.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, siddik Kardeşlerim!

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ Hakikaten Hâfız Ali, Hâfız

Mehmed ve Mehmed Zühdü'nün vefatları; değil yalnız bize ve Isparta'ya, belki bu memlekete ve Âlem-i İslâma büyük bir zayıattır. Fakat şimdîye kadar bir Cilve-i İnayet olarak, Risale-i Nur'un bir Şakirdi zayı' olduğu zaman, der-akab iki-üç tane o sisteme meydana çıktıktan, kuvvetle ümidvarız ki, başka şekilde o Kahramanların Vazifelerini görecek, ümidi ettiğimizden ciddî Şakirdler çıkarlar, görürler. Zâten o üç mübarek merhum Zâtlar, az bir zamanda, yüz senelik Vazife-i İmaniyeyi gördüler. Cenab-ı Erhamürrâhimîn, onların yazdıkları ve neşrettikleri ve okudukları Huruf-u Nuriye adedince onlara Rahmetler eylesin, **آمين!**

Benim tarafımdan o Hâfız Mehmed'in akrabasını ve mübarek köyünü ta'ziye ediniz. Ben de onu Hâfız Ali ve Mehmed Zühdü'ye arkadaş edib, Üstadlarının Aktab kısmının İsimleri içinde o üçünün İsimlerini dâhil edib, Hâfız Âkifi dahi Âsim ve Lütfü'ye arkadaş ettim.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Siddik Kardeşlerim!

الْخَيْرُ فِي مَا اخْتَارَهُ اللَّهُ Sirriyla, bu mes'elemizin te'hiri Hayırdır.

Çünkü bütün mekteblerde ve dairelerde ve halkta, o ölmüş dehşetli

adamın muhabbeti telkin ediliyor. Bu hal ise, Âlem-i İslâma ve istikbale pek elîm ve acı bir tesiri olacaktı. Şimdi ihtiyarımızın haricinde onun mahiyeti ne olduğunu, en başta ve en ziyade alâkadar ve en son ondan vazgeçececek adamların ellerine kat'î hüccetler gösteren ve isbat eden Risale-i Nur geçmesi, kemal-i merak ve dikkatle okunması öyle bir hâdisedir ki; bizler gibi binler adam hapse girse, hattâ i'dam olsalar, Din-i İslâm cihetiyile yine ucuzdur. Hiç olmazsa küfr-ü mutlaktan ve irtidaddan en mütemerridleri bir derece kurtarıır, meşkuk bir küfre çıkarır, mağrurane ve cür'etkârane tecavüzlerini ta'dil eder. Mahkemedede son söz olarak yüzlerine söylediğim bu Cümle: "**Milyonlar Kahraman başlar feda oldukları bir kudsî Hakikata, başımız dahi feda olsun**" ile, bizim nihayete kadar **Sebat edeceğimizi dava etmişiz. Bu Davadan vazgeçilmez.** Îçinizde vazgeçececek yok ümid ediyorum. Madem şimdiye kadar sabrettiniz, "Daha Kismetimiz ve Vazifemiz bitmedi" diye tahammül ve sabrediniz. Her halde "Meyve"deki kat'î hüccetler ile kabil-i inkâr olmayan i'dam-ı ebedî ve nihayetsiz haps-i münferid meslegini müdafaa etmek için Risale-i Nur'a karşı anudane hareket edilmeyecek, belki musalaha veya mütareke çaresi aranılacak.

الصَّبْرُ مِفتَاحُ الْفَرَجِ وَالسُّرُورُ

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

أَوْمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ Ayeti

hem Risale-i Nur'a, hem **مَيْتًا** Kelimesiyle üç kuvvetli emare ve münasebetler ile Risale-i Nur'un bu bîçare Şakirdlerine işaretî **Birinci Suâ**'da izah edilmiş. Şimdi bu hâdisede, o emarelerden birisi

tam hükmediyor. Çünkü bize zulmedenler, ellsinde hayat ve medeniyeti ve lezzeti tutup, bizi o tarz-ı hayatı ehemmiyet vermemekle ittiham edib, mes'ul ederler, hattâ i'dam ve ağır ceza ile hapse sokmak isterler. Fakat kanunca sebeb bulamıyorlar. Biz dahi elimizde Hayat-ı Bâkiyenin mukademesi ve perdesi olan mevti ve ölümü tutup onların başlarına vurup intibaha getirmek ve onların hakikî mes'uliyet ve mahkûmiyetten ve i'dam-ı ebedî ve daimî haps-i münferidden kurtulmalarına bütün kuvvetimizle çalışıyoruz. Hattâ Ankara'ya giden şiddetli Risaleler sebebiyle en ağır ceza nefsim verilse, fakat ceza verenler o Risaleler ile ölümün i'damından kurtulsalar; hem Kalbim, hem nefsim razı olurlar. Demek biz onların iki cihanda yaşamalarını istiyoruz, arıyoruz. Onlar bizim ölmemizi istiyorlar, bahaneler arıyorlar. Fakat güneş gibi zahir ve göz ile görünür gündüz gibi bir Hakikat-ı Mevтиye ve her gün İnsanlarda otuzbin cenaze, ehl-i dalâlet hakkında otuzbin i'dam-ı ebedî, otuzbin haps-i münferid fermanlarını, İlâmnamelerini gösterdiklerinden, biz onlara karşı mağlub değiliz. Ne yaparlarsa yapınlar.

إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْفَالِبُونَ Âyeti oniki seneden beri en acınacak

mağlubiyetimiz zamanında dahi, cifir ve ebced hesabıyla galibiyetimize aynı tarihiyle müjde ediyor. Madem Hakikat budur; biz şimdiden sonra hem mahkemeye, hem halka diyeceğiz ki:

"Bu gözümüz önünde ve bizi bekleyen ölümün i'dam-ı ebedîinden ve karşımızda kapısını açan ve bizi cebr-i katî ile çağrılan kabrin daimî kararlık haps-i münferidinden kurtulmağa çalışıyoruz. Hem sizin de o dehşetti ve çaresiz musibetten kurtulmanıza yardım ediyoruz. Sizin nazارınızda en büyük bir mes'ele-i dünyeviye ve siyasiye, bizim nazارımızda ve Hakikat cihetinde kıymeti pek azdır ve bilfiil vazifedar olmayanlara malayani ve ehemmiyetsizdir ve kıymeti yoktur. Fakat bizim iştigimiz Vazife-i Zaruriye-i İnsaniye ise, herkese her zaman ciddî alâkası var. Bu vazifemizi beğenmeyenler ve kaldırınlar, ölümü kaldırımlı ve kabri kapamalı!..

İkinci ve üçüncü **noktalar** şimdilik geri kaldı.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-i Nur'un Kerametlerindendir ki; Üstadımız Hazretleri: "Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risale-i Nur'a ilişmeyiniz! Risale-i Nur, âfâtin define Sadaka gibi vesile olmasından, ona karşı olan hücum ve onun ta'ili, âfâta karşı olan müdafaaşını zaîfleştirir. Eğer ilişirseniz, yakından bekleyen belalar, sel gibi üstünüze yağacaktır." diye, on senedir kerratla söylüyordu. Bu hususta şahid olduğumuz felâketler pek çoktur. Dört seneden beri Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine her ne vakit ilişilmiş ise; bir felâket, bir musibet takip etmiş ve Risale-i Nur'un ehemmiyetini ve âfâtin define vesile olduğunu göstermiştir. İşte Üstadımız Bediuzzaman'ın Risale-i Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde felâketler zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört felâket, Risale-i Nur'un bir Vesile-i Def-i Bela olduğunu gösterdi. Cenab-ı Hak, bize ve Risale-i Nur'a taarruz edenlerin Kalblerine İman ve başlarına Hakikati görecek Akıl ve göz İhsan etsin; bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın, **آمِينَ!**

Hüsrev

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bir Cilve-i İnayet-i Rabbaniyedir ki; daha Müdafaatımızı ve Evraklarımıza ve Kitapları görmeden, yalnız perde altında hissedib maarif vekilinin dehşetli püskürmesi ve hücumu, **Beşinci Şua** ve **Hücumat-ı Sitte'nin Zeyli** gibi gayet şiddetli mahrem Risaleleri en ehemmiyetli makamat bilfiil tenkid için tedkkî etmesi ve Müdafaatımın ciddî, dokunaklı küfr-ü mutlaka cûr'etkârane darbeleri Ankara'nın bize karşı çok şiddetli davranışmasını beklerken, mes'elenin azametine nisbeten gayet mülayimane belki musalahakârane vaziyet almış. Ve bu Cilve-i İnayetin bir Hikmeti de şudur: Risale-i Nur'un umum memlekete alâkası cihetiyle, umumî bir Dershanede ve büyük makamatta dikkat ve merakla okunmasıdır. Evet bu zamanda

böyle yüksek bir Ders, elbette böyle cem'iyetli ve küllî ve umumî dairelerde okunması, büyük bir İnayettir ve küfr-ü mutlaki kırdığına bir kuvvetli emaredir.

Kardeşlerim! Herhalde bu kadar sıkıntı ve zararı çeken zaîf bir kısım aile sahibleri, bir derece Risale-i Nur'dan ve bizden çekinmek, belki vazgeçmek için bir mazeret olabilir zanniyla, tahliyeden sonra değişimek ihtimaline binaen derim: Bu derece kıymetdar bir mala bu maddî ve manevî fiat veren ve bu azabı çeken, o maldan vazgeçmek büyük bir hasarettir. Hem her birisi, Risale-i Nur'un Eczalarını ve alâkadarlarını ve bizi muhafaza ve yardım ve hizmeti birden bıraksa; hem ona, hem bizlere lüzumsuz bir zarardır. Onun için; **İhtiyatla beraber, Sadakatı ve İrtibatı ve Hizmeti değiştirmemek lâzımdır.**

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bir Cilve-i İnayet-i Rabbaniye ve bir Himayet-i Hıfz-ı İlahiyedir ki; Ankara'da ehl-i vukuf heyeti, Risale-i Nur'un Hakikatlarına karşı mağlub olup, şiddetli tenkid ve itirazın çok esbabı var iken âdetâ beraetine karar verdiklerini işittim. Halbuki mahremlerin şedid ifadeleri ve müdafaatın dokunaklı meydan okumaları ve maarif vekilinin dehşetli hücumu ve ehl-i vukufun heyetine maarif dairesine mensub ehemmiyetli iki maddî feylesofların ve yeni icadlara tarafdar büyük bir âlimin bulunması ve bir seneden beri gizli zendeka komitesi aleyhimize Halk Fırkası'nı ve Maarifi sevketmesi cihetiyile, ehl-i vukufun pek şiddetli itirazları ve bizi ağır cezalarla ittiham etmelerini beklerken, Himayet ve İnayet-i Rahmaniyeimdada yetişip onlara Risale-i Nur'un yüksek makamını göstererek, şiddetli tenkidlerden vazgeçirmiştir. Hattâ bizi cezalardan kurtarmak fikriyle ve Eskişehir Mes'elesi ve 31 Mart hâdise-i meshuresiyle beni sâbıkâlı bir mücrim-i siyâsî nazarıyla baktırmamak ve sîrf Din ve İman için hareket ettiğimizi ve siyaset fikri bulunmadığını göstermek fikriyle demişler ki: "Said Nursî, eskiden beri arasına Peygambere Verasetlik davasında bulunur. Kur'an ve İman Hizmetinde Müceddidlik tavrını alır, yani bazan bir nevi cezbeye mağlub olup meczubane hareket eder." İşte bu Fıkra ile feylesofların dinsizce tabirler ile, kim olursa olsun din lehinde kuvvetli hareket edenlere: Vazifesi, Müceddidlik irsiyetiyle yapıyor diye, hem bir kısım Kardeşlerimiz haddimden çok ziyade

hüsн-ü zanlarını tenkid etmek, hem bana bir cezbe isnad ile şiddetlerimde beni siyasetten ve cezadan tebrie etmek ve bize muarız ve düşman olanları bir derece okşamak ve İşaret-i Kur'aniye ve Keramat-ı Aleviye ve Gavsiye Hakikatları kuvvetli olduklarını göstermek ve herkese kıyasen bende dahi bulunması tahminlerince muhakkak olan hubb-u câh ve enaniyet ve hodfüruşluğu kırmak için, o dinsizce feylesofane tabirini istimal etmişler. O tabire karşı, Risale-i Nur baştan nihayetine kadar güneş gibi bir cevabdır. Ve mesleğimiz, terk-i enaniyet ve Uhuvvet olmasından, bizde hodfürüşane şatahat bulunmadığından, Yeni Said'in Risale-i Nur zamanındaki mahviyet-kârane hayatı ve mübarek Kardeşlerinin ifratkârane hüsн-ü zanlarını hatırlaya bakmayarak mükerrer Derslerle ta'dil etmesi, o tabir ile işmam edilen manayı tam çürüttüyor, izale eder.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bize ihbar edene ve yazana zarar gelmemek için, şimdilik ehl-i vukufun ittifakıyla kararlarını size göndermeyeceğim. Bu son ehl-i vukuf, bütün kuvvetiyle bizi kurtarmak ve ehl-i dalalet ve bid'iyyatın şerrinden muhafaza etmek için çalışmışlar, bize isnad edilen bütün suçlardan tebrie ediyorlar. Ve Risale-i Nur'dan tam Ders allıklarını ihsas edib, Risale-i Nur'un ilmî ve İmanî kısmının ekseriyet-i mutlaka ile vâkıfane yazıldığını ve Said ise hem samîmî, hem ciddî kanaatlerini beyan ederek ondaki kuvvet ve iktidar; isnad edildiği gibi Tarîkat icadı veya cem'iyet kurmak veya hükûmet ile mübareze etmek değildir, belki yalnız Kur'anın Hakikatlarını muhtaçlara bildirmek kuvvet ve iktidarıdır diye müttefikan karar vermişler. Ve gayr-i ilmî tabir ettikleri mahremlere karşı demişler ki: "Bazan cezbeye ve şuurun heyecanına ve ihtilâl-i ruhiyeye kapılmasından, bu eserler ile mes'u'l olmamak lâzım geliyor." manasını ifham ediyorlar. Ve "**Eski Said**", "**Yeni Said**" tabirinde, iki şahsiyet ve ikincisinde fevkâlâde bir Kuvvet-i İmaniye ve İlм-i Hakaik-i Kur'aniye manasını, feylesofların hatırları için "Bir nevi cezbe ve ihtilâl-i dimağıye ihtimali var." diye hem bizi şiddetli tabiratın mes'uliyetinden kurtarmak, hem muarızlarımızı okşamak için "Sem u basar cihetinde hallüsinasyon hastalığı ihtimali nazar-ı dikkate alınabilir." demişler. Onların

bu ihtimalini esasıyla çürüten, ellerine geçen ve bütün Akılları geri bırakan Nur Risaleleri ve bütün avukatlara hayret veren Müdafaa ve **Meyve Risaleleri** kâfi ve vâfi bir cevabdır. Ben çok şükrediyorum ki, bir Hadîs-i Şerîfîn mazhariyeti bu ihtimal ile bana verilmiş. Hem o ehl-i vukuf, bütün Kardeşlerimizi ve beni tam tebrie edib derler: "Said'in âlimane ve vâkîfane Eserlerine İman ve Âhiretleri için bağlanmışlar; hiçbir cihette hükûmete karşı bir sû'-i kasdlarına dair bir sarahat ve bir emare, ne muhaberelerinde ve ne de Kitab ve Risalelerinde bulmadık." diye o heyetin ittifâkıyla karar verip biri feylesof Necati, biri Yusuf Ziya (âlim), biri de feylesof Yusuf namlarında imza etmişler. Latif bir Tevafuktur ki; biz bu hapse kendimiz hakkında bir Medrese-i Yusufiye ve **Meyve Risalesi** onun meyvesidir dediğimiz gibi, bu iki Yusuf dahi perde altında "Biz dahi o Medrese-i Yusufiye'deki Derse hissedarız" lisân-ı halleriyle ifade etmeleridir. Hem cezbeye latif bir delilleridir ki: "Otuzüçüncü Söz ve otuzuç pencereli Otuzüçüncü Mektub" gibi tabirleri, hem kendi kedisinin "Ya Rahîm! Ya Rahîm!" Tesbihini işitmesi, hem kendini bir mezar taşı görmesi, cezbe ve hallüsinasyon ihtimaline delil göstergeleridir.

Said Nursî

* * *

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Madem biz, çok emareelerle İnayet altındayız ve madem gayet çok ve insafsız düşmanlara karşı Risale-i Nur mağlub olmadı, maarif vekili'ni ve Halk Fırkası'ni bir derece susturdu ve madem bu kadar geniş bir sahada ve mes'elemizi pek ziyade i'zam ile hükûmeti telaşa düşürenler, her halde iftiralarını ve yalanlarını bir derece setretmeye bahaneler ile çalışacaklar; elbette bize lâzım: **Kemal-i Teslimiyetle Sabır ve temkinde bulunmak ve bilhassa inkisar-ı hayale düşmemek ve bazan ümidiñ hilaf-ı zuhuruyla me'yus olmamak ve muvakkat firtınalar ile sarsılmamak!** Evet, gerçi inkisar-ı hayal, ehl-i dünyada kuvve-i maneviyelerini ve şevklerini kırar; **fakat meşakkat ve Mücahede ve sıkıntıların altında İnayet ve Rahmetin**

iltifatlarını gören Risale-i Nur Şakirdlerine inkisar-ı hayal, gayretlerini ve ileri atulmasını ve ciddiyetlerini takviye etmek lâzım geliyor. Kırk sene evvel ehl-i siyaset, bana bir cinnet-i muvakkata isnadıyla timarhaneye sevkettiler. Ben onlara dedim: Sizin akıllılık dedığınızın çوغunu ben akılsızlık biliyorum; o çeşit akıldan istifa ediyorum;

وَكُلُّ النَّاسِ مَجْنُونٌ وَلِكِنْ عَلَى قَدَرِ الْهُوَى إِخْتَلَفَ الْجُنُونُ kaidesini

sizlerde görüyorum demiştim. Şimdi dahi beni ve Kardeşlerimi şiddetli bir mes'uliyetten kurtarmak fikriyle bana mahrem Risale cihetiyle arasına bir cezbe, bir cinnet-i muvakkata isnad edenlere aynı sözleri tekrarla beraber, iki cihetle memnunum:

B i r i s i : Hadîs-i Sahîhte vardır ki: "Bir adam Kemal-i İmanı kazandığına, avam-ı nâsın Akıllarının tavrı haricindeki yüksek hallerini mecnunluk, divanelik saymaları, onun Kemal-i İmanına ve tam İtikadına delalet eder." diye Ferman ediyor.

I k i n c i c i h e t : Ben, bu hapisteki Kardeşlerimin Selâmetleri ve Necatları ve zulmetten kurtulmaları için; değil yalnız bir divanelik isnadını, belki kemal-i fahir ve ferahla tamam Aklımı ve hayatı feda etmesini kabul ediyorum. Hattâ siz müناسib görürseniz, o üç zâtlara benim tarafımdan bir teşekkürname yazılsın ve onları manevî kazançlarımıza teşrik ettiğimiz bildirilsin.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Hizmet-i Kur'aniyede ve İmaniyede Hâlis Arkadaşlarım Ve Hak ve Hakikat ve Berzah ve Âhiret yolunda ayrılmaz Yoldaşlarım!

Biz birbirimizden ayrılmak zamanı yakın olması cihetiyle, sıkıntından neş'et eden gerginlikler ve kusurlar yüzünden "İhlas Risalesi"nin Düsturları muhafaza edilmediğinden, siz birbirinizle tamam helâllaşmak lâzımdır ve zarurîdir. Siz, birbirinize en fedakâr nesebî Kardeşten daha ziyade Kardeşiniz. Kardeş ise, Kardeşinin kusurunu örter, unutur ve affeder. Ben burada hilaf-ı me'mul ihtilafınızı ve enaniyetinizi nefس-i emmareye vermiyorum ve Risale-i Nur Şakirdlerine yakıştırıyorum; belki nefس-i emmaresini terkeden Evliyalarda dahi bulunan bir nevi muvakkat enaniyet telakki ediyorum. Siz benim bu hüsn-ü zannımı inad ile kırmayınız, barışınız.

Kardeşlerim!

Ehl-i vukuf raporundan anlaşılıyor ki: Risale-i Nur, bize karşı bütün muarız taifeleri mağlub ediyor ki; "**Hüccetullah-il Balığa**" ve "**İhtiyar**" ve "**Ihlas Risaleleri**"ni tekrar ile nazar-ı dikkati celbediyorlar. Hem gayet sathî ve cevabları pek zahir ve güya mutaassıbane hocavarı tenkidleri ve hiç münasebeti olmayan ve hakikî mutabık olan mes'eleleri anlamadan "mabeynlerinde tezad var" demeleri ve Risalelerin yüzde doksanını tamamıyla çekinmeyerek tasdik ve takdirleri ve teslimleri ve **Hücumat-ı Sitte Zeyli**'nin pek şiddetli bir surette yeni icadlara fetva verenleri cerh ve tezyif etmesine mukabil, yalnız nezahet-i lisaniye demişler. Ve dinsizler tarafından öldürülen mazlum ve dindar hristiyanlar Âhirzamanda bir nevi Şehid olabilir dediğimi; baş açık Namaz kılmak ve Türkçe Ezan okumağa Zeyl'in şiddet-i hücumunu zıt göstermeleri ile iktifa etmeleri, kat'iyyen onların Risale-i Nur'a karşı mağlubiyetlerini gösteriyor kanaatini veriyor.

Said Nursî

Ündördüncü Sua

İFADEMİN KISACIK BİR TETİMMESİ

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki:

Nazarınıza ve kanun adaletine takdim edilen ifademde bulunan; üç vecihle kanunsuz menzilimi basmak, beni sorguya çekmek ve tevkif etmek; üç büyük mahkemelerin hüरmetlerini kırmak ve haysiyet ve adaletlerine ilişmektir, belki istihfaf etmektedir.

Çünkü üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun, iki sene, yirmi senelik Kitablarımı ve Mektublarımı incedeninceye tedkikinden sonra; ittifakla hem bize beraet verildi, hem Kitablarımı ve Mektublarımı iade edildi. Ve beraetten sonra üç sene fevkalâde bir inziva ve şiddetli bir tarassud altında haftada yalnız zararsız bir Mektub bazı dostlarımı yazardım. Dünya ile alâkam kesilmiş gibi idi ki, serbestiyet verildiği halde memleketime gitmedim. Şimdi aynı mes'elede o üç mahkemenin âdilane hükümlerini hiçe saymak gibi mes'eleyi tazelendirmek, onların şerefini kırıyor. Benim hakkımda adalet eden o mahkemelerin haysiyetini muhafaza için mahkemenizden rica ederim. O aynı mes'ele olan "**Risale-i Nur**" ve "**cem'iyetçilik**" ve "**Tarîkatçılık**" ve "**ihlâl-i emniyet ve asayışi bozmak**" ihtimalinden başka bir sebeb, bir mes'ele bulunuz, beni onunla muahaze ediniz. Benim kusurlarım çoktur. **Ben de size mes'uliyetime dair yardım edeceğime dair karar verdim. Çünkü hapsin haricinde hapisten çok ziyade azab çektim. Şimdi benim için medar-ı rahat; ya kabir, ya hapistir.** Hakikaten hayattan usandım. Bu yirmi sene haps-i münferiddeki

tazib ve işkenceli tarassudlar, ihanetler artık yeter. Sonra Gayretullah'a dokunur, bu vatana yazık olur. Sizlere hatırlatıyorum. Bizim en metin Melce' ve Siperimiz:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ◊ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِهِ سَتَعِينَ

[Onsekiz sene süküttan sonra mecburiyet tahtında bu istida mahkemeye ve sureti Ankara'ya makama-ta verilmişken; tekrar vermeğe mecbur olduğum iddianameye karşı itiraznamemdir.]

Malûm olsun ki; Kastamonu'da üç defa menzilimi taharri etmek için gelen iki müddeiumumî ve iki taharri komiserine ve üçüncüde polis müdürüne ve altı-yedi komiser ve polislere ve Isparta'da müddeiumumûnîn suallerine ve Denizli ve Afyon Mahkemelerine karşı dediğim Ayn-ı Hakikat küçük bir Müdafaanın hülâsasıdır. Şöyle ki:

Onlara dedim: Ben, onsekiz-yirmi senedir münzevi yaşıyorum. Hem Kastamonu'da sekiz senedir karakol karşısında ve sair yerlerde dahi yirmi senedir daima tarassud ve nezaret altında kaç defa menzilimi taharri ettikleri halde, dünya ile, siyaset ile hiç bir tereşuh, hiç bir emare görülmeli. Eğer bir karışık halim olsaydı, oranın adliye ve zabıtası bilmedi veya bildi aldırmadı ise, elbette benden ziyade onlar mes'uldürler. Eğer yoksa, bütün dünyada kendi Âhireti ile meşgul olan münzevilere ilişilmediği halde, neden bana lüzumsuz, vatan ve millet zararına bu derece ilışiyorsunuz!

Biz Risale-i Nur Şakirdleri, Risale-i Nur'u değil dünya cereyanlarına, belki Kâinata da âlet edemeyiz. Hem Kur'an bizi siyasetten şiddetle men'etmiş. Evet Risale-i Nur'un Vazifesi ise, Hayat-ı Ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren kûfr-ü mutlaka karşı, İmanî olan Hakikatlarla gayet kat'î ve en mütemerrid zindik feylesofları dahi İmana getiren kuvvetli Bürhanlar ile Kur'ana Hizmet etmektir. Onun için Risale-i Nur'u hiçbir şeye âlet edemeyiz.

E v v e l â : Kur'anın elmas gibi Hakikatlarını, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-i siyaset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymetdar Hakikatlara ihanet etmemektir.

S â n i y e n : Risale-i Nur'un esas mesleği olan Şefkat, Hak ve Hakikat ve Vicdan, bizleri şiddetle siyasetten ve idareye ilişmekten men etmiş. Çünkü tokada ve belaya müstehak ve kûfr-ü mutlaka düşmüş bir-iki dinsize müteallik yedi-sekiz çoluk-çocuk, hasta, ihtiyar, masumlar bulunur. Musibet ve bela gelse, o bâçreler dahi yanarlar. **Bunun için, neticenin de husulu meşkuk olduğu halde, siyaset yoluyla idare ve asayışın zararına hayat-ı içtimaiyeye karışmaktan şiddetle men'edilmişiz.**

S â l i s e n : Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acib zamanda anarşilikten kurtulmak için beş Esas lâzım ve zarurîdir: **Hürmet, Merhamet, haramdan çekinmek, Emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir.** Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş Esası kuvvetli ve kudsî bir surette tesbit ve takdim ederek, asayışın temel taşını muhafaza ettiğine delil ise; bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüzbin adamı vatan ve millete zararsız birer užv-u nâfi' haline getirmesidir. Isparta ve Kastamonu vilayetleri buna şahiddir. Demek Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka eczalarına ilişenler, herhalde bilerek veya bilmeyerek anarşilik hesabına vatana ve millete Hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ederler. Risale-i Nur'un, yüzotuz Risalelerinin bu vatana yüzotuz büyük faidesini ve Hasenesini, vehham ehl-i gafletin sathî nazarlarında kusurlu tevehhüm edilen iki-üç Risalenin mevhüm zararları çürütemez. Onları bunlar ile çürüten, gayet derecede insafsız bir zalimdir.

Amma benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurları ise, bilmecburiye istemeyerek derim ki: Yirmiiki sene müddetinde gurbette haps-i münferid

hükümde, yalnız ve münzevi olarak hayat geçiren ve bu müddet zarfında ihtiyarıyla bir defa差别ya ve mecmâ-i nas büyük Câmilere gitmeyen ve çok tazyik ve sıkıntı verildiği halde, bütün emsali menfilere muhalif olarak istirahatı için birtek defa hükûmete müracaat etmeyen ve yirmi sene zarfında hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve merak etmeyen ve tam iki sene Kastamonu'da ve yedi sene başka menfalarında bütün yakın ve görüşen dostlarının şahadetiyle, küre-i arz yüzündeki boğuşmaları ve harpleri ve sulu olmuş ve olmamış ve daha kimler harb ettiklerini bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan ve üç sene yakınında konuşan radyoyu üç defadan başka dinlemeyen ve Hayat-ı Ebediyeyi imha eden ve hayat-ı dünyeviyeyi dahi elem içinde eleme, azab içinde azaba çeviren kûfr-ü mutlaka karşı galibane Risale-i Nur ile mukabele ettiğine Onun ile İmanlarını kurtaran yüzbin şahidin şahadetiyle isbat eden ve Kur'andan tereşuh eden Risale-i Nur ile ölümü yüzbin adam hakkında i'dam-ı ebedîden terhis tezkeresine çeviren bir adama bu derece ilişmek ve me'yus etmek ve onu ağlatmakla, o masum yüzbinler Kardaşlarını ağlatmaya hangi kanun var? Hangi maslahat var? Adalet namına emsalsiz bir gadr olmaz mı? Ve kanun hesabına, emsalsiz bir kanunsuzluk değil mi?

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi derseniz ki: Sen ve bir-iki Risalen rejime ve usûlümüze muhalif gidiyorsunuz?

E l c e v a b :

E v v e l e n : Bu yeni usûlünüzün münzevilerin çilehanelerine girmeye hiçbir hakkı yoktur.

S â n i y e n : Bir şeyi reddetmek ayrıdır, kalben kabul etmemek ayrıdır ve amel etmemek bütün bütün ayrıdır. Ehî-i hükûmet ele bakar, Kalbe bakmaz. İdare ve asayışe ilişmeyen şiddetli muhalifler, her hükûmette bulunur. Hattâ Hazret-i Ömer'in (R.A.) Taht-ı Hâkimiyetindeki hristiyanlara, Kanun-u Şeriatı ve Kur'anı inkâr ettikleri halde ilişilmiyordu. Hürriyet-i fikir ve serbestiyet-i vicdan düsturu ile Risale-i Nur'un bir kısım Şakirdleri; idareye dokunmamak şartıyla rejim ve usûlünü ilmen kabul etmezse ve muhalif amel etse hattâ rejimin sahibine adavet etse, onlara kanunen ilişilmez. Risaleler ise, o gibi Risalelere mahrem demmişiz, Nesrini men'etmişiz. Hattâ

bu defa bu hâdiseye sebebiyet veren Risale Kastamonu'da sekiz sene zarfında bir veya iki defa birtek Nûsha birisi bana getirdi. Aynı günde kaybettirdik. Şimdi siz onu zor ile teşhir ediyorsunuz ve iştihar da etti.

Malûmdur ki; bir mektubda kusur olsa, yalnız o kusurlu kelimeler sansür edilir, mütebâkisine izin verilir. Eskişehir Mahkemesinde dört ay tedkitat neticesinde, yüz Nur Risalelerinde medar-ı tenkid yalnız onbeş kelime bulmaları ve şimdi dörtüz sahifeli **Zülfikar**'in yalnız iki sahifede İrsiyet ve Tesettür Âyetlerinin otuz sene evvel yazılmış Tefsiri bulunması ve şimdiki kanun-u medenîye uygun gelmemesi kat'î isbat eder ki; onun hedefi dünya değil, herkes ona muhtaçtır. O dörtüz sahifelik herkese menfaatli **Zülfikar**, iki sahife için müsadere edilmez. O iki sahife çıkarılsın, o mecmuamız bize iade edilsin ve onun iadesi hakkımızdır.

Eğer dinsizliği bir nevi siyaset zannedib, bu hâdisede bazların dedikleri gibi derseniz: "Bu Risalelerin ile medeniyetimizi, keyfimizi bozuyorsun."

Ben de derim: "**Dinsiz bir millet yaşayamaz**" dünyaca bir umumî düsturdur ve bilhassa küfr-ü mutlak olsa Cehennem'den daha ziyade elîm bir azabı dünyada dahi verdigini, Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberi gayet kat'î bir surette isbat etmiş. O Risale ise, şimdî resmen tab'edildi. Bir

Müslüman **آلِعَيَادُ بِاللّٰهِ**, eğer irtidad etse, küfr-ü mutlaka düşer; bir derece yaşatan küfr-ü meşkukta kalmaz. Ecnebi dinsizleri gibi de olmaz. Ve lezzet-i hayat noktasında, mazi ve müstakbeli olmayan hayvandan yüz derece aşağı düşer. Çünkü geçmiş ve gelecek mevcudatın ölümleri ve ebedî müfarakatları, onun dalaleti cihetyle, onun kalbine mütemadiyen hadsiz firakları ve elemeleri yağıdırıyor. Eğer İman gelse Kalbe girse, birden o hadsiz dostlar diriliyorlar. "**Biz ölmemişiz, mahvolmamışız**" lisan-ı halleriyle diyerek, o cehennemî halet, Cennet lezzetine çevrilir. Madem Hakikat budur, size ihtar ediyorum: **Kur'an'a dayanan Risale-i Nur ile mübareze etmeyiniz. O mağlub olmaz, bu memlekete yazık olur.** (Haşiye) **O başka yere gider, yine tenvir eder. Hem eğer başımdaki saçlarım**

(Haşiye): Dört defa mübareze zamanında gelen dehşetli zelzeleler, "Yazık olur" hükümunü isbat ettiler.

adedince başlarım bulunsa hergün biri kesilse, Hakikat-ı Kur'aniyeye feda olan bu başı zendekaya ve küfr-ü mutlaka eğmem ve bu Hizmet-i İmaniye ve Nuriyeden vazgeçmem ve geçemem.

Yirmi seneden beri bir münzevinin elbette ifadedeki kusuruna bakılmaz. Risale-i Nur'u müdafaa ettiği için, sade haricinde çıktı denilmez. Madem Eskişehir Mahkemesi, mahrem ve gayr-ı mahrem yüz Risaleleri dört ay tedkikten sonra yalnız bir-iki Risalede hafif bir cezaya temas edecek bir-iki maddeden başka bulmamış ve yüzyirmi adamdan onbeşine altışar ay ceza verdi. Biz dahi bu cezayı çektil. Ve madem birkaç sene evvel Risale-i Nur'un bütün Eczaları Isparta hükümetinin eline geçti. Birkaç ay tedkikten sonra, sahiblerine iade edilmiş. Ve madem o cezadan sonra Kastamonu'da sekiz sene zarfında şiddetli taharriyatta zabıtayı ve adliyeyi alâkadar edecek bir teresûh bulunmamış. Ve madem Kastamonu'daki son taharride bir kısım Risalelerimin, hiç bulunmayacak ve neşredilmeyecek bir tarzda kaç sene evvel odun yığınları altına saklanmış olduğu göründü ve heyet-i zabıtaca tahakkuk etti. Ve madem Kastamonu'da polis müdürü ve adliyesi o saklanmış zararsız Kitablarımı bana iade etmek üzere katî söz verdikleri halde, ikinci gün birden Isparta'dan tevkif emri geldiğinden, daha o Emanetlerimi almadan sevkedildim. Ve madem Denizli ve Ankara Mahkemeleri bizi beraet ve umum Risalelerimizi bize iade ettiler. Elbette ve elbette bu mezkûr altı Hakikata binaen, Denizli Mahkemesi ve müddeiumumîsi gibi, Afyon adliyesi ve müddeiumumîsi benim çok ehemmiyetli bu hukukumu nazar-ı dikkate almaları, vazifeleri muktezasıdır. Ve hukuk-u umumiyyeyi müdafaa eden müddeiumumûden, Risale-i Nur münasebetiyle ehemmiyetli bir Hukuk-u Âmme hükmüne geçen bu şahsî hukukumu da müdafaa edeceğine ümidvarım ve bekliyorum.

Yirmiiki seneden beri hayat-ı içtimaiyeden çekilen ve şimdiki kanunları ve tarz-ı müdafayı bilmeyen ve Eskişehir ve Denizli Mahkemelerinde cerh edilmez yüz sahifelik müdafaatını, bu yeni mahkemeye karşı da aynen takdim eden ve o zamana kadar, kusurlarının cezasını çeken ve ondan sonra Kastamonu'da ve Emirdağ'nda mütemadiyen tarassud altında ve haps-i münferid tarzında yaşayan Yeni Said, sükütlile sözü Eski Said'e bırakıyor.

Eski Said de diyor ki: Yeni Said dünyadan yüzünü çevirdiği için, ehl-i dünya ile konuşmayı, müdafaat - ı kat'iyye mecburiyeti olmadan

yapmıyor, lüzum görmüyor. Fakat bu mes'elede çok masum rençber ve esnaf adamlar bize az bir münasebetiyle tevkif edilerek, iş zamanında, çoluk-çocuklarına nafaka tedarik edemediklerinden, şiddetli rikkatime dokundu. Derinden derine beni ağlattı. Kasem ederim, eğer mümkün olsaydı, onların bütün zahmetlerini kendime alırdım. Zâten bir kusur varsa benimdir. Onlar masumdurlar. İşte bu elîm halet için, Yeni Said'in sükütuna rağmen, ben diyorum: Madem Isparta ve Denizli ve Afyon müdde-umumîlerinin üzeri lüzumsuz suallerine bîçare Yeni Said cevab veriyor. Benim de, onuç sene evvel, başta Kaya Şükrü olarak, dâhiliye vekaletinden ve şimdiki adliye vekaletinden hukukumuzu müdafaa niyetiyle üç sual sormak bir hakkıdır.

B i r i n c i s i : Risale-i Nur'un Talebesi olmayan ve yanında yalnız âdi bir Mektubumuz bulunan Eğirdir'li bir adamın bir jandarma çavuşuya vukuatsız bir münakaşa-i lisaniyesi yüzünden, beni ve yüzyirmi adamı tevkif ile, dört ay mahkeme tahkikinden sonra, onbeş bîcareden başka bütün beraet kazanmakla, masumiyetleri tahakkuk eden, yüzden ziyade adamlara binler lira zarar vermek, hangi kanun iledir. Böyle imkânاتı vukuat yerinde istimal etmek hangi usûl iledir? Ve Denizli'de dokuz ay tedkikten sonra, beraet kazanan yetmiş bîcarelere binler lira zarar vermek, adaletin hangi düsturu iledir?

İ k i n c i S u a l : *وَلَا تَنْزِرُ وَازِرَةً وَزَرَّ أُخْرَى* Ferman-ı Esasî ile bir

Kardeşin hatasıyla, diğer öz Kardeşi mes'ul olmadığı halde, yanlış mana verilmemek için neşrini men'ettiğimiz ve sekiz sene zarfında, bir veya iki defa elime geçen ve yirmibeş seneden daha evvel aslı yazılan ve ehemmiyetli noktalarda İmanı şübhelerden ve manası anlaşılmayan bir kısım müteşabih Hadîsleri inkârdan kurtaran bir küçük Risalenin bizden uzak bir yerde, bilmediğimiz bir adamda bulunması ile ve yanlış mana verilmesiyle ve Kütahya ve Balıkesir tarafında bir dokunaklı Mektub bulunmasıyla bizleri o vakit Ramazan-ı Şerifte ve şimdi bu dehşetli soğukta pekçok masum rençber ve esnafları, hattâ âdi ve eski bir Mektubumuz yanında bulunmasıyla ve arabası beni gezdirmesiyle ve bize bir dostluk münasebetiyle veya bir Kitabımı okumasıyla tevkif edib, perişan etmek ve maddeten ve manen onlara ve vatana ve millete lüzumsuz bir

evham yüzünden, binler lira zarar vermek, hangi adalet kanunuyladır? Adliyeyi, hangi madde-i kanuniyesiyedir? Ayağımızı yanlış atmamak için, o kanunları bilmek taleb ederiz.

Evet hem Denizli'de, hem Afyon'da tevkifimizin bir sebebinin bir Hakikatı şudur ki: Bir kısım Hadîslerin manası ve tevili bilinmemesinden, "Akıl kabul etmiyor" diye inkâr edenlere karşı avamın İmanını kurtarmak fikriyle, çok zaman evvel Dâr-ül Hikmet-i İslâmîyede iken ve daha evvel aslı yazılan **Beşinci Şua** farz-ı muhal olarak, dünyaya ve siyasete baksa ve bu zamanda da yazılsa, madem gizlidir ve taharriyatta bizde bulunmadı ve gaybî haberleri doğrudur ve İmanî şübheleri izale eder ve asayıse dokunmuyor ve mübareze etmiyor ve yalnız ihbar eder ve şahısları tayin etmiyor ve ilmî bir Hakikati, külli bir surette beyan ediyor. Elbette o Hakikat-ı Hadîsiye bu zamanda dahi bir kısım şahıslara mutabık çıksa ve münakaşaşa sebeb olmamak için mahkemelerin teşhir ve neşirlerinden evvel bizce tam mahrem tutulsa, adalet cihetinde hiçbir vecihle bir suç teşkil etmez. Hem bir şeyi reddetmek ayrıdır ve ilmen kabul etmemek veya amel etmemek bütün bütün ayrıdır. O Risale yakın bir istikbalde gelecek bir rejimi ilmen kabul etmiyor diye bir suç olduğuna, dünyada adliyelerin bir kanunu bulunmasına ihtimal vermiyoruz.

E l h a s ı l: Hayat-ı Ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi dehşetli bir zehire çeviren ve lezzetini imha eden küfr-ü mutlaki otuz seneden beri köküyle kesen ve tabiiyyunun dehşetli bir fikr-i küfrîlerini öldürmeye muvaffak olan ve bu milletin iki Hayatının Saadet Düsturlarını hârika hüccetleriyle parlak bir surette isbat eden ve Kur'annın Hakikat-ı Arşıyesine dayanan Risale-i Nur, böyle küçük bir Risalenin bir-iki maddesiyle değil, belki bin kusuru dahi olsa onun binler büyük Haseneleri onları affettirir diye dava ediyoruz ve isbatına da hazırlız.

Ü ç ü n c ü s u a l : Bir mektubun yirmi kelimesinde beş kelime kusurlu görülse, o beş kelime sansür edilir. Mütebâkisine izin vermek bir düstur iken, Eskişehir Mahkemesi'nin dört ay tedikten sonra, yüzbin kelime içinde zahirî nazarda zararlı tevehhüm edilen yalnız onbeş kelimededen başka bulmamasıyla ve heyet-i vekile de dört yüz sahifeli **Zülfikar**'in yalnız iki sahifesinde (şimdiki kanuna uygun olmamasından) otuz sene evvel yazılan iki Âyetin Tefsirinden başka

ilişmemesi ve Denizli ve Ankara ehl-i vukufu onbeş sehvden başka ilişmemesiyle ve şimdiye kadar yüzbinler adamın ıslahına vesile olmasıyla, vatana ve millete bin büyük menfaatı tahakkuk eden Risale-i Nur'a, küçük bir Hizmet eden veya kendi İmanını kurtardığı için bir Risalesini yazan ve Emirdağ'ında garib ve ihtiyarlığıma şefkaten bana Kardeşlik eden Çalışkanlar gibi Rıza-yı İlahî için bana Hizmet eden bâçareleri iş mevsiminde ve dehşetli kışta taht-ı tevkife almak, hükümet-i cumhuriyetenin hangi prensibiyle kabil-i tevfik olabilir? Ve hangi kanunu, müsaade etmeye imkânı var?

Madem cumhuriyet prensipleri hürriyet-i vicdan kanunu ile dinsizlere ilişmiyor, elbette mümkün olduğu kadar dünyaya karışmayan ve ehl-i dünya ile mübareze etmeyen ve Âhiretine ve İmanına ve vatanına dahi nâfi' bir tarzda çalışan dindarlara da ilişmemek gerektir ve elzemdir. **Bin seneden beri bu milletin gıda ve ilâç gibi bir hacet-i zaruriyesi olan Takvayı ve Salihatı bu Mazhar-ı Enbiya olan Asya'da hükmeden ehl-i siyaset yasak etmez ve edemez biliyoruz.** Yirmi seneden beri münzevi yaşayan ve yirmi sene evvelki Said'in kafasıyla sorduğu bu suallerde bu zamanın tarz-ı telakkisine uygun gelmeyen kusurlarına bakmamak İnsaniyetin muktezasıdır.

Vatan ve millet ve asayişin menfaati hesabına bunu da hatırlatmak bir vazife-i vataniyem olması cihetiyile derim: Böyle bize ve Risale-i Nur'a az bir münasebetle taht-ı tevkife alınmak, güçendirmek yüzünden vatana ve asayışe dindarane menfaatı bulunan pekçok zâtları idare aleyhine çevirebilir, anarsılığe meydan verir. Evet Risale-i Nur ile İmanlarını kurtaran ve millete zararsız ve tam menfaatdar vaziyete girenler yüzbinden çok ziyadedir. Hükümet-i cumhuriyetenin belki her büyük dairesinde ve milletin her tabakasında faideli ve müstakimane bir surette bulunuyorlar. Bunları güçendirmek değil, belki himaye etmek elzemdir.

Şekvamızı dinlemeyen ve bizi söyletmeyen ve bahanelerle sıkıştıran bir kısım resmî adamlar, vatan aleyhinde anarsılığe meydan açıyorlar diye kuvvetli bir vehim hatırlımıza geliyor.

Hem maslahat-ı hükümet namına derim: Madem **Beşinci Şua'**ı hem Denizli, hem Ankara Mahkemeleri tedkik edib ilişmemişler, bize verdiler. Elbette Onu, yeniden resmiyete koyup dedikodulara meydan açmamak, idarece zarurîdir. Biz o Risaleyi, mahkemelerin

ellerine geçmeden ve Onu teşhirlerinden evvel gizlediğimiz gibi, Afyon hükûmet ve mahkemesi dahi Onu medar-ı sual ve cevab etmemeli. Çünkü kuvvetlidir, reddedilmez! Kabl-el vuku' haber vermiş, doğru çıkmış. Hem hedefi dünya değil, olsa olsa ölmüş gitmiş bir şahsa, müteaddid manalarından bir manası muvafik geliyor. Onun dostluğu taassubuya o Gaybî İhbarı ve manayı, resmiyete koymamayı ve bizi onunla muahaze etmekle daha ziyade teşhirine yol açmamayı, vatan ve millet ve asayiş ve idare hesabına ihtar etmeye Vicdanım beni mecbur eyledi.

* * *

AFYON MÜDDEİUMUMÎSİ VE MAHKEME REİSİ VE A'ZALARINA

**[Denizli'nin adliyesine hukukumu müdafaa için arzettiğim
"Dokuz Esas"ı aynen size de takdim ediyorum.]**

Yirmi senedir hayat-1 içtimaiyeyi ve bilhassa böyle resmî ve ince ve siyâsi hayatı terketmişim. O hallere karşı alınması lâzım gelen vaziyeti bilmiyorum ve düşünmüyorum ve düşünmesi beni cidden incitiyor. Fakat mecburiyetle başka mahkemedede insafsız bir zâtın intizamsız ve mükerrer ve lüzumsuz pekçok suallerine verdiği cevapların Hâtimesi ve hülâsası olan bu intizamsız Müdafaatım ve istidamda belki sade harici ve lüzumsuz tekrarat ve intizamsızlık ve aleyhime donecek şiddetli tabirler ve bilmediğim yeni kanunlara muhalif ifadeler bulunabilir. Fakat madem Hakikat üzere gidiyor, Hakikatın hatırı için o kusurlara bakmamak gerektir. O istida ve müdafaatım, "Dokuz Esas" üzerine gidiyor.

B i r i n c i s i : Madem hükûmet-i cumhuriye, cumhuriyetteki hürriyet-i vicdan düsturyla, dinsizlere ve sefahetçilere ilişmüyor. Elbette Dindarlara ve Takvacılara da ilişmemek gerektir. Ve madem dinsiz bir millet yaşamaz ve Asya din noktasında Avrupa'ya benzemez ve İslâmiyet hayat-1 şahsiye ve uhreviye cihetinde hristiyanlığa uymaz ve dinsiz bir Müslüman başka dinsizler gibi olmaz. Ve bu bin seneden beri dünyayı Diyanetle ışıklandıran ve bütün dünyanın tehacümatına karşı, Salabet-i Diniyesini Kahramanane müdafaa eden bu vatandaki milletin bir ihtiyac-1 fitrîsi hükmüne geçen Diyanet, Salahat ve bilhassa İman Hakikatlarının öğrenmesi yerlerine hiçbir terakkiyat, hiçbir medeniyet tutamaz ve o ihtiyacı onlara unutturamaz. **Elbette bu vatandaki millete hükmeden bir hükûmet, Risale-i Nur'a adalet ve kanun ve asayiş cihetinde ilişmez ve ilişirmemeli.**

I k i n c i E s a s : Madem bir şeyi reddetmek başkadır ve onun ile amel etmemek bütün bütün başkadır. Ve her hükûmette şiddetli muhalifler bulunur ve mecusi hâkimiyeti altında Müslümanlar ve Hükûmet-i İslâmiye-i Ömeriyede yahudiler ve hıristiyanlar bulunması ve asayette ve idareye ilişmeyenin hürriyet-i şahsiyesi her hükûmette vardır ve ilişilmez ve hükûmet ele bakar, Kalbe bakmaz. Ve madem asayette ve idareye ve siyasete ilişmek isteyen herhalde hiç şüphesiz gazetelerle ve dünya hâdisatı ile alâkadar olacak, tâ kendine yardım eden cereyanları ve vaziyetleri ve hâdisatı bilsin, tâ yanlış ayağını atmasın. Ve Risale-i Nur ise; Şakirdlerini o derece men'etmiş ki, benim yakın dostlarım biliyorlar ki; yirmibeş senedir değil gazeteleri okumak, belki sormasını ve merak etmesini ve düşünmesini bana terketti. Şimdi on senedir, kat'iyyen dünya cereyanlarından ve vaziyetlerinden, Alman'ın mağlubiyeti ve bolşevik'in istilasından başka hiçbir haber almayacak derecede beni hayat-ı içtimaiyeden çekmiş. Elbette ve elbette, hikmet-i hükûmet kanun-u siyaset ve düstur-u adalet bana ve benim gibi Kardeşlerime ilişsenez ve ilişen herhalde ya evhamından, ya garazından veya inadından ilişir.

Ü ç ü n c ü E s a s : Sâbık mahkememizde bir müddeiumumîn'in yanlış bir mana ile **Beşinci Şua'**ya dair suallerinde kanun hesabına değil, belki bir ölmüş şahsin dostluğu taassubu hesabına manasız ve lüzumsuz itirazları sebebiyle bu gelecek uzunca tafsîlâtı vermeğe mecbur oldum.

E v v e l â : Bu Beşinci Şua'yı hükûmetin eline geçmeden evvel biz mahrem tutuyorduk. Hem bütün taharrilerde bende bulunmadı. Hem maksadı yalnız avamın İmanlarını şübhelerden ve müteşabih Hadisleri inkârdan kurtarmaktır. Dünya cihetine üçüncü, dördüncü derecede, dolayısıyla bakar. Hem verdiği haberler doğrudur. Hem ehl-i siyaset ve dünya ile mübareze etmiyor, yalnız ihbar eder. Hem şahısları tayin etmiyor. Külli bir surette, bir Hakikat-ı Hadisiyeyi beyan eder. Fakat o külli Hakikati bu asırdaki dehşetli bir şahsa tam tatbik etmişler. Onun için bu senelerde yeni Te'lif edilmiş zanniyla itiraz ettiler. Hem o Risalenin aslı, Dâr-ül Hikmet'ten daha eskidir. Yalnız bir zaman sonra tanzim edildi, Risale-i Nur'a girdi. Şöyle ki:

Bundan kırk sene evvel ve hürriyetten bir sene evvel İstanbul'a geldim. O zaman Japonya'nın baş kumandanı, İslâm Ülemasından

dinî bazı sualler sormuþtu. Onları İstanbul Hocaları benden sordular. Hem çok şeyleri o münasebetle sual ettiler. Ezcümle, bir Hadîste: "Âhirzamanda dehşetli bir şahis sabah kalkar, alnında **هَذَا كَافِرٌ** yazılmış bulunur" diye Hadîs var deyip benden sordular. Dedim: "Bir acib şahis, bu milletin başına geçer ve sabah kalkar başına şapka giyer ve giydirir." Bu cevabdandan sonra bunu sordular: "Acaba o zaman onu giyen kâfir olmaz mı?" Dedim: "Şapka başa gelecek, Secdeye gitme diyecek. Fakat baştaki İman o şapkayı da Secdeye getirecek, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Müslüman edecek." Sonra dediler: "Aynı şahis bir su içecek, onun eli delinecek ve bu hâdise ile **Süfyan** olduğu bilinecek?" Ben de cevaben dedim: "Bir darb-ı mesel var: Çok israflı adama "eli deliktir" denilir. Yani elinde mal durmuyor, akiyor, zayı' oluyor, deniliyor. İşte o dehşetli adam bir su olan rakiya mübtela olup, onun ile hasta olacak ve kendisi hadsiz israfata girecek, başkalarını da alıstıracak." Sonra birisi sordu ki: "O öldüğü zaman İstanbul'da Dikili Taþ'ta şeytan dünyaya bağıracak ki; filan öldü." O vakit ben dedim: "Telgrafla haber verilecek." Fakat bir zaman sonra radyo çıkışmış işittim. Eski cevabım tam değilmiş bildim. Sekiz sene sonra Dâr-ül Hikmet'te iken dedim: "Şeytan gibi radyo ile dünyaya işittirecek." Sonra Sedd-i Zülkarneyn ve ye'cüç ve me'cüç ve dabbet-ül arz ve deccal ve Nüzul-ü İsa (A.S.) hakkında sualler sormuþlardı. Ben de cevab vermiştim. Hattâ eski Risalelerimde onlar kısmen yazılmışlar. Bir zaman sonra mustafa kemal iki defa şifre ile, Van vilayetinin eski valisi ve benim dostum Tahsin Bey'in vasıtasyyla beni - neşredilen Hutuvat-ı Sitte'ye mükâfaten taltif için- Ankara'ya celb etti, gittim. Şeyh Sünüsî Kürdçe lisani bilmediğinden beni onun yerinde yüzüz lira maaþla vilayat-ı şarkîye Vaizi Umumîsi, hem meb'uþ, hem diyanet riyaseti dairesinde Dâr-ül Hikmet a'zalarıyla beraber eski vazifem ile memnun etmek ve benim Van'da temelini attığım Medreset-üz Zehra ve şark dâr-ül fûnunuma Sultan Reþad'ın verdiği on dokuz bin altun lira -ikiyüz meb'uþ içinde yüzaltmışç meb'uþsun imzasıyla- yüzellibin banknota iblaþ edilerek kabul edildiği halde; ben Beþinci Şua aslının verdiği haberin bir kısmını, orada bir adamda gördüm. Mecburiyetle o çok ehemmiyetli vazifeleri bıraktım. Ve bu adamla başa çıkmaz, mukabele edilmez diye, dünyayı ve siyaseti ve hayat-ı içtimaiyeyi terk edip yalnız Îmanı kurtarmak yolunda vaktimi sarfettim. Fakat bazı zalim ve insafsız memurlar, bana dünyaya bakacak iki-üç Risaleyi

yazdırıldılar. Sonra bazı zâtlar, Âhirzaman hâdisatını haber veren müteşabih Hadîsleri sual etmek münasebetiyle, o eski Risalenin aslını tanzim ettim. Risale-i Nur'un Beşinci Şua'namını aldı. Risale-i Nur'un numaraları, Te'lif tertibiyle değil.. Meselâ, Otuzüçüncü Mektub, Birinci Mektub'dan daha evvel Te'lif edilmiş ve bu Beşinci Şua'nın aslı ve Risale-i Nur'un bir kısım Eczaları, Risale-i Nur'dan evvel Te'lif edilmiş. Her ne ise.. Bu makamda bir müddeiumumûnîn, mustafa kemal'e dostluğu taassubuyla, kanunsuz ve lüzumsuz ve yanlış itiraz ve sualleri beni bu sade harici gibi izahatı vermeğe mecbur eyledi. Ben onun, adliye kanunu namına tamamen şâhsî ve kanunsuz bir sözünü misal olarak beyan ediyorum.

Dedi: "Beşinci Şua'da sen hiç kalben nedamet etmedin mi ki, onu rakıdan ve şarabdan su tulumbası gibi tabirlerle tezyif etmişsin?" Ben onun bütün bütün manasız ve yanlış ve dostluk taassubuna mukabil derim: Kahraman ordunun zaferi ve şerefi ona verilmez, yalnız onun bir hissesi olabilir. Nasılkı ordunun ganîmeti, malları, Erzakları bir kumandana verilse zulümdür, dehşetli bir haksızlıktır. Evet nasıl o insafsız, o çok kusurlu adamı sevmemekle beni ittiham etti, âdetâ vatan haini yaptı. Ben de onu, orduyu sevmemekle ittiham ediyorum. Çünkü bütün şerefi ve manevî ganîmeti o dostuna verip, orduyu şerefsiz bırakıyor. Hakikat ise, müsbet şeyler, Haseneler, iyilikler cemaate, orduya tevzi edilir ve menfiler ve tahribat ve kusurlar başa verilir. Çünkü bir şeyin Vücudu, bütün şeraitin ve erkânının Vücudu ile olur ki; kumandan yalnız bir şarttır. Ve o şeyin ademi ve bozulması ise, bir şartın ademi ile ve bir rüknün bozulması ile olur, mahvolur, bozulur. O fenalık başa ve reise verilebilir. İyilikler ve Haseneler, ekseriyetle müsbet ve vücutudır. Başlar sahib çıkamazlar. Fenâlikler ve kusurlar, ademidir ve tahribidir. Reisler mes'ul olurlar. Hak ve Hakikat böyle iken nasılkı bir aşiret fütuhat yapsa "Âferin Hasan Ağa," mağlub olsa "Aşirete tuh" diye aşiret tezyif edilse, bütün bütün Hakikatin aksine hükmedilir. Aynen öyle de; beni ittiham eden o müddeî bütün bütün Hak ve Hakikatin aksine bir hatasıyla, güya adliye kanunu namına hükmetti.

Aynen bunun hatası gibi: Eski harb-i umumîden biraz evvel, ben Van'da iken bazı dindar ve müttaki zâtlar yanına geldiler. Dediler ki: "Bazı kumandanlarda dinsizlik oluyor, gel bize iştirak et. Biz bu reislere isyan edeceğiz."

B e n d e d e d i m : "O fenalıkler ve o dinsizlikler, o gibi kumandanlara mahsustur. Ordu onun ile mes'ul olmaz. Bu Osmanlı ordusunda belki yüzbin Evliya var. Ben bu orduya karşı kılıç çekmem ve size iştirak etmem." O zâtlar benden ayrıldılar, kılıç çektiler, neticesiz Bitlis hâdisesi vücuda geldi. Az zaman sonra, harb-i umumi patladı. O ordu, Din namına iştirak etti, Cihada girdi. O ordudan yüzbin Şehidler Evliya mertebesine çıkip beni o Davamda tasdik edib kanlarıyla Velayet Fermanlarını imzaladılar. Her ne ise.. biraz uzun söylemeye mecbur oldum. Çünkü hiçbir hissiyatla ve haricî tesiratla müteessir olmamak mahiyetinin kat'î bir hassası bulunan Adalet Hakikati namına, cüz'î ve hata hissiyat ve tarafgirlik ile bize ve Risale-i Nur'a karşı müzeyyifane hareket eden bir müddeiumumânın acib vaziyeti, beni bu uzun ifadeye sevketti.

D ö r d ü n c ü E s a s : Eskişehir Mahkemesi, üzerî Risaleleri ve Mektubları dört ay tedkikten sonra yalnız yüzyirmi adamdan, onbeş adama altışar ay ceza ve bana da, yüz Risaleden yalnız bir-iki Risalede onbeş kelime ile bir sene ceza verebildi. Tarîkatçılık ve cem'iyetçilik ve şapka mes'elelerinde beraet ettirdiler. Biz dahi o cezayı çektil. Ondan sonra Kastamonu'da çok defa taharrülerde hiçbir ilişğimi bulmadılar. Ve kaç sene evvel Isparta'da mahrem ve gayr-î mahrem Risale-i Nur'un bütün Eczaları bilâ-istisna hükûmetin eline geçti. Üç ay tedkikten sonra umumu sahiblerine iade edildi. Birkaç sene sonra, Denizli ve Ankara Mahkemelerinde bütün Risaleler iki sene kaldı. Tamamen bize iade edildi. Madem Hakikat budur: Beni ve Risale-i Nur'un Şakirdlerini ittiham eden ve o gibi kanun namına kanunsuz ve garazla ve hissiyatla bizi muahaze edenler, elbette bizden evvel hem Eskişehir Mahkemesini, hem Kastamonu hükûmetini ve zabıtاسını, hem Isparta Adliyesini, hem Denizli Mahkemesini, hem Ankara'nın Ağır Ceza Mahkemesini ittiham edib, onları -varsayısu- tam teşrik ediyorlar. Çünkü bir suçumuz olsa idi, bu üç-dört hükûmet yakınında çok zaman tecessüsyle görmedi veya aldırmadı ve iki mahkeme iki sene incedenince bakıp bilmedi veya aldırmadı; bizden ziyade onlar suçlu olurlar. Halbuki bizde dünyaya karışmak arzusu bulunsaydı, böyle sinek viziltisi gibi değil, top güllesi gibi ses ve patlak verecekti.

Evet 31 Mart'ta Divan-ı Harb-i Örfî'de ve mustafa kemal'in hiddetine karşı divan-ı riyasette, şiddetli ve dokunaklı ve serbest

müdafaa eden bir adam, onsekiz sene zarfında kimseye sezdirmeden dünya entrikalarını çeviriyor diye onu ittiham eden, elbette bir garazla eder. Biz Denizli müddeiumumâsından ümid ettiğimiz gibi, Afyon müddeiumumâsından de ümid ederiz ki; bizi böylelerin itirazından ve garazlarından kurtarsın ve Hakikat-ı Adaleti göstersinler.

B e ş i n c i E s a s : Risale-i Nur Şakirdlerinin, mümkün olduğu kadar, siyasete ve idare işine ve hükümetin icraatına karışmamak bir Düstur-u Esasîleridir. Çünkü hâlisane Hizmet-i Kur'aniye, onlara her şeye bedel kâfi geliyor.

Hem şimdi hükmeden öyle kuvvetli cereyanlar içinde siyasete girenlerden hiçbir kimse, istiklaliyetini ve İhlasını muhafaza edemez. Herhalde bir cereyan onun hareketini kendi hesabına alacak, dünyevî maksadına âlet edecek. **O Hizmetin Kudsiyetini bozacak.** Hem maddî mübarezede şu asrın bir düsturu olan eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdad ile, birinin hatasıyla onun masum çok tarafdarlarını ezmek lâzım gelecek. Yoksa, mağlub düşecek. Hem dünya için, Dinini bırakan veya âlet edenlerin nazarlarında Kur'anın hiçbir şeye âlet olmayan kudsî Hakikatları bir propaganda-i siyasette âlet olmuş tevehhüm edilecek. Hem milletin her tabakası; muvafiki ve muhalifi, memuru ve âmisinin o Hakikatlarda hisseleri var ve onlara muhtaçtırular. Risale-i Nur Şakirdleri, tam bîtarafane kalmak için siyaseti ve maddî mübarezeyi tam bırakmak ve hiç karışmak lâzım gelmiş.

A l t i n c i E s a s : Bu mes'elede benim şahsımın veya bazı Kardeşlerimin kusuruyla Risale-i Nur'a hücum edilmez. **O doğrudan doğruya Kur'ana bağlanmış ve Kur'an dahi Arş-ı A'zamla bağlıdır.** **Kimin haddi var, elini oraya uzatsın ve o kuvvetli ipleri çözsün.** Hem bu memlekete maddî ve manevî Bereketi ve fevkâlâde Hizmeti, otuzuç Ayat-ı Kur'aniyenin işaretıyla ve İmam-ı Ali Radîyallahü Anh'ın üç Keramet-i Gaybiyesi ile ve Gavs-ı A'zam'in (K.S.) katî İhbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur; bizim âdi ve şahsî kusurlarımızla mes'ul olmaz ve olamaz ve olmamalı. Yoksa bu memlekete hem maddî, hem manevî telafi edilmeyecek derecede zarar olacak.

Risale-i Nur'a karşı gizli düşmanlarımızdan bazı zindikların şeytanet-ile çevrilen plânlar ve hücumlar **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bozulacaklar, onun Şakirdleri başkalara kıyas edilmez, dağıtılmaz, vazgeçirilmez,

Cenab-ı Hakk'ın İnayetiyle mağlub edilmezler. Eğer maddî müdafaaadan Kur'an men'etmeseydi, bu milletin can damarı hükmünde umumun tevec-cühünü kazanan ve her tarafta bulunan o Şakirdler, Şeyh Said ve Menemen hâdiseleri gibi cüz'î ve neticesiz hâdiselerle bulaşmazlar. Allah etmesin, eğer mecburiyet-i kat'îyye derecesinde onlara zulmedilse ve Risale-i Nur'a hücum edilse, elbette hükümeti iğfal eden zındıklar ve müنafiklar bin derece pişman olacaklar.

E l h a s ı l; madem biz ehl-i dünyanın dünyalarına ilişmiyoruz, onlar da bizim Âhiretimize ve İmanî Hizmetimize ilişmesinler.

[Eskişehir Mahkemesinde gizli kalmış ve resmen zabta
geçmemiş ve Müdafaatımda dahi yazılmamış bir eski
hatırayı ve latif bir kissa-i müdafaayı beyan ediyorum.]

Orada benden sordular ki: Cumhuriyet hakkında fikrin nedir? Ben de dedim: Yaşılı mahkeme reisinden başka daha siz dünyaya gelmeden, ben dindar bir cumhuriyetçi olduğumu elinizdeki tarihçe-i hayatım isbat eder. Hülâsası şudur ki: O zaman şimdiki gibi, hâli bir Türbe Kubbesinde İnzivada idim, bana çorba getiliyordu. Ben de tanelerini karıncalara veriyordum, ekmeğimi onun suyu ile yerdim. Benden sordular, ben dedim: Bu karınca ve arı milletleri cumhuriyetçidirler. Cumhuriyetperverliklerine hürmeten taneleri karıncalara veriyorum. Sonra dediler: Sen Selef-i Sâlihîne muhalefet ediyorsun? Cevaben diyordum: Hulefa-i Raşîdîn hem Halife hem Reis-i Cumhur idiler. Siddîk-ı Ekber (R.A.) Aşere-i Mübeşşere'ye ve Sahabe-i Kiram'a elbette Reis-i Cumhur hükmünde idi. Fakat manasız isim ve resim değil, belki Hakikat-ı Adaleti ve Hürriyet-i Şer'iyyeyi taşıyan mana-yı dindar cumhuriyetin Reisleri idiler.

İşte ey müddeiumumû ve mahkeme a'zaları! Elli seneden beri bende olan bir fikrin aksiyile, beni ittiham ediyorsunuz. Eğer lâik cumhuriyet soruyorsanız, ben biliyorum ki; lâik manası, bîtaraf kalmak, yani hürriyet-i vicdan düsturuyla, dinsizlere ve sefahetçilere ilişmediği gibi dindarlara ve takvacılara da ilişmez bir hükümet telakki ederim. Yirmibeş senedir hayat-ı siyasiye ve içtimaiyeden çekilmişim. Hükümet-i cumhuriye ne hal kesbettiğini bilmiyorum. **آلِيَّادُ بِاللَّهِ**, eğer dinsizlik hesabına, İmanına ve Âhiretine çalışanları mes'ul edecek kanunları yapan ve kabul eden bir dehşetli şekle girmiştir ise, bunu size bilâ-perva ilân ve ihtar ederim ki: **Bin canım**

olsa, İmana ve Âhiretime feda etmeğe hazırım. Ne yaparsanız yapınız!

Benim son sözüm حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ olarak sizin beni i'dam ve

ağır ceza ile zulmen mahkûm etmenize mukabil derim: **Ben Risale-i Nur'un Keşf-i Kat'isiyle i'dam olmuyorum, belki terhis edilip, Nur ve Saadet Âlemine gidiyorum ve sizi, ey gizli düşmanlarımız ve dalâlet hesabına bizi ezen bedbahtlar!** İ'dam-ı ebedî ile ve daimî haps-i münferid ile mahkûm bildığımden ve gördüğümden tamamıyla intikamımı sizden alarak **Kemal-i Rahat-ı Kalb ile Teslim-i Ruh etmeye hazırlım..** Onlara demiştüm.

Y e d i n c i E s a s : Afyon Mahkemesi başka yerlerdeki sathî tahkikata binaen bize bir cem'iyet-i siyasiye noktasında bakmış. Buna cevabımız:

E v v e l â : Bütün benim ile arkadaşlık eden zâtların şahadetiyle ondokuz seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve sormayan ve bu on sene beş aydır harb-i umumîden, Alman'ın mağlubiyetinden ve komünistin dehşetinden başka hiçbir haber almayan ve merak etmeyen ve bilmeyen bir adamın elbette siyasetle hiçbir alâkası yoktur ve siyâsi cem'iyeterle hiçbir münasebeti olmaz.

S â n i y e n : Risale-i Nur'un yüzotuz parçaları meydandadır. İçinde İmanî Hakikatlardan başka bir hedef, bir maksad-ı dünyevî olmadığını anlayan Eskişehir Mahkemesi, -yalnız bir-iki Risaleden başka- ilişmemesi ve Denizli Mahkemesi hiçbirine ilişmemesi ve koca Kastamonu zabıtاسının sekiz sene zarfında daimî tarassudla beraber iki hizmetçimden ve yalnız üç adamdan başka bahane ile müttehem hiçbir kimseyi bulmaması katî bir hüccettir ki: Risale-i Nur Şakirdleri hiçbir vecihle siyâsi cem'iyet değiller. Eğer iddianamedeki cem'iyetten maksadı, İmanî ve Uhrevî bir Cemaat ise; ona cevaben deriz ki: Eğer dâr-ül fünen talebelerine ve her nevi esnafa birer cem'iyet namı verilse, bize de o neviden bir cem'iyet namı verilebilir. Eğer dinî hissiyatla emniyet-i dâhiliyeyi ihlâl edecek bir cemaat namı veriyorsanız, buna mukabil deriz: Yirmi sene zarfında bu firtinalı halde Nur Şakirdleri hiçbir yerde hiç bir vukuatla emniyet-i dâhiliyeye ilişmemeleri ve ilişikleri ne hükûmetçe ve ne de mahkemelerce kaydedilmemesi bu ittihamı yürütüyor. Eğer Hissiyat-ı Diniyeyi kuvvetlendirmesinden istikbalde emniyet-i dâhiliyeye zarar

verebilir diye bir cem'iyet namı verilmiş ise buna mukabil deriz:

Evvelen: Başta Diyanet Riyaseti, bütün vaizler aynı hizmeti görüyorlar.

Sâniyen: Risale-i Nur Şakirdlerinin değil emniyete ve asayışe zarar vermek, belki bütün kuvvet ve kanaatlarıyla milleti anarşilikten muhafaza ve emniyet ve asayışi temin etmek için çalışıklarına delil ise, birinci esasta beyan edilmiş.

Evet, biz bir Cemaatiz. Hedefimiz ve programımız evvelâ kendimi zi, sonra milletimizi i'dam-ı ebedîden ve daimî, berzahî haps-i münferidden kurtarmak ve vatandaşlarımı z anarşilikten ve serserilikten muhafaza etmek ve iki hayatımı z imhaya vesile olan zendekaya karşı Risale-i Nur'un çelik gibi Hakikatlariyla kendimizi muhafazadır.

S e k i z i n c i E s a s : Risalelerde bazı dokunaklı Cümleler var diye başka yerlerin nâkis ve sathî tahkikatlarına binaen bizi ittiham ediyorlar. Buna mukabil deriz: Madem maksadımız İman ve Âhirettir, ehl-i dünya ile mübareze değil. Ve madem o pek cüz'i ve yalnız bir-iki Risaleye mahsus ilişmek kasdi değil, belki maksadımıza yürütken onlara çarpılmış. Elbette bir garaz-ı siyâsi manasında olamaz. Ve madem imkânat başkadır, vukuat başkadır. Hakkımızda asayışe zarar yapmış değil "yapabilir" diye ittiham ise; herkes bir adamı öldürebilir diye ittiham gibi manasız bir ittihamdır. Ve madem yirmi sene müddetinde yirmibinler adamda ve binler Nûshalar ve Mektublarda hem Eskişehir, hem Kastamonu, hem Isparta, hem Denizli şiddetli tedkik ve taharrilerde hakikî bir suç teşkil edecek maddeleri bulamadılar. Eskişehir Mahkemesi bir şey bulamadığından mecburiyetle bir lastikli kanun maddesinden tek bir küçük Risale ile bizi mes'ul ettiği gibi; bütün Dinî Dersini vereni dahi mes'ul eder bir tarzda, yüz adamdan onbeş adama altışar ay ceza verebildi. Acaba bizim gibi bir adamin sizden olsa, bir senede yirmi mahrem Mektubları bu tarzda tedkik edilse, onu mes'ul ve mahcub edecek yirmi Cümle bulunmaz mı? Halbuki bizde yirmi bin adamdan yirmi bin Nûsha Risale ve Mektublarda hakikî mes'ul edecek yirmi Cümle bulamamalarından gösteriyor ki: **Risale-i Nur'un hedefi doğrudan doğruya Âhirettir. Dünya ile alş-verisi yoktur.**

Dokuzuncu Esas: Denizli Mahkemesi'nin insaflı müddeiumumâsının başka yerlerin insafsız ve sathî zabıtnamelerine binaen

iddianamede kaydettiği maddeler gibi Afyon Mahkemesi dahi sorguda gördüğümüz vaziyet delaletiyle, aleyhimizde aynı maddeler ve tarihsiz Mektublar; hem yirmi ve onbeş ve on sene zarfindaki muhaberelerden ve kat'ı cevabı üçüncü esasta ve iddiamın ikinci sualinde bulunan Beşinci Şa'a'da ve yüzotuz Risalelerin yalnız dört-beş Risalelerinde ve Eskişehir Mahkemesinin tedkikinden geçen ve cezasını çektiiren ve af kanunları gören ve Denizli beraetini gören Mektublar ve Risalelerde ittihamımıza medar bazı bahaneler var. Acaba 31 Mart hâdisesinde Bâb-ı Seraskeri'de Şeyhüislâm ve Ülemayı dinlemeyen sekiz taburu bir Nutuk ile itaate getiren bir adam, sekiz sene zarfında -zabitnamelere göre- çalışmış. Böyle yirmi-otuz adamı kandırabilmiş. Meselâ, koca Kastamonu'da beş adamı iğfal edebilmiş denilebilir mi? İşte Kastamonu'da, Denizli hâdisesinde mahrem ve gayr-ı mahrem bütün evrak ve Kitablarımı odunlar yiğini altından çıkarıp, üç ay tedkikten sonra yalnız Feyzi, Emin, Hilmi, Tevfik ve Sadık'tan başka kimseyi o koca Kastamonu'da bulmadılar. Bu beş Zât ise, Lillah için bana şahsî hizmet münasebetiyle ve üçbuçuk senede Emirdağ'ında üç Kardeş ve üç-dört adamı bulup göndermişler. Eğer o sathî zabitnameler gibi yapsa idim, beş-on değil belki beşyüz, belki beşbin ve belki beşyüz bin adamları kandırabilirdim. O zabitnamelerde ne kadar yanlışlar bulunduğuuna, Denizli Mahkemesinde söylediğim gibi bir-iki nümuneyi beyan ediyorum:

Zaman-ı Saadetten şimdkiye kadar câri bir Âdet-i İslâmiyeye ittibaen Risale-i Nur'un hususî menba'ları olan üzerî Ayat-ı Meşhureyi büyük bir En'am gibi **Hizb-i Kur'anî** yaptığımızı, "Dinde tahrifat yapıyor" diye muahaze etmişler.

Hem bir sene cezasını çektiğim ve mahrem tutulan ve zabitnamede kaydedildiği gibi odun yiğinları altından çıkarılan Tesettür Risalesi bu sene yazılmış ve neşredilmiş gibi, bizi ittiham etmek istiyor. Hem Ankara'da hükûmetin riyasetinde bulunan malûm birisine ettiğim itirazlara ve ağır sözlere karşı o reis mukabele etmeyip süküt etmesi ve o öldükten sonra, onun yanlığını gösteren bir Hakikat-ı Hadîsiyeyi kirk sene evvel beyandaki fitrî ve lüzumlu ve külli ve mahrem tenkidlerim, makam-ı iddia cerbezesiyle ona tam tatbik ile bize medar-ı mes'u利yet yapılmış. Ölmüş ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir şahsın hatırı nerede!. Hükûmetin ve milletin bir hatırlası ve Cenab-ı Hakk'ın bir Tecelli-i Hâkimiyeti olan Adalet Kanunları nerede!

Hem biz hükûmet-i cumhuriye esaslarından en ziyade kendimize medar-ı istinad ve onun ile kendimizi müdafaa ettiğimiz hürriyet-i vicdan esası, bizim aleyhimizde medar-ı mes'uliyet tutulmuş; güya biz hürriyet-i vicdan esasına muarız gidiyoruz.

Hem bir Risalede, medeniyetin seyyiatını ve kusurlarını tenkid ettiğimden hatır ve hayalime gelmeyen bir şeyi zabıtnamelede isnad ediyor: Güya ben radyo (Haşîye) ve tayyare ve şimendiferin kullanılmasını kabul etmiyorum diye, terakkiyat-ı hazırda aleyhinde bulunduğuyla mes'ul ediyor.

İşte bu nümunelere kıyasen ne kadar hilaf-ı adalet bir muamele olduğunu, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** insaflı ve adaletli olan Denizli müddeiumumîsi ve mahkemesi gibi, Afyon Mahkemesi göstererek, o zabıtnamele rin evhamlarına ehemmiyet vermeyecekler.

Hem en garibi şudur ki; bir yerde demişim: Cenab-ı Hakk'ın büyük Nimetleri olan tayyare ve şimendifer ve radyoyu, büyük şükür ile mukabele lâzım iken; beşer şükür etmedi, tayyarelerle başlarına bombalar yağdı. Ve radyo öyle büyük bir Nimet-i İlahiyedir ki ona mukabil şükür ise, **o radyo milyonlar dilli bir külli Hâfız-ı Kur'an olup zemin yüzündeki bütün İnsanlara Kur'anı dinlettirsin.** Yirminci Söz'de Kur'anın medeniyet hârikalarından gaybî haber verdigini beyan ederken, bir Âyetin işaretî olarak, kâfirler şimendiferle Âlem-i İslâmî mağlub ederler demişim. İslâmî bu hârikalara teşvik ettiğim halde bir sebeb-i ittiham olarak şimendifer, tayyare ve radyo gibi terakkiyat-ı hazırda aleyhindedir diye sâbık mahkemelerin bazı müddeiumumîleri bizi ittiham etmiş.

Hem hiçbir münasebeti olmadığı halde, bir adam Risale-i Nur'un ikinci bir ismi olan Risalet-ün Nur tabirinden, "Kur'anın Nurundan bir Risalettiir, yani bir İlhâmdır ve Risaletin Şeriat Vazifesini yapan bir Vâristir" demiş. Bir iddianamede başka yerin verdiği yanlış mana ile, güya "Risale-i Nur bir Resuldür" diye benim için bir sebeb-i ittiham tutulmuş.

Hem müdafaatımda yirmi yerde katî bir surette hüccetlerle isbat

(Haşîye): Radyo gibi azîm bir Nimet-i İlahiyeye karşı azîm bir şükür olmak için: "Radyo Kur'anı okuyup bütün zemin yüzündeki İnsanlara dinlettirip, küre-i havanın bir Hâfız-ı Kur'an olmasıdır." demiştim.

etmişiz ki, bütün dünyaya karşı da olsa Dini ve Kur'anı ve Risale-i Nur'u âlet edemeyiz ve edilmez ve biz onların bir Hakikatini dünya sultanatına değiştirmeyiz ve bilfiil öyleyiz. Ve bu davanın emareleri yirmi senede binlerdir. Halbuki şimdi Afyon sorgusunun gidişatında ve iddia-namede, başka zabıtname'lere binaen, güya bizim maksadımız ve sa'yımız dünya entrikalarını çevirmek ve dünya garazlarına koşmak ve Dini hasis şeylere âlet etmek ve Kudsiyetini düşürtmektir diye bizi ittiham ediyor. Madem öyledir, ben ve biz bütün kuvvetimizle deriz:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

AFYON MAHKEMESİNİN BİZİ İTTİHAM ETMESİNE KARŞI İTİRAZNAMEİN TETİMMESİDİR

[**Bu itirazımda muhatabım Afyon müddeîsi ve mahkemesi değil, belki başka yerlerdeki müddeiumumîlerin ve muhbîr ve taharricilerin yanlış ve nâkîs zabıtname'leriyle burada ve soru dairesindeki acib vaziyeti aleyhimize çeviren garazkâr ve vehham memurlardır.**]

Evvelen: Aslı faslı olmayan ve hatırıma gelmeyen bir siyâsî cem'iyet namını masum ve siyasetle hiç alâkaları olmayan Risale-i Nur Talebelerine takip ve o daire içine giren ve İman ve Âhiretinden başka bir maksadları bulunmayan bîçareleri o cem'iyetin naşiri veya faal bir rüknü veya mensubu veya Risale-i Nur'u okumuş ve okutmuş veya yazmış diye suçlu sayıp mahkemeye vermek ne kadar Adaletin mahiyetinden uzak olduğunun kat'î bir hücceti sudur ki: Kur'an aleyhinde yazılan, doktor duzu'nin ve sair zîndiklerin o muzîr eserlerini okuyanlar, hürriyet-i fikir ve hürriyet-i ilmiye düsturuyla suçlu sayılmadığı halde; Hakikat-1 Kur'aniyeyi ve İmaniyeyi öğrenmeye gayet muhtaç ve müştak olanlara güneş gibi bildiren Risale-i Nur'u okumak ve yazmak bir suç sayılmış. Ve hem yüz Risale içinde yanlış mana verilmemek için, mahkemelerin teşhirlerinden evvel

mahrem tuttuğumuz iki-üç Risalede yalnız birkaç Cümlelerini bahane gösterip ittiham etmiş. Halbuki o Risalelerden biri müstesna Eskişehir Mahkemesi tedkik etmiş, içabına bakmış, yalnız birtek Tesettür Risalesi'nin bir-iki mes'elesine ilişmiş ve müstesnasının hem istidamda ve hem itiraznamemde gayet kat'î cevabı verildiği ve "**Elimizde Nur var, siyaset topuzu yok.**" diye Eskişehir Mahkemesi'nde yirmi vecihle kat'î isbat edildiği ve Denizli Mahkemesi bilâ-istisna bütün Risaleleri tedkik etmiş hiçbirisine ilişmediği halde, o insafsız müddeâler, o iki-üç Risalenin üç-dört Cümlelerini bütün Risale-i Nur'a teşmil edib, hattâ dört yüz sahifeli **Zülfikar'**ı iki sahife için müsadere eder gibi, Risale-i Nur'u okuyan ve yazanı suçlu ve beni de hükûmet ile mübareze eder diye ittiham etmişler. Ben ve bana yakın ve benim ile görüşen dostlarımı işhad ve kasemle temin ederim ki: Bu on seneden ziyadeder ki; iki reis ve bir meb'ustan ve Kastamonu Valisinden başka, hükûmetin erkânını, vükelasını, kumandanlarını memurlarını, meb'uslarını kimler olduğunu kat'î bilmiyorum ve bilmeyi de merak etmemişim. Yalnız bir sene evvel bir-iki zât benim ile alâkadarlık göstermelerinden, beş-altı erkânını bildim. Acaba hiç imkâni var mı ki; bir adam mübareze ettiği adamları tanımıyor ve bilmeyi merak etmesin ve dost mu, düşman mı diye karşısındakini tanımmasına ehemmiyet vermesin? Bu hallerden anlaşılıyor ki, bil'iltizam herhalde beni perişan etmek için gayet asılsız bahaneleri icad ederler.

Madem keyfiyet böyledir.. ben de buradaki mahkemeye değil, belki o insafsızlara derim: Ben, sizin bana vereceğiniz en ağır cezanıza da beş para vermem ve hiç ehemmiyeti yok. Çünkü ben kabir kapısında, yetmişbeş yaşındayım. Böyle mazlum ve masum bir-iki sene hayatı, Şehadet mertebesiyle değiştirmek, benim için büyük Saadettir. Risale-i Nur'un binler Huccetleriyle kat'î İmanım var ki; ölüm bizim için bir terhis tezkeresidir. Eğer zahirî i'dam da olsa, bizim için bir saat zahmet, ebedî bir Saadetin ve Rahmetin anahtarı olur. Fakat siz ey gizli düşmanlar ve zendeka hesabına adliyeyi şaşırtan ve hükûmeti bizimle sebebsiz meşgul eden insafsızlar!. Kat'î biliniz ve titreyiniz ki; siz i'dam-ı ebedî ile ve ebedî haps-i münferid ile mahkûm oluyorsunuz. İntikamımız sizden pekçok muzaaf bir surette alınıyor görüyoruz. Hattâ size acıyoruz. Evet bu şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm Hakikatının elbette Hayattan ziyade bir istediği var. Ve onun i'damından kurtulmak çaresi, İnsanların her

mes'lesisinin fevkinde en büyük ve en ehemmiyetli ve en lüzumlu bir ihtiyac-ı zarurî ve kat'îsidir. Acaba bu çareyi kendine bulan Risale-i Nur Şakirdlerini ve o çareyi binler Huccetler ile buldurulan Risale-i Nur'u, âdi bahaneler ile ittihâm edenler ne kadar kendileri Hakikat ve Adalet nazarında müttehem oluyor, divaneler de anlar.

Bu insafsızları aldatan ve hiç münasebeti olmayan bir siyasi cem'iyet vəhmini veren üç maddedir:

Birincisi: Eskiden beri benim Talebelerim benim ile Kardeş gibi şiddetli alâkadar olmaları, bir cem'iyet vəhmini vermiş.

İkincisi: Risale-i Nur'un bazı Şakirdleri -her yerde bulunan ve cumhuriyet kanunları müsaade eden ve ilişmeyen- Cemaat-ı İslâmiye heyetleri gibi hareket etmelerinden bir cem'iyet zannedilmiş. Halbuki o mahdud üç-dört Şakirdin niyetleri cem'iyet-memiyet değil, belki sîrf Hizmet-i İmaniyede hâlis bir Kardeşlik ve uhrevî bir Tesanüddür.

Üçüncüsü: O insafsızlar kendilerini dalalet ve dünyaperestlikte bildiklerinden ve hükümetin bazı kanunlarını kendilerine müsaид bulduklarından fikren diyorlar ki: "Herhalde Said ve arkadaşları bizlere ve hükümetin, bizim medenîce nâmeşru hevesatımıza müsaaid kanunlarına muhaliftirler. Öyle ise, muhalif bir cem'iyet-i siyasiyedirler." Ben de derim:

Hey bedbahtlar! Eğer dünya ebedî olsaydı ve İnsan içinde daimî kalsa idi ve insanî vazifeler yalnız siyaset bulunsayıdı, belki bu iftiranızda bir mana bulunabilirdi. Hem eğer ben siyaset ile işe girseydim, yüz Risalelerde on Cümle değil, belki bin Cümleyi siyasetvari, mübarezekârane bulacaktınız. Hem farz-ı muhal olarak; eğer biz dahi sizin gibi bütün kuvvetimizle dünya maksadlarına ve keyiflerine ve siyasetlerine çalışıyoruz, diye.. -ki; şeytan da bunu inandırmağa çalışmıyor ve kimseye kabul ettiremez- haydi böyle de olsa, madem bu yirmi senede hiçbir vukuatımız gösterilmiyor. Hükümet ele bakar, Kalbe bakmaz ve herbir hükümette şiddetli muhalifler bulunur. Elbette adliye kanunu ile bizleri mes'ul etmezsiniz. Son sözüm:

حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

dir. Said Nursî

[Denizli beraetimizden sonra üç sene münzevi ve siyasetten alâkasız olduğum halde Afyon hapsini netice veren bu yeni hâdisenin on vecihle kanunsuz olduğunu beyan ediyorum.]

B i r i n c i s i : Üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun ve Ankara'nın yedi makamatında ve adliyelerin elinde iki sene Risale-i Nur tedkikten geçtiği halde, ittifak ile hiç biri muhalif kalmadan hem umum Risalelerin beraetine, hem Said ile beraber yetmişbeş arkadaşı birlikte beraet ettirildiği ve bir gün bile ceza verilmediği halde, yeniden evrak-ı muzırra gibi o Risalelere el uzatmak, ne derece kanunsuzdur, zerre kadar insafi olan bilir.

I k i n c i s i : Beraetten sonra üçbuçuk sene Emirdağ'nda münzevi, garib, kapısını hem dışarıdan kilit, hem içерiden sürgü ile kapayan ve yüzde bir adamı zarurî bir iş olmadan yanına kabul etmeyen ve yirmi seneden beri devam eden Te'lifini de bırakıp, daha Te'lif etmeyen bir adama dünya siyaseti için kapısının kilidini kırarak gelip, Arabî Evradından ve başındaki Levha-i İmaniyeden başka taharriciler birşey bulamadıkları halde, bu eziyetin verilmesi ne derece hilaf-ı kanun olduğunu zerre kadar insafi bulunan anlar.

Ü ç ü n c ü s ü : Mahkemedede dediği gibi: Yetmiş şahidin tasdiki ile, yedi sene harb-i umumîyi bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan ki, şimdi on senedir aynı halde bulunan ve yirmibeş seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve otuz seneden beri

أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَ السَّيَاةِ deyip siyasetten bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmiiki sene iğrençeli sıkıntılar çektiği halde ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini kendine celbetmemek ve siyasete karışmamak için bir defa istirahati için hükûmete müरacaat etmeyen bir adama, dehşetli bir siyâsi gibi ve siyâsi entrikacısı gibi onun menzilini ve inzivagâhını basıp hasta halinde emsalsiz bir sıkıntı vermek, hiçbir kanuna muvafık gelir mi? Zerre kadar Vicdanı bulunan, bu hale acıယacak!..

D ö r d ü n c ü s ü : Eskişehir Mahkemesinde altı ay tedkikten sonra, sebebi de cem'iyetçilik, Tarîkatçılık olduğu ve o evham bahanesiyle büyük reisin ona şahsî garazı ile onun aleyhinde bazı adliyecileri teşvik ettiği halde, cem'iyetçilik ve Tarîkatçılık ve Risale-i Nur cihetinde beraet ettirip, yalnız Risale-i Nur'un bir küçük parçası olan Tesettür Risalesi'ni bahane ederek kanun ile değil de, yalnız Kanaat-ı Vicdaniye ile yüz Şakird içinde beş-on Şakirde altışar ay ceza verdiler ki; tedkik zamanına kadar dörtbuçuk ay mevkuf, yani birbuçuk ay hapis kaldıkları ve on sene sonra Denizli Mahkemesi yine dokuz ay cem'iyetçilik ve Tarîkatçılık gibi birkaç bahane ile yirmi senelik bütün Mektubat ve Te'lifatlarını incedenince tedkik ile beraber, Ankara'nın Ağır Ceza Mahkemesine beş sandık Kitapları gönderdikleri ve iki sene o Kitaplar ve Mektublar, Ankara ve Denizli Mahkemelerinde tedkikten geçtikleri halde, o mahkemeler ittifakla cem'iyetçilik, Tarîkatçılık (Haşıye) vesair bahaneler cihetinde beraet kararı verip o Kitab ve Mektubları aynen sahiblerine iade ve Said'i arkadaşlarıyla beraber beraet ettirdikleri halde, bir siyâsî cem'iyetçi nazariyla ve entrilikçi bir adam tarzında onu ittiham etmek ve adliye memurlarını onun aleyhinde Tarîkat noktasında sevketmek, ne kadar kanunsuz olduğunu, İnsaniyeti sukat etmeye bilir.

B e ş i n c i s i : Benim ve Risale-i Nur'un mesleğinin Esası ve otuz seneden beri bir Düstur-u Hayatım olan Şefkat itibarıyle; bir masuma zarar gelmemek için, bana zulmeden canilere değil ilişmek, belki beddua ile de mukabele edemiyorum. Hattâ en şiddetli bir garaz ile bana zulmeden bazı fâsık belki dinsiz zalimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî belki beddua ile de mukabeleden beni o Şefkat men'ediyor. Çünkü o zalim gaddarın, ya peder ve vâlidesi gibi ihtiyar bîcarelere veya evlâdî gibi masumlara maddî zarar gelmemek için, o dört-beş masumların hatırlına binaen o zalim gaddara

(Haşıye): Nurların Esası ve hedefi, İman-ı Tahkîkî ve Hakikat-ı Kur'an'iyedir. Onun için üç mahkeme Tarîkat noktasında beraet vermişler. Hem bu yirmi senede hiçbir adam dememiş: "Said bana Tarîkat vermiş." Hem bin seneden beri bu milletin ekserecdâdi bağındığı bir meslek, sebeb-i mes'uliyet olamaz. Hem gizli münafiklar Hakikat-ı İslâmîyete Tarîkat namını takıp, bu milletin Dinine taarruz ettiklerine karşı galibane mukabele edenler, Tarîkatla ittiham edilmezler. Cem'iyet ise, Uhuvvet-i İslâmîye cihetinde bir uhrevî Kardeşliktir. Yoksa siyâsî cem'iyet olmadığına, üç mahkeme hükmü vermişler. O cihette beraet ettirmişler.

ilişmiyorum. Bazan da hakkımı Helâl ediyorum. İşte bu Sîrr-ı Şefkat içindir ki; idare ve asayışe kat'iiyen ilişmediğim gibi, bütün arkadaşlarımı o derece tavsiye etmisim ki, üç vilayetin insaflı zabıtalarının bir kısmı itiraf etmişler ki: **"Bu Nur Şakirdleri manevî bir zabıtadır; idare ve asayışi muhafaza ediyorlar."** dedikleri ve bu Hakikata binler şahid ve yirmi sene hayatıyla tasdikleri ve binler Şakirdlerin de zabıtaca hiç bir vukuat kaydetmemeleri ile teyid ettikleri halde, o bîçare adamin ihtilâlcî ve insafsız bir komiteci gibi menzilini basmak ve insafsız adamlar ona ihanet etmek ve menzilde bir şey bulamamakla beraber, yüz cinayeti bulunan bir adam gibi hattâ gayet kıymetdar ve antika ve Mu'cizeli Kur'anını ve başındaki levhalarını evrak-1 muzirra gibi toplamak, acaba hangi kanun müsaade eder? Böyle asayışe Hüsn-ü Ahlâk ile hizmet eden dindar binler Zâtları, evham yüzünden idare ve asayış aleyhine zorla sevketmek, hangi maslahat icabıdır?

A l t i n c i s i : Bundan otuz sene evvel, Cenab-ı Hakk'ın İnayetile dünyanın muvakkat şan ve şerefinin ve enaniyetli hodfüruşluğunu, şöhretperestliğinin ne kadar faidesiz ve manasız olduğunu hadsiz şükür olsun ki Kur'anın Feyziyle anlamış bir adamin, o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefsi emmaresiyle mücadele edib, mahviyet etmek, benliğini bırakmak, tasannu ve riyakârlık yapmamak için, elden geldiği kadar çalıştığına ona hizmet eden veya arkadaşlık edenler kat'î bildikleri ve şehadet ettikleri halde ve yirmi seneden beri herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ü nâs ve şahsını medh ü senadan ve kendini manevî makam sahibi olduğunu bilmekten herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçtığı ve hem has Kardeşlerinin onunlarındaki hüsn-ü zanlarını reddedib o hâlis Kardeşlerinin hatırlını kırması ve yazdığı cevâbî Mektublarında onunlarındaki medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kabul etmemesi ve kendini Faziletten mahrum gösterip bütün Fazileti Kur'anın Tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla Nur Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîsine verip kendini âdi bir Hizmetkâr bilmesi kat'î isbat ediyor ki, şahsını beğenmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde, Onun rızası olmadan bazı dostları uzak bir yerden Onun hakkında ziyade hüsn-ü zan edib medhetmeleri, bir makam vermeleri ve Kütahya havalısında tanımadığı bir Vaizin bazı sözleriyle ve Kütahya'ya hiç Mektub göndermediğim ve benim imzamı taklid ile yazılan ve medar-1 mes'uliyet tevehhüm edilen

bir Mektub ile ve kimin yazısı bilinmeyen dokunaklı bir Kitab Balıkesir'de bulunmasıyla acaba hangi kanun ile medar-ı mes'uliyet olur ki, o bîçare hasta ve çok ihtiyar ve garibin münzevi odasına büyük bir cinayet işlemiş gibi kilidini kırıp taharri memurlarını sokmak, hem Evradından ve Levhalarından başka bir bahane bulamamak; acaba dünyada hiç bir Kanun, hiç bir siyaset bu taarruza müsaade eder mi!

Y e d i n c i s i : Bu sırada dâhilde o kadar dâhilî, harici heyecanlı parti cereyanları varken ve bundan tam istifade etmek, yani mahdud birkaç arkadaşına bedel çok diplomatları kendisine taraftar kazanmak için zemin hazır iken, sîrf siyasete karışmamak ve İhlasına zarar vermemek ve hükümetin nazarını kendine celbetmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki: "Sakin cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, asayışe dokunmayın!" dediği ve iki cereyan bu çekinmesinden ona zarar verdikleri; eskisi evhamından, yenisi de "**Bize yardım etmiyor**" diye ona çok sıkıntı verdikleri halde, ehl-i dünyanın dünyalarına hiç karışmayıp kendi Âhireti ile meşgul olan ve memleketinde Nurs Karyesi'nde öz Kardeşine yirmiiki sene zarfında birtek Mektub yazmayan ve o vilayetlerdeki dostlarına yirmi senede on Mektub yazmayan bir bîçareye, onun Âhiret meşguliyetine bu kadar ilişmeye hangi kanun müsaade ediyor!

Vatana ve millete ve Ahlâka çok zararlı olan dinsizlerin kitaplarının intişarına ve komünistlerin neşriyatına serbestiyet kanunu ile ilişilmediği halde, üç mahkeme medar-ı mes'uliyet olacak içinde hiçbir maddeyi bulmayan ve millet ve vatanın hayat-ı içtimaiyesini ve Ahlâkını ve asayışını temine yirmi seneden beri çalışan ve bu milletin hakikî bir Nokta-i İstinadı olan Âlem-i İslâmın Uhuvvetini ve bu millete dostluğunu iadeye ve o dostluğu takviyesine tesirli bir surette çabalayan ve Diyanet Riyasetinin Üleması tenkid niyetiyle Dâhiliye Vekilinin emriyle üç ay tedkikten sonra, tenkid etmeyerek tam kıymetini takdir edip "**Kıymetdar Eser...**" diye Diyanet kütüphanesine konulan **Zülfikar** ve **Asâ-yı Musa** gibi ve -Kabr-i Peygamberî (Aleyhissalâtü Vesselâm) üzerinde Alâmet-i Makbuliyet olarak **Asâ-yı Musa** Mecmuasını Hacılar gördükleri halde-Nur Eczalarını evrak-ı muzırra gibi toplayıp mahkeme eline vermek; acaba hiç bir Kanun, hiç bir Vicdan, hiç bir insaf buna müsaade eder mi!

S e k i z i n c i s i : Yirmiiki sene sıkıntılı sebebsiz bir nefiyden sonra tam serbestiyet verildiği halde, binler akraba ve ahbabı bulunan doğduğu memleketine gitmeyerek, gurbeti, kimsesizliği tercih ederek.. tâ ki, dünyaya ve hayat-ı içtimaiyeye ve siyasete temas etmesin. Ve çok sevablı olan Câmideki Cemaatin hayrını bırakıp odasında yalnız Namazını kılıp oturmasını tercih eden, yani halkın hürmetinden çekinmek olan bir Halet-i Ruhiyeyi taşıyan ve yirmi sene hayatının şehadetiyle ve binler Türk kıymetdar zâtların tasdikiyle, dindar müttaki bir Türkü, lâkayd çok Kürdlere tercih eden, hattâ mahkemedede Hâfız Ali gibi kuvvetli İmanı bulunan bir Türk Kardeşini, yüz Kurd'e değiştirmedigi isbat eden ve hürmet ve ihtiram görmemek için zaruret olmadan halklarla görüşmeyen ve Câmiye gitmeyen ve kırk seneden beri bütün kuvvetiyle, bütün âsâriyla İslâmîyetin Uhuvvetine ve Müslümanların birbirine muhabbetine çalışan ve Türk milleti Kur'anın Bayrakdarı ve Sena-i Kur'aniyeye mazhar olduğu için, o milleti çok seven ve hayatını onlar içinde geçiren bir adam hakkında, sâbık vali resmî lisan ile ihanet için propaganda yapmak ve dostlarını ürkütmek için: "O Kürddür, siz Türksünüz, o Şafiîdir, siz Hanefîsiniz" deyip herkesi ürkütüp ondan çekindirmeğe çalışması ve yirmi senede ve iki mahkemedede, tarz-ı kıyafeti değiştirilmeğe mecbur edilmeyen ve şapka yarı askerin başından kalkmasıyla beraber, münzevi bir adamın zorla başına şapka giydirmeyeğe cebretmeyi hangi maslahat, hangi kanun buna müsaade eder!

D o k u z u n c u s u : Çok mühimdir, (Haşiye) kuvvetlidir.. fakat siyasete temas ettiği için sükût ediyorum.

O n u n c u s u : Bu da, hiçbir kanun müsaade etmediği ve hiç bir maslahat bulunmadığı ve yalnız manasız evhamdan bir habbeyi kubbeler yapmaktan ve hiçbir kanuna girmeyen bir taarruzdur. Bu da, mesleğimizce bakamadığımız siyasete temas etmemek için sükût ediyoruz. Böylece on vecihle kanunsuz muamelelere karşı yalnız **حَسْبَنَا اللَّهُ وَنَعَمُ الْوَكِيلُ** deriz.

Said Nursî

(Haşiye): İslâm hükümetlerinde hristiyan ve yahudi bulunması ve hristiyan ve mecusi hükümetlerinde Müslümanlar bulunduğu gösteriyor ki, idare ve asayette bilfil ilişmeyen muhaliflere kanunca ilişilmez. Hem imkânat, medar-ı mes'uliyet olamaz. Yoksa herkes bir adamı öldürebilir diye, herkesi bu imkânat ile mahkemeye vermek lâzımgelir.

AFYON HÜKÜMET VE MAHKEMESİNE VE ZABITASINA DAHA BİRKAÇ NOKTA MARUZATIM VAR

B i r i n c i s i : Ekser Enbiyanın şarkta ve Asya'da zuhurları ve ağleb-i hükemanın garbda ve avrupa'da gelmeleri, Kader-i Ezeliyenin bir işaretidir ki; Asya'da Din hâkimdir. Felsefe ikinci derecededir. Bu Remz-i Kadere binaen, Asya'da hüküm süren dindar olmazsa da Din lehine çalışanlara ilişmemeli, belki teşvik etmelidir.

İ k i n c i s i : Kur'an-ı Hakîm bu zemin kafasının Aklı ve Kuvve-i Müfekkiresidir. Eğer **الْبَيِّنُ بِاللَّهِ**, Kur'an küre-i arzin başından çıksa, arz divane olacak, Akıldan boş kalan kafasını bir seyyareye çarpması, bir Kiyamet kopmasına sebeb olması Akıldan uzak değildir. Evet Kur'an Arşı ferş ile bağlamış bir zincir, bir Hablullahtır. Cazibe-i umumiyyeden ziyade, zemini muhafaza ediyor. İşte bu Kur'an-ı Azîmüşsan'ın hakikî ve kuvvetli bir Tefsiri olan Risale-i Nur; bu asırda bu vatanda bu millete, yirmi seneden beri tesirini göstermiş büyük bir Nimet-i İlahiye ve sözmez bir Mu'cize-i Kur'aniyedir. Hükûmet ona ilışmek ve Talebelerini Ondan turküüp vazgeçirmek değil, belki himaye etmek ve okunmasına teşvik etmek gerektir.

Ü ç ü n c ü s ü : Ehl-i İmandan bütün gelenler, maziye gidenlere mağfiret Dualarıyla ve Hasenatlarını onların Ruhlarına bağışlamalarıyla yardımlarına binaen Denizli Mahkemesinde demiştüm:

Mahkeme-i Kübrada milyarlar Ehl-i İman olan davacılar tarafından Kur'an Hakikatlarına Hizmet eden Nur Talebelerini mahkûm ve perişan etmek isteyenlerden ve sizlerden sorulsa ki: "Serbestiyet kanunuyla dinsizlerin, komünistlerin neşriyatlarına ve anarşiliği yetiştiren cem'iyetlerine müsamahakârane bakıp ilişmediğiniz halde, vatanı ve milleti anarşistlikten ve dinsizlik ve ahlâksızlıktan ve vatandaşlarını ölümün i'dam-ı ebedisinden kurtarmağa çalışan Risale-i Nur ve Talebelerini, hapisler ve tazyiklerle perişan etmek istediniz!" diye sizlerden sorulsa ne cevab vereceksiniz? Biz de sizlerden soruyoruz! Onlara demiştüm. O zaman o insaflı, adaletli zâtlar bizi beraet ettirdiler, adliyeyi adaletini gösterdiler.

D ö r d ü n c ü s ü : Ben bekliyordum ki: Ya Ankara veya Afyon beni sorguda -pek büyük mes'eleler için, Nurların o mes'elelere Hizmeti cihetinde- bir meşveret dairesine alıp bir sual ve cevab beklerdim. Evet, üçyüz elli milyon Müslümanların eski Kardeşliğini ve Muhabbetini ve hüsn-ü zannını ve manevî yardımlarını bu memleketteki millete kazandıracak çareleri bulmak ki, en kuvvetli çare ve vesile Risale-i Nur olduğuna bir emaresi şudur:

Bu sene Mekke-i Mükerreme'de gayet büyük bir Âlim hem Hind lisanına, hem Arab lisanına Nur'un büyük Mecmualarını tercüme edib Hindistan'a ve Arabistan'a göndererek **en kuvvetli Nokta-i İstinadımız olan Vahdet ve Uhuvvet-i İslâmiyeyi temine çalıştığı gibi, Türk milletinin daima Dinde ve İmanda ileri olduğunu Nur Risaleleri ile gösteriyor**, demişler. Hem beklerdim ki; "vatanımızda anarşiliğe inkılab eden komünist tehlikesine karşı Nurların Hizmeti ne derecededir ve bu mübarek vatan bu dehşetli seyelandan nasıl muhafaza edilecek?" gibi dağ misilli mes'elelerin sorulmasının lüzumu varken, sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan ve hiç bir medar-ı mes'uliyet olmayan cüz'î ve şahsî ve garazkârların iftiralıyla habbe, kubbeler yapılmış mes'eleler için bu ağır şerait altında hiç ömrümde çekmediğim bir perişaniyetime sebebiyet verildi. Bize üç mahkemenin sorduğu ve beraet verdiği aynı mes'elelerden ve âdi ve şahsî bir-iki mes'ele için manasız sualler edildi.

B e ş i n c i s i : Risale-i Nur'la mübareze edilmez, O mağlub olmaz. Yirmi senedir en muannid feylesofları susturuyor. İman Hakikatlarını güneş gibi gösteriyor. Bu memlekette hükmeden, Onun kuvvetinden istifade etmek gerektir.

A l t i n c i s i : Benim ehemmiyetsiz şahsimin kusurlarıyla beni çürütmek ve ihanetlerle nazar-ı âmmeden düşürmek; Risale-i Nur'a zarar vermez, belki bir cihette kuvvet verir. **Çünkü benim bir fâni dilime bedel Risale-i Nur'un yüzbin Nûshalarının bâki dilleri susmaz, konuşur. Ve hâlis Talebeleri, binler kuvvetli lisانlar ile o kudsî ve küllî Vazife-i Nuriyeyi şimdiye kadar olduğu gibi, إِنَّ شَاءَ اللَّهُ Kiyamete kadar devam ettirecekler.**

Y e d i n c i s i : Sâbık mahkemelerde dava ettiğim ve hüccetlerini gösterdiğimiz gibi; bizim gizli düşmanlarımız ve hükûmeti iğfal ve

bir kısım erkânını evhamlandıran ve adliyeleri aleyhimize sevkeden resmî ve gayr-ı resmî muarızlarımız, ya gayet fena bir surette aldanmış veya aldatılmış veya anarşilik hesabına gayet gaddar bir ihtilâcidir veya İslâmiyete ve Hakikat-ı Kur'an'a karşı mürtedane mücadele eden bir dessas zindiktir ki; **bize hûcûm etmek için istibdad-ı mutlaka cumhuriyet namını vermekle, irtidad-ı mutlakî rejim altına almakla, sefahet-i mutlaka medeniyet namını takmakla, cebr-i keyfiî kûfrîye kanun namını vermekle; hem bizi perişan, hem hûkûmeti iğfal, hem adliyeyi bizimle manasız meşgul eylediler.** Onları Kahhar-ı Zülcelal'in Kahrına havale edib, kendimizi onların şerrinden muhafaza için

حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ Kal'asına iltica ederiz.

S e k i z i n c i s i : Geçen sene ruslar, çoklukla Hacıları Hacca gönderip, onlar ile propaganda yapıp ki, ruslar başka milletlerden ziyade Kur'ana hürmetkâr diye, Âlem-i İslâmı Din noktasında bu vatandaşın dindar millet aleyhine çevirmeğe çalıştığı aynı zamanda; Risale-i Nur'un büyük Mecmuaları hem Mekke-i Mûkerreme'de, hem Medine-i Münevvere'de, hem Şam-ı Şerif'te, hem Mısır'da, hem Haleb'de Âlimlerin takdirleri altında kısmen İntisarlarıyla, o komünist propagandasını kırdığı gibi, Âlem-i İslâma gösterdi ki: Türk Milleti ve Kardeşleri eskisi gibi Dinine ve Kur'anına sahibdir ve sair Ehl-i İslâm'ın dindar büyük bir Kardeşi ve Kur'an Hizmetinde Kahraman Kumandanıdır diye o ehemmiyetli, Kudsî Merkezlerde o Nur Mecmuaları bu Hakikatı gösterdiler. Acaba Nur'un bu kıymetdar Hizmet-i Milliyesi bu tarz işkencelerle mukabele görse, zemini hiddete getirmez mi?

D o k u z u n c u s u : Denizli Müdafaatında izahı ve isbatı bulunan bir mes'elenin kısacık bir hûlâsasıdır. Bir dehşetli kumandan deha ve zekâvetiyle ordunun müsbet Hasenelerini kendine alıp ve kendinin menfi seyyielerini o orduya vererek, o efrad adedince Haseneleri, gazilikleri bire indirdiği ve seyyiesini o ordu efradına isnad ederek onların adedince seyyieler hükmüne getirdiğinden dehşetli bir zulüm ve hilaf-ı hakikat olmasından, ben kirk sene evvel beyan ettiğim bir Hadîsin o şahsa vurduğu tokada binaen, sâbık mahkemelerimizde bana hûcûm eden bir müdde-i umumiye dedim: **Gerçi onu Hadîslerin ihbarıyla kırıyorum, fakat ordunun Şerefini muhafaza ve büyük hatalardan vikaye ederim.** Sen

ise birtek dostun için Kur'anın Bayrakdarı ve Âlem-i İslâm'ın Kahraman bir Kumandanı olan Ordunun Şerefini kıriyorsun ve Hase-nelerini hiçe indiriyorsun." dedim. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* o müddeî insafa geldi, hatadan kurtuldu.

O n u n c u s u : Adliyede Adalet Hakikati ve müracaat eden herkesin hukukunu bilâ tefrik muhafazaya, sîrf Hak namına çalışmak Vazifesi hükümetiğine binaendir ki; İmam-ı Ali (R.A.) Hilafeti zamanında bir yahudi ile beraber mahkeme oturup, muhakeme olmuşlar. Hem bir adliye reisi bir memuru, kanunca bir hırsızın elini kestiği vakit o memurun o zalim hırsıza hiddet ettiğini gördü. O dakikada o memuru azleyledi. Hem çok teessüf ederek dedi: **Şimdiye kadar Adalet namına böyle hissiyatını karıştıranlar pekçok zulmetmişler.** Evet hükm-ü kanunu icra etmeyece o mahkûma acımasa da hiddet edemez, etse zalim olur. Hattâ kısas cezası da olsa hiddetle katletse, bir nevi katil olur diye o hâkim-i âdil demiş.

İşte madem mahkemede böyle hâlis ve garazsız bir Hakikat hükmediyor. Üç mahkeme bizlere beraet verdiği ve bu milletin yüzde - bilseler- belki doksanı, Nur Talebelerinin zararsız olarak millete ve vatana menfaatli olduklarına pekçok emarelerle şahadet ettikleri halde, burada o masum ve Teselliye ve Adaletin iltifatına çok muhtaç Nur Talebelerine karşı ihanetler ve gayet soğuk hiddetli muameleler yapılıyor. Biz her musibete ve ihanetlere karşı Sabra ve Tahammûle karar verdiğimizden süküt edib Allah'a havale ederek; "Belki bunda da bir Hayır var" dedik. Fakat evham yüzünden ve garazkârların jurnalleriyle bu bîçare masumlara böyle muameleler belaların gelmesine bir vesile olacağından korktum, bunu yazmağa mecbur oldum. Zâten bu mes'elede bir kusur varsa benimdir. Bu bîçareler, sîrf İmanları ve Âhiretleri için bana Rıza-i İlâhî dairesinde yardım etmişler. Pekçok takdire müstehak iken böyle muameleler, hattâ kişi dahî hiddete getirdi.

Hem medar-ı hayrettir ki, bu defa da yine bir cem'iyet vehmini tekrar ileri sürüyorlar. Halbuki üç mahkeme bu ciheti tedkik edib beraet vermekle beraber mabeynimizde böyle medar-ı ittiham olacak hiçbir cem'iyet, hiçbir emare mahkemeler, zabıtalar, ehl-i vukuflar bulmamışlar... Yalnız bir muallimin talebeleri ve dâr-ül fünnun şakirdleri ve Kur'an Dersini veren Hâfızın hîfza çalışanları gibi, Risale-i Nur Talebelerinde bir uhrevî Kardeşlik var. Bunlara cem'iyet namını

veren ve onunla ittiham eden, bütün esnaf ve mekteblilere ve Vaizlere, siyâsî cem'iyet nazarıyla bakmak gerektir. Bunun için ben böyle asılsız ve manasız ittihamlarla buraya hapse gelenleri müdafaa etmeye lüzum görmüyorum.

Yalnız hem bu memleketi, hem Âlem-i İslâmı çok alâkadar eden ve maddî ve manevî bu vatana ve bu millete pekçok Bereket ve Menfaati tahakkuk eden Risale-i Nur'u üç defa müdafaa ettiğimiz gibi tekrar aynı Hakikat ile müdafâamı men'edecek hiçbir sebeb yok ve hiçbir kanun ve hiçbir siyaset yasak etmez ve edemez.

Evet biz bir Cem'iyetiz ve öyle bir Cem'iyetimiz var ki; her asırda üçyüz elli milyon dâhil mensubları var. Ve her gün beş defa Namazla o Mukaddes Cem'iyetin prensiplerine kemal-i hürmetle alâkalarını ve Hizmetlerini gösteriyorlar. *إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ* kudsî proğramıyla

birbirinin yardımına -Dualarıyla ve manevî kazançlarıyla- koşuyorlar. İşte biz bu mukaddes ve muazzam Cem'iyetin efradındanzı. Ve hususî Vazifemiz de, Kur'anın İmanî Hakikatlarını tâhkîkî bir surette Ehl-i İmana bildirip, onları ve kendimizi i'dam-ı ebedîden ve daimî ve berzahî haps-i münferidden kurtarmaktır. Sair dünyevî ve siyâsî ve entrikali cem'iyet ve komitelerle ve bizim medar-ı ittihamımız olan cem'iyetçilik gibi asılsız ve manasız gizli cem'iyetle hiçbir münasebetimiz yoktur ve tenezzül etmiyoruz. Ve dört mahkeme incedenince tedkikten sonra o cihette bize beraet vermişler.

Said Nursî

* * *

**ANKARA'NIN ALTI MAKAMATINA VE AFYON AĞIR
CEZA MAHKEMESİNE VERİLEN MÜDAFAAANIN İTİRAZNAME
TETİMMESİ VE LÂHİKASIDIR**

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki: Artık yeter, Sabır ve tahammülüm kalmadı. Yirmiiki sene sebebsiz bir nefy içinde daimî tarassudlarla, hem tecrid-i mutlak ve haps-i münferid tarzında beni sıkımkla beraber altı mahkeme iki-üç mes'eleden başka Risale-i Nur'un yüz Kitabında medar-i mes'uliyet bulmadığı halde evham yüzünden ve imkânatı vukuat yerinde istimal etmek cihetile kanunsuz bizi üç defa hapse sokup yüzbinler lira Nur Şakirdlerine zarar vermek, dünyada emsali hiç vuku bulmamış bir gadirdir ki; istikbal ve nesl-i âti -pek şiddetli olarak bunun o zalim müsebbiblerini lanetle yâd edecekleri gibi, Mahkeme-i Kübrada dahi Cehennem'in esfel-i safilînine atmakla o zalimleri mahkûm edeceklerine kat'î kanaatımızla şimdîye kadar bir derece Teselli bulup sükût ederek tahammül ediyoruk. Yoksa hakkımızı tam müdafaa edebilirdik.

İşte onbeş sene zarfında altı mahkeme, yirmi sene Nur Risalelerini ve Mektublarımıza tedkkî edib, beşi bize her cihetle beraet vermek manasıyla ilişmediler. Yalnız Eskişehir Mahkemesi tek bir mes'ele olan Tesettür-ü Nisa hakkındaki bir küçük Risalenin beş-on Kelimesini bahane ederek lastikli bir kanun ile hafif bir ceza verdiği zaman mahkeme-i temyiz'den sonra layîha-yı tashihimde kanunsuzluğun yalnız tek bir nüümunesi olarak resmen Ankara'ya yazdım ki: **Bin üçyüz elli senede, üçyüzelli milyonun kudsî bir Düsturuyla daimî ve kuvvetli bir Âdet-i İslâmiyeyi Ders veren ve emreden Tesettür Ayetini, eskide bir zindîğin Kur'anın bu Ayetine itirazna ve medeniyetin tenkidine karşı müdafaa için üçyüzelli bin Tefsirin İcmâsına ve Hükümlerine İttiba ederek o Ayeti tefsir edib bin üçyüzelli senede geçen Ecdadımızın mesleğine iktida eden bir adama, o tefsiri için verilen ceza ve mahkûmiyeti, dünyada adalet varsa elbette o hükmü nakzedeekek ve bu acib lekeyi bu Hükûmet-i İslâmiyedeki adliyeden silecek** diye layîha-yı tashihimde yazdım, oranın müddeiumumâsine gösterdim. Ondan dehşet aldı, dedi: "Aman buna lüzum kalmadı. Cezanız az, hem pek az kaldı. Bunu vermeye lüzum kalmadı."

İşte bu nümune gibi size ve Ankara makamatına takdim edilen itirazname ve müdafaanamemde böyle acib çok nümuneleri elbette anlaysınız. Ben Afyon mahkemesinden taleb ve ümid ederim ki; **bu milletin ve bu vatanın menfaatine bir ordu kadar Hizmeti ve Bereketi bulunan Risale-i Nur'un tam serbestiyetine karar vermenizi, Hakikat-i Adalet namına sizden bekliyoruz.** Yoksa münasebetimle hapse giren beş-on adam arkadaşımın gitmesiyle beraber size haber veriyorum ki; beni en büyük cezaya çarpacak bir suç işleyip bu çeşit hayattan veda edeceğime mecbur eden bir fikir Kalbime gelmiş. Şöyle ki:

Hükümet beni tam himaye ve bana yardım etmek, milletin maslahatına ve vatanın menfaatına çok lüzumu varken, beni sıkması îma eder ki; kırk seneden beri benim ile mücadele eden gizli zendeka komitesiyle şimdî onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli birer resmî makam elde ederek karşıma çıkarıyorlar. Hükümet ise, ya bilmiyor veya müsaade ediyor diye çok emareler bana endişe veriyor.

Reis Bey! Müsaadenizle çok hayret ettiğim bir şeyi soracağım. Neden hiç siyasete karışmadığım halde, ehl-i siyaset beni bütün hukuk-u medeniyyeden ve hukuk-u hürriyetten belki hukuk-u hayattan iskat ediyorlar? Hattâ yüz cinayeti bulunan gibi, beni üçbüçük ay tecrid-i mutlak içinde hayatma sù'-i kasd edenler; onbir defa zehirleyen gizli düşmanlarımın şerrinden beni muhafazaya çalışan çok dikkatli Kardeşlerimin ve sadık hizmetçilerimin de benim ile temaslarını yasak etmişler ve ihtiyarlık ve gurbet ve hastalık içinde, yalnızlığımızdan daimî ünsiyet ettiğim mübarek ve zararsız Kitablarımın mütalaasından dahi beni mahrum etmişler!?

Müddeiumuma çok rica ettim ki, bana bir Kitabımı ver. Va'dettiği halde vermedi. Yalnız olarak büyük, kilitli, soğuk bir koğusta meşgalesiz durmağa mecbur edib alâkadar memurları ve hademeleri bana karşı dostluk ve teselli vermek yerinde âdetâ adavetkârane bakmağa teşvik ediyorlar. Bir küçük nümunesi şudur: Müdüre, müddeiumuma, mahkeme reisine bir istida yazdım. Bir Kardeşime gönderdim, tâ bilmediğim yeni hurufla yazsın ve yazıldı, onlara verildi. Güya büyük bir suç işlemişim diye benim pencerelerimi mihladılar. Ve duman beni sıkıyordu, bir pencereyi bırakmadım ki mihlansın. Şimdi onu da mihladılar. Hem hapis usûlü tecrid onbeş

gün kadar olduğu halde, beni üçbüçuk ay tecrid-i mutlakta hiçbir arkadaşımla temas ettirmediler. Hem üç aydan beri benim aleyhimde kırk sahifelik bir iddianame yazılıp bana gösterildi. Yeni hurufu bilmemiştim, hem rahatsız ve hattım çok noksan olmasından çok rica ettim ki, "**Bana biri iddianameyi okuyacak ve dilimi bilen Talebelerimden benim itiraznamemi yazacak iki adama izin veriniz**" dedim; izin vermediler. Dediler, "**Avukat gelsin, okusun.**" Sonra onu da bırakmadılar. Yalnız bir Kardeş dediler ki: "**Eski hurufa çevir, ona ver.**" Halbuki o kırk sahifeyi yazmak altı-yedi günde ancak olur. Bir saatte bana okumak işini, altı-yedi güne kadar uzatmak, tâ benimle kimse temas etmesin fikri ise, pek dehşetli bir istibdad ile benim bütün hukuk-u müdafaamı iskat etmektir. Dünyada, yüz cinayeti bulunan ve asılacak bir adam dahi böyle muamele göremez. Ben hakikaten bu emsalsiz işkencenin hiçbir sebebini bilmemiştim çok azab çekiyorum. Ben haber aldım ki, mahkeme reisi vicdanlı ve merhametlidir. Bu kanaate binaen, ilk ve son bir tecrübe olarak makamınıza bu istirhamname ve şekvayı yazdım.

Tecrid-i mutlakta hasta ve perişan Said Nursî

* * *

İddianamede benim hakkında dört esas var:

B i r i n c i E s a s : Güya bende tefahur ve hodfürüşluk var ve kendimi Müceddid biliyorum.

Ben bütün kuvvetimle bunu reddederim. Hem Mehdilik isnadını hiç kabul etmediğime bütün Kardeşlerim şahadet ederler. Hattâ Denizli'deki ehl-i vukuf, "Eğer Said Mehdiliğini ortaya atsa bütün Şakirdleri kabul edecek" dediklerine mukabil, Said itiraznamesinde demiş ki: "Ben Seyyid değilim. Mehdi Seyyid olacak." diye onları reddetmiş.

İ k i n c i E s a s : Neşriyatı gizlemesi.

Gizli düşmanlar yanlış mana verdirmesin. Yoksa siyasete ve dünya asayışine temas cihetile değildir. Hem eski harf ile teksir makinesini bir bahane bulmasına. Mustafa Kemal'e karşı Nur'un tokadı

ise (Haşîye) altı mahkeme ve Ankara makamati bilmiş, ilişmemişler ve bize beraet verdiler ve Beşinci Şua ile beraber bütün Kitablarımıza iade ettiler. Hem onun fenalığını göstermek, ordunun kıymetini muhafaza etmek içindir. Bir şahsı sevmemesi, orduyu muhabbetkârane sena içindir.

Üçüncü Üssü : "Emniyeti ihlâle teşvik ediyor" demesine mukabil; yirmi sene zarfında, yüz bin adam Nurcuların, yüz bin Nûsha Nur Risalelerinin altı mahkemedede ve on vilayette emniyeti ihlâle ve asayışi bozmağa dair, on vilayetin zabıtaları ve altı mahkeme hiçbir maddeyi kaydetmemesi ve bulmaması, bu acib ittihamı yürütüyor. Bu yeni iddianamede üç mahkemenin bize beraet verdikleri aynı noktalara aid ve cevapları mükerrerleren verilmiş ehemmiyetsiz birkaç mes'eleye cevab vermek manasızdır. O mes'elelerle bizi ittiham etmek, ondan bize beraet veren Ankara Ağır Ceza ve Denizli ve Eskişehir Mahkemelerini ittiham etmek hükmünde olmasından cevabını onlara bırakıyorum ve ondan başka da iki-üç Mes'ele var:

Biris : İki sene Denizli ve Ankara Ağır Ceza Mahkemelerinde incedeninceye tedkikten sonra, bize beraet verip o Kitabı bize iade ettikleri halde, o Beşinci Şua'ın bir-iki Mes'elesini, ölmüş gitmiş bir kumandana tatbik edib, bize suç gösteriyor. Biz dahi deriz: Ölmüş gitmiş, hükümetten alâkası kesilmiş bir şahıs aleyhinde tatbik edilebilen külli bir haklı tenkidi hiç bir kanun suç saymaz.

Hem külli bir tevil manasından makam-ı iddia cerbezesiyle o kumandana bir hisse çıkarıp ona tatbik etmiş. Böyle yüzde bir adam ancak fehmeden bir mana, mahrem ve gizli bir Risalede bulunmasını hiçbir kanun suç sayamaz. Hem o Risale hârika bir tarzda müteşabih

(Haşîye): İddianamede yanlış bir mana verip, Nur'un Kerametlerinden tokat tarzındaki bir kısmını, medar-ı ittiham saymış. Güya Nurlara hücum zamanında gelen zelzele gibi belalar Nur'un tokatlarıdır. Hâşâ sümme hâşâ!.. Biz öyle dememişiz ve yazmamışız. Belki mükerrer yerlerde hüccetleriyle demişiz ki: Nurlar makbul Sadaka gibi belaların def'ine vesiledir. Ne vakit Nurlara hücum edilse, Nurlar gizlenir; musibetler fırsat bulup, başımıza geliyorlar. Evet Nur'un binler Şakirdlerinin tasdik ve müşahedeleriyle, yüzler vukuat ve hâdisat ile tesadüf ihtimali olmayan o hâdisatın Tevafukları ve Kur'anın müteaddid İşarat ve Tevafukatıyla, hattâ mahkemelerde kısmen gösterildiği cihetle kat'î kanaatımız var ki; o Tevafukat Risale-i Nur'un makbuliyetine bir İkram-ı İlâhîdir ve Kur'an hesabına Nurlara bir nevi Kerametlerdir.

Hadîslerin tevillerini beyan etmiş. O beyan otuz-kırk sene evvel olduğu ve üç mahkemeye ve mahkemenize ve Ankara'nın altı makamatına üç sene zarfında iki defa takdim edilip tenkid görmeyen müdafaa ve itiraznamemde kat'î cevab verildiği halde, o Hadîsin Hakikatini beyan sadedinde bir kusurlu şahsa mutabık çıkışmasını hiç bir Kanun suç sayamaz.

Hem o şahsı tenkid, o içinde bulunduğu ve kusurlara sebeb olduğu bir inkılâbin Hasenatı yalnız onun değil, belki ordunun ve hükûmetindir. Onunda yalnız bir hissesi var. Onun kusurları için onu tenkid etmek, elbette bir suç olmadığı gibi, inkılaba hücum ediyor denilemez. **Hem bu Kahraman Milletin ebedî bir medar-i şerefî ve Kur'an ve Cihad hizmetinde dünyada pirlanta gibi pek büyük bir nişanı ve kılınclarının pek büyük ve antika bir yadigârı olan Ayasofya Câmii'nî puthaneye ve Meşihat Dairesini kızların lisesine çeviren bir adamı sevmemek bir suç olması imkânı var mı?**

İddianamede sebeb-i ittiham İ k i n c i M e s ' e l e :

Üç mahkemede ondan beraet kazandığımız ve kırk sene evvel bir Hadîsin hârika tevilini beyan ederken, cinn ve insin Şeyhüllâmi Zenbilli Ali Efendi'nin "**Şapkayı şaka ile dahi başa koymağâ hiç bir cevaz yok.**" demesiyle beraber bütün Şeyhüllâmlar ve bütün Ülema-i İslâm cevazına müsaade etmedikleri halde, avam-i Ehl-i İman onu giymeğe mecbur olduğu zaman, o büyük Allâmelerin adem-i müsaadeleri ile, onlar tehlikede.. yani ya Dinini bırakmak, ya isyan etmek vaziyetinde iken, kırk sene evvel Beşinci Şua'in bir Fikrasi: "Şapka başa gelecek, Secdeye gitme diyecek.

Fakat baştaki İman o şapkayı da Secdeye getirecek, **ان شَاءَ اللّٰهُ** Müslüman edecek." demesiyle Avam-i Ehl-i İmanı hem isyan ve ihtilâlden, hem ihtiyacıyla İmanını ve Dinini bırakmaktan kurtardığı.. ve hiçbir kanun münzevilere böyle şeyleri teklif etmediği.. ve yirmi senede altı hükûmet beni onu giymeğe mecbur etmediği ve bütün memurlar dairelerinde ve kadınlar ve çocuklar ve câmidekiler ve ekser köylüler onu giymeğe mecbur olmadıkları ve şimdi resmen askerin başından kalktığı ve örme ve bere çok vilayetlerde yasak olmadığı halde; hem benim, hem Kardeşlerimin bir sebeb-i ittihamımız gösterilmiş. Acaba dünyada hiçbir Kanun, hiçbir maslahat, hiçbir usûl bu pek manasız ittihamı bir suç sayabilir mi?

Ü ç ü n c ü m e d a r - i i t t i h a m : Emirdağ'nda emniyeti ihlâle teşviktiler. Buna karşı itiraz ise:

Evvelâ: Buradaki mahkemeye, hem Ankara'nın altı makamatına bu mahkemenin malûmat ve müsaadesiyle verilen ve cerhедilmeyen itirazname medir. Onu aynen şimdî iddianameye karşı itiraz olarak izhar ediyorum.

Sâniyen: Emirdağ'nda orada bütün benim ile konuşan zâtların şehadetleriyle ve ahalinin ve zabitanın tasdikiyle beraetimden sonra bütün kuvvetimle İnzivamda dünya siyasetine karışmaktan çekinmişim. Hattâ Te'lifi ve muhabereyi de bırakmışım. Yalnız Tekrarat-ı Kur'aniye ve Meleklerde dair iki Nükteden başka Te'lif etmedim. Ve haftada bir Mektub bir yere Nurlara teşvik için yazardım. Hattâ Müftü olan öz Kardeşime ve yirmi sene yanında Talebelik eden ve beni çok merak eden ve Bayram tebrikleri yazan o biraderime üç senede üç-dört Mektub yazdım. Memleketimdeki biraderime yirmi senede hiç yazmadığım halde iddianamede beni emniyeti ihlâl suçu ile ittihâm edib ve cerbeze ile eski nakaratı tazeleyerek "İnkılaba karşı geliyor" demiş. Buna karşı deriz: Yirmi sene zarfında yirmi bin Nur Nûshalarını merak ve kabul ile okuyan yirmi bin, belki yüz bin adamdan altı mahkeme ve alâkadar on vilayetin zabitaları emniyeti ihlâle dair hiçbir maddeyi kaydetmemesi gösteriyor ki; hakkımızda binler ihtimalden ancak bir tek ihtimal ile bir imkâna katâ vukuat nazarıyla bakıyor. Halbuki iki-üç ihtimalden bir ihtimal olsa, eseri görülmezse hiç bir suç olmaz. Hem binler ihtimalden bir ihtimal değil, belki her adam, hem aleyhime hücum eden müddeî çok adamları öldürebilir. Anarşist ve komünist hesabına emniyeti, asayışi bozabilir, emniyeti ihlâl edebilir. Demek böyle pek acib ve ifratkârane imkânatı vukuat yerinde istimal etmek, adliyeye ve kanuna karşı ihanettir.

Hem her hükûmette muhalifler bulunur. Yalnız fikren muhalefet bir suç olmaz. Hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Ve bilhassa vatan ve millete zararsız, çok hizmeti ve faidesi bulunan ve sonra hayat-ı içtimaiyeye karışmayan ve tecrid-i mutlakta yaşattırılan ve eserleri Âlem-i İslâmın en mühim merkezlerinde kemal-i takdir ve tahsin ile karşılanan (Haşîye) bir adam hakkında bu pek acib ve asılsız

(Haşîye): Bu Eserleri hakkında makam-ı iddia iddianamesinde yüz yanlışından sekseninci yanlışında demiş ki: "Beşinci Şua'daki teviller yanlıştır."

Elcevab: Beşinci Şua'da "Allahu a'lem bir tevili budur" Cümlesi denildiğinden manası budur ki: "Bu Hadîsin bir ihtimal ile manası bu olmak mümkündür" demektir.

ittihamları yapanlar, anarşilik belki komünistlik hesabına bilmeyerek istimal ediliyor diye endişe ediyoruz.

Bazı emarelerle bildim ki, gizli düşmanlarımız Nur'un kıymetini düşürmek fikriyle siyaset manasını hatırlatan Mehdilik davasını tevehhüm ile güya Nurlar buna bir âlettir diye çok asılsız bahaneleri araştırıyorlar. Belki benim şahsına karşı bu iştanceler, bu evhamlarından ileri geliyor. Ben o gizli zalim düşmanlara ve onları aleyhimizde dinleyenlere deriz: Hâşâ! Sümme hâşâ!.. Hiç bir vakit böyle haddimden tecavüz edib İman Hakikatlarını şahsiyetime bir makam, şan ü şeref kazandırmaga âlet etmediğime bu yetmişbeş, hususan otuz senelik hayatım ve yüzotuz Nur Risaleleri ve benim ile tam arkadaşlık eden binler zâtlar şahadet ederler.

Evet Nur Şakirdleri biliyorlar ve mahkemelerde hüccetlerini göstermişim ki; şahsına değil bir makam, şan ü şeref ve şöhret vermek ve uhrevî ve manevî bir mertebe kazandırmak, belki bütün kanaat ve kuvvetimle Ehl-i İmana bir Hizmet-i İmaniye yapmak için, değil yalnız dünya hayatı ve fâni makamatımı, belki -lüzum olsa- Âhiret hayatı ve herkesin aradığı uhrevî bâki mertebeleri feda etmeyi;hattâ Cehennem'den bazı bâçareleri kurtarmağa vesile olmak için -lüzum olsa- Cennet'i bırakıp Cehennem'e girmeyi kabul ettiğimi hakikî Kardeşlerim bildikleri gibi, mahkemelerde dahi bir cihette isbat ettiğim halde, beni bu ittihamla Nur ve İman hizmetime bir ihlâssızlık isnad etmekte ve Nurların kıymetlerini tenzil etmekte milleti Onun büyük Hakikatlarından mahrum etmektir.

Acaba, bu bedbahtlar dünyayı ebedî ve herkesi kendileri gibi Dini ve İmanı dünyaya âlet ediyor tevehhümyle dünyadaki ehl-i dalalete meydan okuyan ve Hizmet-i İmaniye yolunda hem dünyevî hem -lüzum olsa- uhrevî hayatlarını feda eden ve mahkemelerde dava ettiği gibi, bir tek Hakikat-i İmaniyeyi dünya saltanatıyla değiştirmeyen

Bu ise mantıkça tekzibi kabil değil. Yalnız muhaliyetini isbat ile tekzib edilebilir.

Sâniyen: Yirmi seneden beri belki kırk seneden beri benim muarızlarım ve Risale-i Nur'a itiraza çalışanlar, hiçbir tevilimizi ilmen, mantikan reddetmedikleri ve o muarız Ülemalarla beraber Nur Şakirdlerinin binler Âlimleri tasdik edib, "fîhi nazarun" demedikleri halde; Kur'anın kaç Sure olduğunu bilmeyen, bunu inkâr ile karşılaşsa ne kadar insaf haricinde olduğunu, insafınıza havale ediyorum. Elhasıl tevilin manası, Hadîsin veya hâlde Ayetin birçok manalarından bir mümkün ve muhtemel manası demektir.

ve siyasetten ve siyasî manasını iştımadı ve manevî mertebe-lerden İhlas Sırı ile bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmi sene emsalsiz işkencelere tahammül edip siyasete -meslek itibariyle- tenezzül etmeyen ve kendini nefsi itibariyle talebelerinden çok aşağı bilen ve onlardan daima Himmet ve Dua bekleyen ve kendi nefsini çok bîçare ve ehemmiyetsiz itikad eden bir adam hakkında bazı hâlis Kardeşleri, Risale-i Nur'dan aldıkları fevkalâde Kuvve-i İmaniye mukabil onun Tercümanı olan o bîçareye -Tercümanlık münasebetiyle- Nurların bazı faziletlerini hususî Mektublarında Ona isnad etmeleri ve hiç bir siyaset hatırlarına gelmeyerek âdetle binaen, İnsanlar sevdigi âdi bir adama da: "Sultanımsın, velini-metimsin" demeleri nev'inden yüksek makam vermeleri ve haddinden bin derece ziyade hüsн-ü zan etmeleri ve eskiden beri Üstad ve Talebeler mabeyninde carî ve itiraz edilmeyen makbul bir âdet ile teşekkür mana-sında pek fazla medh u sena etmeleri ve eskiden beri makbul Kitabların âhirlerinde mübalağa ile medhiyeler ve takrizler yazılmasına binaen, hiç bir cihetle suç sayılabilir mi? Gerçi mübalağa itibariyle Hakikata bir cihette muhaliftir; fakat kimsesiz, garib ve düşmanları pek çok ve onun yardım-cılarını kaçıracak çok esbab varken, insafsız çok mu'terizlere karşı sırf yardımcılarının Kuvve-i Maneviyelerini takviye etmek ve kaçmaktan kurtarmak ve mübalağalı medhedenlerin şevklerini kırmamak için onların bir kısım medihlerini Nurlara çevirip bütün bütün reddetmediği halde onun bu yaşta ve kabir kapısındaki Hizmet-i İmaniyesini dünya cihetine çevirmeğe çalışan bazı resmî memurların ne derece Haktan, kanundan, insaftan uzak düştükleri anlaşılır. Son sözüm:

لِكُلِّ مُصِبَّةٍ إِنَّ اللَّهَ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ dur.

Said Nursî

* * *

LÂHİKA

Sorgu hâkimliğinin son tahkikat kararnamesinin arkasında denilmiş ki: "Heyet-i vekile Mu'cizat-ı Kur'aniyeyi yani, yalnız Yirmibeinci Söz Risalesini; üç Âyetin medeniyete karşı beyanatı, şimdiki kanun-u medeniyete uygun gelmediği bahanesiyle resmen dağılmasının yasak edilmesine ve toplanmasına dört ay evvel bir karar vermiş." diye yazılı gördüm.

Buna cevaben: Mu'cizat-ı Kur'aniye şimdi Zülfikar'dadır ve Zülfikar'in dörtyüze yakın sahifesinden yalnız iki sahifesinde otuz sene evvel medeniyetin Kur'ana karşı tenkidlerine itiraz edilmez bir tarzda cevab verilen ve üç eski Risalelerimde bulunan üç Âyetin Tefsiridir. Biri; Tesettür-ü Nisvan hakkındaki Âyet, ikincisi; irsiyet hakkında **فَلَمْ يَهُدِ السُّدُسُ**

üçüncüsü; yine irsiyet hakkında **فَلِلذِكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأَنْشَيْنِ** Âyetlerindeki Hakikatların Hikmetini, feylesofları ilzam edecek bir surette iki sahifeyi yirmi sene evvel ve başka Risalelerimde otuz sene evvel yazdiğim halde, bugün yazılmış gibi tevehhümüyle dörtyüz sahife Zülfikar yasak edilmesinin yerine o iki sahifeyi Zülfikar'dan çıkarıp Kitabımızı bize iade etmek kanunen hakkımızdır. Nasıl bir mektubda zararlı bir-iki kelime bulunsa; o kelimeler kaldırılır, mütebâkisinin neşrine izin verilir. Bu kabilden mahkeme-i âdilenizden bu hakkımızı isteriz.

Bir ay evvel bize verilen kırk sahifelik iddianameyi birisi yanına gelip bana okumağa imkân bulmadığından, bugün 11 Haziran'da yeni olarak iddianameyi bana okudular. Ben dinledim. Gördüm ki, size yazdığım iki ay evvel itiraznamem, bir aya yakın evvelde itiraznamemin tetimmesi ve lâhikası, hem Ankara'nın altı makamatına hem makamınıza da verilmiş. İşte bu itirazname, o iddianameyi esasıyla kesiyor ve reddediyor. Yeniden iddianameye karşı itirazname yazmağa hiç lüzum görmüyorum. Yalnız iki-üç noktayı makam-ı iddiaya hatırlatmak nev'inden derim ki:

Ben iddianameyi nazar-ı itibara alıp cevab vermediğimin sebebi, bizi beraet ettiren üç âdil mahkemenin haysiyetini kırmamak ve

ihanet etmemek içindir. Çünkü o mahkemeler, şimdi iddianamedeki esasları tamamıyla incedeninceye tedkikten sonra bize beraet vermişler. Onların beraetini hiçe saymak, adliyeyi şerefine ilişmektir.

I k i n c i N o k t a : Makam-ı iddia cerbezesiyle binler mesail içinde, bir-iki mes'eleye, hatırlımıza gelmeyen bazı manalar vererek bizi ittiham ediyor. Halbuki o mesailler Nur'un büyük mecmularında var. Mısır Câmi-ül Ezher Üleması ve Şam-ı Şerif büyük Âlimleri ve Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'nin müdakkik Hocaları ve Haleb ve saire hususan Diyanet Riyasetinin muhakkik Âlimleri onları görüp kemal-i takdирle tahsin ve tasdik ettikleri halde, hocavarı ve Âlimane bazı ilmî itirazları bu iddianamede hayretle ve taaccüble gördüm. Haydi bazı yanlışlarım bulunsa bile, binler Âlimlerin görmedikleri veya ilişmedikleri itiraznamedeki o yanlışlar hakikî olsa da bir suç olamaz, yalnız ilmî bir hata olabilir. Hem üç mahkeme bütün Risale-i Nur'u ve bizleri beraet ettirdi. Yalnız Eskişehir Mahkemesi bir Tesettür-ü Nisvan mes'elesine dair Yirmidördüncü Lem'anın onbeş kelimesini sebeb gösterip bana ve yüzde onbeş arkadaşıma hafifçe bir ceza verdi. Size takdim ettiğim tetimme-i itirazında üçyüzelli bin Tefsirin hükmüne ittiba ile o Tefsirim için mahkûmiyetimi, rûy-i zeminde adalet varsa o hükmü kabul etmez diye yazmışım. Makam-ı iddia bin dereden su getirir gibi, yirmi seneden beri yazılan Kitab ve Mektubların bazı Cümlelerini zekâvetiyle aleyhimize çevirmeye çalışmış. Halbuki bu noktada bizi beraet ettiren üç değil belki beş-altı mahkeme bu mevhüm suçta bize şerik oluyorlar. Ben o âdil mahkemelerin haysiyetine ilişmemek lâzım geliyor diye makam-ı iddiaya hatırlatıyorum.

Ü ç ü n c ü s ü : Ölmüş gitmiş, hükümetten alâkası kesilmiş ve inkılabdaki bazı kusurata sebeb olmuş bir reise, sarihan tenkid ve itiraz da olsa kanunen bir suç olamaz. Halbuki sarahat değil, o kendi cerbezesiyle külli beyanatımızı ona tatbik etmiş. O mahrem ve herkese bildirmemişimiz manaları izhar ve teşhir edib umumun nazar-ı dikkatini celbediyor. Eğer onda bir suç varsa, o makam-ı iddia suçlu olur. Çünkü halkı teşvik edib, o manalara nazar-ı dikkati celbediyor.

D ö r d ü n c ü s ü : Üç mahkeme cem'iyet noktasında bize kat'î beraet verdiği halde, yine eski nakarat gibi gizli cem'iyet vekâline bin dereden su toplamak gibi emareler araştırmış. Halbuki siyâsi ve vatan ve millete zararlı olan müteaddid cem'iyetler varken, onlara

müsaade ve müsamahakârane bakmak ile beraber, bizim gibi binlerle şahidlerin ve emarelerin şehadetleriyle ve altı vilayetin ilişmemeleri ile sabit olan Nur Talebelerinin Ders arkadaşlıklarına ve sîrf vatan ve millet ve Din menfaatine ve saadet-i dünyeviye ve uhreviye hesabına ve hariçten ve dâhilden gelen ifsad cereyanlarına karşı mücahidane Tesanüdlerine gizli cem'iyet namını vermek ve yirmi senede yüzbinler Risale-i Nur Şakirlerinin emniyeti ihlâle dair hiçbir vukuatları kaydedilmediği halde, "Dini âlet ederek emniyeti ihlâle halkı teşvik ediyor" diye makam-1 iddia onları ittiham etmesi, değil nev'-i beşeri belki zemini de hiddete getirip o ittihamı reddeder. Her ne ise.. daha fazla söylemeye lüzum görmüyorum. İddianameden çok evvel yazılan itirazname ve tetimmesi ona bir cevabımızdır.

Afyon Cezaevinde Mevkuf
Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Afyon Mahkemesine ve Ağır Ceza Reisine beyan ediyorum ki:

Eskiden beri fitratımda tahakkümü kaldırımadığım için dünyaya karşı alâkamı kesmiştim. Şimdi o kadar manasız, lüzumsuz tahakkümler içinde hayat bana gayet ağır gelmiş, yaşayamayacağım. Hapsin haricinde, yüzler resmî adamların tahakkümlerini çekmeğe iktidarıml yok. Bu tarz hayattan bıktım. Ben sizden bütün kuvvetimle tecziyemi taleb ediyorum. Şimdi kabir elime geçmiyor. Hapiste kalmak bana lâzımdır. Makam-1 iddianın asılsız isnad ettiği suçlar siz de bilirsiniz ki, yok. Beni cezalandırmaz. Fakat beni manen cezalandıracak Vazife-i Hakikiyeye karşı büyük kusurlarım var. Eğer sormak münasib ise, sorunuz cevab vereyim. Evet büyük kusurlarımdan bir tek suçum: Vatan ve Millet ve Din namına mükellef olduğum büyük bir Vazifye -dünyaya bakmadığım için- yapmadığımdan Hakikat noktasında afvolunmaz bir suç olduğuna ve bilmemek bana bir özür teşkil edemediğine şimdi bu Afyon hapsinde kanaatim geldi.

Nur Şakirdlerinin hâlis ve sırf uhrevî, Nurlara ve Tercümanına karşı alâkalarına, dünyevî ve siyâsi cem'iyet namını verip onları mes'ul etmeye çalışanların ne kadar Hakikattan ve Adaletten uzak düştüklerine karşı üç mahkemenin o cihette beraet vermesiyle beraber deriz ki:

Hayat-1 içtimaiye-i insaniyenin hususan Millet-i İslâmiyenin üss-ül esası: Akrabalar içinde samimane muhabbet ve kabile ve taifeler içinde alâkadarane irtibat ve İslâmiyet Milliyetiyle Mü'min Kardeşlerine karşı, manevî, muavenetkârane bir Uhuvvet ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârane bir alâka ve Hayat-1 Ebediyesini kurtaran Kur'an Hakikatlarına ve Naşırlerine sarsılmaz bir rabita ve iltizam ve bağlılık gibi hayat-1 içtimaiyeyi esasıyla temin eden bu rabitâları inkâr etmekle ve şimaldeki dehşetli anarşistlik tohumunu saçan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karabet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriyyeyi ve hayat-1 içtimaiyeyi bütün bütün bozmağa yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle ancak Nur Şakirdlerine medar-1 mes'uliyet cem'iyet namını verebilir. Onun için hakikî Nur Şakirdleri çekinmeyerek Kur'an Hakikatlerine karşı kudsî alâkalarını ve uhrevî Kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını

izhar ediyorlar. O Uhuvvet sebebiyle gelen her bir cezayı memnuniyetle kabul ettiklerinden, mahkeme-i âdilenizde hakikat-ı hali olduğu gibi itiraf ediyorlar. Hile ile, dalkavukluk ile ve yalanlarla kendilerini müdafaya tenezzül etmiyorlar.

Mevkuf
Said Nursî

* * *

AFYON MAHKEMESİNE İDDİANAMEYE KARŞI VERİLEN İTİRAZNAME TETİMMESİNİN BİR ZEYLİDİR

E v v e l â : Mahkemeye beyan ediyorum ki; bu yeni iddianame de Denizli ve Eskişehir Mahkemelerimizdeki o eski iddianamelere ve aleyhimizde sathî ehl-i vukufların sathî tahkikatlarına bina edildiğinden mahkemenizde dava ettim ki: Bu iddianamenin yüz yanlığını isbat etmezsem, yüz sene cezaya raziyim. İşte o davamı isbat ettim, yüzden ziyade yanlışların cedvelini isterseniz takdim edeceğim.

S â n i y e n : Ben Denizli Mahkemesinde, Kitab ve evraklarımız Ankara'ya gittiği sırada, aleyhimize hükmü verilecek diye telaş ve me'yusiyetle beraber, arkadaşlarımı yazdım. Ve bazı Müdafaatımın âhirinde bulunan o yazdığım parça şudur: **Eğer Risale-i Nur'u tenkid fikriyle tedkik eden adliye memurları, İmanlarını Onunla kuvvetlendirip veya kurtarsalar, sonra beni i'dam ile mahkûm etseler; şahid olunuz, ben hakkımı onlara Helâl ediyorum. Çünkü biz hizmetkârız. Risale-i Nur'un Vazifesi, İmanı kuvvetlendirip kurtarmaktır. Dost ve düşmanı tefrik etmeyerek, Hizmet-i İmaniyeyi hiçbir tarafgirlik girmeyerek yapmağa mükellefiz.**

İste ey heyet-i hâkime; bu Hakikata binaen Risale-i Nur'un cerh-edilmez kuvvetli Hüccetleri elbette mahkemedede Kalbleri kendine çevirmiş, aleyhimde ne yapsanız ben hakkımı Helâl ederim, gücmem. Bunun içindir ki; eşedd-i zulüm ile bir eşedd-i istibdad tarzında şahsımı hiç ömrümde görmedigim ihanetlerle yürütme克莱 damarına dokundurulduğu halde tahammül ettim. Hattâ beddua da etmedim. Bize karşı bütün ittihamlara ve bütün isnad edilen suçlara karşı **elinizdeki Risale-i Nur'un Mecmuları, benim mukâbele edilmez Müdafaanamem ve cerhedilmez İtiraznamemdirler.**

Medar-ı hayrettir ki: Mısır, Şam, Haleb, Medine-i Münevvere, Mekke-i Mükerreme Allâmeleri ve Diyanet Riyasetinin müdakkik Hocaları o Nur Mecmularını tedkik edib hiç tenkid etmeyerek takdir ve tahnî ettikleri halde, iddianameyi aleyhimize toplayan zekâvetli zât; Kur'anı yüzkirk Suredir diye acib ve pek zahir bir yanlışlı ile ne derece sathî baktığı ve Risale-i Nur bu ağır şerait içinde ve benim gurbet ve kimsesizliğim ve perişaniyetimde ve aleyhimde dehşetli hücumlarla beraber yüzbinler Ehl-i Hakikata kendini tasdik ettirdiği halde, daha Kur'anın kaç Suresi var olduğunu bilmeyen o iddiacı zât "Risale-i Nur Kur'anın Tefsirine ve Hadîslerin teviline çalışmasıyla beraber bir kısmında okuyanlara bir şey öğretme bakımından ilmî bir mahiyet ve kıymet taşımadığı görülmektedir." diye tenkidi ne derece Kanundan, Hakikattan, Adaletten ve Haktan uzak olduğu anlaşılıyor.

Hem size şekva ediyorum ki; kırk sahifeli ve üzericalı bulunan ve Kalblerimizi yaralayan iddianameyi tamamıyla bize iki saat dinlettirdiğiniz halde, Ayn-ı Hakikat birbuçuk sahifeyi ona karşı -ısrarımla beraber- iki dakika okumağa müsaade etmediğiniz için, ona mukabil itiraznamemi tamamıyla okumağa, Adalet namına sizden istiyorum.

S â l i s e n : Herbir hükûmette muhalifler var. Asayışe ilişmemek şartıyla, Kanunen onlara ilişilmez. Ben ve benim gibi dünyadan küsmüş ve yalnız kabrine çalışanlar; elbette bin üçyüzelli senede,ecdadımızın mesleğinde ve Kur'anımızın Daire-i Terbiyesinde ve her zamanda üçyüzelli milyon Mü'minlerin takdis ettiği düsturlarının müsaade ettiği tarzda Hayat-ı Bâkiyesine çalışmayı terkedib; gizli düşmanlarımızın icbarıyla ve desiseleriyle fâni ve kısacık hayat-ı dünyeviyesi için, sefihane bir medeniyetin ahlâksızcasına belki bir nevi bolşevizmde olduğu gibi vahsiyane kanunlara, düsturlara tarafdar olup onları meslek kabul etmekliğimiz hiç mümkün müdür? Ve dünyada hiçbir kanun ve zerre mikdar insaflı bulunan hiç bir İnsan bunları onlara kabul ettirmeyeceğe cebretmez. Yalnız o muhaliflere deriz: Bize ilişmeyiniz, biz de ilişmemiştir.

İşte bu Hakikata binaendir ki; Ayasofya'yı puthane ve Meşihat'ı kızların lisesi yapan bir kumandanın keyfi kanun namındaki emirlerine fikren ve ilmen tarafdar değiliz ve şahsimiz itibariyle amel etmiyoruz. Ve bu yirmi sene işkenceli esaretimde eşedd-i zulüm şahsına edildiği halde siyasete karışmadık, idareye ilişmedik, asayışi

bozmadık. Yüzbinler Nur arkadaşım varken, asayışe dokunacak hiç bir vukuatımız kaydedilmedi. Ben şahsim itibariyle hiç hayatımda görmedigim bu âhir ömrümde ve gurbetimde şiddetli ihanetler ve damarıma dokunduracak haksız muameleler sebebiyle, yaşamaktan usandım. Tahakküm altındaki serbestiyetten dahi nefret ettim. Size bir istida yazdım ki; **herkese muhalif olarak ben beraetimi değil, belki tecziyemi taleb ediyorum. Ve hafif cezayı değil, sizden en ağır cezayı istiyorum.** Çünkü **bu emsalsiz, acıb zulmî muameleden kurtulmak için, ya kabre veya hapse girmekten başka çarem yok.** Kabir ise, intihar caiz olmadığından ve ecel gizli olmasından şimdilik elime geçmediğinden, beş-altı ay (Haşıye) tecrid-i mutlakta bulduğum hapse razı oldum. Fakat, bu istidayı masum arkadaşlarımın hatırları için şimdilik vermedim.

Râbiân : Benim bu otuz sene hayatımda ve Yeni Said tabir ettiğim zamanımda bütün Risale-i Nur'da yazdıklarım ve şahsına temas eden Hakikatlarının tasdikiyle ve benimle ciddî görüşen Ehl-i İnsaf Zâtların ve arkadaşların şehadetleriyle iddia ediyorum ki: **Ben nefs-i emmaremi elimden geldiği kadar hodfürüşluktan, şöhretperestlikten, tefahurdan men'e çalışmışım ve şahsına ziyade hüsn-ü zan eden Nur Talebelerinin belki yüz defa hatırlarını kırıp cerhetmişim. Ben mal sahibi değilim, Kur'anın mücevherat dükkanının bir bîcâre Dellâliyim dediğimi; hem yakın dostlarım, hem Kardeşlerimin tasdikleriyle ve emarelerini görmeleriyle, ben değil dünyevî makamı ve şan ü şerefi şahsına kazandırmak, belki manevî büyük makamat faraza bana verilse de, fakat Hizmetteki İhlasına nefsimin hissesi karışmak ihtimaline binaen korkarak o makamı da Hizmetime feda etmeye karar verdiğim ve filen de öylece hareket ettiğim halde, mahkeme-i âfınizde güya en büyük bir siyâsi mes'ele gibi, bana karşı bazı Kardeşlerimin Nur'dan istifadelerine manevî bir şükran olarak ben kabul etmediğim halde pederinden çok fazla hürmet etmesini medar-ı sual ve cevab yaptınız. Bir kısmını inkâra sevkettiniz ve bize hayret ile dinlettirdiniz. Acaba kendi razı olmadığı ve kendini lâyk bulmadığı halde, başkaların onu medhetmeleriyle o bîcâreye bir suç tevehhüm edilebilir mi?**

Hâmisen : Kat'iyen size beyan ediyorum ki; hiç bir cem'i yetçilik

(Haşıye): Şimdi onyedi ay oldu aynı hal devam eder.

ve cem'iyetlerle ve siyasî cereyanlarla hiçbir alâkası olmayan Nur Talebelerini, cem'iyetçilik ve siyasetçilik ile itham etmek; doğrudan doğruya kırk seneden beri İslâmiyet ve İman aleyhinde çalışan gizli bir zendeka komitesi ve bu vatanda anarşiliği yetiştiren bir nevi bolşevizm namına bilerek veya bilmeyerek bizimle bir mücadeledir ki, üç mahkeme cem'iyetçilik cihetinde bütün Nurcuların ve Nur Risalelerinin beraetlerine karar vermişler. Yalnız Eskişehir Mahkemesi **Tesettür-ü Nisa** hakkında bir küçük Risalenin birtek mes'elesini belki bu gelen Cümleyi "**Mesmuatima göre: Merkez-i hukûmette, bir kundura boyacısı çarşı içinde bir büyük adamın yarımlı çiplak karısına sarkıntılık edib o acib edebsizliği yapması, Tesettür aleyhinde olanın hayâsız yüzüne şamar vuruyor.**" diye eskiden yazılmış Cümle sebebiyle, bir sene bana ve yüzyirmi adamdan onbeş arkadaşımı altışar ay ceza verdiler. Demek şimdî Risale-i Nur'u ve Şakirdlerini ittihad etmek, o üç mahkemeyi mahkûm etmek ve itham ve ihanet etmek demektir.

S â d i s e n : Risale-i Nur ile mübareze edilmez. Onu gören bütün Ülema-i İslâm, Kur'anın gayet Hakikatî bir Tefsiri, yani Hakikat-larının kuvvetli Hüccetleri ve bu asırda bir Mu'cize-i Maneviyesi ve şimalden gelen tehlikelere karşı bu millet ve bu vatanın bir kuvvetli Seddi olduğunu tasdik ettiklerinden, mahkemeniz bunun Talebelerini bundan ürkütmek değil, belki Hukuk-u Âmme noktasında tergib etmek bir vazifeniz biliyoruz ve onu sizden bekliyoruz. Millete, vatana, asayıse muzır dinsizlerin ve bazı siyasî zindikların kitablarına ve mecmualarına hüriyet-i ilmiye serbestiyetiyle ilişilmediği halde; **masum ve muhtaç bir gencin İmanını kurtarmak ve sâ'-i ahlâktan kurtulmak için Nur'a Talebe olması** elbette değil bir suç, belki hükûmet ve maarif dairesi teşvik ve takdir edecek bir halettir.

Son sözüm: **Cenab-ı Hak, hâkimleri adalet-i hakikiyeye muvaffak etsin. آمينَ** **دَيْعَى**,

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

dir.

Said Nursî

SON SÖZÜM

Heyet-i hâkimeye beyan ediyorum ki:

Hem iddianameden, hem uzun tecridlerimden anladım ki, bu mes'elede en ziyade şahsim nazara alınıyor ve şahsımı çürütmek maslahat görülmüş. Güya şahsiyetimin idareye, asayıse, vatana zararı var. Ve ben de Din perdesi altında dünyevî maksadlar güdüyormuşum, bir nevi siyaset peşinde koşuyormuşum. Buna karşı, size bunu kat'iyyetle beyan ediyorum:

Bu evham yüzünden, benim şahsiyetimi çürütmek suretinde Risale-i Nur'a ve bu vatana ve bu millete fedakâr ve kıymetdar olan Şakirdlerini incitmeyiniz. Yoksa bu vatana ve bu millete manevî büyük bir zarar, belki bir tehlikeye vesile olur. Bunu da size kat'iyyen beyan ediyorum: Şahsına tahkir ve ihanet ve çürütmek ve işkence, ceza gibi ne gelse; -Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine benim yüzümden zarar gelmemek şartıyla, şimdiki mesleğim itibariyle- kabule karar vermişim. Bunda da Âhiretim için bir Sevab var. Ve nefsi emmarenin şerrinden kurtulmama bir vesiledir diye bir cihette ağlarken memnun oluyorum. Eğer bu bîçare masumlar benimle beraber bu mes'elede hapse girmese idiler, mahkeme-nizde pek şiddetli konuşacaktım. Siz de gördünüz ki, iddianameyi yazan, bin dereden su toplamak gibi yirmi-otuz senelik hayatında -mahrem ve gayr-ı mahrem bütün Kitab ve Mektublarımdan- cerbezesiyle ve kısmen yanlış mana vermesiyle güya umum onlar bu sene yazılmış, hiç mahkeme-leri görmemiş, af Kanunlarına ve mürur-u zamana uğramamış gibi onun ile benim şahsiyetimi çürütmek istiyor. Ben kendim, şahsının çürüük olduğunu yüz defa söylediğim ve aleyhimde olanlar her vesile ile yine şahsimi çürüttükleri halde, ehl-i siyaseti evhamlandıracak derecede teveccüh-ü âmmeye karşı faide vermediğinin sebebi: **İmanın kuvvetlenmesi için bu zamanda ve bu zeminde gayet şiddetli bir ihtiyac-ı kat'ı ile Ders-i Dinde bazı şahıslar lâzımdır ki, Hakikati hiç bir şeye feda etmesin, hiç bir şeye âlet etmesin. Nefsine hiç bir hisse vermesin. Tâ ki, İmana dair Dersinden istifade edilsin, kanaat-ı kat'iyye gelsin.**

Evet hiçbir zaman, bu zeminde bu zaman kadar böyle bir ihtiyac-ı şedid olmamış gibidir. Çünkü tehlike hariçten şiddetle gelmiş. Şahsimin bu ihtiyaca karşı gelmediğini itiraf edip ilân ettiğim halde, yine şahsimin meziyetinden değil, belki şiddet-i ihtiyacından ve zahiren başkalar çok görünmemesinden şahsimi o ihtiyaca bir çare zannediyorlar.

Halbuki ben de çoktan beri buna taaccüb ve hayret ile bakıyordum ve hiç bir cihetle lâyik olmadığım halde, dehşetli kusurlarımla beraber bu teveccüh-ü âmmenin hikmetini şimdî bildim. Hikmeti de şudur:

Risale-i Nur'un Hakikatı ve Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîsi, bu zaman ve bu zeminde o şiddetli ihtiyacın yüzünü kendine çevirmiş. Benim şahsımı -Hizmet itibariyle binden bir hissesi ancak bulunduğu halde- o hârika Hakikatin ve o hâlis muhlis şâhsiyetin bir Mümessili zannedib o teveccühü gösteriyorlar. Gerçi bu teveccüh hem bana zarar, hem ağır geliyor. Hem de hakkım olmadığı halde Hakikat-ı Nuriyenin ve Şâhsiyet-i Maneviyesinin hesabına sükût edip o manevî zararlara razı oluyorum. Hattâ İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (K.S.) gibi bazı Evlîyanın İlham-ı İlahî ile bu zamanımızda Kur'an-ı Hakîm'in Mu'cize-i Maneviyesinin bir âyinesi olan Risale-i Nur'un Hakikatına ve hâlis Talebelerinin Şahs-ı Manevîsine İşaret-i Gaybiye ile haber verdikleri içinde benim ehemmiyetsiz Şahsımı o Hakikata Hizmetim cihetyle nazara almışlar. Ben hata etmişim ki; onların şahsına aid bir parçacık iltifatlarını bazı yerde tevil edip Risale-i Nur'a çevirmemişim. Bu hatamın sebebi de, za'fîyetim ve yardımcılarımı ürkütecek esbabın çoğaltılmaması ve sözlerime itimadı kazanmak için zahiren şahsına bir kısmını kabul etmiştim. Size ihtar ediyorum: Fâni ve kabir kapılarındaki çürük şahsımı çürütmeğe ihtiyaç yok ve bu kadar ehemmiyet vermeğe de lüzum yok. Fakat Risale-i Nur'la mübareze edemezsınız ve etmeyiniz. Onu mağlub edemezsınız. Mübareze de millet ve vatana büyük zarar edersiniz. **Fakat Şakirdlerini dağıtamazsınız.** Çünkü Hakikat-ı Kur'aniyenin muhafazası yolunda kırk-elli milyon Şehid veren bu vatandaşları geçmiş Ecadlarımızın ahfadlarına bu zamanda Hakikat-ı Kur'aniyenin muhafazası ve Âlem-i İslâmın nazarında eskisi gibi dindarane Kahramanlıları terk ettirilmeyecek. Zahiren çekilseler de, o hâlis Şakirdler Ruh u Canıyla o Hakikata bağlıdır. Ve o Hakikatın bir âyinesi olan Risale-i Nur'u terkedib, o terk ile vatan ve millet ve asayıse zarar vermeyeceklerdir. Son sözüm:

فَإِنْ تَوَلُّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكِّلُ

وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

**HEYET-İ VEKİLE'YE GÖNDERİLMİŞ BİR İSTİDADIR.
HEYET-İ VEKİLE'YE GAYET EHEMMİYETLİ BİR RİCAM VAR:**

Risale-i Nur'dan "**Siracunnur**" namındaki üçyüz sahifeden ziyade Mecmuanın âhirinde ve aslı çok zaman evvel yazılan ve onbeş sahife kadar olan ve Heyet-i Vekilece o Mecmuanın toplanmasına vesile bulunan **Beşinci Sha**, herkese, hususan musibetzedelere ve ihtiyarlarla ve İmada şübhelere düşenlere pekçok faideleri tahakkuk eden **Siracünnur**'dan, o zararlı tevehhüm edilen parçayı çıkarıp yasak ederek, mütebâki üçyüz sahifenin Neşrine izin verilmesini ve Tesellisinden tam istifade eden bütün musibetzedeler ve ihtiyarlar ve İman Hakikatlarına muhtaçlarla beraber Heyet-i Vekile'den rica ederiz.

Hem dörtyüz sahifelik **Zülfikar**'da otuz sene evvel avrupa feylesoflarına karşı yazılan İrsiyet ve Tesettür hakkındaki iki Ayetin Tefsiri iki sahife, hem otuz sene evvel tab'edilen **İşarat - ül İ'caz'da**

أَحَلَ اللَّهُ الْبَيْعَ وَ حَرَمَ الرِّبَا Âyetine dair yazılan, bankaya dair bir satır ve hem otuz sene evvel ben Dâr-ül Hikmet'te iken ingiltere'nin anglikan kilisesi'nin baş papazının Meşihat-ı İslâmiyeden sorduğu altı sual içinde bir satır kadar yazılan yazıların kaldırılarak şimdiki kanun-u medenîye uygun gelmediği -iki sahife bir satır- bahanesiyle müsadere edilen ve Âlem-i İslâmca çok tâhsin ile çok menfaati bilfil görülen ve üç Rükn-ü İmanîyi hârika bir tarzda isbat eden o **Zülfikar** mecmuamızı iade etmesini rica edib istiyoruz ve hakkımızdır. Bir mektubda beş kelime sansür edilse bâki kısmına izin verilmesi gibi, biz de kanunen ehemmiyetli bu hakkımızı isteriz. Ve hakkımızda habbeleri kubbeler yapanların zulmünden kurtarıl-mamızı, millet ve vatan ve asayıse Nurlarla Hizmet eden Kur'an ve İmanperverlerle beraber taleb ederiz. Hem onsekiz sene evvel şiddetli bir zulme maruz olduğum hiddetli bir zamanımda yazdığım **Hücumat-ı Sitte'yi** onsekiz seneden beri görmedigim gibi, mahrem deyip Neşrine izin vermemişim ve hem üç-dört mahkemenin eline geçmiş, o Risaleyi sahiblerine iade etmişlerdir.

Said Nursî

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[Diyanet Riyasetindeki ehl-i vukufa bir teşekkürname ve tedkiklerindeki cüz'î ve cevabı zahir ve verilmiş tenkidlerine tashihle yardım etmek için üç Noktayı beyan edeceğim.]

Birincisi: Üç cihetle o Âlimlere teşekkür ederim. Şahsim itibariyle minnettarım.

Birincisi: Siracunnur mecmuasının Beşinci Şua'dan başka onuç parçasını takdirkârane hülâsa etmeleridir.

İkincisi: Medar-ı ittihamımız olan, Tarîkatçılık ve cem'iyetçilik ve emniyeti ihlâl bahanelerini reddetmeleridir.

Üçüncüsü: Benim mahkemedeki davamı tasdikleridir. Yani, mahkemeye dedim: Kusur varsa bütün o kusur benimdir. Nur Talebeleri hâlis ve masum olup, İmanları için Nurlara çalışmışlar. İşte o ehl-i vukuf dahi Nurcuları kurtarıyorlar. Bütün kusuru bana veriyorlar. Ben de onlara, Allah sizden razı olsun derim. Yalnız merhum Hasan Feyzi ve merhum Hâfız Ali'yi ve o iki mübarek Şehidin sisteminde ve Vârislerinden iki-üç zâtı benim suçuma şerik etmişler. Fakat bir cihette sehvetsizler. Çünkü o Zâtlar, kusurda değil belki Hizmet-i İmaniyede benden ileri ve benim hatalarından müberra olarak, za'fiyetime merhameten İnayet-i İlâhiye tarafında ve bana yardımcı verilmişler.

İ k i n c i N o k t a : O ehl-i vukuf, Beşinci Şua'daki Rivayetlerin bir kısmına zaîf ve bir kısmına mevzu' demişler ve tevillerinin bir kısmına yanlış demişler ki; bu Afyon'da aleyhimizde iddianame o tarzda yazılmış ve onbeş sahifede seksenbir yanlış yaptığını bir cedvelde isbat etmişiz. Muhterem ehl-i vukuf o cedveli görsünler. Bir tek nümunesi şudur:

İddiacı demiş: Bütün tevilleri yanlıştır ve o Rivayetler, ya mevzu' veya zaîftir.

Biz dahi deriz: Tevil demek, yani bu mana bu Hadîsten murad olmak mümkün değildir, muhtemeldir demektir. Mantıkça o mananın imkânını reddetmek ise, muhaliyetini isbat etmek ile olur. Halbuki

o mana göz ile göründüğü ve tahakkuk ettiği gibi, Hadîsin mana-yı işaret tabakasının külliyetinde bir ferd olması bilmüşahede mu'cizane bir Lem'a-yı İhbar-ı Gaybîyi, bu asırın gözüne gösterdiğinden, hiç bir cihetle kabil-i inkâr ve itiraz olamaz. Hem o "bütün Rivayetler, mevzudur veya zaftır" iddiacının demesi üç vecihle yanlış olduğu, cedvelde isbat edilmiş.

Birisı: Bir milyon Hadîsi hifzına alan İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel ve beşyüz bin Hadîsi hifzeden İmam-ı Buharî'nın cesaret edemedikleri ve o nefyin isbatı kabil olmadığı ve bütün Hadîs Kitablarını görmediği ve Ümmetin ekseriyeti her asırda o Rivayetlerin manalarının zuhurlarını veya o küllînin bir ferdini görmesini bekledikleri ve Ümmetçe Telakki-i Bilkabul derecesine yakınlAŞmış ve Ayn-ı Hakikat bazı nûmune ve ferdleri meydana çıkıp görüldüğü halde, o Rivayetleri külliyetle inkâr etmek on cihetle hatadır.

İkinci Vecih: Mevzu'dur manası; bu Rivayet an'aneli, senedli Hadîs değil demektir. Yoksa manası yanlıştır demek değildir. Madem Ümmette, hususan Ehl-i Hakikat ve keşf ve bir kısım Ehl-i Hadîs ve Ehl-i İctihad kabul edib manalarının vuku'larını beklemiŞler. Elbette o Rivayetlerin durub-u emsal gibi umuma bakan Hakikatları vardır.

Üçüncü Vecih: Hangi mes'ele veya Rivayet var ki; meşrebleri, mezhebleri muhtelif Âlimlerin bir Kitabında ona itiraz edilmesin. Meselâ: İslâm içinde birkaç deccal geleceğine dair Rivayetlerden birisi bu Hadîs-i Şerif, sarîh bir surette cengiz ve hülâgu fitnesinden haber verir.

لَنْ تَزَالَ الْخِلَافَةُ فِي وِلْدَعْمِ صِنْوِ أَبِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يُسَلِّمُهَا إِلَى الدَّجَالِ

Yani "Uzun zaman Hilafet-i Abbasiye devam edecek, sonra o sultanat deccal eline geçecek" diye beşyüz seneden sonra İslâm içine bir deccal gelecek, o Hilafeti bozacak gibi ki; eşhas-ı âhirzamandan çok Rivayetler haber verdikleri halde, mezhebi ayrı veya fikri müfrit bir kısım ehl-i İctihad kabul etmemiŞler, mevzu veya zaftır demiŞler. Her ne ise.. şimdî bu uzun kıssayı kısa kesmeme sebeb, Risale-i Nur ile alâkadar ve Nurlara hücumun aynı zamanında zeminin hiddetini gösteren dört büyük zelzelenin Tevafuku gibi bu cevabı yazdığını aynı saatte burada iki şiddetli zelzele vuku buldu. Şöyle ki:

Akşamda elime verilen ehl-i vukufun raporundaki ameliyat-ı cerrahi-yenin

yaralarından elîm bir teessür ve temassızlıktan hazîn bir zahmetle kendim perişan Kalemimle yazmaktan teellüm hissederken, iki zelzelenin Tevafukudur. Evet sekiz ay tecrid ve sıkıntılar içinde en ziyade güvendiğim ve raporlarıyla imdadıma yetişmelerini beklediğim Diyanet Riyaseti dairesinden gelen raporu akşamdan aldım. Bu sabah bildim ki; pek ehemmiyetsiz şeyleler imdadıma değil, belki iddiacıya yardım ederek: "Geçen dört zelzeleler Nur'un Kerametlerindendir, Said demiş." dediklerini gördüm. Cedvelde yazdiğim gibi: **Nurlar, Sadaka-i Makbule misillü belaların def'ine bir vesiledir, ne vakit Nurlara hûcûm edilse, musibetler fırsat bulup gelirler ve bazan da zemin hiddet eder, diye yazmağa niyet ederken burada iki şiddetli zelzele (Haşîye) beni o bahsi yazmaktan vazgeçirdi.** Onu bırakıp Üçüncü Noktaya geçiyorum.

Üçüncü Nokta : Ey müdakkik ve hakikatlı ve insaflı ehl-i vukuf Âlimlerimiz! Eskiden beri ehl-i ilim mabeyninde bir makbul âdet-i müstemirreye binaen yeni Te'lif edilen güzel Kitabların âhirlerinde başkaların o Kitaba medhiyeleri ve takrizleri ve mübalağane ve bazan müfrıtane senaları yazılıp neşredildiği ve Müellif kemal-i memnuniyetle o takrizcilere minnettâr olduğu ve rakibleri dahi onu hodfürûşlukla ittiham etmedikleri halde, Nur'un bir kısım has ve hâlis Şakirdlerinin ve merhum Hasan Feyzi ve Şehid Hâfız Ali tarzında yazdıkları takrizleriyle aleyhime şiddetli hûcûm eden pekçok insafsız muarızlara karşı aczîme, za'fîma, garibliğime, kimsesizliğime yardım ve Nurlara muhtaçları teşvik fikriyle olan medhiyelerini bütün bütün reddetmediğimi ve şâhsîma aid kışmını Nurlara çevirdiğimi bir hodfürûşluk telakki etmenizi kemal-i dikkatinize ve tahkîkî ilminize ve şefkatkârane muavenetinize ve insafınıza yakıştırıldığımdan müteessir oldum. Ve o medhiyeleri yazan sâfi arkadaşlarının hiç siyaseti düşünmeyerek riyâzî bir hesabla: "**Mana-yı işaretî külliyyetinin bir mâsadaki ve cüz'î bir ferdi bu zamanda Risale-i Nur'dur.**" demelerine hata denilmez. Çünkü, zaman tasdik ediyor. Haydi çok mübalağâ veya hata dahi olsa, ilmî bir hatadır. Herkes kendi kanaatini yazabilir. Acaba Şeriatta oniki mezheb; hususan Hanefî,

(Haşîye): Bu iki zelzele 18.9.1948 tarihine müsadif, Cum'a günü kuşluk vakti olmuştur. Afyon hapsinde Risale-i Nur talebeleri namına

Mâlikî, Şafîî, Hanbelî Mezheblerinde ve yetmişen yakın İlm-i Kelâm ve Usûl-üd Din dairesindeki Allâmelerin firkalarında ne kadar ayrı ayrı kanaatlar ve fikirler Kitablara yazılmış bilirsınız. **Halbuki bu zaman kadar, hiç bir zaman, Din Âlimlerinin İttifakına ve münakaşa etmemesine muhtaç olmamış.** Simdilik teferruattaki ihtilafi bırakmağa ve medar-ı münakaşa etmeyeceğe mecburuz.

* * *

Ehl-i vukufun insaflı hocalarından üç sualim var:

B i r i s i : Bir adam, diğer bir adamı sâfi bir niyetle onu medhetmekle mes'ul olur mu? Hususan o istemediği, elinden geldiği kadar o medihleri ya red veya başkasına çevirdiği ve o hâlis dostunu kaçırırmamak için onu tekdir etmeyip, medhini yüz derece haddimden fazladır diye sükût ile mukabele etmesi hiç hodfüruşluk sayılır mı?

I k i n c i S u a l : Acaba ortalıkta Din aleyhinde bu dehşetli hükümler ve dağ gibi dinî mes'eleler içinde Nur Şakirdlerinden bir Hakikat aşkı zararsız ve cüz'î bir hata-i ilmî ve yanlış bir kanaatî cihetinde böyle tekdir ve tezyife müstehak olur mu? Siz gibi Üstadlardan -medhiye yazan talebe- şefkatle hatasını ihtar beklerken böyle adliye eliyle tokatlamak caiz olur mu?

Ü ç ü n c ü S u a l : Bu yirmi senedir hadsiz muarızlara karşı sarsılmayan ve yüzbinler muhtaçların İmanlarını kuvvetlendiren Risale-i Nur'a bir-iki mes'ele için bu tarz tenkidiniz yakışır mı? Hem o müdakkik Âlimlere bunu hatırlatıyorum ki; raporlarında, Ahmed Feyzi'nin medhiye-sinin başında bir Mektubumu görmelerinden, güya o medihleri ben kendime yapmışım gibi tenkid ediyorlar. Halbuki o Mektubum benim şahsımın hakkındaki medihlerini kabul etmemek ve kaldırırmak için idi ki, bir kısmını kaldırırdım. Bir kısmını da ta'dil edecektim. Fakat acele edib tam yapmadan o Mektubu bir Kardeşime göndermiştim. Onlar dahi o mahrem medhiyenin başına koyup hususî bir zâta gönderdikleri zaman hükûmetin eline geçmiş. Acaba böyle hususî takriz ve sırf ilmî ve bir kanaat-i vicdaniye ve mahrem arkadaşların mabeyninde ve sonra tam ta'dil etmek fikriyle bir meşveret tarzında gezmesi, bu şiddetli itiraza müstehak olur mu? Hem kırmızı ve siyah cildli iki mecmuatçık, arkadaşlara

hususî ve tebrik ve teşvik ve taltif için yazılmış bazı hususî Mektublardır. Her nasılsa bir-iki zât merak edib zayıf olmasın diye bir deftere toplamış. Taharride zabıta eline geçmiş. Acaba böyle Mektublardan Ahkâm çıkarmak ve sual ve cevaba medar etmek ve siyasete temas ettirmeye çalışmağa hiç ihtiyaç var mı? Kur'ana hücum eden dehşetli ejderhaları görmüyor, bakmıyor, sineklerin ısırmasıyla uğraşıyor gibi olmaz mı?

Dini ve Terbiye-i Muhammediyeyi zehir diyen Saraçoğlu'nu bırakıp, Hakikat-ı Kur'aniyeyi güneş gibi gösteren ve nev'-i beşerin yaralarına tam tiryak olduğunu isbat eden **Siracunnur** ile münakaşa ederek, Nur'un o Mecmuasının âhirine ilhak edilen bir Risalede zayıf Hadîslerin tevilleri var diye, o mecmuanın müsaderesine yardım etmek çıkmaz mı? Bizler siz gibi zâtlardan yaralarımıza merhem sürmek ve ferasetinizle yardım bekler ve cüz'î tenkidlerinizden gücenmeyez.

**Mevkuf
Said Nursî**

* * *

Hata-Savab Cedveli

Yirmi sahifeden ziyade arkadaşlara aid olduğundan, yanlışlarını beyan etmedim. Bu yanlışların hepsi yüzden geçer. Mahkemedede kırk sahife iddianame iki saatte yakın dinlettirildi. Hem hukukumuza, hem hayat-ı şahsiyemize, hem hayat-ı içtimaiyemize ve Şerefimize ve Risale-i Nur'un Kiyimetine çok dokunduğu halde gücendığımize mukabil iddianameyi yazan zâtin mes'elemizdeki sathılığine ve dikkatsizliğine ve cerbezeliğine dokunacak bir cihet varsa, onunda gücmemesini ve mahkemenin de tamamen itiraznamemi okumaklığıma müsaadesini taleb ederiz.

Mahkemedede aleyhimizdeki iddianamede yüz yanlışını isbat etmezsem yüz sene cezaya razıym diye iddia ettiğime bir hüccet olarak iddianamenin kırk sahifesinde, şahsına aid onbeş sahifede seksenbir yanlışını gösteren bu cedveli takdim ediyorum.

Said Nursî

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
1.	Dini âlet ederek..	Reddedilmemiş müdafaatındaki hüccetler, bu yanlışı herkese gösterir.
2.	Emniyeti bozabilecek.	Yirmi senede bir vukuati altı mahkeme göstermemesiyle bu yanlışını isbat eder.
3.	Gizli bir cem'iyet kurmak.	Üç mahkemenin bu noktada beraet vermesi bu yanlışını isbat eder.
4.	Gizli cem'iyete girmek.	Bu defa yirmiüç adamı makam-ı iddia tahliyesiyle kendi yanlışını kendi gösteriyor.
5.	Hiç bir iş ile meşgul olmayan.	Risale-i Nur'un Te'lifi ve Tashihi ile olan büyük meşgaleyi görmemesi, bu yanlışını herkese gösteriyor.
6.7.	Devletin emniyetini ihlâle teşvik edecek hareketlerde bulunduğuandan ve gizli cem'iyet kurduğundan..	Eskişehir Mahkemesinin yalnız Tesettür ve şapka mes'elesini esas tutması ve cem'iyet ve emniyeti ihlâle ehemmiyet vermemesi bu yanlışını gösteriyor.
8.	Kanunun 163 üncü maddesi..	Zahiren o madde-i kanunî ile, fakat hakikaten Eskişehir Mahkemesi kanaat-ı vicdaniye ile hüküm vermesi, Tesettür Risalesi'nin eskiden yazıldığını anlamasıyla, mecburiyetle kanaat-ı vicdaniyeye müracaat etmesi, bu yanlışını gösteriyor.
9.	Dinen mukaddes tanınan şeylerleri âlet etmesi..	Bu otuz seneki hayatım ve bütün benim ile görüşenler ve mahiyetimi bilenler, bu hükmü tekzib ediyorlar.
10.	Devletin emniyetini bozacak hareketlere halkın teşvik ve tergib ederek..	Yirmi senede hiç bir Nur Şakirdi böyle bir vukuata sebeb olmadığı ve on vilayetin zabıtaları kaydetmemeleri, bunun hata olduğunu gösteriyor.

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
11.	Gizli cem'iyet kurmak.	Üç mahkemenin o noktada beraet vermesi ve yirmi senedir siyaseti terk etmekliğim, bu hatanın ne kadar açık bir iftira olduğunu gösteriyor.
12.	Gizli neşriyatta bulunmak.	Âlem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde ve burada merkez-i hükmüette ve dâr-ül fununda yazdıkları Nur Mecmuları ellerde gezme-style bu yanlışını gösteriyor.
13.	Gençlik Rehberi, Nurcular cem'iyeti arasında gizli satılmasına..	Cerh edilmeyen müdafaaatta, yedi makamata gönderilen itiraznamede kat'î hüccetler ile ki, Nur Talebeleri hiç bir vecihle siyasi cem'iyet olmazlar. Hem Eskişehir Emniyet Müdürlüğü müsaadesiyle resmen tab'edilen Gençlik Rehberi, değil yalnız Nurcular arasında, herkese alenen satıldığı bu hatasını isbat eder.
14.	Zülfikar ve Asâ-yı Musa'nın gizli satılmasına..	Doğrudan doğruya Diyanet Riyasetine bera-yı malûmat bu mecmuların gönderilmesi, hem alenen İstanbul'da ciltlenmesi ve İstanbul'daki mühim zâtlara, hattâ bazı Kitabçılara ki Hindistan'a kadar gönderilmek için gönderilmesi, gizli satılmadığını belki ilânatla teşhir edilmekle satıldığı bu hatasını gösteriyor.
15.	"Yüzkirk Sure Kur'an" demesine..	Kur'an yüzondört Sure olduğunu, Kur'anı okuyan herkes bildiği halde, sathîliği ve aceleliği bu acib yanlış sevketmiş.
16.	Kur'an-ı Kerim'e âdetâ bir nazire..	Bin defa hâşâ! Risale-i Nur Kur'anın bu asırda bir Mu'cize-i Maneviyesinin bir âyinesi ve ondan tereşuh etmiş bir Tefsiri olduğuna bütün Nurcuların ve Risale-i Nur'daki yazıları görenlerin kanaatları, bu yanlış tekzib ediyor

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
17.	Risale-i Nur yüzkirk parçadan ibaret olan..	Müdafatımda belki pekçok defalar lüzumu için yüzotuz parça diye tekrarımız bu yanlışını gösteriyor.
18.	Risale-i Nur'un Te'lifi yirmiüç senede tamamlandığı bildirilen..	İمام-ı Ali'nin (R.A.) ve Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) işaretat-ı gaybiyeleriyle ve mana-yı işaretisiyle, bir vakit yirmidört senede Risale-i Nur tamam olacak denilmesi, o yanlışı tashih eder.
19.	Üç Kitabda toplanan Nur Risalelerinin..	Belki yalnız Yirmiyedinci Mektub, Lâhikasıyla beraber o üç mecmua kadar büyük olduğu gibi, onlardaki Nur'un Risaleleri o üç mecmuada ancak beşten birisi olması; dikkatsizlikten gelen bu yanlışını gösteriyor.
20.	Perakende halinde bulunan Nur Risaleleri.	Şimdi, Nurları yazan Kalemlerin yüzbinler ve güzel itina ile Tevafukla yazan yüzler Kâtibin Aşk-ı İmanî ve İlîmî ile yazdıkları Nur Risalelerine perakende, ehemmiyetsiz parçalar nâm verilmesi zahir bir yanlışır.
21.	Bazı kısmında mevzu ve gaye ile hiç ilgisi olmadığı..	Eski zamanda mantıkta en derin Âlimleri ilzam eden ve şimdiye kadar müdakkik Âlimlerin Risale-i Nur'u o cihette tenkid edememeleri bu hatayı söyleyene iade eder.
22.23.	Risale-i Nur'un bir kısmında okuyanlara birsey öğretme bakımından, ilmî mahiyet taşımadığı.	Yirmi seneden beri hükûmetin iğfâl olunmuş bazı rükünleri ve aldanmış bazı mutaassib hocalar Risale-i Nur'un aleyhinde hûcum ettikleri ve herkesi ürküttükleri halde, hiçbir esere müyesser olmayan yüzbinler her sınıfın Muhtac-ı İlîm-i Hakikat ona talib olup istifadeleri, bu iftirayı pek çirkin gösteriyor.
24.	Şimalden gelecek büyük kızıl tehlikeye karşı bir Sed olduğunu iddia ve zannetmektedir.	Nurları okuyan bütün zâtlar; değil zan ve tahmin, belki kat'ı ve yakînî bir surette, Risale-i Nur'un şimalden gelen tehlikeye bir Sed olduğunu söylemeleri bu hatayı gösteriyor.

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
25.	Devletin emniyetini ihlâl etmiş..	Üç mahkemedede üç müdafaatımda bu iftiranın asılsız olduğunu isbat ettiğim gibi yirmi sene-de, bulunduğum beş-altı vilayet zabitaları, emniyeti ihlâle dair hiçbir emareyi ne Said'in ve ne de arkadaşlarının hakkında kaydetme-mesi bu iftirayı tamamıyla reddeder.
26.	Nurcuların zanları hilafina olarak, Nur Risaleleri yegâne okunacak Tefsir değildir.	Nur Risalelerinde ve Talebelerinin lisanında her vakit söylenen "Bu zamanda en kuvvetli bir Tefsir-i Kur'anîdir" Cümlesi dir. Yoksa hiçbir vakit başka Tefsirlere ilişmek hatırlarına gelmediği, bu acib hatanın ne kadar çirkin olduğunu gösterir.
27.	Nurcular adı verilen Talebelerin de yekdiğerleriyle görüşmeleri gizli olduğu..	Isparta vilayetinde ve bütün köylerinde, zabıtanın ve hükümetin taht-ı nezaretinde aşıkâre surette görüşmeleri ve bazı köylerde yüz Kalemler yazları neşretmeleri, gizlilik isnadını kırıyor.
28.	Teksir makinesiyle çoğaltıması ve alanların bulunduğu yerlere götürülmesi, gizli yapılmaktadır.	Bu ifadede bir dirhem doğruluk varsa, üç dirhem yanlış var. Evet insafsız gizli düşman-larımız bahane bulmamak için dörtte bir gizli yapılmıştı. Yoksa şimdi buldukları bahane ile bizi daha evvelden adliyeye sürüklemeleleri ihtimaline binaen bir parça gizli idi. Yoksa herbirisini üçyüz-döryüz sahifeli mecmular-dan binbeşyüzeye yakın mikdarı memleketin her tarafına mümanaatsız gitmesi, bu hatayı tam gösterir.
29.	Ve nitekim Mektubların, mürsellerin bulunduğu yerden değil başka yer postahanesinden verilerek gönderilmekte olduğu..	Yirmisekizinci yanlısta zikri geçtiği gibi, onda biri doğru ise dokuzu yanlıştır. Mektublar, pek nadir olarak postahaneye mürsellerin bulundukları yerlerden verilmemiştir

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
30. Cem'iyet mensubîninden Ali Savran tarafından gönderildiği..	Makam-ı iddianın o Ali Savran'ı tahliye etmesi ve sonra da bu mahkemedede yine tevkif etmeyip memleketine gitmesine izin vermesi, cem'iyetçilik olmadığını makam-ı iddia kendi kalemiyle isbat etmiştir.
31. Yine gizlice bazı vatandaşların mensub oldukları gizli cem'iyete..	Böyle asılsız bir hatayı tekrar etmek de büyük bir hata olduğu malûmdur.
32. Herkese okunmasının dahi Sevab olduğunu söyleyerek iğfale çalışıkları..	Otuzuç Âyat-ı Kur'anının işaretine mazhar ve şimdiye kadar yüzbinler adama İman cihetinde tesirli hizmet eden ve pek çok gençleri islah eden Risale-i Nur'la iğfal edilmiş diyen, elbette nefs-i emmarenin iğfalone kapılmış ki, böyle hata ediyor.
33. Bundan başka giz maksad görünmüyorsa bu gizliliğe mahal görünmezdi.	Kırk seneden beri bana sū'-i kasda çalışan gizli düşmanlarımın desiseleriyle şahsına karşı eşedd-i zulmü yapanlardan çekinmek için gizlenmiştir.
34.35. Dinî hissiyatı âlet ederek, devletin emniyetini bozmağa halkın teşvik eden hareketlerinin..	Hiç ashı olmayan uzak bir imkânı vukuat yerinde sarfederek bu kadar tekrar etmek yalnız garazkârane bir iftiradır.
36. Kanunî ve zarurî olarak takib edilmesine, münafıklık, zındıklık, dinsizlik ve zulüm olarak tavsif eden..	Bizi Kanunsuz hapislere sokmak ve gizli düşmanlarımızın desiseleriyle bizi perişan etmek sırasında o gizli düşmanlarımıza münafıklık, zındıklık, dinsizlik söylediğimizi, iğfallerine kapılmış memurlara affetmesi hatadır.
37.38. Kimseyle görüşmediğini ileri sürdüğü halde, gizli olarak vilayet ve kaza ve	Bu yazında bir doğru varsa, yirmisi yanlış. Çünkü yirmi ve otuz ziyaretçiden ancak bir tanesini kabul ettiğimi, mahallî zabıtası ve ahali bildiği halde böyle külli ve daimî bir

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
	köylerden gelenleri kabul edib görüşmüştür.	surette isnad etmek iftiradır.
39.	Sureten bu inziva hali, yakınları olan Talebeleri tarafından bir çok Kerametlerin mevcudiyetinin kabulüne ve bütün Nurculara inandırılmasına yol açmış.	Bu İnziva, böyle kanunsuz belalara düşmemek ve tasannu ve hodfüruşluktan kurtulmak için olduğu ve Nur Şakirdlerinin bu İnzivayı beğenmedikleri halde, bundan kendimi Keramet sahibi göstermek ve dostları da onunla onu Kerametli bilmek manasız bir iftiradır.
40.	Kerametleri ve Veliliği hakkındaki söylenenleri ve yazıları red ve cerhetmiyor.	Bu pek zahir bir hatadır. Yüz yerde Kardeşlerime yazmışım ki; şahsimda hiç bir ehemmiyet yok. Bana karşı hüsn-ü zannınız yanlıştır. Sizin İhlasınız var. Ben belki İhlasa muvaffak olamıyorum. Hizmette de size yetişemiyorum dediğim ve hiç bir defa nefsimi medhetmediğim halde bu isnad büyük bir iftiradır.
41.	Ve bu yolda ögünmesine bir sebeb olmuştur.	İddianameyi yazan, sathîlik ve garazla baktığı için, Risale-i Nur'un senasını benim şahsimin senası zannetmiş, bu hataya düşmüş. Ve çok yerlerde böyle hataya düşüyor.
42.	Said tefahura düşkündür.	Bu otuz senelik yeni hayatım ve bütün beni tanıyanlar onun bu iftirasını tekzib eder.
43.	Bunu Eserlerinin muhtelif yerlerinde görmek mümkündür.	İddiacının bu dediği tefahur benim şahsına değil, bütün o tefahuru hatırlına getirilen senalar, Risale-i Nur'a aiddir. Risale-i Nur da Kur'anın Tefsiridir.
44.	Siracunnur Kitabında, eserin dörtbuçuk saat zarfında yazıldığı kaydedilmiştir.	Bu yazısında iki hatası var. Birisi: Siracunnur dörtbuçuk saatte Te'lif edilmiş değil, onun içinde onbeş-yirmi sahifeden ibaret Hastalık Risalesi'ne aiddir. Orada imzaları bulunan iki Kâtibin arzularıyla bir

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
		Tahdis-i Nimet olarak yazılmıştır. Bunda hiçbir kimsenin hatırlına tefahur gelmez, ancak bir Şükürdür.
45.	İlminin vüs'atini ve karihasının genişliğini ve zekâsının feyzini ve yüksekliğini anlatmak istemiştir.	Elli-altmış senelik hayat-ı ilmiyesi böyle temeddühlere ihtiyaç bırakmadığı gibi, âhir ömründe şahsını temeddühten bütün bütün çekindiği, yalnız Hakaik-i İmaniyenin beyanında yanlış etmediği ve sîrf Kur'anın Feyzinden iktibas ettiğine dair beyanatı, böyle hodfüruşane bir surete çevirmek büyük bir iftiradır. Hattâ o yanlış, doğru da olsa meshur Abdülvehhab-ı Şiranî ve Muhyiddin-i Arabî gibi pekçok Ehl-i Hakikat Ülema Tahdis-i Nimet nev'inde bu tarz İhsanat-ı İlahiyyeyi çok defa Kitablarında zikretmişler.
46.47.	Kendi Kerametine o kadar inanmıştır ki, İlahî ve tabîî olan bir çok hâdiseleri, kendisinin ve Risale-i Nur'un Kerametidir der.	Bu hatasında birkaç vecihle yanlışlı var. İlahî ve tabîî olarak iki kısma ayırmak ve tabiata da bir Hisse-i İcad vermek, dinde bir yanlış olduğu gibi; Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine gelen zulmün aynı zamanında zelzele gibi müteaddid hâdiselerin Tevafukları.. Risale-i Nur'un makbuliyetine ve bir Sadaka-i Makbule hükmüne geçtiğine bir İşaret-i Gaybiyedir demesini tefahur zannetmek, iftira olduğunu herkes bilir.
48.	Risale-i Nur'un tokadı olarak vasıflandırmaktadır.	Bunu Müdafaatımda pek zahir bir hata olduğunu isbat ettiğimiz gibi Risale-i Nur'un tokadıdır denilmemiş, belki Risale-i Nur Sadaka-i Makbule gibi belaların def'ine vesile olmasından o gizlendiği ve müsadere edildiği zamanda bazı belalar fırsat bulup başımıza gelir denilmiş. Bu ise, Adalet-i İlahiyyenin bir tokadıdır.
49.	Muhtelif yerlerde olan zelzeleler ve	Cevabı mükerrer verilmiş bir hatayı tekrar etmek, garazkârane bir yanlıştır.

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
seylablar, Risale-i Nur'un şiddetli birer tokadı olarak vuku bulmuştur.	
50.51. Bu seylâb ve zelzelelerden Risale-i Nur'un ve binnetice kendisinin Kerametiyle kurtulmuşlardır. Ve masumlar ve çocuklar o belalardan zarar görmüşler. Said bunu izah etmemiş ve edememiştir.	Risale-i Nur'un mükerrer yerlerinde yazılmış ki, zalimlere gelen musibetlerde masumların telef olan malları Sadaka ve vefat edenler de Şehid hükmünde olduğunu beyan, bu yanlışını ve sathılığını gösterir.
52. Hayır ve şerrin Allah'tan olduğunu inkâr yoluna sapmak gibi bir tezada düşmüştür.	Risale-i Nur'dan Kader Risalesi olan Yirmialtıncı Söz'ün Sîrr-ı Kaderi emsalsiz bir surette beyanı ve İmanın Erkânlarını Risale-i Nur'un hârika bir tarzda isbatı meydanda iken böyle bir iftira, garazkârlıktan başka bir şey değildir.
53. Nur Şakirdlerinin bazıları ona bir Mehdilik de tevcih etmişlerdir.	İtiraznamemde kat'î hüccetlerle onun bu hatası reddedilmiş. Hem hiç bir vakit, değil böyle büyük Makamları belki küçük medih ve hüsnü zan ile nefs-i emmaresine bir benlik vermemeğ için reddettiği mahkemelerde de görülmüştür.
54. Müceddidlik ve büyük makamlar veren Şakirdlerinin hitabelerine, enaniyet ve tefahura olan meyli içabı itiraz etmeyerek, bu	Bu hatasında kaç vecihle iftira var olduğu itiraznamemde ve bu cedvelde kaç yerde isbat edilmiştir.

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
teveccühleri kabul ettiği göz önündedir.		
55. Hazret-i Ali'nin (R.A.) İlm-i Hakikat itibariyle Şakirdi olduğumdan, manevî evlâdi olabilirim, demesiyle kendine atfedilen makamlara liyakatını kabul etmiş görülmektedir.	Bedi' manasında olan Celcelutiye kasidesinde İmam-ı Ali'nin (R.A.) çok cihetlerle Risale-i Nur'a sarahat derecesine yakın işaretü içinde; Bediüz-zaman ismini Risale-i Nur'a vermesinden bana emaneten verilen o ismi, Risale-i Nur'a iade ettiğimi yazmışım. Bununla beraber ben de manevî Âl-i Beyt'ten sayılabilirim demekten maksadım; وَعَلَى الْمُصْطَهِدِينَ Duasında, "Seyyid olmayan fakat Ehl-i Takva bulunanlar, o Duada dâhildirler" dediklerinden, o umumî Duada benim de bir hissem bulunması için ricakârane bir tevildir. Yoksa o hatakârane mana hiç hatırlıma gelmemiştir.	
56. Ahmed Feyzi'nin Risaleciğinin başında Said'in ikibuçuk sahifelik yazısı ile	يَا آئِيهَا الْمُزَمِّلُ Âyet-i Kerimesinden ebced hesabıyla "Kürdî" kelimesi çıkarılmış. Burada benim iki sahifecik yazımı, Ahmed Feyzi'nin hakkında mübalağakârane medihlerini kabul ettiğim manası verilmiş, hata etmiş. Çünkü benim o Mektubum, Ahmed Feyzi'nin Dikkatini ve İlmini takdir ile beraber hakkmdaki haddimden ziyade hüsn-ü zanlarını cerh ve ta'dil için yazılmıştır. Hem Âyetin mana-yı işaretü tabakasından riyazî ve ebcedî bir Tevafukla Üstadına karşı bir mana çıkarıp, hizmetine bir makbuliyet alâmeti olarak yazmış. Böyle şeylere yanlış denilmez ki, medar-ı mes'uliyet olsun. Olsa olsa ilmî bir hatadır. Siyasete teması yoktur. Yine Ahmed Feyzi'nin Risale-i Nur'un müsellem faziletinin bir parçasını kendi Üstadına	

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
		isnad etmesi ve bu zamanın bir Hidayet vasıtası olduğunu demesini, medar-ı mes'uliyet görüyor. Halbuki herkes sevdiği bir adam hakkında mübalağakârane ve ifrat-kârane medih ve sena etmekte, örfen, âdeten, ilmen dahi hata olmadığı halde, hiç münasebeti olmayan bir sözdür.
57.	Böyle acib davalarla belki bir zaman Peygamberliğini dava ile hezeyan hali başlamış oluyor.	Bunun bu iftira ve isnad ve hatasından آلِيَادُ بِاللَّهِ derim. Böyle hiç kimsenin hatırlına gelmeyen ve bizi bilen hiç kimseyi kandırmayan isnadları, elbette kanun, siyaset ve idarenin haricinde bunda dehşetli bir mana hükmediyor ki; şeytanın da kimseyi inandıramadığı iftirayı ediyor.
58.	İhtiyar Risalesi'nde "Yedinci Rica" gibi bazı Risaleleri halkı devletin aleyhine teşvik edecek harekette ve mahiyette görülmüş, Eskişehir Mahkemesinde mahkûmiyetine karar verilmiş.	Bu da zahir bir hatadır. Yedinci Rica ve İhtiyarlar Risalesi, değil sebeb-i mahkûmiyet ve emniyeti ihlâl etmek, belki çok cihetlerle beni zulümden kurtardığı gibi; Eskişehir'deki kanaat-ı vicdaniye ile verilen hafif ceza da, Tesettür Risalesi'nin bir mes'elesi içindir. Makam-ı iddianın dikkatsizliği ve sathîliği ile böyle yanlışlar oluyor.
59.	Hüsrev Altınbaş, Türk harfleri kanununa aykırı olarak Asâ-yı Musa ve Zülfikar gibi Mecmuaları Arab harfleriyle yazmış.	Şimdiye kadar Kur'an Harfleri ve Hatti, Türk milletinin Hatt-ı Kadîmi olduğu halde; latin harflerini, Türk harfleri deyip Kur'an Harfleriyle Asâ-yı Musa'yı yazan Hüsrev'i mes'ul etmek birkaç vecihte yanlış olduğunu ehl-i insaf anlar..
60.61.62.	İstinad ettiği Hadîsler zaîf ve hattâ mevzu olmakla	Bütün Ümmet bin seneden beri Telakkî-i Bilkabul ettiği ve Âlem-i İslâm içinde az bir kısım Ülemanın başka tevillerle bir derece

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
63.	beraber, tevilleri yanlış ve aslı yoktur.	za'fiyetine hükümetiklerine mukabil, Cumhur-u Muaddisin ve Ümmet-i Muhammediye (A.S.M.) kabul ettiği; âhirzamanda gelen bazı hâdiseler hakkındaki muhtelif Rivayetleri tevil, yani mümkün bir ihtimal manasıyla bu zamanda vukua gelen ve gözle görülen hâdiselere tam mutabık çıkışını beyana, dünyada hiçbir Ehl-i İlim yanlış diyemez. Faraza o Hadîslerden birisi mevzu da olsa; mevzuun manası, Hadîs değil demektir. Yoksa manası yanlıştır demek değildir ki, darb-ı mesel nev'inde Ümmet o Rivayeti kabul etmiş. Bu nevi tevilata yanlış diyenler, kaç cihette yanlış olduğu gibi, Ümmetin telakkisine ihanet ve Hadîsleri inkârdır. Ve "süfyan'a dair hiç bir Hadîs yoktur, varsa mevzudur." diyen müddeî hiç Hadîs Kitablarını okumadığı, belki Kur'anın Surelerinin ne kadar olduğunu bilmediği halde, biri bir milyon, diğeri besyüz bin Hadîsi hifzına alan İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel ve İmam-ı Buhâri gibi Müctehidlerin, böyle külli ve umumî bir tarzda cesaret edemedikleri halde, o müddeî külli bir surette ve umumî bir tarzda "süfyan hakkında hiçbir Hadîs yoktur, varsa mevzu'dur." demesiyle haddinden binler defa tecavüz edib büyük bir hatayı irtikâb etmiş. Farz-ı muhal olarak Hadîs de olmasa, Ümmet-i İslâmiyede bir hakikat-ı içtimaiye ve müteaddid defalar eseri görülmüş vaki' ve Hak bir hâdise-i istikbaliyedir.
64.	İrsiyette kadın ve erkeğin müsavatı aleyhinde olduğu	Otuz sene evvel medenî Kanunlara istinad edib Kur'anın bir-iki Âyetini tenkid eden ve doktor duzi'nin kitabını ifsad için neşreden

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
	gibi medenî Kanunları kabul etmediğinden inkılاب aleyhindedir.	bir-iki münafiğa karşı bazı Âyetlerin cerh-dilmez bir tarzda tefsirini şimdi yazılmış gibi telakki edib medar-ı mes'uliyet etmek, Kur'a-nın o Âyetlerini inkâr etmek hükmünde bir hatadır.
65.	süfyan ve bir İslâm deccalı, mustafa kemal olduğu Beşinci Şua'da anlaşılıyor.	Beşinci Şua, külli bir surette çok zaman evvel müteşabih bir Hadisin bir tevilini beyan etmesi ve itiraznamemde kat'î cevabı verilmesi; bu zahir yanlışı ve medar-ı mes'uliyet olması büyük hata olduğunu gösteriyor. Eğer mes'uliyet varsa bu ince, külli manayı böyle cüz'î bir şahsa tatbik edib mahkemedede teşhir eden kimse mes'ul ve suçlu olur.
66.	Şapka fes gibidir. İman ile hiç alâkası yoktur. İman ise tamamen vicdanî ve kalbî olduğunu Said bilmekten âcizdir.	İslâm Üleması ve Müctehidleri ve Şeyhülislâmlar, hususan İmam-ı A'zam, İmanı zedelenen çok alâmetleri ve harekâtları kaydettikleri halde; hususan şapka ve zünnarın (kütüb-ü kelâmiyede dahi) Ülemanın, İmanın muktezasına münâfi olduğunun ittifaklarına karşı böyle sözleri yazan ne kadar hata ve yanlış olduğunu divaneler de anlar. Şapka hakkında itiraznamemdeki beyanat ve Risale-i Nur'daki İman-ı Tahkikînin hârika Hüccetleri, Said'in idrakinde âcizdir demesini yüzüne çarpar.
67.68.	Şapkanın küfür alâmeti ve devam-ı ısrarı da dinsizlik olması üzerinde çok durmaktadır. Şapkanın giyilmemesi için propagandaya ve kendi tabirlerince mücadele	İtiraznamemde dört-beş yerinde gayet kat'î bir surette bu yanlışın ne kadar manasız olduğunu gösterir.

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
ve mücahededeye girişikleri görülmektedir.	
69. Nur Talebelerinin şapka giymeyerek bere giydikleri müşahede edilmiştir.	Nur Talebelerinin umumu değil, Ehl-i Takva olanlar, hususan hayat-ı içtimaiye ile alâkası az olanlar lüzumsuz, manasız, Secdeye mani olan şapkayı giyemediklerini medar-ı mes'uliyet zanneden, kendisi Hakkat ve Adalet ve Maslahat-ı Millet nazarında mes'uldür.
70. Şapkanın küfür alâmeti olması ve sayılması bir İman haline geldiği gibi..	Kırk sene evvel İstanbul Ülemasına verdığım cevabı, mahkemedede beyan ettiğim gibi; bütün Ülema-i İslâmın istimal ettiği bir tabiri, yalnız bana isnad etmek ve bunu da bir İman haline geldiği ile tabir etmek, hem İslâmiyete, hem Ehl-i İlme, hem bana karşı bir ittiham değil, divanecesine bir ihanettir. Ona iade ediyorum.
71. Medreselerin ve tekyelerin kapanmasından, Ezan ve kamette denilmemesinden, bunlar âhirzaman alâmetlerinden sayıldığından, inkılab hareketlerine karşı bir kıskırtmak istediği anlaşılmıştır.	Kırk sene evvel bir-iki Hadîsin tevilini beyan ettiğimi ve Diyanet Riyasetinin Ülemasının yeni icadların fetvasına karşı onbeş sene evvel yazdığım bir Risaleyi reddetmemeyip bana ilişmedikleri halde, bu mes'eleyi şimdi medar-ı bahsetmek adliye kanunuyla hiç bir münasebeti yok. Makam-ı iddia eski nakaratı tekrar edib, bin dereden su toplamak nev'inde isnad etmesi; hem yanlış, hem hata, hem de idareye bir zararı muhtemeldir.
72. Beşinci Şua'in mes'elelerini herkese göstermek caiz değildir, mahremdir ihtarını yapmayı	Her bahane ile bizi perişan etmek isteyen gizli düşmanlarımızın şerlerinden tahaffuz ve müddeî gibi sathîce manalar verilmemek için (Bu mahremdir, herkese gösterilmesin) denilmesini bir suç sayıp ve suçunu ikrar

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
	unutmamıştır.	ediyor manasına çevirmek zahir bir yanlıştır.
73.	Ahmed Feyzi Bediuzzaman-ül Kürdî kelimesini bulmak için iki kerre Muhammed (A.S.M.) kelimesinin Tevafukunu göstermiş. Acaba Said-el Kürdî Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya (A.S.M.) benzetilmek mi istenilmiştir.	Ahmed Feyzi'nin, Risale-i Nur Kur'anın bir Tefsiri olmasından ve her vakit Nübüvvetin Şeriatını tatbik eden ve Veraset-i Nübüvvet ve الْعَلَمَاءُ وَرَبَّةُ الْأَئِمَّةُ Hadîsine istinaden bîçare Said'i o İrsiyette, o Kur'an Hizmetinde, değil bir benzemek belki Sünnete İttiba etmek manasındaki ilmî ve ebcedî istihracını medar-ı mes'uliyet gören, hem تَخَلُّقُوا بِآخْلَاقِ رَسُولِ اللَّهِ manasını anlamayan elbette üç cihette yanlış etmiş. Zât-ı Ahmediyenin (A.S.M.) güneşinden tereşuh eden bir zerrecek Nuruna mazhariyetini büyük bir Saadet telakki eden Said'in elbette yüzbin derece kendi haddinden tecavüz edib Ona kendini benzetmeye çalıştığını söyleyen divanedir. Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'a ittabâi ve Sünnetine iktida manasını anlamamış.
74.	İslâm tarihinde hiç bir Din Âliminin Kur'an-ı Kerim'i ve Hadîsleri böyle şahsî fikirlere ve maksadlara âlet ettiği görülmemiş ve iştilmemiştir.	Bunun bu yanlışında beş vecihle hata var. Hem Kitabları, Ülemayı, Tefsirleri görmediğine ve mana-yı sarihî ile, mana-yı işaretî ve mana-yı küllî ile hususî ferdlerin farkını anlamayan bir cehalettir. Necmeddin-i Kübra ile Muhyiddin-i Arabî gibi binler Ülema-ların küllî hâdiselerine, hattâ nefsin cüz'î ahvaline dair Âyatın mana-yı sarihi değil, işaretî manalarını beyan sadedinde çok yazıları var olduğu malûmdur. Hem Âyatın mana-yı işaretî küllîsinde her asırda efradı bulunduğu

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
		gibi bir ferdi bu zamanda ve bu asırda Risale-i Nur ve bazı Şakirdleri de bulunduğuna eskiden beri Ülema mabeyninde makbul bir riyazi düsturu olan ebced ve cifir hesabıyla bir Tevafuk göstermek, elbette hiç bir cihetle Âyatı şahsî fikirlere âlet ediyor denilmez. Ve böyle diyen büyük bir hata eder ve dekaik-i ilmiyeye ihanet eder.
75.	Ehl-i Sünnete göre, İmam-ı Mahfi ve İmam-ı Muntazır akidesi bâtildir.	Mehdi hakkında şîlerin oniki İmadan birisi, hayatı iken gizlenmiş, âhirzamanda çıkacak demelerine mukabil Ehl-i Sünnetin bir kısmı, İmam-ı Muntazır akidesi bâtildir demişler. Az bir kısım Hanefî Üleması da, <i>لَا مَهْدِيٌ إِلَّا عَيْسَى</i> demişler. Bunda hem Denizli'deki ehl-i vukufun bir kısmı, hem makam-ı iddia yanlış mana vermişler. Her asırda Mehdi manasına Ümmetin fitri bir ihtiyacına binaen beklemişler. Ve birkaç vecihte Rivayetlerin delaletiyle birkaç Mehdi, belki her asırda bir nevi Mehdi Sâdât-ı Ehl-i Beyt'ten geleceği Ümmetçe kabul edilmiş. Buna hata diyen, birkaç cihette yanlış eder.
76.	Bir Kitabda Mehdi'ye dair Hadîslerin kâffesi zaiftir denilmiş.	Hangi mes'ele var ki, bazı Kitablarda ona ilişilmesin. Hattâ İbn-i Cevzî gibi büyük bir muhaddis bazı sahîh Hadîsi mevzu' dediğini, Ülemalar taaccüble nakletmişler. Hem her zaif veya mevzu' Hadîsin manası yanlıştır demek değildir. Belki an'aneli sened ile Hadîsiyeti kat'î değildir demektir. Yoksa manası Hak ve Hakikat olabilir.
77.	Bunların zaif ve muzdarib olduğunda ittifak vardır.	İttifak olmadığına bin seneden beri Ehl-i Hadîs ve Ümmetçe bu Hakikatın devamı kat'î bir delildir. Bu da hata içinde bir hatadır.

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
	İmam-ı Şafîî değil mevzuu, mûrseli de kabul etmediği halde, Said Şafîî iken bunları kavl etmesinin hikmeti anlaşılamamıştır.	Hem İmam-ı Şafîî mürsel ve zaif Hadîsleri Ahkâm-ı Şer'iyede hüküm çıkarmak için hüccet tutmuyor. Yoksa (hâşâ) Ümmetçe kabul edilen Hakikatlı Hadîsleri Ahkâmda değil, fezail-i a'malde ve hâdisat-ı İslâmiyede hüccetlerini ve delaletlerini kabul etmiştir.
78.	İlm-i Gayb Allah'a mahsustur. Hiç bir Veli tasarrufat yapamaz ve gaybi bilemez. Hattâ Peygamber de bilmez. Halbuki bir Risalede İşarat-ı Hadîsiye ile Hilafetin mebde' ve müntehasını göstermiş.	Evet herkes bizzât Gaybı bilmez. Fakat i'lâm ve İlham-ı İlahî ile bilinebilir ki, bütün Mu'cizat ve Keramat ona dayanır. Hazret-i İmam-ı Ali'nin İşarat-ı Gaybiyesinin Risale-i Nur'a işaretinâ dair bir Risalenin âhirinde <i>إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً</i>
79.80.	Gizli cem'iyet kurduğu ve Din perdesi altında emniyeti bozmak maksadıyla Kitab ve Mektubların vasıtalarla gönderilmiş olması.	Hadîs-i Şerifinin işaretinde birkaç Lem'a-yı İ'caziyyeyi tam vakia mutabık güzel bir tarzda ve görenlerin takdirine mazhar olmuş bir beyanı çürük görmek ve itiraz etmek bir cehalet, bir hata eseridir.
81.	Beşinci Şua'nın tevilleri yanlışdır.	Üç mahkeme gizli cem'iyet noktasında beraet vermesi ve beş-on vilayetin zabıtaları hiç ilişmemesi ve itiraznamemde reddine dair yüz hüccet gösterilmesiyle beraber böyle onbeş sahifede onbeş defa tekrarı on vecihte hatadır.
		Bunun ve sair bütün tenkid ve itirazlarının cevablari itiraznamemin âhirinde katî bir surette zikredilmesinden kısa kesiyoruz.

Hata-Savab Cedvelinin Zeylidir

Sıra No.	HATALAR	CEVABLARI
	82. Gizli cem'iyeti var ve Emirdağ'ında onunla meşgul olmuş.	Bu ittihamı hiç bir cihetle isbat edilemeyeceğine ve iftira olduğuna kat'î delili; şiddetli tarassud ve tam bir İnziva ve dünya hâdisatına hiç kulak vermeyecek derecede bir tecerrûd ve ihtiyarlık ve za'fîyet ve hastalık içinde bulunmasıdır. Haftada yalnız bir tek Mektub, birtek yere göndermekten başka hiç muhabere etmeyen ve Te'lifi dahi bırakın ve serbestiyet verildiği halde, hadsiz dostları ve onu dinleyecek hemşehrileri bulunan memleketine gitmeyen ve hizmeti için bir-iki terzi çırağından başka kimseyi istemeyen ve ziyaret için gelenlerden kırktan birisini birkaç dakikadan ziyade yanında durdurmayan bir garib ve kabir kapısında ve beraet etmiş; ve otuz seneden beri siyaseti terketmiş bir bîçare hakkında, bu gizli cem'iyet isnadının ittihamı öyle büyük ve insafsızca ve zalimane bir hatadır ki, ona temas edenlerden zerre kadar Akh bulunan, bu yalandır ve asılsızdır der.
	83.84.85. İddiacı demiş: Said'in gizli düşmanı yok. Ve onu zehirleyen yok. Ve zindik namını verdiği ve kırk seneden beri Said onların	İddiacının bu ittihamı, hem kaç vecihle hata ve yalan hem bîçare ve aldanmış ve vazife itibariyle Said'i hapis veya tazib etmiş bir kisım Müslüman ve Ehl-i İman memurlara, o münaferik ve zindik tabirini vermek büyük bir cinayettir. Ve bu dindar milleti bir tahkir ve ittihamıdır ki, Said mükerrer

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
Ehl-i İman hakkındaki ifsadatına karşı Kur'an'ın Hakikatlari ile mukabele ettiği bir komite yoktur. Belki onu tazyik eden bir kısım memurlara zındık ve münafık diyor.	demiş: O vazifeperver Müslümanlar Nurlara zarar vermeyen ve istifade eden adliye memurları beni i'damla mahkûm etseler, hakkımı onlara Helâl ederim deyip, mümkün olduğu kadar musalaha-kârane onların vazifelerine dokunacak harekâttan çekinen bir münzevi ve garib adam hakkında bu ittiham büyük bir günah ve bir iftiradır. Halbuki Said'i bilenler bilirler ki, mümkün olduğu kadar tekfirden çekinir. Hattâ sarih küfrü bir adamdan görse de, yine tevile çalışır. Onu tekfir etmez. Her vakit hüsn-ü zan ile hareket ettiği halde ona bu ittihamı yapan elbette kendisi o ittiham ile tam müttehemdir. Hem gizli düşmanı ve ifsad komitesi yok demesi öyle bir yalandır ki, komünist ve mason ve taşnak gibi çok komiteler lisan-ı hal ile; bu iftiradır, biz meydandayız derler. Ve otuz seneden beri emsalsiz bir tarzda Said'in başına gelen elîm hâdiseler, hususan bu on ay tecrid-i mutlak ve Said'in herşeyi bırakıp bütün kuvvetiyle Kur'an için o mütecaviz Din düşmanlarına karşı yüz Nur Risaleleriyle galibane çalışması, o yalan davayı yüz hüccetle tekzib eder. Hem iddiacının "Onu zehirleyen olmamış." demesi, öyle bir hatadır ki, o daima Said ile bulunmak ve sergüzeşte-i hayatına tamamen muttalı olmakla ancak o menfi hükmünü isbat ve yirmi sene koltuğum altında işleyen ve görenler hayret eden ve aşılama makla olan zehir çibarı ve yanında bulunan dostların görerek şahadetleriyle hem Kastamonu'da, hem Denizli hapsinde, hem

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
	Emirdağ'ndaki tesemmümlerimi inkâr etmekle o hatasını tamir edebilir.
86. İddiacı der: Zelzele gibi bazı hâdiseler, Nurlara hücum zamanında gelmeleri Nur'un Kerametidir ki, zemin hiddet eder. İşte Said'in bu fiili zemine vermesi Dine muhaliftir.	Kur'anda تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْفَحْيِ Âyetinde: "Cehennem ehl-i küfre öyle hiddet eder ki, parçalanmak derecesine gelir." manasında olduğu tarzında, teşbih suretinde Nurlara hücum hatasıyla zemin hiddet eder ve hava ağlar ve kış kızar. Yani Emr-i İlahî ile o mahluklar vazifeleri içinde Kuvvet ve Kudret-i Rabbaniyenin tecellisine mazhar olup Gadab-ı İlahîyi gösterirler. Beşeri ikaz için titrer, ağlar demektir.
87. Hem tefahura meylini gösterir, kendini Müceddid bilir.	İddiacının: Tefahura meyli var, kendini makam sahibi bilir demesine cevap: Evvelen: Ben Âl-i Beyt'ten sayılabilirim demekten maksadım, وَعَلَى آلِهٰ Duasında dâhil olmak için bir ricadır. Sâniyen: Nefs-i emmaremi tebrie etmem. Her fenâiga meyli olabilir. Fakat o nefsin kırk sene belasını çeken ve otuzbeş seneden beri onun şerlerinden ve heveslerinden çekilmeye çalışan ve a'malde bütün kuvvetini İhlasta gören ve o halini yakın dostları müşahede eden ve Nur'un Eczaları ve onun müstenkifane ve müstağniyane halkın hürmetinden ve medihlerinden çekilmesi, onun mahviyetkârane meşrebine şahadet eden bir adamı bu ittiham ile mes'ul etmek, pek insafsızca bir hatadır. Hem Said: Nurlar bir Sadaka-i Makbule gibi

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
	belaların def'ine bir vesiledir deyip muhtaçları Nurlara teşvik için bazı fevkâlâde İhsanat-ı İlahiyeyi bir nevi Keramet-i Nurîye ve bir Lem'a-i Mu'cize-i Kur'anîyeyi, Hakikatlarının bir Tefsiri olan Nurlara in'ikas etmiş demesinin ve izhar etmesinin sebebi ise: Bu millet ve vatana tam bir Hizmet-i İmaniye yapmak için, o İkramat-ı İlahiyeyi bazan yazar, tâ Nurlara itimad ve hüccetlerine kanaat gelsin. Yoksa bu kadar insafsız muarızlara ve evhamlı memurlara karşı; zaîf, fakir ve garib bîçare bu Kudsî Hizmet-i Millîye ve Vataniyeyi yapamazdı. Bin dereden su toplayan ve habbeyi kubbeler yapan iddiacı gibiler mani olurdu. Nurların makbuliyetine imza basan ve şehadet eden bine yakın İşaret-i Gaybiye ve emarat ve vakiati, Sikke-i Gaybiye mecmuası delilleriyle isbat etmiş. Bin ince ipler toplansa koca bir halat olur.
88. İddiacı der: Nur Tefsir değil, hem bazan akideye muhalif gider.	Tefsir iki kısımdır. Biri ibaresini izah eder, biri de Hakikatlarını isbat eder. Nurlar bu ikinci bölüm Tefsirlerin en kuvvetlisi ve en kıymetdarı olduğuna Ehl-i Dirayet ve Dikkat yüzbinler şahidler var. Ve Mısır, Şam ve Haremeyn-i Şerifeyn'in muhakkik Âlimlerinin ve İstanbul ve sair yerlerin müdakkik Hocalarının Nurları tasdik edib ilişmemeleri ve Said'in müddet-i hayatında mantıkî ve galibane Mücadele-i İlmîyesi, iddiacının bu isnad ve ittihamını tekzib ve reddeder.
89.	İddiacı: Eski zamanda Ehl-i Sünnete karşı Hasan Sabbah, bâtniyyun mezhebiyle ve Şeyh-ül Cebel bir gulat-ı şâa tarâkıyla meydana çıkıp siyâsi sarsıntı vermeleri gibi;

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
	Said'i onlara benzetmesi ve ittiham etmesi pek acib bir yanlıstır. Evet Sünnete muhalif hareket etmemek ve siyasete karışmamak için yirmiüç sene işkenceli esareti, hapsi, ihanetleri kabul eden ve siyasete girmemek için bütün dünyevî rütblerinden yüzünü çeviren bâçare Said'i onlara benzetmek öyle soğuk bir hatadır ki; günlerde hararetli ümidlerimizi kırın o iddianın aynı zamanında gelen kar ve soğuktan daha bâriddir. Hem iddiacı, güya dünyada ebedî kalınacak ve herkes her cihetle dünya maksadlarına çahşiyor itikadında bulunur gibi diyor; Said inkılâb aleyhinde ve emniyeti ihlâl fikriyle Mukaddesatı âlet yapıp halkı fesada teşvik ediyor diye ittihamı, öyle bir yanlıstır ki; Nur'un bütün kudsî Hakikatlarının ve Talebelerinin uhrevî alâkaları, onu reddederler. O iddiacı bilsin ki; birtek Hakikat-ı İmaniyeyi dünya sultanatıyla değiştirmeyiz. Ve birtek Nükte-i Kur'aniyenin bir paşalık rütbesinden daha ziyade yanımızda ehemmiyeti var.
90.	İddiacı, bin dereden su toplamak gibi, Nur Şakirdlerinin birbirlerine karşı muhabbetkârane ve hususî hissiyatlarını ve Nurlardan istifaderini, samimane ve bazan müfritane gösteren mektublarını bir esas yaparak cerbezesiyle onlardan medar-ı ittiham çıkarıp bizi irtica ile ittiham etmeye çalışması, öyle bir hatadır ki; kabrinde onun çok azabını çekecek. Meselâ: Uzak bir köyde muallim Mustafa Sungur'un bir Mektubunu hem ona, hem bize medar-ı irtica yapıyor. Acaba o genç muallim, Nurlarla hakikî

Sıra No. HATALAR	CEVABLARI
	ve İmanlı bir muallim ve masum çocuklara hüsn-ü ahlâk sahibi bir terbiye edici vaziyetine girmesine şükür ve hamd manasında, "Ben eski sefahet ve dalaletimden kurtuldum" demesiyle bir irtica olur mu? İrtidaddan çekinmek ve dalaetten sakınmak ile bir fesad, bir irtica değil; belki Dersini dinleyecek masumlar adedince bir islah, bir manevî terakkidir.

* * *

**[Son Posta Gazetesine Yazdırınların Ve İhbar
Edenlerin Ve Mahkemeyi Mecbur edib Bize Ceza
Verdirenlerin İltibasları, Sehiv Ve Yanlışları]**

1- Yedinci Rica'da, Ankara kal'asında dört-beş ihtiyarlığın ve Hilafet Sultanatının vefatı beni mahzun eyledi demiştim. Ondört sene evvel Eskişehir Mahkemesi bu kelimeye ilişti. Ben dedim; saltanatın vefatı değil, belki Hilafet Sultanatının vefatı demişim. Siz bir 'ü' u okumadınız. Sonra sustular.

2- Latin harfinin kabulü değil, belki Kur'an Hurufunun dersinin men'ine yirmi sene evvel bir mahrem Risalede itiraz etmişim.

3- Otuz-kırk sene evvel Hakaik-i Kur'aniyeyi müdafaa için, bütün İslâm Müctehidlerine ve Müfessirlerine ittibaen, Kur'an'ın ırsiyet ve Tesettür hakkındaki sarih Ayetlerini tefsirim ve dört-beş defa hükümetin tedkikinden geçtikten sonra bize iade edilen yalnız Tesettür Risalesi bahanesiyle, Kanunen değil.. belki kanaat-ı vicdaniye ile bana hafif ceza çektiğen ve mürur-u zamana uğrayan ve af kanunları gören ve Denizli ve Temyiz Mahkemelerince beraet kazanan birkaç Cümleye yanlış mana verip, bize ceza vermesini haklı gören Son Posta Gazetesi düşünsün ki; ne kadar o neşriyatta hata var. Efkâr-ı âmmeyi aldatmamak lâzımdır.

4- Nur'un bir Şakirdinin hususî kanaatını umum Nurculara vermesi ve birisinin hususî bir dostuna yazdığı âdi bir mektubu mevhüm bir gizli cem'iyetin naşir-i efkârı telakki etmesi ve otuz-kırk senede Te'lif edilen yüzotuz Risaleyi bu sene yazılmış ve hiç mahkemeleri görmemiş gibi üç-dört mahrem Risalede olan otuz-kırk kelimeyi yüzotuz Risale-i Nur'daki bütün yüzbin Kelimelere teşmil edib umumunu mes'ul etmesi ve yirmiüç seneden beri beni tarassud ve nezaret altında tutan ve dört-beş mahkemelere sevkeden ve beş-altı defa Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka eczalarını müsadereden sonra iade eden beş-altı vilayetin hükümetlerini ve adliyelerini ve zabıtalarını bizim o mevhüm, asılsız suçlarımıza tam teşrik etmemidir.

5- Nur'un mahrem parçalarında tesadüf ihtimali -kanaatımızca- bulunmayan bazı Tevafukat-ı Gaybiye ve Tetabukat-ı Riyaziye ve Ebcediye

ve çok İşarat-ı Kur'aniye bil'ittifak hem mana, hem riyazî ve cifrî hesabıyla Risale-i Nur'un Makbuliyetine imza basmaları ve İmam-ı Ali (R.A.) Celcelutiye'sinde sarahata yakın Risale-i Nur'dan haber vermesini ve Gavş-ı A'zam'in (K.S.) yine imza basmasını bizler kat'î bir kanaat ile hakkımızda bir İnayet-i Rabbaniye ve bir İkram-ı Sübhanî ve Nurların Makbuliyetine bir İşaret-i Gaybiye ve Kur'anın bir Mu'cize-i Maneviyesi olan Risale-i Nur'daki Hakaik-i İmaniyenin bir nevi Keramati biliyoruz. Biz, hususan ben, gayet derece Kuvve-i Maneviyeye ve kudsî Teselliye çok muhtaç olduğumuz bir zamanda ihtiyarımızın haricinde bu İşarat-ı Gaybiyeyi gördük ve tasdik ettik. Fakat bir zaman gizledik. Sonra şahsımın aleyhinde pek şiddetli propaganda ve eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdad başlamasıyla, Nurlara muhtaç ve müştaklar çekinmeye başlamamak için has Kardeşlerime gösterdim, onlara çok faide verdiği için bir derece izhar ettik.

Yirmiiki sene eşedd-i zulme hedef olduğumun ve hukuk-u medeni-yeden iskat edildiğimin tek bir nümunesi şudur ki: Onbir ay tecrid-i mutlakta hizmetçilerim ve has Kardeşlerim bana temas etmemek için şiddetle yasak edilip aleyhimizde müddeiumumî altmış sahife ve mahkeme elli bir sahife iddianame ve kararname yazdıkları halde, çok rica ettiğimizle beraber yalnız iki günde üç-dört saatten başka izin vermediler. Ben yeni hurufu bilmemiğimden çok yalvardım ki; benim dilimi bilecek ve bana kararnameyi ve iddianameyi okuyacak ve benim itiraznamemi yazacak bir Talebemin yanına gelmesine izin veriniz. İzin vermediler. Hattâ dört saat yüz yanlışını isbat ettiğim iddianameyi ve birkaç ay sonra daha garazkârane bin dereden su toplamak ve yanlış mana vermek ile aleyhimizde pek şiddetli ikinci bir iddianameyi bize dinlettirdikleri halde; çok yalvardım ki, üç sahifecik mukabelemi okumağa müsaade ediniz. İzin vermediler.

Medar-ı hayrettir ki; beni konuştursa idiler, Nur'un dünyaya baktığı nadir bazı Cümlelerini lehimde söyleyecektim. Kararnamede aynı Cümleleri, yanlış mana vererek aleyhimde yazmışlar; ben de mahkemeye, verdikleri cezaya mukabil teşekkürname yazdım. Benim bedelime siz, Risale-i Nur'un bir kısım mühim Fıkralarını neşredib bir cihette Nurcu olduğunuzu isbat ettiniz. Ben de şimdije kadar bana hilaf-ı kanun verdikleri azab ve sıkıntından onlara hakkımı Helâl ettim.

Acaba garib, hastalıklı, çok ihtiyar, ziyade zaîf, tam fakir ve yarı ummi ve kendini çok bîçare bilir ve hodfüruşluktan ve tasannu'dan kaçmak isteyen bir adam; vatan ve millete, belki Âlem-i İslâma ehemmiyetli alâkası bulunan bir Vazife-i İmaniye ve Kur'aniyeyi hakkıyla yapmak için, siyasetle alâkaları bulunmayan bazı zâtların yardımlarını ve ondan kaçmamalarını temin etmek fikriyle katî kanaat getirdiği ve büyük edibler ve meşhur Âlimlerin kabul ettikleri bir kaide ile binden ziyade İşarat-ı Gaybiyeden ve yüz hâdisatın tam tamına Tevafuklarından bir kısmını izhar etmesi; hiçbir cihetle medar-ı itiraz ve mes'uliyet olabilir mi ve Dine muhalif ve kanuna aykırı olur mu diye Son Posta Gazetesinden ve bizi suçu yapandan soruyorum?

6- Bir adam otuz sene evvel *أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ* deyip

efkârında ve hayatında bir düstur yapan ve yirmibeş sene gazeteleri okumayan ve dinlemeyen ve on sene harb-i umumîyi bilmeyen, merak etmeyen, sormayan ve oniki sene zarfında hükûmetin erkân ve yükela ve meb'uslarının kimler olduğunu bilmeyen ve dünyanın en hoş mertebelelerine hiç ehemmiyet vermeyen ve bu halini mahkemelerdeki bütün dostlarını şahid göstererek dava edib bir cihette isbat eden ve İmanın căz'i bir Hakikatına ve Kur'anın bir Kudsî Nüktesine dünya sultanatından ziyade ehemmiyet verip bütün hayatını öyle Hakikatlara sarfeden ve dünya ahvalini Âhiret işlerine tercih edenleri divaneler telakki eden o münzevi adamı; siyaset-i dünyeviye ile ve gizli entrilikler ile ittihad etmek ne kadar çirkin ve zalimane bir yanlış olduğunu, ceza verdirenlerin ve Posta Gazetesine ihbar edenlerin vicdanlarına havale ediyorum.

Temyiz Mahkemesine temyiz layihası olarak iddianameye karşı büyük itiraznamemi takdim ediyorum.

Afyon Cezaevinde onbir ay tecrid-i mutlakta azab çekен

Said Nursî

* * *

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Aşağıda yazılan Fıkraların Mukaddimesidir.)

Mahkeme-i Temyiz'in lehimizde olarak aleyhimizdeki Afyon kararnamesini haklı ve hakikath deliller ile bozmasına bir cüz'î yardım etmek fikriyle, kararnamede olan sehvlerden bir kısmına kısa işaretler için, aşağıda onların mahrem Risalelerden suç mevzuu diye zikrettikleri Fıkraları aynen kaydedib yanlışlarını göstererek bizi mahkûm edenleri mes'ul ederiz.

E z c ü m l e : Beni şiddetli ceza ile mahkûm etmek için bütün suçlarımın fihristesi olarak kararın âhirinde yazmışlar ki: "Said Nursî'nin reddettiği maddeler biri: "Saltanat ve Hilafetin ilgası." Hem hata, hem sehvdir. Çünkü İhtiyar Lem'asında "Hilafet saltanatının vefatı beni mahzun eyledi." diye yazdığını onbeş sene evvel Eskişehir Mahkemesine cevab verdim, sustular. Mürur-u zamana uğramış, af kanunu ve beraet görmüş ehemmiyetsiz bir hatırlayı suç sayan, kendisi suçu olur.

Hem bu mevhüm suça bir sened diye, benim bir Lem'ada ve Mu'cizat-ı Ahmedîye'de (A.S.M.) bir Hadîs-i Şerifte:

إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا عَضُوضًا وَفَسَادًا وَجَبْرُوتًا

Yani, Hulefa-i Raşîdîn'den sonra bir fesad olacak. İşte bu Hadîs üç Mu'cize-i Gaybiyyeyi gösterdiğini bir eski Risalemde yazmıştım. Kararname benim bir suçum olarak, Said bir Risalede demiş: "**Hilafetten sonra ceberut ve fesad olacak.**" Ey sâthî heyet!. Bir İşaret-i Gaybiyyede bu zamanımızda maddî ve manevî en büyük bir fesad-ı beşerîyi ve zemini zîr ü zeber eden bir hâdiseyi haber veren bir Hadîsin İ'cazını beyan etmeği suç sayan, maddeten ve manen suçludur.

Hem suçlarından diye: "Tekye ve Zaviyelerin ve Medreselerin kapatılması ve lâikliğin kabulu, İslâmîyet yerine milliyet esaslarının konulması, şapka giyilmesi, Tesettürün kaldırılması, latin harflerinin Huruf-u Kur'an-îye yerinde cebren kabulu, Türkçe Ezan ve Kamet

okunması, mekteblerde Din derslerinin kaldırılması, kadınlara erkekler derecesinde irsiyet ve hak tanınması ve taaddüd-ü zevcatın kaldırılması gibi inkılab hareketlerini bid'at, dalalet, ilhaddir diyen, irtica ile suçludur." diye yazmışlar.

Ey insafsız heyet! Eğer her asırda üçyüzelli milyonun kudsî ve semavî Rehberi ve bütün Saadetlerinin programı ve dünyevî ve uhrevî Hayatın mukaddes hazinesi olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Tesettür ve irsiyet ve taaddüd-ü zevcat ve Zikrullah ve İlm-i Dinin Dersi ve Neşri ve Şearî Diniyenin muhafazası haklarında gelen ve tevil kaldırırmaz sarıh çok Âyat-ı Kur'aniyeyi inkâr etmek ve bütün İslâm Müctehidlerini, umum Şeyhülislâmları suçu yapmak mümkün ise ve mürur-u zamanı ve müteaddid mahkemelerin beraetlerini ve af Kanunları ve mahremiyet ve mahrem vechini ve hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikri ve fikren ve ilmen muhalefeti memleketten ve hükümetlerden kaldırıbilirseniz, beni bu şeylerle suçu yapınız. Yoksa siz Hakikat ve Hak ve Adalet mahkemesinde dehşetli suçu olursunuz.

Said Nursî

* * *

[Mahkemenin hayretle -aleyhlerinde iken-aleyhimizde yazdığı bir Fıkradır.]

Ben de adliyeyenin mahkemesine derim ki: Bin üçyüzelli senede ve her asırda üçyüzelli milyon Müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde en Kudsî ve Hakikath bir Düstur-u İlahîyi üçyüzelli bin Tefsirin Tasdiklerine ve İttifaklarına istinaden ve binüçyüzelli senede geçmiş Ecdadımızın İtikadlarına İktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-i zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir.

* * *

[Mahkemenin taaccüb ve takdir ile kararnamede yazdığı bir Fıkra olup, güya aleyhimizdedir. Halbuki onları mahkûm eder.]

Yirmialtinci Mektub'da Said Nursî kendisinden bahisle: "Bu bîçare Kardeşinizde üç şahsiyet var ki, birbirinden çok uzaktırlar.

B i r i n c i s i : Kur'an-ı Hakîm'in Hazine-i Âliyesinin Dellâlliği cihetindeki muvakkat ve sırf Kur'ana aid bir şahsiyetim var. Onda Dellâllığın iktiza ettiği pek yüksek Ahlâk var ki, o benim değil, ben sahibi değilim. O Makamın ve Vazifenin iktiza ettiği bir seciyedir. Bende bu neviden ne görseniz benim değil, onunla bana bakmayınız; o Makamındır.

I k i n c i s i : Ubudiyet vaktinde Dergâh-ı İlahîye müteveccih olduğum vakit, Cenab-ı Hakk'ın İhsaniyla muvakkat bir şahsiyet görünüyor ki, o şahsiyetin bazı âsârı var. O âsâr; Mana-yı Ubudiyetin esası olan kusurunu bilmek, fakr ve aczini anlamak, tezellül ile Dergâh-ı İlahîye iltica etmek noktalarından ileri geliyor ki; o şahsiyet ile kendimi herkesten ziyade bedbaht, bîçare, âciz, fakir ve kusurlu görüyorum. **O vakit bütün dünya beni medh ü sena etse, beni inandıramaz ki, ben iyiyim ve sahib-i kemalim.**

Ü ç ü n c ü s ü : Hakikî şahsiyetim yani Eski Said'in bozması bir şahsiyetim var. Onda Eski Said'den irsiyet kalma bazı damarlar var ki, bazan riya ve hubb-u câha bir arzu bulunuyor. Hem asıl bir hanedandan olmadığımdan, hisset derecesinde iktisada düşkün ve pest ahlâklar görünüyor. Sizi bütün bütün kaçırılmamak için bu şahsiyetimin gizli çok fenalıklarını ve sû'-i hallerini söylemeyeceğim... Cenab-ı Hak merhamet-kârane İnayetini benim hakkında böyle göstermiş ki, en edna bir nefer gibi bu şahsımı en âlî ve has bir Mürşid hükmünde olan Esrar-ı Kur'aniyede istihdam ediyor. Yüzbin şükür olsun.

**Nefis cümleden edna
Vazife cümleden a'lâ"**

الْحَمْدُ لِلّٰهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

* * *

[Mahkeme dehşetli korkarak kararnamede aleyhimizde kaydettiği bir Cümledir. Halbuki, onbeş sene evvel yazılan o şiddetli Cümle, sonradan bu gelen Cümle ile ta'dil edilmiş: "Kardeşlerim!. Masumların ve ihtiyarların hatırları için beni zulmen öldürenlerden intikamımı almayıız. Azab-ı kabir ve sakar onlara yeter." Fikrası, onları insafa getirmek lâzımdı.]

"Madem sizlerle -itikadınızca ve bana edilen muameleye nazaran- külli bir muhalefetimiz var. Siz, Dininizi ve Âhiretinizi dünyanız uğrunda feda ediyorsunuz. Elbette mabeynimizde -tahmininizce- bulunan muhalefet Sirriyla, biz dahi hilafınıza olarak dünyamızı Dinimiz uğrunda ve Âhiretimize her vakit feda etmeye hazırız. Sizin zalimane ve vahsiyane hükümunuz altında bir-iki sene zelilane geçecek hayatımızı kudsî bir Şehadeti kazanmak için feda etmek bize Âb-ı Kevser hükmüne geçer. Fakat Kur'an-ı Hakîm'in Feyzine ve İşaretine istinaden, sizi titretmek için size katî haber veriyorum ki: **Beni öldürdüktен sonra yaşayamayacaksınız.** **Kahhar bir El ile bu fâni cennetinizden ve mahbubunuz olan dünyadan tardedilip ebedî zulümata çabuk atılacaksınız.** Arkamdan pek çabuk sizin nemrudlaşmış reisleriniz gebertilecek ve yanına gönderilecek. Ben de Huzur-u İlahîde yakalarını tutup Adalet-i İlahiye onları esfel-i safiline atmakla intikamımı alacağım.

Ey Din ve Âhiretini dünyaya satan bedbahtar! Yaşamanızı isterseniz bana ilişmeyiniz. İlişseniz, intikamım muzaaf bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz! Ben Rahmet-i İlahiyeden ümid ederim ki, mevtim hayatmdan ziyade Dine hizmet edecek ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp, başınızı dağıtacak. Cesaretiniz varsa ilisiniz. Yapacağınız varsa göreceğiniz de var!" deniliyor ve bir Âyetle bitiriliyor.

* * *

[Mahkeme aleyhimde yazmış. Halbuki onları ifratla ittiham eden bir Fíkradır.]

Ankara'da mustafa kemal'in şiddet ve şiddetle divan-ı riyasete girip: "Seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikir beyan edesin. Sen geldin Namaza dair şeyler yazdın, içimize ihtilaf verdin!" dediğini, Said'in de ona: "**Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduddur.**" dediğini, sonra mustafa kemal bir nevi tarziye verip hiddetini geri aldığıni ve mustafa kemal'in hissiyatını ve prensiplerini rencide ettiği halde kendisine ilişmemesini ve bu cebbar kumandanların âdetâ Eski Said'den korkmalarının Risale-i Nur'un ilerideki Kahraman Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîsinin hârika bir Kuvveti ve Risale-i Nur'un parlak bir Kerameti olduğu yazılıyor.

[Aleyhimizde yazılan, fakat mahkemeyi mes'ul eden bir Fıkradır.]

"Ayasofya'yı puthane ve Meşihat'ı kızların lisesi yapan bir kumandanın keyfi, kanun namındaki emirlerine fikren ve ilmen taraftar değiliz ve şahsımız itibariyle amel etmiyoruz." denilmektedir.

29.8.1948 tarihli dilekçesinde: "Bir fikir Kalbime gelmiş, şöyle ki: Hükümet beni tam himaye ve bana yardım etmesi, milletin maslahatına ve vatanın menfaatına çok lüzumlu iken beni sıkması îma eder ki; benim ile mücadele eden gizli zendeka komitesiyle, şimdi onlara iltihak eden kommünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli resmî makamları elde ederek karşıma çıkarıyorlar. Hükümet ise, ya bilmiyor.. ya müsaade ediyor. Kahraman bir milletin ebedî bir medar-ı şerefi ve Kur'an ve Cihad hizmetinde dünyada bir pirlanta gibi pek büyük bir Nişanı ve kılınclarının pek büyük ve antika bir yadigarı olan Ayasofya Câmii'ni puthaneye ve Meşihat Dairesini kızların lisesine çeviren bir adamı sevmemek bir suç olmasına imkân var mıdır!

* * *

[Mahkemenin Said'i cezalandırmak için en kuvvetli tahmin ettikleri Fıkradır. Said'in gizli düşmanlarına karşı Denizli Mahkemesinde istimal ettiği bu sözünü, mahkeme bütün bütünü yanlış mana vererek devlete ve hükûmete çevirip tecziyeye sebeb göstermiş.]

Bu inkılabları mevki-i mer'iyete koyan devletin bir kısım yeni kanunlarına, cebr-i keyfi-i küfrî; cumhuriyete, istibdad-ı mutlak; rejime, irtidad-ı mutlak ve bolşeviklik ve medeniyete sefahet-i mutlaka" demiş.

* * *

[Mahkemenin kararnamesinde hayret ve takdir ile yazılan bir Fıkradır.]

Risale-i Nur'u yazmanın uhrevî ve dünyevî pek çok faideleri olduğu, bunların da:

- 1- Ehl-i dalalete karşı manen Mücahede etmek.
- 2- Üstadına Neşr-i Hakikatta yardım etmek,

- 3- Müslümanlara İman cihetinde hizmet etmek,
- 4- Kalem ile İlmi tahsil etmek,
- 5- Bazan bir saat bir sene İbadet hükmüne geçen Tefekkûrî İbadeti yapmak,
- 6- İman ile kabre girmektir.

Beş türlü de dünyevî faideleri var:

- 1- Rızıkta Bereket,
- 2- Kalbde rahat ve sürur,
- 3- Maişette sühulet,
- 4- İşlerinde muvaffakiyet,
- 5- Talebelik Faziletini almakla, bütün Risale-i Nur Talebelerinin Dualarına hissedar olmak olduğu ve bunların yakında gençlik tarafından idrak olunup üniversitenin bir Nur Mektebi haline geleceği yazılıyor.

* * *

[Medar-ı hayrettir ki; bu samimî fedakârlığı suç saymışlar.]

Gizli münafıkların takib ettikleri iki plândan birisi: Benim haysiyetimi kırmak ile güya Nurların kıymeti düşecek.

İkincisi: Nur Şakirdlerine telaş ve fütür vermekle Nurların İntişarına mani olunacak. Hiç korkmayın. **Milyonlar Kahraman başlar feda oldukları bir Kudsî Hakikata bizim gibi bazı bîcârelerin başları da feda olsun.**

* * *

[Pek acibdir ki; merhum Hasan Feyzi'nin gayet hâlisane ve Ayn-ı Hakikat ve vakıa mutabik ve hiç zararı olmayan ve çöklara menfaatli olan takrizini ve medhiyesini bir suç mevzuu diye Nur'un bir mecmuasının âhirinde bulunmasıyla o mecmuanın müsaderesine vesile yapmak istenilmiş.]

Hasan Feyzi'nin bir Mektubu vardır. Hülâsası: "Ey Risale-i Nur! Senin, Hakkın Dili ve Hakk'ın İlhamı olup Onun İzni ile yazıldığına şüphe yok." "Ben kimsenin malı değilim. Ben hiç bir Kitabdan alınmadım, hiç bir eserden çalınmadım. Ben Rabbanî ve Kur'anîyim."

Bir Lâyemut'un Eserinden fişkiran Kerametli bir Nur'um." "Sen çok Feyizli ve Rahmetli bir Hak Kitabsın. Bazi Has ve hâlis Talebelerini Evliya ve Asfiya nişanlarıyla taltif ve tezyin ediyorsun. Hem mahkemelere Senin Eczaların bir mücrim, bir maznun sıfatıyla değil, belki bir Muallim, bir Mürebbi ve bir Mürşid olarak girmiştir. Her divan-ı adalette en büyük dehşet ve savletini Azamet ve İzzetini parlak ve şaaşalı bir surette gösterdin. Onları da İman ve Kur'an suyuyla yıkadin."

"Ey Risale-i Nur'un bir Hâdimi ve Tercümanı olan Üstadım! Allah'ın Abdi ve İmam-ı Ali'nin (R.A.) manevî Veledi ve Gavs-ı A'zam'ın (K.S.) Mûridi olan Üstadım! Beni Huzur-u Âlî-yi Îrfanına çıkar. İşte ancak bir kilo kadar olan bir aylık erzakı ve zahîresi paket halinde kâğıtta sarılı ve çivide asılı duruyor. O yokluk içinde tükenmez bir Varlığa kavuşuyor. Hediye ve behiyeleri almaktan çekiniyor. Zekat ve Sadakaları, teberrük ve teberruları alsa idi, bugün bir milyon servet sahibi olurdu."

* * *

[Risale-i Nur tesmiyesinin dokuz sebepleri içinde yalnız birisine ilişmişler. Nur İsimli has Şakirdlerinden göremiyoruz demişler. Haşıyede cevab verildiği gibi, şimdi de Nuri Benli ve Küre'li saatçi Nuri, Nur hizmetinde mümtazdırlar. Demek tenkid edemiyorlar, cüz'î bahanelere mecbur oluyorlar.]

Yirmialtinci Söz Risalesinde otuzuç aded Sözlerin, otuzuç aded Mektubların, otuzbir aded Lem'aların ve on üç aded Şularının mecmuuna Risale-i Nur denilmesinin Sırı şudur ki: Bütün hayatında Nur Kelimesi her yerde bana rast gelmiş. Ezcümle, karyem Nurs'tur, merhum vâlidemin ismi Nuriye'dir, Nakşî Üstadım Seyyid Nur Muhammed'dir. Kadirî Üstadlarımdan Nureddin, Kur'an Üstadlarımdan Nuri, Talebelerimden benimle en ziyade alâkadar Nur İsimli bulunanlardır. (Ne garibdir ki, mühim Nur Şakirdleri arasında Nuri İsimli kimseye rastlanmamaktadır.) (Haşıye) Hem Kitablarımı en ziyade izah ve tenvir eden Nur Temsilleridir. Hem Hakaik-i İlahiyede müşkilâtımın ekserisini halleden Esma-i Hüsnadan Nur İsm-i Nuranisidir. Hem Kur'ana

(Haşıye): O zaman öyle idi. Şimdi yirmi sene oldu.

şiddet-i şevk ve İnhisar-ı Hizmetim için hususî İmamım Osman-ı Zin-nureyn'dir. (R.A.)

* * *

[Hücumat-ı Sitte ve Zeyli, hem yirmi sene evvel, hem şiddetli ve zalimane bir tecavüze karşı, hem gayet mahrem, hem mahkemeleri görmüş, hem hiddet zamanında yazılmış, hem ikinci harb-i umumî zamanı o hiddeti haklı göstermişken; şimdi yazılmış gibi suç sayıp müsadere etmek, adaletten çok uzaktır.]

Hücumat-ı Sitte'nin Zeyli başlıklı yazı: "İstikbalde gelecek nefret ve takirden sakınmak için şu mahrem zeyl yazılmıştır. Yani; "Tuh o asrin gayretsiz adamlarına" denildiği zaman, yüzümüze tükürükleri gelmemek veya hut silmek için yazılmıştır. Avrupa'nın insaniyetperver maskesi altındaki vahsi reislerinin sağır kulakları çınlasın ve bu vicdansız gaddarları bize musallat eden o zalimlerin görmeyen gözlerine sokulsun. Bu asırda yüz bin cihette yaşasın Cehennem dedirten mimsiz medeniyetperestlerin başlarına vurulmak için yazılmış bir arzuhaldir." yazısıyla başlıyor.

"Bu yakınlarda ehl-i ilhadın perde altında tecavüzleri gayet çirkin bir suret aldığından, çok bîçare Ehl-i İmana ettiğleri zalimane ve dinsizcesine tecavüz nev'inden, hususî ve gayr-ı resmi kendim tamir ettiğim bir Mabedimde bana ve hususî bir-iki Kardeşimle hususî İbadetime ve gizli Ezan ve Kametimize müdahale edildi. Ne için Arabî Kamet ediyorsunuz ve gizli Ezan okuyorsunuz denildi. Sükûtta sabrım tükendi. Kabil-i hitab olmayan öyle vicdansız alçaklara değil, belki milletin mukadderatıyla keyfi istibdad ile oynayan bir kısım firavunmuşreb gizli komitenin başlarına derim ki: Ey ehl-i bid'a ve ilhad! Altı sualime cevab isterim.

B i r i n c i s i : Dünyada hükûmet süren, hükmeden her kavmin, hattâ insan eti yiyen yamyamların ve vahşi canavar çete reislerinin dahi bir usûlü var, bir düstur ile hükmeder. Siz hangi usûl ile bu acib tecavüzü yapıyorsunuz? Kanununuzu ibraz ediniz. Yoksa bazı alçak memurların keyiflerini kanun mu kabul ediyorsunuz? Böyle hususî İbadette kanun olmaz."

* * *

[Medar-ı teessüftür ki; hem eski, hem mahrem, hem Hakikath olan İşarat-ı Seb'ada bir-iki Cümleye ilişip müsaderesine ve bize suç yapmağa çalışmışlar. Halbuki o Hakikat o kadar kuvvetlidir ki, bütün beşeriyete ve dünyaya ilân edilecek bir maslahat-ı hayat-ı içtimaiyedir.]

Dünyada en büyük ahmak odur ki; dinsiz serserilerden terakkiyi ve saadet-i hayatıyeyi beklesin. Böyle ahmaklardan mühim bir mevkiyi işgal eden birisi demiş ki: "Biz Allah Allah diye diye geri kaldık. Avrupa top tüfenk diye diye ileri gitti."

"Cevab-ül ahmak es-sükût" kaidesince böylelere karşı cevab, süküttür. Fakat bazı ahmakların arkasında bedbaht gafiller de bulunduğuundan deriz ki: **Ey bîcâreler! Bu dünya bir misafirhanedir. Madem ölüm var, kabre girilecek. Bu hayat gidiyor, bâki bir Hayat geliyor. Bir defa top tüfenk denilse, bin defa Allah Allah demek lâzımgelir.**

* * *

[Mûcib-ı hayrettir ki; Onaltinci Lem'ada bizim lehimizde olan bir Cümleyi aleyhimize çevirip o kıymetdar menfaatlı Risalenin müsaderesine meyil göstermişler.]

Onaltinci Lem'adan: Harb belası bizim Hizmet-i Kur'anıyemize mühim bir zarardır. Kadir-i Küll-i Şey bir dakikada bulutlarla dolmuş cevvi havayı süpürüp temizleyerek Semanın berrak yüzünde ziyanlar güneşin gösterdiği gibi, bu zulümatalı ve rahmetsiz bulutları izale edib Hakaik-i Şeriatı güneş gibi gösterir. **Onun Rahmetinden bekleriz ki, bize pahali satmasın. Baştakilerin başlarına Akıl ve Kalblerine İman versin, o vakit kendi kendine iş düzelir.**

Madem ki sizin elinizdeki Nurdur. Nurdan zarar gelmez. Neden arkadaşlarınıza ihtiyat tavsiye ediyorsunuz?" Bu suale karşı muhtasar cevabım şudur:

Baştaki başların bir kısmı sarhoştur okumaz, okusa da anlamaz, yanlış mana verip ilişir. İlişmemek için Aklı başına gelinceye kadar göstermemek lâzımdır. Onun için Kardeşlerime tavsiye ediyorum ki: İhtiyat etsinler, nâehillerin ellerine Hakikatları vermesinler." denilmektedir.

[Tesettür, Kur'anın Emri ve çok kuvvetli cevabı verilmiş ve eski yazılmış ve cezayı çektiirmişken yine suç yapmaları ve İhtiyar Lem'asından gayet kıymetli ve herkese menfaatlı ve Rehber'de yazılmış bir Hakikatin yalnız başını yazıp bir suç mevzuu diye müsaderesine yürümek gösteriyor ki; medar-ı tenkid bir şey bulamıyorlar.]

Yirmidördüncü Lem'ada Tesettür hakkında, Tesettür Kur'anın Emri olduğunu ızahtan sonra: "Mesmuatıma göre: Merkez-i hükümette, çarşı içinde, gündüzde, ahalinin gözleri önünde, gayet âdi bir kundura boyacısı, dünyaca rütbeten büyük bir adamın açık bacaklı karısına sarkıntılık etmesi, Tesettür aleyhinde olanların hayâsız yüzlerine bir şamar vuruyor!" denilmektedir.

Yirmialtinci Lem'a, ihtiyarlar hakkında: "Ankara'nın eskimiş kal'asının başına çıktım. O kal'a tahaccür etmiş hâdisat-ı tarihiye suretinde bana göründü. Benim ihtiyarlığım, kal'anın ihtiyarlığı, şanlı Osmanlı Devleti'nin ihtiyarlığı, Hilafet Saltanatının vefatı bana gayet hazır geldi. Firkatlı bir halet içinde geçmiş zamanın derelerine ve gelecek zamanın tepelerine baktım. Mazi, Teselli yerine dehşet verdi; istikbal, benim ve emsalimin ve nesl-i âtinin büyük ve karanlık bir kabri suretinde göründü. Hazır günüme baktım. Ölümle bir hareket-i mezbuhanenin izdîrabını çeken cismimin cenazesini taşıyan bir tabut suretinde göründü." denilmektedir.

* * *

[Onlar bunu çok takdir etmeleri lâzım iken tenkid etmişler, suç mevzuu yapmışlar.]

"Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de aldığım maaştan çoğunu sarfetmiştim. Az bir kısmını Hacca gitmek için sakladım. O cüz'î para İktisad ve Kanaat Bereketiyle bana kâfi geldi. Yüz suyumu döktürmedi. O mübarek paradan biraz daha var." deniliyor.

Yirmiikinci Lem'a mahrem işaretli ve en has ve hâlis ve sadık Kardeşlerime mahsustur, kayıtlıdır. "Birinci İşaret: Sen ehl-i dünyanın dünyasına karışmadığın halde, nedendir ki onlar her fırسatta senin Âhiretine karışıyorlar? Bu suale cevab verecek Isparta vilayetinin hükümeti ve bu vilayetin milletidir."

[**Şefkat-i İmaniyeden gelen bu masumane ve hâlisane ve hayretkârane ümid ve arzu ve temenniyi bir suç tevehhüm edenler, elbette kendileri suçludurlar.**]

Said imzalı bir Mektubda: "Yedi yaşından on yaşına kadar masum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit, beni görünce koşuşup ellerime sarılmalarının hikmeti nedir? diye hayret ediyordum. Birden ihtar edildi ki: "Küçük masumlar taifesi bir Hiss-i Kabl-el Vuku' ile Risale-i Nur'la Saadet bulacaklarını ve tehlike-i maneviyelerden kurtulacaklarını hisséttilerini anladım." denmektedir.

* * *

[**Bu Fıkra başta lehimde ve âhirde bir arzu ve bir temenni iken suç saymak insaftan hariçtir.**]

Bir kısım Âyetler ve Hadîslerin müttefikan bu asırda bir Hakikat-ı Nuraniyeye işaret ettikleri ve Âhirzamanda gelecek bir Müceddid-i Ekberi gösterdikleri ve o gelecek Zâtın ve cem'iyetinin üç Vazifesinden en ehemmiyetlisi İmanı kurtarmak olduğu ve Şeriatı ihya ve Hilafeti tatbik gibi çok geniş dairede hükmeden bu iki Vazifesini nazara almamalarının zararsız olduğu fakat Nur'un muarızlarının, hususan siyasî taifenin tenkidine ve hûcumuna vesile olabileceği, onun için kendisinin müdakkik Kardeşimizin Risaleciğinin bir kısmını ve bazı Cümlelerini kaldırıp ta'dil ederek göndereceği yazılıyor.

Said Nursî imzalı bir Mektubda: Dâr-ül fünuna inkılab eden Harbiye Nezareti'nin kapısındaki

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا﴾

Hatt-1

Kur'anînin üzeri mermer taşlarla kapatılmışken meydana çıkarılması, şimdi yeniden Hatt-1 Kur'anîye bir nüümune-i müsaade ve Risale-i Nur'un takib ettiği maksadına bir vesile ve üniversitenin bir Nur Medresesi olmasına işaret olarak gösterilmektedir.

* * *

[**Tekbirat-ül Hüccac Mektubumda Hakikat ve ızahîma karşı tenkidlerine, Hüsrev'in âhirdeki haşıyesi tam cevabdır.**]

Said-en Nursî imzalı "Tekbirat-ül Hüccac fi Arafat" başlıklı mektubda; "Nur'un ehemmiyetli bir kısmı Şakirdleri pek musırrane olarak

Âhirzamanda gelen Âl-i Beyt'in büyük bir Mürşidi Seni zannediyorlar. Sen de onların fikirlerini musirrane kabul etmiyorsun, çekiniyorsun. Bu bir tezaddir. Hallini isteriz." diye sormaları sebebiyle onlara cevab olmak üzere, bundan sonra gelecek Mehdi-i Resul'ün temsil ettiği Kudsî Cemaatin Şahs-ı Manevîsinin üç vazifesi olduğu, bunların; İmanı kurtarmak, Hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) ünvaniyla Şeair-i İslâmiyeyi ihya etmek ve inkılabat-ı zamanîye ile çok Ahkâm-ı Kur'anîyenin ve Şeriat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) Kanunlarının bir derece ta'tile uğramasıyla o Zât bu Vazife-i Uzmayı yapmağa çalışır. Nur Şakirdleri birinci Vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden ikinci, üçüncü Vazifeleri de buna nisbeten ikinci, üçüncü derecededir diye Risale-i Nur'un Şahs-ı Manevîsini haklı olarak bir nevi Mehdi telakki ediyorlar. Bir kısmı, o Şahs-ı Manevînin bir Mümessili olan bîcâre Tercümanını zannettiklerinden bazan o ismi Ona da veriyorlar. Hattâ Evliyanın bir kısmı, Keramet-i Gaybiyelerinde Risale-i Nur'u aynı o Âhirzamanın Hidayet edicisi olduğu; bu tahkikatla, tevil ile anlaşılır diyorlar. İki noktada bir iltibas var, tevil lâzımdır.

Birincisi: Âhirde iki Vazife, gerçi Hakikat noktasında birinci Vazife derecesinde değiller. Fakat Hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) ve Îttihad-ı İslâm avamda ve ehl-i siyasette hususan bu asrın efkârında o birinci vazifeden bin derece geniş görünüyor. Gerçi her asırda Hidayet edici bir nevi Mehdi ve Müceddid geliyor ve gelmiş. Fakat herbiri üç Vazifeden birisini bir cihette yapması itibariyle, Âhirzamanın büyük Mehdisi ünvanını almamışlar.

İkincisi: Âhirzamanın o büyük Şahsı, Âl-i Beyt'ten olacak. Gerçi manen ben Hazret-i Ali'nin (R.A.) bir Veled-i Manevîsi hükmündeyim. Ondan Hakikat Dersini aldım. Ve Âl-i Muhammed (A.S.M.) bir manada hakikî Nur Şakirdlerine şamil olmasından ben de Âl-i Beyt'ten sayılabilirim. Fakat Nur'un mesleğinde hiçbir cihette benlik, şahsiyet, şahsî makamları arzu etmek, şan ve şeref kazanmak olmaz. Nur'da İhlasi bozmamak için uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmağa kendimi mecbur bilirim diye yarı muvafakat şeklinde bir cevab verilmekte (Haşıye) ve bu Mehdilik teklifi açık ve kesin

(Haşıye): Ey insafsız heyet! Bundan daha keskin red cevabı nasıldır?

Nur Talebeleri namına

H ü s r e v

olarak reddedilmemektedir.

* * *

[Bu Fıkradaki hâdiseler vakıa mutabık ve acib bir tarzda "Beni mahzun etmeyiniz, zemin hiddet eder" dediğimden üç dakika sonra zelzele olmasını, hayret ve taaccüble tahsin etmek şefkatın iktizası olduğu halde medar-ı tenkid olamaz.]

"Dört saat ifadesi alınıp sıkıntı çekmesinden on saat sonra, âdetâ aynı zamanda iki milyon lira zarar veren maarif yangını gösterdi ki; Risale-i Nur belaların defîne bir vesiledir ki, Nurlara hücum edildi, bela yol buldu, geldi." denilmektedir.

Yüzkirkbir numaralı mektubda: Dört buçuk saat ifadesi alındıktan sonra Ankara'da maarif dairesinin ve otomobil garajının, İzmir'de bir fabrikanın, Adana'da büyük bir binanın yanmasından bahisle bunun bir tesadüf olmadığı isbata kalkışıldıktan sonra, "Beni Risalelerimden mahrum etmeyiniz. Yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur, zemin zelzele ile hiddet eder, dediğinden üç dakika sonra üç saniye devam eden zelzele, zeminin hiddeti ve ateş ile maarif dairesini sarması, mahkemece dört defa isbat edilen, çok defa zelzelenin Risale-i Nur'a ve Şakirdlerine taarruzları zamanına gelmesi tesadüf olamaz. Risale-i Nur'un bu memlekette belanın defîne vesile olduğu çok hâdiselerle tahakkuk etmiştir." denilmektedir.

Yüzkırkyedi numaralı mektubda: Bu defa bize hücumların aynı zamanında kış çok hiddet etti. Şiddetli soğuk ve fırtına ile havanın kızdığı gösterdi ki; hücumların durmasıyla ve Nurcuların ferahlanmasıyla Zemherir günlerinin Nevruz günleri gibi gülmeye başlaması... Ve maarif dairesinin yanması külli bir tokattır.

* * *

[Tebrik ve âferin ile mukabele edilecek bir hale, itiraz nazarıyla bakılmaz.]

Bu defa bana mahkemedede sordukları çok manasız sualler içinde "Ne ile yaşıyorsun?" dediler. Dedim ki: İktisad Bereketiyle. Bir vakit Isparta'da bir Ramazanda bir ekmek, bir kilo torba yoğurdu, bir kilo pirinç ile yaşayan bir adam, maişet için dünyaya tenezzül

etmez ve hediyeyi de kabul etmeyeceğe mecbur olmaz dedim.

* * *

[Zübeyr'in mahkemedede okuduğu Müdafası gibi, parlak medhiyesi *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* onları takdir ve tahsine sevketmiş ki, taaccüble kararnamede yazmışlar.]

Zübeyr Gündüzalp'in daktilo ile yazdığı "Gençliğimiz, Hak ve Hakikati öğreten malumat ve en yüksek Ahlâk istiyor." adlı bir formasında, onuncu sahifede: Risale-i Nur yirminci asırın Müslümanlarını ve bütün İnsanları koyu fikir karanlığından kurtarmak için Müellifinin kendi ihtiyarıyla değil, büyük Yaraticımızın ihtarıyla yazılmış bir Şaheserdir.

Onikinci sahifede: Risale-i Nur'a hizmet eden birisine denilse: Risale-i Nur yerine şu Kitabları kopya et de, Ford'un servetini sana vereyim. O, Risale-i Nur satırlarından Kaleminin ucunu bile kaldırmadan şöyle cevap verir: "Dünya servet ve sultanatının hepsini verseniz kabul etmem."

Onbeinci sahifede: "Dürüst fikirli yazarlara bağlılığımızın derecesi yüz ise, Bediuzzaman gibi dünya ve Âhiretimize Rehberlik eden büyük bir Şahsiyete bir kentrilyondur, sonsuzdur."

Onikinci sahifede: "Risale-i Nur'un Şahs-ı Manevîsi, asırın içtimaî ve ruhî ve dinî hastalıklarını teşhis etmiş ve müzminleşmiş içtimaî illetleri tedavi edecek şekilde Kur'an-ı Hakîm'in Hakikatlarını İlâhî bir Emirle, bu zamanda yaşayan bütün İnsanlara arz etmiştir."

Kırkdördüncü sahifede: "Bediuzzaman, bu Risaleleri bir sene okuyan bu zamanın mühim bir Âlimi olabilir demiştir. Evet, öyledir."

Ellidördüncü sahifede: "Risale-i Nur okuyan hâkimlerin isabetsiz karar verdikleri görülmüyor." denilmektedir.

* * *

[Bu gelen parça tam lehimde ve Ayn-ı Hakikat iken, kararnamede suç mevzuları içine konulmamalı idi.]

Ahmed Feyzi'nin eserinin bir kısmını ta'dil ettiğini fakat bir kısmının da aceleye geldiğinden ta'dil edemededen gönderdiğini, "Dine ve Terbiye-i Muhammediyeye (A.S.M.) zehir diyen saraçoğlu'n'u bırakıp,

Hakikat-ı Kur'aniyeyi güneş gibi gösteren Siracunnur ile münakaşa etmek, onun müsaderesine yardım etmek demek olduğunu beyan ediyoruz." denmektedir.

Mahkemeye tarihsiz ibraz ettiği bir müdafaaında neticeten: Kendisinin ve Şakirdlerinin siyasetle iştigal etmediklerini, tecavüz olarak gösterilen yazıların mahrem olduğunu, Vicdan ve Tefekkür hürriyeti mevcud olduğunu, bunların bazı kanunları tenkid mahiyetinde de görünse suç teşkil etmeyeceğini, ele alınan birçok Risalelerin eskiden yazılmış olduğunu, bilirkişi tedkikatından geçerek zararsız bulunduklarının tesbit olunduğunu, evvelce de Eskişehir Mahkemesinde bunlardan dolayı mahkûmiyet kararı verildiği gibi, Denizli mahkemesinde de beraet ettiklerini, artık bir daha aynı suçtan dolayı mahkeme edilmelerinin doğru olmadığını kendisinin ve gerekse Nur Şakirdlerinin şimdiye kadar asayışi bozacak hareketlerde bulunmadıklarını, Beşinci Şua'da isim tasrih etmemesine ve maksadının sadece ihbardan ibaret olmasına göre bunların da bir suç teşkil etmeyeceğini ileri sürerek savunmuştur.

Bu nümunelere daha kıyas edilsin...

Said Nursî

* * *

TEMYİZ MAHKEMESİ RİYASETİNE

Afyon Mahkemesinden hakkımızda sadır olan haksız hükmün temyizlen bozulması üzerine yapılan duruşmamızda beni yine konuşturmadılar. Hakkımızda üçüncü bir şiddetli iddianameyi bize dinlettirdiler. Hem yanına kimseyi bırakmadılar ki, gelsin yazıyla bana yardım etsin. Yazım noksan olmakla beraber hasta halimle beraber yazdığım bu şekvamı bu zamanda hakkında iki defa tam adalet eden makamınıza bir layihə-i temyizim olarak takdim ediyorum.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

[Haşırdeki Mahkeme-i Kübraya bir arzuhaldir ve Dergâh-ı İlahiyeye bir şekvadır. Ve bu zamanda Mahkeme-i Temyiz ve istikbaldeki nesl-i âti ve dâr-ül fünumların münevver muallim ve talebeleri dahi dinlesinler. İşte bu yirmiç senede yüzer işkenceli musibetlerden (on tanesini) âdil Hâkim-i Zülcelal'in Dergâh-ı Adaletine müştekiyane takdim ediyorum.]

B i r i n c i s i : Ben kusurlarımla beraber bu milletin Saadetine ve İmanının kurtulmasına hayatı vakfettim. Ve milyonlarla Kahraman başların feda oldukları bir Hakikata, yani Kur'an Hakikatına benim başım dahi feda olsun diye bütün kuvvetimle Risale-i Nur'la çalıştım. Bütün zalimane taziblere karşı Tevfik-i İlahî ile dayandım, geri çekilmedim.

Ezcümle: Bu Afyon hapsimde ve mahkememde başıma gelen çok gaddarane muamelelerden birisi: Üç defa ve her defasında iki saat yakın aleyhimizde garazkârane ve müfteriyane ittihamnamelerini, bana ve adalatten Teselli bekleyen masum Nur Talebelerine cebren dinlettirdikleri halde, çok rica ettim beş-on dakika bana müsaade ediniz ki, hukukumuzu müdafaa edeyim. Bir - iki dakikadan fazla izin vermediler.

Ben yirmi ay tecrid-i mutlakta durdurulduğum halde yalnız üç-dört saat bir-iki arkadaşımıza izin verildi. Müdafaatımın yazısında az bir parça yardımları oldu. Sonra onlar da men'edildi. Pek gaddarane muameleler içinde cezalandırdılar. Mütdeînin bin dereden su toplamak nev'inden ve yanlış mana vermekle ve iftiralar ve yalan isnadlarla garazkârane ve onbeş sahifesinde seksenbir hatasını isbat ettiğim aleyhimizdeki ithamnamelerini dinlemeye bizi mecbur ettiler. Beni konuşturmadılar. Eğer konuştursalardı diyecektim:

Hem Dininizi inkâr, hem Ecdadınızı dalaletle tahkir eden ve Peygamberinizi (A.S.M.) ve Kur'anınızın Kanunlarını reddedib kabul etmeyen yahudi ve nasrani ve mecusilere, hususan şimdî bolşevizm perdesi altındaki anarşist ve mürted ve münafıklara hürriyet-i vicdan, hürriyet-i fikir bahanesiyle ilişmediğiniz halde ve ingiliz gibi hristiyanlıkta muta-assıb, cebbar bir hükümetin daire-i mülkünde ve hâkimiyetinde, milyonlarla Müslümanlar her vakit Kur'an Dersleriyle ingiliz'in bütün bâtil akidelerini ve küfrî düsturlarını reddettikleri halde onlara mahkemeleriyle ilişmediği ve her hükümette bulunan muhalifler alenen fikirlerinin neşrine, o hükümetlerin mahkemeleri ilişmediği halde, benim kırk senelik hayatı ve yüzotuz Kitabımı ve en mahrem Risale ve Mektublarımı, hem Isparta hükümeti, hem Denizli Mahkemesi, hem Ankara Ceza Mahkemesi, hem Diyanet Riyaseti, hem iki defa belki üç defa Mahkeme-i Temyiz tam tedkik ettiğimi ve onların elliinde iki-üç sene Risale-i Nur'un mahrem ve gayr-ı mahrem bütün Nûshaları kaldığı ve bir küçük cezayı îcab edecek bir tek maddeyi göstermedikleri, hem bu derece za'fiyetim ve mazlumiyetim ve mağlubiyetim ve ağır şerait ile beraber ikiyüz bin hakikî ve fedakâr Şakirdlere vatan ve millet ve asayiş menfaatinde en kuvvetli ve sağlam ve hakikatlı bir Rehber olarak kendini gösteren Risale-i Nur'un elinizdeki Mecmuaları ve dörtyüz sahife Müdafaatımız masumiyetimizi isbat ettiğimi halde, hangi kanun ile, hangi vicdan ile, hangi maslahat ile, hangi suç ile bizi ağır ceza ve pek ağır ihanetler ve tecridlerle mahkûm ediyorsunuz? Elbette Mahkeme-i Kübra-i Haşirde sizden sorulacak.

İ k i n c i s i : Beni cezalandırmağa gösterdikleri bir sebeb: Benim Tesettür, irsiyet, Zikrullah, taaddüb-ü zevcat hakkında Kur'anın gayet sarıh Âyetlerine, medeniyetin itirazlarına karşı onları susturacak Tefsirimdir.

Onbeş sene evvel Eskişehir Mahkemesine ve Ankara'ya Mahkeme-i Temyiz'e ve tashihe yazdığını -ve aleyhimdeki kararnamede yazdıkları- bu gelen Fikrayı: **Hem Haşırde Mahkeme-i Kübra**ya bir sekva hem istikbalde münevver ehl-i maarif heyetine bir ikaz, hem iki defa beraetimizde insaf ve adaletle feryadımızı dinleyen Mahkeme-i Temyiz'e Elhüccetüzzehra ile beraber bir nevi lâyiha-i temyiz, hem beni konuşturmayan ve seksen hatasını isbat ettiğimiz garazkârane ittihadname ile beni iki sene ağır ceza ve tecrid-i mutlak ve iki sene başka yere nefy ve göz nezareti hapsiyle mahkûm eden heyete aynen o Fikrayı tekrar ediyorum:

İşte ben de adliyenin mahkemesine derim ki: **Binüçüzelî senede ve her asırda üçyüzelî milyon Müslümanların hayat-ı içtimaiyesinde Kudsî ve Hakikî bir Düstur-u İlahîyi üçyüzelî bin Tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve binüçüzelî senede geçmiş Ecdadımızın İtikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-i zeminde Adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir diye bağıriyorum. Bu asrin sağırları kulakları dahi işitsin!** Acaba bu zamanın bazı ilcaatının iktizasıyla muvakkaten kabul edilen bir kısım ecnebi kanunlarını fikren ve ilmen kabul etmeyen ve siyaseti bırakan ve hayat-ı içtimaiyeden çekilen bir adamı, o Âyatın tefsirleriyle suçu yapmakla, İslâmiyeti inkâr ve dindar ve Kahraman bir milyar Ecdadımıza ihanet ve milyonlarla Tefsirleri itham çıkmaz mı?

Üçüncü üssü : Mahkûmiyetime gösterdikleri bir sebeb; emniyeti ihlâl ve asayışi bozmaktır. Pek uzak bir ihtimal ve yüzde belkiinde bir imkân ile hattâ uzak imkânاتı vukuat yerinde koyup, bazı mahrem Risale ve hususî mektublardan Risale-i Nur'un yüzbin Kelime ve Cümlelerinden kırk-elli kelimesine yanlış mana vererek bir sened gösterip bizi ittihâm ve cezalandırmak istiyorlar.

Ben de bu otuz-kırk senelik hayatı bilenleri ve Nur'un binler Has Şakirdlerini ișhad ederek derim: İstanbul'u işgal eden ingilizlerin baş kumandanı, İslâm içinde ihtilaf atıp hattâ Şeyhülislâm ve bir kısım Hocaları kandırıp birbiri aleyhine sevk ederek itilafçı, ittihadçı firkalarını birbiriyile uğraştırmasıyla yunan'ın galebesine ve harekât-ı milliyyenin mağlubiyetine zemin hazırladığı bir sırada, ingiliz ve yunan aleyhinde "Hutuvat-ı Sitte" Eserimi Eşref Edib'in gayretiyle

Tab' ve Neşretmek ile o kumandanın dehşetli plânını kıran ve onun i'dam tehdidine karşı geri çekilmeyen ve Ankara reisleri o hizmeti için Onu çağırıldıkları halde Ankara'ya kaçmayan ve esarette rus'un baş kumandanının i'dam kararına ehemmiyet vermeyen ve 31 Mart hâdisesinde sekiz taburu bir Nutukla itaate getiren ve Divan-ı Harb-i Örff'de, mahkemedeki paşaların "**Sen de mürtecisin, Şeriat istemişsin**" diye suallerine karşı, i'dama beş para kıymet vermeyip, cevaben: **Eğer meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaret ise, bütün cinn ve ins şahid olsun ki; ben mürteciyim ve Şeriatın birtek mes'elesine Ruhumu fedâ etmeye hazırlım** diyen ve o büyük zabitleri hayretle takdire sevkedib, i'damını beklerken beraetine karar verdikleri ve tahliye olup dönerken, onlara teşekkür etmeyerek: "Zalimler için yaşasın Cehennem" diye yolda bağırın ve Ankara'da divan-ı riyasette -Afyon Kararnamesinin yazdığı gibi mustafa kemal hiddetle Ona dedi: "Biz seni buraya çağırık ki, bize yüksek fikirler beyan edesin. Sen geldin Namaza dair şeyler yazdın, içimize ihtilaf verdin." Ona karşı: **"İmandan sonra en yüksek Namazdır. Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduddur."** diye kırk-elli meb'usun huzurunda söyleyen ve o dehşetli kumandan ona bir nevi tarziye verip hiddetini geri aldıran ve altı vilayet zabıtاسınca ve hükümetçe asayışın ihlâline dair birtek maddesi kaydedilmeyen ve yüzbinlerle Nur Şakirdlerinin hiçbir vukuatı görülmeyen (yalnız bir küçük Talebenin, haklı bir müdafâada küçük bir vukuatından başka) hiç bir Şakirdinden bir cinayet işitilmeyen ve hangi hapse girmiş ise o mahpusları İslah eden ve Risale-i Nur'dan yüzbinler Nüsha memlekette İntişar etmekle beraber, menfaattan başka hiç bir zararı olmadıklarını yirmiç senelik hayatının ve üç hükümet ve mahkemelerin beraetler vermelerinin ve Nur'un kıymetini bilen yüzbin Şakirdlerinin kavlen ve filen tasdiklerinin şehadetiyle isbat eden ve münzевi, mücerred, garib, ihtiyar, fakir ve kendini kabir kapısında gören ve bütün kuvvet ve kanaatiyla fâni şeyleri bırakıp eski kusuratına bir Keffaret ve Hayat-ı Bâkiyesine bir medar arayan ve dünyanın rütbelerine hiç ehemmiyet vermeyen ve şiddet-i şefkatinden masumlara, ihtiyarlara zarar gelmemek için kendisine zulüm ve tazib edenlere beddua etmeyen bir adam hakkında: "Bu ihtiyar münzevi asayışi bozar, emniyeti ihlâl eder ve maksadı dünya entrikalarıdır ve muhabereleri dünya içindir, öyle ise suçludur" diyenler ve Onu pek ağır şerait altında mahkûm edenler; elbette yerden

göge kadar suçludurlar. Mahkeme-i Kübrada hesabını verecekler!

Acaba bir Nutuk ile, isyan eden sekiz taburu itaate getiren ve kırk sene evvel bir makalesiyle binler adamı kendine taraftar yapan ve mezkûr üç dehşetli kumandanlara karşı korkmayan ve dalkavukluk yapmayan ve mahkemelerde, **başındaki saçları adedince başlarım bulunsa ve her gün biri kesilse, zendekaya ve dalalete teslim-i silâh edib vatan ve millet ve İslâmiyete hiyanet etmem, Hakikat-ı Kur'âna feda olan bu başımı zalimlere eğmem** diyen ve Emirdağ'nda beş-on Âhiret Kardeşi ve üç-dört hizmetçilerden başka kimse ile alâkadar olmayan bir adam hakkında, ittihamnamede: "Bu Said Emirdağ'nda gizli çalışmış, asayıse zarar vermek fikriyle orada bir kısım halkları zehirlemiş, yirmi adam da etrafta Onu medhedib hususî Mektublar yazdıkları gösteriyor ki, O adam inkılab ve hükûmet aleyhinde gizli bir siyaset çeviriyor." diyerek emsalsiz bir adavet ve ihanetlerle iki sene hapse sokmak ve hapiste tecrid-i mutlak ile ve mahkemedede konuşturutmamakla tazib edenler ne derece Haktan ve Adaletten ve İnsaftan uzak düştüklerini vicdanlarına havale ediyorum.

Hiç mümkün müdür ki, böyle haddinden yüz derece ziyade teveccüh-ü âmmeye mazhar ve bir Nutuk ile binler adamı itaate getiren ve bir makaleyle binlerle İnsanları İttihad-ı Muhammediye Cem'iyetine iltihak ettiren ve Ayasofya Câmiinde ellî bin adama takdir ile Nutkunu dinlettiren bir adam, üç sene Emirdağ'ında çalışın, yalnız beş-on adamı kandırsın ve Âhiret işini bırakıp siyaset entrikaları ile uğraşın. Yakın olduğu kabrine Nurlar yerine lüzumsuz zulmetler doldursun. Hiç kabil midir? Elbette şeytan dahi bunu kimseye kabul ettiremez.

Dördüncüüsü: Şapka giymediğimi mahkûmiyetime ehemmiyetli bir sebeb göstermeleridir. Beni konuşturmadılar. Yoksa beni cezalandırmaga çalışanlara diyecektim ki: Üç ay Kastamonu'da polisler ve komiser karakolunda misafir kaldım. Hiçbir vakit bana demediler: "Şapkayı başına koy." Ve üç mahkemedede şapkayı başına koymadığım ve başımı mahkemedede açmadığım halde bana ilişmedikleri ve yirmiüç sene bazı dinsiz zalimlerin o bahane ile bana gayr-ı resmî çok sıkıntılı ve ağır bir nevi ceza çektirdikleri ve çocukların ve kadınlar ve ekseri köylüler ve dairelerde memurlar ve

bere giyenler şapka giymeğe mecbur olmadıkları ve hiç bir maddî maslahat giyimesinde bulunmadığı halde, benim gibi bir münzevi, bütün Müctehidlerin ve umum Şeyhüislâmların yasak ettikleri bir serpuşu giymedigim bahanesiyle ve uydurmalar ilâvesiyle yirmi sene cezasını çektiğim ve libasa aid, manasız bir âdetle tekrar beni cezalandırmağa çalışan ve çarşıda, Ramazanda, gündüzde rakı içip Namaz kılmayanları hürriyet-i şahsiye var diye, kendine kıyas edib ilişmediği halde, bu derece şiddet ve tekrarla ve israrla beni kıyafetim için suçlandırmaya çalışan; elbette ölümün i'dam-ı ebedîsini ve kabrin daimî haps-i münferidini gördükten sonra Mahkeme-i Kübrada ondan bu hatası sorulacak.

B e ş i n c i s i: Otuzuç Âyat-ı Kur'aniyenin tâhsînkârane işaretine mazhariyeti ve İmam-ı Ali (Kerremallahü Vechehü) ve Gavs-ı A'zam (Kuddise Sirruhu) gibi Evliyanın takdirlerini ve yüzbin Ehl-i İmanın tasdiklerini ve yirmi senede millete, vatana zararsız pekçok menfaatli bir mertebeyi kazandıran Risale-i Nur'u, sinek kanadı gibi bahanelerle, bazı Risalelerinin müsaderesine hattâ dört yüz sahife ve yüzbin adamın İmanlarını kurtaran ve kuvvetlendiren "Zülfikar Mu'cizat-ı Ahmedîye" mecmuasını, eskiden yazılmış ve mûrur-u zaman ve af kanunları görmüş iki Âyetin tam haklı tefsirine dair iki sahifeyi bahane ederek, o pekçok menfaatli ve kıymetdar Mecmuânın müsaderesine sebeb oldukları gibi, şimdi de Nur'un kıymetdar Risalelerini, herbirisinde bin Kelime içinde bir-iki Kelimeye yanlış mana vermekle, o bin menfaatli Risalenin müsaderesine çalışıldığını, bu üçüncü iddianameyi işten ve neşrettiğimiz kararnameyi gören tasdik eder. Biz dahı:

لِكُلِّ مُصِبَّةٍ إِنَّا بِهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ

deriz.

A l t i n c i s i : Nur'un Şakirdlerinden bazlarının Nurlardan fevkâlâde İman Hüccetlerini ve sarsılmaz, Aynelyakîn Ulûm-u Îmaniyyeyi görüp istifade ettiğlerinden, bu bîçare Tercümanına bir nevi teşvik ve tebrik ve takdir ve teşekkür nev'inde, ziyade hüsn-ü zan ile müfritane medhetmeleri ile beni suçu gösterene derim: Ben âciz, zaîf, gurbette, menfi, yarımm ümmi, aleyhimde propaganda ile halkın benden ürkütmek haleti içinde Kur'anın ilâçlarından ve İmanî ve

kudsî Hakikatlarından dertlerime tam derman olarak kendime bulduğum zaman, bu millete ve bu vatan evlâdlarına dahi tam bir ilâç olacağına kanaat getirdiğim için o kıymetdar Hakikatları kaleme aldım. Hattım pek noksan olmasından yardımıcılara pekçok muhtaç iken, İnayet-i İlahiye bana Sadık, Has, Metin yardımcıları verdi.

Elbette ben onların hüsнü zanlarını ve samimane medihlerini bütün bütün reddetmek ve hatırlarını tekdir ile kırmak, o Hazine-i Kur'aniyeden alınan Nurlara bir ihanet ve adavet hükmüne geçer. Ve o Elmas Kalemlı ve Kahraman Kalbli muavinleri kaçıracak diye onların âdi, müflis şahsına karşı medh ü senalarını, asıl mal sahibi ve bir manevî Mu'cize-i Kur'aniye olan Risale-i Nur'a ve Has Şakirdlerinin Şahsiyet-i Maneviyesine çeviriyordum. Benim haddimden yüz derece ziyade hisse veriyorsunuz diye, bir cihette hatırlarını kırıyorum. Acaba hiç bir kanun, müstenkif ve razi olmayan bir adamı başkaların onu medhetmesiyle suçlu yapar mı ki, kanun namına hareket eden resmî memur beni suçlu yapıyor?

Hem neşrettiğimiz aleyhimizde yazılan kararnamenin ellidördüncü sahifesinde "Âhirzamanın o büyük Şahsı neslen Âl-i Beyt'ten olacak. **Biz Nur Şakirdleri, ancak manevî Âl-i Beyt'ten sayılabiliriz.** Hem Nur'un mesleğinde hiç bir cihette benlik, şahsiyet ve şahsî makamları arzu etmek, şan ü şeref kazanmak olmaz. Nur'daki İhlası bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmağa kendimi mecbur bilirim." denmektedir diye kararnamede yazdıkları...

Ve yine kararnamede yirmiikinci ve üçüncü sahifesinde "Kusurunu bilmek, fakr ve aczini anlamak, tezellül ile Dergâh-ı İlahîye iltica etmek ki; o şahsiyetle kendimi herkesten ziyyade bîçare, âciz, kusurlu görüyorum. O halde, bütün halk beni medh ü sena etse, beni inandıramazlar ki iyiyim, sahib-i kemalim. Sizi bütün bütün kaçırırmamak için üçüncü hakikî şahsiyetimin gizli çok fenalıklarını ve sù'-i hallerini söylemeyeceğim. Cenab-ı Hak İnayetiyle en edna bir nefer gibi, bu şahsımı Esrar-ı Kur'aniyede istihdam ediyor. Yüzbin şükür olsun. Nefis cümleden edna, Vazife cümleden a'lâ." Fikrasını, kararname yazdığını halde, beni başka zâtların medhiyle ve Risale-i Nur manasıyla büyük bir Hidayet edici vasfini vermekle beni suçlu yapanlar, elbette bu hatanın cezasını dehşetli çekmeğe müstehak olurlar.

Y e d i n c i s i : Biz ve umum Nur Risaleleri, Denizli ve Ankara Ağır Cezalarının ve Temyiz Mahkemelerinin ittifakıyla beraet ettigimiz ve umum Risale ve Mektublarımızi bize iade ettiğimiz ve Temyiz'in bozma kararında "**Denizli beraetinde, faraza bir hata dahi olsa, o beraet ve hüküm kat'iyyet kesbetmiş, daha tekrar muhakeme edilmez.**" dedikleri halde; ben Emirdağ'ında üç sene münzevi ve iki-üç terzi çırاغı nöbetle bana hizmet ve pek nadir olarak beş-on dakika bazı dindar zâtlardan başka zaruret olmadan konuşmayan ve tek bir yere Nurlara teşvik için haftada birtek Mektubdan başka göndermeyen ve kendi Müftü Kardeşine üç senede üç Mektubdan başka yazmayan ve yirmi-otuz seneden beri devam eden Te'lifini bırakın, yalnız bütün Ehl-i Kur'an ve İmana menfaatli yirmi sahifelik iki Nükte, biri **Kur'andaki tekrarların Hikmetini, diğer Melekler hakkında bazı mes'elelerden** başka hiçbir Risale daha Te'lif etmeyen, yalnız mahkemelerin iade ettiğimiz Risalelerin büyük mecmualar yapılmasına ve eski harf ile tab'edilen Âyet-ül Kübra'nın beşyüz Nüshası mahkeme tarafından bize teslim edildiğinden ve teksir makinesi resmen yasak olmadığından, Âlem-i İslâm'ın istifadesi fikriyle Kardeşlerime Neşr için teksirine izin vererek onların tashihleri ile meşgul olan ve kat'iyyen hiç bir siyasetle alâkadar olmayan ve memleketine gitmek için resmen izin verildiği halde, bütün menfilere muhalif olarak dünyaya ve siyasete karışmamak için sıkıntılı bir gurbeti kabul edip memleketine gitmeyen bir adam hakkında, bu üçüncü ittihamnamedeki asılsız isnadlar ve yalan bahisler ve yanlış manalar ile o adamı suçlu yapmağa çalışanda -şimdilik söylemeyeceğim- dehşetli iki mana hükümettiğini, bu yirmi ayda bana karşı muamelesi isbat ediyor. Ben de derim: Kabir ve sakar yeter, Mahkeme-i Kübraya havale ediyorum.

S e k i z i n c i s i : Beşinci Şua, iki sene Denizli ve Ankara Mahkemelerinin elliinde kalıp sonra bize iade ettiğimizden, Denizli Mahkemesinde beraetimizi netice veren Müdafaatımla beraber **Sıracunur** ismindeki büyük Mecmuanın âhirinde yazılmış. Gerçek evvelce mahrem tutuyorduk, fakat madem mahkemeler onu teşhir edip beraetle bize iade ettiler. Demek bir zararı yoktur diye teksirine izin verdim. Ve o Beşinci Şua'in aslı, otuz-kırk sene evvel yazılmış müteşabih Hadîslerdir, fakat Ümmette eskiden beri İntişar eden bir kısmına gerçi bazı Ehl-i Hadîs bir za'fiyet isnad etmişler, fakat zahirî

manaları medar-ı itiraz olmasından, sırf Ehî-i İmanı şübhelerden kurtarmak için yazıldığı halde, bir zaman sonra Onun hârika tevillerinin bir kısmı gözlere göründüğü için biz Onu mahrem tuttuk; tâ yanlış mana verilmesin. Sonra müteaddid mahkemeler Onu tedkik edib teşhirine sebeb olmakla beraber, bize iade ettikleri halde, şimdi beni tekrar Onunla suçlu yapmak ne kadar Adaletten, Haktan, İnsaftan uzak olduğunu, bizi Kanaat-ı Vicdaniye ile mahkûm edenlerin Vicdanlarına ve onları dahi Mahkeme-i Kübraya havale ederek حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ deriz.

Dokuzuncusu: Çok mühimdir. Fakat bizi mahkûm edenlerin, Risale-i Nur'u mütalaalarının hatırları için, onları kızdırmamak fikriyle yazmadım.

Onuncusu: Kuvvetli ve ehemmiyetlidir. Fakat yine onları küstürmemek niyetiyle şimdilik yazmadım.

Tecrid-i mutlakta mevkuf
S a i d N u r s î

[Onbeş sene evvel Eskişehir Mahkemesinde, Heyet-i Vekile'ye yazılan arzuhalın bir parçasıdır. (Haşıye)]

E y e h l - i h a l l v e a k d !

Dünyada emsali nâdir bulunan bir haksızlığa giriftar edildim. Bu haksızlığa karşı sükût etmek, Hakka karşı bir hürmetsizlik olduğundan bilmecburiye gayet ehemmiyetli bir Hakikatî fâş etmeğe mecburum. Diyorum ki: **Ya benim i'damımı ve yüzbir sene cezayı istilzam edecek kusurumu kanun dairesinde gösteriniz veyahut bütün bütün divane olduğumu isbat ediniz; veyahut benim ve Risalelerimin ve dostlarımın tam serbestiyetimizi verip zarar ve ziyanımızı müsebbiblerinden alınız.**

Evet herbir hükûmetin bir kanunu, bir usûlü var. O kanuna göre ceza verilir. Hükûmet-i Cumhuriyenin Kanunlarında, beni ve dostlarımı en ağır bir cezaya müstehak edecek esbab bulunmazsa, elbette takdir ve mükâfat ve tarziye ile beraber tam hürriyetimizi vermek lâzım gelir. Çünkü meydandaki gayet ehemmiyetli Hizmet-i Kur'anîyem eğer hükûmetin aleyhinde olsa, böyle bir senelik bana ceza ve birkaç dostuma altışar ay mahkûmiyetle olamaz. Belki yüzbir sene ve i'dam gibi bana ceza ve en ağır cezaları da, benim ile ciddî Hizmetime irtibat edenlere vermek lâzım gelir. Eğer Hizmetimiz hükûmetin aleyhinde olmazsa, o vakit değil ceza, hapis, ittiham belki takdir ve mükâfatla karşılaşmak lâzım gelir. Çünkü bir Hizmet ki, yüzyirmi Risale o Hizmetin tercümanları olmuş ve o Hizmetle koca Avrupa feylesoflarına meydan okuyup esasları zîr ü zeber edilmiş.

Elbette o tesirli Hizmet, ya dâhilde gayet müdhiş bir netice verir veyahut gayet nâfi' ve yüksek ve ilmî bir semere verecek. Onun için göz boyamak nev'inde ve efkâr-ı âmmeyi aldatmak tarzında ve hakkımızda zalimlerin entriliklerini, yalanlarını setretmek suretinde çocuk oyuncagi gibi, bana bir sene ceza verilmez. **Benim emsalim**

(Haşıye): Madem onbeş sene evvel aynı mes'ele için bu istida Heyet-i Vekile'ye yazılmış. Şimdi tekrar aynı mes'ele için aynını tekraren alâkadar makamata vermeğe mecbur oldum.

ya i'dam olur, darağacına müftehirane çıkarlar veyahut lâyik olduğu makamda serbest kalırlar.

Evet binler lira kıymetinde elmasları çalabilen mahir bir hırsız, on kuruşluk bir cam parçasına hırsızlık etmekle, elmas çalmış gibi aynı cezaya kendini mahkûm etmek; dünyada hiç bir hırsızın belki hiçbir Zîsuurun kârı değildir. Böyle bir hırsız kurnaz olur, böyle nihayet derecede eblehane hareket etmez.

Ey efendiler! Haydi vehminiz gibi ben o hırsız gibi oldum. Ben Isparta nahiyyelerinden perişan bir köyde dokuz sene İnzivada bulunan ve şimdi benimle beraber gayet hafif bir cezaya mahkûm olan safdil beş-on bîçarelerin fikirlerini hükümet aleyhine çevirmekle kendini ve Gaye-i Hayatı olan Risalelerini tehlikeye atmaktan ise, eski zamanda olduğu gibi Ankara'da veya İstanbul'da büyük bir memuriyette oturup binler adamı takip ettiğim maksada çevirebilirdim. O vakit böyle zelilane mahkûmiyet değil belki mesleğime ve Hizmetime münasib bir İzzet ile dünyaya karışabilirdim.

Evet fahr ve temeddüh niyetiyle değil belki mecburiyet ve mahcubiyetle hodfüruşane eski bir kısım riyakârlığımı hatırlatmakla beni ehemmiyetsiz, vücutundan istifade edilmez, âdi mertebeeye sukut ettirmek isteyenlerin yanlışlarını göstermek için derim:

İki Mekteb-i Musibet Şehadetnamesi namındaki matbu' eski Müdafaatımı görenlerin tasdikiyle; 31 Mart hâdisesinde, bir Nutuk ile, isyan etmiş sekiz taburu itaate getiren ve bir zaman gazetelerin yazdıkları gibi, İstiklal Harbinde Hutuvat-1 Sitte namında bir makale ile İstanbul'daki Efkâr-1 Ülemayı ingiliz aleyhine çevirip harekât-1 milliye lehinde ehemmiyetli Hizmet eden ve Ayasofya'da binler adama nutkunu dinlettiren ve Ankara'daki Meclis-i Meb'usanın şiddetli alkışlamasıyla karşılanan ve yüzelli bin banknot -yüzaltmış- meb'usun imzasıyla- medrese ve dâr-ül fúnununa tahsisatı kabul ettiren ve reis-i cumhurun hiddetine karşı divan-1 riyasette kemal-i Metanettle fütur getirmeyerek mukabele edib Namaza davet eden ve Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de hükümet-i İttihadiyenin ittifakıyla Hikmet-i İslâmiyeyi avrupa hükümasına tesirli bir surette kabul ettirmek vazifesine lâyik görünen ve cephe-i harbde yazdığı ve şimdi müsadere edilen **İşarat-ül İ'caz**, o zamanın baş kumandanı olan Enver Paşa'ya o derece kıymetdar görünmüşt ki, kimseye yapmadığı bir hürmetle

istikbaline koştugu o yadigâr-ı harbin hayrına, şerefine hissedar olmak fikriyle, **İşarat-ül İ'caz**'ın Tab'ı için kâğıdını vererek Müellifinin harbdeki mücahedeni takdîrkârane yâd edilen bir adam; böyle âdi bir beygir hırsızı veya hırsızı ve bir yankesici gibi en aşağı bir cinayetle kendini bulaştırip İzzet-i İlmiyesini ve Kudsiyet-i Hizmetini ve kıymetdar binler dostlarını rezil edib sukut edemez ki, siz onu bir senelik ceza ile mahkûm edib âdi bir keçi, koyun hırsızı gibi muamele edesiniz... Ve sebebsiz on sene sıkıntılı bir tarassud ile tazib ettikten sonra şimdi de bir sene hapis ile beraber bir sene de nezaret altında tutmak suretiyle, (padişahın tahakkümünü kaldırmadığı halde) garazkâr bir hafiyenin veya âdi bir polisin tahakkümü altında azab vermekten ise, i'dam edilmesini daha evlâ görür. Eğer böyle bir adam dünyaya karışsa idi ve karışmağa arzusu olsa idi ve Hizmet-i Kudsiyesi müsaade etse idi, Menemen hâdisesinin ve Şeyh Said vakiasının onar misli olacak bir tarzda karışırıdı. Dünyaya işittirecek bir top sadâsı, bir sinek sadâsına inmeyecekti.

Evet hükûmet-i cumhuriyenin nazar-ı dikkatine arz ediyorum ki; beni bu belaya sevkeden gizli komitenin yaptığı tedabir ve ettiği propaganda ve entrikalar bu hali gösteriyor. Çünkü hiç bir hâdisede görülmemiş bir tarzda umumî bir propaganda, bir entrika ve bir dehşet aleyhimize döndüğüne delil şudur ki: Altı aydır yüzbin dostum varken hiçbiri bana bir mektub yazamadı, bir selâm gönderemedi. Hükûmeti iğfale çalışan entrikacıların ihbaratıyla, vilayat-ı şarkiyeden tâ vilayat-ı garbiyeye kadar her yerde istintaklar, taharriyatlar devam ettiğidir.

İşte bu entrikacıların çevirdikleri plân, benim gibi binler adamı en ağır cezaya çarpacak bir hâdiseye göre tertib edilmiş. Halbuki, en âdi bir adamın en âdi bir hırsızlığı gibi bir hâdiseyi andıracak bir ceza vaziyetini netice verdi. Yüzonbeş adamdan onbeş masumlara beş-altı ay ceza verildi. Acaba dünyada hiç bir zâikî, elinde gayet keskin elmas bir kılıç bulunsa, müdhiş bir arslanın veya bir ejderhanın kuyruğuna hafifçe ilişirip kendine musallat eder mi? Eğer maksadı tahaffuz veya hırsızlığı döğüşmek ise, kılıncı başka yere havale eder.

İşte sizin nazarınızda ve vehminizde beni o adam gibi telakki etmişsiniz ki, beni bu tarzda cezaya ve mahkûmiyete çarptınız. Eğer bu derece hilaf-ı şuur ve muhalif-i akıl hareket ediyorsam, koca memlekete dehşet verip propaganda ile efkâr-ı âmmeyi aleyhime çevirmek

değil, belki âdi bir divane gibi tımarhaneye gönderilmem lâzım gelir. Eğer verdiğiniz ehemmiyete mukabil bir adam isem, elbette arslanı kendine saldırtmak ve ejderhayı kendine hücum ettirmek için, o keskin kılinci onların kuyruklarına uzatmaz, belki mümkün olduğu kadar kendini muhafaza edecek. Nasılki on sene ihtiyarî bir İnzivayı ihtiyar edib tâkat-ı beşerin fevkinde sıkıntılarla tahammül ederek hükûmetin işine hiçbir cihetle karışmadım ve karışmak arzu etmedim. Çünkü Hizmet-i Kudsiyem beni men'ediyor.

E y e h l – i h a l l v e a k d ! Acaba hiç mümkün müdür ki; yirmibeş sene evvel gazetelerin yazdığı gibi, bir makale ile otuz bin adamı kendi fikrine çeviren ve koca Hareket Ordusu'nun nazar-ı dikkatini kendine döndüren ve ingiliz başpapazının altiyüz kelime ile istediği suallerine altı kelime ile cevab veren ve bidayet-i hürriyyette en meşhur bir diplomat gibi Nutuk söyleyen bir adamın yüzyirmi Risalesinde dünyaya, siyasete bakacak yalnız onbeş kelime mi bulunur? Hiç bir Akıl kabul eder mi ki; bu adam siyaseti takip ediyor ve maksadı dünyadır ve hükûmete ilişmektir. Eğer fikri, siyaset ve hükûmete ilişmek olsa idi, böyle bir adam birtek Risalesinde sarıhan, işareten, yüz yerde maksadını ihsas edecekti. Acaba o adamın maksadı siyasetçe tenkid olsa idi, yalnız Tesettür ve irsiyete dair eski zamandan beri câri bir-iki düsturdan başka medar-ı tenkid bulamaz mı idi?

Evet koca bir inkılabi yapan bir hükûmetin rejimine muhalif bir fikr-i siyaseti takip eden bir adam, bir-iki malûm maddeler değil, yüzbinler madde-i tenkid bulabilirdi. Güya hükûmet-i cumhuriyetenin yalnız inkılabi bir-iki küçük mes'eledir. Ben de onu hiç bir tenkid maksadım olmadığı halde, eskiden yazdığım bir-iki Kitabımda zikrettiğim bir-iki kelime varmış diye "Hükûmetin rejimine ve inkılabına hücum ediyor" denilmiş. İşte ben de soruyorum: Böyle en edna bir cezaya medar olamayan ilmî bir maddeye koca bir memleketi meşgul edib endişe verecek bir şekil verilir mi?

İste beni ve beş-on dostlarımı bu âdi ve ehemmiyetsiz cezaya çarpmak, umum memlekette aleyhimize bir şiddetli propaganda ve milleti korkutup bizden nefret ettirmek ve Dâhiliye Nâzırı Şükrü Kaya, mühim bir kuvvetle Isparta'da birtek neferin göreceği işi görmek için -yani beni tevkif etmek için- Isparta'ya celbedilmesi ve Heyet-i Vekile reisi İsmet, vilayat-ı şarkiyeye o münasebetle gitmesi ve iki

ay benim hapiste bütün bütün konuşmaktan men'edilmem ve bu gurbette ve kimsesizlikte hiç bir kimsenin halimi sormak ve Selâm göndermesine meydan verilmemesi gösteriyor ki; dağ gibi bir ağaçta nohut gibi bir tek meyve bulundurup manasız, hikmetsiz, kanunsuz bir vaziyettir ki, değil hükûmet-i cumhuriye gibi en ziyade kanunperest ve kanunî bir hükûmet, belki hikmetle iş görmek manasıyla hükûmet namı verilen dünyada hiç bir hükûmetin işi olamaz.

Ben hukukumu kanun dairesinde istiyorum. Kanun namına kanunsuzluk edenleri cinayetle ittiham ediyorum. Böyle canilerin keyiflerini elbette hükûmet-i cumhuriyenin kanunları reddeder ve hukukumu iade eder ümidińdeyim.

Said Nursî

* * *

RİSALE-İ NUR'UN HAKKANIYETİNE BİR NÜMUNE

T E N B İ H

Ondokuz sene evvel Te'lif edilen bu Risaleyi (Haşıye) okuyan Ehl-i İnsaf ve Münevverlerin de vâkîf olup kat'î kanaat getireceği vecihle yüzotuz Kitabdan müteşekkil olan Risale-i Nur Külliyatının umum Eczaları, siyasî ve dünyevî maksadlardan ârî ve müberra olarak tamamen İmanî ve Uhrevî bir Ruh ve mahiyette Te'lif edilmiştir. Bu zahir ve kat'î Hakikati da **Eskişehir, Isparta, Denizli ve Afyon** Mahkemelerinin yaptığı uzun tâhkîkat ve gayet ince tedkîkat teyid etmiştir. Bu itibarla yirmi aydan fazladır Afyon Mahkemesinde mevkûf tutulan ve Mahkeme-i Temyizce hiç bir eserde suç mevzuu teşkil edecek en küçük bir nokta bile gösterilmeyen ve yüzbinlerle kimselerin İmanını kurtaran ve okuyanların ve Ehl-i ilmin ve Âlem-i İslâm'ın takdir ve tahsinine mazhar olan Kitablarımızın umumunu iade etmeleri hususunda alâka ve yardımınızı istiyoruz.

Afyon Mahkemesindeki Kitabların kîsm-1 a'zamı evvelce tahliye olunan arkadaşlarımızdan alınmış olup, onlar da "**Kitablarımızı, sahibi olan Üstadımıza verdik. Ona teslim olunsun.**" diyerek bana havale etmişlerdir. Bilhassa yıldızlı ve Tevafuk Mu'cizesiyle yazılan Kur'anımızı manasız iki senedir müsadere olunan Kitablar içinde, mahkemedede bırakmışlar. Her şeyden evvel Denizli ve Ankara Mahkemelerinin bize iade ettikleri o Kitablarımızı ve Kur'anımızı çabuk bize iade etmelerini bekliyoruz.

Said Nursî

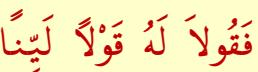
* * *

(Haşıye): Eskişehir ve Denizli Mahkemelerinden kaç sene evvel Te'lif edilen bu Onaltıncı Mektub, güya üç mahkemeyi görmüş gibi bütün medar-ı itiraz şeyleri reddetmesi, İnayet-i İlâhiyenin bir nevi ikram Kerametine mazhar olduğunu zahir gösteriyor.

Onaltıncı Mektub

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشُوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَ
 قَالُوا ﴿ حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ ﴾

Şu Mektub Sırrına mazhar olmuş, şiddetli yazılmamış.

Çoklar tarafından sarihan ve mânen gelen bir suâle cevabdır.

[Şu cevabı vermek benim için hoş değil, arzu etmiyorum. Her şey'imi, Cenab-ı Hâkk'ın Tevekkülüne bağlamışım. Fakat ben kendi hâlimde ve Âlemimde rahat bırakılmadığım ve yüzümü dünyaya çevirdikleri için, Yeni Said değil, bilmecburiye Eski Said lisaniyle, şahsim için değil, belki dostlarımı ve Sözlerimi ehl-i dünyyanın evham ve eziyetinden kurtarmak için; Hakikat-ı Hâli hem dostlarımı, hem ehl-i dünyaya ve ehl-i hükmeye beyan etmek için "Beş Nokta"yı beyan ediyorum.]

B İ R İ N C İ N O K T A : Denilmiş: "Ne için siyasetten çekildin? Hiç yanaşmıyorsun?"

E l c e v a b : Dokuz-on (*) sene evveldeki Eski Said, bir miktar siyasete girdi. Belki siyaset vasıtasiyla Dîne ve İlme Hizmet edeceğim diye beyhude yoruldu ve gördü ki; o yol meşkûk ve müşkilâthî

(*) Şimdi otuz seneden geçti.

ve bana nisbeten fuzuliyâne, hem en lüzumlu Hizmete mâni ve hatarlı bir yoldur. Çoğu yalancılık ve bilmeyerek ecnebi parmağına âlet olmak ihtimali var. Hem siyasete giren, ya muvâfik olur veya muhalif olur. Eğer muvâfik olsa; mâdem memur ve meb'us değilim, o halde siyasetçilik bana fuzulî ve mâlâyani bir şeydir. Bana ihtiyaç yok ki, beyhude karışayım. Eğer muhalif siyasete girsem, ya fikirle veya kuvvetle karışacağım. Eğer fikirle olsa, bana ihtiyaç yok. Çünkü mesâil tavazzuh etmiş, herkes benim gibi bilir. Beyhude çene çalmak mânasızdır. Eğer kuvvet ile ve hâdise çıkarmak ile muhalefet etsem, husûlü meşkûk bir maksad için binler günaha girmek ihtimali var. Birinin yüzünden çoklar belâya düşer. Hem on ihtimalden bir-iki ihtimale binaen günahlara girmek, mâsumları günaha atmak; Vicdanım kabûl etmiyor diye Eski Said, sigara ile beraber gazeteleri ve siyaseti ve sohbet-i dünyeviye-i siyasiyeyi terketti. Buna katî şâhid, o vakitten beri sekiz senedir birtek gazete ne okudum ve ne dinledim. Okuduğumu ve dinlediğimi, biri çıksın söylesin. Halbuki sekiz sene evvel, günde belki sekiz gazete Eski Said okuyordu. Hem beş senedir bütün dikkat ile benim hâlime nezaret ediliyor... Siyasetvârî bir tereşuh gören söylesin. Halbuki

benim gibi asabî ve **إِنَّمَا الْجِيلَةُ فِي تَرْكِ الْحِيَلِ** düsturuyla, en büyük hîleyi hîlesizlikte bulan pervasız, alâkasız bir insanın, değil sekiz sene, sekiz gün bir fikri gizli kalmaz. Siyasete iştihası ve arzusu olsaydı; tedkikata, taharriyata lüzum bırakmayarak top güllesi gibi sadâ verecekti.

İ K İ N C İ N O K T A : Yeni Said ne için bu kadar şiddetle siyasetten tecennüb ediyor?

E l c e v a b : Milyarlar seneden ziyade olan Hayat-ı Ebediyeye çalışmasını ve kazanmasını; meşkûk bir-iki sene hayat-ı dünyeviye lüzumsuz, fuzulî bir surette karmaşma ile fedâ etmemek için, hem en mühim, en lüzumlu, en saf ve en hakikatlı olan Hizmet-i Îman ve Kur'an için şiddetle siyasetten kaçıyor. Çünkü diyor: "Ben ihtiyar oluyorum, bundan sonra kaç sene yaşayacağımı bilmiyorum. Öyle ise bana en mühim iş, Hayat-ı Ebediyeye çalışmak lâzım geliyor. **Hayat-ı Ebediyeyi kazanmakta en birinci vasıta ve Saâdet-i Ebediyenin anahtarı Îmandır;** ona çalışmak lâzım geliyor. Fakat İlim

İtibariyle İnsanlara dahi bir menfaat dokundurmak için Şer'an Hizmete mükellef olduğumdan, Hizmet etmek isterim. Lâkin o Hizmet, ya hayat-ı içtimaiye ve dünyeviyeye aid olacak; o ise elimden gelmez. Hem firtinalı bir zamanda sağlam Hizmet edilmez. Onun için o ciheti bırakıp, **en mühim, en lüzumlu, en selâmetli olan İmana Hizmet cihetini tercih ettim.** Kendi nefsim kazandığım Hakaik-i Îmâniyeyi ve nefsimde tecrübe ettiğim Mânevî İlâçları, sair İnsanların eline geçmek için o kapıyı açık bırakıyorum. Belki Cenâb-ı Hak bu Hizmeti kabûl eder ve eski günahıma Keffaret yapar. Bu Hizmete karşı şeytan-ı racîmden başka hiç kimsenin, - Mü'min olsun kâfir olsun, Sîddîk olsun zîndîk olsun- karşı gelmeye hakkı yoktur. **Çünkü imansızlık başka şeylere benzemiyor. Zulümde, fiskta, kebâirde birer menhus lezzet-i şeytaniye bulunabilir. Fakat iman-** sizlikta hiçbir cihet-i lezzet yok. **Elem içinde elemdir, zulmet içinde zulmettir, azâb içinde azabdır.**

İşte böyle hadsiz bir Hayat-ı Ebediyeye çalışmayı ve Îman gibi Kudsî bir Nûra Hizmeti bırakmak, ihtiyarlık zamanında lüzumsuz tehlîkeli siyaset oyuncaklarına atılmak; benim gibi alâkasız ve yalnız ve eski günahlarına keffaret aramağa mecbur bir adamda ne kadar hilâf-ı akıldır, ne kadar hilâf-ı hikmettir, ne derece bir divaneliktir, divaneler de anlayabilirler.

Amma "Kur'an ve Îmanın Hizmeti ne için beni men'ediyor?" dersen; ben de derim ki: **Hakaik-i Îmaniye ve Kur'aniye birer Elmas hükmünde olduğu halde, siyaset ile âlûde olsa idim; elimdeki o Elmaslar iğfal olunabilen avam tarafından,** "Acaba taraftar kazanmak için bir propaganda-i siyaset değil mi?" diye düşünürler. O Elmaslara, âdi şîseler nazarıyla bakabilirler. O halde ben o siyasete temas etmekle, o Elmaslara zulmederim ve kıymetlerini tenzil etmek hükmüne geçer. İşte ey ehl-i dünya! Neden benim ile uğraşıyorsunuz? Beni kendi hâlimde bırakmıyorsunuz?

Eğer Derseniz: Şeyhler bâzan işimize karışıyorlar. Sana da bâzan Şeyh derler!..

Ben de derim: **Hey efendiler! Ben Şeyh değilim, ben Hocayım...** Buna delil: Dört senedir buradayım; bir tek adama Tarîkat verseydim, şübheye hakkınız olurdu. Belki yanımı gelen herkese demişim: Îman lâzım, İslâmiyet lâzım; Tarîkat zamanı değil.

Eğer derseniz: Sana Said-i Kürdî derler. Belki sende unsuriyet-perverlik fikri var; o işimize gelmiyor.

Ben de derim: Hey efendiler! Eski Said ve Yeni Said'in yazdıklarım meydanda. Şâhid gösteriyorum ki:

Ben **الْإِسْلَامِيَّةُ جَبَّتِ الْعَصَبِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ** Ferman-ı Kat'isiyle, eski

zamandan beri menfi milliyet ve unsuriyet-perverlige, avrupa'nın bir nevi firenk illeti olduğundan, bir zehr-i katil nazarıyla bakmışım. Ve avrupa, o firenk illetini İslâm içine atmış; tâ tefrika versin, parçalasın, yutmasına hazır olsun diye düşünür. O firenk illetine karşı eskiden beri tedaviye çalıştığını, Talebelerim ve bana temas edenler biliyorlar. Mâdem böyledir; hey efendiler! Herbir hâdiseyi bahane tutup, bana sıkıntı vermiye sebeb nedir acaba? Şarkta bir nefer hatâ etse, garbda bir nefere askerlik münasebetiyle zahmet ve ceza vermek.. veya İstanbul'da bir esnafın cinayetiyle, Bağdad'da bir dükkâncıyı esnaflık münasebetiyle mahkûm etmek nev'inden, her hâdise-i dünyeviyede bana sıkıntı vermek, hangi usûl iledir? Hangi Vicdan hükmeder? Hangi maslahat iktiza eder?

Ü Ç Ü N C Ü N O K T A : Hâlimi, istirahatimi düşünen ve her müsîbete karşı Sabır ile sükûtumu istîgrab eden dostlarımın şöyle bir suâlleri var ki: "Sana gelen zahmetlere, sıkıntırlara nasıl tahammül ediyorsun? Halbuki eskiden çok Hiddetli ve İzzetli idin, ednâ bir takdire tahammül edemezdin?"

E l c e v a b : İki küçük hâdiseyi ve hikâyeyi dinleyiniz, cevabını alınız:

B i r i n c i H i k â y e : İki sene evvel benim hakkımda bir müdür sebebsiz, giyabında tezyifkârâne, hakaretli sözler söylemişti. Sonra bana söylediler. Bir saat kadar Eski Said damarıyla müteessir oldum. Sonra Cenâb-ı Hakk'in Rahmetiyle şöyle bir Hakikat Kalbe geldi, sıkıntıyı izale edib o adamı da bana Helâl ettirdi. O Hakikat şudur:

Nefsime dedim: Eğer onun takkiri ve beyan ettiği kusurlar, şahsına ve nefsim'e aid ise; Allah ondan râzı olsun ki, benim nefsimin ayıblarını söyler. Eğer doğru söylemiş ise, beni nefsimin terbiyesine sevkeder ve gururdan beni kurtarmaya yardımındır. Eğer yalan söylemiş ise, beni riyadan ve riyânın esası olan şöhret-i kâzibeden kurtarmaya

yardımdır. Evet ben nefsim ile musalâha etmemişim. Çünkü terbiye etmemişim. Benim boynumda veya koynumda bir akreb bulunduğu biri söylese veya gösterse; ondan darılmak değil, belki memnun olmak lâzım gelir. Eğer o adamın tahkiratı, benim Îmana ve Kur'ana Hizmetkârlığım sıfatıma aid ise, o bana aid değil. O adamı, beni istihdam eden Sâhib-i Kur'ana havale ediyorum. O Azîz'dır, Hakîm'dir. Eğer surf beni sövmek, tahkir etmek, çürütmek nev'inden ise; o da bana aid değil. Ben menfi ve esir ve garib ve elim bağlı olduğundan, haysiyetimi kendi elimle düzeltmeye çalışmak bana düşmez. Belki misafir olduğum ve bana nezaret eden şu köye, sonra kazaya, sonra vilâyete hükmendenlere âiddir. Bir insanın elindeki esîrini tahkir etmek, sâhibine aiddir; o müdafaa eder. Mâdem Hakikat budur, Kalbim istirahat etti.

وَأَنْوَضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ dedim. O vâkıayı olmamış

gibi saydım, unuttum. Fakat maatteessüf sonra anlaşıldı ki, **Kur'an onu Helâl etmemiş..belasını buldu!**

I k i n c i H i k â y e : Şu senede işittim ki, bir hâdise olmuş. O hâdisenin vukuundan sonra yalnız icmâlen vukuunu işittiğim halde, o vâkıâ ile ciddî alâkadar imişim gibi bir muamele gördüm. Zaten muhabere etmiyordum; etsem de pek nâdir olarak bir Mes'ele-i Îmaniyyeyi bir dostuma yazardım. Hattâ dört senede Kardeşime birtek Mektub yazdım. Ve ihtilâttan hem ben kendimi men'ediyordum, hem de ehl-i dünya beni men'ediyordu. Yalnız bir-iki ahabab ile, haftada bir defa görüşebiliyordum. Köye gelen misafirler ise; ayda bir-ikisi, bâzı bir-iki dakika bir Mes'ele-i Âhirete dâir benimle görüşüyordu. Bu gurbet hâlimde; garib, yalnız, kimsesiz, nafaka için çalışmaya benim gibilere muvâfik olmayan bir köyde, her şeyden herkesten men'edildim. Hattâ dört sene evvel, harap olmuş bir Câmiyi tâmir ettirdim. Memleketimde İmamlık ve Vâizlik vesikam elimde olduğundan, o Câmide dört senedir (Allah kabûl etsin) İmamlık ettiğim halde, şu mübârek geçen Ramazanda Mescide gidemedim. Bâzan yalnız Namazımı kıldım. Cemâatle kılınan Namazın yirmibeş Sevabından ve Hayrından mahrum kaldım.

İşte başıma gelen bu iki hâdiseye karşı, aynen iki sene evvel, o memurun bana karşı muamelesine gösterdiğim sabır ve tahammülü

إِنْ شَاءَ اللَّهُ devam da ettireceğim. Şöyleden düşünüyorum ve

diyorum ki: Eğer ehl-i dünya tarafından başıma gelen şu eziyet, şu sıkıntı, şu tazyik; ayıblı ve kusurlu nefsim için ise, Helâl ediyorum. Benim nefsim belki bununla İslâh-ı hâl eder; hem ona Keffaret-üz-Zünûb olur. Dünya misafirhanesinin safâsını çok gördüm; azıcık cefasını görsem, yine şükrederim. Eğer İmana ve Kur'ana Hizmetkârlığım cihetile ehl-i dünya beni tazyik ediyorsa, onun Müdafaası bana aid değil, Onu Aziz-i Cebbâr'a havale ediyorum. Eğer asılsız ve riyaya sebeb ve İhlâsı kıracak bir şöhret-i kâzibeyi kırmak için teveccüh-ü âmmeye mazhar olmak ve halkın nazarında şöhret kazanmak, benim gibi adamlara zarardır zannederim. Benim ile temas edenler beni bilirler ki; şahsına karşı hürmet istemiyorum, belki nefret ediyorum. Hattâ kıymetdar mühim bir dostumu, fazla hürmeti için belki elli defa tekdir etmişim. Eğer beni çürütmek ve efkâr-ı âmmeden düşürtmek, iskat ettirmekten muradları, tercümanlık ettiğim Hakaik-i İmaniye ve Kur'aniyeye aid ise; beyhûdedir. Zîra **Kur'an Yıldızlarına perde çekilmez.** “**Gözünü kapayan yalnız kendi görmez, başkasına gece yapamaz.**”

D Ö R D Ü N C Ü N O K T A : Evhamlı birkaç suâlin cevabıdır:

B i r i n c i s i : Ehl-i dünya bana der: "Ne ile yaşıyorsun? Çalışmadan nasıl geçiniyorsun? Memleketimizde tenbelce oturanları ve başkasının sa'yı ile geçenenleri istemiyoruz!..."

E l c e v a b : Ben İktisad ve Bereketle yaşıyorum. Rezzâkimden başka kimse minnetini almıyorum ve almamağa da karar vermişim. Evet, günde yüz para, belki kırk para ile yaşayan bir adam, başkasının minnetini almaz. Şu mes'elenin ızahını hiç arzu etmiyordum. Belki bir gururu ve bir enaniyeti ihsas eder fikriyle, beyan etmek bana pek nâhostur. Fakat, mâmâm ehl-i dünya evhamlı bir sûrette soruyorlar; ben de derim ki: Küçüklüğümden beri halkın malını kabûl etmemek -velev Zekât dahi olsa- hem maaşı kabûl etmemek -yalnız bir-iki sene Dâr-ül-Hikmet-il-İslâmiye'de dostlarının icbarıyla kabûl etmeye mecbur oldum ve o parayı da mânen millete iade ettim.- hem maîset-i dünyeviye için minnet altına girmemek, bütün ömrümde bir düstur-u hayatımdır. Ehl-i memleketim ve başka yerlerde beni tanıyanlar bunu biliyorlar. Bu beş seneki nefyimde, çok dostlar bana hediyelerini kabûl ettirmek için çok

çalıştılar, kabûl etmedim. "Öyle ise nasıl idare edersin?" denilse, derim: **Bereket ve İkrâm-ı İlâhî ile yaşıyorum. Nefsim çandan her hakarete, her ihanete müstehak ise de; fakat Kur'an Hizmetinin Kerâmeti olarak, Erzak hususunda İkrâm-ı İlâhî olan Berekete mazhar oluyorum.**

وَ أَمَّا بِنُعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدَّثْ Sırriyla, Cenâb-ı Hakk'ın bana ettiği

İhsânâti yâdedib, bir Şükr-ü Mânevî nev'inde birkaç nümunesini söyleyeceğim. Bir Şükr-ü Manevî olmakla beraber, korkuyorum ki, bir riya ve gururu ihsas ederek o mübarek Bereket kesilsin. Çünkü müftehirâne gizli Bereketi izhar etmek, kesilmesine sebeb olur. Fakat ne çare, söylemeye mecbur oldum.

I ş t e B i r i s i : Şu altı aydır otuzaltı ekmekten ibaret bir kile buğday bana kâfi geldi. Daha var, bitmemiş. Ne mikdar kifayet (**Hâşîye**) edecek, bilmiyorum.

I k i n c i s i : Şu mübarek Ramazanda, yalnız iki haneden bana yemek geldi, ikisi de beni hasta etti. Anladım ki, başkasının yemeğini yemekten memnû'um.. Mütebâkisi, bütün Ramazanda benim idareme bakan mübarek bir hânenin ve sadık bir arkadaşım olan o hane sahibi Abdullah Çavuş'un ihbarı ve şahadetiyle; üç ekmek, bir kıyye (kilo demek) pirinç bana kâfi gelmiştir. Hattâ o pirinç, onbeş gün Ramazandan sonra bitmiştir.

Ü ç ü n c ü s ü : Dağda, üç ay bana ve misafirlerime bir kıyye tereyağı, -hergün ekmekle beraber yemek şartıyla- kâfi geldi. Hattâ Süleyman isminde mübarek bir misafirimvardı. Benim ekmeğim de ve onun ekmeği de bitiyordu. Çarşamba günü idi; dedim ona: Git ekmek getir. İki saat, her tarafımızda kimse yok ki, oradan ekmek alınsın. "Cum'a gecesi senin yanında bu dağda beraber Duâ etmek arzu ediyorum." dedi. Ben de dedim: **تَوَكَّلْنَا عَلَى اللَّهِ**, kal. Sonra hiç münasebeti olmadığı halde ve bir bahane yokken, ikimiz yürüye yürüye bir dağın tepesine çıktık. İbrikte bir parça su vardı. Bir parça şeker ile çayımız vardı. Dedim: "Kardeşim, bir parça çay yap." O ona başladı, ben de derin bir dereye bakar bir katran ağacı altında oturdum. Müteessifane şöyle düşündüm ki: Küflenmiş

(Hâşîye): Bir sene devam etti.

bir parça ekmeğimiz var; bu akşam ancak ikimize yeter. İki gün nasıl yapacağız ve bu sâfi-kalb adama ne diyeceğim? diye düşünmede iken, birden bire başım çevrilir gibi başımı çevirdim; gördüm ki: Koca bir ekmek, katran ağacının üstünde, dalları içinde bize bakıyor. Dedim: "Süleyman müjde! Cenâb-ı Hak bize Rızık verdi." O ekmeği aldık; bakıyoruz ki, kuşlar ve hayvanat-ı vahşiye hiçbiri ilişmemiş.. Yirmi-otuz gündür hiç bir İnsan o tepeye çıkmamıştı. O ekmek, ikimize iki gün kâfi geldi. Biz yerken, bitmek üzere iken, dört sene Sâdik bir Sîddîkîm olan müstakîm Süleyman, ekmekle aşağıdan çıktı.

D ö r d ü n c ü s ü : Şu üstümdeki sakoyu, yedi sene evvel, eski olarak almıştım. Beş senedir elbise, çamaşır, pabuç, çorap için dört buçuk lira ile idare ettim. Bereket-i İktisad ve Rahmet-i İlâhiye bana kâfi geldi. İşte şu nümuneler gibi çok şeyler var ve Bereket-i İlâhiyenin çok cihetleri var. Bu köy halkı çoğunu bilirler. Fakat sakın bunları fahr için zikrediyorum zannetmeyiniz, belki mecbur oldum. Hem benim için iyiliğe bir medâr olduğunu düşünmeyiniz. **Bu Bereketler, ya yanına gelen hâlis dostlarımıza İhsandır; veya Hizmet-i Kur'aniyeye bir İkramdır; veya İktisatın bereketli bir menfaatıdır;veyahut:** **يَا رَحِيمٍ يَا رَحِيمٍ** ile zikreden ve yanında bulunan dört kedinin Rızıklarıdır ki, Bereket sûretinde gelir, ben de ondan istifade ederim. Evet hazin mîmrîrlarını dikkatle dinlesen,

يَا رَحِيمٍ يَا رَحِيمٍ çektilerini anlarsın. Kedi bahsi geldi, tavuğu hâtıra getirdi. Bir tavugum var. Şu kışta, Yumurta makinesi gibi pek az fâsila ile her gün Rahmet Hazinesinden bana bir yumurta getiriyordu. Hem bir gün iki yumurta getirdi; ben de hayrette kaldım. Dostlarımdan sordum: "Böyle olur mu?" dedim. Dediler: "Belki bir İhsân-ı İlâhîdir." Hem şu tavوغun yazın çıkardığı küçük bir yavrusu vardı. Ramazan-ı Şerîfin başında yumurtaya başladı, tâ kirk gün devam etti. Hem küçük, hem kışta, hem Ramazanda, bu mübarek hâli bir İkrâm-ı Rabbânî olduğuna, ne benim ve ne de bana Hizmet edenlerin şübhemiz kalmadı. Hem ne vakit annesi kesti; hemen o başladı, beni yumurtasız bırakmadı.

İ k i n c i V e h i m l i S u a l : Ehl-i dünya diyorlar ki: Sana nasıl emniyet edeceğiz ki, sen dünyamıza karışmayacaksın? Seni serbest bırakıksak, belki dünyamıza karışırsın. Hem nasıl bileyeciz ki, sen kurnazlık yapmıyorsun? Kendini târik-i dünya gösterip halkın malını

zâhiren almaz, gizli alır bir kurnazlık olmadığını nasıl bileyeciz?

E l c e v a p : Yirmi sene evvelki Dîvan-ı Harb-i Örff'de ve hürriyet'ten daha evvel zamanda çoklara mälûm hal ve vaziyetim ve "İki Mekteb-i Musibetin Şehadetnamesi" nâmında o zaman Divan-ı Harb'deki Müdafaatım kat'ı gösterir ki, değil kurnazlık belki edna bir hileye tenezzül etmez bir tarzda hayat geçirmişim. Eğer hile olsaydı, bu beş sene zarfında sizlere temellukkârâne bir müracaat edilecekti. Hileli adam kendini sevdirir, kendini çekmez; iğfal ve aldatmaya daima çalışır. Halbuki bana karşı en mühim hücumlara ve tenkidlere mukabil tezellüle tenezzül etmedim. **تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ** deyip, ehl-i dünyaya arkamı çevirdim. **Hem de**

Âhireti bilen ve dünyanın Hakikatini keşfeden; Aklı varsa pişman olmaz, yeniden dünyaya dönüp uğraşmaz. Elli seneden sonra, alâkasız, tek başıyla bir adam; Hayat-ı Ebediyesini dünyanın bir-iki sene gevezeliğine, şarlatanlığına feda etmez; feda etse, kurnaz olmaz, belki ebleh bir dîvane olur. Ebleh bir dîvânenin elinden ne gelir ki, onun ile uğraşılsın. Amma zâhiren târik-i dünya, bâtinен tâlib-i dünya şübhesi ise,

وَمَا أَبْرِي ءَنْفُسِي إِنَّ النَّفْسَ لَا مَارَةٌ بِالسُّوَءِ

Sırrınca: "Ben nefsimi tebrie etmiyorum, nefsim her fenâlığı ister. Fakat şu fâni dünyada, şu muvakkat misafirhânedede, ihtiyarlık zamanında, kısa bir ömrde, az bir lezzet için; ebedî, daimî Hayatını ve Saâdet-i Ebediyesini berbad etmek, Ehl-i Aklin kârı değil. Ehl-i Aklin ve Zîsuurun kârı olmadığından, nefs-i emmârem ister istemez Akla tâbi olmuştur.

Ü ç ü n c ü V e h i m l i S u â l : Ehl-i dünya diyorlar ki: Sen bizi sever misin? Beğeniyor musun? Eğer seversen, neden bize küsüp karışmıyorsun? Eğer beğenmiyorsan bize muârizsin; biz muârizlarımızı ezeriz?

E l c e v a b : Ben değil sizi, belki dünyanızı sevseydim, dünyadan çekilmezdim. Ne sizi ve ne de dünyanızı beğenmiyorum. Fakat karışmıyorum. Çünkü: ben başka maksaddayım; başka noktalar benim **Kalbimi doldurmuş**, başka şeyleri düşünmeye Kalbimde yer bırakmamış. Sizin vazifeniz ele bakmaktır, Kalbe bakmak değil! Çünkü: idarenizi, âsâyisünüzü istiyorsunuz. El karışmadığı vakit, ne hakkınız var ki, hiç lâyık olmadığınızı halde "Kalb de bizi sevsin" demeye... Kalbe karışsanız... **Evet, ben nasıl bu kiş içinde baharı temenni**

ediyorum ve arzu ediyorum; fakat irade edemiyorum, getirmeye teşebbüs edemiyorum. Öyle de: Hâl-i Âlemin Salâhını temenni ediyorum, Duâ ediyorum ve ehl-i dünyanın İslâhını arzu ediyorum; fakat irade edemiyorum, çünkü elimden gelmiyor. Bilfil teşebbüs edemiyorum; çünkü ne Vazifemdir, ne de iktidarım var.

D ö r d ü n c ü Ş ü b h e l i S u â l : Ehl-i dünya diyorlar ki: O kadar belâlar gördük ki, kimseye emniyetimiz kalmadı. Sana nasıl emin olabiliriz ki; fırsat senin eline geçse, arzu ettiğin gibi karışmazsun?

E l c e v a b : Evvelki noktalar size emniyet vermekle beraber.. memleketimde, Talebe ve akrabam içinde, beni dinleyenlerin ortasında, heyecanlı hâdiseler içinde dünyani karişmadığım halde; diyar-ı gurbette ve yalnız, tek başına, garib, zaif, âciz, bütün kuvvetiyle Âhirete müteveccih, ihtilâttan, muhabereden kesilmiş, Îman ve Âhiret münasebetiyle uzaktan uzağa yalnız bâzı Ehl-i Âhireti dost bulan ve başka herkese yabanî ve herkes de ona yabanî nazarıyla bakan bir İnsan; semeresiz tehlikeli dünyani karişsa, muzaaf bir dîvane olmak gerektir...

B E Ş İ N C İ N O K T A : Beş küçük mes'eleye dâirdir:

B i r i n c i s i : Ehl-i dünya bana diyorlar ki: Bizim usûl-ü medeniyetimizi, tarz-ı hayatımızı ve sûret-i telebbüsümüzü ne için sen kendine tatbik etmiyorsun? Demek bize muârızsun?

B e n d e d e r i m : Hey efendiler! Ne hak ile bana usûl-ü medeniyetinizi teklif ediyorsunuz? Halbuki siz, beni hukuk-u medeniyetten iskat etmiş gibi, haksız olarak beş sene bir köyde muhabereden ve ihtilâttan memnu' bir tarzda ikamet ettirdiniz. Her menfîyi şehrlerde dost ve akrabasıyla beraber bırakınız ve sonra vesika verdiğiniz halde, sebebsiz beni tecrid edib - bir-iki tane müstesna - hiçbir hemşehri ile görüşürmediniz... Demek beni efrâd-ı milletten ve raiyetten sayımıyorsunuz... Nasıl kanun-u medeniyetinizin bana tatbikini teklif ediyorsunuz? Dünyayı bana zindan ettiniz. Zindanda olan bir adama böyle şeyler teklif edilmez. **Siz bana dünya kapısını kapadınız; ben de Âhiret kapısını çaldım; Rahmet-i İlâhiye açtı. Âhiret kapısında bulunan bir adama, dünyanın karmakarışık usûl ve âdâti ona nasıl teklif edilir!..** Ne vakit beni serbest bırakıp memleketime

iâde edib Hukukumu verdiniz, o vakit usulünüzün tatbikini isteyebilirsiniz!..

I k i n c i M e s ' e l e : Ehl-i dünya diyorlar ki: Bize Ahkâm-ı Dîniyeyi ve Hakaik-i İslâmiyeyi tâlim edecek resmî bir dairemiz var. Sen ne salâhiyetle Neşriyat-ı Dîniye yapıyorsun? Sen mâdem nefye mahkûmsun, bu işlere karışmaya hakkın yok.

E l c e v a b : Hak ve Hakikat inhîsar altına alınmaz! Îman ve Kur'an nasıl inhîsar altına alınabilir? Siz dünyanızın usûlünü, kanununu inhîsar altına alabilirsiniz. Fakat Hakaik-i Îmaniye ve Esâsât-ı Kur'aniye, resmî bir şekilde ve ücret mukabilinde dünya muamelâtı sûretine sokulmaz; belki bir Mevhîbe-i İlâhiye olan o Esrar, hâlis bir Niyet ile ve dünyadan ve huzûzât-ı nefsâniyeden tecerrüd etmek vesilesiyle o Feyizler gelebilir. Hem de sizin o resmî dâireniz dahi, memlekette iken beni Vâiz kabûl etti, tâyin etti. Ben o Vâizliği kabûl ettim, fakat maaşını terkettim. Elimde vesikam var. Vâizlik, Îmamlık vesikasıyla her yerde amel edebilirim; çünkü benim nefyim haksız olmuştur. Hem menfiler mâdem iâde edildi, eski vesikalarımın hükmü bâkidir.

S â n i y e n : Yazdığını Hakaik-i Îmaniyeyi doğrudan doğruya nefsime hitab etmişim. Herkesi dâvet etmiyorum. Belki Ruhları muhtaç ve Kalbleri yaralı olanlar, o Edviye-i Kur'aniyeyi arayıp buluyorlar. Yalnız medâr-ı maîsetim için, yeni huruf çıkmadan evvel, Hâşre dair bir Risalemi tab'ettirdim. Bunu da, bana karşı insafsız eski vâli, o Risaleyi tedkik edip, tenkid edecek bir cihet bulamadığı için ilişemedi.

Ü ç ü n c ü M e s ' e l e : Benim bâzı dostlarım, ehl-i dünya bana şübheli baktıkları için, ehl-i dünyaya hoş görünmek için, benden zâhiren teberri ediyorlar, belki tenkid ediyorlar. Halbuki kurnaz ehl-i dünya, bunların teberrisini ve bana karşı içtinablarını, o ehl-i dünyaya Sadâkate değil, belki bir nevi riyaya, vicdansızlığa hamledip, o dostlarımıza karşı fena nazarla bakıyorlar.

Ben de derim: Ey Âhiret dostlarım! Benim Kur'ana Hizmetkârlığım-dan teberri edip kaçmayınız. Çünkü **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** benden size zarar gelmez.

Eğer faraza musîbet gelse veya bana zulmedilse, siz benden teberri ile kurtulamazsınız.. o hal ile, musîbete ve tokata daha ziyade istihkak kesbedersiniz. Hem ne var ki, evhama düşüyorsunuz?

D ö r d ü n c ü M e s ' e l e : Şu nefiy zamanımda görüyorum ki: Hodfüruş ve siyaset bataklığına düşmüş bâzı insanlar, bana tarafçırâne, rakîbâne bir nazarla bakıyorlar. Güya ben de onlar gibi dünya cereyanlarıyla alâkadaram.

Hey efendiler! Ben İmanın cereyanındayım. Karşımda imansızlık cereyanı var. Başka cereyanlarla alâkam yok. O adamlardan ücret mukabilinde iş görenler, belki kendini bir derece mâzur görüyor. Fakat ücretsiz, hamiyet namına bana karşı tarafçırâne, rakîbane vaziyet almak ve ilişmek ve eziyet etmek; gayet fenâ bir hatâdır. Çünkü: Sâbikan isbat edildiği gibi, siyaset-i dünya ile hiç alakadar değilim; yalnız bütün vaktimi ve hayatımı, Hakaik-i Îmaniye ve Kur'anîyeye hasr ve vakfetmişim. Mâdem böyledir, bana eziyet verib, rakîbâne ilişen adam düşünün ki; o muamelesi zendeka ve imansızlık nâmine İmana ilişmek hükmüne geçer.

B e ş i n c i M e s ' e l e : Dünya mâdem fânidir. Hem mâdem ömür kusadır. Hem mâdem gayet lüzumlu Vazifeler çoktur. Hem mâdem Hayat-ı Ebediye burada kazanılacaktır. Hem mâdem dünya sahibsiz değil. Hem mâdem şu misafirhane-i dünyanın gayet Hakîm ve Kerîm bir Müdebbiri var. Hem mâdem ne iyilik ve ne fenalık, cezasız

kalmayacaktır. Hem mâdem لا يكُفُّ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا Sırrınca teklifi mâlâyutak yoktur. Hem mâdem zararsız yol, zararlı yola müreccahtır. Hem mâdem dünyevî dostlar ve rütbeler, kabir kapısına kadardır.

Elbette en bahtiyar odur ki: Dünya için Âhireti unutmasın; Âhiretini dünyaya fedâ etmesin; Hayat-ı Ebediyesini hayat-ı dünyeviye için bozmasın; mâlâyânî şeylerle ömrünü telef etmesin; kendini misafir telâkki edip Misafirhane Sahibinin Emirlerine göre hareket etsin; Selâmetle kabir kapısını açıp Saâdet-i Ebediyeye gırsin... (Hâşıye)

* * *

(Hâşıye): Bu mâdemler içindir ki; şahsına karşı olan zulümlere, sıkıntılara aldırmıyorum ve ehemmiyet vermiyorum. "Meraka değişmiyor" diyorum ve dünyaya karışmıyorum.

ONALTINCI MEKTUBUN ZEYLİ

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
بِاسْمِهِ

Ehl-i dünya sebebsiz, benim gibi âciz, garib bir adamdan tevehhüm edib binler adam kuvvetinde tahayyül ederek, beni çok kayıdlar altına almışlar. Barla'nın bir mahallesi olan Bedre'de ve Barla'nın bir dağında, bir iki gece kalmaklığıma müsaade etmemişler. İşittim ki, diyorlar: "Said ellibin nefer kuvvetindedir, onun için serbest bırakmıyoruz."

Ben de derim ki: Ey bedbaht ehl-i dünya! Bütün kuvvetinizle dünyaya çalışığınız halde, neden dünyanın işini dahi bilmiyorsunuz? Dîvâne gibi hükmediyorsunuz. Eğer korkunuz şahsından ise; ellibin nefer değil, belki bir nefer elli def'a benden ziyade işler görebilir. Yâni, odamın kapısında durup, bana "çıkmayacaksın" diyebilir.

Eğer korkunuz mesleğimden ve Kur'ana aid Dellâlhîgimdan ve Kuvve-i Mâneviye-i İmaniyeden ise; ellibin nefer değil, yanlışsınız! Meslek îtibariyle elli milyon kuvvetindeyim, haberiniz olsun! Çünkü Kur'an-ı Hakîm'in Kuvvetiyle sizin dinsizleriniz dahil olduğu halde, bütün avrupa'ya meydan okuyorum. Bütün neşrettiğim Envâr-ı Îma-niye ile onların fünum-u müsbete ve tabiat dedikleri muhkem kal'alarını zîr ü zeber etmişim. Onların en büyük dinsiz feylesoflarını, hayvandan aşağı düşürmüştüm. Dinsizleriniz dahi içinde bulunan bütün avrupa toplansa, Allah'm Tevfikiyle beni o mesleğimin bir mes'elesinden geri çeviremezler; إن شاء الله mağlûb edemezler!..

Mâdem böyledir, ben sizin dünyanıza karışmıyorum, siz de benim Âhiretime karışmayınız! Karışsanız da beyhûdedir:

**Takdîr-i Hudâ, kuvvet-i bâzû ile dönmez
Bir şem'a ki, Mevlâ yaka, üflemekle sönmez.**

Benim hakkımda, müstesna bir surette, pek ziyade ehl-i dünya teveh-hüm edib, âdetâ korkuyorlar. Bende bulunmayan ve bulunsa dahi siyâsî bir kusur teşkil etmeyen ve ittihama medâr olmayan

Şeyhlik, büyülüklük, hânedan, aşiret sahibi, nüfuzlu, etbâî çok, hemşehriyle görüşmek, dünya ahvaliyle alâkadar olmak, hattâ siyasete girmek, hattâ muhalif olmak gibi bende bulunmayan Emirleri tahayyül ederek evhâma düşmüşler. Hattâ hapiste ve hariçteki, yâni kendilerince kabil-i afv olmayanların dahi aflarını müzakere ettikleri sırada, beni âdetâ herseyeden men'ettiler. Fenâ ve fâni bir adamin, güzel ve bâki söyle bir sözü var:

**Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa;
Hakkın da bükülmeye kolu, dönmez yüzü vardır.**

Ben de derim:

**Ehl-i dünyanın hükümü var, şevketi var, kuvveti varsa;
Kur'anın Feyziyle, Hâdiminde de:
Şaşırmaz İlmi, susmaz Sözü vardır;
Yanılmaz Kalbi, sönmez Nûru vardır.**

Cök dostlarla beraber bana nezaret eden bir kumandan, mükerrerden suâl ettiler: Neden vesika için müracaat etmiyorsun? İstida vermiyorsun?

E l c e v a p : Beş-altı sebeb için müracaat etmiyorum ve edemiyorum:

B i r i n c i s i : Ben ehl-i dünyanın dünyasına karışmadım ki onların mahkûmu olayım; onlara müracaat edeyim. Ben, Kader-i İlâhinin mahkûmuyum ve ona karşı kusurum var, ona müracaat edi-yorum.

İ k i n c i s i : Bu dünya çabuk tebeddül eder bir misafirhane olduğunu yakînen Îman edib bildim. Onun için, hakikî vatan değil, her yer birdir. Mâdem vatanımda bâkî kalmayacağım; beyhude ona karşı çabalamak, oraya gitmek bir şey'e yaramıyor. Mâdem her yer misafirhanedir; eğer Misafirhane Sahibinin Rahmeti yâr ise, herkes yârdır, her yer yarar. Eğer yâr değilse, her yer Kalbe bârdır ve herkes düş-mandır.

Ü ç ü n c ü s ü : Müracaat, kanun dairesinde olur. Halbuki bu altı senedir bana karşı muamele, keyfi ve fevkalkanundur. Menfiler kanunuyla bana muamele edilmedi. Hukuk-u medeniyetten ve belki hukuk-u dünyeviyeden ıskat edilmiş bir tarzda bana baktılar. Bu fevkalkanun muamele edenlere, kanun nâmine müracaat mânasız olur.

D ö r d ü n c ü s ü : Bu sene buranın müdürü, benim nâmîma, Barla'nın bir mahallesi hükmünde olan Bedre Karyesi'nde, tebdil-i hava için birkaç gün kalmağa dâir müracaat etti; müsaade etmediler. Böyle ehemmiyetsiz bir ihtiyacına cevab-ı red verenlere nasıl müracaat edilir? Müracaat edilse, zillet içinde fâidesiz bir tezellül olur.

B e ş i n c i s i : Haksızlığı hak iddia edenlere karşı Hak dâva etmek ve onlara müracaat etmek; bir haksızlıktır, Hakka karşı bir hürmetsizliktir. Ben bu haksızlığı ve Hakka karşı hürmetsizliği irtikâb etmek istemem Vesselâm.

A l t i n c i S e b e b : Bana karşı ehl-i dünyanın verdikleri sıkıntı, siyaset için değil; çünkü onlar da bilirler ki, siyasete karışmıyorum, siyasetten kaçıyorum. Belki bilerek veya bilmeyerek zendeka hesabına, benim Dîne merbutiyetimden beni tâzib ediyorlar. Öyle ise **onlara müracaat etmek, Dinden pişmanlık göstermek ve meslek-i zendekayı okşamak demektir**. Hem ben onlara müracaat ve dehâlet ettikçe; âdil olan Kader-i İlâhî, beni onların zâlim eliyle tâzib edecktir. Çünkü onlar Diyânete merbutiyetimden beni sıkıyorlar. Kader ise, benim Diyanette ve İhlâsta noksaniyetim var; arasında ehl-i dünyaya riyakârlıklarından için beni sıkıyor. Öyle ise, şimdilik şu sıkıntından kurtuluşum yok. Eğer ehl-i dünyaya müracaat etsem, Kader der: "Ey riyâkâr! Bu müracaatın cezasını çek!" Eğer müracaat etmezsem, ehl-i dünya der: "Bizi tanımadığınız, sıkıntıda kal!"

Y e d i n c i S e b e b : Mâlûmdur ki, bir memurun vazifesi, heyet-i içtimaiyeye muzır eşhâsa meydan vermeme ve nâfi'lere yardım etmektir. Halbuki beni nezaret altına alan memur, kabir kapısına gelen, misafir bir ihtiyar adama **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** daki Îmanın lâtif bir zevkini izah ettiğim vakit,

-bir cărm-ü meşhud hâlinde beni yakalamak gibi- çok zaman yanına gelmediği halde, o vakit güya bir kabahat işliyorum gibi yanına geldi. İhlâs ile dinleyen o bîçâreyi de mahrum bıraktı; beni de hiddete getirdi. Halbuki burada bâzı adamlar vardı; o onlara ehemmiyet vermiyordu. Sonra edebsizliklerde ve köydeki hayat-ı içtimaiyeye zehir verecek sûrette bulundukları vakit, onlara iltifat etmeye ve takdir etmeye başladı. Hem mâlûmdur ki: Zindanda yüz cinayeti bulunan bir adam, nezarete memur zâbit olsun, nefer olsun, her zaman onlarla görüşebilir. Halbuki bir

senedir, hem âmir, hem nezarete memur hükûmet-i milliyece iki mühim zat kaç defa odamın yanından geçtikleri halde, kat'a ve asla ne benim ile görüştüler ve ne de hâlimi sordular. Ben evvel zannettim ki, adâvetlerinden yanaşmıyorlar. Sonra tahakkuk etti ki, evhamlarından.. güya ben onları yutacağım gibi kaçıyorlar. İşte şu adamlar gibi eczâsı ve memurları bulunan bir hükûmeti, hükûmet diyerek mercî tanıyıp müracaat etmek, kâr-ı akıl değil, beyhude bir zillettir. Eski Said olsaydı Antere gibi diyecekti:

مَاءُ الْحَيَاةِ بِذَلِّ كَجَهَنَّمَ وَجَهَنَّمُ بِالْعِزِّ فَخْرٌ مَّنْزِلٍ

Eski Said yok; Yeni Said ise, ehl-i dünya ile konuşmayı mânasız görüyor. **Dünyaları başlarını yesin! Ne yaparlarsa yapınlar! Mahkeme-i Kübrâ'da onlarla muhâkeme olacağız der, sükût eder.**

Adem-i müracaatının sebeblerinden sekizincisi: "Gayr-ı meşrû' bir Muhabbetin neticesi, merhametsiz bir adâvet olduğu" kaidesince, âdil olan Kader-i İlâhî, lâyık olmadıkları halde meylettiğim şu ehl-i dünyanın zâlim eliyle beni tâzib ediyor. Ben de bu azâba müstehakım deyip süküt ediyordum. Çünkü: **Harb-i Umumîde Gönüllü Alay Kumandanı olarak iki sene çalıştım, çarpıştım. Ordu Kumandanı ve Enver Paşa takdiratı altında kıymetdar Talebelerimi, dostlarımı feda ettim. Yaralanıp esir düştüm.** Esaretten geldikten sonra **Hutuvat-ı Sitte** gibi Eserlerimle kendimi tehlikeye atıp, ingilizlerin İstanbul'a tasallutu altında, ingilizlerin başlarına vurdum. Şu beni işkenceli ve sebebsiz esaret altına alanlara yardım ettim. İşte onlar da bana, o yardım cezasını böyle veriyorlar. Üç sene Rusya'da esaretimde çektiğim zahmet ve sıkıntıyı, burada bu dostlarım bana üç ayda çektirdiler. Halbuki ruslar, beni Kurd Gönüllü Kumandanı sûretinde, kazakları ve esirleri kesen gaddar adam nazarıyla bana baktıkları halde, beni Dersten men'etmediler. Arkadaşım olan doksan esir zâbitlerin kîsm-ı ekse-rîsine Ders veriyordum. Bir defa rus kumandanı geldi, dinledi. Türkçe bilmediği için siyâsi ders zannetti; bir defa beni men'etti; sonra yine izin verdi. Hem aynı kışlada bir odayı Câmi yaptık. Ben İmamlık yapıyordum. Hiç müdahale etmediler; ihtilâttan men'etmediler, beni muhabereden kesmediler. Halbuki bu dostlarım güya vatandaşlarım ve dindaşlarım ve onların Menfaat-ı İmaniyelerine uğraştığım adamlar, hiçbir sebeb yokken, siyasetten ve

dünyadan alâkamı kestiğimi biliplerken, üç sene değil, belki beni altı sene sıkıntılı bir esaret altına aldılar; ihtilâttan men'ettiler. Vesikam olduğu halde Dersten, hattâ odamda hususî Dersimi de men'ettiler; muhabereye sed çektiler. Hattâ vesikam olduğu halde, kendim tâmir ettiğim ve dört sene İmamlık ettiğim Mescidimden beni men'ettiler. Şimdi dahi Cemaat Sevabından beni mahrum etmek için, -dâîmî Cemaatim ve Âhiret Kardeşlerim- mahsus üç adama dahi İmamet etmemi kabûl etmiyorlar.

Hem istemediğim halde, birisi bana iyi dese, bana nezaret eden memur kıskanarak kızıyor; nüfuzunu kırayım diye vicdansızcasına tedbirler yapıyor; âmirlerinden iltifat görmek için beni tâciz ediyor.

İşte böyle vaziyette bir adam, Cenâb-ı Hak'tan başka kime müracaat eder? Hâkim, kendi müddeî olsa, elbette ona şekvâ edilmez. Gel sen söyle bu hale ne diyeceğiz? Sen ne dersen de.. ben derim ki: Bu dostlarım içinde çok münafiklar var. Münâfik kâfirden eşeddir. Onun için, kâfir rus'un bana çektiğimi çektiyorlar.

Hey bedbahtlar! Ben size ne yaptım ve ne yapıyorum? İmanınızın kurtulmasına ve Saâdet-i Ebediyenize Hizmet ediyorum! Demek Hizmetim hâlis, Lillâh için olmamış ki aks-ül amel oluyor. Siz ona mukabil, her firsatta beni incitiyorsunuz!.. Elbette Mahkeme-i Kübrâ'da sizinle görüşeceğiz!..

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١﴾ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

derim.

آلْبَاقِ هُوَ الْبَاقِ

Said Nursî

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Hapis musibetine düşenlere merhametkârane, Sadakatla, hariçten gelen erzaklarına nezaret ve yardım edenlere kuvvetli bir Teselliyyî Üç Nokta'da beyan edeceğim.

B i r i n c i N o k t a : Hapiste geçen ömür günleri, herbir gün on gün kadar bir İbadet kazandırabilir ve fâni saatleri, meyveleri cihetiyile manen bâki saatlere çevirebilir ve beş-on sene ceza ile, milyonlar sene haps-i ebedîden kurtulmağa vesile olabilir. İşte Ehl-i İman için bu pek büyük ve çok kıymetdar kazancın şartı, **Farz Namazını kılmak ve hapse sebebiyet veren günahlardan tövbe etmek ve Sabır içinde şükretmektir.** Zâten hapis çok günahlara manidir, meydan vermiyor.

I k i n c i N o k t a : **Zeval-i lezzet elem olduğu gibi, zeval-i elem dahi lezzettir.** Evet herkes geçmiş lezzetli, safalı günlerini düşünün; teessüf ve tahassûr elem-i manevîsini hissedib "Eyvah!" der ve geçmiş musibetli, elemlı günlerini tahattur etse; zevalinden bir manevî lezzet hisseder ki, **الحَمْدُ لِلّٰهِ شُكْرُ، o bela Sevabını bıraktı gitti**" der. Ferah ile

teneffüs eder. Demek bir saat muvakkat elem, zevaliyle Ruhta bir manevî lezzet bırakır ve lezzetli saat, bilakis elem bırakır. Madem Hakikat budur ve madem geçmiş musibet saatleri, elemleri ile beraber madum ve yok olmuş ve gelecek bela günleri şimdi madum ve yoktur ve yuktan elem yok ve madumdan elem gelmez. Meselâ, birkaç gün evvel aç ve susuz olmasından, bir-iki gün sonra aç ve susuz olmak ihtimalinden, bugün onlar niyetiyle mütemadiyen ekmek yese ve su içse, ne derece divaneliktir. Aynen öyle de, geçmiş ve gelecek elemlı saatleri -ki hiç ve madum ve yok olmuşlar- şimdi onları düşünüp sabırsızlık göstermek ve kusurlu nefşini bırakıp, Allah'tan şekva etmek gibi "oof! of!" demek divaneliktir. Eğer sağa-sola yani geçmiş ve geleceğe karşı Sabır kuvvetini dağıtmazsa ve hazır saate ve o güne karşı tutsa, tam kâfi gelir. Sikıntı ondan bire iner. Hattâ şekva olmasın, ben bu üçüncü Medrese-i Yusufiyede, birkaç gün zarfında, hiç ömrümde görmediğim maddî ve manevî sıkıntılı, hastalıklı musibetimde, hususan Nur'un Hizmetinden mahrumiyetimden gelen me'yusiyet ve kalbî ve ruhî sıkıntılar beni ezdiği sırada, İnayet-i İlahiye bu mezkûr Hakikati gösterdi. Ben de sıkıntılı hastalığımдан, hapsimde

razi oldum. Çünkü benim gibi kabir kapısında bir bîçareye, gafletle geçebilir bir saat, on saat İbadet saatleri yapmak büyük bir kârdır diye şükreyedim.

Ü ü n c ü N o k t a : Şefkatkârane hizmetiyle yardım etmek ve muhtaç oldukları rızıklarını ellerine vermek ve manevî yaralarına Tesellilerle merhem sürmek, az bir amel ile büyük bir kazanç var. Ve dışarıdan gelen yemeklerini onlara vermek, aynı yemek kadar o gardiyan ve gardiyan ile beraber dâhilde ve hariçte bîçare mahpuslara çalışanlara bir Sadaka hükmünde Defter-i Hasenatına yazılır. Hususan musibetzede, ihtiyar veya hasta veya fakir veya garib olsa, o Sadaka-i Maneviyenin Sevabını çok ziyadeleştirir. İşte bu **kiymetli kazancın şartı, Farz Namazını kilmaktır.** **Tâ ki o Hizmeti, Lillah için olsun. Hem bir şartı da sadakat ve şefkat ve sevinçle ve minnet etmemek tarzda yardımlarına koşmaktadır.**

* * *

GENÇLİK REHBERİ'NİN KÜÇÜK BİR HAŞİYESİ

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-i Nur'daki hakikî Teselliye mahpuslar çok muhtaçtırlar. Hususan gençlik darbesini yeyip, taze ve şirin ömrünü hapiste geçirenlerin, Nurlara ekmek kadar ihtiyaçları var. Evet **gençlik damarı, Akıldan ziyade hissiyatı dinler. His ve heves ise kördür, akibeti görmez. Bir dirhem hazır lezzeti, ilerde bir batman lezzete tercih eder. Bir dakika intikam lezzeti ile katleder, seksen bin saat hapis elemelerini çeker ve bir saat sefahet keyfiyle -bir namus mes'elesinde- binler gün hem hapsin, hem düşmanın endişesinden sıkıntilarla ömrünün saadeti mahvolur.** Bunlara kıyasen bîçare gençlerin çok vartaları var ki; en tatlı hayatını en acı ve acıncak bir hayatı çeviriyorlar ve bilhassa şimalde koca bir devlet, gençlik hevesatını elde ederek, bu asrı firtinalarıyla sarsıyor. Çünkü akibeti görmeyen kör hissiyatla hareket eden gençlere, ehl-i namusun güzel kızlarını ve karlarını ibahe eder. Belki hamamlarında erkek kadın beraber çiplak olarak girmelerine izin vermeleri cihetinde bu fuşsiyatı teşvik eder. Hem serseri ve fakir olanlara zenginlerin mallarını helâl eder ki, bütün beşer bu musibete karşı titriyor.

İşte bu asırda **İslâm ve Türk gençleri** Kahramanane davranışın iki cihetten hücum eden bu tehlkiye karşı, Risale-i Nur'un Meyve ve Gençlik Rehberi gibi keskin kılınclarıyla mukabele etmeleri elzemdirdir. Yoksa o bîçare genç, hem dünya istikbalini ve mes'ud hayatını, hem Âhiretteki Saadetini ve Hayat-ı Bâkiyesini azablara, elemlere çevirip mahveder ve sû-i istimal ve sefahetle hastahanelere ve hissiyat taşkınlıklarıyla hapishanelere düşer. Eyvahlar, esefler ile ihtiyarlığında çok ağlayacak. **Eğer Terbiye-i Kur'anîye ve Nur'un Hakikatlarıyla kendini muhafaza eylese, tam bir Kahraman genç ve mükemmel bir İnsan ve mes'ud bir Müslüman ve sair Zîhayatlara, hayvanlara bir nevi Sultan olur.**

Evet bir genç, hapiste yirmidört saat her günü ömründen tek bir saatini beş Farz Namazına sarfetse ve ekser günahlardan hapis mâni olduğu gibi o musibete sebebiyet veren hatadan dahi tövbe edip sair zararlı, elemli günahlardan çekilse hem hayatına, hem istikbaline, hem vatanına, hem milletine, hem akrabasına büyük faidesi olması gibi o on-onbeş senelik fâni gençlikle ebedî parlak baki bir gençliği kazanacağını, başta Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, bütün Kütüb ve Suhuf-u Semaviye kat'î haber verip müjde ediyor. Evet o şirin, güzel gençlik Nimetine istikametle, taatle şükretse hem ziyadeleşir, hem bâkileşir, hem lezzetlenir. Yoksa hem belalı olur, hem elemli, gamlı, kâbuslu olur, gider. Hem akrabasına, hem vatanına, hem milletine muzır bir serseri hükmüne geçirmeğe sebebiyet verir. Eğer mahpus, zulmen mahkûm olmuş ise, Farz Namazını kılmak şartıyla, herbir saat, bir gün İbadet hükmünde olduğu gibi, o hapis onun hakkında bir çilehane-i üzlet olup eski zamanda mağaralara girerek **İbadet** eden münzevi Sâlihlerden sayılabilirler. Eğer fakir veya ihtiyar veya hasta ve İman Hakikatlarına müştak ise; Farzını yapmak ve tövbe etmek şartıyla herbir saatleri dahi yirmișer saat İbadet olup hapis ona bir istirahathane ve merhametkârane ona bakan dostlar için bir muhabbethane, bir terbiyehane, bir Dershane hükmüne geçer. O hapiste durmakla haricindeki müşevves, her tarafta günahların hücumlarına maruz serbestiyetten daha ziyade hoşlanabilir. Hapisten tam terbiye alır. Çıktığı zaman bir katil, bir müntakim olarak değil, belki tövbekâr, tecrübecli, terbiyeli, millete menfaatli bir adam çıkar. Hattâ Denizli hapsindeki zâtların az bir zamanda Nurlardan fevkâlâde hüsn-ü ahlâk dersini alanlarını gören bazı alâkadar zâtlar demişler ki: "Terbiye için onbeş sene hapse"

atmaktansa, onbeş hafta Risale-i Nur Dersini alsalar, daha ziyade onları islah eder."

Madem ölüm ölmüyor ve ecel gizlidir, her vakit gelebilir ve madem kabir kapanmıyor, kafile kafile arkasında gelenler oraya girip kaybolaruyorlar ve madem bu hayat-ı dünyeviye gayet sür'atle gidiyor ve madem ölüm, Ehl-i İman hakkında i'dam-ı ebedîden terhis tezkeresine çevrildiğini, Hakikat-ı Kur'aniye ile Risale-i Nur güneş gibi göstermiş ve ehl-i dalalet ve sefahet hakkında göz ile göründüğü gibi bir i'dam-ı ebedîdir, bütün mahbubatından ve mevcudattan bir firak-ı lâyezâlîdir. Elbette ve elbette hiç bir şüphe kalmaz ki, en bahtiyar odur ki; **Sabır içinde şükredib hapis müddetinden tam istifade ederek, Nurlar Dersini alarak, İstikamet Dairesinde İmanına ve Kur'ana hizmete çalışır.**

Ey zevk ve lezzete mübtela insan! Ben yetmiş yaşımda binler tecrübeplerle ve hüccetlerle ve hâdiselerle Aynelyakîn bildim ki: **Hakikî zevk ve elemsız lezzet ve kedersiz sevinç ve hayattaki saadet yalnız İmandadır ve İman Hakikatleri dairesinde bulunur. Yoksa dünyevî bir lezzette çok emeler var. Bir üzüm tanesini yedirir on tokat vurur, hayatın lezzetini kaçırır.**

Ey hapis musibetine düşen bîcâreler! Madem dünyanız ağlıyor ve tatlı hayatınız acılaştı; çalışınız, Âhiretiniz dahi ağlamasın ve Hayat-ı Bâkiyeniz gülsün, tatlılaşın, hapisten istifade ediniz. Nasıl bazan ağır şerait altında düşman karşısında bir saat nöbet, bir sene İbadet hüküme geçebilir. Öyle de, sizin ağır şerait altında herbir saat İbadet zahmeti; çok saatler olup, o zahmetleri Rahmetlere çevirir.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizi ta'ziye değil, belki tebrik ediyorum. Madem Kader-i İlahî bizi bu üçüncü Medrese-i Yusufiye'ye bir Hikmet için sevketti ve bir kısım Rızkımızı bize burada yedirecek ve Rızkımız bizi buraya çağırdı ve madem şimdîye kadar katî tecrübelerle **عَسَىٰ أَن تَكْرُهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ**

Sırrına İnayet-i İlahiye bizi mazhar etmiş ve madem Medrese-i Yusufiye'deki yeni Kardeşlerimiz herkesten

ziyade Nurlardaki Teselliye muhtaçtırlar ve adliyeciler, memurlardan ziyade Nur Kaidelelerine ve sair kudsî Kanunlarına ihtiyaçları var ve madem Nur Nûshaları pek kesretle hariçteki Vazifenizi görüyorlar ve Fütuhatları tevakkuf etmiyor ve madem burada herbir fâni saat, bâki İbadet saatleri hükmüne geçer, elbette biz bu hâdiseden -mezkûr noktalar için- kemal-i Sabır ve Metanet içinde mesurane şükretmemiz lâzımdır. **Denizli hapsinde Teselli için yazdığımız bütün o küçük Mektubları size de aynen tekrar ederim.** *إِنْ شَاءَ اللَّهُ أَبَرَكَ اللَّهُ* o Hakikatlı Fıkralar sizi de müteselli ederler.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Hadsiz Şükür ederim ki: Risale-i Nur'un hakikî sahibleri olan Müftüler, Vaizler, İmamlar, Hocalardan manevî Kahramanlar meydana çıktılar. Şimdiye kadar Nur'un fedakârları; gençler, mektebliler, muallimler idi. Bin *بَارَكَ اللَّهُ* Edhem, İbrahimler, Ali Osmanlar Ehl-i Medresenin yüzlerini ak ettiler, çekingenliklerini cesarete çevirdiler.

Sâniyen: Hâlisane faaliyetlerinden ve heyecanlarından neş'et eden bu hâdiseden teessûf etmesinler. Çünkü Denizli hapsi netice itibariyle, ihtiyatsız hareket edenleri tebrik etti. Zahmet pek az, faide-i maneviye pek çok oldu. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* bu üçüncü Medrese-i Yusufiye, ikinciden geri kalma-yacak.

Sâlisen: Meşakkat derecesinde Sevabın ziyadeleşmesi cihetinde, bu şiddetli hale şükremeliyiz. Vazifemiz olan Hizmet-i İmaniyeyi İhlâsla yapmağa çalışmalı; Vazife-i İlahiye olan muvaffakiyet ve hayırlı neticeleri vermek cihetine karışmamalıyız. *خَيْرٌ الْأُمُورُ أَحْمَرُهَا* deyip bu çilehane-deki sıkıntılarla Sabır içinde şükret-meliyiz. Amelimizin makbuliyetine bir alâmet ve kudsî Mücahemedizin imtihanında tam bir şahdetname almamıza bir emaredir bilmeliyiz.

* * *

**BAŞTA MÜDÜR OLARAK HAPSİN HEYET-İ İDARESİNE
SURETEN EHEMMİYETSİZ, FAKAT BENCE ÇOK
EHEMMİYETLİ BİR MARUZATIM VAR.**

Yirmiiki sene tecrid-i mutlak içinde geçen hayatım ve yetmişbeş yaşında vücudumun aşılara tahammülü yoktur. Hattâ çok zaman evvel beni aşılıdılar, yirmi sene onun eseri olarak cerahat yapıyordu. Müzmin bir zehir hükmüne geçti. Emirdağ'ında iki doktor ve arkadaşları bunu biliyorlar. Hem dört sene evvel, Denizli'de beni de umum mahkûmlar içinde aşılıdılar. Hiçbirisine zarar olmadığı halde, beni yirmi gün hasta eyledi. Hifz-ı İlahî ile, benim için tehlikeli olan hastahaneye gitmeye mecbur edilmedim. Kat'iyyen vücudum aşıya gelmez. Hem mazeretim kuvvetlidir. Hem yetmişbeş yaşında gayet zaîf olduğumdan, on yaşında bir çocuğa edilen aşıya ancak tahammül ederim. Hem madem daima tecrid-i mutlak içindeyim, benim başkalarla temasım yok. Hem bir ay evvel iki doktoru vali Emirdağ'a gönderdi, beni tam muayene ettiler, hiç bir sâri hastalık bulunmadığı, yalnız gayet za'fiyetten ve tecrid ve ihtiyarlıktan ve kulunç hastalığından başka birsey bulamadılar. Elbette bu hal, beni Kanunca aşılamağa mecbur etmez.

Hem büyük bir ricam var, beni hastahaneye sevketmeyiniz. Bütün hayatımда, hususan bu yirmiiki sene tecrid-i mutlak ömrümde tahammül edemediğim bir vaziyete, yani tanımadığım hastabakıcıların hükmü altına mecbur etmeyiniz. Gerçi bu sıralarda kabre girmeyi hoş görmeğe başlamıştım. Fakat İnsaniyetlerini gördüğüm bu hapsin heyet-i idaresinin hatırları ve mahpusların Tesellileri için şimdilik hapsi kabre tercih ettim.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Benim şahsına edilen eziyet ve ihanetlerden müteessir olmayınız. Çünkü Risale-i Nur'da bir kusur bulamıyorlar, Onun bedeline benim ehemmiyetsiz ve çok kusurlu şahsimla uğraşıyorlar. Ben bundan memnunum. **Risale-i Nur'un Selâmetine ve Şerefine binler şahsî elemler, belalar, tâhkîrler görsem; yine müftehirane şükretmek, Nur'dan aldığım Dersin muktezasıdır** ve onun için bana bu cihette acımayınız.

S â n i y e n : Pek geniş ve şiddetli ve merhametsiz bu taarruz ve hûcum, şimdilik yirmiden bire indi. Binler Haslar yerinde birkaç zât ve yüzbinler alâkadarlar bedeline mahdud birkaç yeni Kardeşleri topladılar. Demek İnayet-i İlahiye ile pek hafif bir surete çevrilmiş.

S â l i s e n : İnayet-i Rabbaniye ile iki sene aleyhimizde plân çeviren sâbık vali def'oldu ve aleyhimizde pek ziyade evhamlandırılan Dâhiliye Vekili'nin hemşehriliği ve nesilce cedleri ziyade dindarlık cihetiyle bu dehşetli hûcumu pek çok haffileştirdiğine kuvvetli bir ihtimal var. Onun için me'yus olmayınız ve telaş etmeyiniz.

R â b i a n : Pek çok tecrübelerle ve hâdiselerle kat'î kanaat verecek bir tarzda, **Risale-i Nur'un ağlamasıyla ya zemin titrer veya hava ağlar.** Gözümüzle çok gördüğümüz ve kısmen mahkemedede dahi isbat ettiğimiz gibi; tahminimce, bu kişi emsalsiz bir tarzda yaz gibi -bidayette- gülmesi, Risale-i Nur'un perde altında teksir makinesiyle gülmesine ve İntişarına Tevafuku ve her tarafta tahrri ve müsadere endişesiyle tevakkufla ağlamasına, birdenbire kişi dehşetli hiddeti ve ağlamasıyla tetabuku, kuvvetli bir emaredir ki, Hakikat-ı Kur'aniyenin bu asırda parlak bir Mu'cize-i Kübrasıdır, zemin ve Kâinat Onun ile alâkadar...

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bugün birden hatırlı geldi ki; Mes'ele-i Nuriye münasebetiyle bu Medreseye Kader-i İlahî ve kısmetin sevkiyle gelenleri ta'ziye yerine tebrik eyle. Çünkü ekseriyetin herbiri yirmi-otuz sene, belki yüz sene, belki bin masum Kardeşlerimize bedel gelip onları bir derece zahmetten kurtarıyor. Hem Nur'la İmana Hizmetiniz devam etmekle beraber, herbiri az zamanda çok Hizmet etmiş.. bazıları on senede yüz senelik iş görmüş gibidir. Hem bu yeni Medrese-i Yusufiye'nin imtihanında bulunup Onun geniş ve külli kıymetdar neticelerine bilfil hissedar olmak için bu zahmetli Mücahedeye giriyorlar. Ve kolayca görmelerine müştar oldukları hâlis, sadık Kardeşlerini görüp tatlı bir Ders alıp veriyorlar. **Hem madem dünyanın istirahat zamanları devam etmiyor, boşboşuna gidiyor; elbette böyle az zahmetle çok kâr kazananlar tebrike lâyiktırlar.**

Kardeşlerim, bu geniş hûcum, Risale-i Nur'un Fütuhatına karşıdır. Fakat anladılar ki; **Nurlara ilişikçe daha ziyade parlar, Ders Dairesi genişlenip ehemmiyet kesbeder ve mağlub olmaz.** Yalnız **سِرَّاً تَنَورَتْ**

perdesi altına girer. Onun için plâni değiştirdiler, zahiren Nurlara ilişmiyorlar. **Biz madem İnayet altındayız, elbette kemal-i Sabır içinde şükretmeliyiz.**

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim !

Garib ve latif iki halimi beyan etmek lâzım geldi.

B i r i n c i s i : Benim tecrid-i mutlakta sizin gibi canımdan ziyade sevdiğim Kardeşlerimle serbest görüşemediğimde bir İnayet-i İlahiye ve bir maslahat bulunduğu Kalbime ihtar edildi. Çünkü elli lirayı sarfedip görüşmek için Emirdağ'ın gelerek elli dakika, bazı on dakika, bazı hiç görüşmeden giden çok Âhiret Kardeşlerimiz, birer bahane ile kendilerini bu Medrese-i Yusufîye'ye atacaklardı. Benim dar vaktim ve Înzivadan gelen halet-i ruhiyem bıraksa, o fedakâr dostlara tam sohbet etmeye Hizmet-i Nuriye müsaade etmezdi.

İ k i n c i s i : Bir zaman meşhur bir Allâmeyi, **harbin** müteaddid cephesinde Cihada gidenler görmüşler, ona demişler... O da demiş: "**Bana Sevab kazandırmak ve Derslerimden Ehl-i İmana istifade ettirmek için benim şeklimde bazı Evliyalar benim yerimde işler görmüşler.**" Aynen bunun gibi, Denizli'de Câmilerde beni gördükleri hattâ resmen ihbar edilmiş ve müdür ve gardiyana aksetmiş. Bazıları telaş ederek, "**Kim ona hapishane kapısını açıyor?**" demişler. Hem burada dahi aynen öyle oluyor. Halbuki benim çok kusurlu, ehemmiyetsiz şâhsiyetime pek căzî bir hârika isnadına bedel, Risale-i Nur'un hârikalarını isbat edib gösteren **Sikke-i Gaybî Mecmuası** yüz derece, belki bin derece ziyade Nurlara itimad kazandırır ve makbuliyetine imza basar. Hususan Nur'un Kahraman Talebeleri, hakikaten hârika halleri ve Kalemleriyle imza basıyorlar.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim !

Beni merak etmeyiniz, ben sizinle beraber bir binada bulunduğumdan bahtiyarım, memnun ve mesrurum.

Şimdi Vazifemiz: Bir Müdafaan nüshası Isparta'ya gitsin. Mümkün ise hem yeni hurufla, hem makine ile eski huruf yirmi Nüsha çıksın. Hattâ oranın müddeiumumuna gösterilsin. Hem bir Nüsha avukatımıza bizzât verilsin ve ayrı bir Nüsha da müdürü verip tâ onu da dava vekilimize o versin. Hem Ankara makamatına yeni harfle beraber eski harfle Denizli'de olduğu gibi, gönderilecek. Mümkün ise, beş Nüsha makamata hazırlansın. Çünkü müsadere edilen Nurlar, eski harfle o makamata, hususan Diyanet Riyaseti heyetine gönderilmiş, sonra buraya gelmiş. Hem **vekilimiz Ahmed Bey'e haber veriniz ki, müdafaya makine ile yazdığı vakit sıhhatine pekçok dikkat etsin. Çünkü ifadelerim başkasına benzemiyor. Bir harfin ve bazan bir noktanın yanlışıyla bir mes'ele değişir, mana bozulur.** Hem buraya gelen iki makine, size müsaade verilmezse geri gitsinler. Hem telaş edib sıkılmayınız, me'yus olmayınız.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا Sırriyla, İnayet-i İlahiye çabuk imdadımıza yetişir.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim !

Risale-i Nur benim bedelime sizlerle görüşür, Derse müştak yeni Kardeşlerimize güzelce Ders verir. **Nurlarla ya okumak veya okutmak veya yazmak suretindeki meşguliyet; tecrübeyle Kalbe ferah, Ruha rahat, Rızka Bereket,vücuda sıhhat veriyor.** Şimdi Hüsrev gibi Nur Kahramanı size İhsan edildi. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bu Medrese-i Yusufiye dahi, Medreset-

üz Zehra'nın bir mübarek Dershanesi olacak. Ben şimdîye kadar Hüsrev'i ehl-i dünyaya göstermiyordum, gizlerdim. Fakat neşredilen mecmualar, onu ehl-i siyasete tamamıyla gösterdi, gizli birşey kalmadı. Onun için ben onun iki-üç Hizmetini Has Kardeşlerime izhar ettim. Hem ben, hem o, daha gizlemek değil, lüzum ise aynı Hakikat beyan edilecek. Fakat şimdilik karşımızda Hakikatı dinleyecekler içinde dehşetli ve tezahür etmiş iki muannid; hem zindik, hem komünist hesabına -biri Emirdağ'ında malûm olmuş,

biri de burada- gayet dessasane, aleyhimizde iftiralarla memurları ürkütmeğe çalışıyorlar. Onun için biz şimdilik çok ihtiyat edib telaş etmemek ve İnayet-i İlahiyenin imdadımıza gelmesini Tevekkül ile beklemek lâzımdır.

* * *

Ey hapis Arkadaşlarım ve Din Kardeşlerim!

Size hem dünya azabından, hem Âhiret azabından kurtaracak bir Hakikatı beyan etmek, Kalbime ihtar edildi. O da şudur:

Meselâ, birisi birisinin Kardeşini veya akrabasını öldürmüştür. Bir dakika o şiddet yüzünden milyonlar dakika hem kalbî sıkıntı, hem hapis azabını çeker. Ve maktulün akrabası dahi intikam endişesiyle ve karşısında düşmanını düşünmesiyle, hayatının lezzetini ve ömrünün zevkini kaçırır. Hem korku, hem şiddet azabını çekiyor. Bunun tek bir çaresi var: O da, Kur'anın emrettiği ve Hak ve Hakikat ve Maslahat ve İnsaniyet ve İslâmiyet iktiza ve teşvik ettikleri olan barışmak ve musalaha etmektir. Evet, Hakikat ve maslahat sulhtur. Çünkü ecel birdir, değişmez. O maktul, herhalde ecel geldiğinden daha dünyada kalmayacaktı. O katil ise, o Kaza-i İlahiyeye vasıta olmuş. Eğer barışmak olmazsa, iki taraf da daima korku ve intikam azabını çekerler. Onun içindir ki, "**Üç günden fazla bir Mü'min diğer bir Mü'mine küsmemek**" İslâmiyet emrediyor. Eğer o katl, bir adavetten ve bir kinli garazdan gelmemiştir ve bir münafık o fitneye vesile olmuş ise; çabuk barışmak elzemdir. Yoksa o căzî' musibet büyük olur, devam eder. Eğer barışsalar ve öldüren tövbe etse ve maktule her vakit Dua etse, o halde her iki taraf çok kazanırlar ve Kardeş gibi olurlar. Bir gitmiş Kardeş bedel, birkaç dindar Kardeşleri kazanır. Kaza ve Kader-i İlahîye teslim olup düşmanını afveder ve bilhassa madem Risale-i Nur Dersini dinlemiştir, elbette mabeynlerinde bulunan bütün küsmekleri bırakmağa hem maslahat ve istirahat-ı şahsiye ve umumiye iktiza ediyorlar. Nasılki Denizli hapsinde birbirine düşman bütün mahpuslar, Nurlar Dersiyle birbirlerine Kardeş oldular ve bizim beraetimize bir sebeb olup (hattâ dinsizlere, serserilere de) o mahpuslar hakkında **مَا شَاءَ اللَّهُ بَارَكَ اللَّهُ** dedirtiler, o mahpuslar tam teneffüs ettiler. Ben burada gördüm ki, birtek adamın yüzünden yüz adam sıkıntı çekip beraber teneffüse çıkmıyorlar. Onlara zulüm olur. Merd, vicdanlı bir Mü'min,

küçük ve cüzî bir hata veya menfaatle yüzə zararı Ehl-i İmana vermez. Eğer hata etse verse, çabuk tövbe etmek lâzımdır.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben hem Risale-i Nur'u, hem sizleri, hem kendimi, Hüsrev ve Hıfzi ve Bartın'lı Seyyid'in kıymetdar müjdeleriyle hem tebrik, hem tebşir ediyorum. Evet bu sene Hacca gidenler, Mekke-i Mükerreme'de Nur'un kuvvetli Mecmularını büyük Âlimlerin hem Arabça, hem Hindçe tercüme ve neşre çalışmaları gibi; Medine-i Münevvere'de dahi o derece makbul olmuş ki, Ravza-i Mutahhara'nın Makber-i Saadeti üstünde konulmuş. Hacı Seyyid, kendi gözüyle Asâ-yı Musa Mecmuasını Kabr-i Peygamberî (A.S.M.) üzerinde görmüş. Demek Makbul-ü Nebevî olmuş ve Rıza-yı Muhammedî Aleyhissalâtü Vesselâm Dairesine girmiştir. Hem niyet ettiğimiz ve buradan giden Hacı'lara dediğimiz gibi, Nurlar bizim bedelimize o Mübarek Makamları ziyaret etmişler. Hadsız şükür olsun, Nur'un Kahramanları bu Mecmuları tashihli olarak neşremeleriyle pek çok faidelerinden birisi de; beni tashih Vazifesinden ve merakından kurtardığı gibi, Kalemler yazılan sair Nüshalara tam bir me'haz olmak cihetinde yüzə tashihçi hükmüne geçtiler. Cenab-ı Erhamürrâhimîn o Mecmuların herbir Harfine mukabil onların Defter-i Hasenatlarına bin Hasene yazdırınsın.

آمِين، آمِين، آمِين

* * *

MÜJDELİ VE TABİRİ ÇIKMIŞ LATİF BİR RÜ'YA

Bana hizmet eden Ali geldi, dedi: "Ben rü'yada gördüm ki, sen Hüsrev'le beraber Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Elini öptün." Birden bir Mektub aldım ki, Hüsrev'in hattıyla yazılan Asâ-yı Musa Mecmuasını Kabr-i Muhammedî Aleyhissalâtü Vesselâm üzerinde Hacılar görmüşler. Demek benim bedelime Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın manevî elini, Hüsrev Kaleminin vasıtasiyla öpmüş ve Rıza-yı Nebeviyeye mazhar olmuş.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Hapis Arkadaşlarım!

E v v e l â : Sureten görüşmediğimizden merak etmeyiniz. Bizler manen her zaman görüşüyoruz. Benim ehemmiyetsiz şahsıma bedel, Nurdan elinize geçen hangi Risaleyi okusanzı veya dinleseniz, benim âdi şahsim yerine Kur'anın bir Hâdimi haysiyetiyle beni o Risale içerisinde görüp sohbet edersiniz. Zâten ben de sizinle bütün Dualarımда ve yazılarınızda ve alâkanızda hayalimde görüşüyorum ve bir dairede beraber bulunmamızdan her vakit görüşüyoruz gibidir.

S â n i y e n : Bu yeni Medrese-i Yusufiye'deki Risale-i Nur'un yeni Talebelerine deriz: Kuvvetli hüccetlerle hattâ ehl-i vukufu da teslime mecbur eden İşarat-ı Kur'aniye ile **Nur'un Sadık Şakirdleri İman ile kabre girecekler. Hem Şirket-i Maneviye-i Nuriyenin Feyziyle herbir Şakird derecesine göre umum Kardeşlerinin manevî kazançlarına ve Dualarına hissedar olur. Güya âdetâ binler dil ile istigfar eder, İbadet eder.** Bu iki faide ve netice, bu acib zamanda bütün zahmetleri, sıkıntıları hiçe indirir; pek çok ucuz olarak o iki kıymetdar kârları Sadık müşterilerine verir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

[Afyon müdafaanamesinin hem bize, hem bu Nurlara, hem bu memlekete, hem Âlem-i İslâm'a alâkadar ehemmiyetli Hakikatları var.]

Herhalde bunu yeni hurufla beş-on Nûsha çıkarmak lâzımdır, tâ Ankara makamatına gönderilsin. Bizi tahliye ve tecziye etseler de hiç ehemmiyeti yok. Şimdi vazifemiz; o müdafaaattaki Hakikatları hem hükümete, hem adliyelere, hem millete bildirmektir. Belki de Kader-i İlâhî bizi bu Dershaneye sevketmesinin bir hikmeti de budur. mümkün olduğu kadar çabuk makine ile çıksın. Bizi bugün

tahliye etseler, biz yine onu bu makamata vermeğe mecburuz. Sizi aldatıp te'hir edilmesin. Artık yeter! Aynı mes'ele için onbeş senede üç defa bu eşedd-i zulüm ve bahaneler ve emsalsiz işkencelere karşı son Müdafaaamız olsun. Madem kanunen kendimizi müdafaa etmek için sâbık mahkemelerde makineyi bize vermişler, burada o hakkımızı bizden hiç bir kanunla men'edemezler. Eğer resmen çare bulmadınız ise, hariçten bizim avukat herşeyden evvel bunun -makine ile- beş Nüshasını çıkarsın, hem sihhatına çok dikkat edilsin.

Said Nursî

* * *

Aziz Yeni Kardeşlerim ve Eski Mahpuslar!

Benim katî kanaatim gelmiş ki; buraya girmemizin İnayet-i İlahiye cihetinde bir ehemmiyetli sebebi sizsiniz. Yani sizi, Nurlar Tesellileriyle ve İmanın Hakikatlarıyla sizi bu hapis musibetinin sıkıntılarından ve dünyevî çok zararlarından ve boşuboşuna gam ve üzüm ile giden hayatınızı faidesizlikten, bâd-i heva zayı' olmasından ve dünyanızın ağlaması gibi Âhiretinizi ağlamaktan kurtarıp tam bir Teselli size vermektir. Madem Hakikat budur. Elbette siz dahi, Denizli mahpusları ve Nur Talebeleri gibi birbirinize karşı Kardeş olmanız lâzımdır. Görüyorsunuz ki; bir bıçak içinizde girmemek ve birbirinize tecavüz etmemek için dışarıdan gelen bütün eşyanız ve yemek ve ekmeğinizi ve çorbanızı karıştırıyorlar. Size sadakatla hizmet eden gardiyanlar çok zahmet çekiyorlar. Hem siz beraber teneffûse çıkmıyorsunuz, güya canavar ve vahşi gibi birbirinize saldıracaksınız. İşte şimdi sizin gibi fitri Kahramanlık damarını taşıyan yeni arkadaşlar, bu zamanda manevî büyük bir Kahramanlık ile heyet-i idareye deyiniz ki: "Değil elimize bıçak, belki mavzer ve rovelver verilse, hem emir de verilse, biz bu bîçare ve bizim gibi musibetzede arkadaşlarımıza dokunmayacağız. Eskide yüz düşmanlık ve adavetimiz dahi olsa da, onları Helâl edib hatırlarını kırmamağa çalışacağımıza, Kur'anın ve İmanın ve Uhuvvet-i İslâmiyenin ve maslahatımızın Emriyle ve İrşadiyla karar verdik." diyerek, bu hapsi bir mübarek Dershane'ye çeviriniz.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ehl-i dünya bir siyasette ve bir san'atta ve bir vazifede, ya bir hayat-ı içtimaiyeye aid bir hizmette ve hususî bir nevi ticarette bulunan herbir taifenin bir nevi kongrede toplanması ve müzakeresi gibi; İman-ı Tahkikî Hizmet-i Kudsiyesinde bulunan Nur Talebeleri dahi Kader-i İlahiyyenin Emriyle ve İnayet-i Rabbaniyenin Tensibi ve Sevkiyle bu Medrese-i Yusufiye kongresine gelmesinde **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** pek çok kıymetdar manevî faide ve ehemmiyetli neticeler İhsan edilecek ve Nur'un Erkânları herbiri bir elif gibi tek başına bir yerde bir kıymeti varsa, bir | üç | le omuz omuza verip halen görüşse binyüzonbir olması gibi, bu içtimada kıymeti ve **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** kudsî hizmeti ve Sevabı bin olur.. o | elfün olur.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bugün benim pencerelerimi mıhlamalarının sebebi, mahpuslarla mürafaa ve selâmlaşmamaktır. Zahirde başka bahane gösterdiler. Hiç merak etmeyiniz. Bilakis benim ehemmiyetsiz şahsim ile meşgul olup Nurlara ve Talebelerine çok sıkıntı vermediklerinden, beni cidden ve kalben onların şahsî ihanetler ve işkencelerle tazib etmeleri, Nurların ve sizlerin bedeline olduğu ve bir derece Nurlara ilişmemeleri cihetinde memnunum ve Sabır içinde şükrederim, merak etmiyorum. Siz dahi hiç müteessir olmayınız. Gizli düşmanlarımız memurların nazar-ı dikkatini şahsına çevirmesinden, Nurların ve Talebelerinin selâmet ve maslahatları noktasında bir İnayet ve bir Hayır var diye kanaatim var. Bazı Kardeşlerimiz hiddet edib dokunaklı konuşmasınlar, hem ihtiyatla hareket etsinler ve telaş etmesinler, hem herkese bu mes'eleden bahis açmasınlar. Çünkü safdil Kardeşlerimiz ve ihtiyata daha alışmayan yeni Kardeşlerimizin sözlerinden mana çıkarılan casuslar bulunur. Habbeyi kubbe yapar, ihbar edebilir. Şimdi vaziyetimiz şaka kaldırıyor. Bununla beraber **hiç endişe etmeyiniz**. **Biz İnayet-i İlahiye altındayız ve bütün meşakkatlara karşı kemal-i sabırla belki şükür ile mukabele etmeye azmetmişiz**. Bir dirhem zahmet, bir batman Rahmet ve Sevabı netice verdiginden, şükretmeye mükellefiz.

Said Nursî

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İki ehemmiyetli sebeb ve bir kuvvetli ihtara binaen ben bütün Vazife-i Müdafaati buraya gelen ve gelecek Nur Erkânlarına bırakmağa kalben mecbur oldum. Hususan (H,R,T,F,S) (*)

B i r i n c i S e b e b : Ben hem soru dairesinde, hem çok emarelerden kat'î bildim ki, bana karşı ellerinden geldiği kadar müşkilât yapmağa ve fikren onlara galebe etmemden kaçmağa çalışıyorlar ve resmen de onlara iş'ar var. Güya ben konuşsam, mahkemeleri ilzam edecek derecede ve diplomatları susturacak bir iktidar-ı ilmî ve siyâsî göstereceğim diye benim konuşmama bahanelerle mani oluyorlar. Hattâ sorguda bir suale karşı dedim: "Tahattur edemiyorum." O hâkim taaccüb ve hayretle dedi: "Senin gibi fevkâlâde acib zekâvet ve ilim sahibi nasıl unutur?" Onlar Risale-i Nur'un hârika yüksekliklerini ve ilmî tâhakkatını benim fikrimden zannedib dehşet almışlar. Beni konuşturmak istemiyorlar. Hem güya benim ile kim görüşse birden Nur'un fedakâr bir Talebesi olur. Onun için beni görüntürmüyorkarlar. Hattâ Diyanet Reisi dahi demiş: "**Kim Onunla görüşse, Ona kapılır.. cazibesi kuvvetlidir.**" Demek şimdi işimi de sizlere bırakmağa maslahatımız iktiza ediyor. Ve yanınızdaki yeni ve eski Müdafaatlarım benim bedelime sizin meşveretinize iştirak eder, o kâfidir.

I k i n c i S e b e b : Başka vakte bırakıldı. Amma İhtar-ı Manevînin kısa bir işaretî şudur: Bana yirmibeş sene siyaseti ve gazeteleri ve sair çok fâni şeyleri terkettiren ve onlarla meşguliyeti men'eden gayet kuvvetli bir Vazife-i Uhreviye ve tesirli bir Halet-i Ruhiye benim bu mes'elenin tefferruatıyla iştigal etmeye kat'iyen mani oluyorlar. Sizler, bazan arasında iki dava vekilinizle meşveretle benim vazifemi dahi görürsünüz.

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimdi Namazda bir hâtıra kalbe geldi ki: Kardeşlerin ziyade hüsn-ü zanlarına binaen, Senden maddî ve manevî Ders ve yardım ve Himmet

(*): Hüsrev, Re'fet, Tahir, Feyzi, Sabri.

bekliyorlar. Sen nasıl dünya işlerinde Hasları tevkil ettin, Erkânların meşveretlerine bıraktın ve isabet ettin. Aynen öyle de; uhrevî ve Kur'anî ve İmanî ve ilmî işlerinde dahi Risale-i Nur'u ve Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîlerini tevkil ile o hâlis, muhlis Hasların Şahs-ı Manevîleri Senden çok mükemmel o vazifeni kendi vazifeleriyle beraber yaparlar. Hem daima da şimdiye kadar yapıyorlar. Meselâ, Seninle görüşen muvakkat bir dirhem Ders ve nasihat alsa, Risale-i Nur'dan bir cüz'ünden yüz dirhem Ders alabilir. Hem Senin yerinde ondan nasihat alır, sohbet eder. Hem Nur Şakirdlerinin Hasları, bu Vazifeni her vakit yapıyorlar. Ve **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** pek yüksek bir makamda bulunan ve Duası makbul olan onların Şahs-ı Manevîleri, daimî beraberlerinde bir Üstad ve yardımcıdır diye Ruhuma hem Teselli, hem müjde, hem istirahat verdi.

* * *

Aziz, Siddik Kardeşlerim!

Bu iki gün zarfında iki küçük patlak, zahirî hiç bir sebebi yokken acib, manidar bir tarzda olması tesadüfe benzemiyor.

Birincisi: Koğuşumda muhkem demirden olan soba birden kuvvetli tabanca gibi ses verip aşağındaki kalın ve metin demiri bomba gibi patladı, iki parça oldu. Terzi Hamdi korktu, bizi hayret içinde bıraktı. Halbuki çok defa kışta taş kömürü ile kızgın kırmızılaştığı halde tahammül ediyordu.

İkincisi: İkinci gün Feyzilerin koğuşunda hiç bir sebebi yokken birden su destisi üstünde duran bardak acib surette parça parça oldu. Hatıra geliyor ki; **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bize zarar dokunmadan, aleyhimizdeki dehşetli bombalar Ankara'nın altı makamatına gönderilen Müdafaat nüshaları patlattırdılar, bize zarar vermeden aleyhimize ateşlenen ve kızışan hiddet sobası iki parça oldu. Hem ihtimal var ki; mübarek soba, benim teessüratımı ve tazarruatımı dinleyen tek ve menfaatlı arkadaşım bana haber veriyor ki: **"Bu zindan ve hapishaneden gideceksin, bana ihtiyaç kalmadı..."**

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Siddik Kardeşlerim!

Bugün manevî bir ihtar ile sizin hesabınıza bir telaş, bir üzün

bana geldi. Çabuk çıkmak isteyen ve derd-i maişet için endişe eden Kardeşlerimizin hakikaten beni müteellim ve mahzun ettiği aynı dakikada bir mübarek hatıra ile bir Hakikat ve bir müjde Kalbe geldi ki: Beş günden sonra çok mübarek ve çok Sevablî İbadet ayları olan Şuhur-u Selâse gelecekler. **Her Hasenenin Sevabı başka vakitte on ise, Receb-i Şerifte yüzden geçer, Şaban-ı Muazzamda üçyüzden ziyade ve Ramazan-ı Mübarekte bine çıkar ve Cuma gecelerinde binlere ve Leyle-i Kadir'de otuzbine çıkar.** Bu pekçok uhrevî faideleri kazandıran Ticaret-i Uhreviyyenin bir kudsî Pazarı ve Ehl-i Hakikat ve İbadet için mümtaz bir meşheri ve üç ayda seksen sene bir ömrü Ehl-i İmana temin eden Şuhur-u Selâseyi böyle bire on kâr veren Medrese-i Yusufiye'de geçirmek, elbette büyük bir kârdır. Ne kadar zahmet çekilse Ayn-ı Rahmettir. İbadet cihetinde böyle olduğu gibi, **Nur Hizmeti** dahi nisbeten -kemmiyet değilse de keyfiyet itibariyle- bire bestir. Çünkü bu misafirhanede mütemadiyen giren ve çıkanlar, Nur'un Derslerinin İntişarına bir vasıtadır. Bazan bir adamın İhlası, yirmi adam kadar faide verir. Hem Nur'un Sîrr-ı İhlası; siyasetkârane kahramanlık damarını taşıyan, Nur'un Tesellilerine pekçok muhtaç bulunan mahpus bîcâreler içinde İntişarı için bir parça zahmet ve sıkıntı olsa da, ehemmiyeti yok. Derd-i maişet ciheti ise: Zâten bu üç ay Âhiret pazarı olmasından herbiriniz çok Şakirdlerin bedeline, hattâ bazınız bin adamın yerinde buraya girdiğinden, elbette sizin haricî işlerinize yardımcıları olur diye tamamıyla ferahlandım ve Bayrama kadar burada bulunmak büyük bir Nimettir bildim.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sîddîk Kardeşlerim!

E v v e l â : Receb-i Şerifinizi ve yarınki "Leyle-i Regaib"ınızı Ruh-u Canımızla tebrik ederiz.

S â n i y e n : Me'yus olmayınız, hem merak ve telaş etmeyiniz, İnayet-i Rabbaniye **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** imdadımıza yetişir. Bu üç aydan beri aleyhimizde ihtar edilen bomba patladı. Benim sobam ve Feyzilerin su bardağı ve Hüsrev'in iki su bardaklarının verdikleri haber doğru

çıktı. Fakat dehşetli değil, hafif oldu. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** o ateş tamamen sönecek.

Bütün hücumları, şahsımlı çürütmek ve Nur'un Fütuhatına bulantı vermek-tir. Emirdağ'ndaki malûm münafiktan daha muzır ve gizli zindikların elinde âlet bir adam ve bid'atkâr bir yarı� hoca ile beraber bütün kuvvetle-riyle bize vurmaya çalışıkları darbe, yirmiden bire inmiş. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** o bir dahı, bizi mecruh ve yaralı etmeyecek ve düşündükleri ve kasdettikleri bizi birbirinden ve Nurlardan kaçılmak plânları dahi akîm kalacak. Bu mübarek Ayların hürmetine ve pekçok Sevab kazandırmalarına itimaden Sabır ve tahammül içinde Şükür ve Tevekkül etmek ve **مَنْ أَمَنَ بِالْقَدَرِ أَمِنَ مِنَ الْكَدَرِ** Düsturuna teslim olmak elzemdir, vazi-femizdir.

Said Nursî

* * *

BAŞBAKANLIĞA, ADLİYE BAKANLIĞINA, DÂHİLİYE BAKANLIĞINA (*)

Hürriyet ilânını, Birinci Harb-i Umumîyi, mütareke zamanlarını, Millî Hükümetin ilk teşekkülüünü ve Cumhuriyet zamanını birden derkeden bütün hükûmet ricalı, beni pek iyi tanırlar. Bununla beraber, müsaadenizle hayatımı bir sinema şeridi gibi sizinle beraber göz gezdirelim.

Bitlis vilayetine tâbi Nurs köyünde doğan ben; talebe hayatımda rast-gelen Âlimlerle mücadele ederek, ilmî münakaşalarla çalışma çıkanları İnayet-i İlahiye ile mağlub ede ede İstanbul'a kadar geldim. İstanbul'da bu âfetli şöhret içinde mücadele ederek nihayet rakiblerimin ifsadatıyla merhum Sultan Abdülhamid'in emriyle tımarhaneye kadar sürüklendim. Hürriyet ilâniyla ve "31 Mart Vak'ası"ndaki hizmetlerimle "İttihad ve Terakki" hükûmetinin nazar-ı dikkatini celbettim. Câmi-ül Ezher gibi "Medreset-üz Zehra" namında bir İslâm üniversitesinin Van'da açılması teklifi ile karşılaştım. Hattâ

(*): Bu yazı, Afyon hapsinde mevkuf iken Hz. Üstadımızın izniyle avukatları tarafından kaleme alınarak, mezkûr makamata gönderilmiştir. Sungur

temelini attım. Birinci harbin patlamasıyla Talebelerimi başına toplayarak gönüllü alay Kumandanı olarak harbe iştirak ettim. Kafkas cephesinde, Bitlis'te esir düştüm. Esaretten kurtularak İstanbul'a geldim. "**Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye**"ye a'za oldum. Mütareke zamanında, istila kuvvetlerine karşı bütün mevcudiyetimle İstanbul'da çalıştım. Millî hükümetin galibiyeti üzerine, yaptığım hizmetler Ankara hükümetince takdir edilerek Van'da üniversite açmak teklifi tekrarlandı.

Buraya kadar geçen hayatım bir vatanperverlik hali idi. Siyaset yoluyla Dine hizmet hissini taşıyordum. Fakat bu andan itibaren dünyadan tamamen yüz çevirdim ve kendi ıstılahıma göre Eski Said'i gömdüm. Büsbütün Âhiret ehli Yeni Said olarak dünyadan elimi çektim. Tam bir Înziva ile bir zaman İstanbul'un Yuşa Tepesi'ne çekildim. Daha sonra doğduğum yer olan Bitlis ve Van tarafına giderek mağaralara kapandım. Ruhî ve vicdanî hazzımla başbaşa kaldım. **أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ** yani,

"Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım" Düsturuyla kendi ruhî Âlemime daldım. Ve Kur'an-ı Azîmüşşan'ın tedkik ve mütalaasıyla vakit geçirerek **Yeni Said** olarak yaşamağa başladım. Fakat Kaderin cilveleri, beni menfi olarak muhtelif yerlerde bulundurdu. Bu esnada Kur'an-ı Kerim'in Feyzinden Kalbime doğan Füyuzatı yanındaki kimselere yazdırarak bir takım Risaleler vücuda geldi. Bu Risalelerin heyet-i mecmuasına "**Risale-i Nur**" ismini verdim. Hakikaten Kur'anın Nuruna istinad edildiği için, bu İsim vicdanımdan doğmuş. Bunun İlham-ı İlahî olduğuna bütün İmanımla

kaniim ve bunları istinsah edenlere **بَارَكَ اللّٰهُ** dedim. Çünkü, İman Nurunu

başkalarından esirgemeye imkân yoktu. Bu Risalelerim, bir takım İman sahibleri tarafından birbirinden alınarak istinsah edildi. Bana böyle bir kanaat verdi ki, Müslümanların zedelenen İmanlarını takviye için bir Sevk-i İlahîdir. Bu Sevk-i İlahîye hiç bir Sahib-i İman mani olamayacağı gibi, teşvike de dinen mecbur bulunduğu hissettim. Zâten bugüne kadar yüzotuzu bulan bu Risaleler tamamen Âhiret ve İman bahislerine aid olup, siyasetten ve dünyadan kasdî olarak bahsetmez. Buna rağmen bir takım fırsat düşkünlerinin de iştigal mevzuu oldu. Üzerinde tedkikat yapılarak Eskişehir, Kastamonu, Denizli'de tevkif edildim; muhakemeler oldu. Neticede Hakikat tecelli etti, Adalet yerini buldu.

Fakat bu düşkünlər bir türlü usanmadılar. Bu defa da beni tevkif ederek Afyon'a getirmişlerdir. Mevkufum, isticvab altındayım. Bana şunları isnad ediyorlar.

- 1- Sen siyâsî bir cem'i yet kurmuşsun.
- 2- Sen rejime aykırı fikirler neşrediyorsun.
- 3- Siyâsî bir gaye peşindesin.

Bunların esbab-ı mûcibe ve delilleri de, Risalelerimin iki-üçünden on-beş Cümleleridir. Sayın bakan!. Napolyon'un dediği gibi, "**Bana tevili kabil olmayan bir cümle getiriniz, sizi onunla i'dam edeyim.**" Beşerin ağızından çıkan hangi cümle vardır ki, tevillerle cărûm ve suç teşkil etmesin. Bilhassa benim gibi yetmişbeş yaşına varmış ve bütün dünya hayatından elini çekmiş, sîrf Âhiret Hayatına hasr-ı hayat etmiş bir adamın yazıları elbette serbest olacaktır. Hüsne-ü niyete makrun olduğu için pervasız olacaktır. Bunları tedkikle altında cărûm aramak insafsızlıktır. Başka birsey değildir. Binaenaleyh, bu yüzotuz Risalemden hiç birisinde dünya işini alâkalandıran bir maksad yoktur. Hepsi Kur'an Nurundan iktibas edilen Âhiret ve İmana taalluk eder. Ne siyâsî ve ne de dünyevî hiç bir gaye ve maksad yoktur. Nitekim hangi mahkeme işe başlamış ise, aynı kanaatla beraet kararını vermiştir. Binaenaleyh lüzumsuz mahkemeleri işgal etmek ve masum İman sahiblerini işlerinden güçlerinden alikoymak, vatan ve millet namına yazıkır. **Eski Said** bütün hayatını vatan ve milletin saadeti uğrunda sarfetmişken, bütün bütün dünyadan el çekmiş, yetmişbeş yaşına gelmiş Yeni Said, nasıl olur da siyasetle iştigal eder. Buna tamamen siz de kanınız.

B i r t e k G a y e m v a r d i r :

O da, mezara yaklaştığım bu zamanda, İslâm memleketi olan bu vatanda bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses, Âlem-i İslâmın İman Esaslarını zedeliyor. Halkı, bilhassa gençleri İmansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek gençleri ve Müslümanları İmana davet ediyorum. Bu İmansız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu Mücahemed ile *إِن شَاءَ اللَّهُ*

Allah Huzuruna girmek istiyorum, bütün faaliyetim budur. Beni bu gayemden alikoyanlar da, korkarım ki bolşevikler olsun! Bu İman düşmanlarına karşı mücahede açan dindar kuvvetlerle el ele

vermek, benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız. El birliğiyle, komünistlikle zehirlenen gençlerin İslahına ve memleketin İmanına, Allah'ın Birliğine hizmet edeyim.

Mevkuf
Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu dünyada hususan bu zamanda, hususan musibete düşenlere ve bilhassa Nur Şakirdlerindeki dehşetli sıkıntılarla ve me'yusiyetlere karşı en tesirli çare, birbirine Teselli ve ferah vermek ve Kuvve-i Maneviyesini takviye etmek ve fedakâr hakikî Kardeş gibi birbirinin gam ve hüzen ve sıkıntılarına merhem sürmek ve tam şefkatle kederli Kalbini okşamaktır. **Mabeynimizdeki hakikî ve uhrevî Uhuvvet, gücenmek ve tarafgırlık kaldırırmaz.** Madem ben size bütün kuvvetimle itimad edib bel bağlamışım ve sizin için, değil yalnız istirahatımı ve haysiyetimi ve şerefimi, belki sevinçle Ruhumu da feda etmeye karar verdiğimizi biliyorsunuz.. belki de göründüğünüz. Hattâ kasemle temin ederim ki: Sekiz gündür Nur'un iki Rüknü zahirî birbirine nazlanmak ve Teselli yerine hüzen vermek olan ehemmiyetsiz hâdisenin bu sırada benim Kalbime verdiği azab cihetiyile, "Eyvah, eyvah! El'amân, el'amân! Ya Erhamerrâhimîn meded! Bizi muhafaza eyle, bizi cinn ve insî şeytanların şerrinden kurtar, Kardeşlerimin Kalblerini birbirine tam Sadakat ve Muhabbet ve Uhuvvet ve Şefkatle doldur." diye hem Ruhum, hem Kalbim, hem Aklım feryad edib ağladılar.

Ey demir gibi sarsılmaz Kardeşlerim! Bana yardım ediniz. Mes'elemiz çok naziktir. Ben sizlere çok güveniyordum ki, bütün Vazifelerimi Şahs-ı Manevîne bırakmıştım. Siz de, bütün kuvvetinizle benim imdadıma koşmanız lâzım geliyor. Gerçi hâdise pek cüz'î ve geçici ve küçük idi. Fakat saatimizin zenbereğine ve gözümüzün hadekasına gelen bir saç, bir zerrecek dahi incitir. Ve bu noktada ehemmiyetlidir ki, maddî üç patlak ve manevî üç müşahedeler tam tamına haber verdiler.

Said Nursî

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sobamın ve Feyzilerin ve Sabri ve Hüsrev'in iki su bardakları parça parça olması dehşetli bir musibet geldiğini haber vermişler. Evet **bizim en kuvvetli nokta-i istinadımız olan hakikî Tesanûd ve birbirinin kusuruna bilmemek** ve Hüsrev gibi Nur Kahramanından -benim yerimde ve Nur'un Şahs-ı Manevîsinin çok ehemmiyetli bir Mümessili olmasından- **hiç bir cihetle gücenmemek elzemdir**. Ben kaç gündür dehşetli bir sıkıntı ve me'yusiyet hissettiğimden "**Düşmanlarımız bizi mağlub edecek bir çare bulmuşlar**" diye çok telaş ederdim. Hem sobam, hem hayalî Ayn-ı Hakikat müşahedem doğru haber vermişler. **Sakin, sakın, sakın!..** Çabuk bu şimdiye kadar demir gibi kuvvetli Tesanûdünü tamir ediniz. Vallahi bu hâdisenin bizim hapse girmemizden daha ziyade Kur'an ve İman Hizmetimize -hususan bu sırada- zarar vermek ihtimali kavîdir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Leyle-i Mi'rac, ikinci bir **Leyle-i Kadir** hükmündedir. Bu gece mümkün oldukça çalışmakla kazanç birden bine çıkar. Şirket-i Maneviye Sîriyyala, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** herbiriniz kırkbin dil ile Tesbih eden bazı Melekler gibi, kırkbin lisan ile bu kıymetdar Gecede ve Sevabı çok bu çilehanede İbadet ve Dualar edeceksiniz ve hakkımızda gelen fırtınada binden bir zarar olmamasına mukabil, bu Gecedeki İbadet ile şükredersiniz. Hem sizin tam ihtiyatınızı tebrik ile beraber, hakkımızda İnayet-i Rabbaniye pek zahir bir surette tecelli ettiğini tebşîr ederiz.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Sizin **Leyle-i Mi'racınızı** bütün Ruh u Canımla tebrik ederim.

S â n i y e n : Yirmi seneden beri bir davamız ki, asayıse mümkün olduğu kadar Nur Şakirdleri dokunmuyorlar. Ve bize hücum edenlere, en başta emniyeti ve asayışi bozmak davalarına bir emare ve davamızı cerhetmeye bahane olması kuvvetle muhtemel bulunan bu hapis hâdisesi, İnayet-i İlahiye ile hârika bir tarzda, sizin Sadakat ve İhlasınızın bir Kerameti olarak yüzde bire indi. Kubbe habbe edildi. Yoksa hakkımızda **habbeyi kubbe yapanlar** bundan istifade edib, alehimizdeki iftiralarını çoklara inandırıacaklardı...

S â l i s e n : Beni merak etmeyiniz. Sizinle bir binada bulunmam, her zahmetimi ve sıkıntımı hiçe indirir. Zâten burada toplanmamızın çok cihetlerle ehemmiyeti var. Ve Hizmet-i İmaniyeeye faideleri çoktur. Hattâ bu defa, tetimme-i itirazdaki ehemmiyetli bazı Hakikatlar o altı makamata gidip, tam dikkatlerini celbedib hükümnü bir derece onlarda icra etmesi, bütün sıkıntılarını hiçe indirdi.

R â b i a n : mümkün olduğu kadar Nurlarla meşguliyet hem sıkıntıları izale eder, hem beş nevi İbadet sayılabilir.

H â m i s e n : Nur'un Dersleri vasıtasyyla, geçen musibet yüzden bire indi. Yoksa zemin ve zamanın nezaketi cihetile, baruta ateş atmak hükmünde o tek habbe kubbeler olacaktı. Hattâ resmî bir kısım memurlar demişler ki: "**Nur Dersini dinleyenler karışmadılar.**" Eğer umum Dersini dinleseydi, hiçbirşey olmazdı. Siz mümkün olduğu kadar ikiliğe meydan vermeyiniz. Hapis sıkıntısına başkası ilâve olmasın. Mahpuslar dahi Nurcular gibi Kardeş olsunlar, birbirinden küsmesinler.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık, Muhlis Kardeşlerim!

Bizler imkân dairesinde bütün kuvvetimizle Lem'a-i İhlas'ın Düs-turlarını ve hakikî İhlasın Sırrını mabeynimizde ve birbirimize karşı istimal etmek, vücub derecesine gelmiş. Kat'î haber aldım ki, üç aydan beri buradaki Has Kardeşleri birbirine karşı meşreb veya fikir ihtilafıyla bir soğukluk vermek için üç adam tayin edilmiş. Hem metin Nurcuları usandırmakla sarsmak ve nazik ve tahammülsüzleri evhamlandırmak ve Hizmet-i Nuriyeden vazgeçirmek için sebebsiz mahkememizi uzatıyorlar. **Sakın sakın!. Şimdiye kadar mabeyninizdeki**

fedakârane Uhuvvet ve samimane muhabbet sarsımasın. Bir zerre kadar olsa bile, bize büyük zarar olur. Çünkü pek az bir sarsıntı, Denizli'de (.....) gibi hocaları yabanileştirdi. **Bizler birbirimize - lüzum olsa- Ruhumuzu feda etmeye, Hizmet-i Kur'aniye ve İmaniye-mız iktiza ettiği halde, sıkıntından veya başka şeylerden gelen titizlikle hakikî Fedakârlar birbirine karşı küşmeğe değil, belki kemal-i mahviyet ve tevazu ve teslimiyetle kusuru kendine alır; muhabbetini, samimiyetini ziyadeleştirmeye çalıṣır.** Yoksa habbe kubbe olup tamir edilmeyecek bir zarar verebilir. Sizin ferasetinize havale edib kısa kesiyorum.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ehemmiyetli bir Manevî İhtara binaen size şimdilik bir-iki Vazife-i Nuriye var ki, bütün kuvvetinizle bu üçüncü **Medrese-i Yusufiye**'de musibetzede bîçare mahpuslar içinde ikilik ve garazkârane tarafçılık düşmemek için Nur Dersleriyle çalışmaktadır. Çünkü ihtilaftan ve garaz ve kin ve inaddan istifadeye çalışan, perde altında dehşetli müfsidler var. Madem bu hapis arkadaşlarımız çoğu lüzum olsa vatanına ve milletine ve ahababına fedakârane Ruhunu feda ettiren Kahramanlık damarını taşıyorlar. Elbette o civanmerdler, inadını ve garazını ve adavetini, milletin selâmeti ve bu hapis istirahati ve perde altında anarsılığe çabalayan bolşevizmi aşılanların ifsadlarından kurtulmak için, hiç menfaatı bulunmayan ve bu firtinalı zamanda zararı çok olan adavetini ve inadını feda etmeleri lâzımdır. Yoksa bu zamanda baruta ateş atmak gibi hem yüz bîçare mahpuslara, hem Nur'un masum Talebelerine, hem bu Afyon memleketine ehemmiyetli zahmetlere, sarsıntılarla, belki memlekete giren ecnebi komitesi parmaklarının ilişmesine bir vesile olur. Madem bizler onların hatırları için Kader-i İlahiyle buraya girdik ve bir kısmımız onların saadeti ve manevî rahatları için buradan çıkmak istemiyoruz ve istirahatımızı onlar için feda edib her sıkıntiya Sabır ve tahammül ediyoruz; elbette o yeni Kardeşlerimiz dahi Denizli mahpusları gibi, Kardeşliğimiz hatırlı için, **Şaban ve Ramazan** hürmetine birbirine küşmemek ve Kardeş olup barışmak lâzım ve elzemdir. Zâten biz ve ben, onları Nur Talebeleri dairesinde biliriz ve Dualarımıza girmiştir.

Said Nursî

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : إِنْ شَاءَ اللَّهُ الْخَيْرُ فِيمَا أَخْتَارَهُ اللَّهُ Sırriyla, mahkeme-mizin te'hirinde ve tahliye olan Kardeşlerimizin yine mahkeme gününde burada bulunmalarında büyük hayırlar var.

Evet Risale-i Nur'un mes'elesi; Âlem-i İslâmda, hususan bu memlekette külli bir ehemmiyeti bulunduğuundan böyle heyecanlı toplamlar ile umumun nazar-ı dikkatini Nur Hakikatlarına celbetmek lâzîmdir ki, ümidiımızın ve ihtiyatımızın ve gizlememizin ve muarızların küçültmelerinin fevkinde ve ihtiyarımızın haricinde böyle şâşa ile Risale-i Nur kendi Derslerini dost ve düşmana aşikâren veriyor. En mahrem Sırlarını en nâmahremlere çekinmeyerek gösteriyor. Madem Hakikat budur, biz küçükük sıkıntılarımızı kinin gibi bir acı ilâç bilip Sabır ve şükretmeliyiz, "Yâhu bu da geçer" demeliyiz.

S â n i y e n : Bu Medrese-i Yusufiye'nin nâzırına yazdım: Ben rusya'da esir iken, en evvel bolşevizm'in fırtınası hapishanelerden başladığı gibi, fransız ihtilâl-i kebiri dahi en evvel hapishanelerden ve tarihlerde serseri namıyla yâdedilen mahpuslardan çıkışmasına binaen; biz Nur Şakirdleri, hem Eskişehir, hem Denizli, hem burada mümkün oldukça mahpusların ıslahına çalıştık. Eskişehir ve Denizli'de tam faidesi görüldü. Burada daha ziyade faide olacak ki, bu nazik zaman ve zeminde Nur'un Dersleriyle geçen fırtınacık (Haşıye) yüzden bire indi. Yoksa ihtilaftan ve böyle hâdiselerden istifade eden ve fırsat bekleyen haricî muzır cereyanlar, o baruta ateş atıp bir yangın çıkacaktı.

Said Nursî

* * *

(Haşıye): Bu fırtına ise Afyon hapsinde bir isyan çıktı, hiç bir Nur Talebesi karışmadı.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz, Sıkıntıdan Usanıp Bizlerden Çekilmez Kardeşlerim!

Şimdi maddî, manevî bir sıkıntıdan nefsim sizin hesabınıza beni mahzun eylerken, birden Kalbe geldi ki; hem senin, hem buradaki Kardeşlerin tek birisiyle yakında görüşmek için bu zahmet ve meşakkatin başka surette on mislini çekseydiniz yine ucuz olurdu. **Hem Nur'un takvadarane ve riyazetkârane meşrebi, hem umuma ve en muhtaçlara hattâ muarızlara Ders vermek meslesi, hem dairesindeki Şahs-ı Manevîyi konuşturmak için eski zamanda Ehl-i Hakikatın senede hiç olmazsa bir-iki defa içtimaları ve sohbetleri gibi;** Nur Şakirdlerinin de, birkaç senede en müsaid olan Medrese-i Yusufiye'de bir defa toplantılarının lüzumu cihetinde bin sıkıntı ve meşakkat dahi olsa **hemmmiyeti yoktur.** Eski hapislerimizde birkaç zaîf Kardeşlerimizin usanıp Daire-i Nuriyeden çekinmeleri onlara pek büyük bir hasaret oldu ve Nurlara hiç zarar gelmedi. Onların yerine daha metin, daha muhlis Şakirdler meydana çıktılar. Madem dünyanın bu imtihanları geçicidir, çabuk giderler. Sevablarını, meyvelerini bizlere verirler. Biz de İnayet-i İlahiyyeye itimad edib Sabır içinde şükretmeliyiz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Son iki parçası ya eski harf veya makine harfiyle bera-yı malûmat gayr-ı resmî mahkeme reisine münasib gördüğünüz bir ciddî adamla verdiğiniz vakit ayrı bir pusula da ona yazınız ki; Said size teşekkür eder, der: "Pencereleri açtılar. Fakat hiçbir Kardeşim ve hizmetçilerime, yanına gelmeğe müddeiumumî müsaade vermiyor. Hem zâtınızdan çok rica eder ki, mahkemedede bulunan mu'cizatlî ve antika Kur'anını ona veriniz ki bu mübarek Aylarda okusun. O hârika Kur'anından üç cüz'ü Diyanet Riyaseti'ne nümune için göndermişti, tâ fotoğrafla tab'ına çalışınlar. Hem onun ile beraber Risale-i Nur'un mahkemedeki Mecmualardan birisini sizden istiyor ki, bu tecrid-i mutlakta ve yalnızlıktakı ve şiddetli sıkıntılarında mütalaasıyla bir medar-ı Tesellisi ve bir arkadaşı olsun. Zâten o Mecmular üç-dört mahkeme gördükleri ve ilişmedikleri gibi;

Hacıların şehadet ve müşahedeleriyle, o büyük Mecmuları hem Mekke-i Mükerreme'de, hem Medine-i Münevvere'de, hem Şam-ı Şerifte ve Haleb'de, hem Mısır Câmi-ül Ezher'indeki büyük Âlimler çok takdir ve tahsin edib hiç tenkid ve itiraz etmemişler.

Said Nursî

* * *

Aziz, Siddik Kardeşlerim!

Hizb-i Nur'den Feyzilerin yanında iki Nüsha var. Eğer onlara lüzum yoksa, birisi bana gönderilsin veya Mehmed Feyzi daha bir Nüshayı yazsın. Hem Ramazaniye Risalesi ve matbu' Âyet-ül Kübra burada bulunmak lâzımdır. Mabeyninizdeki gerginliği çabuk tamir ediniz. Sakın, sakın az bir inhiraf Nur Dairesine pek büyük zararı olacak. Sıkıntıdan gelen hislere kapılmayınız. Sobamın patlaması bu musibete işaret idi.

Said Nursî

* * *

Aziz, Siddik Kardeşlerim Hüsrev ve Mehmed Feyzi, Sabri!

Ben sizlere bütün kanaatimla itimad edib istirahat-ı kalble kabre girmek ve Nurların selâmetini size bırakmak bekliyordum ve hiç bir şey sizi birbirinden ayırmayacak biliyordum. Şimdi dehşetli bir plânla, Nur'un Erkânlarını birbirinden soğutmak için resmen bir iş'ar var. Madem sizler lüzum olsa birbirinize hayatınızı, Kuvvet-i Sadakatınız ve Nurlara şiddetli alâkanızın muktezası olarak feda edersiniz. Elbette gayet cüz'î ve geçici ve ehemmiyetsiz hissiyatınızı feda etmeye mükellefsiniz. Yoksa kat'iyyen bizlere bu sırada büyük zararlar olacağı gibi, Nur Dairesinden ayrılmak ihtimali var diye titriyorum. Üç günden beri hiç görmediğim bir sıkıntı beni tekrar sarsıyordu. Şimdi kat'iyyen bildim ki, göze bir saç düşmek gibi az bir nazlanmak sizin gibilerin mabeyninde Hayat-ı Nuriyemize bir bomba olur. Hattâ size bunu da haber vereyim: Geçen fırtına ile bizi alâkadâr göstermeye çok çalışılmış. Şimdi, mabeyninizde az bir yabanilık atmağa çabalıyorlar. Ben sizin hatırlınız için herbirinden on derece ziyade zahmet çektiğim halde, sizden hiç birinizin kusuruna bakmamağa karar verdim. Siz dahi, haklı ve haksız olsa benlik yapmamak, Üstadımız olan Şakirdlerin Şahs-1 Manevisi namına istiyorum. Eğer o acib yerde beraber bulunmaktan gizli parmaklar karışıyorlar, biriniz Tahirî'nin koğuşuna gidiniz.

Said Nursî

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Rica ederim, üçünüzün hakkında birbirinden ziyade gücenmeye ehemmiyet verdiğimden gücenmeyiniz. Çünkü Hüsrev'le Feyzi'de benim gibi İnsanlardan tevahhuş ve sıkılmak var. Hem birbirine bir derece meşrebce ayrırlar. Ve Sabri ise, akraba ve tarz-ı maişet cihetinde hayat-ı içtimaiye ile birkaç vecihle alâkadar ve ihtiyata mecburdur. İşte üçünüz bu ihtilaf-ı meslek ve meşreb haysiyetiyle o dağdağalı koğusta ve sıkıntılı kalabalık içinde her halde tam tahammül ve Sabır edemediğinizden ben telaş edib vesvese ediyorum. Çünkü pek az bir muhalefet, bu sırada pek zararı var.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim, Bu Medrese-i Yusufiye'de Ders Arkadaşlarım!

Bu gelen gece olan **Leyle-i Berat**, bütün senede bir kudsî çekirdek hükmünde ve Mukadderat-ı Beşeriyenin programı nev'inden olması cihetile Leyle-i Kadr'in Kudsiyetindedir. Herbir Hasenenin **Leyle-i Kadir**'de otuzbin olduğu gibi, bu Leyle-i Berat'ta herbir Amel-i Sâlihin ve herbir Harf-i Kur'anın Sevabı yirmibine çıkar. Sair vakitte on ise, Şuhur-u Selâsedeye yüze ve bine çıkar. Ve bu kudsî Leyali-i Meşhurede onbinler, yirmibin veya otuzbinlere çıkar. Bu Geceler, elli senelik bir İbadet hükmüne geçebilir. Onun için elden geldiği kadar Kur'anla ve İstigfar ve Salavatla meşgul olmak büyük bir kârdır.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا سَلَّمُوكُمُ اللَّهُ فِي الدَّارِينَ

Elli senelik bir manevî İbadet ömrünü Ehl-i İmana kazandıabilen Leyle-i Beratınızı Ruh-u Canımızla tebrik ederiz. Herbiriniz, Şirket-i Maneviye Sırriyla ve Tesanûd-ü Manevî Feyziyle kırk bin lisânla Tesbih eden bazı Melekler gibi.. herbir hâlis, muhlis Nur Şakirdlerini kırkbin

dil ile istigfar ve İbadet etmiş gibi Rahmet-i İlahiyeden kanaat-ı tâmme ile ümid ediyoruz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Evvelâ: Bid'akâr bazı hocaların telkinatıyla iddianamede, İslâm deccalı ve müteaddid birkaç deccalın gelmesini kabul etmiyor gibi Beşinci Şua'in bir mes'elesine itiraz etmişler. Buna cevaben gayet parlak kat'î bir Mu'cize-i Nebeviyeyi (A.S.M.) gösteren bu Hadîs-i sahihte:

لَنْ تَزَالَ الْخِلَافَةُ فِي وِلْدِ عَمِّ صَنُوِّ أَبِي الْعَبَّاسِ حَتَّى يُسَلِّمُهَا إِلَى الدَّجَّالِ

Yani: "Benim amcam, pederimin Kardeşi Abbas'ın veledinde Hilafet-i İslâmiye devam edecek. Tâ deccal'a, o Hilafeti yani sultanat-ı Hilafet deccal'ın muhrib eline geçecek." Yani, uzun zaman beşyüz sene kadar Hilafet-i Abbasiye vücuda gelecek, devam edecek. Sonra cengiz, hülâgu denilen üç deccaldan birisi o Sultanat-ı Hilafeti mahvedecek; deccalane, İslâm içinde hükümet sürecek. Demek İslâm içinde müteaddid Hadîslerde üç deccal geleceğine zahir bir delildir. Bu Hadîsteki İhbar-ı Gaybî, kat'î iki Mu'cizedir:

Biri; Hilafet-i Abbasiye vücuda gelecek, beşyüz sene devam edecek.

İkincisi de, sonunda en zalm ve tahribci cengiz ve hülâgu namındaki bir deccal eliyle inkıraz bulacak. Acaba Kütüb-ü Hadîsiyede Kur'ana, Şearî-i İslâm'a aid hattâ cüz'î şeyleri de haber veren Sahib-i Şeriat, hiç mümkün müdür ki bu zamanımızdaki pek acib hâdisattan haber vermesin? Hem hiç mümkün müdür ki, bu acib hâdisatta Kur'ana Sebatkârane -geniş bir sahada, en acib bir zamanda, en ağır şerait altında- hizmet eden ve o hizmetin semerelerini dost ve düşmanları tasdik eden Risale-i Nur Şakird-lerine işaretleri bulunmasın.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

وَضُرْبَتْ عَلَيْهِمُ الدِّلْلَةُ وَالْمَسْكَنَةُ

[Âyet-i Celilesinin bir Nüktesi.]

Aziz Nur Kumandanı ve Kur'anın Hâdimi Kardeşim Re'fet Bey!

Yahudi milleti hubb-u hayat ve dünyaperestlikte ifrat ettikleri için her asırda zillet ve meskenet tokadını yemeğe müstehak olmuşlar. Fakat bu Filistin mes'elesinde, hubb-u hayat ve dünyaperestlik hissi değil, belki Enbiya-i Benî İsrailiyenin mezaristanı olan Filistin o eski Peygamberlerin kendi milliyetlerinden bulunması cihetiyile bir cihette bir ehemmiyetli hiss-i millî ve dinî olmasından çabuk tokat yemiyorlar. Yoksa koca Arabistan'da az bir zümre hiç dayanamayacaktı, çabuk meskenete girecekti.

Said Nursî

* * *

S U A L : Küre-i Arz'ın kürevî olduğuna dair bir Âyet var mı ve hangi Surededir? Müstevî veya kürevî olduğunda tereddüdüm vardır. Her hükümetin bulunduğu arazi deniz ortasındadır. Bu denizlerin etrafını muhafazakâr neler var? Lütfen beyanını rica eder, ellerinizden öperim.

Emirdağlı Ali Hoca

Risale-i Nur bu çeşit mesaili halletermiş. Küreviyet-i Arz Ülema-i İslâmca kabul edilmiş, Dine muhalefeti yok. Âyetteki satîh demesi, kürevî olmadığına delalet etmiyor. Müctehidlerce "istikbal-i kible" Namazda şart olması ve şart ise bütün erkânda bulunması Sırriyla, Secde ve rükû'da istikbal-i kible lâzım geliyor. Bu ise yerin, zeminin küreviyeti ile ve şer'an kible Kâ'be-i Mükerreme'nin üstü tâ Arşa kadar ve altı ferşe kadar bir Amud-u Nurani olması, küreviyetle istikbal, erkânda bulunabilir.

Said Nursî

* * *

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَّكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Mübarek Ramazan-ı Şerifinizi bütün Ruh u Canımızla tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak bu Ramazan-ı Şerifin Leyle-i Kadrini umumunuza bin aydan hayırlı eylesin, **آمين**. Ve seksen sene bir ömrü makbul hükmünde hakkınızda kabul eylesin, **آمين**.

Sâniyen: Bayrama kadar burada kalmamızın bizlere çok faidesi ve Hayrı olduğuna kanaatim var. Şimdi tahliye olsaydık, bu Medrese-i Yusufiye'deki Hayırlardan mahrum kaldığımız gibi, sîrf uhrevî olan Ramazan-ı Şerifi; dünya meşgaleleriyle huzur-u manevîmizi haleldar edecekti.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ الْخَيْرُ فِيمَا اخْتَارَهُ اللَّهُ Sırriyla bunda da hayırlı büyük sevinçler olacak. Mahkemedede siz de anladınız ki, hattâ Kanunlarıyla da hiçbir cihetle bizi mahkûm edemediklerinden, ehemmiyetsiz, sinek kanadı kadar Kanunla teması olmayan cüz'î mektubların cüz'î hususiyatı gibi cüz'î şeyleri medar-ı bahsedib büyük ve külli Mesail-i Nuriyeye ilişmeye çare bulamadılar. Hem gayet külli ve geniş Nur Talebeleri ve Risale-i Nur'un bedeline yalnız şahsimi çürütmek ve ehemmiyetten iskat etmek bizim için büyük bir maslahattır ki, Risale-i Nur ve talebelerine Kader-i İlahî ılıstırmıyor. Yalnız benim şahsimla meşgul eder. Ben de size, bütün dostlarımı beyan ediyorum ki: **Bütün Ruh u Canımla hattâ nefsi emmaremle beraber Risale-i Nur'un ve sizlerin Selâmetine, şahsına gelen bütün zahmetleri manevî sevinç ve memnuniyetle kabul ediyorum. Cennet ucuz olmadığı gibi.. Cehennem de lüzumsuz değil. Dünya ve zahmetleri fâni ve çabuk geçici olduğu gibi, bize gizli düşmanlarımızdan gelen zulüm de Mahkeme-i Kübrada ve kısmen de dünyada yüz derece ziyade intikamımız alınacağından, hiddet yerinde onlara teessüf ediyoruz.** Madem Hakikat budur. Telaşsız ve ihtiyat içinde kemal-i sabır ve şükürle, hakkımızda cereyan eden Kaza ve Kader-i İlahî ve bizi himaye eden İnayet-i İlahiyeye karşı Teslim ve Tevekkülle ve buradaki Kardeşlerimizle de hâlisane ve teselliğârane ve samimane ve mütesanidane hakikî bir ülfet ve muhabbet ve sohbetle

Ramazan-ı Şerifte Hayrı birden bine çıkan Evradlarımıza meşgul olup ilmî Derslerimizle bu căz'i, geçici sıkıntılara ehemmiyet vermemeye çalışmak büyük bir bahtiyarlıktır. Ve Nur'un pek ehemmiyetli bu imtihanındaki tesirli Dersleri ve muarızlara kendini okutturması, ehemmiyetli bir Fütuhat-ı Nuriyedir.

Haşıye: Bazı Kardeşlerimizin lüzumsuz talebeliğini inkâr, hususan (.....) eskide ehemmiyetli kendi Hizmet-i Nuriyelerini lüzumsuz setretmeleri gerçi çirkin, fakat onların sâbık hizmetleri için afvedib gücenmemeliyiz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Rivayat-ı Sahiha ile "Leyle-i Kadr'i nîsf-ı âhirde, hususan aşr-ı âhirde arayınız." Ferman etmesiyle, bu gelecek Geceler, seksen küsur sene bir İbadet ömrünü kazandıran Leyle-i Kadr'in gelecek gecelerde ihtimali pek kavî olmasından istifadeye çalışmak, böyle Sevablî yerlerde bir saadettir.

Sâniyen: "Kadere İman eden gam ve hüzünden emin olur" Sırriyla, "Herşeyin güzel cihetine bakınız" Kaidesinin Sırriyla,

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَبَعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَيْهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

gayet kısacık bir meali: "Sözleri dinleyip en güzeline tâbi' olup fenasına bakmayanlar, Hidayet-i İlahiyeye mazhar Akıl sahibi onlardır" meaninde. Bizler için şimdi herşeyin iyi tarafına ve güzel cihetine

ve ferah verecek vechine bakmak lâzımdır ki manasız, lüzumsuz, zararlı, sıkıntılı, çirkin, geçici haller nazar-ı dikkatimizi celbedib Kalbimizi meşgul etmesin. Sekizinci Söz'de bir bahçeye iki adam, biri çıkar biri giriyor. Bahtiyarı bahçedeki çiçeklere, güzel şeylere bakar, safâ ile istirahat eder. Diğer bedbaht, temizlemek elinden gelmediği halde çirkin, pis şeylere hasr-ı nazar eder, midesini bulandırır. İstirahata bedel sıkıntı çeker, çıkar gider. Şimdi hayat-ı içtimaiye-i beşeriyyenin sahhaları, hususan Yusufiye Medresesi bir bahçe hükmündedir. Hem çirkin, hem güzel, hem kederli, hem ferahlı şeyler beraber bulunur. Âkıl odur ki; ferahlı ve güzel şeylerle meşgul olup, çirkin, sıkıntılı şeylere ehemmiyet vermez, şekva ve merak yerinde şükreder, sevinir.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Yarın gece Leyle-i Kadir olmak ihtimali çok kuvvetli olmasından bir kısım Müctehidler o Geceye Leyle-i Kadr'i tâhsis etmişler.

Hakikî olmasa da, madem Ümmet o Geceye o nazarla bakıyor. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ*
hakikî hükmünde kabule mazhar olur.

S â n i y e n : Sarsıntılı olan altıncıdaki Kardeşlerimizin istirahatlarını merak ediyorum. Bir parmak hariçten hapse, hususan altıncıya karışıyor, oradaki Kardeşlerimiz dikkat ve ihtiyat edib hiç bir şeye karışmasınlar.

S â l i s e n : Avukata, reise okutmak için parçayı gönderdiniz mi? Hem Halil Hilmi, vahdet-i mes'ele itibariyle yalnız Sabri'nin değil, belki umumumuzun avukatıdır. Ben bu nazarla ona bakıyorum. Şimdi umumumuzun hesabına birinci avukatımıza tam yardım etsin.

R â b i a n : Taşköprülü Sadık Bey'in Mukaddemesini istinsah için Sabri'ye vermiştim. Eğer yazılmışsa, tashihten geçen parça ona gönderilecek. Yeni yazılan bir sureti bana gönderilsin. Hem Sadık'in manzumecigi yanında bir sureti var, sizde yoksa göndereceğim.

Said Nursî

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Hem sizin, hem hapisteki arkadaşlarınızın bayramınızı tebrik ederiz. Siz ile bayramlaşanı, aynen benimle bayramlaşmış gibi kabul ediyorum ve umumuyla bizzât Bayram ziyaretini yapmışım gibi biliniz, bildiriniz.

S â n i y e n : Sebebsiz kalın demir sobamın parçalanmasıyla verdiği haber ve biz dahi o işareteye binaen tam bir ihtiyat ve temkinle geçen firtınacık, yüzden bire indi, barut ateş almadı. Şimdi yine, sebebsiz mataramın acib bir tarzda küçük parçalara inkısam etmesi, bize tekrar tam bir temkine ve tahammüle ve ihtiyata sarılmamızın lüzumunu haber veriyor. Aldığım manevî bir ihtarla, gizli münafiklar, dindarlara karşı namzsız sefahetçileri ve mürted komünistleri istimal etmek istiyorlar, hattâ parmaklarını buraya da sokmuşlar.

(Bir Haşıyecik): Dün kalbimde bir ferah ve sevinç vardı. Birden baktım, Nurs'taki Kardeşim, Nurs'un balını bir matara içinde sekiz ay evvel bana, Emirdağ'na göndermişti. Dün de Emirdağ'ndan bana geldi. Aman bana çabuk getirin dedim. Bekledim, gelmedi.. O sevinç, bir hiddete döndü. Yüz matara kadar yanında kıymetli bulunan o ballı matarayı yabani ellere verip çarşıya gönderilmesi sebeb olup, o matara da birdenbire kırıldı. Kırksekiz seneden beri görmedigim Nurs köyümün, meskat-i re'simin bir teberrükü olan o tatlıdan, Bayram tatlısı olarak herbir Kardeşim bir parçacığını tatsın diye bir miktar gönderdim.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz Kardeşlerim!

Sizi Ruh u Canımla tebrik ederim ki, çabuk yaramızı tedavi ettiniz. Ben de bu gece şifadan tam ferahlandım. Zâten "**Medreset-üz Zehra'**" tevessü' edib, hakikî İhlas ve tam fedakârane terk-i enaniyeti ve tevazu-u tâmmî Daire-i Nur'da aşılıyor, neşreder. Elbette gayet cüz'î ve muvakkat hassasiyet ve titizlik ve nazlanmak, o kuvvetli Dersini ve Uhuvvet alâkasını bozamaz ve İhlas Lem'ası bu noktada mükemmel nâsihtir. Şimdi en ziyade bizi ve Nurları vurmak ve sarsmak için en fena plân, Nur Talebelerini birbirinden soğutmak ve usandırmak ve meşreb ve fikir cihetinde birbirinden ayırmaktır. Gerçi gayet cüz'î bir nazlanmak oldu. Fakat göze bir saç

düşse başa düşen bir taş kadar incitir ki, büyük bir hâdise hükmünde mataram haber verdi. Merhum Hâfız Ali'nin (R.H.) küçükük böyle bir halden, vefatından bir parça evvel şekvası, o vakitten beri belki yüz defa hatırlıma gelip beni müteessir etmiş.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Talebelerin itiraznamelerini müdüre vermedim. Dedim: Diyanet Riyaseti'ne ve bize Risalelerimizle beraet veren Ankara'nın Ağır Ceza dairesine -itiraznamemin âhiriyle beraber- göndermek istiyoruz. Hem Hata-Savab Cedveli de o iki makama, fakat mahrem yalnız bera-yı malumat olarak göndermek münasibse. Dedi: "**Münasibdir.**" Şimdi siz avukata deyiniz. Birkaç Nüsha Talebelerin itiraznamelerinin ve cedvelin iki Nüsha çıkarsın.

Hem Diyanet Riyasetine yazınız ki: Ulûm-u Diniye Ehlini himaye etmek Vazife-i Zaruriyenizi Said ve arkadaşlar hakkında bu defa Afyon'a gönderdiğiniz raporla mükemmel yaptığınızdan, hem mazlum Said, hem masum arkadaşları dairene çok müteşekkir ve fevkâlâde minnetdar oldular. Zâten mes'elemiz dinî ve ilmî olmasından, her daireden ve adliye ve zabıtadan evvel Diyanet Dairesi alâkadardır. Onun için hem Denizli'de, hem Afyon'da en evvel o dairelere müracaat edib şekvamızı oradaki Âlimlere yazdık. Bu mealde bir başlık yazınız.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşim Re'fet Bey!

Kur'an-ı Azîmüssan'ın Hürmetine ve Alâka-i Kur'anîyenizin Hakkına ve Nurlar ile yirmi sene zarfında İmana Hizmetiniz Şerefine, çabuk bu dehşetli, zahren küçükük fakat vaziyetimizin nezaketine binaen pek elîm ve feci' ve bizi mahva çalışan gizli münafıklara büyük bir yardım olan birbirinden küsmekten ve baruta ateş atmak hükmündeki güçenmekten vazgeçiniz ve geçiriniz. Yoksa bir dirhem şahsî Hak yüzünden, bizlere ve Hizmet-i Kur'anîyeye ve İmaniyyeye yüz batman zarar gelmesi -şimdilik- ihtimali pek kavîdir. **Sizi kasemle**

temin ederim ki; biriniz bana en büyük bir hakaret yapsa ve şahsimin haysiyetini bütün bütün kırsa, fakat Hizmet-i Kur'aniye ve İmankiye ve Nuriyeden vazgeçmezse ben onu Helâl ederim, barışırım, gücenmeye çalışırım. Madem cüzî bir yabanılıkten düşmanlarımız istifadeye çalışıklarını biliyorsunuz, çabuk barışınız. Manasız, çok zararlı nazlanmaktan vazgeçiniz. Yoksa bir kısmımız Şemsi, Şefik, Tevfik gibi; muarızlara sureten iltihak edib, Hizmet-i İmaniyemize büyük bir zarar ve noksaniyet olacak. Madem İnayet-i İlahiye şimdîye kadar bir zayıata bedel çokları o sistemde vermiş. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** yine imdadımıza yetişir.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Müdüür, Âyet-ül Kübra ve Rehber'i çok beğenmiş. Şimdi Asâ-yı Musa ve Zülfikar'ı istiyor. Ben de söz verdim "Sana getiriceğim." Eğer burada Afyon'da varsa; bir Asâ-yı Musa, bir Zülfikar (ciltli, büyük) bir Rehber, bir Âyet-ül Kübra ısmarlayınız.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Bu raporun neticesi aynen Denizli'dekinin aynıdır. Bizi medar-ı ittiham noktalardan tebrie etmek içinde onlara hoş görünmek ve Nurcu olmadıklarını göstermek fikriyle, Vehhabîlik damarıyla, bir parça ilmî tenkidîyle hücum etmişler. Tahminimce bu rapor iddianameden evvel buraya gelmiş ki, bazı noktaları iddianame ondan almış. Öyle ise, cedvelimiz onlara dahi tam cevabdır. Siz nasıl bilirsiniz? Hem yeni cevabımız nasıldır, iyi midir? Pek acele ve perişan bir halde yazdım.

S â n i y e n : Şimdîye kadar zahiren bizim şahıslarımızla ve cem'iyet ve Tarîkat ve cüzî bazı hususî Mektublar ile bizimle meşgul oluyordular. Şimdi **Siracunnur, Hükümat-ı Sitte**'nin müsaderesiyle ve

ehl-i vukufun Nurlara nazarı çevirmeleriyle ve gizli düşmanlarımızın desiseleriyle bu vatanın bir medar-ı rahatı olan Risale-i Nur'a bir nevi hûcüm olmasından; şimdîye kadar çok defa olduğu gibi, aynen bu memlekete bu hûcumun aynı zamanında hem iki şiddetli zelzele -ki ben o bahsi yazarken- geldi. Beni tasdik edib, "yazıyla lüzum yok" dedi. Ben de daha yazmadım. Bugün de iştittim ki, harb korkusu başlamış. Ben de buranın âmirine dedim: Şimdîye kadar ne vakit Nurlara hûcüm edilse, ya zemin hiddet eder veya harb korkusu başlar. Tesadüf ihtimali kalmayacak derecede çok hâdiseleri gördük ve mahkemelere dahi gösterildi. Demek bugünlerde, bilmediğim halde Nurlar hakkında şiddetli telaşım ve ehl-i vukufun hasudane tenkidleri ve Nur'un bir mühim Mecmuasının müsa-deresi, Sadaka-i Makbûle mahiyetinde musibetlerin def'ine bir vesile olan Siracunnur tesettür perdesinin altına girdi, zelzele ve harb korkusu başladı.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Merak etmeyiniz, biz İnayet altındayız. Zahiren zahmetler altında Rahmetler var. Ehl-i vukufu mecbur etmişler ki, bir parçasını çürütsünler. Elbette onların Kalbleri Nurcu olmuş.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

**Aziz, Sıddık, Sarsılmaz, Telaş Etmez, Âhireti Bırakıp Fâni Dün-
yaya Dönmez Kardeşlerim!**

Bir parça daha burada kalmaktan, mes'elemizi bir derece genişlen-
dirmek istemelerinden mahzun olmayınız. Bilakis benim gibi memnun
olunuz. **Madem ömür durmuyor, zevale koşuyor. Böyle çilehanede,
uhrevî meyveleriyle bâkileşiyor. Hem Nur'un Ders dairesi genişliyor.**

Meselâ; ehl-i vukufun hocaları, tam dikkatle Siracunnur'u okumağa mecbur oluyorlar. Hem bu sırada çıkmamızla, bir-iki cihetle Hizmet-i İmaniyeze bir noksan gelmek ihtimali var. Ben sizlerden şahsen çok ziyade sıkıntı çektiğim halde çıkmak istemiyorum. Siz de mümkün olduğu kadar Sabır ve Tahammüle ve bu tarzı hayatı alışmağa ve Nurları yazmak ve okumaktan Teselli ve ferah bulmağa çalışınız.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Yanında bulunan yeni harfle Müdafaatın âhirindeki cedvelden iki tanesini, ehl-i vukufa cevabla beraber Diyanet Riyasetine ve Ankara'nın Ağır Ceza Mahkemesine göndermek için lüzum varsa size göndereceğim. Hem ehl-i vukufa cevabın bir sureti buradaki mahkemeye verilsin.

Sâniyen: Mes'elemizi genişlettirmeleri Hayırdır. Şimdiye kadar kıymetini düşürmek fikriyle zahren küçük, ehemmiyetsiz gösterip gizli çok ehemmiyet veriyordular. Şimdi bu vaziyet, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Hizmet-i İmaniye ve Kur'anîye daha ziyade hayırlı ve faideli olacak.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Bu sene serbest olsaydı belki bir kışmımız Hacca gidecekti. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bu niyetimiz bilfiil gitmiş gibi kabul olup, bu sıkıntılı halimizde Hizmet-i İmaniye ve Nuriyemiz öyle büyük bir Hac Sevabını verecek.

Sâniyen: "Risale-i Nur Kur'anın çok kuvvetli, hakikî bir Tefsiridir" tekrar ile dediğimizden, bazı dikkatsizler tam manasını bilemediğinden bir Hakikati beyan etmeye bir ihtar aldım. O Hakikat şudur:

Tefsir iki kısımdır:

B i r i s i : Malûm Tefsirlerdir ki, Kur'an'ın İbaresini ve Kelime ve Cümlelerinin Manalarını beyan ve izah ve isbat ederler.

İ k i n c i k i s i m T e f s i r i s e : Kur'anın İmanî olan Hakikatlarını kuvvetli Huccetlerle beyan ve isbat ve izah etmektir. Bu kısmın pekçok ehemmiyeti var. Zahir malûm Tefsirler, bu kısmını bazan mücâmel bir tarzda dercediyorlar. Fakat **Risale-i Nur; doğrudan doğruya bu ikinci kısmını esas tutmuş, emsalsiz bir tarzda muannid feylesofları susturan bir manevî Tefsirdir.**

S â l i s e n : Sabahleyin birşey yazacaktım, kaldı. Şimdi aynı mes'ele çıktı, kâtib Sâlim Bey izin verdi. Yarın Heyet-i Vekile'ye bir istida yazmak için Hüsrev ve Tahirî yanına gelsinler.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Acaba ortalıkta en ziyade zararlı biz ve Nurlar mıdır ki, her muharrir serbest yazıyor ve her sınıf müdahalesiz toplanma yapıyor. Halbuki Din terbiyesi olmasa, Müslümanlarda istibdad-ı mutlak ve rüşvet-i mutlakadan başka çare olamaz. Çünkü nasıl bir Müslüman, şimdîye kadar hakikî yahudi ve nasrani olmaz belki dinsiz olur, bütün bütün bozulur. Öyle de bir Müslüman, bolşevik olamaz. Belki anarşist olur, daha istibdad-ı mutlaktan başka idare edilmez. Biz Nur Talebeleri hem idareye, hem asayışe, hem vatan ve milletin Saadetine çalışıyoruz. Karşımızdaki dinsiz anarşist ve millet ve vatan düşmanlarıdır. Hükûmet için bize ilişmek değil, tam himaye ve yardım etmek elzemdir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Re'fet, Edhem ve Çalışkanlar ve Burhan gibi Nur

Naşırlerini tahliye etmeleri gösteriyor ki, Nurların İntişarı yasak değil ve mahkeme ilişemiyor. Hem cem'iyetçilik bulunmadığına bir karar alâmetidir. Hem mes'elemizi uzatmada, Nurlara nazar-ı dikkati geniş bir dairede celbetmesinden, onları okumasına bir umumî davet ve resmî bir ilânat hükmünde işten müştakların okumak heveslerini tahrik ettiğinden, sıkıntımızdan, zarardan yüz derece ziyade bize ve Ehl-i İmana menfaatlere vesiledir. Zâten bu zamanda, en geniş daire-i zeminde, en dehşetli ve küllî bir hûcumda tecavüz eden dalalet ordularına karşı böyle kudsî bir Ders, bu suretle atom bombası gibi **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** tesirini göstermeğe bir işarettir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim Re'fet, Mehmed Feyzi, Sabri!

Ben şiddetli bir işaret ve manevî bir ihtarla sizin üçünüzden Risale-i Nur'un hatırı ve bu Bayramın hürmeti ve eski hukukumuzun hakkı için çok rica ederim ki, dehşetli yeni bir yaramızın tedavisine çalışınız. Çünkü gizli düşmanlarımız iki plâni takib edib.. biri beni ihanetlerle çürütmek; ikincisi, mabeynimize bir soğukluk vermektir. Başta Hüsrev aleyhinde bir tenkid ve itiraz ve gücenmek ile bizi birbirimizden ayırmaktır. Ben size ilân ederim ki; Hüsrev'in bin kusuru olsa ben Onun aleyhinde bulunmaktan korkarım. Çünkü şimdî Onun aleyhinde bulunmak, doğrudan doğruya Risale-i Nur aleyhinde ve benim aleyhimde ve bizi perişan edenlerin lehinde bir azîm hiyanettir ki, benim sobamın parçalanması gibi acib, sebebsiz bir hâdise başıma geldi. Ve bana yapılan bu son işkence dahi, bu manasız ve çok zararlı tesanüdsüzlüğünüzden geldiğine kanaatim var. Dehşetli bir parmak buraya, hususan altıncıya karışıyor. **Beni bu Bayramında ağlatmayınız, çabuk kalben tam barışınız.**

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben bugün yalnız iki-üç Kardeşimizin tahliyelerini isterdim. Fakat

hakkımızdaki İnayet-i İlahiye onların menfaati için geri bıraktı. Ve yirmi gün kadar, bizim bu vaziyetimiz lâzım ve elzemdir. Çünkü bu Bayramda beraber bulunmamız hem bize, hem Nurlara, hem Hizmetimize, hem manevî ve maddî istirahatımıza ve Hacıların Dualarından tam bir hisse almamıza ve Ankara'ya gönderilen Risale-i Nur'un müsadereden kurtulmasına ve bizim mazlumiyetimize acıyi Nurlara sarılanların çoğalmasına ve hazır büyük hatalara rıza ile vatan ve millet ve din hainlerine dehalet etmediğimize bir hüccet olması lâzımdı.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ehl-i vukufun insafsızca ve hatalı ve haksız tenkidleri, Vehhabilik damarıyla İmam-ı Ali'nin (Radîyallâhü Anhü) Nurlarla ciddî alâkasını ve takdirini çekemeyerek ve geçen sene Zemzem suyunu döktüren ve bu sene Haccı men'eden evhamın tesiri altında o yanlış ve hasudane itirazları **Beşinci Şua'**a etmişler. Bu sırada, böyle evhamlı ve telaşlı bir zamanda, bizim için en selâmetli yer hapistir. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ Nurlar, hem kendimizin, hem kendilerinin serbestiyetini kazandıracaklar.** Madem emsalsiz bir tarzda, çok ağır şerait altında, pek çok muarızlar karşısında bu derece Nurlar kendilerini okutturuyorlar.. Talebelerini hapiste çeşit çeşit suretlerde çalıştırıyor, perişanlığılarına İnayet-i İlahiye ile meydan vermiyorlar; biz bu dereceye kanaat edib şekva yerinde şükretmekle mükellefiz. Benim bütün şiddetli sıkıntırlara karşı tahammülüm bu kanaattan geliyor. Vazife-i İlahiyeye karışmam.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, sıddık Kardeşlerim!

Bu iki Nüshanın biri benimdir, biri müdüründür. Başta benim hattımla yazısı bulunan Nüshaya göre müdürün Nüshasını tashih

ediniz. Ben bu defa Âyet-ül Kübra'yı mütalaa ederken, İkinci Makamını - âhire kadar- ve âhirdeki manevî muhavereyi pekçok ehemmiyetli gördüm ve çok istifade ettim. Sizin istifadeniz için biri okusun, biri dinlesin. Tashihle beraber muattal kalmasınlar, ikişer Kardeşlerimiz mütalaa etsinler.

S â n i y e n : Bana aid **Onuncu Söz** ve buradaki Mektublar defteri ve saire zayı' olmasın ve muattal kalmasın. Ben nezaretini Ceylan'a bırakmıştım.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ben şimdi Celcelutiye'yi okurken, **بِحَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ نُونٍ وَسَائِلٍ** Cümle-
sinde Risale-i Kader'e işaret eden yirmialtıncı mertebede, **ثُمَّ نُونٌ** Suresi
Kader Sözüyle münasebeti nedir, Kalbime gelmesi ânında ihtar edildi.. O
Surenin başını okurken gördüm ki, **نَ وَالْقَلْمَ وَمَا يَسْطُرُونَ** Âyeti bütün
Kalemelerin ve Tastır ve Kitabların aslı, esası, ezelî me'hazı ve Sermedî
Üstadı Kaderin Kalemi ve Nur ve İlml-i Ezelînin Nuruna işaret eden **نَ**
kelimesidir. Demek **وَالذَّارِيَاتِ** Zerrat Risalesi'ne işaretti gibi kuvvetli bir
münasebetle, **نَ** Kelimesi **Risale-i Kader**'e kuvvetli işaretle bakar.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz Kardeşlerim!

E v v e l â : الْخَيْرُ فِيمَا اخْتَارَهُ اللَّهُ Sırrınca mes'elemizin te'hirinde

Hayır var. Kalbim ve Nurların serbestiyeti öyle istiyordu. **Siz hem birbirinizi Teselli, hem Kuvve-i Maneviyeyi takviye, hem tatlı sohbetle Müzakere-i İlmiye, hem Nurların yazması ve mütalaalarıyla bu geçici zahmetin noktasını siler Rahmet yapmağa, bu fâni saatleri bâki saatlere çevirmeye muvaffak olursunuz إِنْ شَاءَ اللَّهُ.**

S â n i y e n : Madem Bayramlaşmamız mahkemenin muvakkat hapis menzilinde oldu, ben de Bayram tatlısı olarak; Konya Kahramanı Zübeyr'in bana getirdiği Zemzem ile **Nurs** Karyesi'nin bence çok manidar balını gönderdim. Siz bal matarasına su koyun, karıştırınız. Sonra Zemzemi içine bırakınız, kemal-i âfiyetleiniz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Ehemmiyetli bir taraftan, ehemmiyetli ve manidar bir sual edilmiş. Bana sordular ki: "Sizin cem'iyet olmadığınız, üç mahkeme o cihette beraet vermesiyle ve yirmi seneden beri tarassud ve nezaret eden altı vilayetin o noktadan ilişmemeleriyle tahakkuk ettiği halde, Nurcularda öyle hârika bir alâka var ki hiç bir cem'iyyette, hiçbir komitede yoktur. Bu müşkili halletmenizi isteriz." dediler.

Ben de cevaben dedim ki: Evet Nurcular cem'iyet memiyet, hususan siyâsi ve dünyevî ve menfî ve şahsî ve cemaatî menfaat için teşekkür eden cem'iyet ve komite değeriler ve olamazlar. Fakat bu vatanın eski Kahramanları kemal-i sevinçle Şehadet mertebesini kazanmak için Ruhlarını feda eden milyonlar İslâm Fedailерinin ahfadları, oğulları ve kızları, o Fedailik damarından ırsiyet almışlar

ki, bu hârika alâkayı gösterip Denizli Mahkemesinde bu âciz bîçare Kardeşlerine bu gelen Cümleyi onlar hesabına söylettirdiler:

"**MİLYONLAR KAHRAMAN BAŞLAR FEDA OLDUKLARI BİR HAKİKATA BAŞIMIZ DAHİ FEDA OLSUN**" diye onlar namına söylemiş, mahkemeyi hayret ve takdirle susturmuş. Demek Nurcularda hakikî, hâlis, sîrf Rıza-yı İlahî için ve müsbet ve uhrevî Fedailer var ki; mason ve komünist ve ifsad ve zendeka ve ilhad ve taşnak gibi dehşetli komiteler o Nurculara çare bulamayıp hükûmeti, adliyeyi aldatarak lastikli kanunlar ile Onları kırmak ve dağıtmak istiyorlar. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**
bir halt edemezler. Belki Nur'un ve İmanın Fedailerini çoğaltmağa sebebiyet verecekler.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Dünkü suale benzer, kırk sene evvel olmuş bir sual ve cevabı size hikâye edeceğim. O eski zamanda, **Eski Said'in** Talebeleri Üstadlarıyla şiddet-i alâkaları, Fedailik derecesine geldiğinden, **Van, Bitlis** tarafında ermeni komitesi, taşnak fedaileri çok faaliyyette bulunmasıyla **Eski Said** onlara karşı duruyordu, bir derece susturuyordu. Kendi Talebelerine mavzer tüfekleri bulup Medresesi bir vakit asker kışlası gibi silâhlar, Kitablarla beraber bulunduğu vakit, bir asker feriki geldi, gördü dedi: "**Bu Medrese değil, kuşladır.**" Bitlis hâdisesi münasebetiyle evhama düştü, emretti: "**Onun silâhlarını alınız.**" Bizden ellerine geçen onbeş mavzerimizi aldılar. Bir-iki ay sonra harb-i umumî patladı. Ben tüfeklerimi geri aldım. Her ne ise...

Bu haller münasebetiyle benden sordular ki: "**Dehşetli fedaileri bulunan ermeni komitesi sizden korkuyorlar ki; siz Van'da Erek Dağı'na çıktığınız zaman, fedailer sizden çekinip dağılıyorlar, başka yere gidiyorlar. Acaba sizde ne kuvvet var ki öyle oluyor?**"

Ben de cevaben diyordum: "**Madem fâni dünya hayatı, küçükük ve menfi milliyetin muvakkat menfaati ve selâmeti için bu hârika fedakârlığı yapan ermeni fedaileri karşımızda görünürler. Elbette**

Hayat-ı Bâkiyeye ve pek büyük İslâm Milliyet-i Kudsiyesinin müsbet menfaatlerine çalışan ve "Ecel birdir" itikad eden Talebeler, o fedailerden (Haşıye) geri kalmazlar. Lüzum olsa o kat'î ecelini ve zahirî birkaç sene mevhüm ömrünü, milyonlar sene bir ömre ve milyarlar dindaşların selâmetine ve menfaatine tereddüdsüz, müftehirane feda ederler.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık, Vefadar ve Şefkatlı Kardeşlerim!

İki gündür hem başımda, hem asabımda tesirli bir nezle ağrısı var. Böyle hallerde bir derece dostlarla görüşmekten Teselli ve ünsiyet almağa ihtiyacım içinde acib tecrid ve yalnızlık vahşeti beni sıktı. Böyle bir nevi şekva Kalbe geldi: "Neden bu tazib oluyor, Hizmetimize faidesi nedir?"

Birden bu sabah Kalbe ihtar edildi ki: Siz bu şiddetli imtihana girmek ve incedeninceye sizi kaç defa "altun mu, bakır mı" diye mehenge vurmak ve her cihette sizi insafsızca tecrübe etmek ve nefislerinizin hisseleri ve desiseleri var mı yok mu üç-dört eleklerle elenmek; hâlisane, sîrf Hak ve Hakikat namına olan hizmetinize pekçok lüzumuvardı ki; Kader-i İlahî ve İnayet-i Rabbaniye müsaade ediyor. Çünkü böyle meydan-ı imtihanda inadçı ve bahaneci insafsız muarızların karşısında teşhir edilmesinden herkes anladı ki: Hiç bir hile, hiç bir enaniyet, hiçbir garaz, hiçbir dünyevî, uhrevî ve şahsî menfaat karışmayarak, tam hâlis, Hak ve Hakikattan geliyor. Eğer perde altında kalsayıdı, çok manalar verilebilirdi. Daha avam-ı Ehl-i İman itimad etmezdi. **"Belki bizi kandırırlar"** der ve havas kısmı dahi vesvese ederdi. Belki bazı ehl-i makamat gibi kendilerini satmak, itimad kazanmak için böyle yapıyorlar diye daha

(Haşıye): Kardeşlerim namına âcizane diyorum ki: Lüzum olursa, **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** çok ileri geçeceğiz. Bizler Dinde olduğu gibi, Kahramanlıkta daecdadımızın vârisleri olduğumuzu göstereceğiz.

tam kanaat etmezlerdi. Şimdi imtihandan sonra, en muannid vesveseli dahi teslime mecbur oluyor. Zahmetiniz bir, kârınız bindir **إِنْ شَاءَ اللَّهُ**.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Esaretimdeki hâdisenin gazete ile ilâni şiddetli yasaklarla ahaliyi her tarafta bizden kaçırmağa çalışmakla beraber teveccûh-ü âmmeyi ziyyade-leştirmiş. Bize, hususan şahsına ihanet etmeğe tarafdar üç resmî adam dün avluda demişler: "Said pencereden göründüğü vakit ahali toplanıp Ona bakıyor, pencerede durmasın. Yoksa koğuşunu değiştiriniz." diye baş gardiyân söyledi. Hiç merak etmeyiniz. Ben her sıkıntıya tahammüle karar vermişim. Duanız Bereketiyle **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** sıkıntılar sevinçlere donecekler.

O esaret hâdisesi aslı doğrudur. Fakat şahidim olmadığından tafsilen beyan etmemiştüm. Yalnız bir manga beni i'dam etmek için geldiğini bilmiyordum, sonra anladım. Ve rus kumandanı tarziye için rusça birşeyler söyledi, ben bilmedim. Demek hazır bulunan ve bu hâdiseyi gazeteye ihbar eden Müslüman yüzbaşı anlamış ki, kumandan tekrar tekrar "**Afvet**" demiş.

Kardeşlerim, ben Nurlarla meşgul oldukça sıkıntılar azalıyor. Demek Vazifemiz Nurlarla iştigaldir ve geçici şeylere ehemmiyet vermemek ve Sabır ve şükretmektir.

Said Nursî

* * *

BEDİÜZZAMAN'IN AKILLARA HAYRET VEREN BİR SECİYESİ

[**Ehl-i Sünnet mecmuasının 15 Teşrin-i evvel 1948 tarihli nüshasında neşredilmiştir. Ehl-i Sünnet gazetesi sahibi avukat bir zâtin makalesidir.**]

Ben Birinci Cihan Harbinde Bitlis mevkiinde yaralı olarak esir olurken, Bediüzzaman da o gün esir düşmüştü. O Sibiry'a gönderilmiş, en büyük esirler kampında idi. Ben Bakü'nün Nangün adasında idim. Günün birinde esirleri teftişe gelen ve kampı gezerken Bediüzzaman'ın önünden geçen Nikola Nikolaviç'e o hiç ehemmiyet vermiyor ve yerinden kımıldanmıyor. Baş kumandanın nazar-ı dikkatini çekiyor. Tekrar bir bahane ile öňünden geçiyor. Yine kımıldanmıyor. Üçüncü defasında öňünde duruyor, tercüman vasıtasyyla aralarında söyle bir muhavere geçiyor:

-Beni tanımadılar mı?

-Evet tanıldım. Nikola Nikolaviç, Çar'ın dayısıdır. Kafkas cephesi başkumandanıdır.

-O halde ne için hakaret ettiler?

-Hâyır, affetsinler ben kendilerine hakaret etmiş değilim. Ben Mukaddesatımın emrettiğini yaptım.

-Mukaddesat ne emrediyormuş?

-Ben Müslüman Âlimiyim. Kalbimde İman vardır. Kendisinde İman olan bir şahıs, İmanı olmayan şahistanefdaldır. Ben ona kıyam etseydim, Mukaddesatıma hürmetsizlik yapmış olurdum. Onun için ben kıyam etmedim.

-Şu halde, bana imansız demekle benim şahsımı, hem ordumu, hem de milletimi ve Çar'ı tahrir etmiş oluyor. Derhal divan-ı harb kurulunda isticvab edilsin.

Bu emir üzerine divan-ı harb kuruluyor. Karargâhtaki Türk, Alman ve Avusturya zabitleri, ayrı ayrı Bediuzzaman'a rica ederek başkumandana tarziye vermesi için ısrar ediyorlar. Verdiği cevab bu oluyor:

-Ben Âhiret diyarına göçmek ve Huzur-u Resulullah'a varmak istiyorum. Bana bir pasaport lâzımdır. Ben İmanıma muhalif hareket edemem.

Buna karşı kimse sesini çıkarmıyor, neticeyi bekliyor. İsticvab bitiyor. Rus Çarını ve rus ordusunu tahkir maddesinden i'dam kararını veriyorlar. Kararı infaz için gelen bir manga askerin başındaki subaya kemal-i şetaretle: "**Müsaade ediniz, onbeş dakika Vazifemi ifa edeyim.**" diye Abdest alıp iki Rek'at Namaz kılarken, Nikola Nikolaviç geliyor, kendisine hitaben:

-Beni affediniz! Sizin beni tahkir için bu hareketi yaptığınızı zannediyordum. Hakkınızda kanunî muamele yaptım. Fakat şimdi anlıyorum ki, siz bu hareketinizi İmanınızdan alıyorsunuz ve Mukaddeşatin Emirlerini ifa ediyorsunuz. Hükmünüz ibtal edilmiş, dinî salahatinizden (sâlihlenizden) dolayı şâyan-ı takdiriniz; sizi rahatsız ettim, tekrar tekrar rica ediyorum beni affediniz."

Bütün Müslümanlar için şâyan-ı misal olan bu salabet-i diniye ve yüksek seciyeyi, arkadaşlarından bir yüzbaşı, müşahedesine müsteniden anlatıyordu. Bunu duydukça ihtiyarsız olarak gözlerim yaşla doldu.

Abdurrahîm

Gazetenin bu Fıkrasının yazılmasını Üstadımız emretmedikleri halde, hem çok merakaver, hem çok ibret, hem çok heyecan verici olmasından buraya yazılmıştır.

Hüsrev

* * *

Kardeşlerim!

Hem benim iştiham kesildiği, hem hediye bana dokunduğu için benim hisseme düşen üç parça yağ ve bir sepet üzüm ve bir kise elma ve iki paket çay ve şekeri size gönderdim. Ben sizlere teberrük verecektim. Fakat sordum, sizinki de var. Hem ben onların fiatiyla

yogurt, yumurta, ekmek gibi şeyleri alacağım, tâ Medreset-üz Zehra benden gücenmesin, "Teberrükümü yemedi." Hem muhtaca, hem bir parça ucuz, hem láyıklara satınız ki; iki cihetle Medreset-üz Zehra ve şubelerinin hediyeleri tam mübarek, hem bana, hem alanlara ilâçlı bir teberrük olsun. Hüsrev nezareti ve Ceylan, Hıfzı satıcı olsun.

S a i d N u r s î

* * *

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Hakkında gazete münasebetiyle şimdi ihtar edildi ki: rus'un cebbar bir kumandanı, gösterdiğin İzzet-i İmaniye karşısında hiddetini bırakıp tarziye verdiği halde.. Risale-i Nur'un gayet kuvvetli, şahsimin yüz derece fevkinde hâlisane Salabet-i İmaniye Derslerini gören resmî memurlar kalben insafa gelmezler ve inadında devam etseler; elbette Cehennem'den başka hiç bir ceza onları temizlemez. Muvakkat bir ömründe bu azîm hatanın cezası yerleşmez. Çünkü bir yağ bozulsa, daha yenilmez. Süt, yogurt gibi değil. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* Nurlar onların çoğunu bozulmadan kurtarmış.

S â n i y e n : Mehmed Feyzi Bedriye'ye yazsın ki, ben onun Mektubunda bulunan bütünleri Duama dâhil ediyorum, onlar da bana Dua etsinler.

S a i d N u r s î

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Medar-ı ibret ve hayret iki esaretimde şahsına karşı bir muameleyi beyan etmek ihtar edildi. Şöyle ki:

Rusya'da Kosturma'da doksan esir zabitlerimizle beraber bir koçuştı idik. Ben o zabitlerimize arasında Ders veriyordum. Bir gün rus kumandanı geldi, gördü, dedi: "Bu Kurd gönüllü alay kumandanı olup çok askerimizi kesmiş. Şimdi de burada siyasi ders veriyor. Ben yasak ediyorum, Ders vermesin." İki gün sonra geldi, dedi:

"Madem Dersiniz siyasî değil, belki dinîdir, ahlâkîdir; Dersine devam eyle." izin verdi.

İkinci esaretimde: Bu hapiste iken yirmi sene Derslerimi dinlemiş ve benden daha güzel Ders veren bir has Kardeşimin ve zarurî hizmetimi gören hizmetçilerimin benim yanına gelmeleri adliye memuru tarafından yasak edildi, tâ benden Ders almasınlardır. Halbuki Nur Risaleleri başka Derslere hiç ihtiyaç bırakmıyor ve hiçbir Dersimiz kalmamış ve hiç bir Sırrımız gizli kalmamış. Her ne ise bu uzun kıssayı kısa kesmeye bir hal sebeb oldu.

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Çok Aziz, Çok Sevgili, Çok Kİymetdar, Çok Mübarek Üstadımız Efendimiz Hazretleri!

Arz-ı ta'zimat ve takdim-i ihtiramat ile istifsa-ı hatırlar, sıhhat ve âfiyetinize Dualar ederek damenlerinizden, el ve ayaklarınızdan öpüyoruz.

Müşfik Üstadımız Efendimiz! Siz Sevgili Üstadımızdan bize gönderilen ve Müdafaatın sonuna ilâve edilen üç kıymetdar Mektubunuzla **هُوَ** Nüktesi'ni nasıl bulduğumuzu siz Sevgili Üstadımıza arzetmemizi, bir mübarek Kardeşimizle siz Sevgili Üstadımız emretmişler.

Sevgili Üstadımız Efendimiz! Birinci Mektubunuz, yirmi seneden beri tarassudlar ve nezaretlerle beraber altı vilayet ve üç mahkemenin bulamayıp beraet verdikleri cem'i yetçilikten sizde hiç bir eser görülmediği halde, hiç bir cem'i yette ve hiç bir komitede görülmeyen Nurculardaki hârika alâka, ehemmiyetli bir taraftan bir sual ile siz Sevgili Üstadımızdan sorulmuş olup.. Şehadet mertebesini kazanmak için Ruhlarını feda eden milyonlar İslâm Fedailerinin ahfadları ve evlâdları, o Fedailiğiecdadlarından ırsiyet aldıkları içindir ki; siz Sevgili Üstadımıza mahkemeleri hayret ettip susturan "**Milyonlar Kahraman başlar feda oldukları bir Hakikata başımız dahi feda olsun**" diye acib Cümleyi söyletmeye vesile olan Talebelerinizde gördüğünüz

hakikî, hâlis, sîrf Rıza-yı İlahî ve müsbet ve uhrevî Fedakârlığın karşısında, menfi cemaat ve komitelerin mağlub oldukları, hem Nurcuları dağıtmak isteyenlerin **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** muvaffak olamayacakları ve hem Nur'un ve İmanın Fedailerini çoğaltmaya sebebiyet verecekleri izah edilmekle cevab verilmiştir.

İkinci mübarek Mektubunuzda: Siz Sevgili Üstadımızın Van, Bitlis'te tedriste bulunduğuuz Talebelerinizle birlikte, etraflarında bulunan Ehl-i İmanı titreten ermeni, taşnak fedailerine karşı çıkış o fedaileri durdurup dağıtmaya mecbur eden siz Sevgili Üstadımızdaki ve Talebelerinizdeki hârika kuvvet; küçük, fâni dünya hayatı ile menfi milliyetin muvakkat menfaati ve selâmeti için ermeni fedailerde görülen hârika fedakârlığa mukabil, Hayat-ı Bâkiyeye ve İslâm Millet-i Kudsiyesinin müsbet menfaatlerine çalışan ve ecel birdir itikad eden ve Üstadlarına olan şiddet-i rabitaları Fedailik derecesine varan Talebelerinizin birkaç sene mevhüm ömrlerini milyonlar sene bir ömre ve milyarlar dindaşların selâmetine ve menfaatine müftehirane feda etmelerinden mütevellid olduğu, kırk sene evvel siz Sevgili Üstadımızdan sorulan bir suale cevab olarak bildirilmektedir.

Üçüncü mübarek Mektubunuz: Dokuz aydan beri temadi eden pek acib tecridinizle beraber Teselli ve ünsiyet ihtiyacını tevlid eden hastalığınız içinde neden bu tazib oluyor.. diye siz Sevgili Üstadımızın Kalb-i Mübareklerine gelen şekvaya bir ihtar olup.. inadcı, bahaneci ve insafsız muarızlar karşısında girdigimiz bu şiddetli imtihanda altın olanlar bakır olanlardan ayrılmak için mehenge vurulmak ve insafsız bir tecrübe ile nefislerin hisseleri olup olmadığı bilinmek için eleklerle elenmek, sîrf Hak ve Hakikat namına olan hâlisane Hizmetimize pek çok lüzumu olduğu için Kader-i İlahînin ve İnayet-i Rabbaniyenin bu dehşetli tazyike verdiği müsaade, hiç bir hile, hiç bir enanîyet, hiç bir garaz, hiç bir dünyevî ve uhrevî menfaat karışmayarak yapılan ve tam hâlis ve Hak ve Hakikattan gelen ve şimdi en muannid ve vesveseli olanları dahi teslime mecbur eden ve bir zahmete mukabil **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bin kâr bırakan bu Hizmetimiz eğer perde altında kalsayıdı, çok manalar verilmekle beraber Avam-ı Ehl-i İman ile Havas kısmı birer bahane ile tam kanaat etmeyeceklerinden olduğu bildirilmektedir.

وَهُوَ الَّذِي أَنْعَمَ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

Dördüncü Mektub olan **هُوَ** Nüktesi ise, **قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ** ve Kelime-i Kudsiyeleriyle maddî cihetinde **هُوَ** Lafzında siz

Sevgili Üstadımızın bir seyahat-ı hayaliye-i fikriyelerinde, hava sahifesinin mütalaalarıyla görülen zarif bir Nükte-i Tevhidde; İman mesleğindeki gayet derecede kolaylık ile meslek-i dalaletteki nihayetsiz müşkilât kısa bir işaretle beyan edilmiş. Kudret-i İlahiyenin bir Arşı olan bir avuç toprakta konulan muhtelif tohumların mahiyetlerinde ve emir ve iradenin diğer bir

Arşı olan havanın bir parçasında neşv ü nema bulan **هُوَ** Lafzında görülen hârikalar, esbaba verildikçe dehşetli müşkilâtın zuhuru ve Vâhid-i Ehad'e verildikçe fevkâlâde sühuletin Vücudu, hem ehl-i dalaletin hususan maddiyyun ve tabiyyun meslek erbabına, hem Ehl-i İmana gayet şirin, gayet güzel, gayet hoş, hem gayet mukni' ve müşkit bir şekilde isbat edilerek bir Risale kadar kıymeti bulunan hususan tahavvülât-ı zerrat hakkındaki Otuzuncu Söz'le, Tabiat Risalesi olan Yirmiüçüncü Lem'anın bir nevi hülâsası olabilir kanaatini bize veren bu kıymetdar yazılarınızla Risale-i Nur baştan başa her okuyanı hem tenvir edib yükseltiyor, hem Sevgili Üstadımıza nihayetsiz minnetdarlıklara vesile oluyor.

Hüsrev

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İki-üç defadır ehemmiyetli bir halet-i ruhiye bana âriz oluyor. Aynı otuz sene evvel İstanbul'da beni Yuşa Dağı'na çıkarıp İstanbul'un, Dâr-ül Hikmet'in cazibedar hayat-ı içtimaiyesini bırakıp hattâ İstanbul'da bulunan Nur'un birinci Şakirdi ve Kahramanı olan merhum Abdurrahman'ı dahi zarurî hizmetimi görmek için de yanına almağa müsaade etmeyen ve Yeni Said mahiyetini gösteren acib İnkılabat-ı Ruhînin bir misli, şimdi mukaddemati bende başlamış. Üçüncü bir Said ve bütün bütün târik-i dünya olarak zuhuruna

bir işaret tahmin ediyorum. Demek Nurlar ve Kahraman Şakirdleri benim Vazifelerimi yapacaklar, daha bana hiç ihtiyaç kalmamış. Zâten Nur'un her bir câmi' cüz'ü ve sarsılmayan hâlis Şakirdlerinin her birisi, benden daha mükemmel Ders verir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

E v v e l â : Ben bazı emarelerle tahmin ederim ki, neşredilen Mecmularımızdan en ziyade Rehber'e ehemmiyet veriyorlar. Ben zanne-derim ki; "نُوكْتَسِي" gizli zindik düşmanlarımızın bellerini kırmış, onların istinadgâhi olan tabiat tagutunu dağıtmış, kesif toprakta bir derece saklayabilirken şeffaf havada - نُوكْتَسِي'nden sonra- hiç bir cihetle o tağutu saklamak imkânı kalmamış ki, küfr-ü inadî ve temerrûd-ü irtidadî sebebiyle adliyeyi aldatıp aleyhimize sevkediyorlar. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Nurlar adliyeleri lehine çevirip onların bu hücumunu dahi akîm bırakacaklar.

S â n i y e n : Bu sırada, hem Ehl-i Sünnet gazetesi, hem buranın gazetesi, hem Zübeyr'in hararetli mukabelesi, Nurlarla iştigalleri güzel bir ilânat hüküme geçtiler. **Benim bedelime, benim hoşuma giden bize dair bahislerine bakınız, bana bildiriniz.**

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim Mehmed, Mustafa, İbrahim, Ceylan!

E v v e l â : Dün dördünüüzün hararetli sohbetini gördüm, çok sevindim, memnun oldum. Ben de yanınızda bulunuyorum gibi ferahla dinledim. Birden baktım ki, iki tarafınızda sizi dinleyenler var. Yarım saat devam etti. Merak ettim, kalben dedim: Habbeyi kubbe yapan ve yanlış mana veren bir casus, dinleyenler içinde bulunmak ihtimali var ki, dikkatle kulak veriyor ve konuşan Kardeşler ihtiyatsızlıklarından ve sohbetin keyfinden hiç onlara bakmıyorlar, dikkat

etmiyorlar diye size cevab gönderdim. **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** bir zararlı konuşma olmadığını bildim. Bu nazik sırada ihtiyat lâzımdır.

S â n i y e n : Hoca Hasan'ın haddimden yüz derece ziyade bir hüsn-ü zan ile yazdığı bir Mektubundan bildim ki, aynen Denizli Kahramanı merhum Hasan Feyzi sisteminde bir Nur Naşiri olacak. **إِنْ شَاءَ اللّٰهُ** onun gibi Afyon'da dahi Hasan Feyziler çıkacaklar. Afyon Denizli'den geri kalmayacak, zahmetimizi Rahmete çevirecek.

Said Nursî

* * *

Kardeşlerim!

Ben gazeteleri merak etmezdim. Fakat bu sırada hem Ehl-i Sünnet, hem **Sebilürreşad'**ın lehimizdeki yazıları herhalde aleyhimizdeki kıskançları ve gizli düşman zındıkları şaşırılmış. Bunlar o dostları susturmak için çalışmak ihtimali beni meraklandırdı.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

SIKINTILI MUSİBETLERİMİ HİÇE İNDİREN BİR HAKİKATLI TESELLİDİR

Birinci: Hakkımızda zahmet Rahmete dönmesi.

İkinci: Kader adaleti içinde rıza ve teslim ferahı.

Üçüncü: İnayet-i Hâssanın Nurcular hakkında hususiyetindeki sevinç.

Dördüncü: Geçici olmasından zevalinde lezzet.

Beşinci: Ehemmiyetli Sevablar.

Altıncı: Vazife-i İlahiyyeye karışmamak.

Yedinci: En şiddetli hücumda en az meşakkat ve küçük yaralar.

Sekizinci: Sair musibetedelere nisbeten çok derece hafif.

Dokuzuncu: Nur ve İman hizmetinde şiddetli imtihandan çıkan yüksek İlânatın tesiratındaki sürur.

Dokuz aded manevî sevinçler, öyle teskin edici bir merhem ve tatlı bir ilaçtır ki; tarif edilmez, ağır elemelerimizi teskin ediyor.

Said Nursî

* * *

Aziz, Sıddık, Metin Kardeşlerim!

On aydan beri, münafikların bir resmî memuru elde edib bütün desiseleriyle yaptıkları hücum en küçük bir Şakirdi sarsmadı. O iftiraları hiç hükmündedir. İsbat ettiğimiz onun yüz yalanına karşı, bir gazetenin sâbık valinin tekaüde sevkini bir Mektubumuzda bulup hilaf-ı vaki'dir diye birtek yanlış bulmuş. Halbuki o yanlış, o gazeteye aid'dir. Her ne ise; böylülerden böyle iftiralar, binden bir tesiri bize olmadığı gibi,

إِنْ شَاءَ اللَّهُ

Daire-i Nur'a da zararı olmayacak. Size söylediğim gibi, memurun iftiranamesine çok ehemmiyet vermeyiniz, zihnınızı bulandırmayın. Eğer Müdafaatımda cevabı bulunmayan Kanunî nokta varsa, kısa cevab verirsiniz. Hem deyiniz: "Said der ki: Bizi ve Nurları beraet ettiren üç mahkemeyi kızdırmamak, tenkis etmemek için o garazkârane iddianameye karşı cevab verip ehemmiyet vermeyeceğim. Büyük Müdafaatım, hususan on vecihle kanunsuzluğa tam ve mükemmel bir cevabdır."

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

E v v e l â : Bir İnayettir ki, o adamın müfteriyane iddianamesini iştemedim. Yoksa şiddetle konuşacaktım. Reise, seni mahkemeye veriyorum, yani haksızlığınla Mahkeme-i Kübraya ve kanunsuzluğunla dünya mahkemesine. Ve avukatım yok dediğimden maksad, onlara bizim umumumuzun külli mes'elede vekilimizdir, benim hususî şahsına gelen hücumu ancak ben mukabele edebilirim, demektir. Ahmed Hikmet'e bildiriniz.

S â n i y e n : Savcının isnadatına karşı eski Müdafaatımız kâfidir.

S â l i s e n : Mustafa Osman, Ceylan nasıl telakki ettiklerini ve

hiç bulantı onlara vermediklerini ve Daire-i Nur'da dahi fena tesir etmeyeceğini bana yazdilar. Kahraman Tahir'i gördüm. O da öyle telakki etmiş. Hüsrev ve Feyzi'leri ve Sabri'yi merak ettim.

R â b i a n : Zannederim ki, şimdi küfür ve dalalet, komiteler ve cem'iyetler şeklinde hücum ettikleri içindir ki; Kader-i İlahî, bunlara bu eşedd-i zulüm ile bir cem'iyet isnadıyla bizi tazib ettiriyor. Demek şimdi Ehl-i İmanın İttihadına pek çok lüzum var. Biz o Hakikati bilmediğimiz için Kaderin adalet tokadını yeriz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Haccı men'eden, Zemzemi döktüren, hakkımızda eşedd-i zulme müsaadekâr davranan ve **Zülfikar** ve **Siracünnur**'un müsaderesine ehemmiyet vermeyen ve bizi garazkârane, Kanunsuz tazib eden memurları terfi ettirip hanemizden çikan mazlumane lisân-ı hal ile yüksek ağlamamızı ve sesimizi işitmeyen bir müstebid kabinenin zamanında en rahat yer hapistir. Yalnız mümkün olsa başka hapse naklolsak, tam Selâmet olur.

S â n i y e n : Onlar nasıl zorla en mahrem Risaleleri en nâmahreme okuttular.. öyle de, zorla ısrar edib bizi cem'iyet yapmağa mecbur ediyorlar. Halbuki cem'iyet ve komiteciliğe hiç ihtiyacımızı hissetmiyorduk. Çünkü İttihad-ı Ehl-i İman cemaatindeki Uhuvvet-i İslâmiye; Nurcularda pek hâlisane, fedakârane inkişaf ettiği gibi ve eski Ecdadlarımızın kemal-i aşkla Ruhlarını feda ettikleri bir Hakikata Nur Şakirdleri o milyonlar Kahraman Ecdadlarından ırsiyet aldıkları kuvvetli bir Fedailik ile o Hakikata bağlanmaları, şimdiye kadar resmî veya siyâsî, gizli ve aşıkâr cem'iyetler ve komiteciliğe ihtiyaç bırakıyordu. Demek şimdi bir ihtiyaç var ki, Kader-i İlahî onları bize musallat ediyor. Onlar mevhüm bir cem'iyet isnadıyla zulmederler. Kader ise, "neden tam İhlasla, tam bir Tesanüdle, tam bir Hizbullah olmadınız?" diye bizi onların elleriyle tokatladı, adalet etti.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

E v v e l â : Sizi Teselliye muhtaç bilmiyorum. Birbirinizin Kuvve-i Maneviyyenizi takviye edersiniz, o kâfidir. Karşımızdaki levha dahi bana kâfi geliyor. Bu son hücumda, tam haksız ve kanunsuz, yalnız evhamdan ve za'fiyetten gelen bir korkutmak olduğu anlaşıldı ve ahalinin ve zabitanın vaziyeti, o manasız hücumu bir itiraz hükmünde idi.

S â n i y e n : Benim Müdafaatım yeni isnadata dahi kâfi gelir mi? Hem Zübeyr ve avukatlar çalışıyorlar mı? Telaşları yok mu? Hiç merak etmesinler. Bize medar-ı mes'uliyet ettiği maddelere göre, bütün Uhuvvet-i İmaniyeyi taşıyanları, hattâ bütün İmamların Cemaatlerini ve bütün Üstad ve muallimlerin talebelerini dahi mes'ul etmek lâzım gelir. Demek muhalifleri çok kuvvet bulmuşlar ki, bütün bu telaşlı ve imkânatı vukuat yerinde istimal ederek acib evhamla bize hücum ettiler.

S â l i s e n : Benim kendi kanaatim, tâ bahara kadar hapiste kalmak gerektir. Zâten kışta hersey tevakkuf eder. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** İnayet-i İlahiye yine imdadımıza yetişir.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Hüsrev'in bir Mektubudur)

Sevgili Üstadımız Efendimiz!

Garazkâr raporlarıyla hakkımızda Afyon adliyesini pek büyük bir dikkate sevkeden ve sekiz aydan beri şiddetli bir tazyik altında siz Sevgili Üstadımızı yaşıtan, biz Talebelerinizle birlikte Afyon hapsinde temadi-i mevkufiyetimize sebeb olan ve Nur'un kabil-i inkâr olmayan mu'ciznüma Hakikatlarını hasudane nazarla mütalaa eden ehl-i vukuf ülemesine, siz Sevgili Üstadınız, hem Risale-i Nur yirmibeş

seneden beri süküt etmiş iken, o muhterem Allâmelerin Ehl-i İmanı, hususan Hamele-i Kur'anı müdafaa ve muhafaza en büyük Vazifeleri iken, Afyon adliyesini aleyhimize teşvik edib tahrik eden raporlarına karşı siz Sevgili Üstadımızı esefle mukabeleye mecbur eden yazılarınız şefkatinizin eseri olduğu şübhesisizdir. Yirmibeş seneden beri, zaman zaman gizli düşmanlara karşı bir avuç Talebenizle mücadeleye giren siz Sevgili Üstadımızı ve Kur'anın en büyük Hakikatlarını muhtevi Risale-i Nur'u müdafaa etmek söyle dursun, en tehlikeli vaktlerimizde cephe alan bu âlimlere karşı pekçok sualleri sormak hakkınız iken, pek cüz'î sualleriniz, o âlimleri ikazdan başka birsey olmayacak. Böyle en nazik zamanlarda muavenetinize pekçok muhtaç olduğumuz menba'lardan doğan ümidsızlıklarımızı büyük bir İzzete tebdil eden ve pek büyük bir İhsan-ı İlahî olan İnayet-i Hassa, bu Afyon hapsinde tekrar kendini gösterdi. Sekiz aydan beri titremeyen zemin, siz Sevgili Üstadımıza, Risale-i Nur'a hücum zamanlarında, gizli düşmanların hücumu ile gelen zelzeleleri yazarken, bugün yine zemin hiddet edib iki defa şiddetli bir surette titremesiyle bizi de şahid göstermiş, ümidlerimizi takviye etmiş, imhaniza susayan insafsız düşmanlarınızın en dehşetli savletleri karşısında zahirî kimsesizliğinize şefkat etmiş, maddeten aczinize merhamet etmiş, imdadınıza yetişmiş, titreyen zemin ile Davanızın doğruluğunu tasdik etmiş. İlahî ve melekûf bir Kudretle mübarek Kaleminizden çıkış yükselen "**Zafer bizimdir**" beşaretlerinizi ihtar ile, bizleri siz Sevgili Üstadımıza çok minnetdar eylemiştir.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Çok kusurlu Talebeniz

H ü s r e v

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Siddik Kardeşlerim!

E v v e l â : İhtiyat ve temkin ve meşveret etmek lâzımdır.

S â n i y e n : Zübeyr bana merhum biraderzadem Abdurrahman yerine ve Ceylan merhum biraderzadem Fuad bedeline verilmiş diye manevî ihtar aldım. Ben de burada işimi onlara bıraktım.

S â l i s e n : Haber aldım ki, çok çalışan fakat ihtiyatsız Ahmed Feyzi'nin "Maidet-ül Kur'an" başında malûm Mektubumu mahkeme heyeti bahane ederek -ki: "Said kendi hakkındaki medihleri vesaireyi tasdik etmiş." -benim mahkûmiyetime bir sebeb gösterilmiş. Ben mükerrer dedim ki, herseyden evvel **Ahmed Feyzi** onu beyan edib -ki o Mektub, kendi hakkındaki Mektubları kabul etmemek ve sair bir kısmını ta'dil etmek lâzîmken- lüzumsuz onları hiddete getiren şeyleri yazmış. Ben onun bin kusurunu görsem, ondan gücenmem. Fakat Nurlara zarar gelmemek için cesurane ve ihtiyatsız hareketten bir derece çekinmek lâzımdır.

R â b i a n : Feyzilerin bir Kahramanı olan Ahmed Feyzi Kardeşimiz de, Tahirî'nin koğuşu olan Medresesinde aynen Tahirî gibi davranışmalı. Ve gidenlerin yerinde, onların Şakirdlerini Kur'an ve Nur Dersleriyle ve yazılarıyla teşvik etsin. Dün bana gönderdiği yeni Talebelerin defterleri benim hazîn halimi sevince tebdil etti. **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedim.

* * *

Bu defa taarruz pek geniş dairede.. Reis-i Hükûmet ve hazır kabine, plânlı, dehşetli bir evham ile bir hücum etti. Benim alduğum bir habere göre ve çok emarelerle gizli münafikların yalan jurnalleri ve desiseleriyle bizi Hilafet komitesiyle ve Nakşî Tarîkatının gizli cem'iyetiyle tam alâkadâr, belki pişâr gösterip hükûmeti büyük bir telaşa sevkederek, Nur'un büyük Mecmularının İstanbul'da cildlenip Âlem-i İslâm'a İntîşarını ve gayet makbuliyetlerini bir delil gösterip, hükûmeti korkutup, kıskanç resmî hocaları ve vehham memurları aleyhimize insafsızca çevirdiler. Tahminlerince herhalde çok vesikalalar, emareler görülecek, hem **Eski Said** damâriyla tahammül etmeyerek ortalığı karıştıracak diye kanaatlari varmış. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun, o musibeti binden bire indirdi. Bütün taharrilerde hiç bir cem'iyet ve komitelerle bir alâkamızı bulamadılar. Yoktur ki, bulsunlar. Onun için savcı iftiralara, yanlış manalara, medar-ı mes'uliyet olmayan cüz'î isnadlara mecbur olmuş. Madem Hakikat budur, Nurlar ve biz yüzde doksan dokuz derece musibetten halas olduk. Öyle ise değil şekva, belki binler şükür etmekle İnayet-i İlahiyyenin bu cilvesinin tamamını Sabır, Şükür, İstirhamla beklemeliyiz ve Nur Dersleriyle bu Medresenin mütemadiyen çıkan ve giren muhtaç ve müştaklärına Teselli vererek yardım etmeliyiz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şiddetli bir ihtar ile bildim ki, sen ve **Ahmed Feyzi** Nur'un mesleği olan mübareze etmemek ve ehl-i dünya ile uğraşmamak ve siyasete girmemek ve yalnız lüzum-u katî olduğu zaman kısaca müdafaa etmek haricinde, pek ziyade ve zararlı mübarezekârane ve siyasetvari mahkeme-deki okuduğunu parçalar Nurlara çok zarar vermiş. Hattâ bizim cezamıza ve benim sıkıntılarımı sebebiyet vermiş. Ben senden ve **Ahmed Feyzi**'den gücenmem. Fakat bana evvelce göstermek lâzımdı. Maddî Kaza-yı İlahî olarak o vaziyet size verilmiş. Onun tamiri için benim tarzımda davranışım lâzımdır. Feyzi dahi bütün kuvvetiyle siyasi müdafaa bırakıp, Nurlarla ve Tahirî gibi, yeni Talebelerle meşgul olmak elzemdir.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz Kardeşlerim!

Bana ve Nurlara aid kırk küsür sahife ile beraber **Hata-Savab** Cedveli ve Zeyli **Posta** gazetesine cevabı, herhalde hem yeni harfle, hem eski harfle basmasına, hem Isparta'da hem İstanbul'da, eğer mümkünse burada dahi çalışmak lâzımdır. Madem mahkeme aleyhimizde zannettiği mes'elelerini makina ile teksir ediyorlar. Biz dahi aynı mes'elelerini ve doksan sehvi teksir etmek kanunen hakkımızdır, teksir etmemiz lâzımdır. Sonra da büyük Müdafaatımla Ahmed Feyzi, Zübeyr, Mustafa Osman, Hüsrev, Sungur, Ceylan gibi arkadaşların itiraznameleri de **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** bastırılacak.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İki saat zarfında iki acib ve latif, zahiren küçük, Hakikaten ehemmiyetli iki hâdiseyi size yazmak ihtarı aldım.

B i r i n c i s i : Nur'un iki namzed Talebesine Rehber'den Leyle-i Kadir'de ihtar edilen mes'eleyi okudum. Âhirinde, "Beş-on senede Medrese Hocalarının tâhsil derecelerini, Nur Şakirdleri on haftada kazanır." dediğim aynı dakikada Kalbe geldi ki: Eski Said'in, onbeş yaşında iken medrese usûlünce onbeş senede okunan ilmi onbeş haftada okumağa İnayet-i İlahiye ile muvaffak olması gibi, Rahmet-i Rabbaniye ile Risale-i Nur dahi, İlm-i Hakikatta ve İmaniyede onbeş seneye mukabil -bu medresesiz zamanda- onbeş hafta kâfi geldiğini, bu onbeş senede belki onbeş bin adam kendi tecrübeleriyle tasdik ediyorlar.

I k i n c i s i : Aynı saatte, ağır penceremiz âdetâ sebebsiz kablarım ve şişelerim ve yemeklerim üzerine düştü. Biz tahmin ettik ki, hem camlar, hem bütün şîşe ve bardaklarım kırıldılar ve içlerindeki taamlar zayıf olular. Halbuki hârika olarak hiç bir kırık ve zayıat olmadı. Yalnız bana hediye gelen pişirdiğim et döküldü. Fakat Nur'un namzed yeni Talebelerine kısmet olduğu, benim de hediye kabul etmemek olan kaidemi muhafaza ve birinci hâdiseye hârikalığıyla tasdik edib imza bastı.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Kardeşlerim!

Bütün bütün kanunsuz olarak bizim temyiz evrak ve layihalarımız daha temyize gönderilmemiş. Bizim üç muktedir avukatlarımız, mümkün olduğu kadar pek çabuk evrakımızın Mahkeme-i Temyiz'e gönderilmesine herhalde bir çare bulsunlar. Yoksa onbir ay bahanelerle tevkifimizi uzatmak ve beni mahkemedede konuşturtmamak ve onbir ay tecrid-i mutlakta soğuk sıkıntılarla tazib etmekle Hakikat-ı Adaletin kabul etmediği bir garazı ihsas ettiğinden, bizim mahkememizi başka bir vilayetin mahkemesine nakletmek için hem avukatlarımız, hem sizler bütün kuvvetinizle çalışmak elzem ve lâzımdır.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık, Hâlis, Sebatkâr, Fedakâr Kardeşlerim!

Evvelâ: Sîrr-1 **إِنَّا آَعْطَيْنَا** hiç yanında bulunmadığının sebebi, eski zamanda iki Hiss-i Kabl-el Vukuumda bir iltibas olmuş.

B i r i n c i s i : Bir Hiss-i Kabl-el Vuku ile yalnız vatanımızda dehşetli bir hâdiseyi ve zalimlerin musibetini hissettim. Halbuki büyük dairede, zemin yüzünde, haber verdiğimiz gibi oniki sene sonra aynen o Sîrr-1 Azîm görüldü. Benim istihracımı gerçi zahiren bir parça taşyır etti. Fakat Hakikat cihetinde pek doğru ve Ayn-1 Hakikat meydana çıktı. Bunun için o Risaleyi yanında bulundurmuyorum ve başkalarına vermiyorum.

İ k i n c i s I : Kırk sene evvel tekrarla dedim: Bir Nur göreceğiz. Büyük müjdeler verdim. O Nuru büyük daire-i vataniyede zannederdim. Halbuki o Nur, Risale-i Nur idi. Nur Şakirdlerinin dairesini umum vatan ve memleket siyâsi dairesi yerinde tahmin edib sehv etmiştim.

* * *

Müdür Bey! Size teşekkür ederim ki, kurtuluş bayramının bayrağını koğuşuma taktirdiniz. Harekât-ı milliyede İstanbul'da, ingiliz ve yunan aleyhindeki **Hutuvat-ı Sitte** Eserimi Tab' ve Neşrile belki bir firma asker kadar hizmet ettiğimi Ankara bildi ki, mustafa kemal şifre ile iki defa beni Ankara'ya taltif için istedî. Hattâ demişti: "**Bu Kahraman Hoca bize lâzımdır.**" DEMEK, BENİM BU BAYRAMDA BU BAYRAĞI TAKMAK HAKKIMDIR.

Said Nursî

* * *

[1948 senesinde açılan Afyon Mahkemesinde, birinci defa hüküm verilip nihayet umum Nur Risalelerinin iadesiyle neticelenen ve başlangıçta idam plânlarıyla propagandalar yapılan bir mahkemede Risale-i Nur Talebelerinin Müdafaatıdır.]

Nur Şakirdlerinin hâlis ve sîrf uhrevî, Nurlara ve Tercümanına karşı alâkalarına dünyevî ve siyâsi cem'iyet namını verip onları mes'u'l etmeye çalışanların ne kadar Hakikattan ve Adaletten uzak düştüklerine karşı, üç mahkemenin o cihette beraet vermesiyle beraber, deriz ki:

Hayat-ı içtimaiye-i insaniyenin, hususan Millet-i İslâmiyenin üssü'l esası; akrabalar içinde samimane muhabbet ve kabile ve taifeler içinde alâkadarane irtibat ve İslâmiyet milliyeti ile Mü'min Kardeşlerine karşı manevî muavenetkârane bir Uhuvvet ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârane bir alâka ve Hayat-ı Ebediyesini kurtaran Kur'an Hakikatlarına ve Naşırlerine sarsılmaz bir rabita ve iltizam ve bağlılık gibi hayat-ı içtimaiyeyi esasiyla temin eden bu rabilâları inkâr etmekle.. ve şimaldeki dehşetli anarşistlik tohumu saçan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karabet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriyyeyi ve hayat-ı içtimaiyeyi bütün bütün bozmağa yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle ancak Nur Şakirdlerine medar-ı mes'uliyet cem'iyet namını verebilir.

Onun için Nur Şakirdleri çekinmeyerek Kur'an Hakikatlarına karşı alâkalarını ve uhrevî Kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını izhar ediyorlar. O Uhuvvet sebebi ile gelen her bir cezayı memnuniyetle kabul ettiklerini ve hakikat-ı hali olduğu gibi mahkeme-i âdilenize itiraf ediyorlar. Hile ile, dalkavukluk ile, yalanlarla kendi lerini müdafaa etmeye tenezzül etmiyorlar.

**Mevkuf
Said Nursî**

* * *

[Hüsrev'in Müdafaaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddia iddianamesinde biri külli, diğerî hususî olarak iki cihetle beni itham ediyorlar. Külli ithamı, Risale-i Nur'a Hizmetim ve Üstadımın mevhüm suçuna iştirakimdir.

Hususî itham ise: Gayet căz'î ve ehemmiyetsiz ve Hakikatte hiç bir suç teşkil etmeyen İnziva ile geçen hayatma ve hususat-ı şahsiyeme aid hal-lerdir. İddia makamının Risale-i Nur'a Hizmetimden dolayı Üstadımın mevhüm suçuna beni iştirak ettirmesine mukabil derim ki:

Ben Üstadımın gittiği meslekte ve Risale-i Nur'la Âlem-i İslâm'a hususan bu vatana ve bu millete ettiği Kudsî Hizmetinde kendisine isnad edilen mevhüm suçuna Ruh u Canımla iştirak ediyorum. Ve beni bu Hizmet-i İmaniyede muvaffak eden Cenab-ı Hakk'a âhir ömrüme kadar şükredeceğim.

Muhterem Heyet-i Hâkime!

Nurlara hizmetimde gördüğümüz muvaffakiyetin kat'î bir delili şudur:

Benim Kur'an hattım pek noksan iken, hârika bir tarzda ihtiyar ve iktidarımın pek fevkinde, gayet emsalsiz ve gayet mükemmel bir surette üç Kur'anı yazmaklığımdır. Birisi, elinizdedir.

İkinci Delili: Bu vatana ve bu millete ve Dine ve Hüsn-ü Ahlâka yirmi seneden beri pek büyük menfaatleri tahakkuk eden bu Nur Eserlerinden altızye yakın Nüshalarını yazmaklığımda muvaffakiyetimdir.

Hattâ bir ay gibi kısa bir zamanda ondört Risaleyi yazmağa muvaffak olduğumu arkadaşlarım biliyorlar. Makam-ı iddiaının, Üstadımın Kudsî Hizmetinde benim için suç tevehhüm ettiği noktaları ayrıca müdafaa etmeğî zaid buluyorum. Üstadımın yazdığı itirazname ve tetimmesini bütün kuvvetimle tasdik edib onları kendi itiraznamem olarak yüksek mahkeme-nize takdim ediyorum.

Muhterem Heyet-i Hâkime!

Hâlen mahkemenizde bulunan ve İman ve Kur'an Hakikatları olan

mübârek ve kudsî ve Nurlu Eserleriyle, hiç bir maksad-ı dünyevî ve hiç bir maksad-ı siyâsî takib etmeyen Üstadımın bu vatana ve millete ettiği Kudsî Hizmetlerini ben ve arkadaşlarımız tasdik ettiğimiz gibi, İttihad-Terakki hükümetindeki vatanperverler dahi tasdik etmişler. O zaman Üstadımın Van'daki **Medreset-üz Zehra** namındaki dâr-ül fünnununa ondokuz bin altun lira vermişler. Ve milliyetperverler dahi, Üstadımızın vatanperverane ve milliyetperverane Hizmet-i İlmiyesini hayranlıkla tasdik etmişler. Üstadımın o Şark Dâr-ül Fünununa, o zamanda -banknotun kıymetli vaktinde- yüzelli bin lira tahsisatı, ikiyüz meb'ustan yüzaltmışç meb'usun imzasıyla kabul etmişler.

İddia makamının suç diye vasıflandırıldığı bu kudsî, mübarek Üstadımın bütün hayatı müddetince en muannid ve kıskanç muarızlarını ve mahkemelerde en ziyade mahkûmiyeti için çalışanları şiddetli ve dokunaklı sözlerine karşı iliştirmeyip teslime mecbur eden ve bu millet ve bu vatanın Saadetinin temel taşılarını temine matuf olan Kudsî Hizmetinde ve bütün makasıl-ı ilmiyesinde, yirmi seneden beri ettiğim Kâtiblikle ve Risale-i Nur'a ettiğim Hizmetimle iftihâr ettiğimi yüksek mahkemenize arz ediyorum.

Mevkuf
Hüsrev Altınbaşak

* * *

[Tahirî'nin Müdafaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Afyon C. Savcılığınca tarafına tebliğ edilen, dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozacak hareketlere halkın teşvik maddesinden Üstadım Bediuzzaman Said Nursî ve diğer arkadaşlarıyla birlikte suçu gösterilmekle mahkemeye veriliyorum.

Ben, gerek Isparta Sulh Mahkemesinde ve gerekse Afyon Soru daire-sinde sorulan suallere doğru olarak cevab vermişim. Bizi beraet ettiren Denizli Mahkemesi, bütün Kitablarımızı bize iade etmiş, Üstadım Bediuzzaman'ın Risalelerini okuyup yazmakta ve kendisine Talebe olan Kardeşlerimle mektublaşmakta bize ceza vermemiştir. Halbuki altı sene evvel Üstadımın müsaadeleri olmadığı halde, marifetimle eski yazı ile İstanbul'da matbaada tab'edilen beşyüz

aded Bediuzzaman'ın "Yedinci Şua" Kitabını, Denizli Mahkemesi tamamen sandığıyla, 20.7.1945 tarihli kararıyla yed'ime teslim etmiş. O zaman müştak olan Nur Talebelerine Tab' bedeli mukabilinde tevzi edilmişti.

İşte bu âlî mahkemenin Temyiz'in yüksek tasdikiyle kat'iyyet kesbeden hüküme istinaden, iki sene evvel İstanbul'dan teksir makinesi ve kâğıt alarak Isparta'ya getirdim.

Elinizde olan üç Mecmuadan ikisini Kardeşim Hüsrev Altınbaşak yazdı. Birisini de ben yazdım. Evvelâ "Zülfikar Mu'cizat-ı Kur'anîye ve Ahmedîye" Mecmuasını bastık. Bunu kısmen sattık. Hasıl olan parasından Asâ-yı Musa Mecmuasının kâğıdını da satın aldım, getirdim. Sonra Asâ-yı Musa Mecmuasını bastık, bunu da sattık. Sonra Siracunnur Mecmuasının kâğıdını alıp bastık. Bu müddet bir sene devam etti. Sonra, otuz kadar Mecmua Eğridir'e götürülürken yolda tutularak Eğridir adliyesine teslim edilmiş. Çok geçmeden Isparta adliyesi marifetiyle Hüsrev Altınbaşak'ın evi taharri olunup hem teksir makinesi, hem Mecmualar müsadere edilerek bir sene evvel mahkemeye verilmiştir. Neticede yasak olmayan dinî Eserler olmasından Hüsrev Altınbaşak'la bana ve diğer bir arkadaşımıza ruhsatsız Kitab tab'ettiğimizden bir ay ceza verildi. Biz de temyiz ettik. Henüz temyizden gelmeden Afyon Hapishanesine getirildim.

İşte yüksek mahkemenizde Dinime ve Dindaşlarımıza olan şu hasbî Hizmetim, hususan mahkemenin iade ettiği ve meali Hadîs-i Şerif muhteviyatı olan Beşinci Şua mes'eleleriyle Afyon C. Savcısı, "Hükûmetin emniyetini ihlâl ediyorlar" diye hem beni, hem Risalenin Müellifini, hem Hüsrev Altınbaşak'la kırkaltı Talebe Kardeşlerimi, bu eserleri yazmışlar, okumuşlar diyerek cezalandırmak istiyor.

Bu vatanda öz bir vatandaş olmakla, huzurunuzda Hakikatten ayrılmayarak derim ki: Bu Eserlerle Ahlâkimizi dinen terbiye edib yükselten ve kendisine "MÜCEDDÎD" dediğimiz halde bizi reddedip kıran ve büyük bir hümetle Üstad kabul ettiğimiz Said Nursî'nin senelerden beri Talebesiyim. Kendisinde ve Eserlerinde ve Talebelerinde, hükûmetin emniyetini ihlâle teşebbüüs edecek hiç bir fiil olmadığına yakînen ve kat'iyen şahidim. Hususan ittiham sebebinin birisi de: Isparta mahkemesi yakînen Hakikata muttali olmasıyla, o cihetten

bize ceza vermedikleri Kitab bedelleridir ki; bizim Kitab bedelleriyle idare-i maişetimize temine hiç bir cihetle ihtiyacımız olmamakla beraber, bu satılan Mecmuların bedellerinin teksir makinesine ve kağıdının ve mürekkebinin karşılığına verilmiş olduğunu yüksek mahkemenize arzeder ve sîrf Allah Rızası için, hüsn-ü niyetle yaptığımız bu Hizmetin bir suç olmasına imkân olmamakla, yüksek mahkemenizden ve âlî vicdanlarınızdan Risale-i Nur Eserlerinin iadesini taleb ederim.

Mevkuf
T a h i r î

* * *

[Zübeyr'in Müdafaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Hâkimliğine

Gizli cem'iyet kurmak ve devletin emniyetini bozmak suyuyla mütehem bulunmaktayım. Aşağıda arzedeceğim vecihle böyle bir suçu işleme-diğime katî kanaatiniz geleceği için bu ittihamı daha şimdiden reddediyorum. Evet Risale-i Nur Talebesi olduğumu memnuniyetle ve ilân edercesine söyleyebilirim. İnkâr etmek, Risale-i Nur'un bana verdiği Fazilet Dersleriyle zîd olduğu için, bu cürmü işlemem. Risale-i Nur'un okuyucusu olan bir kimse, okuduğunu gizleyemez. Bilakis iftiharla bilâpervâ söylemekten çekinmez. Zira çekingenliği îcab ettirecek hiç bir Cümlesi veya Kelimesi yoktur.

Risale-i Nur'un kıymetini kırk-elli sahifelik bir formada belirtmekte çalışmıştım. Medhettim diyemem, çünkü: Kâinatın Güneşi ve Aklı olan ve bin üçüz küsur seneden beri beşeriyeti Tenvir ve İrşad eden Kur'an-ı Hakîm'in hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nur'un değil bütün Külliyatını belki bir cüz'ünü bile sena etmeye muktedir değilim. Yukarıda arzettiğim gibi, kıymetini belirtmekte çalıştığım Eserlerde gizli cem'iyete dair mevzular tesbit edilmiş ise, zararlı eserleri tanıtmağa çalışmış suyuyla cezalandırınız. Fakat hârikulâde ve fevkâlâde bir şekilde Te'lif edilmiş olduğu ilmî şahsiyetler tarafından tasdik edilen ve bozulan bir cem'iyeti ıslah etmek Kudretini haiz olan ve yirminci asırda Însanlara rehber olup dalaletten ve materyalizmin, maddiyyunluğun ve tabiatperestliğin sürüklediği sefahet ve koyu fikir karanlığından kurtaran ve beşeriyyete ebedî Saadet ve Selâmet

çığırlarını Kur'an-ı Hakîm'in Feyziyle açan ve Nuruyla aşıkâr bir şekilde gösteren Risale-i Nur Külliyatı'nda isnad edilen suça dair bahisler mevcud değil ise, cezalandırılmaklığının Adalet esaslarına zid olacağını, mahkemeyinizin de kabul edeceği kanaatindeyim.

Sorgu hâkimliğinde: "**Sen Risale-i Nur'un Talebesi imişsin?"** denildi.

Bediüzzaman Said Nursî gibi bir Dâhînin Şakirdi olmak liyakatini kendimde göremiyorum. Eğer kabul buyururlarsa iftiharla "Evet Risale-i Nur Şakirdiyim" derim.

Risale-i Nur'un emsalsiz Müellifi Üstadım Bediüzzaman Said Nursî, müteaddid defalar gizli düşmanları tarafından iftira edilerek mahkemeye verilmiş ve hepsinde de beraet etmiştir. Risale-i Nur Külliyatı profesör ve İslâm Âlimlerinden müteşekkil bir heyet tarafından satırı satırına tedkik edilerek bu Eserlerin fevkâlâde bir vukufiyetle Te'lif edildiği ve Kur'an-ı Hakîm'in hakikî bir Tefsiri olduğunu bildiren raporlar verilmiştir. Hakikat böyle iken, yine neden mahkemeye veriliyor? Bu husustaki katî kanaatimi şu şekilde arzediyorum:

Risale-i Nur'u okuyan kimseler, bilhassa idraklı gençler, kuvvetli bir İmana sahib oluyorlar. Sarsılmaz ve fedakâr bir dindar, bir vatanperver oluyorlar. Yıpranmaz bir İmanın bulunduğu bir yere, menfi bir ideolojinin aşılılığı ahlâksızlık ve sefahet giremez. Bu sarsılmaz İmana sahib olanlar çoğaldıkça, masonluğun ve komünizmin dairesiaslâ genişleyemiyor. Komünistlerin dayandığı materyalist (maddiyyun) felsefenin Hak ve Hakikat ile hiç bir ilgisi olmadığını, nazariyelerinin tamamen asılsız olduğunu Risale-i Nur Kur'an-ı Kerim'in Âyetleri ile ve gayet kuvvetli Bürhan ve Hüccetlerle aklen, fikren ve mantıken isbat ediyor. O çürüük fikir karanlıklarına düşenleri Tenvir edib kurtarıyor. Yalnız gözünün görebildiği yere inanan maddecilere dahi Allah'ın Varlığını inkâr ve itiraz kabil olmayan kuvvetli Delillerle isbat ediyor.

Bilhassa lise ve üniversite tahsil gençliğine bu hârika Eserler orijinal ve çekici üslûbu ve yüksek edebî san'atiyla kendini okutturuyor.

İşte bunun içindir ki; komünist ve masonlar, kendi zehirli fikirlerinin yayılmasına Risale-i Nur'un kuvvetli bir mâni teşkil ettiğini

biliyorlar. Kur'anın hakikî bir Tefsiri olmakla kuvvetli bir İman kaynağını olan Risale-i Nur'u ortadan kaldırmak veya okutmamak için çeşitli desiseler ve iftiralara başvuruyorlar. Şimdiye kadar isnad ettikleri yalanlardan hiçbir emare bulunmadığı halde, taarruzlarına devam ediyorlar. Bunlardan anlaşılıyor ki, bizi korkutmak ve Risale-i Nur'dan uzaklaştmak ve diğer taraftan kendi zehirli neşriyatlarını önmüze sürdürmek; bu suretle millet ve gençliğimizde İmanın yok olmasını ve Ahlâk sukutunu temin ederek, hükümetin kendi kendine çökmesine muvaffak olmak istiyorlar. Ve vatan ve milletimizi yabancı bir devlete devretmek emelini taşıyorlar. Mahkeme heyetinin huzurunda bilâpervâ onlara söyleyorum: **Onlar iyi bilsinler ve titresinler ki, gürültüye pabuç bırakmıyoruz. Zira Risale-i Nur Eserlerinde Hak ve Hakikatı görmüş, öğrenmiş ve inanmışız.** Türk gençliği uyumuyor. Bu Kahraman İslâm Türk Milleti başka bir devletin boyunduruğu altına giremez. Fedakâr Müslüman gençliği, sahib olduğu Tahkikî İman kuvvetiyle vatanını sattırmaz. Dindar, cengâver Türk milleti ve İmanlı, cesur Türk gençliği korkmaz. Onun içindir ki; bizi İnsanlık seviye ve seciyesinde en yüksek mertebelere çıkaran ve her sahadaki terakkiyatımızı sağlayan ve biz gençlere Din, vatan ve millet aşkıını aşılıyarak uğrunda bütün mevcudiyetimizi feda ettirecek hakikî bir dinperver olarak bizleri yetiştiren Risale-i Nur Eserlerini okuyoruz ve okuyacağız. Evvelce de arz ettiğim vecihle, Risale-i Nur'dan pek az okuduğum halde, pek fazla istifade ettim. Vatan ve millet ve bütün İnsanlıkça gayet azîm faideleri temin edecek olan bu çok nâfi' Eser Külliyyatını eğer servetim olsa idi neşrettirmek için hepsini sarfederdim. Zira dinimin, vatan ve milletimin ebedî Saadet ve Selâmeti uğrunda bütün mevcudiyetimi feda etmeye hazırım.

Hem Risale-i Nur'a safdilane inanmamışım. Otuzuç Âyat-ı Kur'aniye ve Hazret-i Ali (R.A.) ve Abdülkadır-i Geylanî (R.A.) Hazretleri, Risale-i Nur'un Te'lif edilip bu asırdaki İnsanları İrşad edeceğini gaybî bir surette bildiriyorlar. Bununla beraber, Risale-i Nur'dan okuduğum Kitablar, bu Eser Külliyyatının Hak ve Hakikatı öğretten ve beşeriyeti Islah eden Eserler olduğu kanaatini vermiştir.

Ruhumda büyük bir boşluk hissederek, okuyacak Kitab ararken, Risale-i Nur'u okuduğum zaman elimde olmayarak Ondan ayrılamadım. Kalbimdeki o büyük ihtiyacı Risale-i Nur Eserlerinin karşıladığıni hissettim. İlmi ve İmanî şübhelerden kurtaran aklî ve İmanî

isbatları Onda buldum. Böylelikle vesveselerin verdiği sıkıntılarından kurtuldum. Bu Hakikatlardan anladım ki: Risale-i Nur bu asırın İnsanları olan bizler için yazdırılmıştır.

Ahlâk, Edeb ve Terbiye gibi en yüksek meziyetlere sahib olabilmek için, kuvvetli bir İmana sahib olmak lâzımdır. İman Hakikatları, Risale-i Nur'da gayet kuvvetli deliller ve açık misaller ile anlatıldığı için, okudukça İmanım kuvvetlenmiştir. Bu sayede dalalete düşmekten, en yüksek medeniyet esaslarını câmi' Hak ve Hakikat olan Dinimden dönüp kızıl ejderin hâpi olmak felâketinden kurtuldum. Bunun içindir ki: Okuyucularını bir çok maddî ve manevî felâketlerden kurtaran ve bir üniversite mezunundan ziyade bir İlme sahib eden; İslâmîyet, vatan ve millet sevgisini aşlayan; Allah'a İtaati, çalışkanlık ve merhameti öğreten Risale-i Nur'dan -kıymetini anlayan hiç bir ferd- ne bahasına olursa olsun, ayrılmaz. Bu riyasız, has hürmet ve ta'zim; hiç bir kimsenin Kalbinden çıkartılamaz.

Risale-i Nur, iddia makamında muzır eserler diye tavsif ediliyor. Bu vicdansızlığı ve yalanı, şiddetle protesto ediyorum. Ve benim de teşvikatta bulduğum iddia ediliyor. Evet, bu doğrudur. Fakat, diğer iftirayı işten bütün Münevverlerin Kalbleri sizlmiş ve hattâ ağlamış, dişleri gıcırdamıştır. Yirminci asır pozitif fikirlerin hükümları olduğu bir zamandır. Delilsiz, isbatsız şeylere inanılmıyor ve inanmıyoruz. Muzır eserler olduğunun isbatını isteriz.

İftiraları yapan gizli düşmanların maksadlarından birisi de, Risale-i Nur okuyucularının Kur'ana Hizmet uğrunda Müslümanlık bağları ile birbirlerine görülmemiş bir şekilde sarılmış olarak tezahür eden ve bunlardan başka bir maksada matuf olmayan, sadece hürmet, şefkat ve sevgisinin ifadesi olan Tesanüdüni kırmak ise, aldanıyorlar. Beyhude hiç uğraşmasınlar. Risale-i Nur'u okuyanların en gerisi, en âmisi olan ben, onlara şöyle cevap veriyorum:

Birimiz şarkta, birimiz garbda, birimiz cenubda, birimiz şimalde, birimiz Âhirette, birimiz dünyada olsak; biz yine birbirimizle beraberiz. Kâinatın kuvveti toplansa, bizi yüksek Üstad Said Nursî'den ve Risale-i Nur'dan ve bizi bizden ayıramazlar.

Zira biz Kur'ana Hizmet ediyoruz ve edeceğiz. Âhiret Hakikatına inanlığımız için, manevî olan bu sevgi ve Tesanüdümüzü elbette hiçbir kuvvet sökümeyecektir. Çünkü bütün Müslümanlar Saadet-i Ebediye makarrında toplanacaklardır.

Vatan ve milletimizin selâmeti namına mühim bir Hakikatî müsaade-nizle arzediyorum. Komünistlerin gizli plânlarından birisi de, halkın hükü-met aleyhine teşviktir.

Bediüzzaman Said Nursî'yi hapse sokturmak ve Eserlerini zararlı gibi göstermek için hükümet erkânına uydurma ihbarlar yapılmakla beraber, hiç bir ferdin inanmadığı menfi propagandalar yapılıyor.

Bediüzzaman Said Nursî'nin bu asırda nâdir bir İslâm Dâhîsi ve her bir cihette eşsiz bir Şâhiyet olduğuna, bu millet senelerden beri o kadar inanmış ki; hakikî olan bu kanaatî hiçbir propaganda çürütemiyor ve çürütemez.

Büyük bir Üstadın Eserlerinden müstefid olmayı lütuf buyuran Cenab-ı Hakk'a Hamd ve Senalar ederim... İman, İslâmiyet Dersi alarak büyük faidelere nailiyetime sebeb olan bir Üstadı, bütün Ruh u Canımla med-yunum. Senelerden beri sıkıntilar içerisinde Eser yazarak gençliğimizi komünizm yemi olmakla ebedî haps-i münferidlige mahkûm edilmekten kurtaran bir müstakim Üstad için senelerce dünya hapsinde kalmağa hazırlım.

Yirmi seneden beri milyonlarla İnsana Din, İman, İslâmiyet, Fazilet Dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur'an Tefsiri Risale-i Nur uğrunda i'dam edileceksem, sehpaya "Allah.. Allah.. Ya Resulallah" sedaları ile koşarak gideceğim. Komünizme kapılıp Dininden çıkan, ebedî felâketlere yuvarlanan ve vatan haini olarak kurşuna dizdirecek cürüm-lerden gençlerimizi koruyan Risale-i Nur uğrunda kurşunla öldürüleceğ-sem, o kurşunlara çekinmeden göğsümüz gereceğim. Üstadım Bediüzzaman için hançerlerle parçalanırsam etrafa sıçrayacak kanlarımın "**Risale-i Nur!**. **Risale-i Nur!..**" yazmasını Rabbimden Niyaz ediyorum.

Muhterem Heyet-i Hâkime!

Risale-i Nur tâhsili, hakikaten hârika ve orijinaldir, emsalsizdir. Herhangi bir tâhsilde maddî menfaat ve bir mevki gaye edinilerek o tâhsile devam edilir. Dersler ekseriyetle maddiyat ve şöhrete erişebilmek için, belki de zoraki okunur. Risale-i Nur'un organize edilmemiş serbest bir üniversiteye benzeyen tâhsiline eserleri okumak suretiyle devam edenler ise, Kur'an ve İmana hizmet etmekten başka herhangi dünyevî bir maksad taşımıyollar.

Böyle olduğu halde ilmî, İmanî ve ciddî eserler olan Risale-i Nur, o kadar büyük bir şevk ve aşkla ve o kadar sonsuz bir hızla okunuyor ki: Sadık okuyucularını defalarca okumak gibi kuvvetli bir arzuya sahib ediyor. Risale-i Nur'u yazıp okuyanlar, mahkeme kapılarında hayatları the-likeye düşüğü halde, bu hârika Eserleri okuduklarını itiraf ve okuyacaklarını ilân ediyorlar. İdam kararı verileceğini bilseler dahi, bu Sebatlarını izhar etmekten çekinmiyorlar. İşte Risale-i Nur'un bir çok Hârikalarından şu hususiyeti, sizlere şu kanaati veriyor: **İtiraf edenler acaba canlarını yolda mı buldular?**

Demek Risale-i Nur'da ve Bediüzzaman'da öyle yüksek bir Hakikat var ki ve bunlarda zararlı bir şey yokmuş ki, inkâr etmediler.

Tahsildeki talebeler otorite ve disiplinle idare edilerek okutturulur. Bediüzzaman ise hiçbir kimseyi Risale-i Nur'a mecbur etmemiştir. Fakat yüzbinlerle okuyucunun çoğu Onu görmeden, Ona sarsılmaz ve kopmaz bir bağla Talebe olarak Risale-i Nur'dan Derslerini alıyorlar.

İşte böyle hârikulâde bir Tedris, yakın ve uzak tarihin hiçbir Medrese-sinde görülmemiştir, hiçbir üniversitede rastlanmamıştır.

Sayın savcı, "**Bediüzzaman'a olan hürmetin şekli diğer Müfessir-lerde görülemiyor.**" dedi.

Doğrudur. Hürmet ve ta'zim büyülüklük ve kemalâtın derecesine, minnet ve şükran da elde edilen istifadenin mikdarına göre olduğuna nazaran, Bediüzzaman'ın Eserlerinden azım faideler elde ediliyor ki, Ona olan ta'zim ve minnetdarlıklar da görülmemiş bir şekilde oluyor.

Yirminci asırın en büyük bir İslâm Mütefekkiri ve Müellifi olan **Bediüzzaman'ı** komünist ve masonlar bizlere, bilhassa gençliğimize tanıtımamağa çalışmışlardır. Fakat uyanık Türk-İslâm milleti ve gençliği, o Din Kahramanı Üstadı tanımiş, istifade etmiş ve ettirmiştir.

İşte bunun içindir ki; **Bediüzzaman'a** karşı olan fevkâlâde bağlılık ve itimad sarsılmayacaktır.

Risale-i Nur'daki Âyetler, Kur'an-ı Hakîm'in en büyük Mu'cizesi olan hususiyetleri kaybettirilmeden, büyük bir san'at ve meharetle Türkçemize Tefsir edildiği için; Risale-i Nur'u kadın, erkek, memur ve esnaf, âlim ve feylesof gibi her türlü halk tabakası okuyup anlayabiliyor.

Kendi istidadları nisbetinde gördükleri istifadeler karşısında Ona bir kat daha sarılıyorlar. Liseliler, üniversiteliler, profesörler, doçentler, feylesoflar okuyorlar. Bu münevver sınıflar fevkâlâde istifade ettikleri gibi; Risale-i Nur'un Hârikulâdeliğini ve Te'lif san'atındaki üstünlüğünü tasdik edib hayretler içerisinde bütün Külliyatı okumak iştîyakına sahib oluyorlar.

Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u her yeni tanıyan müdrik ve takdîrkâr kimseler, daha evvel tanımadıklarına binler teessûf edib, kaybettikleri zamanları telafi edebilmek için müsaid vakitlerini boşâ sarfetmeyerek, beş dakikalık bir zamana dahi ehemmiyet verip, geceli gündüzlu Risale-i Nur'a çalışmağa başlıyorlar. Bu rağbet ve şiddetli alâka hiçbir psikolog, sosyolog ve feylesofun eserinde görülmemiştir. Onlardan ancak tahsilli kimseler istifade edebilmişlerdir. Bir ortaokul çocuğu veya okumasını bilen bir kadın, büyük bir feylesofun eserini okuduğu zaman istifade edememiştir. Fakat Risale-i Nur'dan herkes derecesine göre istifade etmektedir. Bunun için, sizlerin Bediüzzaman ve Risale-i Nur Şâkirdlerine vereceğiniz beraet kararını bütün bir millet bekleyenlerdir. Eğer Said Nursî, Talebelerine musibet zamanında Sabır ve Tahammül ve İtidâl telkin etmemiş olsa idi; gönüllü alay kumandanı olarak harbe iştirak ettiği zaman topladığı Talebeleri gibi hürmetkâr olan binler Risale-i Nur Şâkirdleri, Afyon tepelerine kuracakları çadırlar içerisinde, Afyon Ağır Ceza Mahkemesinin beraet kararını bekleyeceklerdi.

Said Nursî ve Risale-i Nur Şâkirdlerinin çalışmalarını, kanun çerçevesine alınıp gizli cem'iyet olduğu isbat edilemiyor. Neden isbat edilemiyor? Acaba vukuflu bir adliyeci olmakla baş müddeiumumîlige kadar yükselen bir şahîs, bu isbati Kanunla yapmaktan âciz midir? Hayır, kat'îyyen âciz değildir. Ortada gizli bir cem'iyet diyecek bir teşkilat yoktur. Ve onun için cem'iyetçilik isbat edilemiyor.

Savcının evvelen "**Nur Talebeleri bir cem'iyet değildir**" diye kanun dairesindeki tam görüş ve isabetle verdiği hükmü, biraz sonra her nedense "cem'iyyettir" diye iddia etmesi bir tenakuzdur. Elbette hükümsüzdür. Heyeti Hâkimenin gayet açık olan bu Hakikatî idrak ederek "**Gizli cem'iyet yoktur**" diye karar vereceğinden emin bulunmaktayız.

Sayın Hâkimler! Teessür ve ızdırab karşısında Kalbden bir parça

kopsa idi, bir genç dinsiz olmuş haberî karşısında o Kalbin atom zerratı adedince paramparça olması lâzım gelir.

İşte sizin vereceğiniz beraet kararı; İslâm gençliğinin, İslâm dünyasının bu dehşetli âfetten tesirli bir şekilde kurtulmasına sebeb olacaktır. Ve beni Bediuzzaman ve Onun Eserlerine kopmaz bir bağla bağlayan saikten biri de budur.

Risale-i Nur'un serbestiyetine vereceğiniz beraet kararı, bütün Türk Gençliğini ve bütün Müslümanları dinsizlik fecaatinden kurtaracaktır. Zira yüksek Hakikatlar Hazinesi olan Risale-i Nur, hiç şeksiz ve şübhесiz elbette bir gün olup bütün dünya Âleminde tanınacaktır.

Bu itibarla sizler İnsanlığın takdirine mazhar olacaksınız. Sizin vereceğiniz beraet kararı, hal ve istikbalde nesilleri minnetdar ve müteşekkir edecek ve Risale-i Nur okunup azîm faidelere nâil olundukça takdирle yâdedileceksiniz.

Sakın zannetmeyiniz ki, samimî olarak söylediğim bu sözlerimle riyakârlık yapılıyor. Aslâ ve kat'iyyen!.. Çünkü Bediuzzaman'ın mahkeme-sinde hiçbir kimseden korkmuyorum, çekinmiyorum.

Yalnız pek kısa olarak müsaadenizle şu kadarcık arzediyorum ki: Savcı bu mübarek vatanda masonluk, komünistliği fevkâlâde faikiyetle önlemek çaresi olan ve önemekte olan Risale-i Nur'a ve Müellifine ve okuyucularına öyle şen' ithamlarda bulunmakta devam eder ve o tamamen hatalı ithamlarından vazgeçmezse, hissiyata kapılarak aleyhdarlık ederse; komünistlik ve farmasonluğu desteklemiş olur ve ithamlara hakikî hedef olan muzır dinsizlerin türemesine yardım etmiş olur.

* * *

[Temyiz Mahkemesi Lâyihasından bir parçadır.]

Dinsiz komitelerin neşriyatlarının vesvese ve şübheleri neticesinde yıkılan İmanları Risale-i Nur Eserleri isbatçılıkla imar ediyor.

İşte gençliğimin Risale-i Nur'a elektriklenmiş gibi sarılmalarının en ince Sîr ve Hikmetlerinden bir tanesi de budur: Senelerden beri feragat-ı nefisle ve eşsiz bir fedakârlıkla ihtiyar, hasta ve fevkâlâde

ihtimama muhtaç bir çağda gizli düşmanları olan komünist ve masonların ve bunlara aldananların çeşitli işkencelerine karşı, tahammülün fevkinde sabrı ile Bediüzzaman Said Nursî; Din aleyhindeki birçok sinsi plânları Hakikatbîn nazarıyla, realist görüşüyle fark etmiş, dehşetli dessasane ve perdeli olan bu plânları akîm bırakacak İmanî Eserleri Te'lif etmiştir.

Fakat ne hazır ve açıklı ve binler teessüflere şayeste bir vaziyettir ki; bu İslâmiyet Kahramanı ve hârikulâde büyük Zât, yirmibes senedir hapislerde, zindanlarda, tecrid-i mutlaklarda imha edilmeğe çalışılmaktadır.

Komünistlerin ihanetiyle meydana gelen evhamın îcab ve neticesi olan garazkârlıklarla Risale-i Nur Müellifi cezalandırılsa dahi, Risale-i Nur Eserleri yine büyük bir iştihad ve gittikçe artan bir alâka ile okunmakta devam edecektir.

Birinci ve en kuvvetli delili şudur ki: Yeni harf ile teksir edilebilen **Asâ-yı Musa** Eserini okuyan gençler, Kur'an Harfleri ile yazılmış mütebâki Eserleri de okuyabilmek için kısa bir zamanda o yazıyı da öğreniyorlar. Bu şekilde birçok İlimlerin öğrenilmesine engel olan ve Dinden İmandan çıkarmak için te'lif edilen eserleri okumağa mecbur eden Kur'an Hattını bilmemek gibi büyük bir seddi de yâkmış oluyorlar. **Bir milletin gençliği ne zaman Kur'an ve Ondan lemaan eden İlimlerle techiz ve tahkim edilmiş ise, o vakit o millet Terakki ve Teâli etmeğe başlamıştır.** Gençlik, İman ve İslâmiyet ihtiyaciyla yanın Ruhlarını Kur'an Tefsiri Risale-i Nur'un Füyuzat ve Envâriyla doldurmağa başlamıştır. Böylelikle Tahkikî bir İmana sahib olacak gençliğimiz; dinsizlige, komünistlige karşı mücadele edip vatanlarını İslâm düşmanlarına asla satturma-yacaklardır. Bunun için; eğer komünistler mürekkep ve kâğıdı yok etmek imkânını da bulsalar, benim gibi birçok gençler ve büyükler Fedai olup Hakikat Hazinesi olan Risale-i Nur'un Neşri için, mümkün olsa derimizi kâğıt, kanımızı mürekkep yaptıracağız.

Evet. Evet. Evet. Binler defa evet!..

Savcı iddianamesinde diyor ki: "Said Nursî Eserleriyle üniversite gençlerini zehirlemiştir." Biz de buna mukabil deriz ki: "Eğer Risale-i Nur bir zehir ise; bizim bu zehirlere tonlarla, binlerce kilo ihtiyacımız vardır. Eğer çoklukla olduğu yeri biliyorsa, bize tayyarelerle sevk-etsin."

Biz Risale-i Nur Talebeleri; İman ve İslâmiyet Hizmeti uğrunda zalimlerin zulmüne maruz kaldığımız vakit, haphishane köşelerinde veya darağaçlarında ölümge, istirahat döşeğindeki ölüme tercih ederiz. Görünüşü hürriyet, Hakikati istibdad-ı mutlak olan bir esaret içinde yaşamaktansa, Hizmet-i Kur'aniyemizden dolayı zulmen atıldıgımız haphishanede Şehid olmayı büyük bir Lütf-u İlahî biliriz.

Afyon Hapsinde mevkuf
Konyalı
Zübeyr Gündüzalp

Not: Bu Müdafaâ ve temyiz läyihası Temyiz Mahkemesine gönderildikten sonra, Temyiz Reisliği Zübeyr'in hapisten tahliyesi için telgrafla emir vermiştir.

* * *

[Mustafa Sungur'un Müdafaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

İddia makamı, benim de Nurcular cem'iyetine dâhil olup halkı hükümet aleyhine teşvik ettiğim iddiasıyla cezalandırılmamı istiyor.

Evvelâ: Nurcular cem'iyeti diye bir cem'iyet yoktur. Ve ben böyle bir cem'iyete mensub değilim. Ben bin üçyüzelli seneden beri her asırda üçyüzelli milyon mensubları bulunan ve Kâinatın medar-ı iftihari olan Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın kurduğu muazzam ve nuranı ve bütün İnsanlık için ebedî Saadet ve Selâmeti müjdeleyen kudsî ve İlâhî İslâmiyet cem'iyetine mensubum. *الْحَمْدُ لِلّٰهِ* Onun Evamir-i Kudsiyesine

de bütün kuvvetimle itaat etmeye azmetmişim. Talebeliği, hakkımda bir suç sayılan Risale-i Nur ise, bana Dinî ve İmanî Vazifelerimi öğreten ve İslâmiyetin en yüce ve en mukaddes bir Din ve beşerin yegâne Medar-ı Saadeti olduğunu ve Kur'an ise bütün varlıkların Sahibi, her yerde Hazır, Nâzır, zerrelerden yıldızlara, güneşlere kadar bütün mevcudat Îdare-i Ezeliyesinde bulunan Zât-ı Zülcelal'in bir Emr-i İlahîsi, Ezel ve Ebed ve bütün hâdisat İhata-i Nazarında bir Eser-i Mu'cizanesi ve Kur'an bütün Kitabların fevkinde kırk vecihle Mu'cize ve Saadet-i Ebediyeyi nev'-i beşere müjdelemesiyle müştakları ebediyen kendine minnetdar kılan bir Şems - i Sermedî'nin bir Mukâleme - i Ezeliyesi ve Resul - i Ekrem

Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Hâlik-1 Kâinat tarafından gönderilmiş, bütün hal ve ahvaliyle bütün İnsanların en Ekmeli, en Sadık ve en Yücesi ve Kemalâtça en yükseği ve getirdiği İslâmiyet Nuruya İnsanlara en büyük mujdeyi ve en kudsî Teselliyyi bahşeden ve ondört asrı ve beşerin beşen birisini Saltanat-ı Maneviyesinde idare eden ve binçeyüz yıldan beri gelen bütün Ümmetin kazandığı Sevabın bir misli Onun Defter-i Hasenatına geçen ve Kâinatın Sebeb-i Vücudu, Habibullah olduğunu; hem Âhiret, Cennet ve Cehennem'in kat'iyen Hak ve muhakkak olduğunu hârika Bürhanlarla ve parlak Hûccetlerle isbat eden bir Mu'cize-i Kur'andır.

Risale-i Nur ise, Kelime ve Cümleleriyle Nur-u Kur'andan ve Nur-u Muhammedîden (A.S.M.) gelen ezelî ve ebedî bir Nur olduğuna şahadet ediyor.

O da Kur'ana mensubiyeti ve has bir Tefsiri cihetile ve bu itibarla Semavîdir, Arşîdir. İşte halkı hükümet aleyhine teşvik edici zannedilen Risale-i Nur, bütün **Sözler'i** bütün **Lem'a** ve **Şua'ları** ve bütün **Mektubatıyla** Hakaik-i İlahiye ve Desatir-i İslâmiyeyi ve Esrar-ı Kur'aniyeyi Ders veriyor. Acaba böyle muhterem ve çok yüksek ve Ahlâk ve Fazileti ve Hakaik-i İmaniyyeyi kat'ı Ders veren Risale-i Nur'u okumak ve Onun ebedî Saadetler bahşeden Yazılılarını istinsah etmek veya bir Mü'minin istifadesi için İman cihetinde ona Hizmet etmek bir suç mudur? Halkı hükümet aleyhine teşvik midir? Ve böyle mübarek ve muazzam bir Eserin Müellifi ve Kemalât-ı İnsaniyenin zirve-i bâlâsında, en yüksek bir Mertebe-i İman ve Ahlâk ve Faziletle mücehhez bir Nur Abidesini ziyaret ve bu asırda iyilik ve doğrulukla ve sarsılmaz İman ve İtikadlarıyla İslâmiyet Şerefini ve Kur'anın Hakaikini koruyan ve yükselten ve Allah'ın Rızasını kazanmaktan başka gayeleri olmayan Risale-i Nur Talebeleriyle İman ve Kur'an yolunda Kardeşlik peydâ etmek bir cem'iyet kurmak mıdır? Acaba hangi temiz ve âdil vicdanlar buna ceza verebilir?

Sayın Hâkimler!..

Hakkaniyeti, en yüksek Âlimler tarafından tasdik edilen ve en yüksek bir Mertebe-i İmanî ve Aşk-1 İslâmî kazandıran Risale-i Nur, hiç şüphe yoktur ki Onun bütün **Sözler'i** ve **Lem'a** ve **Şua'ları** Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın birer nurani Tefsiridirler. Manevî hastalıkları ve manevî karanlıklar izale eden gayet parlak birer Güneşitirler.

Risale-i Nur'un Müellifliğiyle tavzif edilen Üstadımızın İman ve Kur'an yolunda geçen ve her türlü zorluk ve sıkıntılara göğüs gererek Kur'an Hakikatlarını neşr ile bu asırdaki, hususan bu mübarek milletin evlâdlarını komünistlik ve her türlü dinsizliğin dehşetli hücumundan kurtarmağa çalışan, temiz ve pürüzsüz hayatının şahadetiyle, O bu zamanda bu Kudsî Vazife ile tavzif edilmiş. O bize (hâşâ!..) bozgunculuk ve ahlâksızlık dersini vermiyor. Belki O bize, nev'i beşer dünyasının en büyük Davası ve en mühim mes'lesi olan İmanı kurtarmak Dersini veriyor. Yirmibeş-otuz seneden beri yüzbinlerle Ehl-i İmanın Risale-i Nur'la İmanlarının kurtulmasına çalışması; bilhassa benim gibi İslâmiyet'ten haberi olmayan bîçarelere en büyük Saadet ve hayatın gayesi olan İmanı Ders vermesiyle elbette ve elbette o bize bir Lütf-u İlâhîdir. Onun Kudsî Hizmet-i İmaniye ve Vazife-i Diniyesini inkârla, bütün Hak ve Hakikatın aksine Onu hayat-ı içtimaiyeye zararlı görenlere deriz:

Eğer İman ile Allah'a bağlanmak ve Dinin Evamirine itaat ederek ahlâksızlık ve imansızlık gibi korkunç âfetlerden İnsanları kurtarmak ve İslâmiyet'in daimî Saadetiyle onu mes'ud etmek bir cărum ise; o vakit hayat-ı içtimaiye için zararlıdır denilebilir. Yoksa en büyük bir iftiradır ve kat'iyen afvedilmez bir cărumdır. Risale-i Nur'un hedefi dünya değil, daimî Âhiret Saadeti ve bütün hayat-ı dünyeviyedeki hüsn ü cemal onun Cilve-i Cemalının bir nevi gölgesi ve bütün Cennet bütün Letaifiyle bir Lem'a-i Muhabbeti olan bir Daim-i Bâki'nin bir Rahîm-i Zülcemal'in Rızasıdır. Böyle İlâhî ve Kudsî ve çok yüce bir gaye varken, süffî ve günahlı ve neticesiz, halkın hükûmet aleyhine teşvik gibi fâniliklerden Risale-i Nur'u binler defa tenzih eyleriz. Ve bizim İmanî çalışmalarımızı ve dinî bilgiler öğrenmemizi istemeyen, bu şekil iftiralarla bizi ezmeğe çalışanların şerlerinden Allah'a sığınıyoruz.

Sayın Hâkimler!..

Otuzuç Âyat-ı Kerimenin İşaratı ve İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam'ın (R.A.) ve yüzlerle Ehl-i Tahkikin takdîrkârane beyanatıyla bir Nur-u Kur'an olduğu ve Ona yapışanların **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** İmanlarını kurtaracakları kat'î tahakkuk eden Risale-i Nur, kat'iyen söndürülemez, kaybedilemez. Buna misal: Yirmibeş seneden beri Onu imha etmek gayesiyle yapılan hücumlar bilakis Onun fevkâlâde yapılmasına

ve parlamasına vesile oldu. Çünkü Onun Sahibi, Ezelden Ebede kadar herşey Kudret-i Ezelîsinde ve Emrinde olan bir Sultan-ı Zülcelal'dır. Çünkü Onun Hakaikleri Kur'anın Hakikatlarıdır ve Cenab-ı Hakk'ın Hıfz ve İnayetile daima parlayacaktır **إِنْ شَاءَ اللَّهُ...**

Sayın Hâkimler!..

İman ve İslâmiyeti en yüksek bir sevgi ve iştiyakla öğreten ve Rıza-i İlahîden başka bir hedef ve maksad tanımayan ve bu asırda Kur'anın bir Mu'cize-i Kübrası ve Tefsir-i Nuranîsı olduğu katî tahakkuk eden Risale-i Nur'u okumak ve yazmak ve Onun Hakaik-i İmaniyyeyi Ders veren Risalelerini Mü'min Kardeşlerine vermek bir suç ise; ve Dinin Evamir-i Kudsiyesinden olan Rabîta-i Diniye ve Uhuvvet-i İslâmiye ve Allah Sevgisi uğrunda İman ve Kur'an yolunda birleşmek gibi mukaddes ve ilahî ve uhrevî Kardeşlik bir cem'iyet ise; böyle mübarek bir cem'iyete mensub olmak benim için büyük bir Saadettir. Ve her türlü taltif ve nişanların üstünde bir bahtiyarlaktır. Böyle bir Saadet ve bahtiyarlığı kazandıran Risale-i Nur'un Talebesi olmak gibi büyük bir Lütfu, benim gibi bir bîçareye nasib eden Allah'a hadsiz Şükürler olsun. Son sözüm:

**حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ حَسْبُنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكُّلُ
وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ**

dir.

Muallim
Mustafa Sungur

* * *

Mustafa Sungur'un Temyiz Lâyihasıdır

1- Ağır Ceza Mahkemesi: Nur Risalelerini okuduğumu ve yazdığını ve muhtaç bir Mü'min Kardeşime vererek istifadesine çalıştığını, "Halkı hükûmet aleyhine teşvik ediyor" diye hakkında bir suç saymış. Halbuki ben itiraznamemde bu ithama karşı dedim: Halkı hükûmet aleyhine teşvik edici zannedilen Risale-i Nur, Kur'an'ın hakikî bir Tefsiridir. O, bütün Eczalarıyla Hakaik-i İmaniyyeyi Ders verip, okuyan ve yazanlara en büyük Saadeti bahsediyor. Onun hedefi,

halkı hükümet aleyhine teşvik gibi serserilerin, bozguncu ahlâksızların gittikleri fânililikler değil, belki bütün Saadet ve Bahtiyarlığın en yüce mertebesi olan Allah'ın Rızasıdır. Ben, bana en büyük Fazilet, en tatlı Nimet olan İmanı kazandıran Risale-i Nur'u okuduğum ve yazdığım ve Onun en güzide bir Talebesi ve âciz bir Hizmetkârı olduğumdan dolayı iftihâr ediyorum. Ve Risale-i Nur'un Talebeliğini, hakkında pek büyük bir İhsan-ı İlahî biliip lâyik olmadığım bu Nimet-i Azîmeyi benim gibi bir bîçareye nasib eden Rabbime daima şükrediyorum dediğim halde, Kanuna ve delile dayanmayarak benim İman ve İslâmiyete karşı bağlanmamı bir cürüm bilerek bütün bütün Hak ve Hakikatın aksine olarak cezalandırıldım.

2- Ben şahidim ki: Ben Kastamonu Gölköy Enstitüsü'nde okurken bazı muallimler tarafından bize dinsizlik dersi verilmişti. Hâşâ!.. Hazret-i Kur'anı Hazret-i Peygamber'in yazdığını ve İslâmiyet'in artık mülga olunacağını, medeniyetin ilerlediğini, bu asırda Kur'ana ittiba etmek büyük bir hata ve gerilik olduğunu, hattâ bir gün bir muallimin yaptığı gibi; İslâmlar Namaz kıldıkları ve Âhireti düşündükleri için daima muzdarib bir halde, ömürleri elem içinde geçtiğini ve İslâm Câmilerinde daima bir ölgünlük havası estiğini, hristiyanların kılıselerinde ise daima neş'e ve canlı hayat bulduğunu ve hristiyanlar çalğı ve saire gibi eğlencelerle hayatın tadını alıp ömürlerini neş'e içinde geçirdiklerini söylüyorlar.. Kalblerimizdeki İman ve İslâmiyet bağlarını koparmağa ve Onun yerinde inkâr ve küfür yerleştirmeye çalışıyorlardı. İşte böyle zehirli fikirlerle aşılanmış ve böyle tehlikeli muzır dinsizlerin dersleriyle maneviyatı öldürülmem istenmiş ve hattâ o muzır fikirlere kapılarak ve (hâşâ!..) inanarak etrafına neşretmeye başlamış bir bîçare İnsanın, birdenbire Risale-i Nur gibi Kur'ânın Feyzinden fişkiran, İman ve İslâmiyet Hakikatlarını gayet parlak Bürhanlar ve hârika Deliller ile isbat eden ve Din-i İslâmin daima İnsanların Saadet ve Selâmetine vesile, sönmez ve söndürülmez bir manevî güneş olduğunu izah eden eşsiz bir Nur-u Kur'ânın birkaç Risalesini okumakla bütün o zehirli fikirlerini atıp İmanı elde ederek duyduğu sonsuz sevinç ve bahtiyarlığı Te'lif ettiği mübarek Nur Risaleleriyle ona kazandıran müşfik ve vefakâr ve hakikî Kahraman Üstad Bediuzzaman Hazretlerine arz etmesi, eski gaflet ve dalalet hayatından kurtulup, İman ve Nura kavuştuğunu ve hakikî İmanı kazandıran Risale-i Nur'un bu asırın bütün İnsanları için bir Şems-i Hidayet ve

Vesile-i Saadet ve Onun Müellifliğiyle tavzif edilen Üstad-ı Muhteremin bu pek büyük ve yüce İmanî Hizmetiyle Onun bu beşeriyyete, hususan Ehli-i İmana bir Lütf-u İlahî olduğunu hayranlıkla arzetmesi ve yukarıda da arz edildiği vechile Kur'an ve İslâmiyet aleyhindeki dehşetli ve kahhar tecavüzleriyle bu Kahraman İslâm milletinin evlâdlarını dinsizlige teşvik edib milyonlarla İnsanların bağlandığı Kudsî ve İlahî İslâmiyet Esaslarını yıkmağa ve o milyonlarla İnsanların ebedî Saadetlerini mahvetmeye çalışanları "Gizli Süfyan komitesinin yıkıcılığı ve eziciliği" diye vasıflandırarak onlara ve onların bu alçak ve kahhar ve zalimane târibelerini ve yıkıcılıklarını alkışlayan divanelere binler teessûf ve nefretlerle yazıklar olsun demesi ve İmanında şübheye düşmüş eski Ders arkadaşlarına, "**Gelin, hepimiz bu hevâî ve nefsî arzulardan vazgeçelim; Hakaik-i Kur'aniyenin önünde diz çökelim ve bu asrın Rehber-i Saadeti olan Nur Medresesine koşalım; aylarca ve yıllarca alkışlayıp durduğumuz o yalancı sefillerden ve onların Hakikat diye gösterdikleri yalanlardan vazgeçip Bediüzzaman Said Nursî'nin Derslerine gönül bağlayıp Onu Üstad edinelim, zulmetten Nura dönelim.**" diye hitab etmesi, acaba İmanından aldığı sevinç ve Kur'an ve İslâmiyet sevgisinden ve bağlılığından ve milletini pekçok sevip herkesin tâhkîkî İmanı kazanarak sonsuz bir Saadete nâil olmalarını arzu etmesinden değil midir?

Acaba Allah'a intisab edib İslâmiyet'in en âlî bir Din ve Fazilet ve Saadet müjdecisi olduğunu ilân etmek bir cürüm müdür?.. Kur'an ve İslâmiyet aleyhinde her taraftan yıkıcı ve kahhar taarruzların başladığı ve Hazret-i Kur'ana ve Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a iftiralarla o Zâtın çok âlî ve çok kudsî kıymet ve varlıklarını çürüttülmek istenildiği; buna mukabil dinsizliği ve ilhadı ve ahlâksızlığı telkin eden Kitabların ve Allah'a âsi ve İslâmiyet'e hücum eden fâni ve kıymetsiz bedbahtların saygılar ile anıldığı ve bid'akâr ve gayr-ı meşru hallerin alkışlandığı zamanda.. Hazret-i Kur'an ve Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yüksiliklerini, Hakkaniyet ve Kudsiyetlerini, hem Allah'ın varlığını ve bu Kâinat bütün mevcudatıyla ve bütün a'za ve cihazatıyla Hâlikının Vücub-u Vüciduna ve Vahdaniyetine şehadet ettiğini ve İnsan Akıl ve Fikir cihetiyle ve Esma-i İlahiye en ziyade âyinedar bulunmasıyla sair mahlukata bir nevi Sultan hükmünde olduğu; İnsan eğer İman ve Ubudiyetle Allah'a intisab etse, dalalet ve sefahetten ve büyük günahlardan

korunsa, mevcudatın üstünde A'lâ-yı İlliyyîne lâyik ve ebedî Cennet ve Saadete mazhar bir muhterem misafir ve eğer şirk ve isyanla veya gaflet ve dalaletle Hâlikîna kûfretse, o zaman hayvandan daha aşağı ve esfel-i safilîne düşerek ebedî Cehennem'e müstehak ve sonsuz azab ve iškencelere lâyik bir bedbaht olduğunu ve Kur'anın daima değişmez ve Onun Hüküm ve Emirleri tebeddül etmez ve edilemez bir Hak Kelâmî ve İslâmiyetin daima en yüksek bir medeniyette bulunduğu ve beşeriyyetin hakîkî ve daimî Saadeti ancak ve ancak Evamîr-i Kur'aniyeye İttiba ve İntisabla mümkün olacağını açık ve kat'î olarak izah ve isbat eden Risale-i Nur'un Kudsiyetini ve Yüceliğini ve o Mu'cize-i Kur'anın bir Nur-u İlâhî ve bir İhsan-ı Rabbanî olduğunu İman ve ilân etmek bir cürüm müdür!..

Fâni beş-on dakikalık gayr-ı meşru zevkler için yazılmış roman ve efsaneler ve İslâmiyetin aleyhinde ve okunması memleket ve milletin Selâmeti bakımından gayet tehlikeli, muzır kitapların neşredilmesi ve onların medh ve tavsiye edilmesi bir suç sayılmıyor da, yüz milyonlarla İnsan onda gitmiş ve hakîkî olan Saadete ulaşmış İslâmiyet Güneşinin tarifçisi ve tavsiyecisi ve Hakaik-i İmaniyyenin müjdecisi olan Risale-i Nur'u okumak ve yazmak, medh ü senasına kadir olamadığımız yüksek mezayasını tavsiye etmemiz bir suç sayılıyor. Acaba Kalbinde zerre kadar İmanı olan ve memleket ve milletin Selâmetini arzu eden bir İnsan bunu suç sayabilir mi!..

Sayım Yargıtay Hâkimleri!

Sizin yüksek huzurunuza arzedilen bu Dava doğrudan doğruya İman ve Kur'an Davasıdır. Milyonlarla İnsanların ebedî Saadet ve kurtuluşu Davasıdır. Bu azîm Dava ile başta Resul-i Ekrem Aleyhis-salâtü Vesselâm, bütün Enbiya Aleyhimüsselâm ve bütün Evliya ve hadsiz Ehl-i Hakikat ve İmanla Dâr-ı Bekaya gitmiş bütün Ecdad-larımız manen alâkadardırlar. O milyonlar Ehl-i Hakikatın Selâm ve Sevgilerini, Dua ve Şefaatlerini kazanmak fırsatı şimdi elinizdedir. Risale-i Nur denilen âlî Hakikat önünüzdedir. Onun gayesi dünyevî ve fâni ve süflî makamlar mıdır! Yoksa en büyük Saadet ve âlî sevinç ve en yüce bahtiyarlık olan Allah'ın Rızasını kazanmak mıdır! Ve Onun bütün Sözleri, İnsanları ahlâksızlığa mı teşvik ediyor? Yoksa İmanla onları mücehhez kılıp yüksek Ahlâk ve Fazilete mi kavuşturuyor!

Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın İ'caz-ı Manevîsinden fişkiran ve bir Nur-u İlahî olan Risale-i Nur öünüñzdedir. Madem İmanı kazanmak ve İman ile bu dünyadan Dâr-ı Saadet-i Bâkiye gidebilmek İnsanların her mes'e-lesinden üstün en büyük Davasıdır. Ve madem Risale-i Nur Kur'anın Feyziyle Hakaik-i İmaniyyeyi Ders verip, yüz binlerle Onu okuyup yazanların katî şehadetiyle ve bir çok Âyat-ı Kur'aniye ve Ehadîs-i Muhammediye (A.S.M.) kudsî beyanatı ve İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı Geylanî (R.A.) misillü birçok Ehl-i Velayetin takdîrkârane tavsiyeleriyle Risale-i Nur o Davayı katî kazandırıyor. Elbette ve elbette sizler yüksek Adalet ve Hakikatperverliğinizle, her türlü fâni endişelerin fevkinde yüksek Hakperestliğinizle Risale-i Nur'un o hakanî ve Kur'anî cehresini ve hakikî kıymetini takdir ile görüp anlayacaksınız. Ve Risale-i Nur'un Talebelerinin de Cenab-ı Hakk'in Rızasından başka bir maksad peşinde koşmadıklarını göreceksiniz.

Sayın Yargıtay Hâkimleri!

En yüksek Ahlâk ve Faziletiyle ve en yüce Şefkat ve Merhametiyle İnsanları koyu fikir karanlığından ve daimî haps-i ebedîden kurtarmağa çalışan ve en şiddetli sıkıntı ve işkencelere göğüs gererek Cenab-ı Hak tarafından tavzif edildiği Hakaik-i Kur'aniyeyi neşretmek Kudsî Vazifesiley zamanın en yüce mertebe-i kemaline erişen aziz ve âlı Üstadımız Bediuzzaman Hazretleri bütün bütün Hak ve Adalete aykırı olarak zindanlara atılıyor. Pek ihtiyar ve hasta ve kimsesiz, en yüksek İman ve Ubudiyetle ve hârika Zekâ ve İlim ile mücehhez ve İnsanların İmanını kurtarmaktan başka bir gayesi bulunmayan yetmişbeş yaşındaki bu mübarek ve hakikî İnsaniyetperver Üstadın Afyon zindanlarında şiddetli soğuk ve dehşetli sıkıntılar içindeki vaziyet-i elîmanesi ciğerleri deliyor ve Kalbleri sızlatıyor. Hakikatlara âşık ve meftun olan yüksek adaletinize ve hakikî İnsaniyetperverliğinizde güvenerek Adaletin Şefkat ve Merhametinin tecellisini bekliyoruz.

Mustafa Sungur

* * *

[Mehmed Feyzi'nin Müdafaasıdır]**Afyon Ağır Ceza Mahkemesine**

İddianame beni Üstadım Said Nursî'nin hem Sîr kâtibi, hem kendisiyle hem Risale-i Nur'la şiddetli alâkâlı, hem çok Hizmet ettiğimi bahisle bu hareketimi medar-ı mes'uliyet saymış. Ben de buna karşı, bütün kuvvetimle bu ithamı kabul edib iftihar ediyorum. Çünkü fitratımda İlme karşı gayet kuvvetli bir iştイヤk var. Bir delili şudur ki: Denizli hâdisesinde menzilim tahrri edildiği vakit beşyüzseksen aded mütenevvi Kütüb-ü İlmiye ve Arabye evimde bulunduğu resmen sabit olmuştur. Benim fakr-ı halimle ve gençliğimle ve lisan-ı Arabîde noksaniyetimle beraber bu zamanda binde bir şahista bulunmayan bu mütenevvi beşyüzseksen cild Kitabı bana toplattıran feikalâde bir Talebelik şevki ve hârika bir Aşk-ı İlmidir.

İşte bu fitrî istidad ile daima hakikî bir Üstad arıyorum. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrolsun ki, uzakta aradığımı pek yakında elime verdi. Evet Üstadım olan Said Nursî'nin bütün hayatının gayesi, Şevk-i İlimde ve Ulûm-u İslâmiyeyi bilmek aşkında geçtiğini bütün hayatı şahadet ediyor. Hem ben müşahedatımla, hem Üstadımın matbu' tarihçe-i hayatıyla, hem eski Talebelerinden aldığım malumatla kat'ı bildim ki; bendeki fitrî Aşk-ı İlmi, Üstadımda hârika bir surette bulunuyor ki, bu zamanda bütün Medrese Âlimlerinin hilafına olarak pek hârika, tek başıyla Medrese Talebeliğini muhafaza edib her belaya tahammül etmiş. Hattâ ehl-i siyaset, Üstadımın bu acib hallerini anlamadıkları için hiç alâkası olmayan bir nevi siyasete temas ettirmeye çalışmışlar. Hattâ hapislere sokmuşlar. Fakat sonra Cenab-ı Hak, o Aşk-ı İlmiyi Kur'anın Hakaikîna bir anahtar yapmış. Bütin Ehl-i İlmi ve feylesofları hayrette bırakın Risale-i Nur meydana çıkmış. Ben de o sırada bütün hayatımda aradığım ve kendi fitratımda ve fakat pek yüksek bulunan bu Üstadi bir İhsan-ı İlahî olarak Kastamonu'da yanımdaydım. Âhir ömrüme kadar da, buna teşekkür ediyorum.

Hem Üstadım eskiden beri İzzet-i İlmiyeyi muhafaza için, Sadaka ve hediye gibi şeyleri kabul etmediği gibi Talebelerini de men'eder. Kimseye başını eğmez. Hattâ hârika vaziyetlerinden; harb içinde avcı hattında oturmağa ve sipere girmeğe tenezzül etmeyerek İzzet - i İlmiyeyi

muhafaza ettiği gibi, üç dehşetli kumandana karşı Kahramancasına Hocalık ve Haysiyet-i İlmiyeyi muhafaza için onların hiddetine karşı ehemmiyet vermemip onları susturdu. Onun için bu Üstadımı, bu millet ve vatanın ve Türk Ülemasının pek büyük şerefini muhafaza etmek için her şeyini feda etmiş bir şahıs bildigimden, ben de kendime hakikî Üstad kabul ettim. Böyle vatan ve millete hakikî fedakâr bir Üstadın -farz-ı muhal olarak- yüz kusuru da olsa nazar-ı müsamaha ile bakıp itiraz etmemek gerektir.

Bu memleketin vatanperverleri meşrutiyet devrinde, milliyetçiler ve hamiyetperverleri cumhuriyyette; bu Üstadın İlme ettiği fevkâlâde Hizmeti vatan ve millet namına takdir ettiklerine bir nümunesi şudur ki: **Câmi-ül Ezher** sisteminde, **Medreset-üz Zehra** namında Van vilayetinde temeli atılıp eski harb-i umumî münasebetiyle geri kalan Şark darülfünununa İttihad ve Terakki hükûmeti ondokuz bin altun lira verdiği gibi, yirmidört sene evvel Cumhuriyet hükûmeti de Üstadımın darülfünununa yüzaltmışşuc meb'usun tasdikiyle yüzelli bin lira tahsisat verilmesini kabul etmeleridir. Bu yüksek Üstadın tek başıyla **Câmi-ül Ezher** gibi binler Hocaların teşebbüsüyle vücuda gelecek bir Medrese-i Kübrayı vücuda getirmeğe yakın muvaffak olması gösteriyor ki; vatanperverler ve milliyetperverler dahi, Medrese Ülemalarıyla beraber bu Üstadımı takdir ve tahsin etmeleri lâzım ve elzemdir. Biz de böyle bir Üstad elimize geçtiği için her zahmet ve meşakkate tahammüle karar vermişiz. Füyuzat-ı İlmiyesiyle ve yüzotuza varan Asâr-ı Kudsîyesinin Hakaikiyle beni İlim ve İman yolunda terakki ettiren bu mümtaz Allâme-i Zamanâ sonsuz bir varlıkla hürmetim vardır.

Bu hürmetim Ebede kadar *إِنْ شَاءَ اللَّهُ* gidecektir.

İddia makamının beni suçlandırmak istediği ve aylardan beri tedkitat ve teharriyat neticesinde Hakikatîna väsil olamadığı "Dini ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâl edecek bir gizli cem'iyet"in ne vücutu var ve ne de böyle bir cem'iyetle alâkamız vardır. Yegâne alâkamız, hükûmet-i cumhuriyenin kanunları müvacehesinde en çetin imtihanlarda, en yüksek ehl-i yukuf heyetler tarafından ıcab eden hürmeti görmüş ve salahiyetdar mahkemelerde beraet kazanmış Risale-i Nur'lardır. Bu ise, vatana ve millete ihanet değil; doğrudan doğruya vatana ve millete nâfi' İlim uğrunda bir çalışmaktadır. Bunun haricinde ne bir siyâsi maksad ve ne de başka

bir garaz yoktur. Binaenaleyh bu hususta da masumiyet ve samimiyetimiz meydanda olmakla, Denizli mahkemesinde olduğu gibi yüksek mahkeme-i âdilenizden Adaletin tecellisiyle beraetimi taleb ediyorum.

Afon Cezaevinde mevkuf Kastamonu'lu
Mehmed Feyzi Pamukçu

* * *

[Ahmed Feyzi'nin Müdafaaasıdır]

Afon Ağır Ceza Mahkemesine

Sayın Hâkimler! Bir Din Alimi ile görüşmek, onun Din Hakikatlerine aid Kitaplarını okumak ve yazmak ve Din arkadaşlarının imdadına koşmak üzere Dinine ve Kur'anına ve Peygamberine (A.S.M.) Hizmet etmek bir Mü'minin Vazifesi ve Hakkı değil midir?.. Bizi bu Hizmet-i Diniyeden men'eden bir kanun maddesi var mıdır? Bazı cihetlerin zamanımızdaki küfrî ve gayr-ı ahlâkî cereyanları tenkid etmesi bir suç mu teşkil ediyor? Biz ne siyasetle, ne idare ile aslâ alâkası olmayan yalnız dindar, saf halk kitesiyiz. Bir İnsana hüsн-ü zan etmek ve kıymet vermek herkesin şahsî bir kanaatidir. **Biz Bediüzzaman'ı zamanımızın en yüksek Din Alimi biliyoruz.** Din Hakikatlerini aslâ dalkavukluk yapmadan beyan ve ifade eden bir Hakikat adamı biliyoruz. Mücahid adını vermekliğimiz, memleketimizi tehdid eden ahlâksızlık ve imansızlık cereyanlarına karşı Kur'anın sarsılmaz Hakikatlarına dayanarak girdiği Müdafaa ve Hizmet-i Diniyesinden dolayıdır. Din ve vicdan hürriyetinin hükümrان olduğu bir memlekette vicdanî kanaatlerimizden mes'ul olamayız. Bundan dolayı da kimseye hesab vermeğe mecbur değiliz.

Âhirzamanda Hadîsin haber verdiği şahısların mes'elesine gelince: Bu mevzuları biz kendimiz uydurmadık. Bunların aslı Dinde mevcuddur. Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm bazı Hadîslerle Ümmet-i Muhammediyenin (A.S.M.) ömrünün binbeş yüz seneyi pek geçmeyeceğini söylüyor. O zamana kadar da Ümmet-i Muhammediyenin (A.S.M.) ve dünyanın hayatında mühim tesir yapacak büyük tarih hâdiselerini, "**Kiyamet alâmetleri**" diye haber veriyor. Bunların

şerri üzerine Ümmet-i İslâmiyenin nazar-ı dikkatini celbediyor. Gaflet ve cehaletle bu şerlere düşçar olanların ebedî şekavet ve helâket ile karşılaşacaklarını söylüyorlar. Bunlara dair sayısız dinî bürhanlar mevcuddur. Biz ki; Allah'a ve Resulüne ve Kur'ana inanmışız. **Şimdi bu İmanın ve Peygamberin Sıdkına olan bu itikadın neticesi olarak kendimizi helâk-i ebedîden kurtarmak için çalışmayalım mı?.. Etrafımızda olup bitenleri görmeyelim mi?** "Acaba bu tehlikeli zaman gelmiş midir? Sakın bu tehlikelere düşen nesil biz olmayalım!" diye bunları mevcud dinî Hakikatlara tatbik cihetlerini göstermeyelim mi?.. Biz de, **önümüzdeki müsbet delilleri ve Vücud-u İlahîye bizi sevkeden Hakaiki Müberhene ve İlmiyeyi görmeyerek, sîrf avrupa dinsizliğini en büyük lâzime-i medeniyet ve şiar-ı irfan addile Dinimizi terketsek, acaba helâk-i ebedîden bizi kim kurtaracak?** Bunu düşünmeyelim mi?.. Bu zihniyette olan, Kur'andan ve Onun hakaikinden üstün bir şey tanımayan bir İnsan, sîrf fâni cezalar korkusuyla kendini ebedî helâke atar mı?.. Yahut fâni bazı kıymetlere değer verir mi? Allah ve Resulüne ve Dinine Hizmet Vazifesinden vaz geçer mi?.. İşte bizi Bediuzzaman'a bağlayan hakikî âmiller bunlardır. Başka bir menba-i dinî var mı ki, biz Ruhumuzun bu ezelî ihtiyaçlarını onunla teskin edelim?

Sayın Savcı, bize kütübhaneleri dolduran binlerce Arabça ve bugünün Ruhuna tercüman olamayan kitapları tavsiye ediyor. Sayın Savcı ve onun gibi düşünenler, Risale-i Nur namı altındaki Külliyat-ı İlmiyeyi ve Hazine-i Hürriyeti ve Hakikat-ı Aliyeyi beğenmeyebilirler, tenkid de edebilirler. Bu kendilerinin bileceği bir iştir. Bizim şu veya bu esere rağbet etmemize ve ona kıymet vermemize karışamazlar. Biz Risale-i Nur'u seviyoruz. Ve Onu hakikî ve riyasız bir Din Kitabı ve Kur'an Tefsiri biliyoruz. Kıymet ölçülerî ve hükümleri vicdanî bir takdir mes'elesidir. Buna kimse müdahale edemez. Evet biz Risale-i Nur Müellifinin daima Ayn-ı Hakikat Dersi verdiğine kailiz. Kendisinin kabul etmemesi, bizim bu kanaatimizi sarsmıyor. Ancak bizim kabul ettiğimiz, Keramet-i Kevniyesinden dolayı değil, Nurların Dersinde hârikulâde ve ekmel tezahürlerine şahid olduğumuz ve bütün cihan-ı irfana meydan okuyan Keramet-i İlmiyessinden dolayıdır. Tahsil hayatı üç aydan başka mevcud olmadığı halde, bu kadar Feyz-i İlim neşreden ve İlminin hârikalarıyla en münteha Mesail-i İlmiye ve Âliyede en yüksek Mütefekkirleri dahi hayrette bırakacak

bir mantık ulviyeti ibraz eden ve hayatının yarısından sonra öğrendiği bir lisanda bu kadar cazibedar bir tarz-ı beyan ve sürükleyleci bir hararet izhar eden ve gayet feyyaz bir aşk ve heyecan terennüm eden ve bir Derya-yı İman ve bir Hazine-i Tevhid ve bir Umman-ı Hikmet halinde coşan bir ikinci Bediuzzaman gösterebilir misiniz?.. **Fâni zevahirin âlâyişine edna bir meyl ve iltifat göstermeyen ve en küçük bir menfaat ve lezzete tenezzül etmeyen; levs-i fâninin ayağına dolaşan bütün yaltaklanmalarına aslâ kıymet vermeyen; kimseden birşey beklemeyen ve dilenmeyen ve kendisine arzedilenleri kabul etmeyen; İffet ve İsmetin en âlı örneklerini yaştarak saburane mütehammilane her nevi mahrumiyetlere göğüs germek suretiyle kendini Hakikata ve Envâr-ı Kur'aniyeye ve Maarif-i Muhammediyenin (A.S.M.) izharına vakfeden ve memleket ve milletin ızdırabatı karşısında pür-rahm ü şefkat ağlayan; kendine yapılan bunca ihanetlere rağmen etrafındakilerin Saadetleri için Hizmetinden aslâ vazgeçmeyen, ihtiyarlığına ve bîkesliğine bakmayarak İnsanları gayya-yı cehl ve girdbad-ı inkârdan kurtarmağa, hasbî ve İlahî bir cehd ile çalışan ve savaşan Fazilet ve Nur Abidesini Üstad addetmekliğimizi çok mu görüyorsunuz?.. Kendisinin bu arzedilen Keramet-i İlmiyesiyle beraber, sîrf Ahlâk ölçülerinin kaybolduğu böyle bir devirde gösterdiği bu misilsiz Feragat ve İstîgna ve Şaheser-i İsmet ve İstikamet dolayısıyla yine bir Enmuzeç-i Kemal ve Mihrab-ı Fazilet olarak tanınmağa ve iktida edilmeğe şâyandır.**

İşte biz Bediuzzaman'a ve Eserlerine bu gözle bakıyoruz. Acaba mümaileye sîrf İmanımızdan neş'et eden bu bağlılığımız ve Kur'anın ve Beyanat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) küfr ve Ahlâk hakkındaki şiddetli tevbih ve tezyiflerine bu İmanımız dolayısıyla iştirakımız, bizi levs-i fâni addedilen siyasetçi mi yaptı? Yoksa yirmibeş seneden beri din Hakikatlarını öğrenemeyen ve helâk-i mutlaka giden soyumuzun bir kısım evlâdlarına; onları helâk-i ebedîden kurtarmak için, Allah ve Resulünden, Hakikat ve Kur'andan haber vermek onların temiz Ruhlarını masum Vicdanlarını ıslah etmeye hiç ifsad denilir mi?

Sayın Hâkimler!

Biz aslâ siyasetçi değiliz. Biz siyaseti, bizim gibi siyaset ehli olmayana binbir çeşit veballer, tehlikeler ve mes'uliyetler taşıyan bir meslek biliriz. Fâni zevahire de zâten kıymet vermeyiz. Dünyaya

ancak Rıza-yı İlahîye bizi götüren hayırlı vechesiyle bakıyoruz. Bu itibarla siyaset peşinde koşmayı ve devlet mefhumu ile mübareze ithamını şiddetle reddediyoruz. Eğer böyle bir kasd olaydı, yirmibeş seneden beri edna bir tezahür olurdu. Evet bizim menfi bir cebhemiz, ahlâksızlığa ve İmansızlığa müteveccih bir takbih tarafımız var. Bu sîrf İmandan ve Kur'anın bu mevzular üzerindeki şiddet-i beyan ve azamet-i tevbihine -bizzarure-iştirakımızden ileri geliyor. Eğer bu esbab-ı mûcibe, Samîmiyetin ve İhlâsin, Hakikat ve Safvetin bu tarz-ı beyani size kanaat vermediyse; bize ne şekil isterseniz ceza veriniz. Lâkin unutmayınız ki; bugün altıyüz milyon İnsanın mensubiyetini taşıdığı Hazret-i İsa (A.S.) zamanının idarecileri tarafından sîrf İnsanlığın Saadeti için Kalbi çarptığı ve Emanet-i Tebliği Hâmil bulunduğu sebebelerle "âdi bir hırsız gibi" i'dama mahkûm edilmişti.

Biz hür söylediğimizden dolayı maruz kalacağımız bu mahkûmiyeti iftiharla karşılayacağız. Ve sadece حسْبَنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ Nida-sıyla Dergah-ı Kadî-ül Hacat'a el açacağız.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Ortaklar Bucağı'ndan
Ahmed Feyzi Kul

* * *

[Ceylan'in Müdafasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddianın habbeyi kubbe yaparak, iftiharla kabul ettiğim Üstadıma ve Risale-i Nur'a Hizmetimle beni büyük bir diplomat ve entrikacı bir adam tarzında gösterip Nurlara gelen mevhüm suçta bana büyük bir hisse vermesine mukabil derim ki: Dinî ve İmanî ve Ahlâkî Eserlerini okumakla, o uğurda hayatımı tereddüsüz feda eder derecesinde istifade ettiğim Üstadım Bediüzzaman'la yakından alâkadaram. Fakat bu alâka, makam-ı iddianın dediği gibi, vatana ve millete mazarratlı ve halkı devlet aleyhine teşvik etmek değil, belki hiçbir beşerin kendisini kurtaramayacağını kabrin i'dam-ı ebedîsinden

kendimi ve benim gibi bu tehlikeli zamanda İmanını kurtarmağa, Ahlâkını düzeltmeğe ve vatana ve millete birer uzv-u nâfi' olmağa muhtaç olan din Kardeşlerimin İmanlarını kurtarmak yolundaki kopmaz ve kopmayacak bir alâkadır.

Kendisinin yakınlarındanım. Dört sene kadar arasına hizmetini müftehirane yapmışım. Bu müddet zarfında kendisinin serâpâ Faziletinden başka hiçbir şeyine şahid değilim. Onun ağzından bir defa olsun, Mehdiliğine ve Müceddidliğine dair bir Kelime duymadım. Tevazuun kemalinde olduğuna yüzbinleri aşan Nur Nüshaları ve Onları okumakla İmanlarını kurtaran yüzbinler hâlis Nur Şakirdleri şahiddir.

O mübarek Üstadım, kendisini bizim gibi Nur Talebesi olarak görür ve öyle iddia eder.

Bunu elinizde bulunan birçok Mektublarında, hususan Asâ-yı Musa Mecmuasının içindeki **İhlas Risalesi**'nde kolaylıkla görmek mümkündür. Kendisi "**Bâki ve güneş gibi ve elmas misilli Hakikatler, fâni şahıslar üzerine bina edilmez ve fâni şahıslar o kıymetdar Hakikatlara sahib çıkamazlar.**" diye Risale ve Mektublarında tekrarla zikrettiği halde, o Zâtın tefahuruna hükmek ve Mehdilik ve Müceddidlik dava ettiğini iddia etmek, hiç bir akl-ı selimin kâri değildir. Zira bütün Risale ve Mektubları, insaf ve dikkatle okursanız; bu muhterem Allâme-i Zamanın asırlardan beri emsaline tesadîf edilmez bir Din Alimi ve benzerine rastlanmayacak bir İman Kurtarıcısı, bolşevizmin kızıl kivilcimlarının saçaklarımıza sarmak istediği bir zamanda vatana ve millete bir orduдан daha çok menfaat ve bereketi bulunan bir vatanperver olduğuna siz de kanaat-ı kat'iyye peyda edersiniz. İşte böyle bir Esere ve o Eseri Te'lif eden muhterem Üstada daha evvelden Şakird olamadığımı müteessifim.

Muhterem Heyet-i Hâkime!

İşte hadsiz menfaatlerini kendimde tecrübe ettiğim Risale-i Nur'dan, benim gibi vatan evlâdlarının istifadeleri için, resmî bir izinle; Eskişehir'de **Gençlik Rehberi**'ni kudsî bir Hizmet-i Millîye fikriyle tab' ettirdim. **Benim gibi bir bîcarenin, Kur'anın hakikî ve cerhediniz bir Tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla İmana hizmeti tebrik ve takdir ile mukabele görmesi lâzım ve teşvike pek muhtaç iken; böyle ağır muamele görmekliğimiz Hakikat-ı Adalete ne kadar muhaliftir,** sizlerden soruyoruz.

Ve mahkeme-i âdilenizden, **Ruhumuzun gıdası ve Sebeb-i Necatımız ve ebedî Saadetimizin anahtarı olan Nur Risalelerinin serbestiyetine karar vermenizi taleb eder, eğer yukarıda bir kısmını zikr ve ta'dad ettiğim vaziyetler nazarınızda bir cürüm teşkil ediyorsa, vereceğiniz en ağır cezanızı kemal-i rıza-yı kalb ile kabul edeceğimi arz ederim.**

Afyon Cezaevinde mevkuf
Emirdağ'lı
Ceylan Çalışkan

* * *

[Mustafa Osman'ın Müdafaaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Gizli cem'iyet kurmak ve dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini bozabilecek hareketlerde bulunmaktan zanlı Bediüzzaman Said Nursî'nin, rejim aleyhindeki mevhüm faaliyetine iştirak ettiğim iddia edilerek suç konusu olarak gösterilen mes'elelere karşı derim ki:

1- Evet, ben de birçok Nur Talebeleri gibi hakikî Türkliğe ve İslâmiyyete yaraşan ve tarihî bir Şeref ve Faziletimiz olan Terbiye-i Medeniye-i Diniyyeyi ve millî bir şiar olan Ahlâk-ı Kur'aniyyeyi öğrenerek vatan ve millete faideli bir uzuv olmak ve yabancı ideolojilerin tesiratından korunarak din ve İmanımı muhafaza ve öğrenmek kasıyla Nur Risalelerini tedarik ederek okumağa başladım. Ecdadımızın tarihlere şan salıp nam veren Ahlâk ve Şerefini pây-mâl eden sefahet ve rezaletin ve ahlâk-ı seyyienin cem'iyet hayatını zehirlediği ve kötü ahlâk sahiblerini dahi iğrendirecek derecede sokaklara kadar sardığı ve efkâr-ı âmmeyi telaşa düşürdüğü ve her sınıf ailenin ocağı başında dedikodu mevzuu olduğu ve efkâr-ı âmmenin bir dili mahiyetindeki gazete ve mecmuların ahlâk zabıtası haberleri şeklinde ve muhtelif mevzularındaki tenkidlerine sebeb olan bu elîm ahvalin pek sür'atle genişlediği ve âdetâ umumîleşmek istidadını gösterdiği bir devrede; düştüğüm ahlâksızlık uçurumundan dinî, ahlâkî içtimaî, edebî Dersleriyle, her Müslüman okuyucusunu kurtardığı gibi beni de kurtaran Risale-i Nur Külliyatını okumak ve benim bu Eserleri okuduğumu bilen ve işten vatandaşlarımın tehzib-i ahlâk etmek

için benden musırrane istemeleri üzerine onlara Risale vermek ve dolayısıyla serserilemiş ve serserileşmek ve vatan ve millete muzır bir hale gelmek istidadını gösteren ferdleri bu Risalelerle, bu Nurların müessir Telkinatlarıyla kurtarıp beşeriyyete faideli birer İnsan olmalarına hâdim ve vesile olan ve memleketicimizde de sirayeti ve salgını görülen ve bütün dünyayı titreten kızıl veba komünizm tehlikesine karşı dînî ve müessir Telkinatı bakımından manevî bir Mücahid olan Bediüzzaman takdir ve tebcile lâyik, kudsî ve manevî Mücahedesinin nurlu ve müessir Silâhi olan ve yirmi senede yirmibin ve belki çok fazla adamı vatan ve millete faideli bir hale sokmağa vesile olan Nur Risalelerini okutmak ne derece şahsım için bir suç mevzuu ve Müellif-i Muhteremi için sebeb-i itham olabilir?.. Vicdanınıza soruyorum.

2- Savcılık Makamının, "mevzudur" diye gayr-i ilmî iddia ettiği Hadîsin Hadîs Kitablarında sahîh olduğu; Hadîs Âlimlerinin kabulüyle ve hürriyetten evvel Meşrutiyet devri Ülemasına Japonya'nın ve İngiltere anglikan kilisesi'nin sorduğu sualler münasebetiyle, o devrin Allâmeleri olan İstanbul Âlimleri, Bediüzzaman olan Müellif-i Muhtereme sorarak, şimdi ismi **Beşinci Şua** olan Eserde görülmekte olan o zamanki bu Hadîsin tevilen cevaplarını o ehemmiyetli Âlimlerin kabul edip itiraz edememeli-riyle sahîh olduğu kat'î sabittir.

Hem yalnız Risale-i Nur'un bu kısmı değil; bütün Hakikatları ve Dersleri hiçbir hakikî İslâm Âliminin itiraz edemeyeceği kadar kuvvetli Hakikatlerdir ki; Diyanet Riyaseti başta olarak bütün memleketteki hakikî Âlimler kabul ve ta'zime, tâ devr-i Meşrutiyet'ten beri mecbur kalmışlar. O Hakikatları ve o kuvvetli Bürhanları ismi Âlim olan ve Hakikat ilminden bîbehre bir-iki ferdin itiraz ve iddiası çürütemez. Hem gayet gülünç olur. Maddî ve manevî menafi'i zahir olan ve vatanın her tarafında ve her sınıf halk tabakasında Hayat-ı Bâkiyelerini i'damdan kurtarmak için takdir ile okunan ve onunla İmanlarını kurtardıklarından Müellif-i Muhteremine ebedî minnetdar kalan binlerle vatandaşın faidelendiği Kur'an ve İman Hakikatlarına meftun olarak Müellifine bir şükran borcu olarak bir Mektub yazmak ve sebeb-i itham olan Hadîsin inkâr edilmeyen Hakikatlarına istinad ederek bazı ef'al ve âsâra nazar edip Hadîsin mazhari olan bu memlekette zuhur etmiş gibi bakmak ve böyle bir zanna düşerek ve birçok İslâm Âlimlerinin ihbaratına dayanarak bazı hataların tamiri

cihetine gidilmesini bir Fütuhat-ı Kur'aniye kabul edib izhar-ı şâdümânî eylemek ve bu görüş ve nokta-i nazarını Eserleriyle tefeyyüz ettiği bir Üstada mahremane arzetsmek; vatan ve milletin anarşiliğe ve dolayısıyla bütün dünyayı titreten kızıl tehlikeden kucağına düşmemesini temenni etmek rejime bir hiyanet midir?. İnkılaba dil uzatmak mıdır? Ve o takdire ve tebcile çok elyak ilim adamını aynı iftiralardan birkaç mahkeme teberri ettirdiği halde, aynı mevzularla zan altına alıp kimsesiz ve çok ihtiyyar ve münzevi olduğu halde tevkif ve tecrid ederek taht-ı muhakemeye alıp bizim de bu ilmî nokta-i nazarımızı ve İmanımızı kurtarmak için çalışmalarımızı bir suç telakki edib onun güya devletin emniyetini ihlâl suçuna delil ve bürhan göstermek hangi vicdanın âdilane kararıdır? Mahkemenizden soruyorum, vicdanınıza bırakıyorum.

3- "Bediuzzaman'ın resimlerini mukaddes bir şey imiş gibi taşımak ve Mektubatını toplamak ve mektublaşmak" diye olan sebeb-i ittihama gelince: Hayat-ı Maneviye ve Bâkiyemi i'damdan kurtarmağa ve maddî hayatın lezzet ve saadetini tattırmağa ve benim gibi binlerle ferdlerin İmanlarının kurtulmasına Eserleriyle vesile olan bir Âlim-i Küll ve bir Müellif-i Muhteremin, değil basit bir resmini taşımak; altın ve mücevheratla süsleyerek taşımak ve Ona tebrik ve Mektub göndermek ve Onu sevenlerle tanışmak beşeriyetin her ferdi gibi benim de bir hakkımdır. Bu hukukumun bir suç konusu olacağını zannetmiyor ve son söz olarak diyorum ki: Vatan ve millete ve İnsanlık câmiasına hizmet edebilmek için, (Hakîm kimdir? Başına gelen.) fehvâsına iki vilayetin ve birçok kazaların zabıtاسının dahi şehadet edebileceği şekilde; serserilikten, şahıslarını bu Nur Risaleleriyle kurtarıp başkalarını da kurtarmağa vesile olan Nur Şakirdlerinin uzun senelerden beri bu vatan ve millete, bu vatandaki idareye yaptıkları vatanî Hizmet binlerle kişilik zabıta kuvvetinin hizmetinden Hakikatta daha mühim iken ve takdire ve iltifata daha lâyık iken sû'i tefsire uğratılarak âdetâ bir ecnebi rejimi hesabına kasden hareket eder gibi bizleri tevkif ve muhakemelere verip işimizi, gücümüzü ayaklar altında bırakmak ve bîçare evlâd ve iyâlimizi perişan edip ağlatmak hangi demokrasi kanunlarıyla, hangi yeminli ve yüminli âdil hâkimlerin vicdanî ve âdilane kararlarıyla kabil-i te'liftir? Mahkemenizden ve vicdanınızdan soruyorum. Ve büyük ve âdil Türk Milleti ve onun âlî meclisi namına icrâyi adalet eden muhterem mahkemenizden, pekçok fevaidi ve menafi'i

meydanda olup inkâr edemediğimiz bu Eserlerin serbestiyetini ve bizim de beraetimizi taleb ediyorum.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Safranbolu'lu
Mustafa Osman

* * *

[Hıfzı Bayram'ın Müdafaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Dinî hissiyatı âlet ederek devletin emniyetini ihlâle teşebbüsten sanık İslâm Âlimi Bediuzzaman'ın, millet ve memlekete çok faideli Hakaik-i Kur'aniye ve İmaniye Ders veren Eserlerinden okumaklığımı; Din ve İman cihetinde çok istifade ederek Ahlâk-ı Kur'aniyeyi tahsilime âmil olan bu Derslerden bazı tanıdkılara da -talebi üzerine- millî bir şiarımız olan Ders-i İmaniye ve Terbiye-i Diniye ve Ahlâkiyeyi tahsillerine sebeb olmak hayrına nailiyet arzusuyla vermekliğimi ve temin etmekliğimi ve bazı tanıdkıların dostane veya ilmî mahiyetindeki Mektubları adresime göndermelerini bahane ederek mümaileyhe suç ortağı göstermektedir. Sebeb-i ithamı olan bu mes'elelere itiraz ederim ki:

1- Üzerinden muhakeme geçen, beraet ettirilip Müellifine iade edilen ve bütün İslâm ve memleket Ülemasının takdir ve tasvibine mazhar olan Risale-i Nur'u; iddia makamının üzerinde durduğu şekilde bir fikr-i mefsedetle okumadığım gibi, her Risalesini de baştan başa Kur'anın bir mühim Tefsiri olup İnsanları ahlâken yükseltmeğe, Fazilet sahibi kılmağa, milletleri uçuruma yuvarlanmaktan kurtarmağa vesile olan İslâmî Dersi ve dinî terbiyeyi müessir bir surette Ders verip millet ve memlekete, hattâ beşeriyyete manen en büyük yardım ve iyilikleri yapan bir eser olarak gördüğümden, Din ve İmanımı muhafaza ve taallüm maksadıyla okumayı ve bazı kimselere vermeyi veya temin edivermeyi bir suç zannetmiyorum. Çünkü hiçbir yerde Nur Talebelerinin vatan ve millete ve idareye zararlı bir hâdiseye katıldıkları görülmemiş ve zabıtaca kaydedilmemiştir. Ve aynı zamanda, "okunup ve okutulmasında gizlilik var" diye ileri sürülecek bir gizli cem'iyet şübhesi uyanması ise, çok yersizdir. Çünkü Nur Talebelerinin gerek ilmî ve gerekse siyasî, gizli veya meydanda

hiçbir cem'iyet ile alâkaları yoktur. Hattâ aynı isnadlarla birkaç sene evvel Bediüzzaman'la beraber çok kimseler Denizli Ağır Ceza Mahkemesine verilip muhakeme edildikleri ve çok incedenince inceye tahkik ve ta'mik edildiği vakit bütün Risaleler dâhil olduğu halde hep beraber beraet etmişlerdir. Müellifi ve Eserleri beraet eden bir Te'lifatı okumayı ve okutmayı, devlet emniyetini ihlâl ve rejime hıyanet gibi çok ağır bir cürme delil ve sebeb-i itham olarak göstermek, ne derece îcab-ı adalettir bilmiyorum; vicdanlarınıza havale ediyorum.

2- Hem Bayezid'den bilmediğim bir kimse tarafından ben mevkuf iken gönderilen bir Risale de, sebeb-i ithamım arasındadır. Bu Risaleyi görmedim. İçindekilerden bîhaberim. Eğer Risale-i Nur ise kabul ediyorum. Sizler sorun cevab vereyim. Yalnız iddianamede savcının Mehdilikten bahsettiğini öğrendim. Halbuki Üstadım bu gibi isnadlardan müberradır. Böyle bir şeyi lisandan duymadığımız gibi, Eserlerinde de görmedik. Ve Talebelerini, her firsatta şahsına hürmet ve ta'zimden ve makam vermekten men'etmiş ve ta'zimkârane Mektub yazanları dahi takbih etmiştir. Bizler kendisini hubb-u câhtan müberra, zamanın en yüksek bir Âlimi ve bir ilm-i tahkik Hocası olarak biliyoruz.

Mevkuf
Hıfzı Bayram

* * *

[Emirdağlı Mustafa'nın Müdafaasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Makam-ı iddianının, Üstadım Bediüzzaman'ın mevhüm suçuna beni iştirak ettirmesine karşı kısaca derim ki:

İntisabımdan zerre kadar pişman olmayarak Üstadıma ve Risale-i Nur'a yaptığım Hizmetim, ancak bir derya kadar Lütuf ve İhsana karşı bir damla ile mukabele gibidir. Nasılıki gayet kıymetdar elmas hazineleme sahib olmak yolunda küçük cam parçaları tereddüsüz feda edilirse, Ebedî Hayatımı kurtarmağa vesile olan Risale-i Nur uğrunda hayatı feda etmeye her an hazırlım. Uhrevî ve dünyevî hadsiz menfaatleri tahakkuk eden Risale-i Nur'dan fâni ve ehemmiyetsiz hapislerin ve sıkıntıların hatırlı için, kısa ve dağdağalı hayat-ı dünyeviyeye zarar gelmemek için o Menfaat-ı Azîmeyi terketmek,

Risale-i Nur'a ve Üstadıma karşı durgunluk göstermek; o mübarek Üstada, o kudsî Allâme-i Zamana ve Onun birtek gayesi olan İman ve Kur'an'a büyük bir ihanet olduğunu biliyorum. **Ve Onun İzin ve Emrinden zerre kadar hilaf-i hareket etmek istemiyorum.**

Muhterem Heyet-i Hâkime!

Zehirli mikroplarını güzel vatanımıza dağıtmak isteyen bolşevizm'e karşı kuvvetli bir cephe alan büyük bir Din Âlimine fakirliğimle Talebe olmaklığım neden çok görülüyor? Şübhesiz bu vaziyet isbat ediyor ki; Nurlardaki zenginlik, dünyevî zenginliğin pek fevkindedir. Benim gibi milyonları aşan Türk gençliğinin İmanlarını kurtarıp vatana nâfi' bir uzuv olmaları için, Üstadımı ve Risale-i Nur'u daima serbest bırakın. Biz Türk gençliğinin Risale-i Nur'a ihtiyacımız, kapalı zindanda kalmış bir kimsenin havaya ve zifiri karanlıkta bulunan bir adamın ziyaya ve çöldeki aç ve susuz kalmış bir İnsanın suya ve gıdaya ve denizde boğulmak üzere bulunan herhangi bir kimsenin cankurtaran gemisine olan ihtiyacından binler derece daha ziyadelerdir. İşte yukarıda bir kısmını ta'dad ettiğim mezkûr Hakikatlardan dolayı fevkâlâde hüsn-ü zan ve teveccühümüzi kazanan ve kopmaz bir bağla kendimizi Ona bağlılığımız Bediuzzaman'ı ve Ona hüsn-ü niyet ile Talebe olan çok bîçareleri böyle hapislerde çürütmek Adaletin şerefiyle kabil-i te'lif olamaz.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Emirdağ'lı
Mustafa Acet

* * *

[Halil Çalışkan'ın müdafasıdır]

Afyon Ağır Ceza Mahkemesine

Muhterem Heyet-i Hâkime!

Makam-ı iddia tarafından bana tebliğ edilen iddianamede, Üstadım Efendime Hizmetimi büyük bir suç olarak gösteriyor. 1944 yılında teşrif ederek dört seneden beri kazamızda misafireten ikamet buyuran ve kendileri kırk seneden beri bütün dünya lezzetini ve istirahatını terk edib, sîrf İman ve İslâmîyet'e ve hususan vatanımızda İman ve Âhiret yolunda Müslümanların Saadet-i Ebediyelerini kurtarmağa çalışan ve bilhassa Müslüman ve Türk olan milletimiz arasında Dinimize çok zarar veren, maddî ve manevî zararı

pek çok olan bolşevikliğin muzır fikirlerinin millet arasına girmesi ve buna benzer vatan ve millete zararlı olan şeylere Risale-i Nur'un İmanî ve ahlâkî olan Dersleriyle sed çeken ve bütün dünya Âlimleri tarafından tahsin ve takdire lâiyik olan Risale-i Nur'a ve Üstadıma müftehirane üç sene arasına hizmetim, Adalet huzurunda bir suç mu teşkil ediyor? Ve bu hususta yine suç olarak gösterilen, hizmet için terziliğimi de terk ettiğimi yazıyor ki; böyle Hak ve Hakikat ve Kur'an-ı Kerim'in hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nur'a ve Üstadıma canımı dahi feda etsem, büyük bir suç sayılıp vatan haini olarak mı tanınırım, sizden soruyorum?..

Sayın Reis Bey!..

Risale-i Nur'un bir kısım parçalarını okudum ve yazdım. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrolsun ki; öteden beri Kalbimde yaşayan İlme karşı fevkâlâde bir iştâyakla bu Risalelerden istifadeye başladım. Bunlarla pek yakından alâkadar olduğum halde; içinde, ne halkı hükûmet aleyhine teşvik ve ne de emniyeti bozacak ve gizli bir cem'iyet kurmağa dair hiçbir şey görmedigim gibi, Üstadımdan da gerek Mehdiliğe ve Müceddidlige ve gerekse bu hareketlere dair hiçbir şey işitmeyeceğim. Risale-i Nur'un ve Üstadımin ve biz Talebelerin yegâne gaye ve hizmetimiz; İslâmiyete, hususan Türk milletine İman ve ahlâk cihetinde kudsî bir Hizmettir. Elbette Risale-i Nur'a ve Hâdimlerine bu Hizmetleri için ilişmemek lâzımdır. Bizim gaye ve maksadımız budur. Başka hiçbir şey değildir. Ve bu Vazifemiz de Rıza-yı İlahî içindir. Zâten böyle bir Kudsî Vazifeyi dünyaya ve dünya menfaatine âlet ederek yapmaya ve tenezzül etmeyiz. Böyle Kalbinde İman ve Âhiret meşgalesinden başka hiçbir dünyevî maksad ve gaye bulunmayan hâlis Nur Şakirdlerine, iddia makamının hiçbir zaman hatırlıma gelmeyen gizli cem'iyet kurmak ithamlarına tahammül edemiyoruz.

İşte muhterem heyet-i hâkime! Sizin, biz Risale-i Nur Talebelerinin gaye ve maksadlarını ve mahiyetlerini anladığınıza ve iddia makamının bize isnad ettiği suçlarla alâkamızın olmadığına kanaat getirdiğinize inanıyoruz. Bu vesile ile yüksek mahkemenizden ve vicdanlarınızdan Kitablarımızın serbest olarak iadesini ve kendimizin beraetini taleb ederiz.

Afyon Cezaevinde mevkuf
Emirdağ'lı
Halil Çalışkan

[Mustafa Gül'ün Müdafaaasıdır]**Afyon Ağır Ceza Mahkemesine**

Ben gizli bir cem'iyyete dâhil değilim. Zâten Üstadım Bediuzzaman Said Nursî Hazretleri de öyle bir cem'iyet kurmamıştır. Bizlere her zaman Kur'an Hakikatlarından Ders vermiş, siyasetle alâkadar olmamızı şiddetle men'etmiştir. Yalnız büyük Üstad Said Nursî Hazretlerinin Talebesiyim. Ona ve Risale-i Nur'a bütün Ruh u Canımla bağlıyım. Risale-i Nur ve Üstadım için bana verilecek her türlü cezaya razıyım. Üstadım Eserleriyle, benim İmanımı ve Âhiret Hayatımı kurtarmıştır. Onun gayesi, bütün Müslümanları ve vatandaşlarımızı imansızlıktan kurtarıp Saadet-i Ebediye-ye nâil etmektir. Bizlerin siyasî bir maksadla alâkamız olmadığı bütün mahkemelerde tebeyün etmiştir. Hakikat böyle olduğu halde, yine haksız ve yersiz olarak mahkemeye sürüklendik. Bundan anlıyoruz ki, bizim Tesanüdümüzü kırmak istiyorlar. Bizim Tesanüdümüz herhangi bir dünyevî ve siyasî gaye ve işe matuf değildir. Yalnız ve yalnız Üstadımız Hazretlerine çok, hem pekçok hürmetkârız. Risale-i Nur'u okuyanlar fevkâlâde bir İmana ve İslâmiyet'e ve Ahlâk ve Kemalâtâ sahib oluyorlar.

Üstadımıza çok fazla muhabbet etmemek elimizden gelmiyor. Öyle bir Üstada ve öyle Risale-i Nur Şakirdlerine bütün mevcudiyetimle bağlıyım. Bu bağ, i'dam edilsem dahi çözülmez ve kırılmaz. Ben ve bütün Kardeşlerim masumuz. Risale-i Nur'un serbest bırakılmasını bütün kuvvetimizle taleb ediyoruz. Yüce Üstadımıza ve masum Nurcu Kardeşlerime kendimle beraber beraet verilmesini taleb ediyorum.

Isparta'lı
Mustafa Gü

* * *

[Küçük İbrahim'in Müdafaaasıdır]**Afyon Ağır Ceza Mahkemesine**

Sayın Hâkimler!..

Bize isnad edilen suç hem yersizdir, hem de dünyaya aid'dir, siyasîdir. Halbuki siyaset yapacak İnsanlar olup olmadığımızı zâten ilk bakışta siz muhterem hâkimler çoktan anlamışsınız. Esasen bu

soğuk ve yabancı isnad, eğer faraza yüzde yüz tahakkuk edeceğini yüzlerce salahiyetli kimseler temin etseler; benim de Aklım şimdikinden yüz defa fazla olsa, Risale-i Nur'un ve Onun çok muhterem Müellifinin bende bıraktığı manevî intiba ile bütün mevcudiyetimle bu geçici ve tükenici siyasi lezzet ve maceradan kaçip Ahirete İman ve Cehennem'den kurtulmak yolunda sarfederim. Gerek Risale-i Nur'un kıymetli Müellifine hürmetimiz ve bağlılığımız ve gerekse Risale-i Nur'un okunması, yazılması ve Nur Talebeleriyle muhabere ve münasebetimiz, -Denizli Ağır Ceza Mahkemesi'nin ve Yüksek Yargıtay'ın da tasdiki ile- doğrudan doğruya uhrevîdir. Öyle ki: Risale-i Nur'dan aldığımız fikirle, bu nurlu varlıklarını hiçbir suretle dünyevî ve maddî kıymetlere değiştirmeyiz. Bu bizde bir İman halinde, ölünceye kadar yaşayacaktır.

Muhterem Heyet-i Hâkime!..

Madem ki böyle dehşetli bir isnad ile burada toplanmış bulunuyoruz. Öyle ise şu ehemmiyetli Hakikati beyan etmek, benim için memleket ve Vicdan borcu olmuştur. Yalnız kendi muhitimde Risale-i Nur'un gösterdiği fevkalâde ıslahat ile bütün halkın gözü önünde şu on seneyi mütecaviz bir zamanda başta kendim olmak üzere birçok kimseler var ki, evlerinin yollarını öğrenmişler. Süflî gidişatları aile saadetine dönmüş. Şimdi anaları babaları, sebeb olanlara Dua ediyorlar. Vilayetimiz dâhil ve civarlarında bu kabilden daha birçoklarının hallerini dinleyiniz. Bahusus Denizli Hapishanesinde, Risale-i Nur oraya girmesiyle mahbuslar üzerinde öyle bir hüsn-ü tesir yapmıştı ki; halen bu tesir dillerde gezmektedir. Keza bu Afyon Hapishanesine dâhil olduğum zaman kimin ile konuşsam, eski halleriyle şimdiki hallerini zikredib minnet ve şükranla Nur Talebelerine Dua ediyorlar. Bu Hakikatlar meydandadır... Ben İnsan olayım da, bana ve hemcinsime bu derece ahlâkî ve içtimaî ve uhrevî ıslah edici ve bahusus Kitabımız Kur'anın mühim bir Tefsiri olan Risale-i Nur'a ve Onun muhterem Müellifine ve vatandaşlarına Müslümanca muhabbet ve Teselli Mektubu yazmak, bir siyaset mevzuu olacağına hayret ediyorum. İşte bu hayretle diyorum ki; böyle suç olmaz. Olsa olsa Kur'an ve dolayısıyla Risale-i Nur'un gizli düşmanları adliye ve zabıtaya evham verip bizleri böyle hapislere doldurmağa sebeb oluyorlar. Elbette yüksek hâkimler bu Hakikatları görecekler ve ellerini vicdanlarına koyup ebedî ve İlâhî çok mujdeleri

bulunan adaletli kararlarını verecekler ve vatanın dört köşesinde alâka ile bekleyen Müslüman Türk milletini kendilerine minnetdar bırakacaklardır.

Afyon Cezaevinde mevkuf
İnebolu'lu
İbrahim Fakazlı

Beşinci Şua

[Otuz sene evvel yazılan matbu' "Muhakemat-ı Bediye"de bahsedilen "Sedd-i Zülkarneyn" ve "ye'cuc me'cuc" ve sair eşrat-ı kıyametten yirmi mes'ele, o Muhakemat'a bir tetimme olarak onuç sene (Haşıye) evvel bir kısım müsveddesi yazılmış idi. Aziz bir dostumun hatırları için tebyiz edildi, Beşinci Şua oldu.]

(Otuzbirinci Mektub'dan Otuzbirinci Lem'anın Beşinci Şua'ıdır.)

İHTAR: Evvelce **Mukaddime**den sonra gelen Mes'eleler okunsun, tâ Mukaddimedeki maksad anlaşılsın.

فَقَدْ جَاءَ آثِرَاطَهَا Ayetinin bir Nüktesi, bu zamanda Akide-i

Avam-ı Mü'minîni vikaye ve şübehattan muhafaza için yazılmış. Âhirzamanda vukua gelecek hâdisata dair Hadîslerin bir kısmı Müteşabihat-ı Kur'aniye gibi derin manaları var. Muhkemât gibi tefsir edilmez ve herkes bilemez. Belki tefsir yerinde tevil ederler.

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ

Sırriyla, vukuundan sonra tevilleri anlaşılır ve murad ne olduğu bilinir ki, İlimde râsîh olanlar آمناً بِهِ كُلُّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا deyip o gizli Hakikatları izhar ederler.

Bu Beşinci Şua'ın bir Mukaddimesi ve yirmiüç Mes'elesi vardır. Mukaddime beş Noktadır.

(Haşıye): Şimdi kırk seneden geçmiş.

B i r i n c i N o k t a : İman ve teklif ihtiyar dairesinde bir imtihan, bir tecrübe, bir müsabaka olduğundan, perdeli ve derin ve tedkik ve tecrübeye muhtaç olan nazarî mes'eleleri elbette bedihî olmaz. Ve herkes ister istemez tasdik edecek derecede zarurî olmaz. Tâ ki Ebu Bekirler A'lâ-yı İlliyyîne çıkışınlar ve ebu cehiller esfel-i safilîne düşünüler. İhtiyar kalmazsa teklif olamaz. Ve bu Sîr ve Hikmet içindir ki, Mu'cizeler seyrek ve nâdir verilir. Hem dâr-ı teklife gözle görünecek olan alâmet-i kiyamet ve eşrat-ı saat, bir kısım Müteşabihat-ı Kur'aniye gibi kapalı ve tevilli oluyor. Yalnız, Güneş'in mağribden çıkışması bedahet derecesinde herkesi tasdike mecbur ettiğinden, tövbe kapısı kapanır; daha tövbe ve İman makbul olmaz. Çünkü Ebu Bekirler, ebu cehiller ile tasdikte beraber olurlar. Hattâ Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın Nüzülü dahi ve kendisi İsa Aleyhisselâm olduğu, Nur-u İmanın dikkatiyle bilinir; herkes bilemez. Hattâ **deccal** ve **süfyan** gibi eşhas-ı müdhişe, kendileri dahi kendilerini bilmiyorlar.

I k i n c i N o k t a : Peygambere bildirilen Umûr-u Gaybiye, bir kısmı tafsil ile bildirilir. Bu kısmda hiç tasarruf edilmez ve karışamaz. Kur'anın ve Hadîs-i Kudsînin Muhkemati gibi. Ve diğer bir kısmı icmal ile bildirilir, tafsilât ve tasviratı Onun İctihadına havale edilir. İmana girmeyen hâdisat-ı kevniyeye ve yukuat-ı istikbaliyeye dair Hadîsler gibi. Bu kısmda, Peygamberimiz (A.S.M.) Belâgatiyla -temsiller suretinde- Sîrr-ı Teklif Hikmetine muvafık tafsil ve tasvir eder. Meselâ: Bir sohbette derin bir gürültü işitti. Ferman etti ki: "**Bu gürültü, yetmiş seneden beri Cehennem tarafına yuvarlanan bir taşın bu dakikada Cehennem'in dibine yetişip düşmesinin gürültüsüdür.**" **Bu garib haberden beş-altı dakika sonra birisi geldi dedi:** "Ya Resulallah! Yetmiş yaşında bulunan filan münafık vefat etti, Cehennem'e gitti." Peygamber'in yüksek beligane Kelâminin tevilini gösterdi.

İHTAR: Hakaik-i İmaniye girmeyen cüzî hâdisat-ı istikbaliye, Nazar-ı Nübüvvette ehemmiyetsizdir.

Ü ç ü n c ü N o k t a : İki Nükte'dir.

Birincisi: Teşbihler ve temsiller suretinde Rivayet edilen bir kısım Hadîsler, mürur-u zamanla avamın nazarında Hakikat telakki edildiğinden vakia mutabık çıkmıyor. Ayn-ı Hakikat olduğu halde

vakıa mutabakatı görünmüyör. Meselâ: Hamele-i Arş gibi arzin hamele-sinden olan **Sevr** ve **Hut** namında ve misalinde iki Melaike, koca bir öküz ve pek büyük bir balık tasavvur edilmiş.

İkincisi: Bir kısım Hadîsler İslâmların ekseriyeti noktasında veya Hükûmet-i İslâmiyenin veya Merkez-i Hilafetin nokta-i nazarında vürûd ettiği halde, umum ehl-i dünyaya şamil zannedilmiş ve bir cihette hususî bulunduğu halde, külli ve âmm telakki edilmiş. Meselâ, Rivayette vardır ki: "**Bir zaman gelecek, Allah Allah diyen kalmayacak.**" Yani, "**Zikirhaneler kapanacak ve türkçe ezan ve kamet okunacak**" demektir.

D ö r d ü n c ü N o k t a : Ecel ve mevt gibi umûr-u gaybiye çok hikmet ve maslahat cihetile gizli kaldığı misillü, dünyanın sekeratı ve mevti ve nev'-i beşerin ve cins-i hayvanın eceli ve vefatı olan Kiyamet dahi çok maslahatlar için gizlenilmiştir. Evet, eğer ecel vakti muayyen olsaydı, - yarı عمر gaflet-i mutlaka içinde ve yarından sonra, darağacına asılmak için her gün bir ayak daha onun tarafına atılmakla dehşet-i mutlaka içinde- havf ve recanın müvazene-i maslahatkârane ve hakîmanesi bozulduğu gibi, aynen öyle de: Dünyanın eceli ve sekeratı olan Kiyamet vakti muayyen olsaydı, kurûn-u ûlâ ve vustâ Fîkr-i Âhiretten pek az müteessir olacaktı. Ve kurûn-u Uhrâ, dehşet-i mutlaka içinde bulunup ne hayat-ı dünyeviyenin lezzeti ve kıymeti kalır ve ne de havf ve reca içinde ihtiyar ile itaatkârane olan Ubudiyetin ehemmiyeti ve Hikmeti bulunurdu. Hem eğer muayyen olsa, bir kısım Hakaik-i İmaniye bedahet derecesine girer, herkes ister istemez tasdik eder. İhtiyar ve irade ile bağlı olan Sîrr-ı Teklif ve Hikmet-i İman bozulur. İşte bunun gibi çok maslahatlar için Umûr-u Gaybiye gizli kaldığından herkes her dakikada hem ecelini, hem bekasını düşündüğü için hem dünyaya, hem Âhiretine çalışıldığı gibi, her asırda dahi hem Kiyamet kopacağını, hem dünyanın devamını düşünebildiği için; hem dünyanın fâniliğinde Hayat-ı Bâkiyeye, hem hiç ölmeyecek gibi imaret-i dünyaya çalışabilir.

Hem de musibetlerin vakti muayyen olsaydı, musibet başına gelen adam, musibetin intizarında o gelen musibetin belki on mislinden ziyade manevî bir musibet -o intizardan- çekmemesi için, Hikmet ve Rahmet-i İlahiye tarafından gizli, perdeli bırakılmış. Ve ekser hâdisat-ı kevniye-i gaybiye böyle hikmetleri bulunduğuundandır

ki, gaibden haber vermek yasak edilmiş. **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ** Düsturu-

na karşı hürmetsizlik ve itaatsizlik etmemek içindir ki, medar-ı teklif ve Hakaik-i İmaniyeden başka olan Umûr-u Gaybiyeden İzn-i Rabbanî ile haber verenler dahi, yalnız işaret suretinde perdeli ve kapalı ihbar etmişler. Hattâ Tevrat ve **İncil** ve **Zebur**'da Peygamberimiz hakkında gelen müjdeler ve haberler dahi bir derece perdeli ve kapalı gelmiş ki; o Kitabların bir kısım tâbileri tevil edib İman etmediler. Fakat İtikadat-ı İmaniyeye giren mes'eleleri tasrih ile ve tekrar ile ihbar etmek ve açık bir surette tebliğ etmek Hikmet-i Teklifin muktezası olduğundan, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan ve Tercüman-ı Zîşan'ı (A.S.M.) Umûr-u Uhreviyeden tafsilen ve hâdisat-ı istikbaliye-i dünyeviyeden icmalen haber vermişler.

Beşinci Nokta: Hem her iki **deccal**'in asırlarına aid olan hârikaları, onların bahsiyle ve münasebetiyle Rivayet edildiğinden onların şahıslarından sudûr edeceği telakki ve tevehhüm edilmesinden, o Rivayet müteşabih olmuş, manası gizlenmiş. Meselâ, tayyare ve şimendiferle gezmesi...

Hem meselâ, meşhur olmuş ki; İslâm deccalı öldüğü vakit ona hizmet eden şeytan, **İstanbul'da Dikili Taş**'ta bütün dünyaya bağıracak ve herkes o sesi işitecek ki: "**O öldü.**" Yani pek acib ve şeytanları dahi hayrette bırakın radyo ile bağırlacak, haber verilecek.

Hem **deccal**'ın rejimine ve teşkil ettiği komitesine ve hükûmetine **aid** garib halleri ve dehşetli icraati, onun şahsiyla münasebetdar rivayet edilmesi cihetiyle manası gizlenmiş. Meselâ: "**O kadar kuvvetlidir ve devam eder; yalnız Hazret-i Isa (A.S.) onu öldürebilir, başka çare olamaz.**" rivayet edilmiş. Yani, onun meslegini ve yırtıcı rejimini bozacak, öldürecek; ancak semavî ve ulvî, hâlis bir din İsevîlerde zuhur edecek ve Hakikat-ı Kur'aniyeye iktida ve İttihad eden bu İsevî dinidir ki, Hazret-i Isa Aleyhisselâm'ın Nüzülü ile o dinsiz meslek mahvolur ölüür. Yoksa onun şahsı bir mikrop, bir nezle ile öldürülebilir.

Hem bir kısım râvilerin kabil-i hata içtihadlarıyla olan tefsirleri ve hükümleri, Hadîs kelimelerine karışıp Hadîs zannedilir, mana gizlenir.

Vakıa mutabakatı görünmez, müteşabih hükmüne geçer.

Hem eski zamanda, bu zaman gibi cemaatin ve cem'iyetin Şahs-ı Manevîsi inkişaf etmediğinden ve fikr-i infiradî galib olduğundan, cemaatin sıfat-ı azîmesi ve büyük harekâti o cemaatin başında bulunan şahıslara verildiği cihetiyile; o şahıslar, hârika ve küllî sıfatlara lâyık ve muvafik olmak için yüz derece cisminden ve kuvvetinden büyük bir acûbe cisim ve müdhiş bir heykel ve çok hârika bir kuvvet ve iktidar bulunmak lâzım geldiğinden öyle tasvir edilmiş. Vakıa mutabakatı görünmüyor ve o Rivayet müteşabih olur.

Hem iki **deccal**'ın sıfatları ve halleri ayrı ayrı olduğu halde, mutlak gelen Rivayetlerde iltibas oluyor, biri öteki zannedilir. Hem "**Büyük Mehdi**"nin halleri sâbık **Mehdilere** işaret eden Rivayetlere mutabık çıkmıyor, Hadîs-i Müteşabih hükmüne geçer. İmam-ı Ali (R.A.) yalnız **İslâm deccal**ından bahseder.

Mukaddime bitti, Mes'elelere başlıyoruz.

* * *

[Şimdilik o Hâdisat-ı Gaybiyenin yüzer misallerinden -mülhid-ler tarafından avamın Akidelerini bozmak fikriyle işaa edilen- yirmiüç Mes'eleleri, Tevfik-i Rabbanî ile gayet muhtasar bir surette beyan edilecek. Ve o Mes'eleler mülhidlerin tahmini gibi zarar vermemekle beraber, her biri bir Lem'a-i İ'cاز-ı Nebevî olduğu görünmekle ve hakikî tevilleri isbat ve izhar edilmekle Akide-i Avamı kuvvetlendirmeye mühim bir sebeb olmasını Rahmet-i Rabbanîden rica edib hatiatımı ve galatatımı afv u mağfiret altına almasını Rabb-ı Rahîmimden Niyaz ederim.]

Beşinci Şua'in İkinci Makamı ve Mes'eleleri

BİRİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "Âhirzamanın eşhas-ı mühim-mesinden olan süfyân'ın eli delinecek."

آلَهُ أَعْلَمُ, bunun bir tevili şudur ki: Sefahet ve lehviyat için gayet israf ile elinde mal durmaz, israfata akar. Darb-ı meselde deniliyor ki, "**Filan adamın eli deliktir.**" Yani çok müsriftir.

İşte, süfyân israfi teşvik etmekle, şiddetli bir hırs ve tama'ı uyandırarak İnsanların o zaîf damarlarını tutup kendine musahhar eder diye bu Hadîs ihtar ediyor. **İsraf eden ona esir olur, onun dâmına düşer** diye haber verir.

İKİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "Âhirzamanın dehşetli bir şahsi, sabah kalkar; alnında "Hâzâ kâfir" yazılmış bulunur."

آلَهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ.. bunun tevili şudur ki: O süfyân, kendi başına firenklerin serpuşunu koyup herkese de giydirir. Fakat cebir ve kanun ile tamim ettiğinden, o serpuş dahi Secdeye gittiği için **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** ihtida eder, daha herkes -yalnız istemeyerek- onu giymekle kâfir olmaz.

ÜÇÜNCÜ MES'ELE: Rivayette var ki: "Âhirzamanın müstebid hâkimleri, hususan deccal'in yalancı **cennet ve cehennemleri** bulunur."

أَعْلَمُ عِنْدَ اللَّهِ bunun bir tevili şudur ki: Hükûmet dairesinde karşı karşıya kurulan ve birbirine bakan vaziyette bulunan hapishane ile lise mektebi, biri huri ve gîlmanın çirkin bir taklidi, diğerî azab ve zindan suretine girecek diye bir işaretettir.

DÖRDÜNCÜ MES'ELE: Rivayette var ki: "Âhirzamanda, **Allah Allah** diyecek kalmaz."

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبُ إِلَّا اللَّهُ bunun bir tevili şu olmak gerektir ki: "**Allah!**".

Allah!. Allah!. deyip zikreden Tekyeler, Zikirhaneler, Medreseler kapanacak ve Ezan ve Kamet gibi Şeairde **İsmullah** yerine başka İsim konulacak" demektir. Yoksa umum İnsanlar küfr-ü mutlaka düşeceklər demek değildir. Çünkü Allah'ı inkâr etmek, Kâinatı inkâr etmek kadar akıldan uzaktır. Umum değil, belki ekser İnsanlarda dahi vukuunu akıl kabul etmez. Kâfirler Allah'ı inkâr etmiyorlar, yalnız sıfatında hata ediyorlar.

Diğer bir tevili şudur ki: Kiyamet kopmasının dehşetini görmemek için, Mü'minlerin Ruhları bir parça evvel kabzedilir; Kiyamet, kâfirlerin başlarında patlar.

BEŞİNCİ MES'ELE: Rivayette vardır ki: "Âhirzamanda deccal gibi bir kısım şahıslar, Uluhiyet dava edecekler ve kendilerine secde ettirecekler."

الله أَعْلَمُ, bunun bir tevili şudur ki: Nasılıki padişahı inkâr eden bir

bedevi kumandan, kendinde ve başka kumandanlarda, Hâkimiyetleri nisbetinde birer küçük padişahlık tasavvur eder. Aynen öyle de: Tabiiyyun ve maddiyyun mezhebinin başına geçen o eşas, kuvvetleri nisbetinde kendilerinde bir nevi rububiyet tahayyül ederler ve raiyetini kendi kuvveti için kendine ve heykellerine ubudiyetkârane serfürü ettirirler, başlarını rükû'a getirirler demektir.

ALTINCI MES'ELE: Rivayette var ki: "Fitne-i âhirzaman o kadar dehşetlidir ki, kimse nefsine hâkim olmaz." Bunun için, binüçüz sene zarfında Emr-i Peygamberiyle bütün Ümmet o fitneden İstiaze etmiş, azab-ı kabirden sonra **مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ وَ مِنْ فِتْنَةِ أَخِرِ الزَّمَانِ** Vird-i Ümmet olmuş.

الله أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ, bunun bir tevili şudur ki: O fitneler nefisleri kendilerine çeker, meftun eder. İnsanlar ihtiyarlarıyla, belki zevkle irtikâb ederler. Meselâ; rusya'da hamamlarda kadın-erkek beraber çiplak girerler ve kadın kendi güzelliklerini göstermeğe fitraten

çok meyyal olmasından seve seve o fitneye atılır, baştan çıkar ve fitraten cemalperest erkekler dahi, nefsine mağlub olup o ateşe sarhoşane bir sürü ile düşer, yanar. İşte dans ve tiyatro gibi o zamanın lehviyatları ve kebairleri ve bid'aları birer cazibedarlık ile pervane gibi nefisperestleri etrafına toplar, sersem eder. Yoksa cebr-i mutlak ile olsa ihtiyan kalmaz, günah dahi olmaz.

YEDİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "süfyan büyük bir âlim olacak, ilim ile dalalete düşer. Ve çok Âlimler ona tâbi' olacaklar."

وَالْيَلْمُ عِنْدَ اللَّهِ, bunun bir tevili şudur ki: Başka padişahlar gibi ya

kuvvet ve kudret veya kabile ve aşiret veya cesaret ve servet gibi vasıta-i sultanat olmadığı halde, zekâvetiyle ve fenniyle ve siyasi ilmiyle o mevkii kazanır ve Akıyla çok Âlimlerin Akıllarını teshir eder, etrafında fetvacı yapar. Ve çok muallimleri kendine tarafdar eder ve Din Derslerinden tecerrûd eden maarifi rehber edib tamimine şiddetle çalışır, demektir.

SEKİZİNCİ MES'ELE: Rivayetler, deccal'in dehşetli fitnesi İslâmlarda olacağını gösterir ki, bütün Ümmet istiaze etmiş.

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ Bunun bir tevili şudur ki: İslâmların deccal'i

ayrıdır. Hattâ bir kısım Ehl-i Tahkik İmam-ı Ali'nin (R.A.) dediği gibi demişler ki: Onların deccal'süfyan'dır. İslâmlar içinde çıkacak, aldatmakla iş görecek. Kâfirlerin Büyük deccal'ı ayrıdır. Yoksa Büyük deccal'in cebr u ceberut-u mutlakına karşı itaat etmeyen Şehid olur ve istemeyerek itaat eden kâfir olmaz, belki günahkâr da olmaz.

DOKUZUNCU MES'ELE: Rivayetlerde, vukuat-ı süfyaniye ve hâdisat-ı istikbaliye Şam'in etrafında ve Arabistan'da tasvir edilmiş.

اللَّهُ أَعْلَمُ bunun bir tevili şudur ki: Merkez-i Hilafet eski zamanda

Irak'ta ve Şam'da ve Medine'de bulunduğuandan, Râviler kendi içtihadlarıyla -daimî öyle kalacak gibi- mana verip "Merkez-i Hükûmet-i İslâmiye" yakınlarında tasvir etmişler, Haleb ve Şam demişler. Hadîsin mücmel haberlerini, kendi içtihadlarıyla tafsil etmişler.

ONUNCU MES'ELE: Rivayetlerde, eşhas-ı âhirzamanın fevkâlâde iktidarlarından bahsedilmiş.

وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ, bunun tevili şudur ki: O şahısların temsil ettilerleri manevî şahsiyetin azametinden kinayedir. Bir vakit rusya'yı mağlub eden Japon Başkumandanının sureti; bir ayağı Bahr-i Muhit'te, diğer ayağı Port Artür Kal'asında olarak gösterildiği gibi, Şahs-ı Manevînin dehşetli azameti, o şahsiyetin mümessilinde, hem o mümessilin büyük heykellerinde gösteriliyor. Amma fevkâlâde ve hârika iktidarları ise, ekser icraatları tahrîbat ve müştehiyat olduğundan fevkâlâde bir iktidar görünür, çünkü tahrîb kolaydır. **Bir kibrit bir köyü yakar. Müştehiyat ise, nefisler tarafdar olduğundan çabuk sirayet eder.**

ONBİRİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "Âhirzamanda bir erkek kırk kadına nezaret eder."

أَلَّا اللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ, bunun iki tevili var:

B i r i s i : O zamanda meşru nikâh azalır veya rusya'daki gibi kalkar. Birtek kadına bağlanmaktan kaçip başıboş kalan, kırk bedbaht kadınlara çoban olur.

I k i n c i t e v i l i : O fitne zamanında, harblerde erkeklerin çoğu telef olmasından, hem bir hikmete binaen ekser tevellüdat kızlar bulunmasından kinayedir. Belki hürriyet-i nisvan ve tam serbestiyetleri kadınlık şehvetini şiddetle ateşlendirdiğinden fitratça erkeğine galebe eder; veledi kendi suretine çekmeğe sebebiyet verdiginden, Emr-i İlahiyle kızlar pek çok olur.

ONİKİNCİ MES'ELE: Rivayetlerde var ki: "deccal'ın birinci günü bir senedir, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta, dördüncü günü bir gündür." **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبُ إِلَّا اللَّهُ** Bunun iki tevili vardır:

B i r i s i : Büyük deccal'ın kutb-u şimalî dairesinde ve şimal tarafında zehur edeceğine kinaye ve işaretir. Çünkü kutb-u şimalînin mevkiinde bütün sene, bir gece bir gündüzdür. Bir gün şimendifer ile bu tarafa gelse, yaz mevsiminde bir ay mütemadiyen güneş gurub etmez. Daha bir gün otomobil ile gelse, bir haftada daima güneş görünür. Ben rusya'daki esaretimde bu mevkiye yakın bulunuyordum. Demek büyük deccal, şimalden bu tarafa tecavüz edeceğini mu'cizane bir ihbardır.

İ k i n c i t e v i l i i s e : Hem büyük deccal'ın, hem İslâm deccalı'nın üç devre-i istibdadları manasında üç eyyam var. "Bir günü; bir devre-i hükûmetinde öyle büyük icraat yapar ki, üçüz sene yapılmaz. İkinci günü, yani ikinci devresi, bir senede otuz senede yapılmayan işleri yapırır. Üçüncü günü ve devresi, bir senede yaptığı tebdiller on senede yapılmaz. Dördüncü günü ve devresi âdileşir, bir şey yapmaz, yalnız vaziyeti muhafazaya çalışır." diye, gayet yüksek bir Belâgatla Ümmetine haber vermiş.

ONÜÇÜNCÜ MES'ELE: Katî ve sahîh Rivayette var ki: "İsa Aleyhisselâm büyük deccal'ı öldürür."

وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ, bunun da iki vechi var:

B i r v e c h i ş u d u r k i : Sihir ve manyetizma ve ispirtizma gibi istidracî hârikalarıyla kendini muhafaza eden ve herkesi teshir eden o dehşetli deccal'ı öldürebilecek, mesleğini değiştirecek; ancak hârika ve mu'cizatlı ve umumun makbulü bir Zât olabilir ki: O Zât, en ziyade alâkadar ve ekser İnsanların Peygamberi olan Hazret-i İsa Aleyhisselâm'dır.

İ k i n c i v e c h i ş u d u r k i : Şahs-ı İsa Aleyhisselâm'ın Kılinci ile maktul olan şahs-ı deccal'ın teşkil ettiği dehşetli maddiyyuluk ve dinsizliğin azametli heykeli ve şahs-ı manevîsini öldürecek ve inkâr-ı Uluhiyet olan fikr-i küfrîsini mahvedecek ancak İsevî Ruhanîleridir ki; o Ruhanîler, din-i İsevî'nin Hakikatını Hakikat-ı İslâmiye ile mezcederek o kuvvetle onu dağıtacak, manen öldürecek. Hattâ "Hazret-i İsa Aleyhisselâm gelir. Hazret-i Mehdi'ye Namazda iktida eder, tâbi' olur." diye Rivayeti bu İttifaka ve Hakikat-ı Kur'anîyenin Metbuiyetine ve Hâkimiyetine işaret eder.

ONDÖRDÜNCÜ MES'ELE: Rivayette var ki: "deccal'ın mühim kuvveti yahudidir. Yahudiler severek tâbi' olurlar."

أَعْلَمُ اللّٰهُ أَعْلَمُ, diyebiliriz ki, bu Rivayetin bir parça tevili rusya'da çıkmış.

Cünki her hükûmetin zulmüne giden yahudiler, Almanya memleketinde kesretle toplanıp intikamlarını almak için, komünist komitesi'nin tesisinde mühim bir rol ile yahudi milletinden olan "**troçki**" namında dehşetli bir adamı, rusya'nın başkumandanlığına ve terbiyegerdeleri olan meşhur lenin'den sonra rus hükûmetinin başına geçirerek rusya'nın başını patlatıp bin senelik mahsulâtını

yaktırdılar. Büyük deccal'ın komitesini ve bir kısım icraatını gösterdiler. Ve sair hükûmetlerde dahi ehemmiyetli sarsıntılar verip karıştırdılar.

ONBEŞİNCİ MES'ELE: ye'cüç ve me'cüç hâdisatının icmali Kur'anda olduğu gibi, Rivayette bir kısım tafsîlât var. Ve o tafsîlât ise, Kur'anın Muhkematından olan icmali gibi muhkem değil, belki bir derece müteşabih sayılır. Onlar tevil isterler. Belki Râvilerin içtihadları Karişmasıyla tabir isterler. Evet **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ** Bunun bir tevili şudur ki: Kur'anın Lisan-ı Semavîsinde **ye'cüç ve me'cüç** namı verilen mançur ve moğol kabileleri, eski zamanda çin-i maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber olarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı herc ü merc ettiler gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efrâdi onlardandır. Evet, ihtilâl-i fransavîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılımasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım Mukaddesatı tahrîb ettiğinden, aşıladığı fikir bilâhere bolşeviklige inkılab etti. Ve bolşeviklik dahi çok Mukaddesat-ı Ahlâkiye ve Kalbiye ve İnsaniyeyi bozduğundan, elbette ektikleri tohumlar hiç bir kayıd ve hürmet tanımayan anarşistik mahsulünü verecek. Çünkü **Kalb-i İnsanîden hürmet ve merhamet çıksa; akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir, daha siyasetle idare edilmez.** Ve anarşistik fikrinin tam yeri ise; hem **mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve Hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak.** Ve o şeraite muvafık insanlar ise, çin-i maçin'de kırk günlük bir mesafede yapılan ve acaib-i seb'a-i Âlemden birisi bulunan Sedd-i Çin'in binasına sebebiyet veren mançur ve moğol ve bir kısım kırız kabileleridir ki, Kur'an'ın mücmel haberini tefsir eden Zât-ı Ahmedîye (Aleyhissalâtü Vesselâm) mu'cizane ve muhakkikane haber vermiş.

ONALTINCI MES'ELE: Rivayette var ki: -İsa Aleyhisselâm deccal'ı öldürdüğü münasebetiyle- "deccal'ın fevkâlâde büyük ve minareden daha yüksek bir azamet-i heykelde ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm ona nisbeten çok küçük bulunduğu" gösterir.

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبُ إِلَّا اللَّهُ Bunun bir tevili şu olmak gerektir ki: İsa

Aleyhisselâm'ı Nur-u İman ile tanıyan ve tâbi' olan Cemaat-ı Ruhaniye-i Mücahidînin kemmiyeti, deccal'in mektebce ve askerce ilmî ve maddî ordularına nisbeten çok az ve küçük olmasına işaret ve kinayedir.

ONYEDİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "deccal çıktıgı gün bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı gezer ve hârikulâde bir eşegi vardır."

اللَّهُ أَعْلَمُ, bu Rivayetler tamamen sahib olmak şartıyla tevilleri şudur:

Bu Rivayetler mu'cizane haber verir ki, "deccal zamanında vasıta-i muhabere ve seyahat o derece terakki edecek ki, bir hâdise bir günde umum dünyada işitilecek. Radyo ile bağırlar, şark garb işitir ve umum ceridelerinde okunacak. Ve bir adam kırk günde dünyayı devredecek ve yedi kit'asını ve yetmiş hükümetini görecek ve gezecek." diye zuhurundan on asır evvel telgraf, telefon, radyo, şimendifer, tayyareden mu'cizane haber verir. Hem deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki gayet müstebid bir kral sıfatıyla iştilir. Ve gezmesi de her yeri istilâ etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir. Ve bindiği merkebi ve himarı ise; ya şimendiferdir ki bir kulağı ve bir başı cehennem gibi ateş ocağı, diğer kulağı yalancı cennet gibi güzelce tezÿin ve tefriş edilmiş. Düşmanlarını ateşli başına, dostlarını ziyafetli başına gönderir. Veyahut onun eşegi, merkebi; dehşetli bir otomobildir veya tayyaredir veyahut..... (sükût lâzım!)

ONSEKİZİNCİ MES'ELE: Rivayette var ki: "Ümmetim İstikamette gitse, ona bir gün var." Yani **فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ**

Âyetinin Sirriyla bin sene hâkimane ve mükemmel yaşayacak. Eğer İstikamette gitmezse, ona yarınlık gün var. Yani ancak beşyüz sene kadar Hâkimiyeti ve galibiyeti muhafaza eder.

اللَّهُ أَعْلَمُ, bu Rivayet Kiyametten haber vermek değil; belki

İslâmiyetin galibane Hâkimiyetinden ve Hilafetin saltanatından bahseder

ki, Ayn-ı Hakikat ve bir Mu'cize-i Gaybiye olarak aynen öyle çıkmış. Çünkü Hilafet-i Abbasiye'nin âhirinde, onun ehl-i siyaseti İstikameti kaybettiği için, beşyüz sene kadar yaşamış. Fakat Ümmetin heyet-i mecmuası ise İstikameti kaybetmediğinden Hilafet-i Osmaniye imdada gelip binüçüt sene kadar Hâkimiyeti devam ettirmiştir. Sonra Osmanlı siyasiyyunları dahi İstikameti muhafaza edemediğinden, o da ancak (Hilafetle) beşyüz sene yaşayabilmiş. Bu Hadîsin mu'cizane ihbarını, Hilafet-i Osmaniye kendi vefatıyla tasdik etmiş. Bu Hadîsi başka Risalelerde dahi bahsettiğimizden burada kısa kesiyoruz.

ONDOKUZUNCU MES'ELE: Rivayetlerde, Âhirzamanın alâmetlerinden olan ve Âl-i Beyt-i Nebievî'den Hazret-i Mehdi'nin (Râdiyallahü Anh) hakkında ayrı ayrı haberler var. Hattâ bir kısım Ehl-i İlim ve Ehl-i Velayet, eskide onun çıkışmasına hükmetmişler.

أَلَّا أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ, bu ayrı ayrı Rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük

Mehdi'nin çok Vazifeleri var. Ve siyaset Âleminde, diyanet Âleminde, saltanat Âleminde, Cihad Âlemindeki çok dairelerde icraatları olduğu gibi, herbir asır me'yusiyet vaktinde, Kuvve-i Maneviyesini teyid edecek bir nevi Mehdi'ye veya hut Mehdi'nin onların imdadına o vakitte gelmek ihtimaline muhtaç olduğundan; Rahmet-i İlahiye ile her devirde belki her asırda bir nevi Mehdi, Âl-i Beyt'ten çıkmış, Ceddinin Şeriatını muhafaza ve Sünnetini ihya etmiş. Meselâ: Siyaset Âleminde Mehdi-i Abbasî ve diyanet Âleminde Gavs-ı A'zam ve Şah-ı Nakşibend ve Aktab-ı Erbaa ve oniki İmam gibi Büyük Mehdi'nin bir kısım Vazifelerini icra eden zâtlar dahi, - Mehdi hakkında gelen Rivayetlerde- Medar-ı Nazar-ı Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olduğundan Rivayetler ihtilaf ederek, bir kısım Ehl-i Hakikat demiş: "**Eskide çıkmış.**" Her ne ise... Bu mes'ele Risale-i Nur'da beyan edildiğinden, onu Ona havale ile burada bu kadar deriz ki:

Dünyada mütesanid hiçbir hanedan ve mütevafik hiçbir kabile ve münevver hiçbir cem'iyet ve Cemaat yoktur ki, Âl-i Beyt'in hanedanına ve kabilesına ve cem'iyetine ve cemaatine yetişebilsin.

Evet üzer Kudsî Kahramanları yetiştiren ve binler manevî Kuman-danları Ümmetin başına geçiren ve Hakikat-ı Kur'aniyenin mayası ile ve İmanın Nuruyla ve İslâmiyet'in Şerefiyle beslenen, tekemmül

eden Âl-i Beyt, elbette Âhirzamanda Şeriat-ı Muhammediyeyi ve Hakikat-ı Furkaniyeyi ve Sünnet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) İhya ile, İlân ile, İcra ile, Başkumandanları olan Büyük Mehdi'nin Kemal-i Adaletini ve Hakkaniyetini dünyaya göstermeleri gayet makul olmakla beraber, gayet lâzım ve zarurî ve hayat-ı içtimaiye-i insaniyedeki düsturların muktezasıdır...

YİRMİNÇİ MES'ELE: Güneş'in mağribden çıkışması ve zeminden dâbbet-ül arzin zuhurudur.

Amma Güneş'in mağribden tulû ise, bedahet derecesinde bir Alâmet-i Kiyamettir. Ve bedaheti için, Aklin ihtiyacı ile bağlı olan tövbe kapısını kapayan bir Hâdise-i Semaviye olduğundan tefsiri ve manası zahirdir, tevile ihtiyacı yoktur. Yalnız bu kadar var ki:

الله أعلم, o tulûun sebeb-i zahirîsi: **Küre-i Arz kafasının Aklı hükmünde olan Kur'an onun başından çıkışıyla zemin divane olup, İzn-i İlahî ile başına başka seyyareye çarpmasıyla hareketinden geri dönüp, garbdan şarka olan seyahatini, İrade-i Rabbanî ile şarktan garba tebdil etmekle Güneş garbdan tulûa başlar.** Evet arzı şems ile, ferşî Arş ile kuvvetli bağlayan Hablullah-il Metin olan Kur'anın kuvve-i cazibesi kopsa; küre-i arzin ipi çözülür, başıboş serseri olup aksıyla ve intizamsız hareketinden Güneş garbdan çıkar. Hem müsâdemeye neticesinde Emr-i İlahî ile Kiyamet kopar diye bir tevili vardır.

Amma "Dabbet-ül Arz": Kur'anda gayet mücmel bir işaret ve lisân-ı hâlinden kısacık bir ifade, bir tekellüm var. Tafsili ise; ben şimdilik, başka Mes'eleler gibi katî bir kanaatla bileyim. Yalnız bu kadar diyebilirim:

لَا يَعْلَمُ الْفَيْبَ إِلَّا الله Nasılık kavm-i firavun'a "çekirge âfâti ve bit

belası" ve Kâ'be tahribine çalışan kavm-i ebrehe'ye "**Ebabîl Kuşları**" musallat olmuşlar. Öyle de: süfyân'ın ve deccalların fitneleriyle bilerek, severek isyan ve tuğyana ve **ye'cûc ve me'cûc**'ün anarşistliği ile fesada ve canavarlığa giden ve dinsizlige, küfr ve küfrana düşen insanların akıllarını başlarına getirmek hikmetiyle, arzdan bir hayvan çıkıp musallat olacak, zîr ü zeber edecek. Allahu a'lem, o dabbe bir nevi'dir. Çünkü gayet büyük birtek şahîs olsa,

her yerde herkese yetişmez. Demek dehşetli bir taife-i hayvaniye olacak.

Belki **إِلَّا دَأْبَةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَاتَهُ** Âyetinin işaretiyile, o hayvan, dabbet-

ül arz denilen ağaç kurtlarıdır ki; İnsanların kemiklerini ağaç gibi kemirecek, İnsanın cisminden dişinden tırnağına kadar yerleşecek. Mü'minler İman Bereketiyle ve sefahet ve sû'-i istimalâttan tecennübleriyle kurtulmasına işareten, Âyet, İman hususunda o hayvanı konuşturmuş.

رَبَّنَا لَا تُؤَخِّذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَانَا

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

**Sâbık yirmi aded Mes'elelere bir tetimme
olarak üç küçük Mes'eledir.**

BİRİNCİ MES'ELE: Rivayetlerde Hazret-i İsa Aleyhisselâm'a "Mesih" namı verildiği gibi her iki deccal'a dahi "Mesih" namı verilmiş ve bütün Rivayetlerde **مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ** denilmiş. Bunun Hikmeti ve tevili nedir?

E l c e v a b : **اللهُ أَعْلَمُ** bunun Hikmeti şudur ki: Nasılkı Emr-i İlahî ile İsa Aleyhisselâm, Şeriat-1 Museviyede bir kısım ağır tekâlifi kaldırıp şarab gibi bazı müştehiyatı helâl etmiş. Aynen öyle de; Büyük deccal, şeytanın iğvası ve hükmü ile Şeriat-1 İseviyenin Ahkâmını kaldırıp hristiyanların hayat-1 içtimaiyelerini idare eden rabitaları bozarak, anarşistlige ve **ye'cuc ve me'cuc'e** zemin hazırlar. Ve İslâm deccalı olan süfyan dahi, Şeriat-1 Muhammediyenin (A.S.M.) ebedî bir kısım Ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleri ile kaldırmağa çalışarak hayat-1 beşeriyyenin maddî ve manevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başboş bırakarak, hürmet ve merhamet gibi nurani zincirleri çözer; hevesat-1 müteaffine bataklığında, birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve ayn-1 istibdad bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistlige meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdadan başka zabit altına alınamaz.

İKİNCİ MES'ELE: Rivayetlerde her iki deccal'ın hârikulâde icraatlarından ve pek fevkâlâde iktidarlarından ve heybetlerinden bahsedilmiş. Hattâ bedbaht bir kısım insanlar, onlara bir nevi Uluhiyet isnad eder diye haber verilmiş. Bunun sebebi nedir?

E l c e v a b : **وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللهِ** İcraatları büyük ve hârikulâde olması ise: Ekser tahribat ve hevesata sevkiyat olduğundan, kolayca hârikulâde öyle işler yaparlar ki; bir Rivayette **"Bir günleri bir senedir"**

yani, bir senede yaptıkları işleri, üçyüz senede yapılmaz, denilmiş. Ve iktidarları pek feikalâde görünmesi ise, dört cihet ve sebebi var:

B i r i n c i s i : İstidrac eseri olarak, müstebidane olan koca hükümetlerinde, cesur orduların ve faal milletin kuvvetiyle vukua gelen terakkiyat ve iyilikler haksız olarak onlara isnad edilmesiyle binler adam kadar bir iktidar onların şahıslarında tevehhüm edilmeğe sebeb olur. Halbuki hakikaten ve kaideten, bir cemaatin hareketiyle vücuda gelen müsbet mehasin ve şeref ve ganîmet o cemaate taksim edilir ve efradına verilir. Ve seyyiat ve tahribat ve zayıat ise, reisinin tedbirsizliğine ve kusurlarına verilir. Meselâ: Bir tabur bir kal'ayı fethetse, ganîmet ve şeref süngülerine aid'dir. Ve menfi tedbirler ile zayıatlar olsa, kumandanlarına aid'dir.

İşte Hak ve Hakikatın bu düstur-u esasiyesine bütün bütün muhalif olarak müsbet terakkiyat ve Hasenat o müdhiş başlara ve menfi icraat ve seyyiat bîçare milletlerine verilmesiyle; nefret-i âmmeye läyik olan o şahıslar, -istidrac cihetile- ehl-i gaflet tarafından bir muhabbet-i umumiyeeye mazhar olurlar.

İ k i n c i c i h e t v e s e b e b : Her iki deccal, a'zamî bir istibdad ve a'zamî bir zulüm ve a'zamî bir şiddet ve dehşet ile hareket ettiklerinden, a'zamî bir iktidar görünür. Evet, öyle acib bir istibdad ki; -kanunlar perdesinde- herkesin Vicdanına ve Mukaddesatına, hattâ elbiselerine müda-hale ederler. Zannederim, asr-ı âhirde İslâm ve Türk hürriyetperverleri, bir Hiss-i Kabl-el Vuku ile bu dehşetli istibdadı hissederek oklar atıp hücum etmişler. Fakat çok aldanıp yanlış bir hedef ve hata bir cebhede hücum göstermişler. Hem öyle bir zulüm ve cebir ki, bir adamin yüzünden yüz köyü harab ve yüzer masumları tecziye ve tehcir ile perişan eder.

Ü ç ü n c ü c i h e t v e s e b e b : Her iki deccal, yahudinin İslâm ve hristiyan aleyhinde şiddetli bir intikam besleyen gizli komitesinin muavenetini ve kadın hürriyetlerinin perdesi altındaki dehşetli bir diğer komitenin yardımını, hattâ İslâm deccalı masonların komitelerini aldatıp müzaheretlerini kazandıklarından dehşetli bir iktidar zannedilir. Hem bazı Ehl-i Velayetin istihracatıyla anlaşılıyor ki, İslâm Devletinin başına gelecek olan süfyanî deccal ise; gayet muktedir ve dâhî ve faal ve gösterisi istemeyen ve şahsî olan şan

ve şerefe ehemmiyet vermeyen bir sadrazam ve gayet cesur ve iktidarlı ve metin ve ceval ve şöhretperestlige tenezzül etmeyen bir serasker bulur, onları teshir eder. Onların fevkâlâde ve dâhiyane icraatlarını, riyasızlıklarından istifade ile kendi şahsına isnad ve o vasıta ile koca ordunun ve hükümetin teceddüd ve inkılab ve harb-i umumî inkılabından gelen şiddet-i ihtiyacın sevkiyle işledikleri terakkiyatı şahsına isnad ettirerek şahsında pek acib ve hârika bir iktidar bulunduğu meddahlar tarafından isaa ettirir.

D ö r d ü n c ü c i h e t v e s e b e b : Büyük deccal'ın ispirtizmanevinden teshir edici hassaları bulunur. İslâm deccal'nın dahi, bir gözünde teshir edici manyetizma bulunur. Hattâ Rivayetlerde "**deccal'm bir gözü kördür**" diye nazar-ı dikkati gözüne çevirerek Büyük deccal'ın bir gözü kör ve ötekinin bir gözü öteki göze nisbeten kör hükmünde olduğunu Hadîste kaydetmekle, onlar kâfir-i mutlak bulunduğundan yalnız münhasıran bu dünyayı görecek birtek gözü var ve akibeti ve Âhireti görebilecek gözleri olmamasına işaret eder.

Ben bir manevî Âlemde İslâm deccalını gördüm. Yalnız birtek gözünde teshirci bir manyetizma gözümle müşahede ettim ve onu bütün bütün münkir bildim. İşte bu inkâr-ı mutlaktan çıkan bir cür'et ve cesaretle Mukaddesata hücum eder. Avam-ı Nâs hakikat-ı hali bilmediklerinden, hârikulâde iktidar ve cesaret zannedelerler.

Hem şanlı ve Kahraman bir millet, mağlubiyeti hengâmında, böyle istidraçlı ve şanlı ve tali'li ve muvaffakiyetli ve kurnaz bir kumandanı bulunduğundan gizli ve dehşetli olan mahiyetine bakmayarak kahramanlık damarıyla onu alkışlar, başına kor, seyyielerini örtmek ister. **Fakat Kahraman ve Mücahid Ordunun ve Dindar milletin Ruhundaki Nur-u İman ve Kur'an ışığıyla hakikat-ı hali göreceği ve o kumandanın çok dehşetli tahribatını tamire çalışacağı Rivayetlerden anlaşılır.**

ÜÇÜNCÜ KÜÇÜK MES'ELE: Medar-ı ibret üç hâdisedir.

B i r i n c i H â d i s e : Bir zaman Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Hazret-i Ömer Radîyallahü Anh'a yahudi çocukları içinde birisini gösterdi, "İşte sureti" dedi. Hazret-i Ömer Radîyallahü Anh, "**Öyle ise ben bunu öldürreceğim**" dedi. Ferman etti: "Eğer bu süfyan ve İslâm deccalı olsa, sen öldürmezsin; eğer o olmazsa, onun suretiyle öldürülmez.

Bu Rivayet işaret eder ki; onun sureti, hâkimiyeti zamanında çok seylerde görüneceği gibi, kendisi yahudiler içinde tevellüd edecek. Garibdir ki, onun suretindeki bir çocuğu katledecek derecede ona hiddet ve adavet eden Hazret-i Ömer Radiyallahü Anh, o süfyan'in en çok beğendiği ve takdir ettiği ve çok defa ondan senakârane bahsedeceği bir memduhu - Hazret-i Ömer'le- çıkmış.

I k i n c i H â d i s e : O İslâm deccalı, "Sure-i وَالْتَّيْنِ وَالرَّيْتُونَ manasını merak edip soruyor" diye çoklar nakletmişler. Garibdir ki, bu surenin akibinde olan اِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغِي Suresinde Cümlesi, onun aynı zamanına ve şahsına -cifir ile ve manasıyla- işaret ettiği gibi, Ehl-i Salâte ve Câmilere tâgiyane tecavüz edeceğini gösteriyor. Demek o istidraclı adam, küçük bir Sureyi kendiyle alâkadar hisseder. Fakat yanlış eder, komşusunun kapısını çalar.

Ü ç ü n c ü H â d i s e : Bir Rivayette "İslâm deccalı Horasan taraflarından zuhur edecek" denilmiş. لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّاَ اللَّهُ Bunun bir

tevili şudur ki: Şarkın en cesur ve kuvvetli ve kesretli kavmi ve İslâmiyet'in en Kahraman Ordusu olan Türk Milleti, o Rivayet zamanında Horasan taraflarında bulunup daha Anadolu'yu vatan yapmadığından, o zamandaki meskenini zikretmekle süfyanî deccal onların içinde zuhur edeceğine işaret eder.

Garibdir hem çok garibdir. Yediyüz sene müddetinde İslâmiyet'in ve Kur'an'ın Elinde şeref-şiar, bârika-asa bir Elmas Kılıç olan Türk milletini ve Türkçülüğü, muvakkaten İslâmiyet'in bir kısım Şearidine karşı istimal etmeye çalışır. Fakat muvaffak olmaz, geri çekilir. "Kahraman Ordu, dizginini onun elinden kurtarıyor" diye Rivayetlerden anlaşılıyor.

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ ﴿٦﴾ لَاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّاَ اللَّهُ

Onbeşinci Sıra

Elhüccetüzzehra

İKİ MAKAMDIR

[Bu Ders zahiren küçük, Hakikaten pek büyük ve çok kuvvetli ve çok geniş bir Risaledir. Hem benim Tefekkürî hayatımın, hem Nur'un tâhkîkî hayatı maneviyesinin İlmelyakîn, Aynel-yakîn ittihadından çıkan bir Meyve-i İmaniye ve firdevsî bir Semere-i Kur'aniyedir.]

Said Nursî

BİRİNCİ MAKAM ÜÇ KISIMDIR

[Yirminci Mektub'un Hülâsat-ül Hülâsası, Üçüncü Medrese-i Yusufiye'de verilen Dersin Birinci Kısımdir.]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

Afyon hapsinde onbir ay tecrid-i mutlakta bulunduğuma dair Mahkeme-i Temyiz'e yazdığım istida bahanesiyle otuzbeş sene İnzivada, hususan gecelerde dünyayı unutmakta bulunan ve garazkârane tarassudlarla yirmiç sene sıkıntı çekmesinden İnsanlardan tevahhus edib yalnız tek başına kalarak, hizmetçisinden ve Nur Dersini iştiyakla arzulayandan başka kimse ile bir saat beraber bir yerde bulunmasından çok sıkılan benim gibi bir bîçareyi, beşinci koğuşa cebren nakil ve Kardeşlerimin yanına gelmelerini yasak ettiler. O kalabalık içinde yaşayamayacağım diye çok telaş ederken, birden bir alâmet-i hiddet ve gadab olarak soğuk o derece şiddetlendi ki; eğer o eski yerimde kalsa idim, hiç dayanamayacaktım. O zahmet, benim hakkımda Rahmete döndü.

Kalbe geldi ki: "Gerçi Nur Şakirdleri, her koğusta hem kendileri hesabına, hem senin bedeline tam Nur Dersleri ile çalışıyorlar. Fakat bu beşinci koğuş, bir nevi tecridhane olmasından tazeleniyor, değişiyor; Nur Dersine daha ziyade muhtaçtır. Hem rus'un dehşetli bir inkâr ile ve Allah'ı tanımamak ile hâcumunu yazan gazetelerin yazılarını okuyan gençler ve ihtiyarlar, elbette İman-ı Billahtaki Mevcudiyet ve Vahdaniyet-i İlahiyyeye dair gayet katî ve kuvvetli Derslere pek ziyade ihtiyaçları var." diye Tesbihatta Kalbe geldi. Ben de Sabah Namazından sonra eskiden beri on defa okuduğum ve koca **Yirminci Mektub** Risalesi onbir Kelimesinde hem onbir Bürhan-ı Vücub-u Vücud ve Vahdet-i Rabbaniye, hem onbir müjde gayet parlak, güneş gibi tafsilatla gösteren ve bir Rivayette İsm-i A'zam taşıyan bu Tehlîl ve Tevhid-i Muazzam:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْحَمْدُ يُحْبَى بِوَيْمِيْتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

Kudsî Cümleyi mütefakkirane tekrar edib "**Yirminci Mektub**"un kısa bir Hülâsat-ül Hülâsasını beraber düşünüyordum. Birden Kalbe geldi ki: "Bu kısacık Hülâsayı Nadir Hoca'ya ve buradaki gençlere Ders ver." Ben de **بِسْمِ اللَّهِ** deyip başladım, dedim:

Bu Kelâm-ı Tevhidde onbir müjde, onbir Hüccet-i İmaniye var. Şimdi, yalnız hüccetlere gayet kısa bir işaret edib, izahını ve müjdeleri **Yirminci Mektub** ve Nur Eczalarına havale edeceğim. Fakat şimdi, o Dersi yazdiğim zaman onlara söylemediğim bazı Kelimeleri ve Nukteleri dahi yazmayı münasib gördüm. İşte o Kelâm-ı Tevhidin onbir Kelimesinden,

BİRİNCİ KELİME: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** dır. Bundaki Hüccet ise

matbu' Âyet-ül Kübra Risalesidir. O emsalsiz hüccetin Hârikalığı içindir ki; İmam-ı Ali (R.A.), Nur'un Eczalarından haber verdiği sırada

وَبِالْأَيْةِ الْكُبْرَى أَمِنَّ مِنَ الفَجَثْ deyip o **Âyet-ül Kübra'yı** Şefaatçı yaparak Nur Şakirdlerinin Denizli hapsinde, o Risalenin hem Ankara,

hem Denizli Mahkemelerinde galebesiyle ve perde altında tesirli İntisarıyla Talebelerine beraet kazandırmağa sebeb olduğu gibi, Onun gizli Tab'ı da, Şakirdlerinin dokuz ay mevkufiyetlerine vesile olmasıyla İmam-ı Ali'nin (R.A.) hem Keramet-i Gaybiyesini, hem Nur Şakirdlerinin bedeline Duasını pek zahir bir surette tasdik etti.

Evet **Âyet-ül Kübra** Şuayı otuzüç İcma-i Azîmi ve küllî Hüccetleri mevcudatın heyet-i mecmuasında gösterip, herbir Hüccet-i Külliyyede hadsiz Bürhanlara işaret ederek başta Semavat, yıldızlar kelimeleriyle; arz, hayvanat ve nebatat kelâmları ve cümleleriyle; gitgide tâ Kâinat mecmuası, müştemilât ve mevcudat ve hudûs ve imkân ve tagayyür Hakikatlarının kelimeleriyle Vâcib-ül Vücid'un Mevcudiyetini ve Vahdaniyetini güneş zuhurunda ve gündüz kat'iyyetinde isbat ediyor. **Sarsılmaz bir İman isteyen ve dinsiz anarşistlige karşı kırılmaz bir Kılınç arayanlar, Âyet-ül Kübra'ya müracaat etsinler.**

İKİNCİ KELİME: **وَحْدَةٌ** dur. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret şudur:

Bu Kâinatta, her cihette bir Birlik, bir Vahdet görünüyor. Meselâ: Kâinat bir muntazam şehir, bir muhteşem saray, bir mücessem manidar Kitab, bir cismanî ve her Âyeti, hattâ herbir harfi ve herbir noktası Mu'cizekâr bir Kur'an hükmünde bulunmasıyla bir Vahdet ve Birlik gösterdiği gibi, o sarayın lâmbası bir ve takvimci kandili bir ve ateşli aşçısı bir ve sakacı süngeri, sucusu bir, bir bir bir, tâ binbirler kadar Birlikleri ve Vahdetleri göstermekle o sarayın ve şehrin, o Kitabın, o cismanî Kur'an-ı Kebir'in Sahibi, Hâkimi, Kâtibi, Musannifi bilbedahe Mevcud ve Vâhid ve Birdir diye kat'î isbat eder.

ÜÇÜNCÜ KELİME: **لَا شَرِيكَ** **لَّا** dur. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret şudur ki:

Âyet-ül Kübra Şuainin madeni, Üstadı, esası ve Âyet-ül Kübra namında olan

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ اللَّهُ كَمَا يَقُولُونَ إِذَا لَأْتَهُمْ إِلَى ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا

ilâ âhir.. Âyet-i Ekberidir. Yani: Eğer şeriki olsa ve başka parmaklar İcada ve Rububiyete karışsa idiler, İntizam-ı Kâinat bozulacaktı. Halbuki küçüğün sineğin kanadından ve gözbebeğindeki hüceyrecikten tut, tâ tayyare-i cevviye olan hadsiz kuşlara, tâ manzume-i şemsiyeye kadar her şeyde cüz'î-külli, küçük ve büyük en mükemmel bir İntizam bulunması; şeksiz ve katî bir surette şeriklerin muhaliyetine ve madumiyetine delalet ettiği gibi, Vâcib-ül Vücid'un Mevcudiyetine ve Vahdetine bilbedahe şehadet eder.

DÖRDÜNCÜ KELİME: *لَهُ الْمُلْكُ* dür. Bundaki uzun hüccete gayet

kısa bir işaret:

Evet gözümüzle görüyoruz ki; zemin yüzünü bir tarla yapıp içinde herbir baharda yüzbin nevi nebatın tohumlarını beraber, karışık olarak o pek geniş tarlada ekiyor. Ve mahsulâtlarını ayrı ayrı, hiç karıştırmayarak, şaşırımayarak kemal-i intizamla kaldırıp ikiyüzbini nevi hayvanatına ondan erzak ve tayinati -Rahmet ve Hikmet Eliyle- ihtiyaçlarına göre tevzi eden hadsiz Kudret ve İlim Sahibi bir Mutasarrif perde arkasında var ki; bu geniş ve zengin mülkünde, hususan zemin tarlasında bu Tasarrufatı yapıyor. Bu Mutasarrif-ı Hakîm'i ve Mâlik-i Rahîm'i tanımayan; bu zemini, ahmak sofestaîler gibi mahsulâtiyla inkâr etmeye mecbur olur.

BEŞİNCİ KELİME: *لَهُ الْحَمْدُ* dür. Bundaki pek geniş hüccete gayet

kısa bir işaretettir:

Evet gözümüzle görüyoruz ve Aklımızla bedahetle biliyoruz ki; bu Kâinat şehrinde ve zemin mahallesinde ve İnsan ve hayvanat kışlasında öyle bir Rezzak-ı Rahîm ve Muhsin-i Kerim Tasarruf ve Nezaret ve Terbiye eder ki; kendi Nimetlerine mukabil Hamd ve Şükrettirmek için, zemini bir sefine-i tüccariye ve Erzak getiren bir şimendifer ve yüzündeki bahar mevsimini bir vagon tarzında yüzbin nevi taamlarla ve memeler denilen konserve paketleriyle doldurup kiş âhirinde erzakları biten muhtaç Zîhayatlara yetiştiren bir Rezzak-ı Rahîm'in işleri olduğunu, zerre kadar Aklı bulunan tasdik eder. Ve tasdik etmeyip inkâra sapan, elbette zemin yüzünde Vesile-i Hamd ve Şükran olan bütün muntazam Nimetleri ve muayyen Rızıkları inkâr etmeye mecbur olarak ahmak bir muzır hayvan olur.

ALTINCI KELİME: يُخْبِرُ dir. Hüccetine, gayet kısa bir işaret:

Evet Onuncu Söz'de ve Nur Eczalarında Bürhanlarıyla isbat edilmiş ki: Her baharda, Zîhayattan üçyüzbin nevi ve çeşit çeşit tarzlarda ve hadsiz efradı bulunan bir Ordu-yu Sübhanî, rûy-i zeminde İhya ediliyor. Onlara Hayat ve levazimat-ı hayatıye kemal-i intizamla veriliyor. Haşr-i A'zam'in yüzbin nümunelerini, belki emarelerini gösterip o ayrı ayrı hadsiz mahlukatı beraber, birbiri içinde sehivsiz, yanlışsız, noksansız, hiç şaşırmayarak, karışık iken hiç karıştırmayarak, unutmayarak Kemal-i Mizan ve Nizamla dirilten ve Hayat veren ve nutfe denilen mütemasil su katrelerinden ve toprak, müteşabih tohumlarından ve az farklı habbeciklerinden ve sineklerin birbirinin aynı olan yumurtacıklarından ve kuşların aynı havadan, birbirinin aynı nufelerinden, hem birbirinin misli veya az farklı yumurtalarından o hadsiz efradı bulunan ve birbirinden suretçe, san'atça ve maişetçe ayrı ayrı yüzbinler Zîhayatları dirilten ve zemin ve bahar sahifesinde yüzbin başka başka Kitabları beraber, birbiri içinde, hatasız, mükemmel yazan; hadsiz bir dikkat ve nihayetsiz bir Hikmetle iş gören, Tasarruf eden bir Zât-ı Hayy-ı Kayyum ve Muhyî bir Hallak-ı Alîm olduğuna kanaat getirmeyen, elbette hem kendini, hem bütün zeminde ve zaman şeridine asılan bütün geçmiş baharlarda ve hayatı zemin ve feza yüzlerinde bulunmuş bütün Zîhayatları inkâr etmeğe ve en ahmak ve bedbaht bir Zîhayat olmağa mecburdur.

YEDİNCİ KELİME: وَ يُمْبَثُ dur. Bunun hüccetine gayet kısa bir işaret:

Evet görüyoruz ki: Güz mevsiminde üçyüzbin nevi Zîhayat vefat namıyla terhis edilirken, herbir nevi ve ferdin sahife-i amellerinin kutucukları ve işlediklerinin fihristeleri ve gelen baharda işleyeceklerinin listeleri ve bir cihette bir nevi Ruhları olan tohumlarını onların yerlerinde Hafız-i Zülcelal'in Yed-i Hikmetine emanet edildiğini ve incirin tohum ve çekirdekleri gibi zerrecek o küçükük tohumları birer Ruh-u Bâki gibi incir ağacının bütün kavanın-i hayatıyesini taşıyan ve bir Kitab kadar kuvve-i hâfizada yazı misilli ağacın tarihçe-i hayatını onda Kader Kalemiyle yazan, büyük bir Kitab hükmüne

getiren bir Hallak-ı Hakîm, bir Hayy-ı Lâyemut'u tanımayan; elbette değil ahmak bir insan ve divane bir hayvan, belki Cehennem ateşini karıştıran bir serseri şeytandan daha bedbaht ve ebedî ölüme mahkûm olur.

Evet bu Kelimelerin hüccetlerine işaret eden külli, ihatalı ve hadsiz hârika ve nihayetsiz Hârikaları, Mu'cizeleri ihtiva eden bu mezkûr hakîmane Ef'al, fâilsiz olmaları yüz derece muhal ve bâtil olduğu gibi; kör, âciz, şuursuz, sağır, camid, karmakarışık, intizamsız, karışık, istilâci olan esbaba isnad etmek bin derece mümteni', esassızdır. Yoksa toprağın herbir zerresinde hadsiz bir Kudret, bir Hikmet ve bütün otlar ve çiçeklerin teşkilâtına dair pek hârika ve külli bir san'atkârlık bulunmak; havanın herbir zerresinde -Rehber'deki **وَهُوَ نُوكْتَسِيْنِيْنِ** dediği gibi- bütün konuşmaları ve telefon ve radyoların kelimelerini bilecek ve sair zerrelerde Ders verecek bir kabiliyet bulunmak lâzım gelir. Bu acib fikri ise; hiçbir şeytan, hiçbir kimseye kabul ettiremez. Ve bu derece Akıldan, Hakikattan uzak ve bütün mevcudata karşı bir tahkir ve tecavüz olan küfür ve inkârin cezası, ancak dehşetli Cehennem olabilir ve Ayn-ı Adalettir. Elbette öyle münkirler için "Yaşasın Cehennem!" dememiz lâzım.

SEKİZİNCİ KELİMЕ: **وَهُوَ حَقٌّ لَا يَمُوتُ** dur. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret sudur:

Meselâ: Nasıl gündüzde çalkanan bir deniz yüzünde ve akan bir nehir üstündeki kabarcıklarda görünen güneşçikler gitmeleriyle arkalarından gelen yeni kabarcıklar, aynen gidenler gibi güneşçikleri gösterip gökteki güneşe işaret ve şahadet ederler ve zeval ve vefatlarıyla bir daimî güneşin mevcudiyetine ve bekasına delalet ederler; aynen öyle de: Her vakit değişen Kâinat denizinin yüzünde ve tazelenen hadsiz fezasında ve zerrat tarlasında ve bütün hâdisati ve fâni mevcudatı kucağına alarak beraber çalkanan zaman nehrinin içinde mahlukat, mütemadiyen sür'atle akıp gidiyorlar, zahirî sebebleriyle beraber vefat ediyorlar. Her sene, her gün bir Kâinat ölüür, bir tazesi yerine gelir. Ve zerrat tarlasında, mütemadiyen seyyar dünyalar ve seyyal Âlemler mahsulâtı alındığından, elbette kabarcıklar ve güneşçikler zevalleriyle daimî bir güneşi gösterdikleri gibi, o hadsiz mahlukat ve mahsulâtın vefatları ve zahirî sebebleriyle

beraber Kemal-i İntizamla terhisleri, gündüz gibi şübhесiz, güneş gibi zahir bir kat'iyette bir Hayy-ı Lâyemut'un, bir Şems-i Sermedî'nin, bir Hallak-ı Bâki'nin ve bir Kumandan-ı Akdes'in Vücub-u Vücudu ve Vahdeti ve Mevcudiyeti, Kâinatın mevcudiyetinden bin derece zahir ve kat'ıdır diye bütün mevcudat, ayrı ayrı ve beraber şehadet ederler.

İşte Kâinatı dolduran bu yüksek sesleri ve kuvvetli şehadetleri işitmeyen ve kulak vermeyen, ne derece sağır ve ahmak ve canı olduğunu elbette anladınız.

DOKUZUNCU KELİME: *بِيَدِهِ الْخَيْرُ* dır. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret şudur:

Görüyoruz ki: Bu Kâinatta her daire, her nevi, her tabaka, hattâ her ferd, her a'za, hattâ her bedendeki herbir hüceyrenin ihtiyat Rızkını taşıyan bir mahzeni, bir deposu ve levazimatını yetiştiren, muhafaza eden bir tarlası ve hazinesi var ki; gayet İntizam ve Mizan ile ve nihayetsiz Hikmet ve İnayet ile vakti vaktine -muhtacın iktidar ve ihtiyacı haricinde- bir Dest-i Gaybî tarafından o muhtacın eline veriliyor. Meselâ: Dağlar, Zîhayata ve İnsana lâzım olan bütün madenleri, ilâçları ve hayatı lâzım şeyleri taşıyor ve Birinin emriyle ve tedbirıyla gayet mükemmel bir hazine, bir anbar olduğu gibi.. zemin dahi bütün o Zîhayatın erzaklarını bir Rezzak-ı Hakîm'in Kuvvetiyle yetiştiren Kemal-i Mizan ve İntizamla bir tarla, bir harman, bir matbahtır. Hattâ her İnsanın ve cismindeki herbir uzungun bir deposu ve mahzeni, hattâ bir hüceyrenin dahi bir ihtiyat mahzenciği bulunması gibi.. git gide tâ Dâr-ı Âhiretin bir mahzeni dünyadır ve Cennet'in bir tarlası ve deposu, bu Âlemdeki Hüsnûleri ve Hasenatları ve Nurları mahsul veren Âlem-i İslâmiyet ve Hakikathî İnsaniyet; ve Cehennem'in bir anbarı ise, şerleri ve çirkinleri ve küfürleri mahsul veren ve şer olan ademden gelen ve Hayır olan Vücud Âlemlerini telvis eden pis maddeler, taifeler; ve yıldızların hararet mahzeni Cehennem ve Nurlar

hazinesi bir Cennet'tir ki; *بِيَدِهِ الْخَيْرُ* Kelimesi, bütün o hadsiz hazinelelere işaretle pek parlak bir hücceti gösteriyor.

Evet bu kelime ile ve *بِيَدِهِ مَقَالِيدُ كُلِّ شَيْءٍ* Cümlesiyle, -yani

"Her şeyin anahtarı Onun Elindedir"- nihayetsiz geniş ve hadsiz hârikalı bir Huccet-i Rububiyet ve Vahdet, bütün bütün kör olmayana gösterir. Meselâ hadsiz o hazine ve anbarlardan yalnız buna bak ki: Herbiri bir koca ağacın veya bir parlak çiçeğin cihazatını ve mukadderatının programını taşıyan küçük mahzencikler olan çekirdekler ve tohumların anahtarları elinde bulunan bir Mutasarrif-ı Hakîm bir çekirdeğin kapıcılığını **"Uyan!.."** Emriyle ve irade anahtarıyla tam Mizan-ı Nizamla açtığı gibi, zemin hazinesini dahi yağmur anahtarıyla açarak, mahzencikleri ve nebatatin nutfeleri olan bütün habbeleri ve hayvanatın menşe'leri ve kuşların ve sineklerin su ve havadan nutfeleri olan bütün inkişaf emrini alan katreler mahzenciklerini beraber, hatasız açtığı vakitte, Kâinatta külli ve cüz'î, maddî ve manevî bütün hazine ve depoları Hikmet ve İrade ve Rahmet ve Meşiet Eliyle herbirine mahsus bir anahtarla açtığını bilmek ve görmek istersen, senin bir nevi mahzenciklerin olan kendi Kalbine ve Dimağına ve cesedine ve midene ve bahçene ve zeminin çiçeği olan bahara ve ondaki çiçeklere ve meyvelere bak ki; Kemal-i Nizam ve Mizan ve

Rahmet ve Hikmetle bir Dest-i Gaybî tarafından "Emr-i **كُنْ فَيَكُونُ**"

tezgâhından gelen ayrı ayrı anahtarlarla açıyor. Bir dirhem kadar bir kutucuktan bir batman, belki bazan yüz batman taamları kemal-i intizam ile çıkarıyor, Zîhayatlara ziyafet veriyor. Acaba böyle muntazam, alîmane, basîrane nihayetsiz bir file ve tesadüfsüz tam hikmetli bir san'ata ve yanlışsız tam mizanlı bir tasarrufa ve zulümsüz tam adaletli bir Rububiyete hiç mümkün müdür ki; kör kuvvet, sağır tabiat, serseri tesadüf, camid cahil âciz esbab müdahale edebilsin! Ve bütün eşyayı birden görüp ve beraber idare edemeyen ve zerratla seyyarat yıldızları emrinde bulunmayan bir mevcud, bu her cihetle hikmetli, Mu'cizeli, mizanlı Tasarrufa ve İdareye karişabilsin!

İşte her Hayr Elinde, herşeyin anahtarı yanında bulunan böyle bir Mutasarrif-ı Rahîm'i, bir Rabb-ı Hakîm'i tanımayan ve inkâra sapana, elbette **تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْفَيْضِ** Âyetinin dediği gibi, **Cehennem ona kızıyor ve kızışıyor ve hadsiz azabıma müstehaktır, merhamete hiç lâyık değildir**, diye lisân-ı hal ile der.

ONUNCU KELİME: *وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ* dir. Bundaki hüccete
gayet kısa bir işaret şudur:

Bu misafirhane-i dünyaya gelen her Zîsuur, gözünü açıkça görür ki: Bir Kudret, bütün Kâinatı Kabzasında tutmuş ve nihayetsiz, hiç şaşırmayan ezelî, ihatalı bir İlim ve gayet dikkatli, hiç mizansız, faidesiz hareket etmeyen bir Sermedî Hikmet ve İnayet o Kudretin içinde bulunup zerrat ordusundan birtek zerreyi meczub Mevlevî gibi döndürerek çok vazifelerde istihdam ettiği gibi, küre-i arzı aynı anda, aynı Kanunla bir senede yirmidört bin senelik bir dairede yine bir meczub Mevlevî misillü gezdirir. Mevsimlerin mahsulâtlarını hayvan ve İnsanlara getirdiği aynı Kanunla, aynı zamanda güneşî bir mekik, bir çırkık yaparak merkezinde cezbedarane ve cazibekârane döndürüp manzume-i şemsiye ordusu olan seyyarat yıldızlarını Kemal-i Mizan ve İntizamla vazifelerde çalıştırır. Ve aynı Kudret; aynı zamanda, aynı Kanun-u Hikmetle zemin sahifesinde yüzbinler Kitab hükmünde yüzbinler nevileri beraber, birbiri içinde, iltibassız, sehivsiz yazar, Haşr-i A'zamın binler nümunelerini izhar eder. Ve aynı Kudret, aynı zamanda hava sahifesini bir yazar-bozar tahtasına çevirir. Bütün zerrelerini birer kalem uçları ve o Kitabın noktaları hükmünde Emir ve İradenin onlara tayin ettiği vazifelerinde istimal ederek ve bütün o zerrelerle herbirine öyle bir kabiliyet vermiş ki; güya bütün sözleri ve konuşmaları bilir gibi alır, neşreder, şaşırmaz. Küçük birer kulak, incecik birer lisan olarak istihdam edib unsur-u hava, Emir ve İrade-i İlâhînin bir Arşı olduğunu isbat eder.

İşte bu kısa işareteye kıyasen, bu Kâinatı bir muntazam şehir, bir mükemmel apartman ve misafirhane, bir mu'cizatlı Kitab ve Kur'an hükmüne getirip heyet-i mecmuasından tâ bir zerreye kadar bütün mahlukat tabakalarını ve dairelerini ve taifelerini Mizan-ı İlim ve Nizam-ı Hikmetle Kabzasına alan, Tasarruf eden; Kudreti içinde Hikmetini, Rahmetini gösteren ve Rububiyet-i Mutlakası içinde Mevcudiyetini ve Vahdaniyetini güneş ve gündüz gibi bildirip tanittırmasına mukabil, İmanla tanımak ve sevdirmesine mukabil, Ubudiyetle sevmek ve İhsanatlarına mukabil, Şükür ve Hamd isteyen böyle bir Rahman-ı Rahîm'i tanımayan ve Ubudiyetle Onu sevmeye çalışmayan, belki inkâr ile Ona bir nevi adavet taşıyan insan suretindeki

şeytanlar, birer küçük nemrud ve firavun hükümden nihayetsiz bir azaba elbette müstehak olur.

ONBİRİNCİ KELİMƏ: *وَالْيَوْمُ الْمَصِيرُ* dir. Yani: **Daire-i Huzuruna**

ve Âlem-i Bâkisine ve Âhiretine ve Sermedî Dâr-ı Saadetine gidileceği gibi, bütün Kâinattaki mahlukatın mercii Odur; bütün esbab silsileleri Ona dayanıyor ve Kudretine istinad eder ve o Kudretinin Tasarrufatına birer perdedirler; O Kudret-i Kudsiyenin İzzetini ve Haşmetini muhafaza için, bütün zahirî sebebeler yalnız birer perdedirler; İcadda da hiç tesirleri yoktur; Emir ve İradesi olmazsa hiçbir şey hattâ hiçbir zerre hareket edemez demektir. Bu Kelimedeki hüccete gayet kısa bir işaret ederiz:

E v v e l â : Bu Kudsî Kelimenin ifade ettiği Haşır ve Âhiret ve Hayat-ı Bâkiye Hakikatının bu gelen bahar gibi kat'î ve şübhесiz tahakkukunu ve geleceğini tam İman ettirmek ve isbat etmek cihetini **Onuncu Söz** ve Zeyillerine ve **Yirmidokuzuncu Söz'e** ve "Meyve"nin Yedinci Mes'elesi'ne ve "**Münacat**" Şuaina ve Nur'un İmanî Risalelerine havale ederiz. Elhak, Onlar bu Rükn-ü İmanîyi öyle bir tarzda hadsiz hüccetlerle isbat etmişler ki; dünyanın mevcudiyeti derecesinde Âhiretin tahakkukunu, en muannid münkirleri de tasdike mecbur eden bir surette isbat etmişler.

S â n i y e n : Mu'ciz-ül Beyan-ı Kur'an'ın üçten birisi Haşre ve Âhirete bakar, her davayı ona bina eder. Öyle ise, Kur'anın Hakkaniyetini isbat eden bütün Mu'cizeleri ve Hüccetleri, Âhiretin Vücduna dahi delalet ettikleri gibi; Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Nübûvvetine şahadet eden bütün Mu'cizeleri ve umum Delail-i Nübûvveti ve Sîdkının bütün hüccetleri, Haşır ve Âhirete dahi şahadet ederler. Çünkü o Zâtın (A.S.M.) bütün hayatında daimî bir büyük Davası Âhiret olduğu gibi, bütün yüzyirmidört bin Peygamberler (Aleyhimüsselâm) dahi Hayat-ı Bâkiye ve Saadet-i Ebediyeyi Dava edib besere müjde ederek hadsiz Mu'cizelerle ve kat'î deliller ile isbat ettiklerinden, elbette Onların Peygamberliklerine ve Sadıkîyetlerine delalet eden bütün Mu'cizeleri ve Hüccetleri, Onların en büyük ve daimî Davaları olan Âhirete ve Hayat-ı Bâkiyeye şahadet ederler. Buna kıyasen sair Erkân-ı İmaniyyeyi isbat eden bütün deliller dahi Haşrin vukuuna ve Dâr - ı Saadetin açılmasına şahadet ederler.

S â l i s e n : Hiç mümkün müdür ki; kendi Kemalâtını ve Kudret ve Rububiyetini izhar etmek için bu Kâinatı bütün zerrat ve seyyarat ve ecza ve tabakatıyla Halk edib Kemal-i Hikmetle her birisini bir vazife ile belki çok vazifelerle mütemadiyen çalıştırın ve Sermedî, hadsiz Cilve-i Esmasını göstermek için kafile kafile arkasında, belki seyyar müteceddid dünya dünya arkasında ve mahlukat taifelerini bu Misafirhane-i Âleme ve hayat-ı dünyeviye meydan-ı imtihanına gönderip Âlem-i Misalde kurulan uhrevî sinemalar ve berzahî fotoğraflarla suretlerini ve amellerini ve vaziyetlerini alarak onları terhisten sonra, başka taife ve kafile ve seyyal ve seyyar bir nevi dünyaları o meydana vazifeler ve Cilve-i Esmasına âyineler olmak için gönderen bir Sâni'-i Zülcelal, bir Hâlik-ı Zülcemal, bir Allah-ı Zulkemal; bu fâni dünyada Şuur ve Akıl ile o Hâlik'ın bütün maksadlarına karşı mukabele eden ve bütün istidadıyla o Hâlik'ı sevip sevdirip tanıyor tanıttırıp hadsiz Dualarla Beka-i Âhiret Saadetini yalvaran ve Akıl sebebiyle nihayetsiz elemler aldığından, bütün Fîratı ve Ruhu ve İstidadı ile ayn-ı lezzet olan Hayat-ı Bâkiyeyi isteyen bu Nev'-i İnsan için bir Dâr-ı Mükâfat ve Mücazat, bir Haşir neşir olmasın? Hâşâ! Yüzbin defa hâşâ ve kellâ!.

İşte bu kısacık işaretin izahatı ve tafsilâtı ve hüccetleri, parlak ve kuvvetli bir surette Risale-i Nur'da bulunmasından, ona havale ederek bu pek uzun kıssayı kısa kesiyoruz.

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ مَا عَلِمْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

Fatiha-i Şerife'nin Bir Muhtasar Hülâsası

[Üçüncü Medrese-i Yusufiye'de muvakkat pek az bir zamanda tecridden temasa naklimde verilen yalnız bir-tek Dersin İkinci Kısımlı]

Hapiste Nur Şakirdlerine kısacık bir Ders nümunesidir. O da şudur:

Fatiha-i Şerife denizinden bir katre ve güneşindeki elvan-ı seb'a yani ziyyasındaki yedi renginden birtek lem'a beyan etmeyi, Namazdaki Fatiha Kalbe emretti. Gerçi **Yirmidokuzuncu Mektub**'un bir kısmında, hususan

ن "نَعْبُدُ" undaki seyahat-ı hayaliye ve **Rumuz-u Semaniye**'de ve **İşarat-ül İ'cاز Tefsiri**'nde ve sair Nur Eczalarında bu Kudsî Hazinenin çok tatlı ve güzel Nüktelerini yazmışız. Fakat o pek şirin Hülâsa-i Kur'aniyeden yalnız İmanın Rükünlerine ve Hüccetlerine işaretini, gayet kısa bir muhtasar hülâsasını birinci kısımdaki tarz-ı ifade gibi, kendim Namazdaki Tefekkürümü yazmasına bir cihette mecbur oldum.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Kelimesini Nur'un iki-üç Risalelerine havale edib **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** den başlıyorum.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ...الخ

Birinci Kelime : **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dir. Bundaki Hüccet-i İmaniyeeye gayet kısa bir işaret:

Evet Kâinatta medar-ı hamd ve şükür olan kasdî İn'amlar ve Nimetler, hususan kan ve fişki içinden safi, temiz, gidalı sütü âciz yavrulara göndermek ve ihtiyarî İhsanlar ve Hediyeler ve merhametli İkramlar ve Ziyafetler zemin yüzünü,belki Kâinatı doldurmuş.Onların **fiyatı dahi; baş-ta** **بِسْمِ اللّٰهِ ،الْحَمْدُ لِلّٰهِ** ,**âhirde**, **ortada Nimette İn'amı hissetmek ve Rab-binî onun ile tanımaktır.** Sen kendi nefsine, midene, duygularına bak! Ne kadar şeylere, Nimetlere muhtaçtırlar. Ve ne derece Hamd ve Şükür fiyatıyla Rızıkları, lezzetleri

isterler, gör; her Zîhayatı kendine kıyas eyle. İşte bu umumî În'amalar mukabilinde hal ve kal dilleriyle edilen hadsiz Hamdler, pek kat'î bir surette bir Mabud-u Mahmud, bir Mün'im-i Rahîm'in Mevcudiyetini ve umumî Rububiyetini güneş gibi gösterir.

İ k i n c i K e l i m e : رَبُّ الْعَالَمِينَ dir. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret:

Evet biz gözümüzle görüyoruz ki: Bu Kâinatta binler değil, belki milyonlar Âlemler, küçük Kâinatlar, ekseri birbiri içinde, herbirinin idaresi ve tedbirinin şeraiti ayrı ayrı olduğu halde, öyle bir mükemmel Terbiye, Tedbir, İdare ediliyor ki; bütün Kâinat bir sahife gibi her an nazarında ve bütün Âlemler birer satır gibi Kalem-i Kudret ve Kaderiyle yazılır, tazelenir, değişir. Bir nihayetsiz Rububiyet içinde nihayetsiz bir İlim ve Hikmet ve ihatalı hadsiz bir Rahmet ve dikkat ile bu milyonlar Âlemleri ve

seyyal Kâinatları idare eden bir رَبُّ الْعَالَمِينَ in Vücub-u Vücduna ve

Vahdetine külli ve căzî şehadetler.. zerreler ve zerrelerden terekkür eden mevcudlar adedince hadsiz, nihayetsiz şehadetler her an ve zaman geliyorlar. Zerrat tarlasından tâ manzume-i şemsiyeye, tâ Samanyolu denilen Kehkeşan dairesine ve bir hüceyre-i bedenden tâ zemin mahzenine, tâ Kâinat heyet-i mecmuasına kadar aynı Kanun, aynı Rububiyet, aynı Hikmet ile beraber İdare ve Terbiye eden bir Rububiyeti tasdik ve hissetmeyen, bilmeyen, görmeyen bir insan, elbette hadsiz bir azaba kendini müstehak eder ve merhamete liyakatını selbeder.

Ü ç ü n c ü K e l i m e : اَلرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ dir. Bundaki hüccete gayet kısa bir işaret:

Evet Kâinatta hadsiz Rahmetin mevcudiyeti ve Hakikati, aynen güneşin ziyası gibi görünür. Ve ziyanın güneşe kat'î şahadeti misillü, bu geniş Rahmet dahi, perde arkasında bir Rahman-ı Rahîm'e şahadet eder. Evet Rahmetin bir ehemmiyetli kısmı Rızıktr ki, Rahman'a Rezzak manası verilir. Rızık ise, o derece zahir bir tarzda bir Rezzak-ı Rahîm'i gösterir ki; zerre kadar şuuru bulunan tasdike mecbur olur. Meselâ: Bütün Zîhayatın, hususan âcizlerin ve bilhassa yavruların, bütün zeminde ve fezada ihtiyar ve iktidarlarının

haricinde gayet hârika bir tarzda hiçten ve mütemasil çekirdeklerden ve su katrelerinden ve toprak habbeciklerinden yetiştiriyor. Hattâ ağacın başındaki yuvada kanatsız, zayıf kuşçuklara annelerini emirber nefer gibi gezdirir, Rızıklarını getirttirir. Ve aç bir arslanı yavrusuna musahhar eder, elde ettiği bir eti yemeyip yavrusuna yedirir. Ve sair hayvanatın ve İnsanın yavrularına memeler musluğundan âb-ı kevser gibi hoş, mugaddi, safi, hâlis, beyaz sütleri kırmızı kan ve mülevves fişki içinden bulaşmadan, bulandırmadan imdadlarına gönderir, vâlideлерinin şefkatlerini yardımcı verir. Ve bir nevi Rızık isteyen umum ağaçlara, münasib Rızıklarını onlara pek hârika bir tarzda koşturduğu gibi, bir nevi maddî ve manevî rızık isteyen İnsanın duygularına; Akıl, Kalb, Ruhlarına dahi pek geniş bir sofra-i erzak onlara İhsan ediliyor. Güya Kâinat, gül çiçeğinin yaprakları ve misir sünbü'lünün gömlekleri gibi birbiri içinde sarılı, yüzbînler ayrı ayrı, çeşit çeşit sofralardır ki; o sofralar adedince ve onlardaki taamlar ve Nimetler mikdarınca diller ile ve ayrı ayrı, küllî ve căz'î lisانlar ile bir Rahman-ı Rezzak'ı, bir Rahîm-i Kerim'i bütün bütün kör olmayana gösterir.

E ğ e r d e n i l s e: "Bu dünyadaki musibetler, çirkinlikler, şerler; o ihatalı Rahmete münafidir, bulandırıyor."

E l c e v a b : **Risale-i Kader** gibi Nur'un Risalelerinde bu dehşetli suale tam cevab verilmiş. Onlara havale ile, kısacık bir işaretî şudur:

Herbir unsurun, herbir nev'in, herbir mevcudun, küllî ve căz'î müteaddid vazifeleri ve o herbir vazifenin çok neticeleri ve meyveleri var. Ve ekseriyet-i mutlakası, maslahat ve güzel ve Hayır ve Rahmetirler. Ve az bir kısmı, kabiliyetsizlere ve yanlış mübaşeret edenlere veya ceza ve terbiyeye müstehak olanlara veya çok Hayırları sünbü'l vermeye vesile olanlara rastgelir. Zahirî, căz'î bir şer, bir çirkinlik olur; bir merhametsizlik görünür. Eğer o căz'î şer gelmemek için Rahmet tarafından o unsur ve küllî mevcud o vazifesinden men'edilse; o vakit bütün hayırlı, güzel sair neticeleri Vücut bulmaz. Bir Hayrin ademi şer ve bir güzellikin bozulması çirkinlik olması itibariyle; o neticeler adedince şerler, çirkinlikler, merhametsizlikler husul bulur. Demek birtek şer gelmemek için üzericaler, merhametsizlikler irtikâb edilir ki; bütün bütün Hikmete, Maslahata, Rububiyetteki Rahmete muhalif düşer. Meselâ: Kar, soğuk, ateş, yağmur gibi nevilerin üzericaler Hikmetleri, Maslahatları içinde bazı dikkatsiz

ve ihtiyatsızlar, sū'-i ihtiyarlarıyla kendileri hakkında şer yapsa; meselâ elini ateşe soksa, ateşin Hilkatında Rahmet yoktur dese; ateşin hadd ve hesaba gelmeyen hayırlı, maslahatlı, merhametli faydaları onu tekzib edib ağızına vurur.

Hem insanın hodgâm hevesatı ve süflî ve akibeti görmeyen hissiyatı, Kâinatta cereyan eden Rahmaniyet ve Hakîmiyet ve Rububiyet Kanunlarına mikyas ve mehenk ve mizan olamaz. Kendi âyinesinin rengine göre görür. **Merhametsiz siyah bir kalb; Kâinatı ağlar, çirkin, zulüm ve zulümat suretinde görür. Fakat İman gözüyle baksa; yetmiş güzel hulleleri giymiş bir Cennet Hurisi gibi, Rahmetler ve Hayırlar ve Hikmetlerden dikilmiş yetmiş binler güzel libasları birbiri üstüne giymiş, daima güler, Rahmetle tebessüm eder bir İnsan-ı Ekber ve ondaki İnsan nev'ini bir Kâinat-ı Suğra ve herbir İnsanı bir Âlem - i Asgar müşahede eder.** Bütün Ruh u Canıyla

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اَلرَّحْمٰنُ الرَّحِيمُ مَالِكُ يَوْمِ الدِّينِ der.

D ö r d ü n c ü K e l i m e : **مَالِكُ يَوْمِ الدِّينِ** dir. Hüccetine gayet kısa bir işaret:

E v v e l â : Bu Dersin birinci kısmının âhirinde **وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ** hüccetine ve Haşir ve Âhirete şahadet eden bütün deliller, aynen **مَالِكُ يَوْمِ الدِّينِ** in işaret ettiği İmanı ve geniş Hakikata şahadet ederler.

Sâniyen: Onuncu Söz'ün âhirinde denildiği gibi; bu Kâinat Sâniinin Sermedî Rububiyeti, Rahmeti, Hikmeti, ezelî-ebedî Cemali, Celali, Kemali ve nihayetsiz Sıfatları ve üzericalı İsimleri Âhireti kat'î bir surette istediği gibi; Kur'an, binler Âyat ve Bürhanları ile ve Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm üzericalı Mu'cizat ve Hüccetleriyle ve bütün Enbiya Aleyhimüs-selâm ve Semavî Kitablar ve Suhuflar, hadsiz Delilleriyle şahadet ettilerleri Dâr-ı Âhiretteki Hayat-ı Bâkiyeye inanmayan bir insan, kendini dünyada dahi küfürden neş'et eden

bir manevî Cehenneme atar, daima azab çeker. Rehber'de izah edildiği gibi, bütün geçmiş ve gelecek zamanlar ve mahluklar ve Kâinatlar, zeval ve firaklarıyla mütemadiyen onun Ruh ve Kalbine hadsiz elemleri yağıdırıyorlar, Cehennem'e gitmeden evvel Cehennem azabını çektiyorlar.

S â l i s e n : *يَوْمِ الدِّينِ* remziyle büyük ve kuvvetli bir Hüccet-i

Haşriyeye işaret eder. Fakat bu makamda birden bir hal, o hücceti başka zamana te'hire sebeb oldu; belki de ona daha ihtiyaç kalmadı. Çünkü **Nur Risaleleri, geceden sonra gündüzün ve kuştan sonra baharın gelmesi kat'iyyetinde** üzericalı kuvvetli hüccetlerle Haşir ve Neşrin sabahını, baharını isbat etmişler.

B e ş i n c i K e l i m e : *إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ* dir. Bundaki

hüccete işaretten evvel Hakikatlı bir seyahat-ı hayaliyeyi Yirmidokuzuncu Mektub'un izahına binaen kısaca beyan etmek Kalbe geldi. Şöyledi ki:

Bir zaman, Kur'anın Mu'cizelerini ararken; Risale-i Nur'da, hususan **İşarat-ül İ'caz** Tefsir-i Nur'de ve **Rumuz-u Semaniye**'de beyanları gibi, Sure-i Feth'in âhirindeki Âyette dört-beş Mu'cize ve İhbar-ı Gaybîyi, hattâ

الْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدِينَكَ Cümlesinde bir tarihî Mu'cizeyi, hattâ çok Kelimelerinde müteaddid İ'caz Lem'alarını ve bazı Harflerinde mu'cizane Nükteleri bulduğum bir zamanda, Namazda Fatiha'yı okurken

نَعْبُدُ نَسْتَعِينُ deki *ن* un bir Mu'cizesini bana bildirmek için bir sual

Kalbime geldi: Neden *أَعْبُدُ أَسْتَعِينُ* yani "Ben İbadet ve istiane ederim" denilmedi?

ن -u mütekellim-i maalgayr ile, yani "**Biz Sana İbadet ve istiane ederiz**"

demiş? Birden o ن kapısıyla bir seyahat-ı hayaliye meydanı açıldı.

Namazdaki Cemaatin azîm Sırrını ve büyük menfaatini ve bu tek Harf bir Mu'cize olduğunu şuhud derecesinde bildim ve gördüm. Şöyled ki:

Ben o zaman İstanbul'da Bayezid Câmiî'nde Namaz kılarken,

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ dedim. Baktım, o Câmideki Cemaat, benim

gibi diyerek bu Davama ve **إِهْدِنَا** daki Duama tamamen iştirak edib tasdik

ettikleri zamanda, bir perde daha açıldı. Gördüm ki; İstanbul'un bütün Mescidleri, büyük bir Bayezid hükmüne geçtiler. Aynen benim gibi

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deyip benim Davalarıma ve Dualarımı imza

basıyorlar, **آمِينَ** diyorlar. Ve bana bir nevi şefaatçı suretini almaları içinde,

hayalime bir perde daha açıldı. Gördüm ki; Âlem-i İslâm, büyük bir Mescid suretini aldı. Mekke, Kâ'be mihrab hükmüne geçti. Bütün Namaz kılan Müslümanların safları, dairevî bir tarzda o Kudsî Mihraba teveccüh

ederek, benim gibi **إِهْدِنَا** * **إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ** deyip, herbiri

umum namına hem Dua, hem Dava, hem Tasdik eder, hem onları kendine şefaatçı yapar. **Hem bu kadar azîm bir Cemaatin yolu, Davası yanlış olamaz ve Duası reddedilmez;** şeytanî vesveseleri tard eder diye düşünürken ve Namazda Cemaatin büyük menfaatlerini bilmüşahede tasdik ederken, bir perde daha açıldı. Gördüm ki; Kâinat, bir Câmi-i Ekber ve bütün mahlukat taifeleri, bir Salât-ı Kübra'da Cemaat ile herbiri kendine mahsus bir İbadetle ve hal dili ile bir nevi Namaz kılıyorlar gibi Mabud-u Zülcelal'in muhit Rububiyetine karşı çok geniş bir Ubudiyetle mukabele için herbiri umumun şehadetlerini ve Tevhidlerini tasdik eder ki, aynı neticeyi isbat tarzında vaziyet alıyorlar diye müşahede ederken, birden bir perde daha açıldı. Gördüm ki; nasıl bir İnsan-ı Ekber olan Kâinat, lisan-ı hal ve çok eczaları, istidad ve ihtiyac-ı fitrî lisaniyla ve Zîşur mevcudatları, lisan-ı

kal ile **إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ** diyorlar ve Hâlikinin merhametkârane Rububiyetine karşı Ubudiyetlerini gösteriyorlar; aynen öyle de, birer küçükük Kâinat hükmünde o Cemaat-ı Uzmada herbir arkadaşım cesedi gibi benim cesedimdeki zerreler ve kuvveler ve duygularım dahi Hâlikinin Rububiyetine karşı İtaat ve ihtiyaçlarının lisan-ı haliyle

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ diyerek Emir ve İrade-i İlahiyyeye göre hareket ettiklerini ve her anda Hâliklarının İnayetine ve Rahmetine ve Yardımına muhtaç olduklarını gösteriyorlar gördüm. Hem Namazdaki Cemaatin Kudsî Sirrını, hem **ن**'un güzel Mu'cizesini hayretle müşahede edib, **ن** kapısıyla girdiğim gibi çıktım, **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedim.

Cümlesini, o üç Cemaatin ve o büyük ve küçük arkadaşlarım hesabına da söylemeye alıştım. Şimdi Mukaddime bitti, sadede geliyoruz.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ in işaret ettiğleri hüccete gayet kısa bir işaretettir:

Evvelâ: Biz, gözümüzle görüyoruz: Kâinatta, hususan zemin yüzünde; dehetli ve daimî bir Faaliyet ve Hallakiyetin intizamla cereyanı içinde merhametkârane, müdebbirane bir Rububiyet-i Mutlaka hadsiz Zîhayatların istianelerine ve fiilen ve halen ve kalen istimdadlarına ve Dualarına Kemalî Hikmet ve İnayet ile imdad ve herbirine fiilen cevab vermek tezahürü içinde bir Uluhiyet-i Mutlaka, bir Mabudiyet-i Âmmenin tecelliyatı, umum mahlukatın, hususan Zîhayatın ve bilhassa İnsan taifelerinin fitri ve ihtiyarı binler tarzdaki İbadetlerine mukabelesini akl-ı selim ve İman gözü gördüğü gibi, bütün Semavî Fermanlar ve Enbiyalar haber veriyorlar.

Sâniyen: **نَعْبُدُ** **ن** 'unun remziyle Mukaddimedede mezkûr üç

herbiri ve umumu beraber, çeşit çeşit, fitri ve ihtiyarî İbadetlerle meşgul olmaları; şeksiz, bedahetle bir Mabudiyete karşı şâkirane bir mukabele ve bir Mabud-u Mukaddes'in Mevcudiyetine hadsiz ve şübhесiz bir şehadettir.

Ve **نَسْتَعِينُ** 'unun remziyle mezkûr üç Cemaatin, yani mecmu-u Kâi-

nattan tâ bir ceseddeki zerrelerin Cemaatinden herbir taifenin, herbir ferdin fiilî ve halî istianeleri ve Duaları var. Ve onların muavenetlerine koşan ve Dualarına kabul ile cevab veren bir şefkatlı Müdebbeire, şübhесiz şehadet eder. Meselâ: **Yirmiüçüncü Söz'**ün dediği gibi, zemindeki umum mahlukatın üç nevi Duaları pek hârika ve ümidiñ haricinde kabul olması, bir Rabb-i Rahîm ve Mücîb'e kat'î şehadet eder. Evet tohumlar ve çekirdekler istidad lisaniyla herbiri birer ağaç ve birer sünbüle olmayı Hâlikindan isteyip, Duaları gözümüz önünde kabul olması gibi; bütün hayvanatın ihtiyac-ı fitri lisaniyla elliñ yetişmediği yerlerden Rızıklarını ve hayatlarına lüzumu bulunan ve iktidarlarının haricindeki matlublarını birisinden isteyip o fitri ihtiyaç diliyle ettikleri bütün Dualarını gözümüz önünde kabul eden ve imdadlarına acib ve şuursuz mahlukatı vaktine Hikmetle koşturan bir Hâlik-ı Kerim'e zahir şehadet eder. İşte bu iki kisma kıyasen, lisan-ı kal ile edilen Duaların bütün nevileri hususan Enbiyaların (Aleyhimüsselâm) ve havasların hârika bir surette makbuliyeti ,

إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki Hüccet-i Vahdaniyete şehadet eder.

A l t ı n cı K e l i m e : **إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ** dir. Bundaki

hüccete gayet kısa bir işaret şudur:

Evet nasıl bir yerden bir yere giden yolların ve bir noktadan uzak bir noktaya çekilen hatların en kısası ise, en doğrusudur ve müstakimidir. Aynen öyle de; maneviyatta ve manevî yollarda ve kalbî mesleklerde en doğrusu, en müstakimi ise en kısa ve en kolayıdır. Meselâ: Risale-i Nur'da bütün müvazeneleri ve küfür ve İman yollarının mukayeseleri kat'î gösteriyorlar ki; **İman ve Tevhid yolu, gayet kısa ve doğru ve müstakim ve kolaydır. Ve küfür ve inkâr**

yolları gayet uzun ve müşkilâthî ve tehlikelidir. Demek bu istikametli ve hikmetli ve herseyde en kısa ve kolay yolda sevkedilen bu Kâinatta, elbette şirk ve küfrün hakikatları olamaz ve İman ve Tevhidin Hakikatları, bu Kâinata güneş gibi lâzım ve Vâcibdir. Hem Ahlâk-ı İnsaniyede en rahat, en faydalı, en kısa, en selâmetli yol ise Sîrat-ı Müstakimde, İstikamettedir. Meselâ: Kuvve-i akliye, hadd-i vasat olan Hikmeti ve kolay, faydalı İstikameti kaybetse, ifrat veya tefritle muzır bir cerbezeye ve belalı bir belâhete düşer, uzun yollarında tehlikeleri çeker. Ve kuvve-i gadabiye, hadd-i istikamet olan Şecaati takip etmezse; ifratla çok zararlı ve zulümlü tehevviüre ve tecebbüre ve tefritle çok zilletli ve elemli cebanet ve korkaklığa düşer. İstikameti kaybetmesinin, hatasının cezası olarak daimî, vicdanî bir azabı çeker. Ve İnsandaki kuvve-i şeheviye, selâmetli İstikameti ve İffeti zayı' etse; ifratla musibetli, rezaletli fûcura, fuhşa ve tefritle humuda, yani Nimetlerdeki zevk ve lezzetten mahrum düşer ve o manevî hastalığın azabını çeker...

İşte bunlara kıyasen, hayat-ı şahsiye ve hayat-ı içtimaiyenin bütün yollarında, İstikamet en faydalı ve kolay ve kısadır. Ve Sîrat-ı Müstakim kaybedilse, o yollar pek belalı ve uzun ve zararlı olur.

Demek **إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ** pek çok câmi' ve geniş bir Dua, bir Ubudiyet olduğu gibi bir Hüccet-i Tevhide ve bir Ders-i Hikmete ve bir Talim-i Ahlâka işaret eder.

YEDİNCİ KELİME: **صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ** dir. Bundaki

hüccete gayet kısa bir işaret:

Evvelâ: **مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشَّهَدَاءِ وَ عَلَيْهِمْ** kimlerdir diye

الصَّالِحِينَ Âyeti beyan ederek, nev'-i beşerde İstikamet Nimetine mazhar dört taifeyi beyan içinde, o taifelerin Reislerine **النَّبِيِّينَ** ile Muhammed Aleyhissalâtü

Vesselâm'a, وَالصَّدِيقِينَ ile Ebu Bekir-i Sîddîk Radîyallâhü Anh'a,

وَالشُّهَدَاءِ ile Ömer ve Osman ve Ali Radîyallâhü Anhüm'e işaret edib;

Peygamber'den (A.S.M.) sonra Sîddîk (R.A.), sonra Ömer (R.A.), Osman (R.A.), Ali (R.A.) üçü hem Şehid, hem Halife olacaklar diye Gaybî İhbarla bir Lem'a-i İ'caz gösterir.

Sâniyen: Nev'-i beşerin en yüksek, en müstakim, en sadık bu dört taifesi; Âdem (A.S.) zamanından beri hadsiz Hüccetler, Mu'cizeler, Kerametler, Deliller, Keşfiyatlar ile bütün kuvvetleriyle dava edib ve beşerin ekseri Onları tasdik ettikleri Hakikat-ı Tevhid, elbette güneş gibi kat'îdir. Bu hadsiz Meşahîr-i İnsaniye, yüzbinler Mu'cizelerle ve hadsiz Hüccetlerle doğruluklarını ve Hakkaniyetlerini gösterip Tevhid ve Vücub-u Vücad ve Vahdet-i Hâlik gibi müsbet mes'elelerde İttifakları ve İcma'ları öyle bir Hüccettir ki; hiçbir şübheli bırakmaz. Acaba Kâinatın ehemmiyetli Netice-i Hilkati ve zeminin Halifesi ve Zîhayatların istidadca en cem'iyetli ve yükseği olan nev'-i beşerin en Müstakimleri, en sadık ve musaddak Mûrsidleri ve Kemalâtta Reisleri olan mezkûr o dört taifenin İcma' ve İttifakla İman edip haber verdikleri ve Kâinatı bütün mevcudatıyla delil gösterip Hakkalyakîn, Aynelyakîn, Îlmelyakîn itikad ettikleri ve sarsılmaz kanaat getirdikleri bir Hakikatı tanımayan ve inkâr eden, hadsiz bir cinayet ve nihayetsiz bir azaba müstehak olmaz mı?

SEKİZİNCİ KELİME: غَيْرُ الْمَفْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ dir.

Bundaki hüccete kısa bir işaretdir:

Evet tarih-i beşer ve Kütüb-ü Mukaddese, tevatürlere ve küllî ve kat'î hâdisat ve malûmat ve müşahedat-ı beşeriyyeye istinaden bil'ittifak, sarîh ve kat'î bir surette haber veriyorlar ki: Sirat-ı Müstakim Ehli olan Peygamberlere (Aleyhimüsselâm) binler vakıatta istimdadlarına hârika bir tarzda gaybî imdad gelmesi ve Onların istedikleri aynen verilmesi ve düşmanları olan münkirlere üzericalı hâdisatta aynı zamanda gadab gelmesi ve semavî musibet başlarına inmesi kat'î şeksiz gösterir ki; bu Kâinatın ve içindeki nev'-i beşerin

Hakîm ve Âdil ve Muhsin ve Kerim ve Aziz ve Kahhar bir Mutasarrîfi, bir Rabbi var ki; Nuh ve İbrahim, Musa ve Hud ve Sâlih gibi (Aleyhimüs-selâm) çok Nebilere pek hârika bir surette tarihî ve geniş hâdiselerle Muzafferiyet ve Necatları vermiş ve semud ve âd ve firavun kavimleri gibi çok zalimlere ve münkirlere dahi, Peygamberlere isyanlarına mukabil dünyada dahi bir ceza olarak, başlarına dehşetli semavî musibetler indirmiş.

Evet Âdem (A.S.) zamanından beri, beşeriyyette iki cereyan-ı azîm birbiriyile çarpışarak gelmiş. Biri, İstikamet yolunu takib ile Nimet ve Saadet-i Dâreyne mazhar olan Ehl-i Nübüvvet ve Salihat ve İman; Kâinatın hakikî güzelliğine ve İntizam ve Kemaline mutabık olarak İstikamette hareket ettiklerinden, hem Kâinat Sahibinin Lütuflarına, hem iki cihanın Saadetine mazhar olup beşeri, Melekler derecelerine, belki fevkine terakki ettirmeye vesile olarak dünyada İman Hakikatlarıyla manevî bir Cennet, Âhirette bir Saadet kazanıp ve kazandırmışlar.

İkinci cereyan, İstikameti bırakıp ifrat ve tefritle Aklı bir vesile-i azab ve embler toplayıcı bir âlete çevirmesinden, İnsaniyeti en bedbaht bir hayvaniyetten aşağı düşürüp dünyada zulümllerine mukabil Gadab-ı İlahî ve musibet tokatlarını yemekle beraber, dalaleti cihetinden, Akıl alâkadarlığıyla Kâinatı bir hüzungâh ve matemhane-i umumiye ve zevalde yuvarlanan Zîhayatlar için bir mezbaha, selhhane ve gayet çirkin ve karışık görüp Ruhu, Vicdanı dünyada bir manevî cehennemde olup, Âhirette daimî bir azab çekmeğe kendini müstehak eder.

İşte Fatiha-i Şerife'nin âhirinde

الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ • غَيْرُ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ Âyeti, bu

iki cereyan-ı azîmi Ders veriyor. Ve Risale-i Nur'daki bütün müvazenelerin Menbaî ve Esası ve Üstadı, bu Âyettir. Madem üzer müvazenelerle Nurlar, bu Âyeti tefsir etmişler; biz dahi izahını Ona havale ederek, bu kısa işaretle iktifa ederiz.

D o k u z u n c u K e l i m e : **آمِينَ** dir. Buna kısacık bir işaret:

Madem **نَعْبُدُ نَسْتَعِينُ** deki **ن** üç Cemaat-ı Azîmeyi, bilhassa

Âlem-i İslâm Câmiindeki Muvahhidîn Cemaatini, hususan o vakit Namazda bulunan milyonlar Cemaatini bize gösterip bizi içlerinde bulunduruyor ve Dualarına ve söylediğimizi aynen söylemeleriyle tasdiklerine ve bir nevi Şefaatlerine hissedar olmamıza yol açıyor; biz dahi bu **آمينَ** Kelimesiyle, o Cemaat-1 Muvahhidîn ve Musallînin Dualarına yardım ve Davalarına tasdik ve Şefaatlerinin ve istianelerinin makbuliyetine o **آمينَ** ile bir rica etmemizle, bizim cüz'î Ubudiyet ve Dua ve Davamızı küllî, geniş bir Ubudiyete çevirip, küllî, umumî Rububiyete mukabele ettirir. Demek Uhuvvet-i İmaniye ve Vahdet-i İslâmiye Sirriyla, her Namaz vaktinde Âlem-i İslâm Mescidinde milyonlarla efradı bulunan bir Cemaatin Rabita-i Vahdet itibariyle ve manevî radyolar vasıtasiyla Fatiha'daki **آمينَ** külliyyet kesbeder, milyonlarla **آمينَ** ler hükmüne geçebilir.

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
سُبْحَانَكَ لَا إِلَّا مَا عَلِمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

(Haşıye): İşte derecata göre bir âmi, bir çekirdek kadar bu Kudsî Haki-kattan hisse alsa, Ruhen terakki etmiş bir kâmil İnsan, bir hurma ağacı kadar hisse alır. Fakat daha terakki etmeyen bir adam Fatiha okurken bu manaları kasden hatırlaya (Haşıyecik) getirmemeli, tâ Huzura zarar olmasın. Eğer o makama terakki etse, zâten o manalar kendilerini gösterirler.

(Haşıyecik): Bu Haşıyedeki "kasden" kelimesinin izahını Üstadımızdan sorduk. Aldığımız cevabı aynen yazıyoruz:

**Üçüncü Medrese-i Yusufiyedeki Risale-i Nur
Talebeleri namına
C e y l a n**

Teşehhûd ve Fatiha Kelimelerinin geniş ve yüksek manaları kasdî değil, belki dolayısıyla meşguliyet ve Huzura bir nevi gaflet veren tafsîlâtı değil, belki mücîmel ve kısa manaları gafleti dağıtır, Ubudiyeti ve Münacatı parlatır görüyorum. Namazın ve Fatiha ve Teşehhûdün pek yüksek kıymetlerini tam gösterir. İkinci Kısmın âhirinde "kasden meşgul olmamak"tan murad ise: O manaların tafsîlâtıyla bizzât iştigal, bazan Namazı unutturur, Huzura belki dokunur. Yoksa dolayısıyla ve muhtasar bir tarzda büyük faidelerini hissediyorum.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

[Üçüncü Medrese-i Yusufiye'nin tek bir Dersinin
Üçüncü Kısımlı]

MUKADDİME

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Namazdaki Fatiha'nın manevî Emriyle
Feyziyle İkinci Kısım yazıldığı gibi; Namazdaki Teşehhüdde dahi
وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ Cümlesinin diliyle, manevî İhtarıyla
ve Sure-i Feth'in âhirinde

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الْدِينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ

بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءٌ

عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءٌ بَيْنَهُمْ... الخ

beş Mu'cize-i Gaybiyeyi gösteren büyük Âyetin Nuruyla üçüncü kısmını yazmaya -şimdi beyanına iznim olmayan üç sebeb içinemecbur oldum. Tafsilâtını, izahatını, senedli hüccetlerini Risalet-i Muhammediyeye dair Zülfikar Mu'cizat-ı Ahmedîye ve Arabî Hizb-i Nurî'ye havale edib yalnız gayet muhtasar, kısacık üç işaret ile Arabî Hizb-i Nurî'nin hülâsasının bir hülâsası ve Tesbihatta tekrar ettiğim Kelime-i Tevhid ile daimî Virdim bir Tefekkür-ü Arabî olarak burada yazılan Risaleciğinin مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ şahadetine dair parçanın bir nevi tercümesi, İkinci ve Üçüncü İşaret'te yazılacak.

BİRİNCİ İŞARET: Bu Kâinat Sahibinin Tezahür-ü Rububiyetine ve Sermedî Uluhiyetine ve Nihayetsiz İhsanatına küllî bir Ubudiyet ve tanıttırmakla mukabele eden Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm, bu Kâinatta güneş lüzumu gibi elzemdir ki; nev'-i beşerin Üstad-ı Ekberi ve büyük Peygamberi (A.S.M.) ve Fahr-i Alem ve

لَوْلَكَ لَوْلَكَ لَمَا خَلَقْتُ أَلْفَلَكَ Hitabına mazhar ve Hakikat-ı Muhamme-

diye (A.S.M.) hem Sebeb-i Hilkat-i Âlem, hem Neticesi ve en mükemmel Meyvesi olduğu gibi, bu Kâinatın hakikî Kemalâtı ve Sermedî Cemil-i Zülcelâl'in bâki Âyineleri ve Sıfatlarının Cilveleri ve hikmetli Ef'alının vazifedar Eserleri ve çok manidar Mektubları olması ve bâki bir Âlemi taşımıası ve bütün Zîsuurların müştak oldukları bir Dâr-ı Saadet ve Âhireti netice vermesi gibi Hakikatları, Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.) ve Risalet-i Ahmedîye (A.S.M.) ile tahakkuk ettiğinden, nasıl bu Kâinat Onun Risaletine gayet kuvvetli ve kat'î şahadet eder; öyle de: Başta Âlem-i İslâm, bütün beşer ve bütün Zîsuur; Cehennem'den daha acı ve korkunç olan ademden, hiçlikten, i'dam-ı ebedîden, fena-i mutlaktan kurtulmak için daimî aşk ve şevkle her zamanda ve Câmi' Mahiyetinin bütün kuvvetleriyle, bütün istidadat lisânları ile, bütün Dualar ve İbadetler ve ricalarının dilleriyle istedikleri Hayat-ı Bâkiyeyi kuvvetli ve kat'î besaret veren Risalet-i Ahmedîye (A.S.M.) ve Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.) şahadet edib nev'-i beşerin Medar-ı İftiharı ve Eşref-i Mahlukat olduğuna imza bastığı gibi.. her zamanda üçyüzelli milyon Ehl-i İmanın

السَّبَبُ كَالْفَاعِلِ Sırınca, her gün işledikleri bütün Hasenatlar ve Hayırların bir misli Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Defter-i Hasenatına girmesi ve o tek Şâhsiyet-i Muhammediye (A.S.M.), üzerî milyon, belki milyarlar Âbid-i Muhsin kadar küllî bir Ubudiyete ve Füyuzata mazhar bir makam kazanması, O Zâtın (A.S.M.) Risaletine pek kuvvetli şahadet edip imza basar.

İKİNCİ İŞARET: Benim Virdimde her vakit Tefekkürle baktığım yirmiden ziyade şahadetlere işaret eden

مُحَمَّدُ رَسُولُ اللَّهِ صَادِقُ الْوَعْدِ الْأَمِينِ بِشَهَادَةِ ظُهُورِهِ دَفْعَةً مَعَ

أَمِيَّتِهِ بِاكْمَلِ دِينٍ وَ إِسْلَامِيَّةٍ وَ شَرِيعَةٍ وَ بِأَقْوَى إِيمَانٍ وَ اعْتِقَادٍ وَ عِبَادَةٍ
 وَ بِأَعْلَى دَعْوَةٍ وَ مُنَاجَاهٍ وَ دَعَوَاتٍ وَ بِأَعْمَمِ تَبْلِيغٍ وَ أَتَمِّ مَتَانَةٍ خَارِقَاتٍ
 مُثْمِرَاتٍ لَا مِثْلَ لَهَا

Kısa bir nevi tercümesi ve meali: Yani Muhammed'in (A.S.M.) Risaletine şahadet eden:

Birincisi: Onbir hâlâtından çıkan bir Hûccet-i Risalettir. Evet, okumak ve yazmak öğrenmediği ve Ümmi olduğu halde; ondört asrin ukalâsını, feylesoflarını hayrette bırakan ve Edyan-ı Semaviyede birinciliği kazanan bir Din ile birden, tecrübeşiz ve def'aten meydana çıkması emsal kabul etmez bir halet olduğu gibi; Sözlerinden, Fiillerinden, Hallerinden çıkan İslâmiyet her zamanda üçyüzelli milyon İnsanın Ruhlarına, nefislerine, Akıllarına terbiyekârane Ders vermesi ve manevî terakkiyata sevketmesi, emsalsız bir halettir. Hem öyle bir Şeriatla meydana gelmiş ki; âdilane Kanunlarıyla nev'i beşerin beşten birisini ondört asırda maddî ve manevî terakki içinde idare etmesi misilsiz bir halet olduğu gibi, O Zât (A.S.M.) öyle bir İman ve İtikadla meydana çıktı ki; bütün Ehl-i Hakikat her zaman Onun Mertebe-i İmanından Feyz almalarıyla beraber en yüksek ve en kuvvetli bir derecededir diye müttefikan tasdikleri ve o zamanda hadsiz muarızlarının Ona muhalefeti zerre kadar bir telaş, bir vesvese, bir şüphe vermemesi gösteriyor ki, Kuvvet-i İmaniyyede dahi Onun emsali yok ve o külli yüksek İmani misilsizdir. Hem öyle bir Ubudiyet ve İbadet gösterdi ki; ibtida ve intihayı birleştirip hiç kimseyi taklid etmeyerek, İbadetin en ince Esrarını görüp müraat ederek en dağdağalı zamanlarda dahi tam tamına Ubudiyeti yapması emsalsız bir halet olması gibi, Hâlikâna karşı öyle Daavat ve Münacat ve Ricalar yapmış ki, bu zamana kadar telahuk-u efkârla beraber o mertemeye yetişmemiştir. Meselâ: Cevşen-ül Kebir Münacatında binbir Esma-i İlahiyyeyi Şefaatçı ederek Hâlikâni öyle bir tarzda tavsif ve tarif eder ki, emsali yok. Ve Marifetullahta kimse Ona yetişememesi, misilsiz bir halettir. Hem öyle bir Metanetle İnsanları Dine davet ve öyle bir cür'etle Risaletini tebliğ etmiş ki; kavmi ve amcası ve dünyanın büyük devletleri ve eski dinlerin etbaları Ona muarız ve

düşman oldukları halde, zerre kadar korkmayarak, çekinmeyerek umumuna meydan okuması ve başa da çıkarması, emsalsiz bir halettir. İşte Onun Sıdkına ve Nübüvvetine bu hârika, emsalsiz sekiz haletin mecmuu gayet kuvvetli bir şehadettir. Ve bu haletler, O Zâtın (A.S.M.) nihayet derecede Ciddiyetine ve İtminanına ve Kemal-i Sıdkına ve Hakka-niyetine katî kanaatî var olduğunu gösteriyor. Âlem-i İslâm her günde, her Teşehhûdde

السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ der. Ve milyonlar lisanla

Onun Memuriyetine Teslimiyetini ve getirdiği Saadet-i Ebediye beşaretini tasdik ettiğini ve beşeriyetin derin bir Aşkla ve fitrî ve istidadî pek kuvvetli bir İslatiyakla aradığı Hayat-ı Bâkiyeye sağlam bir yol açtığına karşı Âlem-i

İslâm minnetdarane, müteşekkirane **السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ** ile bir

manevî ziyaret ve görüşmek ve üçyüzelli milyon, belki milyarlar namına Onu tebrik eder.

Yirmi külli şahadelerden ve çok şahadeleri ihtiva eden İkinci Ş e h a d e t :

وَبِشَهَادَةِ جَمِيعِ حَقَائِقِ الْإِيمَانِ عَلَى تَصْدِيقِهِ Yani: İmanın altı Rükûn-lerinin Hakikatları ve Tahakkukları ve Hakkaniyetleri, Muhammed'in (A.S.M.) Risaletine ve Hakkaniyetine katî şahadet eder. Çünkü Onun Risalet Hayatının Şahsiyet-i Maneviyesi ve bütün Davalarının Esası ve Mahiyet-i Nübüvveti, o altı Rükündür. Öyle ise; o Rükûnlerin tahakkuklarına delalet eden bütün deliller, Muhammed'in (A.S.M.) Risaletinin Hak olduğuna ve Onun Sadıkietine dahi delalet ederler. Hem Âhiretin tahakkukuna sair Rükûnlerinin delaletini Meyve Risalesi ve Onuncu Söz'ün Zeyilleri beyan ettikleri gibi; öyle de herbir Rükûn hüccetleriyle beraber Onun Risaletine bir hüccettir.

Binler şahadeleri ihtiva eden Üçüncü Külli Şehadet:

وَبِشَهَادَةِ ذَاتِهِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ بِالْأَلْفِ مُعْجَرَاتِهِ وَكَمَا لَأَتَهُ

وَعُلُوٌّ أَخْلَاقِهِ

Yani: **O Zât (A.S.M.)** Güneş gibi kendi kendine delildir. Binler Mu'cizat ve Kemalât ve yüksek, güzel Ahlâkiyla Risaletine ve Sadikiyetine pek kuvvetli şahadet eder. Evet Mu'cizat-ı Ahmedîye (A.S.M.) Risale-i Hârikada üçyüzden ziyade Nakl-i Sahih ile isbat ettiği gibi; o Zâtın

(A.S.M.) **وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَ لِكِنَّ اللَّهُ رَمَىٰ وَ اشْقَقَ الْقَمَرُ**

Ayetlerinin sarahatıyla, Avucunun bir Parmağıyla Kamer iki parça olması ve Nakl-i Sahih ve tevatürle, aynı Elin beş Parmağından beş çeşme su akması ve susuz kalan bütün ordusu o sudan içmesi ve şahid olması ve bu acib hârika iki defa başka yerde de vuku bulması ve aynı avuç ile bir parça toprağı, hücum eden düşman ordusuna atarak, her birisinin gözüne bir avuç toprak girmesiyle hücumda iken kaçmaları ve aynı avuçta küçük taşlar

İnsanlar gibi Tesbih edib **سُبْحَانَ اللَّهِ** demeleri gibi Nakl-i Sahih ile ve bir

kısmı tevatürle tarihlerde kat'iyen vukua gelen üzer ve Ehl-i Tahkikin yanında bine kadar Mu'cizat, Elinde zuhuru ve dost ve düşmanların ittifakıyla Onda güzel hasletlerin ve Ahlâk-ı Hasenenin en yüksek derecesinde (Haşıye) bulunması ve arkasında tebayette sülük edib Kemalâta erişen ve Hakikata Aynelyakîn yetişen bütün Ehl-i Tahkik, İttifakla Kemalât-ı Muhammediye (A.S.M.) en yüksek derecede bulunduğuna Hakkalyakîn tasdikleri ve Onun Dininden gelen Âlem-i İslâm'in Fuyuzatı ve koca İslâmiyet'in Hakikatlari onun hârika Kemalâtına delalet eder. Elbette o Zât (A.S.M.), bizzât kendi Risaletine gayet parlak ve külli, geniş şahadet eder demektir.

Pekçok kuvvetli şahadetleri ihtiva eden Dördüncü Şehadet:

وَبِشَهَادَةِ الْقُرْآنِ بِمَا لَا يُجَدُّ مِنْ حَقَائِقِهِ وَبِرَاهِينِهِ

(Haşıye): Hattâ Şecaat Kahramanı Hazret-i Ali (R.A.) diyor: "Harbde biz korktuğumuz zaman, Peygamber'in (A.S.M.) arkasına saklanır, tahassun ederdik." Şecaat gibi her haslette faik olduğunu, o zaman düşmanları dahi tasdik ettiklerini tarihler naklediyorlar.

Yani: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, hadsiz Hakikatlar ve Hüccetleriyle Risaletine, Sadıkietine şahadet eder. Evet kırk vecihle Mu'cize olduğu Zülfikar Mecmuası'nda isbat edilen ve ondört asrı nurlandıran ve nev'-i beşerin beşten birisini tebeddül etmeyen Kanunlarıyla idare eden ve o zamandan şimdiye kadar bütün muarızlara meydan okuyup hiç kimse hattâ bir Suresinin mislini getirmeğe cesaret etmeyen ve Âyet-ül Kübra'da isbat edildiği gibi altı ciheti nuranî, şübheler giremeyen ve altı Makam-ı Kübra Hakkaniyetine imza basan ve sarsılmaz altı Hakikatlara dayanan ve her zamanda yüzler milyon lisanlarla şevk ve hürmetle okunan ve her dakikada milyonlar Hâfızların Kalblerinde Kudsiyetle yazılan ve Âlem-i İslâm'ın bütün şahadetleri ve İmanları Onun şahadetinden tereşuh eden ve bütün Ulûm-u İmaniye ve İslâmiye Onun menbaından akan ve O eski Semavî Kitabları tasdik ettiği gibi, bütün Kütüb ve Suhuf-u Semaviyenin manevî tasdiklerine mazhar bulunan Kur'an-ı Azîmüşşan, bütün Hakikatleriyle ve Hakkaniyetini isbat eden bütün hüccetleriyle, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Sîdkîna ve Risaletine şahadet eder demektir.

Beşinci, Altıncı, Yedinci, Sekizinci Külli Şehadetler:

وَبِشَهَادَةِ الْجَوْشِنِ بِقُدُسِيَّةِ إِشَارَاتِهِ وَرَسَائِلِ التُّورِ بِقُوَّةِ دَلَائِلِهِ وَالْمَاضِيِّ

بِتَوَاتُرِ إِرْهَاصَاتِهِ وَالإِسْتِقْبَالِ بِتَصْدِيقِ آلَافِ حَادِثَاتِهِ

Yani: Binbir Esma-i İlahiyyeye sarıhan ve işareten bakan ve bir cihette Kur'andan çıkan bir hârika Münacat olan ve Marifetullahta terakki eden bütün Âriflerin Münacatlarının fevkinde bulunan ve bir gazvede "Zırhı çıkar, onun yerine bu Cevşen'i oku" diye Cebraîl Vahiy getiren "Cevşen-ül Kebir" Münacatı içindeki Hakikatlar ve tam tamâna Rabbine karşı tavsifler, Muhammed'in (A.S.M.) Risaletine ve Hakkaniyetine şahadet ettiği gibi; Kur'andan tereşuh eden ve bir cihette Cevşen'den Feyiz alan ve tevellüd eden **Resail-in Nuriye**, yüzotuz parçasıyla Risalet-i Muhammediyye (A.S.M.) birtek hüccet olarak Risaletinin bütün Hakikatlarını aklen ve mantiken isbatıyla, hattâ felsefenin nazarında Akıldan pek uzak mes'elelerini göz önünde gibi gayet kolay ve makul bir tarzda Ders vermesiyle Muhammed'in (A.S.M.) Sadıkietine ve Risaletine külli bir surette şahadet eder.

Hem zaman-ı mazi dahi Risaletine bir külli şahiddir ki; irhasat denilen Nübüvvetten evvel zuhur eden ve gelecek Peygamberin Mu'cizatı sayılan Hârikalar, tarihlerde ve Siyer Kitablarında kat'î tevatür tarzında nakledilen pekçok vakialar, gayet sağlam bir surette Risaletine şahadet eder ve çoknevileri var. Bir kısmı, gelecek şehadetlerde beyan edilecek; bir kısmı da **Zülfikar**'da ve tarih kitablarında sahîh bir surette nakledilmiş. Meselâ: Viladet-i Peygamberiyeye (A.S.M.) yakın bir vaktte Kâ'be'yi tahrib etmeye gelen ebrehe askerinin başlarına Ebabil Kuşlarının elliyle taşların yağması ve viladet gecesinde Kâ'be'deki sanemlerin baş aşağı düşmesi ve Kisra-yı Fars sarayının harab olması ve ateşperest mecusilerin 1000 seneden beri yanması devam eden ateşi o gece sömnesi ve Buhayra-yı Rahib ve Halime-i Sa'diye'nin kat'î ihbarlarıyla, bulutlar başına gölge etmesi gibi çok hâdiseler, Nübüvvetinden evvel Nübüvvetini haber vermişler.

Hem istikbal, yani vefatından sonra Onun haber verdiği hâdiseler pekçoktur ve çoknevileri var. Birisi, Âl-i Beytine ve Ashabına ve Fütuhat-ı İslâmiyeye aid İhbarat-ı Gaybiyesidir ki, **Zülfikar**'da Mu'cizat-ı Ahmedîye kısmında Nakl-i Sahih ile seksen vakianın aynen haber verdiği gibi çıkması, meselâ Hz. Osman (R.A.) Mushaf okurken, Hz. Hüseyin (R.A.) Kerbelâ'da Şehid edilmeleri ve Şam ve İran ve İstanbul'un Fetihleri ve Abbasî Devleti'nin zuhuru ve cengiz ve hülâgu onu mağlub ve mahvetmesi gibi seksen İhbar-ı Gaybî Mu'cizatı Nakl-i Sahih ile ve tarih ve Siyer Kitablarına istinaden tafsilen yazması gibi, İhbar-ı Gaybînin sairnevileriyle ve Muhammed'in (A.S.M.) Hakkaniyetine delalet eden pekçok vakiat-ı istikbaliye ile zaman-ı istikbal dahi kuvvetli ve külli bir surette Risalet-i Muhammediyeye (A.S.M.) ve Sadıkîyetine şahadet eder demektir.

Dokuzuncu, Onuncu, Onbirinci, Onikinci Şehadetlere işaret eden:

وَبِشَهَادَةِ الْأَلِ بُقُوَّةٍ يَقِينِيًّا تِهْمُ فِي تَصْدِيقِهِ بِدَرَجَةِ حَقِّ الْيَقِينِ وَالْأَصْحَابِ

بِكَمَالِ إِيمَانِهِمْ فِي تَصْدِيقِهِ بِدَرَجَةِ عَيْنِ الْيَقِينِ وَالْأَصْفَيَاءِ بُقُوَّةٍ

تَحْقِيقَاتِهِمْ فِي تَصْدِيقِهِ بِدَرَجَةِ عِلْمِ الْيَقِينِ

وَالْأَقْطَابِ بِتَطَاوِيْهِمْ عَلَى رِسَالَتِهِ بِالْكَشْفِ وَالْمُشَاهَدَاتِ بِالْيَقِينِ

Yani: Muhammed'in (A.S.M.) Sadıkietine ve Hakkaniyetine küllî şahadetlerden,

Dokuzuncusu: عُلَمَاءُ أُمَّتِي كَائِبِيَّاعَ بَنِي إِسْرَائِيلَ Sırrına mazhar

ve Salavatlarda Âl-i İbrahim Aleyhisselâm'a mukabil olan Âl-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın içindeki büyük Evliya (R.A.) ve Ali (R.A.) ve Hasan (R.A.) ve Hüseyin (R.A.) ve Ehl-i Beytin oniki İmamı ve Gavs-ı A'zam (K.S.) ve Ahmed-i Rüfaî (K.S.), Ahmed-i Bedevi (K.S.), İbrahim-i Desükî (K.S.), Ebu-l Hasan-ı Şazelî (K.S.) gibi Aktablar ve İmamlar İttifakla, Hakkalyakîn bir İtikadla ve Keşfiyat ve Müşahedatla ve Ümmette gösterdikleri hârika İrşadat ve Kerametlerle, Risalet ve Hakkaniyet ve Sadıkiet-i Muhammediyeye (A.S.M.) İmanları ve şahadetleri ile imza basıyorlar.

Onuncusu: Enbiyadan sonra en muhterem ve yüksek taife ve ümmi ve bedevi oldukları halde az bir zamanda Nur-u Muhammedî (A.S.M.) ile şarktan garba kadar âdilane idare edib, cihangir devletleri mağlub ederek müterakki, fenli, medenî, siyasî milletlere Ustad, Muallim, Diplomat, Hâkim-i Âdil olarak o asrı bir Asr-ı Saadet hükmüne getiren Sahabeler; Muhammed'in (A.S.M.) her halini tedkik ve taharriden sonra gözleriyle gördükleri çok Mu'cizatın kuvvetiyle eski düşmanlıklarını veecdadlarının mesleklerini ve çokları -Hâlid İbn-i Veli ve İkrime İbn-i Ebu Cehil gibi- pederlerinin tarafdarlıklarını, kavim ve kabilelerini tamamıyla bırakıp bütün Ruh u Canlarıyla, gayet fedakârane bir surette İslâmiyete girerek Aynelyakîn derecesinde Muhammed'in (A.S.M.) Sadıkietine ve Risaletine İmanları; sarsılmaz, küllî bir şahadettir.

Onbirincisi: Asfiya ve Sîddîkîn denilen Müctehidler, İmamlar, Allâmeler; İbn-i Sina, İbn-i Rûşd gibi dâhî feylesoflar misilli binler Ehl-i Tahkik, aklî ve mantîkî bir tarzda, her biri ayrı bir meslekte, şübhесiz binler hüccetlere ve katî bürhanlara istinaden, İlêmelyakîn derecesinde Muhammed'in (A.S.M.) Risaletine ve Hakkaniyetine İmanları, öyle küllî bir şahadettir ki; onların umumu kadar bir zekâsı bulunmayan karşılara çıkamaz.

İşte o hadsiz şahidlerden birisi, bu zamanda Risale-i Nur'dur ki; münnikler Ona karşı hiçbir çare bulamadıklarından, zabita ve adliyeyi aldatıp mahkeme eliyle susturmasına çalışıyorlar.

Onikinci: Âlem-i İslâmda herbiri Ümmetin ehemmiyetli bir kısmını Daire-i Dersine alıp hârika İrşad ve Kerametlerle manevî terakki ettiren ve hüccetler yerinde Müşahedata, Keşfiyata dayanan ve Aktab denilen en derin Ehl-i Tahkik ve Hakikat, ruhani terakkilerinde Muhammed'in (A.S.M.) Risaletini ve Sadıkietini ve en yüksek Mertebe-i Hakkaniyette bulunduğu keşfen ve şühuden görüp müttefikan ve mütetabikan Nübûvetine şehadetleri öyle bir imzadır ki; onların umumu kadar bir yüksek Mertebe-i Kemalâtı kazanmayan o imzayı bozamaz.

Onuçüncü Şehadet: Dört küllî ve çok geniş ve kat'î hüccetlerden ibarettir:

وَ شَهَادَةُ الْأَزْمِنَةِ الْمَاضِيَّةِ بِتَوَاتُرِ بَشَارَاتِ الْكَوَافِهِنَ وَ الْهَوَافِقِ وَ الْعُرَفَاءِ
 فِي الْأَدْوَارِ السَّالِفِينَ وَ بِمُشَاهَدَةِ بَشَارَاتِ الرُّسُلِ وَ الْأَنْبِيَاءِ وَ شَهَادَتِهِمْ وَ
 بَشَارَتِهِمْ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ بِرِسَالَةِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ
 وَ السَّلَامُ فِي الْكُتُبِ الْمُقدَّسَةِ

Bu Fikranın kısaca bir meali burada beyan edilecek ve izahatı ve senedleri **Zülfikar'**ın Mu'cizat-ı Ahmedîye kısmının âhirinde mükemmel var.

Yani: Geçmiş zamanlarda nev'-i beşerin meşahir ve namdarlarından başta Enbiya olarak Ârifler, kâhinler, hâtifler müttefikan Muhammed'in (A.S.M.) Risaletine ve geleceğine irhasat nev'inden gayet sarih ve mükerrer haber verdiklerini Nakl-i Sahih ve bir kısmını tevatürle tarih ve Siyer ve Hadîs Kitablarında kayıd ve kabul edilmesine ve Mu'cizat-ı Ahmedîye Risalesinde o binler İhbaratın en kuvvetli ve kat'î kısmını tafsilen beyanına binaen Ona havale edib gayet kısa bir işaretle deriz ki: Enbiyalar, Mukaddes Semavî Kitablarda Muhammed'in (A.S.M.) Nübûvetine dair Tevrat, İncil, Zebur'un

yüzər Âyetlerinde sarahata yakın kısmından yirmi Âyetleri **Ondokuzuncu Mektub**'da yazılmış. Hristiyan ve yahudiler tarafından çok tahrifatıyla beraber, yine Nübüvvet-i Ahmediyeyi haber veren yüz Âyeti **Hüseyin-i Cisrî Kitabında** yazmış. Kâhinler ise, **başta meşhur Şikk** ve **Satih** olarak, ruhanî ve cinn vasıtasıyla gaibden haber veren ve şimdi medyum denilen tevatür bir Nakl-i Sahih ile Peygamber'in geleceğine ve Fars Devleti'ni kaldıracağına sarıh bir surette haber verdikleri ve şübhə kaldırmaz bir tarzda yakında bir Peygamber Hicaz'da zuhurunu mükerrer söyledikleri gibi; Ârif-i Billah kısmından Peygamber'in Cedlerinden **Kâ'b Ibn-i Lüeyy** ve Yemen ve Habeş padişahlarından **Seyf Ibn-i Zîyezen** ve **Tübba'** gibi çok Ârifler, o zaman Evliyaları pek sarıh bir surette Muhammed'in (A.S.M.) Risaletinden haber verip şiirlerle ilân etmişler. **Ondokuzuncu Mektub**'da, ehemmiyetli ve kat'î bir kısmı yazılmış. Hattâ o padişahlardan birisi demiş: "Ben, Muhammed'e (A.S.M.) hizmetkâr olmasını bu sultanata tercih ederim." Birisi de demiş: "Ah ben Ona yetişse idim, Onun ammizadesi olurdum." Yani: Hazret-i Ali gibi Fedai bir Hizmetkâri ve Veziri olurdum. Her ne ise, -tarih ve Siyer Kitabları bu haberleri tamamen neşr ile- bu Ârifler, Risalet-i Muhammediyeye (A.S.M.) kuvvetli ve külli bir şəhadetle Sadıkîyetine imza basıyorlar.

Hem o Ârifler ve kâhinler gibi Risalet-i Muhammediyeyi (A.S.M.) gaybî haber veren ve sözleri işitilen ve şahısları görünmeyen hâtif denilen Ruhanîler, pek sarıh bir surette Muhammed'in (A.S.M.) Nübüvvetinden haber verdikleri gibi; çok muhbîrlər, hattâ saneme kesilen kurbanlar ve sanemler ve mezar taşları Nübüvvetinden haber vermeleriyle Onun Risaletine ve Hakkaniyetine imza basıp tarih lisaniyla şəhadet etmişler.

Ondördüncü Şəhadet: Kâinatın kuvvetli şəhadetine işaret eden bu Arabî Fıkra:

وَبِشَهَادَةِ الْكَائِنَاتِ بِغَايَا تِهَا وَبِالْمَقَاصِدِ الْإِلَهِيَّةِ فِيهَا عَلَى الرِّسَالَةِ
 الْمُحَمَّدِيَّةِ الْجَامِعَةِ إِسْبَبِ تَوْقُّفِ حُصُولِ غَايَا تِهَا الْكَائِنَاتِ وَالْمَقَاصِدِ
 الْإِلَهِيَّةِ مِنْهَا وَتَقْرِيرِ قِيمَتِهَا وَظَاهِرِهَا وَتَبَارُزِ حُسْنِهَا

وَكَمَالِهَا وَتَحْقِيقِ حِكْمَ حَفَائِقِهَا عَلَى الرِّسَالَةِ الْإِنْسَانِيَّةِ لَا سِيمَا عَلَى
 الرِّسَالَةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ إِذْ هِيَ الْمُظْهَرَةُ وَالْمَدَارُ الْأَتَمُ لَهَا وَلَوْلَاهَا لَصَارَتْ هَذِهِ
 الْكَائِنَاتُ الْمُكَمَّلَةُ وَالْكِتَابُ الْكَبِيرُ ذُو الْمَعَانِي السَّرْمَدِيَّةِ هَبَاءً مَنْثُورًا
 مُتَطَابِرَةً الْمَعَانِي مُتَسَاقِطَةً الْكَمَالَاتِ
 وَهُوَ مُحَالٌ مِنْ وُجُوهٍ وَجِهَاتٍ

Âyet-ül Kübra, bu Arabî Fıkranın mealine dair demiş: Bu Kâinat, nasıl kendini İcad ve İdare eden ve Tasvir ve Takdir ve Tedbir ile bir saray, bir Kitab gibi, bir sergi, bir temşağâh gibi tasarruf eden Sâniine ve Kâtibine ve Nakkaşına delalet eder; öyle de: Kâinatın Hilkatindeki Makasîd-ı İlahiyyeyi bileyec, bildirecek ve tahavvülâtındaki Rabbanî Hikmetlerini talim edecek ve vazifedarane harekâtındaki neticeleri Ders verecek ve mahiyetindeki kıymetini ve içindeki mevcudatın Kemalâtını ilân edecek ve "Nereden geliyorlar? Ve nereye gidecekler? Ve ne için buraya geliyorlar? Ve çok durmuyorlar, gidiyorlar?" diye dehşetli suallere cevap verecek ve o Kitab-ı Kebirin manalarını ve Âyat-ı Tekviniyesinin Hikmetlerini tefsir edecek bir yüksek Dellâl, bir doğru Keşşaf, bir muhakkik Üstad, bir sadık Muallim istediği ve iktiza ettiği ve herhalde bulunmasına delalet ettiği cihetle; elbette bu Vazifeleri herkesten ziyyade yapan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Hakkaniyetine ve bu Kâinat Hâlikinin en yüksek ve Sadık bir Memuru olduğuna kuvvetli ve

آشَهُدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ

der.

Evet Muhammed'in (A.S.M.) getirdiği Nur ile Kâinatın mahiyeti, kıymeti, Kemalâtı ve içindeki mevcudatın vazifeleri ve neticeleri ve memuriyetleri ve kıymetleri bilinir, tahakkuk eder. Ve Kâinat baştan başa gayet manidar Mektubat-ı İlahiye ve mücessem bir Kur'an-ı Rabbanî ve muhteşem bir Meşher-i Âsâr-ı Sübhaniye olur. Yoksa adem ve hiçlik ve zeval ve fena karanlıklarında yuvarlanan karmakarışık

vahşetli bir virane ve dehşetli bir matemhane mahiyetine düşer. Bu Hakikata binaen, Kâinatın Kemalâtı ve Hikmetli tahavvülâti ve Sermedî manaları, kuvvetli bir tarzda **نَشَهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ** der.

Onbeşinci Şehadet: Pekçok Kudsî Şehadetleri ihtiva eden, bu Kâinatta tasarruf ederek zerrattan seyyarata kadar bütün tahavvülât ve harekât ve sekenat ve Hayat ve memat gibi bütün Tasarrufat; Emriyle, İradesiyle, Kuvvetiyle bulunan Zât-ı Vâcib-ül Vücad'un İcraat-ı Rububiyeti ve Ef'al-i Rahmaniyeti cihetinde Risalet-i Muhammediyeye (A.S.M.) Mukaddes Şehadetine işaret eden, bu gelen Arabî Fıkradır:

وَإِشْهَادَةُ صَاحِبِ الْكَائِنَاتِ وَخَلْقِهَا وَمُتَصَرِّفِهَا عَلَى الرِّسَالَةِ الْمُحَمَّدِيَّةِ
 بِأَفْعَالِ رَحْمَانِيَّتِهِ وَبِأَجْرَآتِ رُبُوبِيَّتِهِ كَفِيلٌ الرَّحْمَانِيَّةِ بِإِنْزَالِ الْقُرْآنِ
 الْمُعْجِزِ الْبَيَانِ عَلَيْهِ وَبِإِظْهَارِ أَنْوَاعِ الْمُعْجِزَاتِ عَلَى يَدِيهِ وَبِتَوْفِيقِهِ وَ
 حِمَائِتِهِ فِي كُلِّ حَالَاتِهِ وَبِإِدَامَةِ دِينِهِ بِكُلِّ حَقَائِقِهِ وَبِإِغْلَاءِ مَقَامِ حُرْمَتِهِ وَ
 شَرَفِهِ وَإِكْرَامِهِ عَلَى جَمِيعِ الْمَخْلُوقَاتِ بِالْمُشَاهَدَةِ وَالْعَيَانِ وَكَفِيلٌ
 رُبُوبِيَّتِهِ بِجَعْلِ رِسَالَتِهِ شَمْسًا مَعْنَوِيَّةً لِكَائِنَاتِهِ وَبِجَعْلِ دِينِهِ فِهْرِسَةً
 كَمَالَاتِ عِبَادِهِ وَبِجَعْلِ حَقِيقَتِهِ مِرْأَةً جَامِعَةً لِتَجَلِّيَاتِ الْوُهْيَّتِهِ وَ
 بِتَوْظِيفِهِ بِوَظَائِفِ ضَرُورِيَّةٍ لَازِمَةٍ لِوُجُودِ الْمَخْلُوقَاتِ فِي هَذِهِ الْكَائِنَاتِ
 كَلُّزُومِ الرَّحْمَةِ وَالْحِكْمَةِ وَالْعَدْلَةِ وَكَضَرُورَةِ لُزُومِ الْفِدَاءِ
 وَالْمَاءِ وَالْهَوَاءِ وَالصِّيَاءِ

Bu pek kat'î ve çok geniş ve Kudsî Şehadetin tafsilâtını Risale-i

Nur'a havale edib gayet kıscık bir işaretle meal-i icmalîsine bakacağız:

Evet bu Kâinatta, gözümüz önünde bu muntazam Tasarrufatı içinde Adalet ve Hikmet ile ve Rahmet ve İnayet ve Himayet ile her zaman iyileri himaye ve fenaları ve yalancıları tokatlamak, Rububiyetin bir âdeti olmasından, **Ef'al-i Rahmaniyyet** muktezasıyla bir Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ı Muhammed'in (A.S.M.) Eline vermesi ve bine yakın Mu'cizelerin pekçok enva'ını Ona vermesi ve bütün hâlâtında ve en tehlikeli vaziyetlerinde şefkatkârane himaye ve hattâ güvercin ve örümcekle muhafaza etmesi ve büyük Vazifelerinde Onu tam muvaffak etmesi ve Dinini bütün Hakikatlâriyla idamesi ve İslâmiyetini zemini ve nev'-i beşerin başına geçirmesi ve bütün mahlukat üzerinde bir Makam-ı Şeref ve Meşahir-i İnsaniyenin fevkinde daimî bir Rütbe-i Makbuliyet ve dost ve düşmanın ittifakıyla en yüksek hasletleri taşıyan bir şahsiyeti vermekle, beşerin beşen birisini Ona Ümmet etmesi gayet kat'î bir tarzda Sadıkîyetine ve Risaletine şehadet ettiği gibi, **Ef'al-i Rububiyet** cihetinde dahi görüyoruz ki; bu Âlemin Mutasarrîfi ve Müdebbiri, Muhammed'in (A.S.M.) Risaletini bu Kâinata bir manevî Güneş yapıp, -Nur Risalelerinde isbat edildiği gibi- Onun ile bütün karanlıklarızı izale ve Nurani Hakikatlarını gösterip ve bütün Zîsuuru, belki Kâinatı Hayat-ı Bâkiye müjdesiyle sevindirdiği gibi; Dinini dahi bütün makbul Ehl-i İbadetin Führiste-i Kemalâti ve Harekât-ı Ubudiyette sağlam bir program yapması gibi Muhammed'in (A.S.M.) Şahsiyet-i Maneviyesi olan Hakikatini, Kur'anın ve Cevşen'in delaletiyle Tecelliyat-ı Uluhiyetine bir Âyine-i Câmia yapması ve sâbikan işaret ettiğimiz Hakikatların ve ondört asırda her gün Ümmetinin bütün Hasenatlarının bir mislini kazanmasının ve hayat-ı içtimaiye ve maneviye ve beşeriyedeki âsârının delaletiyle, nev'-i beşere en yüksek Reis ve Mukteda ve Üstad yapması; ve Onu büyük ve Kudsî Vazifelerle beşerin imdadına gönderip Rahmet, Hikmet, Adalet, gıda, hava, mâ, ziya derecesinde İnsanları Onun Dinine, Seriatine, İslâmiyyeteki Hakikatlarına muhtaç (Haşıye) yapması ile oniki külli ve kat'î hüccetlerle Risalet-i

(Haşıye): Ben bu ihtiyarlığım ve perişanlığım içinde, Zât-ı Muhammediye'nin (A.S.M.) getirdiği Erzak-ı Maneviyenin milyondan birisini hissettirm. Elimden gelse idi, milyonlar lisanla Salavatlarla Ona teşekkür edecektim. Şöyle ki:

Muhammediyeye (A.S.M.) Kudsî Şehadet ettiği halde, acaba hiç mümkün müdür ki; sinek kanadının ve bir çiçeğin tanziminden lâkayd kalmayan bu Kâinat Sahibinin bu derece külli ve geniş şahadetlerine mazhar olan Risalet-i Muhammediye (A.S.M.), Kâinatın manevî bir Güneşi olmasın.

İşte bu onbeş külli şahadetler, herbiri pekçok şahadetleri, hattâ "Üçüncü Şehadet" Mu'cizat lisaniyla bin şahadeti ihtiva edib öyle bir

أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللَّهِ olan Davayı isbat ve

tahakkukunu ve kıymetini ve ehemmiyetini ilân etmiş ki; her gün beş defa Âlem-i İslâm, üzerer milyon lisانlar ile Teşehhûdde o Davayı Kâinata ilân ettiği gibi; O Davanın Esası olan Hakikat-ı Muhammediye (A.S.M.), Kâinatın Çekirdek-i Aslîsi, bir Sebeb-i Hilkati ve en mükemmel meyvesi olduğunu milyarlar Ehl-i İman tereddüsüz tasdik ederek kabul etmişler. Ve bu Kâinatın Sahibi (**Celle Celalühi**) o Şahsiyet-i Maneviye-i Muhammediyeyi (A.S.M.) Saltanat-ı Rububiyetine bir yüksek Dellâlı ve Kâinat Tilsiminin ve Hilkat muammasının bir doğru Keşşafi ve Lütf u Rahmetinin bir parlak misali ve Şefkat ve Muhabbetinin bir belig Lisanı ve Âlem-i Bâkideki Hayat-ı Daime ve Saadet-i Ebediyyenin en kuvvetli Müjdecisi ve Elçilerinin en son ve Büyüüğü bir Resul eylemiş.

Acaba bu mahiyetteki bir Hakikata kanaat etmeyen veya ehemmiyet vermeyen, ne derece hasaret ve hata ve belâhet ve cinayet ettiğini kıyas eylesin!..

İşte Namazdaki Fatiha, nasıl İkinci Kısım'da işaretıyla, Teşehhûdde **أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** taki Hakikat-ı Tevhid Davasına katî hüccetleri

Ben firaktan, zevalden çok inciniyorum. Halbuki sevdığım dünya ve dünyevîler, müfarakatla beni bırakıp gidiyorlar. Ben de gideceğimi biliyorum. Bu pek elîm ve canhıraş me'yusiyete karşı, birden Saadet-i Ebediye ve Hayat-ı Bâkiye müjdesini Zât-ı Ahmedîye'den (A.S.M.) işitmekte kurtuluyorum ve tam Teselli buluyorum. Hattâ Teşehhûdde **السَّلَامُ عَلَيْكَ أَبْيَهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ** dediğimde Ona hem Biat, hem Memuriyetine Teslim ve İtaat, hem Vazifesini tebrik, hem bir nevi teşekkür ve Saadet-i Ebediye müjdesine bir mukabedir ki; Müslümanlar her gün beş defa bu Selâmı yaparlar.

gösterir, hadsiz imzalar basar. Bu Üçüncü Kısım'da dahi yine Teşehhüdde
وَ أَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّداً رَسُولُ اللهِ ta Hakikat-1 Risalet Davasına kuvvetli
şahidleri getirip nihayetsiz tasdik imzalarını bastırır.

**Yâ Erhamerrâhimîn! Bu Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) hürmetine,
bizi Onun Şefaatine mazhar ve Sünnetinin ittibâsına muvaffak ve Dâr-i**

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰيْهِ وَعَلٰى أَلٰهٖ وَصَحْبِهِ بَعْدِ حُرُوفِ الْقُرْآنِ الْمَقْرُوئَةِ
وَالْمَكْتُوبَةِ آمِينَ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

Elhüccetüzzehra'nın İkinci Makamı

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

[Fatiha'nın âhirinde, Ehl-i Hidayet ve İstikamet ve ehl-i dalalet ve tuğyanın muvazenesine işaret eden ve Risale-i Nur'un bütün muvaze-nelerinin menbaı olan Âyetin bir Hakikatını Sure-i Nur'-dan;

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِضَابَاحٌ الْمِضَابَاحُ

فِي رُجَاجَةِ الْزُّجَاجَةِ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةِ مُبَارَكَةٍ

ilâ âhir Âyeti ve arkasında

أَوْ كَطْلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَغْشِيُهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ ilâ âhir Âyetiyle

beraber pek acib bir tarzda o muvazeneyi mu'cizane ifade ederler.]

Birinci Âyet-i Nur -Birinci Şua'da isbat edilmiş ki- on işaretle Risale-i Nur'a bakıyor, mu'cizane Kur'anın o Tefsirinden gaybî haber veriyor. Ve Risale-i Nur'a Nur namı verilmesine en birinci sebeb olmasından, **Yirmidokuzuncu Mektub'un** bir kısmında bir seyahat-ı hayaliye temsilinde, bu acib Âyetin "Nur" Kelimesinde "**ن**-u Na'büdü" Mu'cizesi gibi bir manevî Mu'cizesinin beyanına binaen, **Âyet-ül Kübra Risalesinde** dünya seyyahı, Hâlikını aramak, bulmak, tanımak için bütün Kâinattan ve enva'-ı mevcudatından sorduğu ve otuzuç yol

ile ve kat'î Bürhanlarla Hâlikini Îlmelyakîn ve Aynelyakîn bildiği gibi; o aynı seyyah asırlarda ve Arz ve Semavat tabakalarında Akıyla, Kalbiyle, Hayaliyle gezen yorulmaz, tok olmaz, bütün dünyayı bir şehir gibi görüp, teftiş ederek, kâh Kur'an Hikmetine, kâh felsefe hikmetine Aklını bindirip geniş hayal dûrbîniyle en uzak tabakalara bakarak, Hakikatları vaki'de olduğu gibi görmüş, bizlere **Âyet-ül Kübra**'da kısmen haber vermiş.

İşte şimdi biz, o Ayn-ı Hakikat ve bir temsil manasında olan seyahat-ı hayaliyesiyle girdiği pekçok Âlemler ve tabakalardan nümune için yalnız üç tabakasını, Fatiha âhirindeki muvazenenin yalnız kuvve-i aklîye cihetinde bir misalini, gayet muhtasar beyan edeceğiz. Saîr meşhudatını ve muvazenelerini, Risale-i Nur'un muvazenelerine havale ederiz.

Birinci nümune söyle: O, dünyaya sîrf Hâlikini tanımak, bulmak için gelen seyyah, Aklına dedi: "Biz, herseyden Hâlikimizi sorduk, güzel, tam cevab alındı. Şimdi "Güneş'i güneşten sormak lâzım" darb-ı meseli gibi, biz dahi Hâlikimizi, "İlim" ve "Îrade" ve "Kudret" gibi Kudsî Sıfatlarının Tecellileriyle ve meşhud eserleriyle ve İsimlerinin Cilveleriyle tanımak, bulmak için bir seyahat daha yapacağız." diye dünyaya girdi. Ve ikinci bir cereyan olan ehl-i dalalet gibi birden küre-i arz sefinesine bindi. Hikmet-i Kur'aniyeye tâbi' olmayan fen ve felsefe gözlüğünü taktı. Ve Kur'an okumayan coğrafya fenninin proğramıyla baktı, gördü ki: Nihayetsiz bir boşlukta, bir senede yirmidört bin senelik bir dairede, top güllesinden yetmiş defa sür'atli bir hareketle gezer. Yüzbinler nevi bîcâre, âciz Zîhayatları içine almış. Eğer bir dakika yolunu şaşırsa veya bir serseri yıldızı çarpsa, parçalanarak hadsiz fezada sukat ile, bütün o bîcâre Zîhayatları ademe, hiçliğe boşaltacak, dökecek diye anladı.

غَيْرُ الْمَعْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَ لَا الصَّالِينَ cereyanının dehşetli manevî musibetini, *أَوْ كَظُلُّمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّبْجِي* in boğucu karanlığını hissederek

"**Eyyah! Ne yaptık? Bu dehşetli gemiye neden bindik? Bundan kurtulmak çaresi nedir?**" diye o kör felsefenin gözlüğünü kırdı,

الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ cereyanına girdi. Birden Hikmet-i Kur'aniye imdadına geldi, tam Hakikatini gösteren bir dûrbün Aklına verdi, "Şimdi bak" dedi... Baktı, gördü ki: **رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** İsmi,

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولاً فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ

burcunda bir güneş gibi tulû' etti. Zemini gayet muntazam ve selâmethî bir gemi ve Zîhayatları Rızıklarıyla beraber içine doldurmuş, Kâinat denizinde çok Hikmetler ve menfaatler için seyahatla güneş etrafında gezdirip mevsimlerin mahsûlâtını Erzak isteyenlere getirir ve "Sevr" ve "Hut" namlarında iki Meleği o sefineye kaptan yapmış, gayet güzel ve muhteşem Memleket-i Rabbaniyede Hâlik-î Zülcelal'in mahlukat ve misafirlerini

keyiflendirmek için gezdiriyor. Ve onun ile, **اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ**

Hakikatini gösterir, Hâlikini bu Îsmin Cilvesiyle tanittır diye anladı.

Bütün Ruh u Canıyla **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** dedi, **الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ** taifesine girdi.

O seyyahın Âlemlerdeki seyahatinda gördüğü nümunelerden ikinci nümunesi: O seyyah, küre-i arz gemisinden çıkip hayvanat ve İnsanlar Âlemine girdi. Dinden Ruh almayan hikmet-i tabiiye gözlüğü ile o Âleme baktı, gördü ki: O hadsiz Zîhayatların hadsiz ihtiyaçları ve onları inciten ve hîrpalyan hadsiz muzır düşmanları ve merhametsiz hâdiseleri var iken, o ihtiyaçlara karşı sermayeleri binden, belki yüzbinden ancak bir olabilir. Ve o muzır şeylere mukabil iktidarları, milyondan ancak birdir. Bu çok dehşetli ve acınacak vaziyette, rikkat-i cinsiye ve şefkat-i nev'iye ve akıl alâkadarlığı ile onların haline o derece acıdı ve mahzun ve me'yus ve Cehennem azabı gibi elemeler alırken ve o perişan Âleme girdiğine bin pişman olurken, birden Hikmet - i Kur'aniye imdadına yetişti,

الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ dûrbününü verdi. "Bak" dedi. Baktı, gördü ki:

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ Tecelli ile Rahman, Rahîm, Rezzak, Mün'im,

Kerim, Hafız gibi çok Esma-i İlahiyenin her biri, birer güneş gibi

ما مِنْ دَائِبٍ إِلَّا هُوَ أَخِذٌ بِنَاصِيَّتِهَا * وَكَانَ مِنْ دَائِبٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ
يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ * وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنَى آدَمَ * إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ

gibi Âyetlerin burçlarında tulû' ettiler. O İnsan ve hayvan dünyasını Rahmetle, İhsanla doldurup bir nevi muvakkat Cennete çevirdiler. Ve bu şayan-ı temaşa, güzel ibretli misafirhanenin Mihmandar-ı Kerimini tam bildirdiklerini bildi. Bin kerre **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** dedi.

Seyahatindaki Yüzer Müşahedatından Üçüncü Nümunesi: Hâlikını, İsimlerinin ve Sıfatlarının Tecelli ve Cilveleriyle tanımak isteyen o dünya seyyahı, Akıl ve Hayaline dedi ki: "Haydi!. Ruhlar ve Melekler gibi biz dahi cesedimizi yerde bırakıp göklere çıkacağiz. Hâlikimizi Semavat-takilerden soracağiz. Ruh Hayale ve Akıl Fikre bindiler, Semaya çıktılar. Kozmoğrafya fennini kendilerine rehber ettiler. Dini dinlemeyen bir felsefe

nazarıyla, **مَغْضُوبٌ ضَالِّينَ** cereyanıyla baktılar. Gördü ki: Küre-i arzdan bin defa büyük, top güllesinden yüz defa çabuk hareket edenler içinde bulunan binler kütleler, ateş saçan yıldızlar, şuursuz, camid, serseri gibi birbiri içinde sür'atle gezerler. Bir dakika bir tesadüfle biri yolunu şaşırsa; o boş ve hudutsuz ve hadsiz, nihayetsiz Âlemde bir şuursuz küre ile çarpmak suretinde Kiyamet gibi bir herc ü merce sebeb olur.

O seyyah, hangi tarafa baktı ise; dehşet ve vahşet ve hayret ve korkmak aldı, göge çıktıgına bin pişman oldu. Akıl ve Hayal bütün bütün bozuldular. "Bizim vazifemiz güzel Hakikatları görmek ve göstermek iken, böyle Cehennem gibi çirkin ve azablı manaları bilmek, müşahede etmek vazifesinden istifa ediyoruz ve istemiyoruz" derken, birden

ve خالق السموات والأرض Tecellisi ile، **الله نور السموات والأرض** رَبُّ الْعَالَمِينَ ve مُسَخِّرُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ gibi çok İslimler, her biri birer güneş gibi **وَلَقَدْ زَيَّنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ**

ve أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَتَّيْنَا هَا وَزَيَّنَا هَا

ve ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ فَسَوِيْهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ

gibi Âyetlerin burçlarında tulû' ettiler. Büttün Semavatı Nurla, Meleklerle doldurdular, bir büyük Câmiye ve Mescide ve Ordugâha çevirdiler. O

seyyah **الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ** cereyanına girdi. Dâllînden,

اوْ كَظْلُمَاتٍ فِي بَحْرِ لَجْيٍ den kurtuldu. Birden Cennet gibi muntazam, güzel, muhteşem bir memleket gördü. Her tarafta Hâlik-ı Zülcelal'i bildiriyorlar bir vaziyeti müşahedesyle, Akıl ve Hayalin kıymetleri ve vazifeleri bin derece terakki etti.

İşte o seyyahın Kâinattaki seyahatinin üzericalı nüümnesinden bu mezkûr üç nümuneye kıyasen sair müşahedatını ve İslimlerin Cilveleriyle Vâcib-ül Vücid'un Marifetini Risale-i Nur'a havale edip bu pek kısa işaretle iktifaen, bu pek uzun kıssayı kısa keserek Hâlikimizi bildiren Kudsî Sîfatlardan ve Sîfât-ı Seb'asından yalnız "İlim" ve "İrade" ve "Kudret" gibi üç mühim Sîfatların Eserleriyle, Tecellileriyle ve tahakkuklarının Hüccetleriyle Kâinat Hâlikini tanımağa o dünya seyyahı gibi gayet kısa işaretlerle çalışacağız. Tafsîlâtını Risale-i Nur'a havale ederiz.

İşte Arabî Hizb-i Nurî'nin Hülâsat-ül Hülâsasından daimî, Tefekkûrî bir Virdim ve **الله أكابر** Cümlesinin otuzuç mertebesinden üç mertebeyi beyan eden bu gelen Arabî Fikranın bir nevi tercümesi içinde kısa işaretlerle Ülema-i İlm-i Kelâmı ve Akide Ülemasını pek çok meşgul eden İlim ve İrade ve Kudret-i İlahiyyenin Kâinattaki Cilveleriyle, onları Aynelyakîn İman ile tasdik ve onlarla Vâcib-ül Vücid'un bedahetle Mevcudiyetine ve Vahdaniyetine Ilmelyakîn tasdik ile tam İman etmeye yol açan bu Arabî Fikradır:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَقُلْ أَمْدُدُهُ اللَّهُ الَّذِي لَمْ يَتَخَذْ وَلَادًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الْذِلِّ وَكَثِيرٌ تَكْبِيرًا ⑤ أَللَّهُ أَكَبَرُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
 قُدْرَةً وَغَلِمًا إِذْ هُوَ الْعَلِيمُ بِكُلِّ شَيْءٍ يَعْلَمُ بِمُحِيطِ الْأَزِمَرِ ذَرْقَتِي (Haşîye)
 لِلذَّاتِ يَلْزِمُ الْأَشْيَاءَ لَا يُعْنِي كُنْ أَنْ يَنْفَكَ عَنْهُ شَيْءٌ يُسْرِي الْحُضُورُ وَالشَّهُودُ
 وَالْأَحَاطَةُ النُّورَانِيَّةُ وَبِسِرِّ اسْتِلْزَامِ الْوُجُودِ لِلْعُمُومَيَّةِ وَاحِاطَةُ نُورِ الْعِلْمِ
 بِعَالَمِ الْوُجُودِ ⑥ نَعَمْ فَالْإِنْظَامَاتُ الْمُوزُونَةُ وَالْإِنْزَاتُ الْمَنْطُوْمَةُ
 وَالْحِكَمُ الْقَصْدِيَّةُ الْعَامَةُ وَالْعِنَایَاتُ الْمُخْصُوصَةُ الشَّامِلَةُ وَالْأَفْضَلَةُ
 الْمُنْظَمَةُ وَالْأَقْدَارُ الْمُبْرَهُةُ وَالْأَجَالُ الْمُعْيَنَةُ وَالْأَرْزَاقُ الْمُقْتَنَةُ وَالْإِنْفَاقَاتُ
 الْمُقْتَنَةُ وَالْإِهْتِمَامُاتُ الْمُرْبَيَّةُ وَغَایَهُ كَمَالُ الْإِنْظَامِ الْإِسْتِجَامِ
 الْإِسْكَابِ الْإِنْفَاقَاتِ الْإِرْتِزَازِ الْإِمْتِيَازِ الْمُطْلَقَاتِ فِي كَمَالِ السُّهُولَةِ

Haşîye : وَلِلَّهِ الْمُشَكَّلُ الْأَغْلَى (كَلْمُورِ الْقِسَّاءِ الْمُجِيطِ لِلشَّفَسِ)

الْمُطْلَقَةَ دَالَّاتٌ عَلَى حَاطَةِ عِلْمٍ عَلَادَمِ الْغَيُوبِ يَكُلُّ شَيْءٍ أَلَا يَعْلَمُ
 مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْجَنِيرُ فَنِسْبَةُ دَالَّاتِ حُسْنٍ صَنْعَةُ الْإِنْسَانِ
 عَلَى شُعُورِ الْإِنْسَانِ إِلَى نِسْبَةِ دَالَّاتِ حُسْنٍ خِلْقَةُ الْإِنْسَانِ عَلَى عِلْمٍ خَالِقِ
 الْإِنْسَانِ كَنِسْبَةٌ مُلْيَعَةٌ زُبُجَةٌ الدَّبِيبَةُ فِي التَّيْلَةِ الدَّهْنَاءِ إِلَى
 شَعْشَعَةِ الشَّمْسِ فِي رَأْبِعَةِ النَّهَارِ

Gayet kısa bir nevi tercümesi içinde İlm-i İlahîye, bu pek ehemmiyetli Hakikat-ı İmaniyyeye kısacık işaretler edib tafsîlâtını Risale-i Nur'a havale ile deriz (Haşîye):

Evet nasılki Rahmet, Rızk-ı Acaibiyle güneş gibi kendini gösterip Perde-i Gaybda bir Rahman-ı Rahîm'i kat'iyetle isbat ediyor; öyle de üzerî Âyat-ı Kur'anîyede mevki alan ve kudsî yedi Sîfattan bir cihette en birincisi olan "İlim" dahi, Nizam ve Mizanın Hikmetleri ve meyveleriyle güneş ziyası misillü kendini gösterdiği gibi; bir Alîm-i Küll-i Şey'in mevcudiyetini kat'iyetle bildirir. Evet İnsanın şuuruna, İlmine delalet eden düzgün, ölçülü san'atı ile; İnsanın Hâlikînîn İlmine, Hikmetine delalet eden Hüsn-ü Hilkat-i İnsan muvazenesi; aynen yıldız böceğinin gecedeki ışığının lem'acığının, gündüzde güneşin ihatâlı ziyasına nisbeti gibidir.

Şimdi İlîm-i İlahînin delillerini beyan etmeden evvel, o kudsî Sîfatın Kâinatın enva'ndaki Tecellileriyle Zât-ı Akdes'i pek zahir bir tarzda göstermesine delalet ve şahadet eden Mi'râc-ı Muhammedî (A.S.M.) gecesinde Huzur ve Hitab-ı İlahîye mazhar olduğu zaman, birden

الْتَّحِيَّاتُ الْمُبَارَكَاتُ الْصَّلَوَاتُ الْطَّيِّبَاتُ لِلّهِ diyerek,

(Haşîye): Bundan sonraki kısmı, bütün ömrümde görmediğim dehşetli ve semli bir hastalık içinde yazılmış. Kusuratıma nazar-ı müsamaha ile bakılsın. Hüsrev, münasib görmediği kısmı ta'dil, tebdil, ıslah edebilir.

bütün Zîhayat ve enva'-ı mahlukat namına bir Meb'us ve Elçi olmasından, bütün onların Sifat-ı İlmin Cilveleriyle Rablerini bildirdikleri tarzda, Selâm yerinde umum Zîsuur bedeline, Hâlikâna umum Zîhayatın hediyelerini

takdim eder. Yani **الْتَّحِيَّاتُ الْمُبَارَكَاتُ الَّصَّلَوَاتُ الْطَّيِّبَاتُ** dört

Kelimeler ile umum Zîhayatın dört taifesinin ezelî, ebedî İlmin Cilveleriyle Allâm-ül Guyub'a karşı Tahiyelerini, Tebriklerini, Ubudiyetlerini, güzel Marifetlerini gösterdiğinden, bu kudsî Mukâleme-i Mi'raciyeyi geniş manasıyla okumak, Teşehhûdde umum İslâmin Farz bir Vazifesi olmuş. O Kudsî Mukâlemenin izahatını Risale-i Nur'a havale edib, gayet kısa dört işaretle bir manasını beyan edeceğiz.

Birincisi: **الْتَّحِيَّاتُ لِلَّهِ** dır. Kısacık meali şudur: Nasıl bir usta, pek

hârika bir makineyi derin ilmi ve mu'cizekâr zekâsiyla yapsa, o acib makineyi gören herkes, o ustayı takdirkârane tebrik edib alkışlar ve tâhsinkârane medihlerle ve ihsanlarla ona maddî, manevî hediyeler, tahiyyeler verir; o makine dahi, o ustânın istediği tarzda tam tamâna, gayet mükemmel olarak arzularını ve hârika ince san'atını ve maharet-i ilmiyesini göstermesiyle, kendi ustasını lisan-ı hal ile alkışlar, tebrik eder, manevî tahiyyeler, hediyeler verir. Aynen öyle de; Kâinatta bütün Zîhayat taifeleri, herbiri ve herbir ferdi, her tarafı mu'cizeli birer hârika makinedir ki; Ustasının **herşeyin herşey ile münasebetini gören ve herşeyin hayatına lâzım** bütün şeyleri görüp tam yerinde ona yetiştiren ihatâlı İlminin derin ve ince Cilveleri ile kendini tanıttıran Sâni'-i Zülcelalini hayatlarının lisan-ı halleriyle, ins ve cinn ve Melek olan Zîsuurların

kal dilleri gibi Tahiyelerle alkışlar ve tebriklerle **الْتَّحِيَّاتُ لِلَّهِ** **derler.**

Ve Hayatlarının fiyatını doğrudan doğruya bütün mahlukatı bütün ahvaliyle bilen Hâlikârlarına Ubudiyetkârane takdim ediyorlar ki; Mi'râc Gecesinde bütün Zîhayat namına Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm, Vâcib-ül

Vücid'un Huzurunda Selâm yerinde **الْتَّحِيَّاتُ لِلَّهِ** deyip bütün Zîhayat

taifelerinin Tahiyye ve hediye ve manevî Selâmlarını takdim etmiş. Evet âdi bir muntazam makine, intizam ve mizanlı heyetiyle şeksiz bir mahir ve dikkatli ustayı gösterdiği gibi; Kâinatı dolduran hadsiz Zîhayat makineler de, herbirisinden bir Mu'cizat-ı İlmiyeyi gösteriyorlar. Elbette yıldız böceğinin ışığına nisbeten güneşin ziyası derecesinde İlmin Cilveleri ile o Zîhayatlar, Usta ve Sermedî San'atkârlarının Vücub-u Vücaduna ve Mabudiyetine pek parlak şahadet ederler.

İkinci Kudsî Kelime-i Mi'raciye: **آلْمُبَارَكَاتُ** dür. Madem Hadîşçe

Namaz, Mü'minin Mi'racıdır ve Mi'rac-ı Ekberin Cilvesine mazhardır. Ve madem dünya seyyahı, her Âlemde, İlim Sıfatıyla Allâm-ül Guyûb Hâlikını bulmuş; biz dahi o seyyahla beraber, mübareklerin ve görenlere **بَارَكَ اللَّهُ**

dedirtenlerin ve **آلْمُبَارَكَاتُ** nün geniş Âlemine girip bütün Zîruhun masum, mübarek yavrularını ve bütün Zîhayatın mukadderat ve programlarının kutucukları olan tohum ve çekirdekleri başta olarak o mübarekât Âlemini temaşa ve mütalaa ile Kudsî Sıfat-ı İlmin mu'cizathı, ince cilveleriyle Hâlikimizi İlvelyakân ile bilmeğe o seyyah gibi çalışacağız.

Evet gözümüzle görüyoruz ki; bütün o masum yavrucuklar ve o mübarek mahzencikler, sandıkçıklar; bir Alîm-i Hakîm'in İlmiyle hem umumu, hem herbir ferdi, birden bir uyanmak ve Gaye-i Hilkatine yürümek için bir hareket alırlar. Hakikat nazarıyla bakanlara "**Bin**

مَا شَاءَ اللَّهُ ! بَارَكَ اللَّهُ ! يُعْزِّبَنَ!" dedirtirler.

Evet meselâ: Nutfeler, yumurtalar, tohumlar, çekirdekler herbiri birden İlîmden gelen birince Nizam ve o Nizam, meharettenden gelen tam bir Mizan içinde; o Mizan, yeni bir Tanzim; o ise, taze bir ölçü ve Tevzin içinde; o dahi, bir Temyiz ve Terbiye ve müteşabih emsalinden kasdî farika alâmetleri içinde; o da, san'atlî bir Tezyin ve süslemek içinde; bu dahi hakîmane, lâyik, mükemmel cihazat ve Tasvir içinde; bu ise kerîmane, Rîzîk isteyenlerin zevklerini memnun etmek için, o mahlukların ve meyvelerin etleri ve yenilen kısımları ihtilaf içinde; bu ise, âlimane, mu'cizane, ayrı ayrı nakışlar, zînetler

inceinde; bu da, ayrı ayrı güzel, hoş kokular ve lezzetli tatlar içinde ki; Kemal-i İntizam içinde, birbirinden mütemayiz, ayrı iken kesret ve sür'at ve vüs'at-i mutlaka içinde sehivsiz hatasız, bütün onların suretlerinin inkişafları ve her mevsimde o hârika halin devamı içinde bütün o mübareklerin herbiri ve beraber, bu mezkrû onbeş dil ile Ustalarının hârika meharetini ve mu'cizatlî İlmini göze gösterip Allâm-ül Guyûb, Vâcib-ül Vücid Sâni'lerini güneş gibi bildiriyorlar. İşte bu pek geniş ve parlak şahadetleri ve Sâni'ini tebrikleri içindir ki, Mi'râc Gecesinde bütün mahlukat hesabına konuşan Zât-ı Muhammediye (A.S.M.) **الْمُبَارَكَاتُ** Kelimesini Selâm yerinde demiş.

Üçüncü Kelime: **الصَّلَوَاتُ** dür ki; hem umumî Mi'râc-ı Ekber-i

Muhammedî'de (A.S.M.) hem her Mü'minin hususî Mi'râcı olan Namaz Teşehhûdünde, her gün hiç olmazsa on defa, yüz milyonlar Ehl-i İman, o Kudsî Kelimeyi, Peygamber'in (A.S.M.) tebâiyetiyle Dergâh-ı İlâhiye takdim edib Kâinatta ilân ederler. Mi'raca dair Otuzbirinci Söz, Mi'râcın bütün Hakikatlarını -bir muhatab ittihaz ettiği muannid, mülhid, münkirlere karşı dahi- gayet katî ve kuvvetli bir surette isbat ettiğine binaen, tafsîlatını ve hüccetlerini ona havale ederek gayet muhtasar bir işaretle bu Üçüncü Kelime-i Mi'râciyenin geniş manasını gösteren Zîruh, Zîsuur taifelerinin acib Âlemine bakıp, Îlm-i Ezelînin Cilveleriyle Hâlkımızın Vahdet ve Mevcudiyeti içinde Kemal-i Rahmaniyetini ve Rahîmiyetini ve Azamet-i Kudret ve Şümûl-ü İradetini bilmeğe çalışacağız:

Evet, bu Âlemdede görüyoruz ki: Bu Zîruhlar, şuuren ve aklen olmasa da hissen, fitraten hissediyorlar ki; herbiri, hadsiz bir acz ve za'f içinde, hadsiz düşmanları ve inciteleri var ve hadsiz bir fakr ve ihtiyaç içinde, hadsiz hacatı ve matlubları var. İktidarî ve sermayesi binden birine kâfi gelmediğinden, bütün kuvvetiyle bağırrır ve ağlar; manen, fitraten yalvarır; kendine mahsus sesiyle, lisaniyla Dualar, Niyazlar, bir nevi Namazlar, Salavatlar ile bir Alîm-i Kadîr Dergâhına iltica ederken birden görüyoruz ki; o bağıranların her işini, her ihtiyacını bilen ve her derdini ve zararını anlayıp yalvarmasını, fitri Duasını işten Alîm-i Mutlak bir Kadîr-i Hakîm, imdadlarına

yetişir, bütün istediklerini yapar. Ağlamalarını gülmeğe, bağırmalarını teşekkürklere çevirir. Bu hakîmane, alîmane, rahîmane yardım, pek parlak bir tarzda İlim ve Rahmetin Cilveleriyle bir Mûcîb-i Mugîs, bir Rahîm-i Kerim'i bildirip o Zîruh Âleminin bütün Salavat ve Ubudiyetlerini Ona Takdim ve Tahsis eder manasıyla, Mi'râc-ı Ekber'de Muhammed (A.S.M.) ve Mi'râc-ı Asgar olan Namazlarda Onun Ümmeti **الصَّلَواتُ الْطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ** der.

Dördüncü Kelime-i Kudsiye: **الطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ** dir. Risale-i Nur'un çok

Hakikatları Namaz Tesbihatında ihtar edilmesi Hikmetiyle; hem Fatiha'nın, hem Teşehhüdün Kelimelerinin Hakikatlarını kısa işaretlerle beyan etmeye âdetâ ihtiyarsız sevkedildim.

İşte Mi'râc-ı Muhammedî'de (A.S.M.) denilen **الطَّيِّبَاتُ** Kelime-i

Kudsiyesi; Ehl-i Marifet ve Îman ve külli Şuur sahibi olan ins ve cinn ve Melek ve Ruhanîlerin, Kâinatı güzel Tayyibeleri ve Haseneleri ve Ubudiyetleriyle güzelleştiren ve güzellerin Âlemine bakan ve sermedî Cemîl-i Mutlak'ın hadsiz Cemal ve güzelliklerini ve Kâinatı süslendiren İsimlerinin daimî güzelliklerini tam bilen ve Aşk ve Şevkle külli Ubudiyetler ile mukabele eden ve parlak Îman ve geniş Marifetler ve medh ü senaların Revaih-i Tayyibe ve hoş kokularıyla Hâliklarına karşı o hadsiz Tayyibatlar manasıyla Mi'râcda söylemiş Sîriyya; Teşehhûdde bütün Ümmet, her gün usanmadan o Kudsî Kelime-i Tayyibeyi tekrar ederler. Evet bu Kâinat, nihayetsiz bir Hüsn ve Cemal-i Sermedînin Âyînesi ve Cilveleri.. ve Kâinattaki bütün Cemal ve Kemal ve Güzellikler, o Sermedî Hüsünden gelir ve Ona intisabla güzelleşir, kıymeti yükselir. Yoksa karmakarışık bir virane, bir hüzünçûh olur. Ve o intisab ise, Saltanat-ı Uluhiyetin dellâlları ve ilâncıları olan İns ve Melek ve Ruhanîlerin Marifet ve Tasdikleriyle anlaşılır. Hattâ o Dellâlların güzel ve tatlı Hamdlerini ve Senalarını ve Mabuduna mediherini ve onların Kelimelerini her tarafa neşir ve Arş-ı A'zamîn canibine sevketmek için hava unsurunun zerreleri emirber neferler, küçücüük diller ve kulaklar gibi o güzel Kelimeleri Dergâh-1

Uluhiyete takdim etmek için o pek hârika vaziyet-i acibe havaya verildiğine kuvvetli bir ihtimal var diye Kalbime geldi.

İşte İns ve Melek, nasıl İmanları ve Ubudiyetleriyle Mabud-u Zülcelal'i bildiriyorlar; öyle de: O Hakîm-i Zülcelal dahi o ilâncılara verdiği çok câmi' istidadlarla, pek hârika cihazlarla ve Dekaik-i İlmiyele-riyle herbirisini bütün Kâinatla alâkadar bir küçük Kâinat hükmüne getirmekle kendini pek parlak bir tarzda bildiriyor. Meselâ: İnsanın küçü-küçük kafasında ceviz kadar bir yerde kuvve-i hâfiza, kuvve-i hayaliye, kuvve-i müfekkire gibi müteaddid, acib makineleri yaratmak ve kuvve-i hâfizayı bir büyük kütüphane hükmüne getirmekle İlml-i Ezelînnin Cilvesiyle güneş gibi kendini gösteriyor. (*)

Şimdi sâbikan zikredilen ve İlml-i Muhitin küllî hüccetlerine işaret eden ve bir geniş hüccet olarak hadsiz Bürhanları ihtiva eden ve onbeş delil ile İlml-i Muhiyi gösteren Arabî parçasının gayet kısa bir mealine ve bir nevi tercümesine işaret ederiz.

Onbeş Delilden Birincisi: *فَالِإِنْتِظَامَاتُ الْمَوْزُونَةُ* dir. Yani: Bütün

mahlukatta müşahede edilen ölçülü düzgünlük, mizanlı İntizam; ihatalı bir İlme şahadet eder. Evet muntazam bir saray gibi Kâinattan ve manzume-i şemsiyeden ve kelimeler ve seslerin neşrine zerreleri medar-ı hayret bir İntizam gösteren hava sahifesinden ve üçyüzbin ayrı ayrı nevileri her baharda bir İntizam-ı Ekmel içinde yetiştiren zemin yüzünden tut, tâ herbir Zîhayatın vücutundaki a'za ve cihazat ve hüceyrat ve zerrelerle kadar derin, ihatalı, şaşırmasız bir İlmin eseri olan mizanî düzgünlük ve tam İntizam bulunması; gayet zahir ve kat'î bir surette ihatalı bir İlme delalet ve şahadet eder demektir.

İkinci Delil: *وَالْإِتَّرَانَاتُ الْمَنْظُومَةُ* dir. Yani: Bütün Kâinattaki

masnuutta -cüz'î, küllî- seyyarattan tâ kandaki küreyvat-ı hamra ve beyzaya kadar herseyde gayet düzgün bir ölçü, mütenasib bir Mizan bulunması; bedahetle muhit bir İlme delalet ve kat'î

(*): Pek şiddetli hastalığım müsaade etmiyor. Hüsrev'in tercüme Vazifesine yalnız bir me'haz ve yardımındır.

şehadet eder. Evet, görüyoruz ki: Meselâ bir sineğin, bir İnsanın a'zaları ve cihazatı, hattâ cesedinin hüceyratı ve kanındaki kırmızı ve beyaz kürecikleri o derece hassas bir Mizan ve ince bir ölçü ile yerleştirilmiş ve o derece birbirine münasib ve uygun ve cesedin sair a'zalarında öyle muntazam bir tenasüb var ki; nihayetsiz bir İlme mâlik olmayan, o vaziyeti onlara vermesi hiçbir cihette imkânı yok.

İşte aynen bütün Zîhayat ve enva'-ı mahlukat, zerrattan tâ manzume-i şemsiyedeki seyyarata kadar; öyle tam bir muvazene ve zerre kadar şaşırmasız bir düzgün ölçü hükmetmesi, ihatalı bir İlme kat'î delalet ve parlak şehadet eder. Demek İlmin her delili, Zât-ı Alîm'in Mevcudiyetine dahi delildir. Sıfat mevsufsuz olması muhal ve imkânsız olmasından bütün hüccetleri Alîm-i Ezelî'nin Vücub-u Vücaduna kuvvetli ve gayet kat'î bir Hüccet-i Kübrâdır.

Üçüncü Delil: وَالْحِكْمَةُ الْقَصْدِيَّةُ الْعَامَّةُ dir. Yani: Bütün Kâinattaki

Hallakiyet ve Faaliyyette ve Tebeddülât ve İhya ve Tavzifat ve Terhisatta bütün masnuatın herbiri ve herbir taifenin tesadüf imkânı olmayan öyle kasdî ve bilerek takılan Hikmetleri ve faideleri ve Vazifeleri var ve görüyoruz ki; ihatalı bir İlmi bulunmayan, hiçbir cihette, hiçbirbirisine İcad noktasında sahib çıkamaz. Meselâ: Hadsız Zîhayattan bir İnsanın yüz cihazatından birtek cihazı olan lisanı; bir et parçası iken, iki büyük Vazifesiyle üzericalı Hikmetlere, neticelere, meyvelere, faidelere âlet oluyor... Taamların zevkindeki vazifesi, ayrı ayrı bütün tatları bilerek cesede, mideye haber vermek ve Rahmet-i İlahiyyenin matbahlarına dikkatli bir müfettiş olmak ve kelimeler vazifesinde Kalbe ve Ruha ve Dimağa tam bir tercüman ve santral olmak; elbette gayet parlak ve kat'î bir surette ihatalı İlme delalet ve şehadet eder. Birtek dil, Hikmetleri ve meyveleriyle böyle delalet etse; hadsiz lisانلار ve hadsiz Zîhayatlar, nihayetsiz masnuat, güneş zuhurunda ve gündüz kat'iyetinde nihayetsiz bir İlme delalet ve şehadet ve Allâm-ül Guyûb'un Daire-i İlminden ve Hikmetinden ve Meşietinden hariç hiçbir şey yoktur diye ilân ederler.

Dördüncü Delil: وَالْعِنَایَاتُ الْمَخْصُوصَةُ الشَّامِلَةُ dir. Yani: Bütün

Zîhayat, Zîsuur Âleminde, her nev'e ve her ferde, hususî ve ona münasib ve umuma şamil İnayetler, Şefkatler, Himayetler; bedahet derecesinde ihatalı bir İlme delalet ve o İnayetlere mazhar olanları ve ihtiyaçlarını bilen bir Alîm-i İnayetkârin Vücub-u Vücduna hadsiz şehadetler eder, demektir.

İHTAR: Risale-i Nur'un Hülâsat-ül Hülâsasının zübdesi olan Arabî Fıkradaki Kelimelerin izahî ise; Kur'andan tereşuh eden Risale-i Nur'un Âyat-ı Kur'aniyenin Lemaatından aldığı Hakikatlara, hususan "İlim" ve "İrade"ye ve "Kudret"e dair delil-lere ve hüccetlere işaret etti ki; bu Arabî Kelimelerin işaret ettikleri o ilmî deliller, ehemmiyetle tefsir ediliyor. Demek herbiri, çok Âyatın birer İşaret ve birer Nüktesini beyan etmektedir. Yoksa o Arabî Kelimelerin tefsiri ve beyanı ve tercümesi değildir.

Sadece dönüyoruz. Evet gözüümüzle görüyoruz ki; bizleri ve bütün Zîruhları bilir ve bilerek Şefkatle himaye eder ve ihtiyacını ve her derdini bilir ve bilerek İnayetiyle imdadına yetişir bir Alîm-i Rahîm var. Hadsız misallerinden birisi: İnsanın Rızık ve ilaç ve muhtaç olduğu madenler cihetinde gelen hususî ve umumî İnayetler, pek zahir bir surette bir İlîm-i Muhiti gösterir ve bir Rahman-ı Rahîm'e Rızık, ilaç, madenlerin adedince şahadetler ederler. Evet İnsanın hususan âcizlerin ve yavruların laşeleri ve bilhassa mide matbahından cesedin Rızık isteyen a'zalarına, hattâ hüceyrelere herbirine münasib Rızıklını yetiştirmeleri ve dağlar bir eczahane ve İnsana lâzım bütün madenlerin bir anbarı olmaları gibi hakîmane işler, gayet ihatalı bir İlîm ile olabilir. Serseri tesadüf, kör kuvvet, sağır tabiat, camid, şuursuz esbab, basit, istilâcî unsurlar; hiçbir cihette bu alîmane, basîrane, hakîmane, merhametkârane, inayetperverane olan laşe ve İdare ve Himayet ve Tedbire karışamazlar. Yalnız o zahirî esbab; Alîm-i Mutlak'ın Emriyle, İzniyle, İlîm ve Hikmeti Dairesinde bir Perde-i İzzet-i Kudret-i İlahiye olarak istimal ve istihdam edilmeleri var.

Beşinci ve Altıncı Delil: *وَالْأَقْضِيَةُ الْمُنْتَظَمَةُ وَالْأَقْدَارُ الْمُثِيرَةُ* dir.

Yani: Herşeyin, hususan nebatat ve eşcar ve hayvanat ve İnsanların şekilleri ve mikdarları, İlм-i Ezelînin iki nev'i olan Kaza ve Kaderin düsturlarıyla san'atkârane biçilmiş ve herbirinin kametine göre tam münasib dikilmiş, mükemmel giydirilmiş, gayet muntazam birer hikmetli şekil verilmiş. Onlar, herbiri ve beraber, bir nihayetsiz İlme delalet ve bir Sâni'-i Alîm'e adedlerince şehadet ederler demektir.

Evet meselâ nümune olarak hadsiz misallerinden yalnız tek bir ağaç ve bir ferd-i İnsana bakıyoruz, görüyoruz ki: Bu meyveli ağaç, o çok cihazatlı İnsan; hiçbir ressam tam taklidini yapamayacak derecede zahiri ve bâtinî, dış ve içi öyle bir gaybî pergârla ve ince bir İlmin kalemiyle hududları çizilmiş ve tam intizamla her a'zasına münasib suret verilmiş ki, meyve ve neticelerine ve vazife-i fitratlarına yetişsin. Bu ise nihayetsiz bir İlim ile olabilmesi cihetile herşeyin herşeyle münasebetini bilip ve nazara alan ve bu ağaç ve bu İnsanın bütün emsallerini ve nevilerini İlм-i Ezelîsının Kaza ve Kader pergâr ve kalemiyle dış ve iç mikdarlarını ve suretlerini hakîmane yapılmasını bilerek işleyen bir Sâni'-i Musavvir, bir Alîm-i Mukaddir'in hadsiz İlmine ve Vücub-u Vücuduna nebatat ve hayvanat adedince şehadet ederler demektir.

Yedinci, Sekizinci Delil: *وَالْأَجَانُ الْمُعَيْنَةُ وَالْأَرْزَاقُ الْمُقَنَّةُ* dir.

Yani: Ehemmiyetli bir Hikmet için, zahir nazarda mübhem ve gayr-ı muayyen tevehhüm edilen Eceller ve Rızıklar, ibham perdesi altında Kaza ve Kader-i Ezelînin Defterinde Mukadderat-ı Hayatiye sahifesinde her Zîhayatın Eceli mukadder ve muayyendir; tekaddüm, teahhur etmez. Ve her Zîruhun Rızkı tayin ve tahsis edilip Kaza ve Kader levhasında yazıldığına hadsiz deliller var. Meselâ: Koca bir ağaçın ölmesi, onun bir nevi Ruhu olan çekirdeğini onun yerinde vazife görmek için bırakması, bir Alîm-i Hafız'ın hikmetli Kanunuyla olması ve bir yavrunun Rızkı olan süt memelerden gelmesi ve kan ve fişki içinden çıkış hiç bulaşmadan safi, temiz olarak ağızına akması, tesadüf ihtimalini kat'î bir surette red ve bir Rezzak-ı Alîm-i Rahîm'in şefkatli düsturuyla olduğunu gayet kat'î gösteriyor. Bu iki cüz'î misale bütün Zîhayat, Zîruh kıyas edilsin.

Demek Hakikatta hem Ecel muayyen ve mukadderdir, hem Rızık herkese göre bir taayyün içinde Mukadderat Defterinde kaydedilmiştir.

Fakat gayet mühim bir Hikmet için hem Ecel, hem Rızık Perde-i Gaybda ve mübhem ve gayr-ı muayyen ve zahiren tesadüfe bağlı gibi görünüyor. Eğer Ecel güneşin gurubu gibi muayyen olsa idi; yarı ömür gaflet-i mutlakada ve Âhirete çalışmamakla zayı' olup, yarı ömrden sonra hergün ölüm darağacı tarafına bir ayak atmak gibi dehşetli bir korku alıp eceldeki musibet yüz derece ziyadeleşmesi Sırıyla, başa gelen musibetler ve hattâ dünyanın Eceli olan Kiyamet Perde-i Gaybda merhameten bırakılmış. Rızk ise; Hayattan sonra Nimetlerin en büyük bir hazinesi ve Şükür ve Hamdin en zengin bir menbaî ve Ubudiyet ve Dua ve Ricaların en cem'iyetli bir madeni olmasından, suret-i zahirede mübhem ve tesadüfe bağlı gibi gösterilmiş. Tâ her vakit Rezzak-ı Kerim'in Dergâhına iltica ve rica ve yalvarmak ve Hamd ve Şükür Şefaatiyle Rızk istemek kapısı kapanmasın. Yoksa muayyen olsa idi, mahiyeti bütün bütün değişecekti. Şâkirane, minnetdarane ricalar, Dualar, belki mütezellilane Ubudiyet kapıları kapanırdı.

Dokuzuncu, Onuncu Delil:

وَالِّتَّقَاتُ الْمُفَنَّةُ وَالِّهِمَّ امَّا مَا Yani: Her masnuda,

hususan bahar mevsiminde zemin yüzünde sermedî bir Hüsn ve Cemalin Cilvelerini gösteren bütün güzel mahluklar, ezcümle çiçekler, meyveler ve kuşçuklar ve sinekler ve bilhassa yıldızlı ve yıldızlı kuşçukların Hilkatlerinde ve suretlerinde ve cihazatlarında öyle mu'cizane bir maharet ve dikkat ve hârika bir san'at, bir ittikan, bir mükemmeliyet ve san'at-kârlarının mu'cizâlı hünerlerini gösteren ayrı ayrı, çeşit çeşit tarzlarda şekiller, makinecikler, gayet ihatâlı bir İlme ve -tabirde hata olmasın- gayet mehareti ve fünunlu bir meleke-i ilmiyeye kat'î delalet ve serseri tesadüfun ve şuursuz ve müşevveş esbabın müdahale etmesinin imkânsız olduğuna

şehadet ettikleri gibi; **وَالِّهِمَّ امَّا مَا** ifadesiyle o güzel mas-

nu'larda o derece bir şirin süslemek ve tatlı bir zînet ve cazibedar bir Cemal-i San'at var ki, nihayetsiz bir İlîm ile iş görür ve herşeyin en güzel tarzını bilir ve san'atkârlığın Cemal-i Kemalini ve Kemal-i Cemalini Zîsuurlara göstermek ister ki; en cüz'î bir çiçeği ve küçük bir sineği ihtimamkârane, mahirane, san'atper-verane ehemmiyetle Tasvir ve İcad eder. Bu ihtimamkârane Tezîn ve Tahsin, bedahetle hadsiz

ve herseye muhit bir İlme delalet ve o güzellerin adedince bir Sâni'-i Alîm-i Zülçemal'in Vücub-u Vücduna şehadetler ederler demektir.

Beş külli delil ve hüccetleri ihtiva eden Onbirinci Delil:

وَغَایَةُ كَمَالِ الْإِنْتِظامِ الْإِرْتَزَانِ الْإِمْتِيَارِ الْمُطْلَقَاتِ فِي السُّهُوَةِ الْمُطْلَقَةِ
 وَخَلْقُ الْأَشْيَاءِ فِي الْكُثُرَةِ الْمُطْلَقَةِ مَعَ الْإِتْقَانِ الْمُطْلَقِ وَفِي السُّرْعَةِ الْمُطْلَقَةِ
 مَعَ الْإِرْتَزَانِ الْمُطْلَقِ وَفِي الْوُسْعَةِ الْمُطْلَقَةِ مَعَ كَمَالِ حُسْنِ الصَّنْعَةِ وَفِي الْبُعْدَةِ
 الْمُطْلَقَةِ مَعَ الْإِتْفَاقِ الْمُطْلَقِ وَفِي الْخِلْطَةِ الْمُطْلَقَةِ مَعَ الْإِمْتِيَارِ الْمُطْلَقِ

Bu delil, sâbikan zikredilen Arabî Fıkranın âhirinde yazılan delilin başka ve daha güzel bir tarzıdır. Şiddetli hastalık sebebiyle, gayet kısa bir işaretle bundaki **beş-altı** geniş delilleri beyandır.

E v v e l â : Bütün zeminde görüyoruz; tam bilmekten ve meharetten gelen gayet suhulet ve kolaylıkla acib Zîhayat makineler, def'aten ve bir kısmı bir dakikada düzgün, ölçülü, emsalinden farikalı yapılmaları, nihayetsiz bir İlme delalet ve san'attaki Meharet-i İlmiyeden gelen suhulet ve kolaylık derecesinde o İlmin kemaline şahadet eder.

S â n i y e n : Gayet kesret ve çokluk içinde şaşırmadan gayet derecede san'atlı, mükemmel İcadlar, nihayetsiz bir Kudret içinde hadsiz bir İlme delalet ve Alîm ve Kadîr-i Mutlak'a hadsiz şahadet eder.

S â l i s e n : Sür'at-i mutlaka ve gayet çabuk yapılmakla beraber, gayet derecede mizanlı, ölçülü İcadları; hadsiz bir İlme delalet ve adedlerince bir Alîm-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak'a şahadet ederler.

R â b i a n : Gayet geniş bütün zemin yüzünde hadsiz Zîhayatların vüs'at-i mutlaka ile beraber gayet san'atkârane, süslü, Kemal-i Hüsn-ü San'at ile yapılmalari hiç şaşırmayan, herşeyi beraber gören, bir şeyi bir seye mani' olmayan bir ihatalı İlme delalet ve bir Alîm-i Küll-i Şey ve Kadîr-i Mutlak'ın masnu'lari olduklarına herbiri ve beraber şahadet ederler.

Hâmisen: Bu'd-u mutlak ve birbirinden gayet uzak bir nevin efradi; biri şarkta, biri garbda, biri şimalde, biri cenubda, aynı zamanda, aynı tarzda birbirinin misli ve birbirinden teşahhusça imtiyazlı bir surette Vücuda gelmeleri ancak bir Alîm-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak'ın Kâinatı idare eden hadsiz Kudreti ve bütün mevcudatı ahvaliyle ihata eden nihayetsiz İlmiyle olabilmesi cihetiyle, muhit bir İlme delalet ve bir Allâm-ül Guyûb'a hadsiz şehadet ederler.

Sâdisen: İhtilat-ı mutlakla beraber hiç şaşırmadan ve karıştırmadan herbirisi tam bir imtiyaz ve alâmet-i farika ile o karışık emsalinde ve karanlık yerlerde, meselâ toprak altındaki tohumlar gibi şaşırın vaziyetlerde o çok kalabalıklı Zîhayat makinelerin her birisinin hiçbir cihazatını noksan bırakmayarak mu'cizatlı bir surette yaratılmaları, güneş gibi İlîm-i Ezelîye delalet ve gündüz gibi Kadîr-i Mutlak ve Alîm-i Mutlak'ın Hallakiyetine, Rububiyetine şehadet ederler. Risale-i Nur'daki tafsîlâtâ havale edib bu pek uzun kissayı kısa kesiyoruz.

Şimdi Hülâsat-ül Hülâsadaki "İRADE" mes'elesine başlıyoruz:

أَلَّهُ أَكْبَرُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ قُدْرَةً وَعِلْمًا إِذْ هُوَ الْمُرِيدُ لِكُلِّ شَيْءٍ مَا شَاءَ اللَّهُ
 كَانَ وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ إِذْ تَنْظِيمُ اِيجَادِ الْمَصْنُوعَاتِ ذَاً وَصِفَةً وَمَاهِيَّةً
 وَهُوَيَّةً مِنْ بَيْنِ الْإِمْكَانَاتِ الْغَيْرِ الْمَحْدُودَةِ وَالطُّرُقِ الْعَقِيمَةِ وَالْاِحْتِمَالَاتِ
 الْمُشَوَّشَةِ وَسُيُولِ الْعَنَاصِرِ الْمُتَشَاكِسَةِ وَالْاَمْثَالِ الْمُتَشَابِهَةِ بِهَذَا النِّظامِ
 الْاَدِقِ الْاَرَقِ وَتَوْزِينُهَا بِهَذَا الْمِيزَانِ الْحَسَاسِ الْجَسَاسِ وَتَمْيِيزُهَا بِهَذِهِ
 التَّعَيْنَاتِ الْمُرَبَّيَّةِ الْمُنْتَظَمَةِ وَخَلْقُ الْمُخْتَلَفَاتِ الْمُنْتَظَمَاتِ الْحَيَوَيَّةِ
 مِنَ الْبَسِطِ الْجَامِدِ الْمَيِّتِ كَالْإِنْسَانِ بِجَهَازِهِ مِنَ النُّطْفَةِ وَالطَّيْرِ
 بِجَوَارِحِهِ مِنَ الْبَيْضَةِ

وَالشَّجَرَةِ بِأَعْصَانِهَا مِنَ النَّوَافِرِ وَالْحَبَّةِ تَدْلُلُ عَلَى أَنَّ كُلَّ شَيْءٍ يَارَادَتِهِ
 تَعَالَى وَاخْتِيَارِهِ وَقَضَدِهِ وَمَشِيتِهِ سُبْحَانَهُ كَمَا أَنَّ تَوَافَقَ الْأَشْيَاءِ فِي
 أَسَاسَاتِ الْأَعْضَاءِ النَّوْعِيَّةِ وَالْجِنْسِيَّةِ يَدْلُلُ عَلَى أَنَّ صَانِعَ تِلْكَ
 الْأَفْرَادِ وَاحِدٌ أَحَدٌ كَذَلِكَ أَنَّ تَمَايِزَهَا بِالْتَّشَخُصَاتِ الْمُتَمَايِزَاتِ
 وَالتَّعِيُّنَاتِ الْمُنْتَظَمَةِ يَدْلُلُ عَلَى أَنَّ ذَلِكَ الصَّانِعُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ فَاعِلٌ
 مُخْتَارٌ يَفْعُلُ مَا يَشَاءُ وَيَحْكُمُ مَا يُرِيدُ

Bu Fıkra, İrade-i İlahiyenin delillerinden pekçok külli hüccetleri ihtiva eden birtek külli ve uzun delildir. Mealinin kısa bir tercümesi içinde İrade ve İhtiyar ve Meşiet-i İlahiyeyi gayet kat'î isbat eden bir delili beyan ederiz. Hem İlm-i İlahînin bütün mezkûr delilleri, aynen İradenin dahi delilidir. Çünkü her masnu'da İlîm ve İradenin beraber Cîlveleri, eserleri görünüyor.

Bu Arabî Fikranın kısaca meali:

Yani, herşey Onun İrade ve Meşietiyle olur. İstediği olur, istemediği olmaz. Her ne isterse yapar. İstemezse, hiçbir şey olmaz. Bir hüccet şudur: Görüyoruz ki, bu masnuatın herbiri muayyen zâti, mahsus sıfatı, ayrı hususî mahiyeti, mümtaz farikalı sureti, hadnız imkânat ve başka tarzlarda olabilir, teşvişçi ihtimalat içinde, neticesiz çok yollarda ve sel gibi akan ve karıştıran ve birbirine zid unsurların müdahaleleri içinde ve sehiv ve iltibasa sebebiyet veren ve birbirine benzeyen emsalleri içinde bu karmakarışık hallere karşı, o herbir masnuu ince, tam, düzgün bir Nizam altına almak ve hassas, cessas, mükemmel bir ölçü ve Mizanla her uzvunu ve cihazını tartmak, takmak ve yüzüne süslü, düzgün bir sîma, bir teşahhus vermek ve birbirine muhalif a'zalarını basit, camid, ölü bir maddeden Zîhayat olarak gayet san'atlî yaratmak.. meselâ İnsانı ayrı ayrı yüz cihazatı ile bir katre sudan İcad etmek ve kuşu pekçok âlât

ve muhtelif cihazlarıyla bir basit yumurtadan İnşa edib mu'cizatlı suret giydirmek ve ağaç dal, budak ve mütenevvi a'za ve eczasiyla basit, camid "karbon, azot, müvellidülmâ, müvellidülhumuza"dan terekkür eden bir küçük çekirdektен çıkarmak, montazam, meyveli bir şekil giydirmek, elbette ve elbette bedahetle, şübheler kat'iyetle Vücub ve zaruret ve lüzum derecesinde isbat eder ki; o herbir masnua bütün zerrat ve eczasiyla ve suret ve mahiyetiyle bir Kadır-i Mutlak'in İrade ve Meşietiyle ve İhtiyar ve Kasıyla o mahsus, mükemmel vaziyet veriliyor. Ve herşeye şamil bir İradenin Taht-ı Hükmündedir. Ve bu tek masnuun bu şübheler tarzda İrade-i İlahiyeye delaleti gösteriyor ki, bütün masnuat hadsiz, nihayetsiz ve güneş ve gündüz gibi zahir bir kat'iyette, her şeye şamil İrade-i İlahiyeye, adedlerince şehadetler ve bir Kadır-i Mürîd'in Vücub-u Vücduna hadsiz hüccetlerdir.

Hem İlm-i İlahînin sâbikan mezkûr bütün delilleri, aynen İradenin dahi delilleridir. Çünkü, ikisi Kudretle beraber iş görüyorlar. Biri birisiz olmaz. Herbir nev'in ve cinsin efradı, a'za-i nev'iye ve cinsiyede Tevafukları nasıl delalet eder ki Sâni'leri Birdir, Vâhiddir, Ehaddir.. öyle de: Yüzlerinin sîmaları hikmetli bir tarzda birbirinden farikalı ve ayrı olması kat'î delalet eder ki: O Sâni'-i Vâhid-i Ehad, bir Fâil-i Muhtardır. İrade ve İhtiyar ve Meşiet ve Kasd ile herşeyi yaratır.

İşte İradeye dair tek ve külli bir delili beyan eden mezkûr Arabî Fıkranın kısaca mealinin tercümesi bitti. İradeye dair pekçok mühim Nükteleri, İlim mes'lesi gibi yazmak niyet etmiştim. Fakat semli hastalık dimağuma tam yorgunluk verdiği için başka vakte te'hir edildi.

Kudrete dair Arabî Fıkrası:

اللَّهُ أَكْبَرُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ قُدْرَةً وَ عِلْمًا إِذْ هُوَ الْقَدِيرُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ بِقُدْرَةٍ
 مُطْلَقَةٍ مُحِيطَةٍ ضَرُورِيَّةٍ نَاشِئَةٍ لَازِمَةٍ دَاتِيَّةٍ لِلذَّاتِ الْأَقْدَسِيَّةِ فَمُحَالٌ
 تَدَأْخُلُ صِدِّيقَاهَا فَلَا مَرَاتِبَ فِيهَا فَتَتَسَاوِي بِالنِّسْبَةِ إِلَيْهَا الذَّرَّاتُ وَ
 النُّجُومُ وَ الْجُزْءُ وَ الْكُلُّ وَ الْجُزْئِيُّ وَ الْكُلُّيُّ

وَ النَّوَاءُ وَ الشَّجَرُ وَ الْعَالَمُ وَ الْإِنْسَانُ يُسِّرُ مُشَاهَدَةً غَايَةً كَمَالِ الْإِنْتِظَامِ
 الْإِرْزَانِ الْإِمْتِيَارِ الْإِتِقَانِ الْمُطْلَقَاتِ مَعَ السُّهُولَةِ فِي الْكَثْرَةِ وَ السُّرْعَةِ وَ
 الْخُلْطَةِ الْمُطْلَقَةِ وَ يُسِّرُ النُّورَانِيَّةِ وَ الشَّفَافِيَّةِ وَ الْمُقَابَلَةِ وَ الْمُوازَنَةِ وَ
 الْإِنْتِظَامِ وَ الْإِمْتِشَالِ وَ يُسِّرِ إِمْدَادِ الْوَاحِدِيَّةِ وَ يُسِّرِ الْوَحْدَةِ وَ تَجَلِّي
 الْأَحَدِيَّةِ وَ يُسِّرِ الْوُجُوبِ وَ التَّجَرُّدِ وَ مُبَايَنَةِ الْمَاهِيَّةِ وَ يُسِّرِ عَدَمِ التَّقْيِيدِ وَ
 عَدَمِ التَّحْيِيزِ وَ عَدَمِ التَّجَزِيِّ وَ يُسِّرِ انْقِلَابِ الْعَوَائِقِ وَ الْمَوَانِعِ إِلَى حُكْمِ
 الْوَسَائِلِ الْمُسْهَلَاتِ وَ يُسِّرِ أَنَّ الدَّرَّةَ وَ الْجُزْءَ وَ الْجُزْئِيَّ وَ النَّوَاءُ وَ الْإِنْسَانَ
 لَيْسَتْ بِاَقْلَى صَنْعَةً وَ جَزَالَةً مِنَ النَّجْمِ وَ الْكُلِّ وَ الْكُلُّيِّ وَ الشَّجَرِ وَ الْعَالَمِ
 فَخَالِقُهَا هُوَ خَالِقُ هُذِهِ بِالْحَدُسِ الشُّهُودِيِّ وَ يُسِّرِ أَنَّ الْمُحَاطَ وَ الْجُزْئَيَّاتِ
 كَالْأَمْثِلَةِ الْمَكْتُوبَةِ الْمُصَفَّرَةِ أَوْ كَالنُّقطِ الْمَحْلُوبَةِ الْمُعَصَرَةِ فَلَا بُدَّ أَنَّ
 يَكُونَ الْمُجِيطُ وَ الْكُلِّيَّاتُ فِي قَبْضَةِ خَالِقِ الْمُحَاطِ وَ الْجُزْئَيَّاتِ لِيُدْرِجَ
 مِثَالَهَا فِيهَا بِمَوَازِينِ عِلْمِهِ أَوْ يُعَصِّرَهَا مِنْهَا بِدَسَاطِيرِ حِكْمَتِهِ وَ يُسِّرِ كَمَا أَنَّ
 قُرْآنَ الْعِزَّةِ الْمَكْتُوبَ عَلَى الدَّرَّةِ الْمُسَمَّاءِ بِالْجَوَهِرِ الْفَرْدِ بِذَرَّاتِ الْأَثِيرِ
 لَيْسَ بِاَقْلَى جَزَالَةً وَ خَارِقِيَّةَ صَنْعَةٍ مِنْ قُرْآنِ الْعَظَمَةِ الْمَكْتُوبِ عَلَى

صَحِيفَةُ السَّمَاءِ بِمِدَادِ النُّجُومِ وَالشُّمُوسِ كَذَلِكَ أَنَّ وَرَدَ الزَّهْرَةَ لَيْسَتْ بِاَقَلَّ
 جَرَالَةً وَ صَنْعَةً مِنْ دُرْرِي نَجْمِ الزَّهْرَةِ وَ لَا النَّمْلَةُ مِنَ الْفِيلَةِ وَ لَا الْمُكْرُوبُ
 مِنَ الْكَرْكَدَانِ وَ لَا النَّحْلَةُ مِنَ النَّخْلَةِ بِالنِّسْبَةِ إِلَى قُدْرَةِ خَالِقِ الْكَائِنَاتِ
 فَكَمَا أَنَّ غَايَةَ كَمالِ السُّرْعَةِ وَالسُّهُولَةِ فِي إِيجَادِ الْأَشْيَاءِ أَوْقَعَتْ أَهْلَ
 الصَّلَالَةِ فِي التِّبَاسِ التَّشْكِيلِ بِالتَّشَكُّلِ الْمُسْتَلِزمِ لِمُحَالَاتٍ غَيْرِ مَحْدُودَةٍ
 تَمْجِهُ أَلَا وَهَامُ كَذَلِكَ أَثْبَتَتْ لِأَهْلِ الْهِدَايَةِ تَساُوِي النُّجُومَ مَعَ الدَّرَّاتِ
 بِالنِّسْبَةِ إِلَى قُدْرَةِ خَالِقِ الْكَائِنَاتِ جَلَّ جَلَالُهُ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ اللَّهُ أَكْبَرُ

Bu pek azîm Mes'ele-i Kudrete dair Arabî Fikranın kısaca meaninin bir nevi tercümesinden evvel, Kalbe ihtar edilen bir Hakikatî beyan ederiz. Şöyle ki:

Kudretin Vücudu, Kâinatın Vücudundan daha ziyade kat'ıdır. Belki bütün mahlukat, herbiri hem beraber o Kudretin Mücessem Kelimatıdır.. Onun Aynelyakîn Vücudunu gösterirler. Onun mevsufu olan Kadîr-i Mutlak'a adedlerince şehadetler ederler. Daha hüccetlerle o Kudretin isbatına ihtiyaç yoktur. Belki İmanda en ehemmiyetli bir Esas, Haşır ve Neşrin en kuvvetli bir temel taşı ve çok Mesail-i İmaniye ve Hakaik - i Kur'aniyeye en lüzumlu bir medar olan ve

مَا خَلَقْتُمْ وَلَا بَعْثَكُمْ إِلَّا كَنْفُسٍ وَاحِدَةٍ Âyetinin dava ettiği ve bütün

Akıllar ona yol bulamadıklarından, hayrette, acizde, bir kısmı inkârdâ kaldıkları Kudrete aid bir dehşetli Hakikatın isbatı lâzımdır.

İşte o Esas, o Temel, o Medar, o Dava, o Hakikat ise mezkûr Âyetin mealidir. Yani: "Ey cin ve ins! Bütün sizlerin yaratılmanız,

İcadınız ve Haşirde İhyanız, diriltmeniz; birtek nefsin İcadı gibi Kudretime kolaydır." Bir baharı, tek bir çiçek misillü sühuletle İcad eder. Cüz'î, külli, küçük, büyük, az, çok; o Kudrete nisbeten farkları yoktur. Seyyareleri, zerreler gibi kolay döndürür.

İşte mezkûr arabî Fıkra, yalnız bu dehşetli mes'eleye "**Dokuz Basamak**" ile pek katî ve kuvvetli bir hücceti beyan eder. Gayet kısa bir meali sudur: Basamağın esasına işaret eden:

إِذْ هُوَ الْقَدِيرُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ بِقُدرَةٍ مُطْلَقَةٍ مُحِيطَةٍ ضَرُورِيَّةٌ نَاشِئَةٌ لَاِزْمَةٌ
 ذَاتِيَّةٌ لِلذَّاتِ الْأَقْدَسِيَّةِ فَمُحَالٌ تَدَخُلُ ضِدِّهَا فَلَا مَرَاتِبَ فِيهَا فَتَتَسَاوِي
 بِالنِّسْبَةِ إِلَيْهَا الدَّرَّاتُ وَ النُّجُومُ وَ الْجُزْءُ وَ الْكُلُّ وَ الْجُزْئِيُّ وَ الْكُلُّيُّ وَ
 النَّوَافِعُ وَ الشَّجَرُ وَ الْعَالَمُ وَ الْإِنْسَانُ

Yani: Herseye Kadir öyle bir Kudreti var ki; bütün eşyayı ihata etmiş ve Zât-1 Vâcib-ül Vücid'a lüzum-u zâtî ile ve fenn-i mantık tabirince zaruriyet-i nâsie ile lâzımdır, vâcibdir, infikâki muhaldir, imkânı yoktur. Madem böyle bir lüzumla böyle bir Kudret Zât-1 Akdes'tedir, elbette Onun ziddi olan acz hiçbir cihetle içine giremez. Zât-1 Kâdîr'e âriz olamaz. Madem birşeyde mertebelerin bulunması, onun ziddi içine girmesi iledir. Meselâ; hararetin derece ve mertebeleri soğuğun girmesi ve güzellikin ise çirkinliğin müdaħalesi ile olması ve bu zâtî Kudrete zid olan acz, Ona yanaşması hiçbir cihetle imkânı yok. Elbette o Kudret-i Mutlakada mertebeler bulunmaz. Madem mertebeler Onda bulunmaz; elbette o Kudrete nisbeten yıldızlar, zerreler müsavi ve cüz' ve küll ve bir ferd ve bütün nevi o Kudrete karşı farkları yoktur. Ve bir çekirdek ve koca ağacı ve Kâinat ve İnsan ve bir nefsi diriltmesi ve Haşirde bütün Zîruhların İhyası, o Kudrete nisbeten müsavidirler ve kolaydır. Büyük-küçük, az-çok; farkı yoktur. Bu Hakikata katî şahid, Hilkat-1 Eşyada gördüğümüz Kemal-i San'at, Nizam, Mizan, Temyiz, kesret, Sür'at-i Mutlakada Sühulet-i Mutlaka ve tam kolaylıktır.

Birinci Basamak olan:

بِسْرِ مُشَاهَدَةٍ غَایِةٍ كَمَالِ الْإِنْتِظَامِ الْإِتَّرَانِ الْإِمْتِيَارِ الْإِتْقَانِ الْمُطْلَقَاتِ مَعَ السُّهُولَةِ الْمُطْلَقَةِ فِي الْكَثْرَةِ وَالسُّرْعَةِ وَالخِلْطَةِ

meali, bu mezkûr Hakikatîr.

İkinci Basamak:

وَبِسْرِ النُّورَانِيَّةِ وَالشَّفَافِيَّةِ وَالْمُقَابَلَةِ وَالْمُوازَنَةِ وَالْإِنْتِظَامِ وَالْإِمْتِشَالِ

dir.

Bunun izah ve tafsîlâtını, **Onuncu Söz**'ün âhirine ve **Yirmidokuzuncu Söz**'e ve **Yirminci Mektub**'a havale edib kısaca bir işaret ederiz. Evet nasîlki Nuraniyet cihetîyle güneşin ziyası ve aksi, Kudret-i Rabbaniye ile deniz yüzüne ve bütün kabarcıklarına girmesi, birtek cam parçasına girmesi gibi kolaydır, ikisi müsavidir. Öyle de Zât-ı Nur-ul Envâr'in nuranî Kudreti dahi gökleri, yıldızları yaratması, döndürmesi; sineklerin, zerrelerin İcadı ve döndürmesi gibi Ona kolaydır, ağır gelmez.

Hem nasîlki Şeffafiyet hassasıyla birtek âyinecikte ve bir göz bebeğinde güneşin misalî sureti Kudret-i İlahiye ile bulunur, aynı kolaylıkla bütün parlak şeylere ve katreklere ve şeffaf zerreciklere ve deniz yüzlerine o aksi ve ışığı Emr-i İlâhî ile verilir.. Aynen öyle de; masnuatın Melekûtiyet ve Mahiyet yüzleri şeffaf ve parlak olmasından, Kudret-i Mutlakanın cilvesi, tesiri birtek nefsin İcadında bulunması kolaylığı derecesinde bütün hayvanatı yaratır. Az-çok, büyük-küçük, fark yok.

Hem nasîlki dağları tartacak derecede gayet büyük ve tam hassas bir teraziye iki müsavi ceviz konulsa, bir küçük çekirdek bir cevize ilâve edilse, terazinin bir gözü dağ başına, bir gözü de derin dereye indirmesi kolaylığı derecesinde, o iki ceviz yerine iki müsavi dağ mızanın iki gözüne konulsa birisine bir ceviz ilâvesiyle bir dağı göklere kaldırır, bir dağı derelere indirir. Aynen öyle de; İlм-i Kelâm'ın tabirince "**İmkân, müsavîüt tarafeyn**"dir. Yani, vâcib ve mümteni olmayan, belki mümkün ve muhtemel olan şeylerin Vücut ve ademleri, bir sebeb bulunmazsa müsavidir, farkları yoktur. Bu imkân

ve müsavatta az-çok, büyük-küçük birdirler. İşte mahlukat mümkünürler ve imkân dairesinde Vücut ve ademleri müsavi olmasından, Vâcib-ül Vücut'un hadsiz Kudret-i Ezeliyesi birtek mümkününe Vücut vermesi kolaylığında bütün mümkününin Vücutu, ademin muvazenesini bozar, herşeye lâyik bir Vücutu giydirir. Ve vazifesi bitmiş ise, zahirî Vücut libasını çıkarıyor, sureta ademe, belki Daire-i İlimdeki manevî Vücuta gönderir. Demek eşya, Kadîr-i Mutlak'a verilse; bahar bir çiçek kadar, bütün İnsanların Haşırde İhyalari bir nefis kadar kolay olur. Eğer esbaba isnad edilse, bir çiçek bir bahar kadar ve bir sinek bütün hayvanat kadar müşkilâtlı olur.

Hem nasılıki İntizam Sırriyla, bir koca sefine veya tayyareyi bir parmağı düğmesine dokunmak ile harekete getirmesi, bir saatin zenbereğine anahtarla parmak dokunmasıyla harekete girmesi derecesinde kolay ve rahattır. Aynen öyle de; İlm-i Ezelînin Düsturlarıyla ve Hikmet-i Sermediyenin Kanunlarıyla ve İrade-i Rabbaniyenin küllî cilveleri ve muayyen usûlliye herşeye küllî ve căz'î, büyük-küçük, az-çok bir manevî kalıp, bir hususî mikdar, bir hâlis hudud verildiğinden, tam İntizam-ı İlmi ve İrade Kanunu içindedirler. Elbette Kadîr-i Mutlak hadsiz Kudreyle Manzume-i Şemsiyeyi çevirmesi ve arz sefinesini medar-ı senevîsinde gezdirmesi, bir cesedde kanı ve kandaki küreyvat-ı hamra ve beyzayı ve o küreciklerdeki zerreleri nizamlı, hikmetli çevirmesi derecesinde sühuletli ve kolaydır ki; bir İnsanı Kâinat sisteminde hârika cihazlarıyla bir katre sudan birden zahmetsiz yaratır. Demek o ezelî ve hadsiz Kudrete isnad edilse; bu Kâinatın İcadı, bir İnsanın İcadı kadar sühulet peyda eder, kolay olur. Eğer Ona verilmeyse; birtek İnsanı, acib cihazları ve duygularıyla yaratmak, Kâinat kadar müşkilâtlı olur.

Hem nasılıki İtaat ve İmtisal ve Emir dinlemek Sırriyla; bir kumandan bir arş emriyle bir neferi hücuma sevkettiği gibi.. aynı emirle koca bir muti' orduyu dahi kolayca hücuma tahrik eder. Aynen öyle de: İrade-i İlahî Kanunlarına kemal-i itaate ve tekvinî Emr-i Rabbanînin işaretine emirber nefer ve emir kulu misillü fitrî meyil ve sevk içinde ve İlmi Ezeli ve Hikmetin tayin ettikleri hatt-ı hareket düsturları dairesinde ve ordu neferlerinden bin derece ziyade itaatlı ve emir dinler ve emir kulu hükümden olan masnuat, hususan Zîhayatlardan birtek ferdî, "Ademden haydi Vücuta çık, vazife başına gir!" diye Emr-i Rabbanî ile ve İlmin tayin ettiği tarzda

ve İradenin tahsis eylediği surette Kudret ona mahsus bir Vücud giydirip, elini tutup, meydana çıkarmak kolaylığında bahardaki Zîhayatın ordusunu aynı Kuvvet ve Kudretle İcad eder, vazifeler verir. Demek herşey o Kudrete isnad edilse; bütün zerrat ordusunun ve yıldızlar firkalarının İcadı, bir zerre bir tek yıldız kadar kolay ve sühuletli olur. Eğer esbaba isnad edilse bir Zîhayatın gözbebeğinde ve dimağındaki zerrenin acib vazifelerini yerine getirecek bir kabiliyetle yaratılması, hayvanat ordusu kadar müşkilâtlı ve zahmetli olur.

Üçüncü Basamak:

وَبِسْرِ إِمْدَادِ الْوَاحِدِيَّةِ وَيُسْرِ الْوَحْدَةِ وَتَجْلِي الْأَحَدِيَّةِ dir. Kısacık

İşaretlerle mealine bakacağınız. Yani, nasıl bir padişah ve kumandan-ı a'zam, Hâkimiyetinin Vâhidiyeti ve bütün raiyeti yalnız onun emirlerine göre hareketi cihetiley; o hâkim-i a'zam, koca memleketi ve büyük milleti idare etmesi, bir köy ehlini idare etmek kadar kolay olur. Çünkü hükümdede Vâhidiyet itibariyle; efrad-ı millet aynen asker neferati gibi teshilâta vesile olup, kolayca emirler, kanunlar tatbik edilir. Eğer muhtelif hâkimlere bırakılsa; çok keşmekeşe düşmesiyle beraber, birtek köyün belki bir hanenin o memleket kadar idaresi müşkil olur. Hem o itaathî millet, birtek kumandana bağlanması haysiyetiyle; herbir ferd-i nefer gibi, o kumandanın kuvvetine ve cihazat depolarına ve ordusuna dayandığı bir kuvvet ile bir şahî esir edebilir, bin derece şahsî kuvvetinden ziyade iş görebilir. Onun o padişaha intisabı hadsiz bir kuvveti ve iktidarı olup pek büyük işler yapar. Eğer o intisab kesilse; o büyük kuvvet gider, kendi bileğindeki cüz'î kuvvetiyle ve belindeki az cephe ve fişekleri mikdarınca iş görebilir. Yoksa intisab kuvvetine dayanan mezkûr askerin gördüğü bütün işler ondan istenilse, bileğinde bir ordu kuvveti ve belinde padişahın cephaneler anbarı bulunmak gerektir. Aynen öyle de: Sultan-ı Ezel ve Ebed, Sâni'-i Kadîr, Vâhidiyet-i Saltanat ve Hâkimiyet-i Mutlaka cihetiley, Kâinatı bir şehir kolaylığında ve bir baharı bir bahçe sühuletinde ve Haşirde bütün ölmüşleri İhya etmek, o bahçe ağaçlarının yaprak, çiçek, meyvelerini gelen baharda yaratmak kolaylığında yapar. Ve kolayca bir sineği, koca kartal kuşu sisteminde yaratır. **Ve sühuletle bir İnsani bir küçük Kâinat hükmüne getirir.** Eğer esbaba verilse; bir mikrop bin gergedan, bir

meyve bir büyük ağaç kadar müşkilâtlı olur. Ve belki Zîhayatın bedeninde acib vazifeleri gören herbir zerreye herşeyi görecek bir göz ve herşeyi bilecek bir İlim verilmek lâzımdır ki, o ince ve mükemmel vazife-i hayatıyeyi yapabilsin. Hem Vahdette yûsr ve sühulet ve kolaylık o dereceye gelir. Nasilki bir ordu teçhizati bir tek Elden, birtek fabrikadan gelmesiyle, birtek neferin teçhizatı askeriyesi gibi kolaylaşır, eğer ayrı ayrı eller karışsa ve muhtelif cihazat herbiri başka fabrikadan alınsa, o vakit birtek nefer teçhizatı, kemmiyet noktasında bin müşkilâtlı tedarik edilebilir, müteaddid âmir ve zabitler kariştiği cihetiyle bin nefer kadar suubet peyda eder. Hem bin neferin idaresi ve kumandanlığı birtek zabite verilse, bir cihette bir nefer kadar kolay olur, eğer on zabite veya neferlere bırakılsa, pek karışık ve müşkil düşer. Aynen öyle de; herşey Vâhid-i Ehad'e verilse, birtek şey gibi kolay olur. Eğer esbaba isnad edilse, birtek Zîhayat, zemin kadar müşkül, belki imkânsız olur. Demek Vahdette kolaylık, Vücub ve lüzum derecesine gelir. Ve kesretli eller karışmakta suubet, imkânsızlık derecesine düşer.

Risale-i Nur **Mektubat'**ında denildiği gibi, eğer gece-gündüzdeki tebeddülâti ve yıldızların harekâti ve senedeki gün, kış, bahar, yaz gibi mevsimlerin tahavvülâti birtek Müdebbeire ve Âmire bırakılsa; o Kumandan-ı A'zam, bir neferi olan küre-i arza emredeki ki: "**Kalk, dön, gez!**" O da, o İltifat ve Emrin neş'e ve sevincinden meczub Mevlevî gibi iki hareketiyle yevmî ve senevî tahavvülâta ve yıldızların zahirî ve hayalî hareketlerine gayet kolayca bir vesile olup Vahdetteki tam sühulet ve gayet kolaylığı gösterir. Eğer o tek Âmire değil, belki esbaba ve yıldızların keyiflerine bırakılsa ve arza "**Sen dur, gezme**" denilse; o halde, arzdan binler derece büyük, binler yıldızlar ve güneşler, her gece ve her sene milyonlar ve milyarlar senelik mesafeleri kesmek ve gezmekle mevsimler ve gece gündüz gibi o vaziyet-i arziye ve semaviye husul bulabilir. Ve imkânsızlık ve muhaliyet derecesinde müşkül ve suubetli düşer...

Üçüncü Basamaktaki **وَتَجَلِّي الْأَحَدِيَّةُ** Kelimesi, pek büyük ve çok

ince ve derin ve gayet geniş bir Hakikata işaret eder. Onun izah ve isbatını Risale-i Nur'a havale edib, gayet kısa bir temsil ile birtek Nüktesini beyan edeceğiz.

Evet nasılık güneş, ziyasıyla umum zemini ışıklandıırıp Vâhidiyete bir misal olduğu gibi, âyne gibi mukabilindeki her şeffaf şeyde timsali ve aksi ve yedi renkli ziyasıyla ve zâtının suretiyle bulunup Ehadiyete dahi bir misal teşkil eder. Eğer güneşin İlmi ve Kudreti ve İhtiyarı olsa idi ve cam parçalarının ve içinde güneşçikler görünen katrelerin ve kabarcıkların kabiliyetleri bulunsa idi; İrade-i İlahiyyenin Kanunuyla herbirisinde ve yanında timsaliyle ve sıfatlarıyla tam bir güneş bulunup, sair yerlerde bulunması Onun Tasarrufatına hiç noksan vermeyerek Kudret-i Rabbaniyenin Emriyle, Tesiriyle, Hükmüyle pek büyük zuhurata sebeb olarak, Ehadiyetteki fevkâlâde kolaylık ve sühûleti gösterir. Aynen öyle de; Sâni'-i Zülcelal, Vâhidiyet itibariyle bütün eşyayı ihata eden İlim ve İradesi ve Kudretiyle bakar ve Hazır ve Nâzır olduğu gibi, Ehadiyet cihetile ve Tecelliyle herşeyin, hususan Zîhayatın yanında İsimleri ve Sıfatlarıyla bulunur ki; kolayca, bir anda sineği kartal sisteminde, bir İnsanı küçük bir Kâinat sisteminde İcad eder. Ve Zîhayatı öyle mu'cizatlı bir şekilde yaratır ki; eğer bütün esbab toplansa, bir bülbülü, bir sineği yapamazlar. Ve bir bülbülü yaratan, bütün kuşları yaratan olabilir ve bir İnsanı Halk eden, ancak Kâinatı İcad eden Zât'tır.

Dördüncü ve Beşinci Basamak:

وَبِسِرِ الْوُجُوبِ وَالْتَّجَرُدِ وَمُبَايَنَةِ الْمَاهِيَّةِ وَبِسِرِ عَدَمِ التَّقْيِيدِ

وَعَدَمِ التَّحْيِيزِ وَعَدَمِ التَّجَزِّيِ

Bu iki basamağın Hakikatini umuma ifade etmek çok müşkül olmasından, yalnız kısacık bir-iki Nüktesi ve muhtasar meali beyan edilecek. Yani, Vücut mertebeleinin en kuvvetli ve sarsılmaz olan Vücut mertebesinde ve ezelî ve ebedî derecesinde bir Vücut Sahibi ve maddiyattan münezzeх ve mücerred ve bütün mahiyetlere mübâyin bir Mahiyet-i Mukaddeseyi taşıyan bir Kadîr-i Mutlak'in Kudrette nisbeten, yıldızlar zerreler gibi ve Haşır bir bahar misilli ve Haşırde bütün İnsanları diriltmesi bir nefsin İhyası derecesinde kolaydır. Çünkü Vücut tabakalarından kuvvetli bir nev'in bir tırnağı, hafif bir tabakanın bir dağını eline alır, çevirir. Meselâ; kuvvetli vücut-u haricîden bir âyne ve kuvve-i hâfiza, zaîf ve hafif olan vücut-u misalî ve manevîden yüz dağı ve bin Kitabı içine alırlar

ve çevirebilirler. İşte vücud-u misalî ne derece kuvvetçe vücud-u haricîden aşağı ise, mümkünâtın hâdis ve ârizî vücuğları dahi ezelî, Sermedî, Vâcib bir Vücuddan binler derece daha aşağı ve hafiftir ki, o Mukaddes Vücud, bir zerre Tecellisiyle, mümkünâtın bir Âlemini çevirir. Maatteessûf şimdilik semli hastalık gibi üç ehemmiyetli sebeb müsaade etmediğlerinden, bu pek uzun Hakikatı ve Nüktelerini Risale-i Nur'a ve başka zamana havale ederiz.

Altıncı Basamak:

وَيُسِّرِ اتْقِلَابَ الْعَوَائِقِ وَالْمَوَانِعِ إِلَى حُكْمِ الْوَسَائِلِ الْمُسَهِّلَاتِ

Yani: Nasılkı fennin tabirince ukde-i hayatıye namında bir Cilve-i İrade-i İlahiyyenin ve Emr-i Tekvinînin bir Kanunu ile ve o Emir ve İradenin teveccühleriyle koca bir ağacın şuursuz dal ve sert budakları, meyvelerine ve yaprak ve çiçeklerine zenbereğî ve midesi hükmündeki o ukde-i hayatıyeden onlara gidecek lüzumlu maddeler ve Erzaklara avaik ve mevani' ve sed olmazlar, belki teshîlâtâ vesile oluyorlar; aynen öyle de: Kâinat ve bütün mahlukatın İcadında bütün maniler bir Cilve-i İrade ve Teveccüh-ü Emr-i Rabbanîye karşı mümanaati bırakıp kolaylığa âlet olmasından, Kudret-i Sermediye o tek ağaççı İcad kolaylığında, Kâinatı ve zemindeki enva'-ı mahlukatı İcad eder, hiçbirşey Ona ağır gelmez. Eğer bütün İcadlar O Kudrete verilmezse; o vakit o tek ağaçın İnsâ ve İdaresi, bütün ağaçlar, belki zeminin İcadı ve İdaresi kadar müşkül olacak. Çünkü o zaman herşey mani' ve sed olur. O halde bütün esbab toplansa; bir ağacın Emirden, İradeden gelen ukde-i hayatıye midesinden, zenbereğinden intizam ile meyve, yaprak, dal ve budaklara lâzım Erzak ve cihazatı gönderemezler. Illâ ki, ağacın herbir cüz'üne, hattâ herbir zerresine bütün ağaççı ve eczasını ve zerratını görecek ve bilecek ve yardım edecek bir göz, bir ihatâlı İlîm, bir hârika Kudret ve fevkâlâde muavenet verilsin.

İste bu beş aded basamaklardan çıkış, bak. Küfür ve şirkte ne derece müşkilât, belki muhalât bulduğunu ve ne kadar Akıldan, mantıktan uzak ve mümteni' olduğunu; ve İmanda ve Kur'an yolunda ne kadar sühulet ve Vücub derecesinde kolaylık ve ne kadar makul ve makbul ve lüzum derecesinde katî ve rahat bir Hak ve Hakikat bulduğunu gör, bil.

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْيَمَانِ de.

(Rahatsızlık ve sıkıntılar, bu ehemmiyetli basamağın bâki kısmını te'hire sebeb oldular.)

Yedinci Basamak:

وَبِسْرَ آنَ الدَّرَّةَ وَالْجُزْءَ وَالْجُزْئِيَّ وَالنَّوَاءَ وَالإِنْسَانَ لَيْسَتْ بِأَقْلَ صَنْعَةً
وَجَرَالَةً مِنَ النَّجْمِ وَالْكُلْيِّ وَالشَّجَرِ وَالْعَالَمِ

Bir İhtar: Bu Dokuz Basamakların Hakikatlarının Esası ve Madeni ve Güneşi, Sure-i İhlas'tan قُلْ هُوَ اللّٰهُ أَحَدٌ ﷺ آللّٰهُ الصَّمَدُ Âyetleridir.

Sırr-ı Ehadiyet ve Samediyet Cilvesinden gelen Lem'alara kısa işaretlerdir. Bu yedincinin mealine bir-iki Nükte ile gayet muhtasar bakıp, tafsilini Risale-i Nur'a havale ederiz. Yani; göz ve beyindeki acib vazifeleri gören bir zerre, bir yıldızdan ve bir cüz', küll mecmuundan.. meselâ; dimağ ve göz, İnsanın tamamından ve cüz'î bir ferd, Hüsn-ü San'atça ve Garabet-i Hilkatça umum bir neviden ve bir İnsan, acib cihazlarıyla külli cins hayvandan ve bir führiste ve program ve kuvve-i hâfiza hükmünde olan bir çekirdek, mükemmel masnuiyeti ve mahzeniyetçe koca ağacından ve bir küçük Kâinat olan bir İnsan, Kemal-i Hilkati ve cem'iyetli hârika cihazlarının binler acib vazifeleri görecek bir tarzda mahlukiyeti Kâinattan aşağı değiller. Demek zerreyi İcad eden, yıldızın İcadından âciz kalamaz. Ve lisan gibi bir uzu Halkeden, elbette İnsanı kolayca Halkeder. Ve bir tek İnsanı böyle mükemmel yaratın, herhalde bütün hayvanatı kemal-i sühuletle yaratabilecek ve gözümüz önünde yaratıyor. Ve çekirdeği bir liste, bir führiste, bir Defter-i Kavanin-i Emriye, bir Ukde-i Hayatiye mahiyetinde yaratın, elbette bütün ağaçların Hâlki olabilir. Ve Âlemin bir nevi manevî çekirdeği ve cem'iyetli meyvesi olan İnsanı Halk edib bütün Esma-i İlahiyeye mazhar ve âyne ve bütün Kâinatla alâkadar ve zeminin Halifesi yapan Zâtın, elbette ve elbette öyle bir Kudreti var ki, koca Kâinatı İnsan İcadının kolaylığı ve sühuleti derecesinde Halkedib tanzim eder. Öyle ise; zerrenin ve

cüz' ve cüz'î ve çekirdek ve bir İnsanın Hâlîki, Sânii, Rabbi kim ise; elbette bedahetle yıldızların ve nevilerin ve küll ve külliyatların ve ağaçların ve bütün Kâimatın Hâlîki, Sânii, Rabbi aynen Odur. Başka olması muhal ve mümteni'dir.

Sekizinci Basamak:

وَيُسِّرِّ أَنَّ الْمُحَاطَ وَالْجُزِئَاتِ كَالْأَمْثَلَةِ الْمَكْتُوبَةِ الْمُصَغَّرَةِ أَوْ كَالْنُقَطَةِ
 الْمُخْلُوبَةِ الْمُعَصَّرَةِ فَلَا بُدَّ أَنْ يَكُونَ الْمُبْحِيطُ وَالْكُلْيَاتُ فِي قَبْضَةِ خَالِقِ
 الْمُحَاطِ وَالْجُزِئَاتِ لِيُدْرِجَ مِثَالَهَا فِيهَا بِمَوَازِينِ عِلْمِهِ أَوْ يُعَصِّرَهَا
 مِنْهَا بِدَسَاتِيرِ حِكْمَتِهِ

Yani: İhata edilen cüz'iyat ve küll ve külliyatın içinde bulunan ferdler ve tohumlar ve çekirdeklerin, ihata eden büyük külliyyata nisbetleri; güya küçüctük nümune ve gayet ince yazı ile çok küçük kit'ada yazılmış aynı küll ve külliyatın nüshaları, misalleridir. Öyle ise, ihata eden külliyat, o cüz'iyat Hâlîkinin Kabzasında ve tamamen Tasarrufunda bulunmak lâzımdır. Tâ İlminin Mizanlarıyla ve ince Kalemleriyle o büyük muhitin Kitabını, o çok küçük yüzer kit'alarda, defterlerde dercedebilsin. Hem ihata edilen ecza ve cüz'iyatın muhit ile nisbetleri, temsilleri, güya süt gibi muhitlikten sağlanmış katreler.. veya biri o muhiti sıkmış, o noktalar ondan akmiş. Meselâ; kavun çekirdeği, onun umum etrafından sağlanmış bir katre veya o Kitab tamamen içinde yazılmış bir noktadır ki; fihristesini, listesini, programını taşıyor. Madem böyledir, elbette o cüz'iyat ve katreler ve noktalar ve ferdler Sâniinin Elinde, o muhit küll ve külliyat bulunmak elzemdir. Tâ Hikmetinin hassas Düsturlarıyla o ferdleri, katreleri, noktaları ondan sağsın. Demek birtek tohumu, birtek ferdi yaratan, elbette o büyük küll ve külliyatı ve onları ihata eden ve onlardan çok büyük olan diğer külliyatları ve cinsleri yaratan yine Odur, başka olamaz. Öyle ise, birtek nefsi yaratan, bütün İnsanları yaratabilir. Ve birtek ölüyü dirilten, Haşîrde bütün cinn ve ins ölülerini diriltebilir ve diriltecek. İşte

مَا خَلَقْتُمْ وَلَاَ بَعْثَתْكُمْ إِلَّا كَنْفِيْسٍ وَاحِدَةٍ Ayetinin hükmü ve davası gayet katî ve parlak bir surette Hak ve Ayn-ı Hakikat olduğunu gör.

Dokuzuncu Basamak:

وَسِرِّ كَمَا أَنَّ قُرْآنَ الْعِزَّةِ الْمَكْتُوبَ عَلَى الدَّرَّةِ الْمُسَمَّاءِ بِالْجَوْهَرِ الْفَرْدِ
بِذَرَّاتِ الْأَثِيرِ لَيْسَ بِأَقْلَلَ جَرَالَةً وَخَارِقِيَّةَ صَنْعَةٍ مِنْ قُرْآنِ الْعَظَمَةِ
الْمَكْتُوبِ عَلَى صَحِيفَةِ السَّمَاءِ بِمِدَادِ النُّجُومِ وَالشُّمُوسِ كَذَلِكَ إِنَّ وَرَدَ
الرَّهْرَةَ لَيْسَتْ بِأَقْلَلَ جَرَالَةً وَصَنْعَةً مِنْ دُرِّيِّ نَجْمِ الزُّهْرَةِ وَلَاَ النَّمْلَةُ مِنَ
الْفِيلَةِ وَلَاَ الْمِكْرُوبِ مِنَ الْكَرْكَدَانِ وَلَاَ النَّحْلَةُ مِنَ النَّخْلَةِ بِالنِّسْبَةِ إِلَى
قُدرَةِ خَالِقِ الْكَائِنَاتِ فَكَمَا أَنَّ غَایَةَ كَمالِ السُّرْعَةِ وَالسُّهُولَةِ فِي اِيجَادِ
الْأَشْيَاءِ أَوْقَعْتُ أَهْلَ الضَّلَالَةِ فِي التَّبَاسِ التَّشْكِيلِ بِالتَّشَكُّلِ الْمُسْتَلِزِ
لِمُحَالَاتٍ غَيْرِ مَحْدُودَةٍ تَمْجُهُ أَلْوَهَامُ كَذَلِكَ أَثْبَتَتْ لِأَهْلِ الْهِدَايَةِ تَسَاوِيَ
النُّجُومُ مَعَ الذَّرَّاتِ بِالنِّسْبَةِ إِلَى قُدرَةِ خَالِقِ الْكَائِنَاتِ جَلَّ جَلَالُهُ
وَلَاَ إِلَهَ إِلَّا هُوَ اللَّهُ أَكْبَرُ

[Bu son basamağın uzun bir beyanla mealini söylemek isterdim. Fakat maatteessüf keyfi tahakküm ve tazyiklerden gelen şiddetli sıkıntılar ve tesemmümden gelen za'fiyet ve elîm hastalıklar mani' olmasından, mealine yalnız pek kısa bir işaretle iktifaya mecbur oldum.]

Yani: Nasılki faraza kabil-i inkısam olmayan ve ilm-i Kelâm ve

felsefede cevher-i ferd namını alan bir zerrede, ondan daha küçükçük olan madde-i esîriye zerreleriyle bir Kur'an-ı Azîm'şan yazılsa ve Semavat sahifelerinde dahi yıldızlar ve güneşlerle diğer bir Kur'an-ı Kebir yazılsa, ikisi müvazene edilse; elbette cevher-i ferd zerreinden yazılan hurdebînî Kur'an, gökler yüzlerini yaldızlayan Kur'an-ı Azîm ve Kebir'den acaibce ve san'atın İ'câzında geri değil, belki bir cihette ileri olduğu gibi; aynen öyle de: Hâlik-ı Kâinat'ın Kudretine nisbeten masnuiyetindeki garabet ve cezalet noktasında zühre çiçeği, Zühre yıldızından geri değil ve karinca, filden aşağı olmaz ve mikrop, gergedandan Hilkatça daha acib ve arı sineği, hurma ağacından fitrat-ı acibesiyle daha ileridir. Demek bir ariyi yaratın, bütün hayvanları yaratabilir. Bir nefsi dirilten, Haşırde bütün İnsanları İhya edip Haşır meydanında toplayabilir ve toplayacak. Hiçbir şey Ona ağır gelmez ki; gözümüz önünde gayet çabuk ve kolaylıkla her baharda Haşırın yüzbin nümunelerini yaratıyor.

Son Cümle-i Arabiyenin gayet kısacık meali şudur: Yani; ehl-i dalalet, mezkûr basamakların sarsılmaz Hakikatlarını bilmediklerinden ve gayet çabuk ve gayet kolaylıkla birden mahlukat Vücuda geldiklerinden, teşkili ve bir Sâniin hadsiz Kudretiyle İcadı, teşekkürül ve kendi kendilerine vücut bulmak tevehhüm edip; hiçbir zihin, hattâ vehim dahi kabul etmediği ve her cihetle muhal ve imkânsız hurafelerin kapısını kendilerine açmışlar. Meselâ; o halde Zîhayatın herbir zerre sine hadsiz bir Kudret, bir İlîm, herşeyi görecek bir göz ve her san'atı yapabilecek bir İktidar vermek lâzım gelir. Birtek İlahi kabul etmemekle, zerreler adedince ilaheleri mezheplerince kabul etmeye mecbur olarak Cehennem'in esfel-i safilînine girmeğe müstehak düberler.

Amma Ehl-i Hidayet ise, geçen basamaklardaki kuvvetli Hakikatlar ve sarsılmaz Hüccetler, selim Kalblerine ve müstakim Akıllarına gayet kat'î kanaat ve kuvvetli İman ve Aynelyakîn bir tasdik vermiş ki, şübhesisiz ve vesvesesiz itminan-ı kalb ile itikad ederler ki; yıldızlar, zerreler, en küçük, en büyük ; Kudret - i İlâhiye nisbeten farkları yoktur ki , gözümüz önünde bu acaibler oluyor. Ve herbir acibe - i san'at

مَا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنْفُسٌ وَاحِدَةٌ Âyetinin Davasını tasdik ve
Hükümü Ayn-ı Hak ve Hakikat olduğuna şahadet

ederler, lisan - ı hal ile **الله أكْبَر** derler. Biz dahi onların adedince **الله أكْبَر** deriz. Ve şu Âyetin Davasını bütün kuvvet ve kanaatimizle tasdik ve Hükümü Ayn-ı Hak ve Nefs-i Hakikat olduğuna hadsiz Hüccetlerle şahadet ederiz.

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ مِنْ كَوْنٍ إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

**اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ أَرْسَلْتَهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ**

**[Risale-i Nur nedir ve Hakikatlar müvacehesinde
Risale-i Nur ve Tercümanı ne mahiyettedirler diye bir
Takriznamedir]**

Her asır başında Hadîşçe geleceği tebşir edilen Dinin yüksek Hâdimleri; Emr-i Dinde mübtedi' değil, müttebi'dirler. Yani, kendilerinden ve yeniden bir şey ihdas etmezler, yeni Ahkâm getirmezler. Esasat ve Ahkâm-ı Diniyeye ve Sünen-i Muhammediyeye (A.S.M.) harfiyen ittiba' yoluyla Dini takvim ve tahkim ve Dinin Hakikat ve asliyetini izhar ve ona karıştırılmak istenilen ebâtilî ref' ve ibtal ve Dine vaki' tecavüzleri redd ve imha ve Evamir-i Rabbaniyeyi İkame ve Ahkâm-ı İlahiyyenin Şerafet ve Ulviyetini izhar ve ilân ederler. Ancak Tavr-ı Esasîyi bozmadan ve Ruh-u Aslîyi rencide etmeden yeni izah tarzlarıyla, zamanın fehmîne uygun yeni ikna' usûlliyoyle ve yeni tevcihat ve tafsîlât ile îfa-i vazife ederler.

Bu Memurîn-i Rabbaniye, filiyatlariyla ve amelleriyle de memuriyetlerinin musaddıkı olurlar. Salabet-i İmaniyelerinin ve İhlaslarının âyinedarlığını bizzât îfa ederler. Mertebe-i İmanlarını fiilen izhar ederler. Ve Ahlâk-ı Muhammediyeden (A.S.M.) tam âmili ve Mişvar-ı Ahmediyeden (A.S.M.) ve Hilye-i Nebeviyeden (A.S.M.) hakikî lâbisi olduklarını gösterirler. Hülâsa: **Amel ve Ahlâk bakımından ve Sünnet-i Nebeviyeye (A.S.M.) ittiba ve temessük cihetinden Ümmet-i Muhammed'e (A.S.M.) tam bir Hüsn-ü Misal olurlar ve Nümune-i İktida teşkil ederler.** Bunların Kitabullah'ın Tefsiri ve Ahkâm-ı Diniyeden izahi ve zamanın fehmîne ve mertebe-i ilmine göre tarz-ı tevcîhi sadedinde yazdıkları Eserler, kendi tilka-yı nefislerinin ve kariha-i ulviyelerinin mahsûlü değildir, kendi zekâ ve irfanlarının neticesi değildir. Bunlar, doğrudan doğruya Menba-i Vahy olan Zât-ı Pâk-i Risalet'in (A.S.M.) manevî ilham ve telkinatıdır. **Celcelutiye ve Mesnevî-i Şerif ve Fütuh-ul Gayb** ve emsali Âsâr hep bu nevidendir. Bu Âsâr-ı Kudsîyeye o Zevat-ı Alişan ancak Tercüman hükmündedirler. Bu Zevat-ı Mukaddesenin, o Âsâr-ı Bergüzidenin tanziminde ve tarz-ı beyanında bir hisseleri vardır; yani bu Zevat-ı Kudsîye, o mananın mazharı, mir'atı ve ma'kesi hükmündedirler.

Risale-i Nur ve Tercümanına Gelince: Bu Eser-i Âlîşanda şimdiye kadar emsaline rastlanmamış bir Feyz-i Ulvî ve bir Kemal-i Nâmütenahî mevcud olduğundan ve hiçbir eserin nail olmadığı bir şekilde Meş'ale-i İlahiye ve Şems-i Hidayet ve Neyyir-i Saadet olan Hazret-i Kur'anın Füyuzatına vâris olduğu meşhud olduğundan; Onun Esası Nur-u Mahz-ı Kur'an olduğu ve Evliyaullahın Âsârından ziyade Feyz-i Envâr-ı Muhammedîyi (A.S.M.) hâmil bulunduğu ve Zât-ı Pâk-i Risalet'in ondaki hisse ve alâkası ve Tasarruf-u Kudsîsi Evliyaullahın âsârından ziyade olduğu ve Onun mazharı ve Tercümanı olan Manevî Zâtın Mazhariyeti ve Kemalâtı ise o nisbettte âlî ve emsalsiz olduğu güneş gibi aşıkâr bir Hakikattir.

Evet O Zât daha hal-i sabavette iken ve hiç tâhsil yapmadan zevahiri kurtarmak üzere üç aylık bir tâhsil müddeti içinde Ulûm-u Evvelîn ve Âhirîne ve Ledünniyat ve Hakaik-i Eşyaya ve Esrar-ı Kâinata ve Hikmet-i İlahiye Vâris kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle Mazhariyet-i Ulyaya kimse nail olmamıştır. Bu Hârika-i İlmiyenin eşi aslâ mesbuk değildir. Hiç şüphe edilemez ki; Tercüman-ı Nur, bu haliyle baştan başa İffet-i Mücesseme ve Şecaat-ı Hârika ve İstiğna-yı Mutlak teşkil eden hârikulâde Metanet-i Ahlâkiyesi ile bizzât bir Mu'cize-i Fitrattır ve tecessüm etmiş bir İnayettir ve bir Mevhîbe-i Mutlakadır.

O Zât-ı Zîhavarîk daha hadd-i büluğ'a ermeden bir Allâme-i Bîadîl halinde bütün Cihan-ı İlme meydan okumuş, münazara ettiği Erbab-ı Ulûmu ilzam ve iskât etmiş, her nerede olursa olsun vaki' olan bütün suallere mutlak bir isabetle ve aslâ tereddüd etmeden cevab vermiş, ondört yaşından itibaren Üstadlık pâyesini taşımış ve mütemadiyen etrafına Feyz-i İlim ve Nur-u Hikmet saçmış, izahlarındaki incelik ve derinlik ve Beyanlarındaki Ulviyet ve Metanet ve tevcihlerindeki derin Feraset ve Basiret ve Nur-u Hikmet, Erbab-ı İrfanı şaşırtmış ve hakkıyla "**Bediüzzaman**" Ünvan-ı Celilini bahsettirmiştir. Mezaya-yı Âliye ve Fezail-i İlmiyesiyle de Din-i Muhammedînin (A.S.M.) Neşrine ve İsbatında bir Kemal-i Tam halinde rû-nüma olmuş olan böyle bir Zât elbette Seyyid-ül Enbiya Hazretlerinin (A.S.M.) en yüksek İltifatına mazhar ve en âlî Himaye ve Himmetine naildir. Ve şübheler o Nebiyy-i Akdes'in (A.S.M.) Emir ve Fermanıyla yürüyen ve Tasarrufuya hareket eden ve Onun Envâr ve Hakaikine Vâris ve Ma'kes olan bir Zât-ı Kerim-üs Sîfattır.

Envâr-ı Muhammediyeyi (A.S.M.) ve Maarif-i Ahmediyeyi (A.S.M.) ve Füyuzat-ı Şem'-i İlahîyi en müşa'şa' bir şekilde parlatması ve Kur'anî ve Hadîsî olan İşarat-ı Riyaziyenin kendisinde müntehî olması ve Hitabat-ı Nebeviyeyi (A.S.M.) ifade eden Âyat-ı Celilenin riyazî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delaletleriyle, o Zât Hizmet-i İmaniye noktasında Risaletin bir Mir'at-ı Mücellası ve Şecere-i Risaletin bir SON Meyve-i Münevveri ve Lisan-ı Risaletin ırsiyet noktasında SON Dehan-ı Hakikatî ve Şem'-i İlahînin Hizmet-i İmaniye cihetinde bir SON Hâmil-i Zîsaadeti olduğuna şüphe yoktur.

Üçüncü Medrese-i Yusufiye'nin Elhüccetüzzehra
ve Zühretünnur olan tek Dersini dinleyen Nur
Şakirdleri namına

**Ahmed Feyzi, Ahmed Nazif, Salahaddin, Zübeyr, Ceylan,
Sungur, Tabancalı**

**Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber,
bu imza sahiblerinin hatırlarını kırmağâ cesaret edemedim. Sükût
ederek o medhi Risale-i Nur Şakirdlerinin Şahs-ı Manevîsi namına
kabul ettim.**

S a i d N u r s î

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسْبَحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَّكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Çok Sevgili, Çok Mübarek, Çok Kiyetdar, Çok Müşfik Üstadımız Efendimiz Hazretlerine!

Ey irade-i cüz'yesini tamamıyla terk edib her umûrunu İrade-i Rabbaniyeye bırakan ve her zahirî musibet ve sıkıntında Kader-i İlahînin Merhamet ve Hikmetini görüp Kemal-i Tevekkül ve Teslimiyetle o Cilve-i Rabbaniyenin dahi netaicini Sabr ile bekleyen muhterem Üstad! Bazı yerlerde, Ehl-i İmanın nokta-i istinadının yıkılmağa başladığı ve bir kısım esbab ve neşriyat, İmanın Erkânına karşı muhalif cephe alıp, Allah'ı inkâr eden insanlar alenen ve tefahurla dolaştığı ve Kur'anın Evamirine muhalif hareket etmek ve manevî kuvvetlere inanmamak, İcad ve Tasni' hakkını şuursuz, kör, sağır tabiatı vermek bir şiar-ı medeniyet ve irfan ve münevverlik telakki edildiği yürekler titreten şu dehşetli asırda, Kur'anın bir Mu'cize-i Maneviyesi olan Risale-i Nur'u Te'lif ederek muzdarib ve İman Âb-ı Hayatına muhtaç pekçok bîçare gönüllere panzehir hükmünde olan devalarını vererek onlara Saadet-i Ebediyeyi müjdeleyen ve Davalarını gayet kat'î Bürhan ve Hüccetlerle isbat eden, Hakikat Cadde-i Kübrasında kudsî ve muazzez Rehberimiz ve **آل السَّبَبِ كَالْفَاعِلِ** Sırriyla Risale-i Nur ile İmanlarını kurtaran yüzbinler Nur Talebesinin Hasenatının bir misli Defter-i A'maline geçen Faziletmeab Efendimiz!

Nasılık Cenab-ı Hak, Denizli hapsinin sıkıntılarını hiçe indirecek derecede şifa-bahş olan **Meyve Risalesi**'ni orada İhsan etmiş ve gülün çiçeğindeki gayet şirin rayihası, dikeninin acısını hiçe bıraktığı

gibi, fâni sıkıntılarınızı izale etmişti; aynen öyle de, yine Kerim olan Rahîm-i Zülcemal Hazretleri, Denizli hapsinin bir aylık sıkıntısına bir günlük maddî ızdırabı mukabil gelen bu Afyon hapishanesinde siz Sevgili Üstadımız Eliyle tiryak ve panzehir hükmünde Tevhid, Tahmid ve İstiane ve Risalet-i Muhammediyeyi (A.S.M.) tasdik ve muazzam Hüccetlerini İhsan etmiş bulunuyor. Okumak ve yazmayı Risale-i Nur'un Feyziyle öğrenen çok kusurlu Talebeleriniz bizler, bu üç küçük Risaleyi -çam çekirdeğinin koca çam ağacının fihristesini, programını içinde sakladığı misilli- hem Risale-i Nur'un Hakkaniyetinin kat'î bir Hücceti, hem bir nevi Hülâsat-ül Hülâsası olarak telakki ettik.

Fezailini tariften âciz bulunduğuuz, fakat okuması Ruhumuzda pek büyük bir İnsıraha vesile olan ve maddî elemlerimizi sürura kalbeden ve İman bahçesinden hadsiz meyveleri getiren bu üç küçük Risaleden birisi, zamanımızdaki mevcud küfür, dalalet, tabiat karanlıklarını dağıtacak ve izale edecek onbir Hüccet-i Tevhidi; ikincisi; Risale-i Nur'un bütün muvazenelerinin menbaî ve esası ve Üstadı içinde bulunan Fatiha-i Şerife'nin İmanî ve Kudsî Hüccetlerini hâvi bir şirin Tefsirini; üçüncüsü, yine Afyon Medrese-i Yusufiyesinde siz Sevgili Üstadımızın Kalb-i Mübareklerine hutur eden Risalet-i Muhammediyeye (A.S.M.) dair kısmının gayet parlak ve tam bir itminan temin eden bir mükemmel tercumesini beyan buyuruyordu.

Hiçbir cihette hiçbir şeye liyakatımız olmayan bizler, bütün kuvvetimizle Neşrine çalışacağımız bu mahiyettedeki Eserlerinizi aldık. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür ederek "**Ya Erhamerrâhimîn! Üstadımızdan ebediyen razi ol!**" diye Dua ettik.

الْبَاقِيُّ هُوَ الْبَاقِي

Risale-i Nur Talebeleri namına

Zübeyr, Ceylan, Sungur, İbrahim

* * *

**EL-HUTBET-ÜŞ ŞÂMÎYE namındaki Arabî Dersin tercümesinin
Mukaddimesidir.**

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسْتَحْيِيْهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

[Kırk sene evvel Şam'daki Câmi-ül Emevî'de Şam Ülemasının ısrarıyla onbin adama yakın, içinde yüz Ehl-i İlim bulunan Azîm Cemaate verilen bu Arabî Ders Risalesindeki Hakikatları bir Hiss-i Kabl-el Vuku ile Eski Said hissetmiş, kemal-i kat'iyyetle müjdeler vermiş ve pek yakın zamanda o Hakikatlar görünecek zannetmiş. Halbuki iki harb-i umumî ve yirmibeş sene bir istibdad-ı mutlak, o Hiss-i Kabl-el Vukuun kırk sene te'hirine sebeb olmuş ve şimdi o zamanda verdikleri haber, aynen tezahürleri Âlem-i İslâmiyyette başlamış. Demek bu pek ehemmiyetli Ders, zamanı geçmiş eski bir Hutbe değil, belki doğrudan doğruya 1327'ye bedel, 1371'deki -Câmi-ül Emevî yerine Âlem-i İslâm Câmiinde- üçyüz yetmiş milyon bir Cemaate Hakikâti ve taze bir Ders-i İçtimaî ve İslâmîdir, diye tercümesini neşretmek münasib görürseniz neşredersiniz.]

Gayet mühim bir suale verilen çok ehemmiyetli bir cevabı burada yazmağa münasebet geldi. Çünkü kırk sene evvel Eski Said, o Dersinde bir Hiss-i Kabl-el Vuku' ile Risale-i Nur'un hârika Derslerini ve Tesiratını görmüş gibi bahsediyor. Onun için o sual-cevabı yazacağız. Şöyled ki:

Cökler tarafından hem bana, hem bazı Nur Kardeşlerime sual etmişler ve ediyorlar: "Neden bu kadar muarızlara karşı ve muannid

feylesoflara ve ehl-i dalalete mukabil Risale-i Nur mağlub olmuyor? Milyonlar kıymetdar hakikî Kütüb-ü İmaniye ve İslâmiyenin İntişarlarına bir derece sed çekmekle ve sefahet ve hayat-ı dünyeviyenin lezzetleriyle çok bîçare gençleri ve İnsanları Hakaik-i İmaniyeden mahrum bırakıyorlar. Halbuki en şiddetli hûcum ve en gaddarane muamele ve en ziyade yalanlarla ve aleyhinde yapılan propagandalarla Risale-i Nur'u kırmak, İnsanları ondan türkütmek ve vazgeçirmeye çalışıkları halde, hiçbir eserde görülmediği bir tarzda Risale-i Nur'un İntişarı, hattâ çoğu el yazması ile altıyüz bin Nûsha Risalelerinden kemal-i iştiyak ile perde altında İntişar etmesi ve dâhil ve hariçte kemal-i iştiyak ile kendini okutturmasının Hikmeti nedir? Sebebi nedir?" diye bu mealde çok suallere karşı elcevab deriz ki:

Kur'an-ı Hakîm'in Sîrr-ı İ'caziyla hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nur; bu dünyada bir manevî Cehennemi dalalette gösterdiği gibi, İmanda dahi bu dünyada manevî bir Cennet bulduğunu isbat ediyor. Ve günahların ve fenalıkların ve haram lezzetlerin içinde manevî elîm elemeleri gösterip, Hasenat ve güzel hasletlerde ve Hakaik-i Şeriatın amelinde Cennet lezaizi gibi manevî lezzetler bulduğunu isbat ediyor. Sefahet ehlini ve dalalete düşenleri o cihetle, Aklı başında olanlarını kurtarıyor. Çünkü, bu zamanda iki dehşetli hal var:

B i r i n c i s i : Akibeti görmeyen, bir dirhem hazır lezzeti, ilerde bir batman lezzetlere tercih eden hissiyat-ı insaniye, akıl ve fikre galebe ettiğinden ehl-i sefaheti sefahetten kurtarmanın çare-i yegânesi; aynı lezzetinde elemi gösterip hissini mağlub etmektir. Ve

يَسْتَحِبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا Âyetinin işaretiley; bu zamanda Âhiretin

Elmas gibi Nimetlerini, lezzetlerini bildiği halde, dünyevî kırılacak şîse parçalarını onlara tercih etmek, Ehl-i İman iken ehl-i dalalete o hubb-u dünya ve o sıra için tâbi' olmak tehlikesinden kurtarmanın çare-i yegânesi, dünyada dahi Cehennem azabı gibi elemeleri göstermekle olur ki; Risale-i Nur o meslekten gidiyor... Yoksa bu zamandaki küfr-ü mutlakin ve fenden gelen dalaletin ve sefahetteki tiryakiliğin inadı karşısında Cenab-ı Hakk'ı tanıttırdıktan sonra ve Cehennem'in vücudunu isbat ile ve onun azabı ile İnsanları fenaliktan, seyyiattan vazgeçirmek yolu ile ondan, belki de yirmiden birisi Ders

alabilir. Ders aldıktan sonra da, "Cenab-ı Hak Gafur-ur Rahîm'dir, hem Cehennem pek uzaktır." der, yine sefahetine devam edebilir. Kalbi, Ruhu hissiyatına mağlub olur. İşte Risale-i Nur ekser muvazeneleriyle küfür ve dalaletin dünyadaki elîm ve ürkütücü neticelerini göstermekle, en muannid ve nefisperest İnsanları dahi o menhus, gayr-ı meşru lezzetlerden ve sefahetlerden bir nefret verip Aklı başında olanları tövbeye sevkeder. O muvazenelerden, Altinci, Yedinci, Sekizinci Sözlerdeki kısa muvazeneler ve Otuzikinci Söz'ün Üçüncü Mevkî'ndaki uzun muvazene; en sefih ve dalalette giden adamı da ürkütüyor, Dersini kabul ettiriyor. Meselâ; Âyet-i Nur'da, seyahat-ı hayaliye ile Hakikat olarak gördüğüm vaziyetleri gayet kısaca işaret edeceğiz. Tafsilini isteyen Sikke-i Gaybiye'nin âhirine baksın.

Ezcümle: O seyahat-ı hayaliyede, Rızka muhtaç hayvanat Âlemini gördüğüm vakit, maddî felsefe ile baktım. Hadsız ihtiyacat ve şiddetli açılıklarıyla beraber za'f ve aczleri, o Zîhayat Âlemini bana çok açıklı ve elîm gösterdi. Ehl-i dalalet ve gafletin gözüyle baktığımdan feryad eyledim. Birden Hikmet-i Kur'aniye ve İmanın dûrbîni ile gördüm ki: Rahman İsmi Rezzak burcunda, parlak bir güneş gibi tulû' etti. O aç, bîçare Zîhayat Âlemini Rahmet ışığıyla yaldızladı. Sonra hayvanat Âlemi içinde, yavruların za'f ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları hazır, elîm ve herkesi rikkat ve acımağa getirecek bir karanlık içinde diğer bir Âlemi gördüm. Ehl-i dalaletin nazarıyla baktığımı eyvah dedim. Birden İman bana bir gözlük verdi, gördüm ki: Rahîm İsmi Şefkat burcunda tulû' etti. O kadar güzel ve şirin bir surette o açı Âlemi sevinçli Âleme çevirip ışıklandırdı ki; şekva ve acımak ve hüzünden gelen gözyaşlarımı, sevinç ve şükürün lezzetlerinden gelen damllalara çevirdi. Sonra sinema perdesi gibi İnsan Âlemi bana göründü. Ehl-i dalaletin dûrbünü ile baktım. O Âlemi o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki; Kalbimin en derinliklerinden feryad ettim. Eyvah! dedim. Çünkü İnsanlarda Ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve Kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî Beka ve Saadet-i Ebediyeyi ve Cennet'i gayet ciddî isteyen himmetleri ve fitrî istidadları ve had konulmayan ve serbest bırakılan fitrî kuvveleri ve hadsiz maksadlara müteveccih ihtiyaçları ve za'f ve aczleriyle beraber hücumlarına maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'daları ile beraber gayet kısa bir ömür, hergün ve her saat ölüm endişesi altında, gayet dağdağalı bir hayat,

yaşamak için gayet perişan bir maşet içinde Kalbe, Vicdana en elîm ve en müdhiş halet olan mütemadî zeval ve firak belasını çekmek içinde - ehl-i gaflet için zulümât-ı ebedîye kapısı suretinde görülen- kabre ve mezaristana bakıyorlar. Birer birer ve taife taife o zulümât kuyusuna atılıyorlar gördüm. İşte bu İnsan Âlemini bu zulümât içinde gördüğüm anda, Kalb ve Ruh ve Aklımla beraber bütün Letaif-i İnsaniyem, belki bütün zerrat-ı vücudum feryad ile ağlamağa hazır iken, birden Kur'andan gelen Nur ve Kuvvet-i İman o dalalet gözüğünü kırdı, kafama bir göz verdi. Gördüm ki: Cenab-ı Hakk'ın Âdil İsmi Hakîm burcunda, Rahman İsmi Kerim burcunda, Rahîm İsmi Gafur burcunda yani manasında, Bâis İsmi Vâris burcunda, Muhyî İsmi Muhsin burcunda, Rab İsmi Mâlik burcunda birer güneş gibi tulû' ettiler. O karanlıklı ve içinde çok Âlemler bulunan İnsan Âleminin umumunu birden ışıklandırdılar, şenlendirdiler. Cehennemî haletleri dağıtıp, Nuranî Âhiret Âleminden pencereler açıp o perişan İnsan dünyasına Nurlar serptiler. Zerrat -ı Kâinat adedince ,

الْحَمْدُ لِلّٰهِ الْشَّكُورِ لِلّٰهِ, dedim. Ve Aynelyakîn gördüm ki; İmanda manevî bir Cennet ve dalalette manevî bir Cehennem bu dünyada da vardır, yakînen bildim.

Sonra küre-i arzin Âlemi göründü. O seyahat-ı hayaliyemde Dine itaat etmeyen felsefenin, karanlıklı kavanın-i ilmiyeleri, hayalime dehşetli bir Âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllesinden daha sür'atlı hareketiyle, yirmibeş bin sene mesafeyi bir senede gezip devreden ve her vakit dağılmağa ve parçalanmaya müstäid (kabil) ve içi zelzeleli, çok ihtiyar ve çok yaşı Küre-i Arz içinde ve o dehşetli gemi üzerinde Kâinatın hadsiz boşluğunda seyahat eden bîçare nev'-i insan (vaziyeti) bana pek vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı. Felsefenin gözüğünü yere vurdum, kirdim. Birden Hikmet-i Kur'aniye ve İmaniye ile ışıklanmış bir göz ile baktım, gördüm ki: Hâlik-ı Arz ve Semavat'ın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve Rabbüs Semavati Ve-l Arz ve Müsâhhir-üş Şemsi Ve-l Kamer İsimleri, Rahmet, Azamet, Rububiyet burçlarında güneş gibi tulû' ettiler. O karanlıklı, vahşetli, dehşetli Âlemi öyle ışıklandırdılar ki; o halette, benim İmanlı gözüme Küre-i Arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli, herkesin erzaki içinde bir seyahat gemisi ve tenezzûh ve keyif ve ticaret için müheyyya edilmiş ve Zîruhları Güneş'in etrafında, Memleket-i Rabbaniyede gezdirmek ve

yaz ve bahar ve güzün mahsulâtını Rızık isteyenlere getirmek için bir gemi, bir tayyare, bir şimendifer hükmünde gördüm. Küre-i Arz'ın

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ dedim.

İşte buna kiyasen Risale-i Nur'da pekçok muvazenelerle isbat edilmiştir ki, ehl-i sefahet ve dalalet, dünyada dahi bir manevî Cehennem içinde azab çekerler ve Ehl-i İman ve Salihat, dünyada dahi bir manevî Cennet içinde, İslâmiyet ve İnsaniyet midesiyle ve İmanın tecelliyat ve cilveleriyle, manevî bir Cennet lezzetleri tadabilir. Belki Derece-i İman-larına göre istifade edebilirler. Fakat bu firtinalı zamanın hissi ibtal eden ve beşerin nazarını âfâka dağıtan ve boğan cereyanlar, ibtal-i his nev'inden bir sersemlik vermiş ki; ehl-i dalalet manevî azabını muvakkaten tam hissedemiyor. Ehl-i Hidayete dahi gaflet basıyor, hakikî lezzetini tam takdir edemiyor.

B u a sır d a i k i n c i d e h ş e t l i h a l : Eski zamanda küfr-ü mutlak ve fenden gelen dalaletler ve küfr-ü inadîden gelen temerrûd, bu zamana nisbeten pek az idi. Onun için eski İslâm Muhakkiklerinin Dersleri, hüccetleri o zamanlarda tam kâfi olurdu. Küfr-ü meşkuku çabuk izale ederlerdi. Allah'a İman umumî olduğundan, Allah'ı tanittırmakla ve Cehennem azabını ihtar etmekle çokları sefahetlerden, dalaletlerden vazgeçebilirlerdi. Şimdi ise; eski zamanda bir memlekette bir kâfir-i mutlak yerine, şimdi bir kasabada yüz tane bulunabilir. Eskide fen ve ilim ile dalalete girip inad ve temerrûd ile Hakaik-i İmana karşı çıkana nisbeten şimdi yüz derece ziyade olmuş. Bu mütemerrid inadcılar, firavunluk derecesinde bir gurur ile ve dehşetli dalaletleriyle Hakaik-i İmaniye karşı muaraza ettiklerinden, elbette bunlara karşı atom bombası gibi -bu dünyada onların temellerini parça parça edecek- bir Hakikat-ı Kudsiye lâzımdır ki; onların tecavüzatını durdursun ve bir kısmını İmana getirsin. İşte Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükürler olsun ki; bu zamanın tam yarasına bir tiryak olarak Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bir Mu'cize-i Maneviyesi ve Lemaati bulunan Risale-i Nur, pekçok muvazenelerle, en dehşetli muannid mütemerridleri, Kur'anın Elmas Kılıncı ile kırıyor. Ve Kâinat zerreleri adedince Vahdaniyet-i İlahiye ve İmanın Hakikatlarına hüccetleri, delilleri gösteriyor ki; yirmibeş seneden beri en şiddetli hücumlara karşı mağlub olmayıp galebe etmiş ve ediyor. Evet Risale-i Nur, İman ve küfür muvazeneleri ve Hidayet ve dalalet mukayeseleri, bu mezkûr Hakikatları bilmüşahede isbat

ediyor. Meselâ: YİRMİİKİNCİ SÖZ'ün iki makamının Bürhanlarına ve Lem'alarına ve OTUZİKİNCİ SÖZ'ün Birinci Mevkifina ve OTUZÜÇÜN-CÜ MEKTUB'un Pencelerine ve ASÂ-YI MUSA'nın onbir Hüccetine, sair muvazeneler kıyas edilse ve dikkat edilse anlaşılır ki; bu zamanda küfr-ü mutlakı ve mütemerrid dalaletin inadını kıracak, parçalayacak Risale-i Nur'da tecelli eden Hakikat-ı Kur'aniyedir.

إنْ شَاءَ اللَّهُ
nasıl Tılsımlar Mecmuası'nda, Dinin mühim Tılsımlarını
ve Hilkat-ı Âlemin Muammalarını keşfeden parçalar, o Mecmuada toplanmış. Aynen öyle de, ehl-i dalaletin dünyada dahi Cehennemlerini ve Ehl-i Hidayetin dünyada Lezaiz-i Cennetlerini gösteren ve İman Cennet'in bir manevî çekirdeği ve küfür ise Cehennem zakkumunun bir tohumu olduğunu gösteren Nur'un o gibi parçaları, kısaltık bir tarzda bir Mecmuacık olarak yazılacak, إنْ شَاءَ اللَّهُ neşredilecek.

S a i d N u r s î

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz, Siddik, Sarsılmaz, Sebatkâr, Fedakâr, Vefadâr Kardeşlerim!

Bilirsiniz ki Ankara ehl-i vukufu Risale-i Nur'a aid Kerametleri ve İşaret-i Gaybiyeleri inkâr edememişler. Yalnız, yanlış olarak o Kerametlerde hissedar zannedib itiraz ederek, "**Böyle şeyler Kitabda yazılmamalı idi, Keramet izhar edilmmez.**" diye hafif bir tenkide mukabil Müdafaatımda onlara cevaben demiştüm ki:

Onlar bana aid değil ve o Kerametlere sahib olmak benim haddim değil. Belki Kur'anın Mu'cize-i Maneviyesinin Tereşşuhatı ve Lem'alarıdır ki hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nur'da Kerametler şeklini alarak, Şakirdlerinin Kuvve-i Maneviyelerini takviye etmek için İkramat-ı İlahiye nev'indendir. İkram ise, izharı bir Şükürdür, caizdir, hem makbuldür.

Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binaen cevabı bir parça izah edeceğim. Ve "ne için izhar ediyorum ve ne için bu noktada bu kadar tâhsîdat yapıyorum ve ne için birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum. Ekser Mektublar o Keramete bakıyor?" diye sual edildi.

E l c e v a b : Risale-i Nur'un Hizmet-i İmaniyesinde bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tamiratçı lâzım gelirken, hem benimle lâakal üzericali Kâtib ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas zarurî iken ve o Hizmet-i İmanîye Hayat-ı Bâkiyeye baktığı için hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faidelerine tercih etmek Ehl-i İmana Vâcib iken, kendimi misal olarak derim ki: Beni herşeyden ve temastan ve yardımıcılardan men'etmek ile beraber aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarının Kuvve-i Maneviyelerini kırmak ve benden ve Risale-i Nur'dan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta, zaîf, garib, kimsesiz bîçareye, binler adâmın geleceği vazifeyi (başına) yüklemek ve bu tecrid ve tazyiklerde maddî bir hastalık nev'inde İnsanlar ile temas ve ihtilattan çekilmeyece mecbur olmak, hem o derece

tesirli bir tarzda halkları ürküttürmek ile Kuvve-i Maneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebebleriyle, ihtiyarım haricinde bütün o manilere karşı Risale-i Nur Şakirdlerinin Kuvve-i Maneviyelerinin takviyesine medar İkramat-ı İlahiyyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında manevî bir tâşidat yapmaktadır ve Risale-i Nur kendi kendine, tek başıyla (başkalarına muhtaç olmayarak) bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa, hâşâ kendimizi satmak ve begendirmek ve temeddüh etmek ve hodfüruşluk etmek ise; Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir

Esası olan İhlas Sırrını bozmaktır. **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** Risale-i Nur kendi kendine,

hem kendini müdafaa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de manen müdafaa edib kusurlarımızı afvettirmeye vesile olacaktır. Umum Kardeşlerimin ve hemşirelerimin, hâssaten Duaları makbul ve mübarek masumlar taifesi ve muhterem ihtiyarlar cemaatinden herbirerlerine binler Selâm ve Dua ederek Ramazan-ı Şeriflerini tebrik ederiz, Dualarını rica ederiz.

Hasta Kardeşiniz
S a i d N u r s î

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Bu âciz Kardeşiniz, hem itiraz eden o eski dost zâta, hem ehl-i dikkate ve sizlere beyan ediyorum ki: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Feyziyle **Yeni Said** Hakaik-i İmaniyeye dair o derece mantıkça ve Hakikatça Bürhanlar zikrediyor ki; değil Müslüman Üleması, belki en muannid avrupa feylesoflarını da teslime mecbur ediyor ve etmektedir. Amma Risale-i Nur'un kıymet ve ehemmiyetine işaretî ve remzî bir tarzda **Hazret-i Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam'ın (R.A.)** ihbaratı nev'inden, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan dahi bu zamanda bir Mu'cize-i Maneviyesi olan Risale-i Nur'a nazar-ı dikkati celbetmesine mana-yı işaretî tabakasından rumuz ve imaları, İ'cazının Şe'nindendir. Ve o Lisan-ı Gaybin Belâgat-ı Mu'cizekâranesinin muktezasıdır.

Evet Eskişehir hapishanesinde dehşetli bir zamanda ve kudsî

bir Teselliye çok muhtaç olduğumuz hengâmda, manevî bir İhtarla: "Risale-i Nur'un makbuliyetine eski Evliyalardan şahid getiriyorsun. Halbuki

وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

Sırriyla en ziyade bu mes'elede Söz Sahibi Kur'anıdır. Acaba Risale-i Nur'u Kur'an kabul eder mi? Ona ne nazarla bakıyor?" denildi. O acib sual karşısında bulundum. Ben de Kur'andan istimdad eyledim. Birden otuzuç Âyetin mana-yı sarihinin tefferruatı nev'indeki tabakattan mana-yı işaretî tabakasından (ve o mana-yı işaretî külliyyetinde dâhil) bir ferdi Risale-i Nur olduğunu ve dühûlüne ve medar-ı imtiyazına birer kuvvetli karine bulunmasını bir saat zarfında hissettim. Ve bir kısmı bir derece izahlı ve bir kısmını mücmelen gördüm. Kanaatma hiçbir şek ve şüphe ve vehim ve vesvese kalmadı. Ve ben de Ehl-i İmanın İmanını Risale-i Nur ile takviye etmek niyetiyle o kat'î kanaatimi yazdım ve Has Kardeşlerime mahrem tutulmak şartıyla verdim. Ve o Risalede biz demiyoruz ki, Âyatın mana-yı sarihi budur. Tâ Hocalar **فِيهِ نَظَرٌ** desin. Hem dememişiz ki mana-yı işaretînin külliyyeti budur. Belki diyoruz ki, mana-yı sarihinin tahtında müteaddid tabakalar var. Bir tabakası da mana-yı işaretî ve remzîdir. Ve o mana-yı işaretî de bir külliîdir, her asırda cüz'iyatları var. Ve Risale-i Nur dahi bu asırda o mana-yı işaretî tabakasının külliyyetinde bir ferdidir ve o ferdin kasden bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir vazife göreceğine, eskiden beri Ülema beyninde bir düstur-u cifrî ve riyazi ile karineler, belki hüccetler gösterilmiş iken, Kur'anın Âyetine veya sarahatine değil incitmek, belki İ'câz ve Belâgatına hizmet ediyor. Bu nevi İşarat-ı Gaybiyeye itiraz edilmez. Ehl-i Hakikatın nihayetsiz İşarat-ı Kur'aniyeden hadd ve hesaba gelmeyen istîhraclarını inkâr edemeyen, bunu da inkâr etmemeli ve edemez.

Amma benim gibi ehemmiyetsiz bir adamın elinde böyle ehemmiyetli bir Eserin zuhur etmesini istîgrab ve istib'ad edib böyle itiraz eden zât, eğer buğday tanesi kadar çam çekirdeğinden dağ gibi çam ağacını halkeylemek Azamet ve Kudret-i İlahiyyeye delil olduğunu düşünse, elbette bizim gibi âciz-i mutlak ve fakir-i mutlakta böyle ihtiyac-ı şedid zamanında böyle bir Eser zuhuru, Vüs'at-i Rahmet-i

İlahiyeye delildir demeye mecbur olur. Ben sizi ve mu'terizleri Risale-i Nur'un Şeref ve Haysiyetiyle temin ediyorum ki: Bu İşaretler ve Evliyanın îmalı haberleri, remizleri, beni daima Şükre ve Hamde ve kusurlarımdan istîğfara sevketmiş. Hiçbir vakitte ve hiçbir dakika nefsi emmaremeye medar-i fahr u gurur olacak bir enaniyet ve benlik vermediğini, size bu yirmi sene hayatımın gözünüz önünde tereşühatıyla isbat ediyorum. Evet bu Hakikatla beraber İnsan kusurdan, nisyandan hâlî değil. Benim bilmediğim çok kusurlarım var. Belki de fikrim karışmış, Risalelerde bazı hatalar olmuş. Fakat Kur'an'ın Hurufat-ı Kudsîyesinin yerine beşerin tercumesini ikame perdesi altında, noksan huruflarla yeni hatt altında tahrifkârane ehl-i dalaletin tevilat-ı fasideleri Âyatın sarahatını incitmelerine bakmıyor gibi, bîçare mazlum bir adamın Kardeşlerinin İmanını kuvvetlendirmek için bir Nükte-i Îcaziyeyi beyan ettiği için Hizmet-i İmaniyesine fütur verecek derecede itiraz, elbette değil Ehl-i Hakikat zâtlar belki zerre mikdar insafi bulunan itiraz edemez.

Bunu da ilâveten beyan ediyorum. Bu zamanda gayet kuvvetli ve Hakikatlı milyonlarla fedakârları bulunan meşrebler, meslekler, Tarîkatlar, bu dehşetli dalalet hücumuna karşı zahren mağlubiyete düştükleri halde benim gibi yarı Ümmi ve kimsesiz ve mütemadiyen tarassud altında, karakol karşısında ve müdhiş, müteaddid cihetlerle aleyhimde propagandalar ve herkesi benden tenfir etmek vaziyetinde bulunan bir adam, o mesleklerden daha ileri, daha kuvvetli dayanan Risale-i Nur'a sahib değildir ve o Eser Onun hüneri olamaz, Onunla iftihar edemez. Belki doğrudan doğruya Kur'an-ı Hakîm'in bu zamanda bir nevi Mu'cize-i Maneviyesi olarak Rahmet-i İlahiye tarafından İhsan edilmiştir. O adam, binler arkadaşıyla beraber o Hediye-i Kur'aniyeye El atmışlar. Her nasilsa birinci Tercümanlık vazifesi Ona düşmüştür. Onun fikri ve ilmi ve zekâsının Eseri olmadığına delil, Risale-i Nur'da öyle parçalar var ki, bazı altı saatte, bazı iki saatte, bazı bir saatte, bazı on dakikada yazılan Risaleler var. Ben yemin ile temin ediyorum ki, Eski Said'in (R.A.) (Hasîyecik) kuvve-i hâfızası da beraber olmak şartıyla o on dakika işi on saatte

(Hasîyecik): Bazı müstensihler, bu bîçare Said hakkında (R.A.) kelimesini bir Dua niyetiyle yazmışlardır. Ben bozmak istedim, hatırlı geldi ki: "Allah razi olsun" manasında bir Duadır, ilişme. Ben de bozmadım.

fikrim ile yapamıyorum. O bir saatlik Risaleyi, iki gün istidadımla, zihnimle yapamıyorum ve o bir günde altı saatlik Risale olan Otuzuncu Söz'ü ne ben ve ne de en müdakkik dindar feylesoflar altı günde o tahkikatı yapamazlar ve hâkeza...

Demek biz müflis olduğumuz halde, gayet zengin bir mücevherat dükkânının Dellâlı ve bir Hizmetçisi olmuşuz. Cenab-ı Hak Fazl ve Keremiyle şu Hizmette hâlisane, muhlisane bizi ve umum Risale-i Nur Talebelerini daim ve muvaffak eylesin. *آمِينَ بِحُرْمَةِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ*

Said Nursî

Birinci Suale

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

[İki Acib Suale Karşı Def'aten Hatıra Gelen Garib Cevaptır.]

B i r i n c i S u a l : Denildi ki: "Fatihâ ve Yâsin ve Hatm-i Kur'ânî gibi okunan Virdler, Kudsî Şeyler bazan hadsiz olmuş ve sağ insanlara bağışlanıyor. Halbuki böyle cüzî birtek hediye ân-ı vâhidde hadsiz Zatlara yetişmek ve her birisine aynı hediye düşmek, tavr-ı aklın haricindedir."

E l c e v a b : Fâtır-ı Hakîm nasılkı unsur-u havayı Kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış ve radyo vasıtasiyle bir Minarede okunan Ezan-ı Muhammedî (A.S.M.); umum yerlerde ve umum İnsanlara aynı anda yetiştirmek gibi, öyle de: Okunan bir Fâtihâ dahi, (meselâ) umum Ehl-i Îman emvatına aynı anda yetiştirmek için hadsiz Kudret ve nihayetsiz Hikmetiyle mânevî Âlemde, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, mânevî radyoları sermiş, serpmış; fitri telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler âyneye (herbirine) tam bir lâmba girer.

Aynen öyle de, bir **سِيَسْ**-i Şerif okunsa, milyonlar Ruhlara hediye edilse,

herbirine tam bir **سِيَسْ**-i Şerif düşer.

I k i n c i S u a l : Şiddetle ve âmirane denildi ki: "Sen Risale-i Nur'un makbuliyetine dair Hazret-i Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (R.A.) gibi Zâtların Kasidelerinden şahidler gösteriyorsun. Halbuki: Asıl Söz Sahibi Kur'ân'dır. Risale-i Nur Kur'ânının hakikî bir Tefsiri ve Hakikatının bir Tercümanı ve mes'elelerinin Bürhanıdır. Kur'ân ise, sair

kelâmlar gibi kısırlı, kemikli ve şuuru hususî ve căz'î değildir. Belki Kur'ân, umum İşârâtiyle ve Eczasiyle Ayn-ı Şuurdur, kısırsızdır; fuzûlî, lüzumsuz maddeleri yoktur. Âlem-i Gaybin Tercümanıdır. Sözler hakkında Söz Onundur, görelim O ne diyor."

E l c e v a b : Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'ân'ın bâhir bir Bürhanı ve kuvvetli bir Tefsiri ve parlak bir Lem'a-i İ'caz-ı Mânevîsi ve O Bahrin bir Reşhası ve O Güneşin bir Şuâî ve O Mâden-i İlм-i Hakikattan mülhem ve Feyzinden gelen bir Tercüme-i Mânevîyesi olduğundan Onun Kîymetini ve Ehemmiyetini beyan etmek Kur'ân'ın Şerefine ve Hesabına ve Senâsına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur'un meziyetini beyan etmekliği, Hak iktiza eder ve Hakikat ister, Kur'ân izin verir. Benim gibi bir Tercümanın hissesi yalnız Şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, gurura hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek Âyetlerin işârâtına bu nokta-i nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlik ile ittiham edenlere Hakkımı helâl etmem. Bu çok ehemmiyetli suale karşı iki-üç saat zarfında birden Kur'ân'ın Âyât-1 Meşhuresinden "**Sözler**" adedince otuzuç Âyetin hem mânasıyla, hem cifr ile Risale-i Nur'a işaretleri uzaktan uzağa icmâlen görüldü. Ayrı ayrı tarzlarda otuzuç Âyet müttefikan Risale-i Nur'u remizleriyle gösterdiği, hayal meyal görüldü.

İHTAR: En evvel yirmidördüncü Âyetin başında zikredilen İhtara dikkat etmek lâzımdır. O İhtarın yeri başta idi. Fakat orada hatıra geldi, oraya girdi.

İKİNCİ BİR İHTAR: Tevâfukla işaretler eğer münâsebat-1 mânevîye istinad etmezse ehemmiyeti azdır. Eğer münâsebet-i mânevîyesi kuvvetli ise, bu onun bir ferdi, bir mâsadaki hükmünde olsa ve müstesna bir liyakatı bulunsa, o vakit Tevâfuk ehemmiyetlidir. Ve o Kelâmdan bunun Îrâdesine bir emâre olur. Ve ondan o ferdin hususî bir surette dahil olduğuna ya remz, ya işaret, ya delâlet hükmünde onu gösterir. İşte gelecek Âyât-1 Kur'âniyenin Risale-i Nur'a İşaretleri ve Tevâfukları ekseriyet ile kuvvetli bir münâsebet-i mânevîye istinad ederler. Evet bu gelecek Âyât-1 Meşhure müttefikan on üçüncü asrin âhirine ve ondördüncü asrin evveline cifirce bakıyorlar ve Kur'ân ve

İman hesabına bir Hakikata işaret ediyorlar. Ve medar-ı teselli bir "Nur"dan haber veriyorlar. Ve o zamanın dalâlet fitnesinden gelen şübehâti izâle edecek Kur'ânî bir Bürhanı müjde veriyorlar.

Ve o işaretlere ve remizlere tam mazhar ve o Vazifeleri bihakkın görecek Risale-i Nur gibi bir Tefsir-i Kur'ânî olacak. Halbuki Risale-i Nur bu mezkûr noktada ileri olduğu, Onu okuyanlarca şüphesiz olmasiyle delâlet eder ki; o Âyetler bilhassa Risale-i Nur'a bakıp ona işaret ediyorlar.

BİRİNCİSİ: Sure-i Nurdan Âyet-in-Nurdur ki, Risale-i Nur'un, Resâil-in-Nur ve Risâle-in-Nur ve Risâlet-ün-Nur namları ile sebeb-i tesmiyesinin onaltı sebebinden bir sebep olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir. Bu Âyet-in-Nur:

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثُلُّ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي
رُجَاجَةٍ الْرُّجَاجَةُ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا
شُرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي
اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ أَلَّا مِثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Şu Âyet-i Nuriyenin mânaca çok tabakatı ve vücuh-u kesiresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işaretî ve remzî bir vechi mânaca ve cıfirce Nurlu bir Tefsiri olan Risâle-in-Nur ve Risâlet-ün-Nur'a dört - beş Cümlesiyle on cihetten bakıyor. Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi mu'cizane elektrikten haber veriyor.

Risale-i Nur'a bakan **B i r i n c i C ü m l e s i :**

مَثُلُّ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ

dur. Yâni: Nur-u İlâhînin veya Nur-u Kur'ânî'nin veya Nur - u Muhammedînin (A.S.M.) misâli şu

مِشْكَاهٌ فِيهَا مِصْبَاحٌ dur. Makam-ı cifrîsi **dokuzyüz doksansekiz** olarak aynen Risâlet-ün-Nur, "şeddeli ن" iki ن sayılmak cihetile- tam tamına Tevâfukla ona işaret eder.

İ k i n c i C ü m l e s i : **الْزُّجَاجَةُ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرْيٌّ يُوقَدُ** dur.

Yirmisekizinci Lem'a'da tafsilen beyan edildiği gibi, İmam-ı Ali (R.A.) Kaside-i Celcelûtiye'sinde Sarahat derecesinde Risale-in-Nura bakarak ve Ona işaret ederek demiş: **أَقِدْ كَوْكَبِي بِالْأَسْمَ نُورًا** Ben tahmin ediyorum ki, İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu işaretti, bu Cümle-i Nuriyenin remzinden mülhemdir. Bu Cümle-i Âyetin makamı, beşyüz kırkaltı edip, Risale-i Nur'un adedi olan beşyüz kırksekize gayet căz'i ve sırlı iki fark ile Tevâfuk noktasından işaret ettiği gibi, remzî bir mânasiyle tam bakıyor.

Ü ç ü n c ü C ü m l e s i : **تِ مِنْ شَجَرَةٍ** dir. Eğer deki مِنْ شَجَرَةٍ

vakıflarda gibi ٥ sayılısa **beşyüz doksan sekiz ederek** tam tamına Resâil-in-Nur ve Risâle-in-Nur adedi olan beşyüz doksansekize Tevâfukla beraber **مِنْ فُرْقَانِ حَكِيمٍ** in adedine yine Sırlı birtek farkla Tevâfuk-u Remzî ile, hem Resâil-in-Nuru efradına dahil eder, hem yine Risale-in-Nurun Şecere-i Mübareki Furkan-ı Hakîm olduğunu gösterir. Eğer

تِ مِنْ شَجَرَةٍ deki ت, ة kalsa, o vakit makam-ı cifrîsi **dokuzyüz**

doksanuç eder, Tevâfuka zarar vermeyen căz'i ve sırlı beş farkla Risâlet-ün-Nur adedi olan dokuz-yüz doksansekize Tevâfukla mânasının dahi muvafakatine binaen ona işaret eder.

D ö r d ü n c ü C ü m l e s i : **نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ** dir ki, **dokuzyüz doksandokuz** ederek Sırlı birtek farkla Risalet-ün-Nur adedi

olan dokuzyüz doksansekize Tevafukla mânasının kuvvetli münasebetine binaen işaret derecesinde remzeder.

Beşinci Cümlesi: مَنْ يَشَاءُ Cümlesi gayet cüz'î bir farkla Risale-ün-Nur Müellifinin ismiyle meşhur bir lâkabına Tevafukla manası baktığı gibi bakıyor. Eğer يَشَاءُ daki mukadder zamir izhar edilirse

منْ يَشَاءُ olur. Tam tamına Tevâfuk eder. Bu Âyet nasıl Risale-in Nura ismiyle bakıyor, öyle de Tarih-i Te'lifine ve Tekemmülune tam tamına Tevâfukla remzen bakıyor: كِمْشَكَاهٌ فِيهَا مَضْبَاحٌ الْمُصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ

Cümlesi كِمْشَكَاهٌ deki tenvin vakıf yeri olmadığından ن sayılmak ve فِ

زُجَاجَةٌ vakıf yeri olduğundan ه ، ة olmak cihetile bin üçyüz kırkdokuz ederek, Resâil-in Nurun en nurânî cüzlerinin Te'lifi hengâmî ve Tekemmül zamanı olan bin üçyüz kırkdokuz tarihine tam tamına Tevafukla işaret eder.

Hem الْمُصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ Cümlesi binüçütükbeş ederek, Resâil-in Nurun intişarı ve iştiharı ve parlaması tarihine tam tamına Tevafuk eder. Çünkü şeddeli ر iki ر ، şeddeli ن iki ن ، şeddeli ز aslı itibariyle bir ل bir ز ve birinci زُجَاجَةٌ vakıf cihetile ه ، ikinci vakıf olmadığından ت sayılır. Eğer şeddeli ز iki ز sayılısa o vakit bin üçyüz yirmiiki eder ki, yine Risâle-in Nur Müellifi, Mukaddemat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihe tam tamına Tevafuk eder.

Hem مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ Cümlesi; ت -i evvel ت، ikinci ت ise, vakıf

yeri olduğundan **هـ** olmak ve **شَجَرَةٌ** deki tenvin **نـ** sayılmak cihetiyile **بِنْعَصْبُونْ** onbir eder ki, o tarihte Resâil-in-Nur Müellifi Risâlet-ün Nurun mübarek Şecere-i Kudsîyesi olan Kur'ânın basamakları olan Ulûm-u Arabîyeyi tedrise başladığı aynı tarihe tam tamına Tevâfuk ederek remzen bakar. İşte bu kadar mânidar ve müteaddid Tevâfukat-ı Kur'âniyenin ittifakı yalnız bir emâre, bir işaret değil, belki kuvvetli bir delâlettir. Belki elektrik ile beraber Resâil-in-Nura münasebet-i mânevîyesiyle bir tasrıhtır. Bu Âyetin münasebet-i mânevîyesinin letâfetlerinden bir letâfeti şudur ki; ihbar-ı gayb nev'inden mu'cizane hem elektriğe, hem Risâle-in-Nura işaret ettiği gibi, ikisinin zuhurlarına ve zaman-ı zuhurlarından sonraki Tekemmül zamanlarına ve hilâf-ı âdet vaziyetlerini çok güzel gösteriyor.

Meselâ, **رَيْتُوْنَةً لَا شَرْقِيَّةً وَلَا غَربِيَّةً** Cümlesi der: "Nasılık elek-

triğin kıymetdar metaî, ne şarktan, ne de garbdan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevv-i havada Rahmet Hazinesinden, Semavat tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramağa lüzum yoktur" der. Öyle de mânevî bir elektrik olan Resâil-in-Nur dahi ne şarkın malûmatından, Ulûmundan ve ne de garbin felsefe ve fúnunundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir Nur değildir. Belki Semavî olan Kur'an'ın şark ve garbin fevkindeki yüksek Mertebe-i Arşîsinden iktibas edilmiştir.

يَكَادُ رَيْتُهَا يُضَقِّءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ Cümlesi, mâna-

yı remziyle diyor ki: "Onüçüncü ve ondördüncü asırda Semavî Lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanı yakındır." Yâni, bin ikiyüz seksen tarihine yakındır. İşte, bu Cümle ile nasılık elektriğin hilâf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. Aynen öyle de: Mânevî bir elektrik olan Resâil-in-Nur dahi gayet yüksek ve derin bir İlim olduğu halde, kûlfet-i tahsile ve Derse çalışmağa ve başka Üstadlardan taallüm edilmeğe ve Müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o Ulûm-u Âliyeyi, meşakkat atesine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder. Muhakkik bir Âlim olabilir. Hem işaret eder ki: Resâil-in Nur Müellifi dahi ateşsiz yanar, tahsil için

külfet ve Ders müşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, Âlim olur. Evet bu Cümlenin bu Mu'cizane üç işârâtı elektrik ve Resâil-in-Nur hakkında Hak olduğu gibi, Müellif hakkında dahi Ayn-ı Hakikattir. Tarihçe-i Hayatını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki, "Îzhar" Kitabından sonraki Medrese usulunce onbeş sene Ders almakla okunan Kitabları Resâil-in-Nur Müellifi yalnız üç ayda tâhsil etmiş. Hem nasılki bu Cümlenin mânevî münâsebet cihetinde kuvvetli ve letâfetli işaretî var; öyle de cifrî ve ebcedî Tevâfukiyle hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resâil-in-Nur'un meydana çıkması, hem de Müellifinin velâdetini remzen haber veriyor. Bir Lem'a-i Î'caz daha gösterir. Şöyledi ki: **يَكَادُ زَيْنُهَا يُضْعِفُهُ** nun makamı, bin iki yüz

yetmişdokuz olup **وَلَوْ لَمْ تَمْسَهُ نَارُ نُورٌ** kısmı ise, iki tenvin, iki "ن" sayılmak cihetile bin iki yüz seksendört ederek hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resâil-in Nur'un yakınlığını, hem ondört sene sonra Müellifinin velâdetini **يَكَادُ** Kelime-i Kudsiyesiyle mânen işaret ettiği gibi, cifr ile de tam tamına aynı tarihe Tevâfukla işaret eder. Mâlûmdur ki, zaif ve ince iper içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu Sırra binaen, bu Âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, te'yid eder. Tevâfuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işaretî, delâlet derecesine çıkar.

T E N B İ H: "Ben bu Âyet-i Nuriyenin işaretlerini elektrik ve Resâil-in-Nurun hatırları için beyan etmedim. Belki bu Âyetin Î'caz-ı Mânevîsinin bir şubesinden bir Lem'asını göstermek istedim."

Elhâsil: Bu Âyet-i Kudsiye Sarih mânasıyla Nur-u Îlâhî ve Nur-u Kur'ânî ve Nur-u Muhammedîyi (A.S.M.) Ders verdiği gibi, mâna-yı işârîsiyle de her asra baktığı gibi, onüçüncü asrin âhirine ve ondördüncü asrin evveline dahi bakar ve dikkatle baktırır. Ve bu iki asrin âhir ve evvellerinde en ziyade nazara çarpan ve en ziyade münâsebet-i mânevîyesi bulunan ve bu Âyetin umum Cümlelerinin müvâfakatlerini ve mutâbakatlarını en ziyade kazanan elektrik ile Resâil-in-Nur olduğundan doğrudan doğruya mâna - yi remziyle bakar diye

bana kanaat-ı kat'iyye verdiğinden çekinmeyerek kanaatımı yazdım. Hatâ etmiş isem **أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ** den Rahmetiyle afvetmesini niyaz ediyorum. Resâil-in-Nurun bu Âyetin iltifatına liyakatını anlamak istiyen zatlar hangi Risaleye dikkatle baksalar anlarlar. Hiç olmazsa Eskişehir Hapishanesinin bir meyvesi olan **Otuzungu Lem'a** namındaki altı Esma-i İlâhiyeye dair Altı Nükte Risalesine, hiç olmazsa o Lem'a'dan "**İsm-i Hayy ve Kayyuma**" dair Beşinci ve Altıncı Nüktelere dikkatle baksa elbette tasdik eder.

RESÂİL-İN-NURA İŞARET EDEN İKİNCİ ÂYET:

شَيَّبَتْنِي سُورَةُ هُودٌ فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ Hadîsinin Ayet-i Meşhuresidir ki **فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ** in işaretî Sekizinci Lem'ada vüruduna sebeb olmuş. **فَمِنْهُمْ شَقِّيٌّ وَسَعِيدٌ** ilâ âhirî Âyetinin iki kuvvetli işaret veren sahifesinin mukabilindeki gayet meşhur bir Âyetidir. Makam-ı cifrîsi **binüçüz üç** ederek, hem "**Sûre-i Şûra**"nın ikinci sahifesinde **وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ** ise, **bin üç yüz dokuz**

dokuz ederek o tarihte umum muhatabları içinde birisine hususan Kur'an hesabına iltifat edip İstikametle emreder ki, birinci tarih ise, Resâil-in- Nur Müellifinin Risale-i Nur'u netice veren Ulûmun tahsiline başladığı tarihtir. Ve ikinci Âyetin tarihi ise, o Müellifin hârika bir surette pek az bir zamanda İlimce tekemmül etmesi, tahsilden tedrise başladığı ve üç ayda ve bir kiş içinde onbeş senede Medresece okunan yüz Kitabtan ziyade okuduğu ve o zamanın o muhitte en meşhur Ulemâsının yanında o üç ayın mahsülü onbeş senesinin mahsülü kadar netice verdiği çok mükerrer imtihanlarla (**Hâşıye**) ve hangi İlimden olursa olsun sorulan her suale karşı cevab-ı savab vermekle isbat ettiği aynı

(Hâşıye): Bu Beyanat-ı Medhiye Said'e aid değildir. Belki Kur'anın bir Tilmizini bir Hâdimini Said (R.A.) lisaniyle ve hâliyle târif eder. Tâ Hizmetine itimad edilsin.

tarihe tam tamina Tevâfukla remzen Risâle-i Nur'un İstikametine bir işaretettir.

ÜÇÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبْلَنَا Âyeti kuvvetli münasebet-i

mânevîyesiyle beraber cifirce **bin üçyüz kırkdört** eder ki, o tarihte Risale-i Nurun Şakirdleri gibi bu Âyetin mânasına daha ziyade mazhar olanlar zâhiren görülmüyor. Demek bu Âyet, mânasının müteaddid tabakalarından işârî bir tabakadan ve remzî bir perdeden Kur'anın parlak bir Tefsiri olan Risale-i Nura bakıyor ve en evvel nâzil olan

“Sure-i Alâk” da **إِنَّ الْأِنْسَانَ لَيَطْغِي** Âyeti gibi manasıyla ve makam-ı cifriyle ifade ediyor ki: Bin üçyüz kırkdörtte nev'-i insan içinde fir'avunâne emsalsiz bir tuğyan, bir inkâr çıkacak.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا Âyeti ise, o tuğyana karşı Mücahede edenleri senâ ediyor. Evet harb-i umumî neticelerinden hem Âlem-i İnsaniyet, hem Âlem-i İslâmiyet çok zarar gördüler. Nev-i İnsanın, hususan avrupanın mağrur ve cebbarları, bilhassa birisi, kuvvet ve gınaya ve paraya istinad ederek fir'avunâne bir tuğyâna girdiklerinden, o hususî insanlar nev-i beşeri mes'ul ediyor diye insan ism-i umumisiyle tabir edilmiş. Eğer

لَنَهْدِيَنَّهُمْ deki şeddeli **ن** bir sayılsa, **bin iki yüz doksan dört** eder ki Risâlet-ün-Nur Müellifinin Besmele-i Hayatıdır ve Tarih-i Velâdetinin birinci senesidir. Eğer şeddeli **ل** iki **ن** bir sayılsa, o vakit **bin üçyüz yirmi dörtte** hürriyetin ilânı hengâmında Mucâhede-i Mânevîye ile tezâhür eden Risâle-in-Nur Müellifinin görünmesi tarihidir.

DÖRDÜNCÜ ÂYET-İ MEŞHURE:

وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي Ayetidir. Şu Cümle Kur'an-ı Azîmüşâşn'1

ve Fâtiha Sûresini müsenna Senasıyla ifade ettiği gibi, Kur'anın müsenna vasfına läyik bir Bürhanı ve altı Erkân-ı İmaniye ile beraber Hakikat-ı İslâmiyet olan yedi Esası, Kur'ânın Seb'a-i Meşhuresini parlak bir surette isbat eden ve سَبْعَا الْمَثَابِ Nuruna mazhar bir âyinesi olan Risale-in-

Nura cifirce dahi işaret eder. Çünkü آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَابِ makam-ı ebcedîsi **binüçyüz otuzbeş** adediyle Risale-in-Nurun Fâtihası olan İşârât-ül-İcaz Tefsirinin Fâtiha Sûresiyle Elbakara Suresinin başına aid kısmi basmakla intișar tarihi olan bin üçyüz otuzbeş veya altıya Tevâfukla remzî bir perdeden ona baktığına bir emâredir.

BEŞİNCİ ÂYET:

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ dir. Bu Âyetin remzi latiftir. Çünkü hem kuvvetli münâsebet-i mâneviye ile, hem cifirle efrad-ı kesiresi içinde hususî bir surette Risale-i-Nur ve

Müellifine bakıyor. Şöyle ki: مَيْتًا Kelimesi tenvin ن sayılmak cihetiyle beşyüz ederek "Said-ün-Nursî" adedi olan beşyüzle Tevâfukla işaret ediyor ki, "Said-ün-Nursî dahi meyyit hükmünde idi. Risalet-ün-Nur ile İhya edildi, Onunla Hayat buldu."

ن أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا deki iki tenvin ن sayılmak durlar. **Bin üçyüz otuzdört** eder ki, o aynı zamanda (Arabî tarihle) Said umumî harbde maddî ve dehşetli bir mevtten dahi hârika bir tarzda kurtulması ve felsefe ve gafletten gelen mânevî ve şiddetli bir ölümden Necat bulması ve Kur'ânın Âb-ı Hayatiyla taze bir Hayata girmesi tarihidir. Bu Tevafuk-u Mânevî ve muvafakat-ı cifriye delâlet derecesinde bir işaretdir. Hem فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ de tenvin ن ve

şeddeli ن iki ن ve بِهِ de telâffuz edilen ي sayılmak cihetiyile bin ikiyüz doksandört eder ki, velâdetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu Cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki Cümle ile de hayat-ı mâneviyesine işaret eder.

E l h â s ı l : Bu Âyet müteaddit ve çok tabakalarından bir işaret tabakadan hem Risalet-ün-Nura, hem Müellifine, hem bu ondördüncü asrın ibtidasına, hem ibtidasındaki Risalet-ün-Nurun mebde'ine remzen, belki işareten, belki delâleteen bakar.

* * *

آوَمَنْ كَانَ مَيْتًا ÂYETİNİN TETİMMESİ

آوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ

فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا

Âyetinin kuvvetli işaretini hem te'yid hem letafetlendiren üç münâsebet birden Ramazanda Kalbime geldi. Kat'i bir kanaat verdi ki مَيْتًا Kelimesine tam münasib Saiddir. Bu Âyet Risale-i Nur Tercümanı olan Saidi مَيْتِش unvanıyla gösternesinin bir Hikmeti budur ki: Mevtin Muammasını ve Tılsımını Risale-i Nur ile O açmış, o dehşetli yüzün altında Ehl-i İmana çok ünsiyetli, sürurlu, nurlu bir Hakikat keşfedip isbat etmiş. Ve mevt-âlûd hayat-ı fâniyede boğulan ehl-i ilhada karşı, bâkiyane Hayat-Âlûd muvakkat bir mevt-i zâhirî ile galibane mukabele eder. كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ Sırına mazhar olan ehl-i ilhad, gayr-ı meşru müştehiyatının ibahesiyle süslendirmesine mukabil, Risale-i Nur, mevti o aldatıcı, fâni hayatı karşıp lezzet ve zînetini zir ü zeber eder. Ve der ve isbat eder ki: "Mevt ehl-i dalâlet için idam-ı ebedidir ve o dehşetli darağacından kurtaran ve mevti mübarek bir terhis tezkeresine çeviren yalnız Kur'an ve İmandır. İşte bunun içindir ki, bu Hakikat - ı Muazzama - i Mevkiye, Risale - i Nurda gayet

mühim ve geniş bir mevki almış; hattâ ekser hücumunda mevti elinde tutup ehl-i dalâletin başına vurur, Aklını başına getirmeye çalışır.

I k i n c i s i : Ehl-i Tarikatın ve bilhassa Nakşilerin dört Esasından biri ve en müessiri olan Rabita-i Mevt, Eski Saidi Yeni Saide (R.A.) çevirmiş ve daima Hareket-i Fikriyede Yeni Saide yoldaş olmuş. Başta İhtiyarlar Risalesi olarak, Risalelerde O Rabita-ı Keşfiyatı göstere göstere tâ Ehl-i İman hakkında mevtin nûranî ve hayatdar ve güzel Hakikatini görüp gösterdi.

Ü ç ü n c ü s ü : Bu Âyet cifir ve ebced hesabiyle her tarafda Saide hûcüm eden üç çeşit mevtin temas zamanını ve tarihini aynen gösterip Tevâfuk eder. Demek Âyetteki **مَيْتٌ** Kelimesinin efradından medar-ı nazar bir ferdi ve cifirce onun ismi **مَيْتٌ** adedine tam Tevâfukla hususî işaretle mazhar bir mâsadak "Said-iün-Nursî"dir.

[Sabrî'nin Sadakatının bir Kerametidir:]

Ben Namazdan sonra bu tetimmeysi yazarken Sıddık Süleymanın halefi Emin, Sabrî'nin **أَوْمَنْ كَانَ مَيْتًا** Âyetine dair parçayı aldığı ve Rama-

zanın Feyzinden onun izahı gibi Nurlar istediğini gördüm. Ne yazdığını Emin'e gösterdim; hayretle dedi: "**Bu hem Sabri'nin, hem Risale-i Nurun bir Kerâmetidir.**" Bu Âyetteki Esrârlı Müvâzene-i Kur'âniyeyi düşünürken, Sûre - i Hûd'daki **فَامَّا الَّذِينَ شَقُوا** Fîkrasına karşı

وَامَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ deki muvâzene hatırla geldi ve bildirdi ki: Nasılıki bu ikinci Âyet ve birinci Fîkra Risale-i Nurun Mesleğine, Şâkirdlerine tam tamına mânen ve cifirce bakıyor. Öyle de:

فَامَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ بِهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ Âyeti dahi, Risale-i Nur'un

muârizlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebdeine ve faaliyet devresine ve müntehasına cifir ile, Tevâfuk ile işaret eder, şöyle ki: يُرِيدُونَ لِيُطْفِوءُوا نُورَ اللّٰهِ بِأَفْوَاهِهِمْ gibi Âyetlerin bahsinde Birinci Şuâda yedi-sekiz Âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri **bin üçyüz onaltı ve yedi** tarihi ki, Kur'ana karşı olan su-i kasdin mebdeidir.

فَآمَّا الَّذِينَ شَقُوا cifirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli **م** iki **م**

sayılsa **bin üçyüz elliyedi**, eğer şeddeli **ل** iki **ل** sayılsa **bin üçyüz kırkyedi** ki bu asrin tâgiyâne faaliyet tarihidir. Her iki şeddeli ikişer sayılsa **bin üçyüz seksenyedi** ki **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبُ إِلَّا اللّٰهُ** dehşetli bir cereyanın müntehası tarihi olmak ihtimali var.

فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ise **bin üçyüz altmışbir**; eğer **فَفِي النَّارِ** daki okunmayan **ى** sayılmazsa **bin üçyüz ellibir** tarihini;

eğer şeddeli **ن** asıl itibariyle bir **ن** bir **ل** sayılsa yine **1331** tarihini ve **harb-i umumî** afetinin feryad **u** fizar içindeki yanğını göstererek Cehennem ateşinde zefir ve şehik eden ehl-i şekavetin azabını haber verip, Ehl-i İmanı fitnelere düşüren şakîlerin hem dünyada, hem Âhirette cezalarına işaret eder. Aynen öyle de; bu asra da zâhiren bakan, esrarlı olan Sûre-i **وَالسَّمَاءِذَاتِ الْبُرُوجِ** den şu Âyetin

إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلْحَرِيقٌ

İfadesi gibi hem İstanbul'un iki harîk-î kebiri, hem **harb-i umumî**'nin dehşetli yanğını Cehennem azabı gibi o fitnenin bir cezasıdır diyerek işaret eder.

E l h a s ı l : Bu Âyet her asra baktığı gibi bu asra daha ziyade nazar-ı dikkati celbetmek için cifirce bu asırın üç - dört devresinin tarihlerine ve hâdiselerine işaret ve mânasının suretiyle ve tarz-ı ifadesiyle iki cereyanın keyfiyetlerine ve vaziyetlerine îma eder. Sabri'nin Mektubu yolda iken ve gelmeden evvel o Mektubun mânevî te'siri ile bu Âyeti ve **أَوْمَنْ كَانَ مَيْتًا** Âyetiyle beraber düşünürken hatırıma geldi. Risale-i Nur bu derece kuvvetli İşârât-ı Kur'aniyeye ve Şâkirdleri bu kadar kıymetli Beşâret-i Furkaniyeye ve Aktabların iltifatına mazhariyetin Sırrı ve Hikmeti, musibetin azameti ve dehsetidir ki, hiç bir Eserin mazhar olmadığı bir Kudsî Takdir ve Tahsin almış. Demek ehemmiyet Onun fevkâlâde büyülüğünden değil, belki musibetin fevkâlâde dehsetine ve tahribatına karşı Mücahedesi cüz'î ve az olduğu halde gayet büyük öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki bu Âayette işaret ve Beşaret-i Kur'âniyede ifade eder ki, **Risale-i Nur Dairesi içine girenler tehlikede olan İmanlarını kurtarıyorlar ve İmanla kabre giriyorlar ve Cennete gidecekler diye müjde veriyorlar.** Evet bazı vakit olur ki, bir nefer gördüğü Hizmet için bir müşirin fevkine çıkar, binler derece kıymet alır.

İ H T A R : Geçmiş ve gelecek Âyetlerin işaretleri yalnız Tevâfukla değil belki herbir Âyetin mâna-yı küllîsindeki cüz'iyyat-ı kesiresinden bir cüz'î ferdi Risale-i Nur olduğuna îmâen, münasebet-i mânevîyeye göre cifrî ve ebcedî bir Tevâfukla o münasebeti te'yiden ve ona binaen hususî ona bakar demektir.

ALTINCI ÂYET : Sûre-i Hadidde **وَيَجْعَلُ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ**
Yâni: "Karanlıklar içinde size bir Nur İhsan edeceğim ki O Nur ile doğru yolu bulup onda gidesiniz." **بِلِلّهِ الْحَمْدُ** Risale-i Nur bu kudsî ve külli mânasının parlak bir ferdi olduğu gibi, **نُورًا** deki tenvin **ن** sayıl-mak cihetiyle **bin üçyüz onsekiz** adediyle Resail-in-Nur Müellifi tedristen, Tel'if Vazifesine ve mücahidane seyahata başladığı zamanın beş sene evvelki zamanına ve çok Âyetlerin işaret ettileri bin üçyüz onaltı tarihindeki

mühim bir İnkılâb-ı Fikrîden iki sene sonraki zamana Tevâfuk eder ki; o zaman İstihzarat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihtir. İşte şu Nurlu Âyet, hem mânaca, hem cifirce Tevâfuku ise, umum vücuhu Ayn-ı Şuur olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyanda elbette ittifakî ve tesadüfi olamaz.

YEDİNCİ ÂYET: وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكُلِّمَاتِهِ^١ şu Âyet-i Meşhurenin küllî mânasının bu zamanda zâhir bir mâsadakı Risalet-ün-Nur olduğu gibi Lâfzullahtaki şeddeli ل bir ل ve بِكُلِّمَاتِهِ deki melfuz sayılmak şartıyla **dokuzyüz doksansekiz** adediyle Risalet-ün Nurun dokuzyüz doksansekiz adedine tam tamına Tevâfukla münasebet-i maneviyeye binaen remzen Ona bakar. Ve bu remzi lâtifleştiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki: Risalet-ün Nurun Eczaları Sözler namiyle iştihar etmişler. Sözler ise Arabca گلماڭ dır ve o گلماڭ ile Kur'ânın Hakaikini o derece Mahz-ı Hak ve Ayn-ı Hakikat olduğunu isbat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

SEKİZİNCİ ÂYET: قُلْ إِنَّنِي هَدَيْنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dir. Şu Âyet-i Meşhure küllî mânasının bu asırda muvafik ve müناسib bir ferdi Risalet-ün-Nur olduğu gibi, cifirle صِرَاطٍ مُسْتَقِيم Kelimesi deki tenvin ن sayılmak cihetile Risalet-ün-Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize yine iki Sırlı (**Hâşıye**) fark ile baktığı gibi, هَدَيْنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيم Cümlesinin makam-ı ebcedîsi ile **bin üçyüz onaltı** ederek Risale-i Nur Müellifinin tedrisiyle İstihzarat-ı Nuriyede bulunduğu en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına Tevâfuk eder.

(**Hâşıye**): Yâni mertebesine işaret için iki fark var. Risale-i Nur Vahiy değil İlham ve İstihracdır.

DOKUZUNCU ÂYET:

Hem "Elbakara" Sûresinde, hem "Lukman" Sûresinde

فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ Cümlesi dir.

Yâni: "Allah'a İman eden hiç kopmayacak bir Zincir-i Nuranîye yapısır, temessük eder." Risale-i Nur ise, İman-ı Billâhın Kur'ânî Bürhanlarından bu zamanda en Nuranîsi ve en Kuvvetlisi olduğu tahakkuk ettiğinden, bu **بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ** külliyetinde hususî dâhil olduğuna te'yiden makam-ı cifrîsi bin yüz kırkyedi ederek Risale-ün-Nur intişarının fevkâlâde parlaması tarihine tam tamna Tevâfukla bakar. Ve bu ondördüncü asırda Kurâ'nın İ'caz-ı Mânevîsinden neş'et eden bir Urvet-ül-Vüska ve zulümattan Nura çırakracak bir Vesile-i Nuraniye Risale-in-Nur olduğunu remzen bildirir.

يُوْغَنِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ ONUNCU ÂYET:

وَيَعْلَمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ ONBİRİNCİ ÂYET:

وَيُزَكِّيْكُمْ وَيَعْلَمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ ONİKİNCİ ÂYET:

Âyetleridir. Meâl-i icmâfleri der ki: "Kur'an Hikmet-i Kudsiyeyi size bildiriyor. Sizi mânevî kirlerden temizlendiriyor." Bu üç Âyetin külli ve umumî mânalarında Risale-in-Nur kasdî bir surette dahil olduğuna iki kuvvetli emâre var.

Birisî şudur ki: Risale-in-Nurun müstesna bir hassası İsm-i Hakem ve Hakîmin mazharı olup bütün safahatında, mebahisinde Nizam ve İntizam-ı Kâinatın Âyinesinde İsm-i Hakem ve Hakîmin cilveleri olan Hikmet-i Kudsiyeyi ve Hikemiyat-ı Kur'aniyeyi Ders veriyor. Mevzuu ve neticesi Hikmet-i Kur'âniyedir.

İkinci Emâre: Birinci Âyet, Bin yüz yirmiiki ederek makam-ı ebcedî ile Risale-in-Nur Müellifinin doğrudan doğruya Ulûm-u Âliye den

آلِيهِ başını kaldırıp Hikmet-i Kur'âniyeye müteveccih olarak Hâdim-ül Kur'ân vaziyetini aldığı tarihtir ki, bir sene sonra İstanbul'a gitmiş mânevî Mücâhedesine başlamış.

İkinci Âyet ise: Makam-ı cifrîsi **bin üçyüz iki** ederek Risale-i Nur Müellifinin Kur'an Dersini aldığı tarihe tam tamına Tevâfuk ile remzen Kur'anın bâhir bir Bürhanı olan Resâil-in-Nura bakar.

Üçüncü Âyet ise: **Bin üçyüz otuzsekiz** olduğundan Hikmet-i Kur'âniyeyi avrupa hükümesine karşı parlak bir surette gösterebilen ve gösteren Risale-in-Nur Müellifi "**Dâr-ül-Hikmet-il-İslâmiye**"de Hikmet-i Kur'aniyeyi müdafaa etmekle, hattâ ingilizin baş papazı sual ettiği ve altı yüz kelime ile cevap istediği altı sualine altı Kelime ile cevap vermekle beraber Înzivaya girip bütün gayretiyle Kur'ânın İlhamâtından Risale-i Nurun mes'elelerini iktibasa başladığı aynı tarihe tam tamına Tevafukla remzen bakar.

ONÜÇÜNCÜ ÂYET:

Sûre-i Âl-i İmranda **وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ**

ONDÖRDÜNCÜ ÂYET:

Sûre-i Nisâ'da **لِكِنَ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ** Bu iki Âyet bu asra da hususî bakarlar.

Birincisinin meâli gösteriyor ki: Ehl-i dalâlet Müteşabihat-ı Kur'âniyeyi yanlış te'vilat ile tahrifine ve şüpheleri çoğaltmasına çalıştığı bir zamanda, İlîmde rüsuhi bulunan bir tâife o Müteşabihat-ı Kur'âniyenin hakikî te'villerini beyan edip ve İman ederek o şübehatı izâle eder. Bu külli mânanın her asırda mâsadakları ve cüz'iyyatları var. Harb-i umumî vasıtasiyle, bin senedenberi Kur'an aleyhinde terâküm eden avrupa itirazları ve evhamları Âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şübehatın bir kısmı fennî şeklini giydi, ortaya çıktı. Bu şübehatı ve itirazları bu zamanda defeden başta Risale-in-Nur ve Şâkirdleri gördükünden, bu Âyet bu asra da baktığından Risale-in-Nur ve Şâkirdlerine remzen bakmakla beraber

Ulema-i Müteahhirînin mezhebine göre **إِلَّا اللَّهُ** da vakfedilmez. O halde makam-ı cifrîsi aynen **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغِي** nın makamı gibi **bin üçyüz kırkdört** ederek Resâil-in Nur ve Şâkirdlerinin Meydan-ı Mücahede-i Mâneviyeye atılmaları tarihine tam tamına Tevafukla onları da bu Âyetin Harîm-i Kudsîsinin içine alıyor. Hem Haşrin en kuvvetli ve parlak bir Bürhanı olan Onuncu Sözün etrafa yayılması tarihine ve Kur'ânın kırk vecihle Mu'cize olduğunu beyan eden Yirmibeşinci Sözün iştiharı hengâmîna hem **إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغِي** adedine tam tamına Tevafukla bakar. Eğer mezheb-i selef gibi **إِلَّا اللَّهُ** da vakîf olsa, o halde **آلَّرَّاسِخُونَ** deki şeddeli **ر** iki **ر** sayılsa **bin üçyüz altmış küsûr** ederek Risalet-ün Nur Şâkirdlerinin bundan onbeş - yirmi sene sonraki râsihane ve muhakkikane olan İlimlerine ve Îmanlarına remzen baktığı gibi, şeddeli **ر** asıl itibariyle bir **ل** bir **ر** sayılsa **bin ikiyüz oniki** ederek bundan bir buçuk asır evvel Mevlâna Halid Zülçenaheynin Hindistandan getirdiği parlak bir İlm-i Hakikat rusuhîyle o zamanda meydan alan te'vilât-1 fasideyi ve şübehatı dağıtarak yüz senede elli milyondan ziyade insanları Daire-i İrşadına aldığı ve Tenvir ettiği zamanın tarihine tam tamına Tevâfukla bakar.

İkinci Âyet olan **آلَّرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ** şeddeli **ر** aslîna nazaran bir **ل** bir **ر** sayılmak cihetîyle makam-ı ebcedîsi **bin üçyüz kırkdört** etmekle her asra baktığı gibi bu asra da hususî remzen bakar. Ve İlm-i Hakikatta râsihane çalışan ve kuvvetli Îman eden bir tâifeye işaret eder. Ve çok Âyetlerin ehemmiyetle gösterdikleri bu bin üçyüz kırkdörtte Risalet-ün-Nur ve Şâkirdlerinden daha ziyade bu Vazifeyi müşkil şerait içinde sebatkârane yapan zâhirde görülmüyor. Demek bu Âyet onları dahi Daire-i Harîmine hususî dahil ediyor.

ONBEŞİNCİ ÂYET :

يَا آئِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا آِلِيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا

Şu Âyet bu zamana dahi hitab eder. Çünkü tamam - **مُبِينًا** hariç kalsasın üç yüz altmış kusur eder. Eğer **قَدْ جَاءَكُمْ** den sonraki olsa **بُرْهَانٌ** ve **نُورًا** Kelimelerindeki tenvinler **ن** sayılısa bin üç yüz on eder. Demek bu asra da hitab eder. Hem **قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ** Cümlesi yalnız dört farkla Furkan adedine Tevâfukla sarîhan baktığı gibi, o Kudsî Bürhan-ı İlâhinin bu zamanda parlak ve kuvvetli bir Bürhanı olan Resail-in-Nura dahi ikinci Cümlesi olan **آنْزَلْنَا آِلِيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا** adedi, iki tenvin vakıfta iki **ن** sayılmak cihetile **بِسْعُزْ دُوكْسَانْسَكِيز** ederek aynen tam tamına Resail-in-Nura ve Risale-in-Nur adedine Tevâfuk ile o Semavî Bürhan-ı Kudsînin yerde bir Bürhanı, Resâil-in-Nur olduğunu remzen haber veriyor.

I H T A R: Sözlerin üç ismi olan Risale-in-Nur veya Resail-in-Nur veya Risalet-in-Nurdaki şeddeli **ن** iki **ن** sayılmak, cifirce ağlebî bir kaidedir. Şeddeli harf bazan bir, bazan iki sayılabilir.

ONALTINCI ÂYET : **لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ** dur. Şu şifalı Âyet

çok zamandır benim derdlerimin şifası ve ilâci olduğu gibi Eczahane-i Kübra-yı İlâhiyye olan Kur'ân-ı Hakîmin tiryakî ilâçlarından, Risale-in-Nur Eczalarının kavanozlarından alarak belki bin mânevî derdlerime bin Kudsî Şifayı buldum ve Resail-in-Nur Şâkirdleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkil olan ve zendeka hastalığına mübtelâ olanlardan çokları Onunla Şifalarını buldular.

İşte her derde Şifa olan Kur'ânın ilaçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resail-in-Nur dahi bu şifadar

Âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emâre şudur ki: Bu Âyetin makam-ı cifrîsi olan **bin üçyüz kırkaltı** adedi Resâil-in-Nurun bin üçyüz kırkaltıda şifadarane etrafa İntişarının tarihine ve Mu'cizat-ı Ahmedîye Aleyhissalâtü Vesselâm namında olan Risale-i Hârikanın Zaman-ı Te'lifine tam tamına Tevâfukudur. Şu Tevâfuk hem münasebet-i mâneviyeyi te'yid ve onunla teyyyûd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

ONYEDİNCİ ÂYET:

فَإِنْ تَوَلُّوْ فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ deki

قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ nün makam-ı cifrîsi

şeddeli ل lar birer ل ve şeddeli kâf bir kâf sayılmak cihetile **bin üçyüz yirmidokuz** ederek, harb-i umumîn başlangıcı zamanında Resail-in Nurun başlangıcı olan **İşârât-ül İ'caz** Tefsirinin Tarih-i Te'lifine tam tamına Tevâfukla beraber, şeddeli kâf iki kâf sayılmak cihetile **bin üçyüz kırkdokuz** ederek harb-i umumîn verdiği

sarsıntılar zamanında, Resâil-in Nurun **حَسْبِيَ اللَّهُ** diyerek ehl-i dünya-

dan hiç bir yerde himaye görmeden belki tehâcüme hedef olmakla beraber çekinmeyerek yalnız başlarıyla müşkilât içinde Envar-ı Kur'âniyeyi neşrettikleri aynı tarihe tam tamına Tevâfuku ise, her cihetile Ayn-ı Şuur olan Âyâtta elbette tesadüffî olamaz. Belki bu gibi Âyetler, en müşkûl zaman olan bu asra dahi hususî bakarlar ve o Âyâti kendilerine Rehber ittihaz eden bir kısım Şâkirdlerine hususî iltifat edip iltifatlarıyle teşcî' ederler.

Bu Âyet, sâbık Âyetler gibi münasebet-i mâneviyesi gerçi zâhiren görünmüyor; fakat bir cihetle Resail-in-Nur ile bir nevi münasebeti vardır. Şöyledir ki: Onuç senedir (**Hâsiye**) bu Âyet Risâlet-ün-Nur Muelîfinin ve sonra Has Şâkirdlerinin Mağribden sonra bir Vird-i Hususîleridir. Hem bu Âyetin mânasına bu zamanda tam mazhar ve herkes onlardan çekinmesinden fütur getirmeyerek **حَسْبِيَ اللَّهُ** deyip

(Hâsiye): Te'lif tarihine göredir.

mütevekkilâne müşkilât-1 azîme içinde Envar-ı İmaniyyeyi ve Esrar-ı Kur'âniyyeyi neşreden, Ehl-i İmanı me'yusiyetten kurtaran başta Risale-ün-Nur ve Şâkirdleridir.

ONSEKİZİNCİ ÂYET: إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْفَالِبُونَ dir. Bu Âyet

meâliyle Hizballahın zâhiri mağlûbiyetinden gelen me'yusiyeti izâle için Kudsî bir Teselli verir ve Hizballah olan Hizb-i Kur'ânînin Hakikatte ve âkibette galebesini haber verir. Ve bu asırda Hizb-i Kur'ânînin hadsiz efradından Resâil-in-Nur Şâkirdleri tezahür ettiklerinden bu Âyetin küllî mânasında hususî dahil olmalarına bir emâre olarak makam-1 cifrîsi olan bin üçyüzelli adedi ile Resail-in-Nur Şâkirdlerinin zâhirî mağlûbiyetleri ve bir sene sonra mahbusiyetleri içinde mânevî galebeleri ve metanetleri ve haklarında yapılan müthiş imha plânını akîm bırakınca İhlâsları ve Kuvve-i Mânevîyeleri tezahür etmesinin Rumî tarihi olan bin üçyüz elli ve ellibir ve elliki adedine tam tamâna Tevâfuku elbette şefkatkârane, teselliyyetdârâne bir Remz-i Kur'ânîdir.

ONDOKUZUNCU ÂYET:

**وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورٌ هُمْ يَسْعَى بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ
رَبَّنَا آتِنَا نُورًا وَاغْفِرْلَنَا**

Şu Âyetin umum mânasındaki tabakalarından bir tabaka-i işaretisi bu asra dahi bakıyor. Çünkü **يَقُولُونَ رَبَّنَا آتِنَا نُورًا** hem mânaca kuvvetli münasebeti var... Hem cifirce **bin üçyüz yirmialtı** ederek o tarihteki hürriyet inkılâbından neş'et eden firtinaların hengâmında herşey'i sarsan o firtinaların ve harblerin zulümâtından kurtulmak için Nur arayan Mü'minler içinde, Resail-in-Nur Şâkirdleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden bu Âyetin efrag-1 kesiresinden bu asırda bir mâsadakı onlar olduğuna bir emâredir. **وَاغْفِرْلَنَا**

Cümlesi **bin üçyüz altmışa** bakıyor. Demek bundan beş altı sene sonra İstigfar devresidir. Resail-in-Nur Şâkirdleri o zamanda İstigfar Dersini vereceğini remzen bir îmâdır.

YİRMİNCİ ÂYET:

وَنُزِّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ

Şu Âyet-i Azîme sarihan Asr-ı Saadette Nûzûl-ü Kur'âna baktığı gibi sair asırlara dahi mâna-yı işâriyle bakar. Ve Kur'ânın Semasından ilhamî bir surette gelen şifadar Nurlara işaret eder. İşte doğrudan doğruya Tabib-i Kulûb olan Kur'ân-ı Hakîm'in Feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risalet-ün-Nur, benim çok tecrübele umum mânevî derdlerime şifa olduğu gibi Resâil-in-Nur Şâkirdleri dahi tecrübeyle beni tasdik ediyorlar. Demek Resâil-in-Nur bu Âyetin bir mâna-yı işârisinde dahildir. Ve bu duhulüne bir emâre olarak

مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ nin makam-ı cifrîsi **bin üçyüz otuzdokuz**

ederek aynı tarihte Kur'ândan ilham olunan Resail-in-Nur bu asrin mânevî ve müthiş hastalıklarına şifa olmakla meydana çıkışmağa başlamasından, bu Âyet ona hususî remzettiğine bana kanaat veriyor. Ben kendi kanaatimi yazdım, kanaata itiraz edilmez.

YİRMİBİRİNCİ ÂYET VEYA ÂYETLER:

قُلْ إِنَّنِي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ وَهَدَيْتُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

sekiz dokuz Âyetlerde "Sîrat-ı Müstakîm"e nazari çeviriyorlar. Ve bu doğru, istikametli yolu bulmak için daima Kur'ânın Nurundan her asırda o asrin zulmetlerini dağıtacak ve İstikamet yolunu tenvir edecek Kur'ândan gelen Nurlar olmakla ve bu dehşetli ve firtinalı asırda o doğru yolu şasırtmayacak bir surette gösteren başta şimdilik Risalet-ün-Nur tezahür ettiğinden, hem bu **صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ** Kelimesinin makam-ı cifrîsi -tevin- **ن** sayılmak cihetile- bin eder. Medde olmazsa dokuz-yüz doksan dokuz ederek yalnız bir veya iki farkla (**Hâsiye**) Risalet-ün-Nur adedi olan dokuzyüz doksan sekize Tevâfukla,

(Hâsiye): Yâni: Risalet-in-Nur'un mertebesi ikinci ve üçüncüde olduğuna işaretir. Vahiy değil ve olamaz. Belki İlham ve İstihractır.

sekiz – dokuz Âyetlerde **صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ** Kelimeleri bu mezkûr iki Âyet gibi Risalet-ün-Nuru **Sırat-ı müstakim**'in efradına hususî idhal edip remzen ona baktırır ve İstikametine işaret eder. Eğer **صِرَاطٍ** daki tenvin sayılmazsa **آلُّنُور** daki şeddeli **ن** bir **ن** sayılır, yine Tevâfuk eder. Hem nasılki bu Âyet Risale-in-Nura ismiyle bakıyor, öyle de Onun istihzarat zamanına da bakar. Çünkü **هَدِينِي رَبِّ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ** in makam-1 cifrîsi **bin üçyüz onaltı** ederek, Risalet-ün-Nur Müellifinin ihtiyarsız olarak İstihzarat-1 Nuriyede bulunduğu ve umum malumatını Kur'ânın fehmine basamaklar yaptığı en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına Tevâfuku elbette evvelki işaretatı te'yid ve onunla teyyüd ederek Risalet-ün-Nuru Daire-i Harîmîne remzen belki işareten dâhil ediyor..

Cây-ı dikkat ve ehemmiyetli bir Tevafukdur ki: Risalet-ün-Nur Müellifi bin üçyüz onaltı sıralarında mühim bir İnkılâb-1 Fikrî geçirdi. Şöyle ki: O tarihe kadar ulûm-u mütenevviayı, yalnız İlîmle tenevvür için merak ederdi, okurdu, okuturdu. Fakat birden o tarihte merhum vâli Tahir Paşa vasıtasıyla avrupanın Kur'âna karşı müthiş bir su-i kasıtları var olduğunu bildi. Hattâ bir gazetede ingilizin bir müstemlekât nâzırı demiş:

"Bu Kur'an, İslâm elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız. Bunun sukutuna çalışmalıyız" dediğini işitti, gayrete geldi Birden makam-1 cifrîsi **bin üçyüz onaltı** olan **فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ** Fermanını mânen dinliyerek bir İnkılâb-1 Fikrî ile merakını değiştirdi. Bütün bildiği ulûm-u mütenevviayı Kur'ânın fehmine ve Hakikatlarının isbatına basamaklar yaparak hedefini ve Gaye-i İlmiyesini ve Netice-i Hayatını, yalnız Kur'ânı bildi. Ve Kur'ânın Î'caz-1 Mânevîsi Ona Rehber ve Mûrşid ve Üstad oldu. Fakat maatteessüf o gençlik zamanında çok aldatıcı ârizalar yüzünden bilfiil o Vazifenin başına geçmedi. Bir zaman sonra harb-i umumînин tarraha ve gürültüsü ile

uyandı; o sabit fikir canlandı, bilkuvveden bilfiile çıkışmağa başladı.

İşte hem Ona, hem Risalet-ün-Nura çok alâkası bulunan bu binüçüz onaltı tarihine çok Âyetler müttefikan bakarlar. Meselâ:

Nasılki, **هَدِينِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ** Âyeti tam tamına Tevâfukla işaret eder. Aynen öyle de: Bir Âyet - i Meşhure olan

إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ makam-ı cifrîsi, şeddeli **ن** bir sayılsa ve tenvin sayılmazsa **بِنْ ثَوَّبْتُكَ إِلَيْكَ أَيَّاتُ الْقُرْآنِ** tarihe işaret eder. Hem nasıl ki yedi - sekiz Surelerde gelen Âyetler ve o

Âyetlerde gelen **صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ** Cümleleri Risalet-ün-Nur ismine

Tevâfukla beraber, bu mezkûr iki Âyet gibi bir kısmı Risalet-ün-Nur Te'lifinin tarihini de gösterir. Aynen öyle de: Yedi adet Sûrelerin

başlarında yedi defâ **تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ** Cümle-i Kudsiyesi makam-ı cifrîsi olan **بِنْ ثَوَّبْتُكَ إِلَيْكَ أَيَّاتُ الْقُرْآنِ**

Âyeti dahi aynen **بِنْ ثَوَّبْتُكَ إِلَيْكَ أَيَّاتُ الْقُرْآنِ** Fermanla-

riyle Kur'ân-ı Mu'ciz-ül-Beyan ilânat yapıyor. Öyle de, bu dehşetli asırda dahi bir mâna-yı işaretîsiyle o Âyât-ı Furkanîye'nin Bürhanları ve

Hakkaniyetinin alâmetleri ve Hakikatlarının Hüccetleri ve Hak Kelâmullah olduğuna delilleri olan Resail-in-Nura mâna-yı işaretîsiyle alâmet ve Bürhan ve emâre ve delil mânasıyla Âyatın Âyetleri diye

tekrar ile **تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ** ferman ederek nazar-ı dikkati Kur'an hesabına

bu asra ve bu asırdaki Resail-in Nura çeviriyor îtipak ediyorum. Evet herbir cihet ile Ayn-ı Şuur olan Âyât-ı Kur'âniyenin böyle yirmi vecihle ve yirmi parmakla aynı şey'e müttefikan işaretleri tasrih derecesinde bana kanaat veriyor. Benim kanaatıma iştirâk etmiyen bu ittifaka ne diyecek? Ve ne diyebilir? Hangi kuvvet bu ittifakı bozar! Resail-in Nur bu asra gelen İşarat-ı Kur'âniyeye hususî bir medar-ı nazar olduğuna kimin şüphesi varsa Kur'ânın kırk vecihle Mu'cizesini isbat eden Mu'cizat-ı Kur'âniye namındaki Yirmibesinci Söz ve Yirminci Sözün ikinci makamına ve Haşre dair Onuncu Söz ve Yirmidokuzuncu Sözlere baksın, şüphesi izale olmazsa gelsin parmağını gözüme soksun.

YİRMİ İKİNCİ ÂYET ve ÂYETLER:

Hem **Yûnus**, hem **Yûsuf**, hem **Râ'd**, hem **Hîcr**, hem **Şuarâ**, hem **Kasas**, hem **Lukman** **Sûrelerinin** başlarında bulunan **تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ** İlân-ı Kudsîsidir. Yirmibirinci Âyetin Hâtimesinde bunun münasebet-i mâneviyesi bir derece beyan edilmiş. Cifrîsi ise, bu Âyette üç ت bin iki yüz eder ve iki ك iki ل yüz eder; yekûnu bin üçüz. Bir ي bir ب dört veya beş | mecmuu bin üçüz onaltı veya onyedi ederek Resailin Nur Müellifi bir Înkılâb-ı Fikrî ile Ulûm-u Mütenevviayı Kur'ânın Hakaikine çıkmak için basamaklar yaptığı bir tarihe tam tamına Tevâfuku münasebet-i mâneviyesinin kuvvetine istinaden deriz:

O Tevâfuk remzeder ki: Bu asırda Resail-in-Nur denilen otuzuç adet Söz ve otuzuç adet Mektub ve otuzbir adet Lem'alar, bu zamanda, Kitab-ı Mübin'deki Âyetlerin Âyetleridir. Yâni Hakaikînün Alâmetleridir ve Hak ve Hakikat olduğunun Bürhanlarıdır. Ve o Âyetlerdeki Hakaik-ı İmaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir. Ve **تُلْكَ** Kelime-i Kudsiyesinin işaret-i hissiyesiyle gözlere dahi görünecek derecede zâhir olduğunu ifade eden böyle işarette lâyık delilleridir diye remzen Resail-in-Nuru bir işaretî mânasının küllî dairesine hususî ve medar-ı nazar bir ferdi olarak dahil ediyor.

E l h a s ı l : Nasıлki bu Âyette bulunan işaretî mâna yedi Surede yedi işaret hükmünde olup delâlet belki sarahat derecesine çıkıyor. Aynen öyle de: صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ deki remz dahi, yedi - sekiz Surelerde bulunmakla yedi - sekiz remz hükmünde olarak o remzi, işaret belki delâlet belki sarahat derecesine çıkarıyor.

I H T A R: Külfetsiz olmak üzere birden hatıra gelen işârat kaydedildi. Tekellüfe girmemek için işaretli otuzuç Âyetin çok işaretini kaydedilmeli.

YİRMİÜÇUNCÜ ÂYET:

عَسَى رَبُّنَا أَنْ يُبْدِلَنَا خَيْرًا
Şu Âyet her asra baktığı gibi bu asra da

bakıyor ve bu asırda kâbuslu bir rü'ya gibi musibetlere düşen ve Rabb-i Rahîminden onu hayra tebdil etmesini rica edenler içinde Resail-in-Nur Şâkirdlerine hususî remzettiğine bir emâresi şudur ki: Bu Âyetin makam-1 cifrîsi olan **bin üçyüz kırkbeşte** ehemmiyetli Risaleler Te'lif ile beraber, fevkâlâde hâdiseler vukua gelmeğe hazırlandılar.. ve o Resail-in-Nur'un Merkez-i İntisarı olan Barla karyesinde ziyade sıkıntı Müellifine verildi. Ve hususen küçük Mescidîne ilişildiği zaman Resail-in-Nur Şâkirdleri kuvvetli bir rica ile Dergâh-1 İlâhiyeye iltica edip "**Yâ Rab ! Bu müthiş rü'yayı hayra tebdil eyle**" deyip yalvardılar. Herkesin me'yusiyetlerine mukabil pek kuvvetli bir ümid ve rica ile Müslümanların Kuvve-i Mânevîyelerini takviye ettiler. Bu Âyetin birden külfetsiz hatıra geleni bu kadardır. Yoksa Esrarı çoktur. Tekellüf olmasın diye kısa kestim.

YİRMİDÖRDÜNCÜ ÂYET ve ÂYETLER:

Hem **Sure-i Zümer**, hem **Sûre-i Câsiye**, hem **Sûre-i Ahkaf'**ın başlarında bulunan تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ Âyat-1 Azîmeleridir. Şu Âyetler dahi yirmiikincideki Âyetler gibi Risalet-ün-Nurun ismine ve zâtına, hem te'lif ve intisârına bir mâna-i remziyle bakıyorlar.

İZAHTAN EVVEL MÜHİM BİR İHTAR

(Lüzumlu dört-beş Nokta beyan edilecek)

B i r i n c i N o k t a: Hadîste vârid olduğu gibi, "Herbir Âyetin mana mertebelerinde bir zâhiri, bir bâtinî, bir haddi, bir muttalai

vardır. Ve Bu dört tabakadan herbirisinin Hadîsce **شُجُونٌ وَ غُصُونٌ**

tâbir edilen fûruati, işârâti, dal ve budakları vardır" mealindeki Hadîsin hükmüyle, Kur'an hakkında nâzil olan bu Âyet-i Kudsiye, ferî bir tabakadan ve bir mâna-yı işaretîyle de Kur'an ile münasebeti çok kuvvetli bir Tefsirine bakmak, şe'hîne bir nakise değil. Belki o Lisan-ül Gaybdaki İ'caz-1 Mânevîsinin muktezasıdır.

I k i n c i N o k t a : Bir tabakanın mâna-yı işaretîsinin külliyetindeki efradının bu asırda tezâhür eden ve münasebeti pek kuvvetli bir ferdi Risalet-ün-Nur olduğunu, Onu okuyan herkes tasdik eder. Evet ben Risalet-ün-Nur'un Has Şâkirdlerini ișhad ederek derim:

Risalet-ün-Nur sair Te'lifat gibi Ulûm ve fûnundan ve başka Kitablardan alınmamış. Kur'andan başka Me'hazı yok, Kur'andan başka Üstadı yok, Kur'andan başka Mercii yoktur. Te'lif olduğu vakit hiçbir Kitab Müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur'anın Feyzinden mülhemdir ve Semâ-i Kur'anîden ve Âyâtının Nücumundan, Yıldızlarından iniyor, Nûzul ediyor.

Ü ç ü n c ü N o k t a: Resail-in-Nur baştan başa İsm-i Hakîm ve Rahîm'in mazhari olduğundan bu üç Âyetin âhirleri İsm-i Hakîm ile ve gelecek yirmibeşinci dahi Rahman ve Rahîm ile bağlamaları münasebet-i mânevîyeyi cidden kuvvetlendiriyor. İşte bu kuvvetli münasebet-i mânevî-

yeye binaen deriz ki: **تَبْرِيزُ الْكِتَابِ** Cümlesinin sarih bir mânası Asr-1 Saadette Vahiy suretiyle Kitab-1 Mübînin Nûzulu olduğu gibi, mâna-yı işaretîsiyle de, her asırda o Kitab-1 Mübînin Mertebe-i Arşıyesinden ve Mu'cize-i Mânevîyesinden Feyz ve İlham tarîkiyle Onun gizli Hakikatları ve Hakikatlarının Bürhanları iniyor, Nûzûl ediyor diyerek şu asırda bir Şâkirdini ve bir Lem'asını Cenah-1 Himayetine ve Daire-i Harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.

D ö r d ü n c ü N o k t a: İşte bu Risalede mezkûr otuzuç Âyet-i Meşhurenin bil'ittifak, tekellüfsüz, mânaca ve cifirce Resail-in-Nurun başına parmak basmaları ve başta Âyet-in-Nur on parmakla ona işaret etmesi ve eskidenberi Ulema ortasında ve edibler mâbeyninde meşhur bir düstur ve hakikâlı bir medar-ı istihracat ve hattâ hususî tarihlerde ve mezâr taşlarında ediplerin istimal ettikleri mâruf bir Kanun-u Îlmî iledir. Eğer o Kanuna tasannu karışmazsa, İşâret-i Gaybiye olabilir. Eğer sun'î ve kasdî yapılsa, yalnız bir letâfet, bir zarâfet, bir cezâlet olur.

Evet edibler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmlarını güzelleştirdikleri, hem Cifir Îlminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahtarı olan makam-ı ebcedî ile işaret ise: Her cihetle Ayn-ı Şuur ve Nefs-i İlim ve Mahz-ı Îrade ve tesadüffî halleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur'ânın bu kadar Âyât-ı Meşhuresi İcma' ile ve İttifakla Risale-in-Nura işaret ve Tevafukları sarahat derecesinde Onun makbuliyetine bir şehadettir. Ve Hak olduğuna bir imzadır ve Şâkirdlerine bir Beşarettir.

B e s i n c i N o k t a: Bu Hesab-ı Ebcedî, makbul ve umumî bir Düstur-u Îlmî ve bir Kanun-u Edebî olduğuna deliller pek çoktur. Burada yalnız dört - beş tanesini nümune için beyan edeceğiz.

Birincisi: Bir zaman Benî-israil âlimlerinden bir kısmı Huzur-u Peygamberîde Surelerin başlarındaki ﷺ gibi Mukattaat-ı Hurufiyeyi işittikleri vakit, Hesab-ı Cifîr ile dediler:

"Ya Muhammed! Senin Ümmetinin müddeti azdır." Onlara mukabil dedi:

"Az değil." Sair Surelerin başlarındaki Mukattaati okudu ve ferman etti, **"Daha var."** Onlar sustular...

İkincisi: Hazret-i Ali Radiyallahu Anh'ın en meşhur Kaside-i Celcelûtiyesi, baştan nihayete kadar bir nevi Hesab-ı Ebcedî ve Cifir ile Te'lif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış.

Üçüncüsü: Ca'fer-i Sâdîk Radiyallahü Anh ve Muhyiddin-i Arabî (R.A.) gibi Esrar-ı Gaybiye ile uğraşan Zâtlar ve Esrar-ı Huruf Îlmîne çalışanlar, bu Hesab-ı Ebcedîyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişler.

Dördüncüüsü: Yüksek edipler bu hesabı, edebî bir Kanun-u Letâfet kabul edip eski zamandan beri onu istimal etmişler. Hattâ Letâfetin hatırları için iradî ve sunî ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sunî ve kasdî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar.

Beşincisi: Ulûm-u Riyaziye Ulemasının münasebet-i adedîye içinde en lâtif düsturları ve avamca hârika görünen kanunları, bu Hesab-ı Tevâ-fukînin cinsindendirler. Hattâ fitrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm bu Tevâfuk-u Hesabîyi bir Düstur-u Nizam ve bir Kanun-u Vahdet ve İnsicam ve bir Medar-ı Tenasüb ve İttifak ve bir Namus-u Hüsün ve İttisak yapmış. Meselâ: Nasîlki iki elin ve iki ayağın parmakları, âsabları, kemikleri, hattâ hüceyratlari, mesâmatları hesabca birbirine Tevâfuk ederler. Öyle de: Bu ağaç bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece Tevâfuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara Tevâfuk ve istikbal baharları dahi mâzi baharlarına İhtiyar ve İrâde-i İlâhiyyeyi gösteren Sırlı ve az farkla Muvafakatları, Sâni-i Hakîm-i Zülcemâl'in Vahdetini gösteren kuvvetli bir Şahid-i Vahdaniyettir.

İşte mâdem bu Tevâfuk-u Cîfrî ve Ebcedî, bir Kanun-u Îlmî ve bir Düstur-u Riyazî ve bir Namus-u Fîtrî ve bir Usûl-ü Edebî ve bir Anahtar-ı Gaybî oluyor. Elbette Menba-ı Ulûm ve Mâden-i Esrar ve Fîtratın Tercüman-ı Âyât-ı Tekvîniyesi ve Edebiyatın Mu'cize-i Kübrâsı ve Lisan-ül-Gayb olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül-Beyan, o Kanun-u Tevâfukîyi, işârâtında istihdam, istimal etmesi îcâzinin muktezasıdır.

İhtar bitti, şimdî sadede gelyoruz.

Sûre - i Zümer , Câsiye , Ahkaf'ın başlarındaki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ olan Âyetler sâbık ihtarın ikinci noktasında, münâsebet-i mânevîyesi beyan edildiğinden burada yalnız cifrî remzini beyan edeceğiz.

Şöyle ki: İki ت sekiz yüz, iki ن yüz, iki م sekzen, iki ك kırk, üç ز yirmibir, üç ش otuz, bir ب bir ح on, (Lâfzullah) altmış yedi, bir ع yetmiş, dört ل dört ل yüz yirmi dört olup yekûnu bin üçyüz

kırkiki ederek bu asrin şu tarihine nazar-ı dikkati celbetmekle beraber, Kur'ânın Tenziliyle çok alâkadar bir Nura parmak basıyor. Ve o tarihten az sonra Mu'cizat-ı Ahmedîye (A.S.M.) Risalesi ve Yirminci ve Yirmidördüncü Mektublar gibi Risalet-ün-Nurun en Nuranî Cüzleri meydan-ı intişara çıkmaları ve Kur'ân'ın kırk vecihle İ'cazını isbat eden Mu'cizat-ı Kurâniye Risalesiyle Haşre dair Onuncu Sözün ikisinin kırkikide İntişarları ve kırkaltıda fevkâlâde İstîharları aynı tarihte olması bir kuvvetli emâredir ki, bu Âyet Ona hususî bir iltifatı var. Hem nasılıki bu Âyetler Te'lif ve İntişarına işaret ederler, öyle de yalnız **تَنْزِيلُ الْكِتَابِ**

Kelimesi Risalet-ün Nurun ismine -şeddeli ن bir ن sayılmak cihetiley- gayet cüz'î bir farkla Tevafuk edip remzen bakar, kendine kabul eder. Çünkü **تَنْزِيلُ الْكِتَابِ** Kelimesi **dokuzyüz ellibir** ederek Risalet-ün-Nurun makamı olan dokuzyüz kırksekize Sırkı üç farkla Tevafuk noktasından bakar...

Birden hatırlı geldi ki: Bu üç farkın Sırkı ise Risalet-ün-Nurun mertebesi üçüncüde olmasıdır. Yani Vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi İlham değil, belki ekseriyetle Kur'anın Feyziyle ve Medediyle Kalbe gelen Sünûhat ve İstîhracat-ı Kur'aniyedir.

Cây - i dikkattir ki birinci حـ olan **Sûre - i Mü'minde** **تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَرِيزِ الْعَلِيمِ** makam-ı cifrîsi, bazı mühim Âyetler gibi bin üç yüz yetmiş bakıyor. Acaba onbeş - yirmi sene sonra başka bir Nur-u Kur'an zuhur mu edecek, yahut Resâil-in-Nurun bir İnkışaf-ı Fevkâlâde ile bir Fütuhatı mı olacak bilmediğimden o kapıyı açamıyorum.

YİRMİBEŞİNCİ ÂYET:

حـ تَنْزِيلُ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Âyet-i Kudsiyesidir. Bu Âyetin mâna-yı işaretisi, Resail-in-Nur ile münasebeti çok kuvvetlidir. Bir cihetî

şudur ki, Risalet-ün-Nur'un ve Şâkirdlerinin meslesi, dört Esas üzerine gidiyor.

Birincisi Tefekkürdür. Hakîm İsmine bakıyor.

Biri de Şefkattir, hadsiz olan fakrını hissetmektir ki, Rahman ve Rahîm İsimlerine bakıyor. Hem şu Âyet nasîlki Resail-in-Nurun Te'lif ve Tekemmüл tarihine Tevafukla parmak basıyor, Öyle de, تَنْزِيلٌ

Kelimesiyle -vakf mahalli olmadığından tenvin ن sayılmak cihetile makamı **beşyüz kırkyedi** olarak Sözlerin ikinci ve üçüncü ismi olan Resail-in-Nur ve Risale-i Nurun adedi olan beşyüz kırksekiz veya kırkdokuza şeddeli ن bir ن sayılmak cihetile pek cüz'î ve Sırlı bir veya iki farkla Tevafuk ederek remzen Ona bakar, dairesine alır.

Hem حَمَّ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ in makam-ı cifrîsi, bir vecihle, yâni tenvin ن sayılsa ve şeddeli iki ر deki ل - ۱ aslî hesab edilse حَامِيْمٌ حَمٌّ, telâffuzda olduğu gibi olsa, **bin üçyüz ellidört** veya **beş** eder. Ve diğer bir vecihte, yâni tenvin sayılmazsa **bin üçyüz dört** eder; üçüncü vecihte, yâni telâffuzda bulunmayan iki ل hesaba girmezse **bin ikiyüz doksanört** eder. Birinci vecihte tam tamına Resail-in-Nurun te'lifçe bir derece tekemmülü ve fevkâlâde ehemmiyet kesbetmesi ve firtinalara tutulması ve Şâkirdleri Kudsî bir Teselliye muhtaç oldukları Arabî tarihiyle şu: Bin üçyüz ellibeş ve ellidört tarihine, hem otuzbir adet Lem'alardan ibaret olan "Otuzbirinci Mektub"un Te'lif zamanına, hem O Mektubun "Otuzbirinci Lem'a"sının vakt-i zuhuruna ve o Lem'adan **Birinci Şuâ**'ın Te'lifine ve o Şuâ'in, yirmidokuz makamında otuzuç adet Âyatın Risale-i Nura işaretleri istihrac edildiği hengâmâna ve yirmibeşinci Âyetin Risale-i Nura îmaları yazıldığı şu zamana, şu dakikaya, şu hâle tam tamına Tevafuku ise, Kur'anın İ'caz-ı Mânevisine yakışıyor. Gayet lâtif ve müjdeli bir Tevafuktur. İkinci vecihte, yâni binüçyüz dört makamıyla Risale-i Nurun Tercümanı, Risale-i Nurun basamakları olan mebâdi-i ulûma

besmelekeş olduğu ve Fütuhat-ı Nuriyede Besmelesini çektiği ve Fatiha-i Hayat-ı İlmiyede بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ okuduğu zamanına tam tamina Tevafukla parmak basıyor, arkasını sıvatıyor, "Haydi git, Selâmetle çalış" remzen diyor. Üçüncü vecihte, yâni bin ikiyüz doksanuç veya dört olan makam-ı cifrîsiyle o Tercümanın Besmele-i Hayat-ı Dünyeviyesinin ibtidâsına tam tamina Tevafuk Sirriyle îma eder ki, Onun Hayatı çok dehşetli dağdağaları ve firtinaları görmek ve çekmekle beraber daima Rahman ve Rahîm İsimlerinin mazhari olarak Rahmetle muhafaza ve Şefkatle terbiye edileceğini remzen mün'imâne haber veriyor. Bu suretle Kur'ânın mânevî İ'câzından İhbar-ı Gaybî nev'inin bir Şuâimi gösteriyor.

YİRMİALTINCI ÂYET: Sûre-i Hûd'da: فِيمُهُمْ شَقِّيٌّ وَ سَعِيدٌ

Âyetinin iki satır sonra gelen وَآمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَنِيَ الْجَنَّةُ Âyetidir. Su

Âyetin şeddeli م ve şeddeli ل ve şeddeli ن ikişer sayılmak ve الْجَنَّةِ

deki ة vakıfta olduğundan ه olmak cihetiyile makam-ı cifrîsi bin üç yüz elliiki olmakla tam tamina Resail-in-Nur Şâkirdlerinin en me'yusiyetli ve musibetli zamanları olan bin üç yüz elliiki tarihine tam tamina Tevafukla o acıacak hallerinde Kudsî ve Semavî bir Teselli, bir Beşarettir. Ve Âyetin münasebet-i maneviyesi bir-iki Risalede, yâni Kerâmat-ı Aleviyede ve Gavsiyede beyan edilmiştir.

فِيمُهُمْ شَقِّيٌّ وَ سَعِيدٌ deki سُعِدُوا Kelimesi deki وَآمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا

سَعِيدٌ Kelimesine Kur'an Sahifesinde tam müvazi ve mukabil gelmesi, bu Tevafuka bir letâfet daha katar. Bu Âyetin küllî ve çok geniş Mâna-yı Kudsîsinin cüz'iyatından Risale-i Nur Şâkirdleri gibi teselliye çok muhtaç bir cüz'isi bu asırda bin üç yüz elliikide bulunduğuna tam tamina Tevafukla işaret ederek başına parmak basıyor.

Eğer فَنِيَ الْجَنَّةُ Kelimesinde vakfedilmezse ve خَالِدِينَ Kelimesiyle

rabtedilse, o vakit **هـ**, olmaz. Fakat daha latif tesellikâr bir Tevafuk

olur... Çünkü **وَامَّا الَّذِينَ سُعِدُوا** Kaide - i Nahviyece mübtedadır.

فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ onun haberidir. Bu haber ise, makam-ı cifrîsi olan **bin üçüz kırkdokuz** adediyle, bin üçüz kırkdokuz tarihinden Beşaretle remzen haber verir. Ve o tarihte bulunan Kur'an Hizmetkârlarından bir tâifenin Ashab-ı Cennet ve Ehl-i Saadet olduğunu mana-yı işaretîyle ve Tevafuk-u Cifrî ile ihbar eder ve bu tarihte Risale-i Nur Şâkirdleri Kur'an hesabına fevkâlâde Hizmetleri ve Tenevvürleri ve çok mühim Risalelerin Te'lifleri ve başlarına gelen şimdiki musibetin, düşmanları tarafından ihzarâti tezahür ettiğinden, elbette bu tarihe müteveccih ve işaretî, tesellikâr bir Beşaret-i Kur'aniye en evvel onlara baktığını gösterir.

Evet **فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ** de şeddeli **نـ نـ** bir sayılmak cihetile **لـ فـ** dörtyüz, **خـ** altıyüz. Bin eder. İki **نـ** yüz, bir **ىـ** iki **نـ** bir **كـ** ikiyüz; diğer **لـ** otuz, ikinci **ىـ** on, iki **أـ** iki, bir **جـ** üç, bir **دـ** dört, kırk dokuz eder ki; yekûnu bin üçüz kırkdokuz eder. Bu Müjde-i Kur'aniyenin binden bir vechi bize teması, bin hazineden ziyade kıymetdardır. Bu Müjdenin bir Müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir Rü'ya-yı Sâdîkâdir. Şöyledir ki: Ispartada başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta rü'yada (ona) deniliyor ki:

"RESAİL-İN-NUR ŞAKİRDLERİ, İMAN İLE KABRE GİRECEKLER, İMANSIZ VEFAT ETMEZLER."

Biz o vakit o Rü'yaya çok sevindik. Demek o Müjde bu Müjde-i Kur'aniyenin bir Müjdecisimiş. (**Hâşıye**)

(Hâşıye): Cihan saltanatından daha ziyade kıymetdar bir Müjde-i Kur'aniye, bir Beşaret-i Semâviye bu Sahifede vardır.

YİRMİYEDİNCİ ÂYET:

Sûre-i Saf'da

يُرِيدُونَ لِيُطْفِوءُ اُّنُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمٌ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

dur. Bu Âyetteki **نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمٌ نُورِهِ** Cümlesinin **makam-ı**

cifrîsi, bin üçyüz onaltı veya yedidir. Ve bu tarih ise: Sâbikan yirmibirinci Âyetin hâtimesinde zikredilen inkılâb-ı fikrî sadedinde: avrupanın bir müstemlekât nâzırı, Kur'anın Nurunu söndürmesine çalışması tarihine ve Resail-in-Nur Müellifi dahi ona karşı o İnkılâb-ı Fikrî sayesinde o Nuru parlatmağa çalışması aynı tarihe, hem yedi Surede yedi def'a **طَسْ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ** aynı tarihe hem

dahi aynı tarihe, hem **هَدَيْنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ** dahi aynı tarihe,

hem **إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ** dahi şeddeli **نَ** bir sayılmak ve

tenvin sayılmamak cihetile aynı tarihe, hem **فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ** Fermanı

dahi aynı tarihe, hem **نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمٌ نُورِهِ** dahi aynı tarihe

bil'ittifak muvafakatları elbette remizden, işaretten, delâletten ziyade bir sarahattır ki: Risale-i Nur o Nur-u Îlâhînin bir Lem'ası olacağını ve düşmanları tarafından gelen şübehat zulümâtını dağıtacağını mâna-yı işaretisiyle müjdeliyor. Hem bu cifrî ve müteaddid ve mânidar Tevafuklar ise, kuvvetli bir münasebet-i mânevîyeye istinad ederler.

Evet Resail-in-Nurun yüzyirmi dokuz Risaleleri, yüzyirmi dokuz elektrik lâmbalarının şişeleri misillû Kur'an Nur-u Âzamından uzanan tellerin başlarına takılıp o Nuru neşrettikleri meydandadır. Risale-i Nurun yarı ismi iki def'a bu Cümle-i Âyette bulunmasıyle o münâsebeti pek letâfetlendiriliyor.

YİRMİSEKİZİNCİ ÂYET: Sûre-i Tevbede:

يُرِيدُونَ آنَ يُطْفِئُهُمْ نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ
إِلَّا أَنْ يُتَمَّمَ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Ayetindeki **نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتَمَّمَ نُورُهُ** Cümlesi, kuvvetli ve letâfetli münasebet-i mânevîyesiyle beraber şeddeli "

lar" birer ل ve şeddeli م asıl Kelimededen olduğundan iki م sayılmak cihetiyle **bin üçyüz yirmidört** ederek, avrupa zâlimleri Devlet-i İslâmiyenin Nurunu söndürmek niyetiyle müdhiş bir su-i kasd plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye Hamiyetperverleri, hürriyeti yirmidörtte ilâniyla o plânı akîm bırakmağa çalışıkları halde, maatteessûf altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde yine o sui-kasd niyetiyle sevr muahedesinde Kur'anın zararına gayet ağır şeraitle kâfirane fikirlerini yine icra etmek olan plânlarını akîm bırakmak için Türk milliyet-perverleri cumhuriyeti ilânlâ mukabeleye çalışıkları tarihi olan bin üçyüz yirmidörten, tâ otuz dörde, tâ ellidörde tam tamina Tevâfukla, o herc ü merc içinde Kur'anın Nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resail-in-Nur Müellifi yirmidörtte ve Resail-in-Nurun mukaddemati otuzdörtte ve Resail-in-Nurun Nuranî Cüzleri ve fedakâr Şâkirdleri ellidörtte mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hattâ hakikat-ı hâli bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telâşa sevkettiler ve bu itfa su-i kasdına karşı tenvir Vazifesini tam ifa ettiklerinden bu Âyetin mâna-yı işârîsi cihetinde bir medar-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emâredir. **Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ana muhalif hâletlerin ekserisi o su-i kasdların ve Sevr Muahedesî gibi gaddarâne muahedelerin vahîm neticeleridir.**

Eğer şeddeli م dahi şeddeli "ل lar" gibi bir sayılsa, o vakit **bin ikiyüz seksendört** eder. O tarihte avrupa kâfirleri Devlet-i İslâmiyenin Nurunu söndürmeye niyet ederek on sene sonra rusları tahrik edip rusun doksanuç muharebe-i meş'umesiyle Âlem-i İslâmın parlak Nuruna muvakkat

bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resail-in-Nur Şâkirdleri yerinde Mevlânâ Halid'in (K.S.) Şâkirdleri o bulut zulümâtını dağıttıklarından bu Âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatırla geldi ki, eğer şeddeli "ل لار" ve م ikişer sayılsa bundan bir asır sonra zulümâti dağıtacak Zatlar ise, Hazret-i Mehdinin Şâkirdleri olabilir. Her ne ise.. Bu Nurlu Âyetin çok Nuranî Nükteleri var.

آلَقَطْرَةُ تَدْلُّ عَلَى الْبَحْرِ Sırriyle kısa kestik.

YİRMİDOKUZUNCU ÂYET:

Sûre-i İbrahim'in başında

الرِّكَابُ آنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

Âyetidir. Şu Âyetin dört-beş Cümlesinde dört-beş îma var. Mecmuu bir işaret hükmüne geçer.

B i r i n c i s i : **إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ** Cümlesi ifade eder ki, "Kitab-ı Mübîn vasıtasıyla, ondördüncü asırdaki zulümattan, insanlar **بِإِذْنِ الله** Kur'ândan gelen bir Nura çıkarlar." Bu meâl ve hususan Nur Lâfzı, Resail-in-Nura mutabık olduğu gibi, makam-ı cifrîsi şeddeli ن iki ن olmak üzere **بِنْ** üçyüz **وْتُزْسَكِيزْ** veya **دُوكُوز** ederek harb-i umumî zulümâtında Te'lif edilen Resail-in-Nurun fâtihası olan İşârât-ül-İ'câz Tefsiri, o zulmetler içindeki zuhuru tarihine tam tamâna Tevafuku ve Âyetteki Nur Kelimesi Risale-i Nurdaki Nur lafzına îma ile bakıyor.

I k i n c i s i : **إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ** Cümlesi evvelki Cümledeki Nuru târif ederek der: O Nur Cenab-ı Hakkın İzzet ve Mahmudiyetini gösteren yoldur. Bu Cümplenin makam-ı ebcedîsi **بِسْعُزْ** **كِرْكَ سَكِيزْ** veya **ئِلِّي** olarak Resail-in-Nurun şeddeli ن bir ن olmak üzere,

adedi olan beşyüz kırksekize tam tamına Tevâfuk eder. Eğer okunmayan iki | sayılsa, mertebesine işaret eden iki farkla yine tam tamına Tevâfuk eder. Bu îmayı te'yid eden, hem letâfetlendiren bir münasebet var. Şöyle ki:

Alem-i İslâm için en dehşetli asır altıncı asır ile hülâgû fitnesi ve on üçüncü asırın âhiri ve on dördüncü asır ile harb-i umumî fitneleri ve neticeleri olduğu münasebetiyle bu Cümle makam-ı ebcediyle altıncı asra ve evvelki Cümle gibi الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ Kelimeleri ile bu asra, Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid devirlerine îma eder.

Hem, sâbık Âyetlerde ise, Resail-in-Nurun ikinci ismine Tevafukla işaret eden umum o Âyetler, dehşetli asır olan hülâgû ve cengiz asrına dahi îma ederler. Hattâ o Âyetlerin hem o asra, hem bu asra îmaları içindir ki, Hazret-i Ali (R.A.) Ercüzesinde ve Gavs-ı A'zam (R.A.) Kasidesinde Resail-in-Nura Kerametkârane işaret ettikleri vakit hem o asra, hem şu asra bakıp hiddetle işaret etmişler.

Üçüncü üssü : مِنَ الظُّلُمَاتِ Kelimesindeki آللُّمَاتِ in adedi bin üçyüz yetmişiki ederek bu asrın zulümleri, zulmetleri ne vakte kadar devam edeceğini, o zulmetlerin içinde bir Nur daima tenvire çalışacağına îma ile Risale-i Nurun tenvirine remzen bakar.

Dördüncü üssü : لِتُخْرِجَ النَّاسَ Cümlesi diyor ki "Bin üçyüz kırkbeşte Kur'andan gelen bir Nur ile insanlar karanlıklardan işıklara çıkarılacak." Bu meâl ise, bin üçyüz kırkbeşte fevkâlâde tenvire başlayan Resâil-in-Nura tam tamına cifirce, hem meâlce muvafık ve mutabık olmakla Risale-i Nurun makbuliyetine îma, belki remzediyor.

Besinciisi : الرِّكَابُ آنَّزْلَنَاهُ إِلَيْكَ deki إِلَيْكَ Kelimesi Kur'ana has baktığı için hariç kalmak üzere, الرِّكَابُ آنَّزْلَنَاهُ Cümlesinin makamı Risalet-ün-Nurun birinci ismine tam tamına Tevafuk

etmesi Risalet-ün-Nurun, Kitab-ı Münzelin tam bir Tefsiri ve mânası olduğunu ve ondan yabanî olmadığını remzen ifade eder. Çünkü **الْأَرْبَعُونَ**
üçyüz sekseniki **كتاب** dörtyüz yirmiüç, **آنزلناهُ** yüz kırkdört, yekûnu
dokuzyüz kırkdokuz; eğer tenvin **ن** sayılısa **dokuzyüz doksandokuz**
ederek Risalet-ün-Nurun -eğer şeddeli **ن** bir **ن** sayılısa- adedi olan
dokuzyüz kırksekize, eğer şeddeli **ن** iki **ن** olsa, dokuzyüz doksansekize
Sırlı (yâni Vahiy olmadığını ifade için) birtek farkla Tevafuk edip ona
îma eder.

E l h â s ı l : Bu birtek Âyette mezkûr beş Cümlenin münasebet-i
mâneviyeyi gözeterek beş adet îmaları bir kuvvetli işaret, belki bir
delâlet hükmüne geçebilir kanaatî bana bunu yazdırdı. Hatâ etmişsem
Kitab-ı Mübîni Şefaatci edip **أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ** den kusurumun afvını niyâz
ederim.

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

YİRMİDOKUZUNCU ÂYETİN SEHVİNE DAİR TAFSİLÂT

Küçük bir sehvden kuvvetli bir İşaret-i Gaybiye gördüm. Ondan bildim ki o sehv bunun içinmiş.

Şöyle ki: Birinci Şuâ olan İşarat-ı Kur'âniyenin yirmidokuzuncu Ayet, Sûre-i İbrahim'in başında,

الرِّكَابُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ

îlî nûrî bâdîn râbîm içinde Cümlesine makam-ı cifrîsi sehven bin üçyüz

otuzdört ederek Risale-in-Nurun Fatihası olan İşârât-ül-Îcâz Tefsirinin Zuhuru ve Tab'ı tarihine Tevafukla bakar denilmiş. Halbuki melfuz Harflerinin makamı, bin üçyüz otuzdokuz olup o Tefsirin fevkâlâde iştiharı ve Dâr-ül-Hikmet tarafından ekser Müftülere gönderilen Nûshalar, müteaddid ve maddî ve mânevî inkılâbların sarsıntılarından vikaye noktasında -çok emâreler ve Müftülerin itirafıyla- birer Kal'a ve ekser Müftülerin elliinde birer Elmas Kılıç hükmüne geçmeleri tarihine Tevafukla takdirkârane bakar. Okunmayan iki 1 sayılısa, bin üçyüz kırkbir edip Risale-i Nurun mebde-i zuhuruna tam tamına Tevafukla bakar. Bu küçük sehv söyle bir mânayı birden kuvvetli ihtar etti ki, o Sure-i İbrahimin (A.S.) başındaki Âyetin Risale-i Nura remzen bakan yalnız onun dört Cümlesi değil, belki o birinci sahife âhirine kadar münâsebât-1 mâneviye cihetinde bir mâna-yı remziyle -efrad-1 kesiresi içinde- Risale-i Nura gizli bir hususiyet ile îma eder, remzen bakar. Ben şimdilik o Hakikat-1 Remziyeyi beyan edemem. Yalnız kısa bir işaret edilecek. Evet **Risale-i Nurun mayası ve meşrebi Tefekkür ve Şefkat olduğu cihetle Hazret-i İbrahimin (A.S.)**

hususî meşrebi olan Tefekkür ve Şefkat noktasında tam Tevafuk etmek Sirriyle şu Surede daha ziyade Risale-i Nuru kucağına alıyor. Baştaki Âyet; dört Cümle ile en karanlık bir asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları Nura çıkaran ve Kur'ândan çıkan bir Nura parmak bastığı gibi en karanlık içinde bulunan ve Risale-i Nurun cereyanına muhalif gidenleri târif eder.

ÜÇUNCÜ ÂYET:

الَّذِينَ يَسْتَحِبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

Bu dahi, üç Cümlesiyle bazı münasebat-ı mâneviye ve muvafakat-ı mefhumîye cihetinde ve hem Risale-i Nurun mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmâen bakar. Ve birinci Cümlesiyle der ki: "O bedbahtlar, bazı Ehl-i İmanın (İmanları beraber olduğu halde) ve bir kısım Ehl-i İlmin (Âhireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi Dine ve Âhirete, yâni Elması tanıldığı ve bulduğu halde beş paralık şîseyi ona tercih etmek gibi sefahet-i hayatı, Dinî Hissiyata muannidane tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler." Bu Cümplenin bu asra bir hususiyeti var. Çünkü hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiştir. Sair asırlarda o ehl-i dalâlet Âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması Elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.

Ve ikinci Cümlesi olan **وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ** ile der ki: "O bedbahtların dalâleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş'et ettiği için kendi hâlleri ile durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onun ile ecdadları bağlı olan dine, adavetkârâne, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar." Ve

üçüncü Cümlesi olan **وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا** ile der ki: "Onların dalâleti fenden, felsefededen geldiği için acib bir gurur ve garib bir fir'avunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, Kâinatı idare eden İlâhî Kanunlarının Şuâlarını ve İnsan Âleminde o Hakaikin Düsturlarını süflî heveslarına

ve müştehiyatlarına müsaid görmediklerinden (hâşâ ! hâşâ) eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar." İşte bu Âyet, üç Cümlesiyle mânen bu asırda acib bir taife-i dâlleye tam bir Tevâfuk-u Mânevî ile mâna-yı işârîsiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi Tevafuk-u Cifrîsiyle dahi başlarına parmak basıyor. Evet evvelki Cümle olan **الَّذِينَ يَسْتَحْبُونَ** nin makamı

bin üçyüz yirmiyedi; eğer şeddeli **ل** ve **ب** ikişer sayılısa Arabi tarihiyle **bin üçyüz ellidokuz** edip o tuğyanlı taifenin savletli zamanını göstererek tam Tevafukla bakar. **وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا** nin makamı, tenvin **ن**

olmak cihetile **bin ikiyüz dokuz** ederek Şeriat-ı İslâmiyeye su-i kasd olarak ecnebi kanunlarını adliyeye sokmak fikri ve teşebbüsu tarihine tam tamına Tevafukla bakar. Ve bu emâreler gibi çok îmalar ile baştaki Âyetin kuvvetli işaret ettiği Risale-i Nurun muarızlarına zâhir bir surette baktığı gibi, mefhûm-u muhalifi delâletiyle dahi Risale-i Nura tam bakar. Hattâ dördüncü Âyette Risale-i Nurun Türkçe olmasını tahsin eder ve beşincide Arabî ve Türkçeyi tam bilmeyen ve Mürşidleri ve Âlimleri perişan olan vilâyat-ı şarkiyede Risale-i Nur imdadlarına ve

her tâifeden ziyade başlarına gelen hâdiseler ve Âyette **بَايَامِ اللَّهِ** tâbir

edilen elîm vakıaları hatırlarına getirmekle Îkaz ve İrşad etmelerine bir mâna-yı işaretî ve remzî ile emrediyor. Bu âhirki ehemmiyetli işaretî beyan etmemeye şimdilik izin olmadığından yalnız herbirinin birtek remzi gayet kısa beyan edilecek. Şöyled ki:

DÖRDÜNCÜ ÂYETİN

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ Cümlesi makam-1

cifrîsiyle ve baştaki Âyetin işaretleri karinesiyle, Risalet ve Nübüvvetin her asırda Verâset noktasında naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir mâna-yı remzî cihetinde Vazife-i İrsiyeti yapan

Risale-i Nuru, efradı içine hususî bir iltifatla dahil edip Lisan-ı Kur'ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor. Evet bunun makamı **رَسُولٰ** deki tenvin **ن** sayılmak ve şeddeli **ل** iki sayılsa ve şeddeli **ى** bir sayılsa **bin üçyüz ellisekiz**, her ikisi birer sayılsa **bin üçyüz yirmisekiz**; şeddeler iki sayılsa, tenvin sayılmazsa, **bin üçyüz onsekiz**; hem tenvin hem şeddeler sayılsa **bin üçyüz altmışsekiz** ederek Risale-i Nurun beş devresine ve beş vaziyetine remzen ve imâen bakar.

BEŞİNCİ ÂYETTE:

أَنْ أَخْرُجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِيَامِ اللَّهِ

إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِيَامِ اللَّهِ Cümlesinde makam-ı cifrîsi,

şeddeler birer sayılmak cihetinde **bin üçyüz ellibir** ederek Risale-i Nurun şimdilik beyanına iznim olmayan ehemmiyetli Vazifesinin ve bu Evâmir-i Kurâniyyeyi imtisalinin tarihine tam tamına Tevafuk-u Cifri ve Muvafakat-1 Mâneviye karinesiyle ve kissadan hisse almak münasebat-1 mefhumîye remzi ile Risale-i Nura imâen bakar. Daha yazılacak çok gaybî işaretler var, fakat izin verilmedi şimdilik kaldı.

Sekizinci Şuâ

ÜÇ ÜNCÜ BİR KERAMET-İ ALEVİYE

BİR İFADE-İ MERAM

[Mâlûm olsun ki; ben Risale-i Nur'un Kiyemetini ve Ehemmiyetini beyan etmekle Kur'an'ın Hakikatlarını ve Îmanın Rükünlerini ilân etmek ve zaaf-ı îmana düşenleri onlara dâvet etmek ve onların Kuvvetlerini ve Hakkaniyetlerini göstermek istiyorum. Yoksa, hâşâ! kendimi ve hiçbir cihetle beğenmediğim nefس-i emmaremi beğendirmek ve medhetmek değildir. Hem Risale-i Nur zâhiren benim Eserim olmak haysiyetiyle senâ etmiyorum. Belki yalnız Kur'ân'ın bir Tefsiri ve Kur'ân'dan mülhem bir Tercüman-ı Hakikîsi ve Îmânın Hüccetleri ve Dellâh olmak haysiyetiyle meziyetlerini beyan ediyorum. Hattâ, bir kısım Risaleleri ihtiyarım haricinde yazdığını gibi, Risale-i Nur'un Ehemmiyetini zikretmekte ihtiyarsız hükmündeyim. Îmam-ı Ali'nin (radîyallahü anh) "Âyetü'l-Kübrâ" namını verdiği "Yedinci Şuâ" Risalesini yazmakta çok zahmet çektigime bir Mükâfat-ı Âcile ve bir Alâmet-i Makbuliyet ve bir Medâr-ı Teşvik olarak bu Keramet-i Celcelûtiye, Înayet-i İlâhiye tarafından verildiğine şüphem kalmamış. Tahdis-i Ni'met kabilinden bunu "Sekizinci Şuâ" olarak yazdım. Yoksa Haşre dair mühim bir Âyetin Mu'cizeli olan Bürhanlarını yazacaktım.]

[İmam-ı Ali'nin (Radiyallahu anhu) Risale-i Nur'a dair üçüncü bir Kerametidir.]

Evet Onsekizinci ve Yirmisekizinci Lem'alarda izah ve isbat edilen iki zâhir Kerâmetini te'yid ve takviye ederek Kaside-i Celcelûtiyesinde, **Sıracun-Nur**'dan Sarahat derecesinde haber verdiği gibi, yine o Kasidede **Sıracun-Nur**'un en namdar Risalelerine parmak basıyor, âdetâ alkışlıyor; ve sekiz adet remz ile meşhur bir kısım Risalelerini gösteriyor.

BİRİNCİSİ : Risale-i Nura tasrih eden تَقَادُّ سِرَاجُ النُّورِ سِرَّاً بَيَانَةً

Fıkrasından sonra Süryanî Lisanıyla Esma-i Hüsnâdan istimdat ve Suver-i Kur'âniye ile bir Münâcât yapıyor. Tam otuzuç Sûrelerle öyle garip ve mânidar bir tarzda zikrediyor ki; bir kısım Sırları ve Gaybî Haberleri dahi bildirmek istediği anlaşılıyor. Ben sıkıntılı bir zamanda İmam-ı Ali'nin (Radiyallahu anh) **Âyet-ül-Kübrâ** namını verdiği "Yedinci Şuâ"¹ bitirdiğim aynı vakitte -îtikadîmcâ bana acele bir mükâfat ve bir ücret olarak- geceleyin Celcelûtiyeyi okudum. Birden bir İhtar-ı Gaybî gibi Kalbime denildi: İmam-ı Ali Radiyallah anh Risale-i Nur ile çok meşguldür. Mecmuundan haber verdiği gibi kıymetdar Risalelerine de işaret derecesinde remzedip îmâ ediyor. Eğer sarîh bir surette gaybdan haber vermek (çok zararları bulunduğundan Hikmete münâfi olduğu cihetle) Hikmet-i İlâhiye tarafından yasak olmasa idi tasrih edecekti. Meselâ: Sûreleri tâdât ederken, yirmibeşin-ciye geldiği vakit diyor ki:

بِحَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ تُونِ وَسَائِلٌ * وَسُورَةُ التَّهْمِيزِ وَالشَّمْسُ كُوِرَتْ
 وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرْوَا وَالنَّجْمُ إِذَا هَوَى * وَيَا فَتَرَبْتُ لِي الْأُمُورُ تَقَرَّبَتْ
 وَسُورَ الرُّقْبَانِ حِزْبًا وَآيَةً * عَدَدَ مَا قَرَأَ الْقَارِي وَمَا قَدْ تَنَزَّلَتْ
 فَاسْتَعْلُكَ يَا مَوْلَايَ بِفَضْلِكَ الَّذِي * عَلَى كُلِّ مَا آنْزَلْتَ كُتُبًا تَفَضَّلْتَ

İşte bu Fıkralarda Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesini hayrette bırakan ve üstünde göz ile görünen bir Kerametiyle ve Kıyamet ve Haşri isbat eden Hârika hüccetleriyle iştihar eden "Yirmidokuzuncu Söz"e Hazret-i İmam-ı Ali Radîyallahu anh zikir ve tâdâd ettiği Surelerin yirmidokuzuncu mertebesinde **وَالشَّمْسُ كُوَرَثٌ** ile ona işaret eder. Çünkü, Kıyamet kopmasından gayet dehşetli haber veren **إِذَا الشَّمْسُ كُوَرَثٌ** Suresine tam mutâbık bir surette o **Yirmidokuzuncu Söz**, Kıyametin ve Harab-ı Âlemin ve Mevt-i Dünyanın ve Hayât-ı Âhiretin ve İhya-yi Emvâtin katî hüccetlerini beyan ederken, bu Surenin dehşetli tasvirini zikretmesi; hem mânada, hem Yirmidokuzuncu Mertebede tetabukları o işaretü isbat eder.

Hem, tahavvülât-ı zerratta boğulan maddiyunları susturan ve zerratın tahavvülâti ve harekâtını, Vazife ve İntizamlarını emsalsiz bir tarzda isbat eden **Otuzuncu Söz** nâmındaki **Zerrat Risalesi**'ne Hazret-i İmam-ı Ali Radîyallahu anh Otuzuncu Mertebede **وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرُوا** Kasemiyle ona işaret eder. Evet bu işarette lâfzan ve Sûreten Sûre-i **وَالذَّارِيَاتِ ذَرُوا** ve **Risale-i Zerrat**, birbirine müşabehet ile beraber mâna cihetiyile dahi münasebet var. Çünkü, Sûre-i **وَالذَّارِيَاتِ** in başındada tesadüfi ve intizamsız zannedilen temevvücat-ı havaiyye, gayet Hikmetli ve Vazifedâr olarak Rubûbiyetin Tekvinî Emirlerini etrafa yetiştirir diye ifâde ettiği gibi, Risale-i Zerrat dahi maddiyunlar tarafından tesadüfi ve intizamsız telâkki edilen harekât-ı zerrat dahi, gayet hikmetli ve o zerreler muntazam Vazifelerle Vazifedâr olduklarını gayet kuvvetli ve katî Bürhanlar ile isbat ediyor.

Hem Mi'râc-ı Muhammedî Aleyhissalâtü Vesselâmi Delâil-i Akliye ile gayet mâkul ve katî bir surette isbat eden ve "Otuzbirinci Söz" nâmında ve mertebesinde bulunan **Risale-i Mi'raca**, Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Otuzbirinci Mertebede Mi'râc-ı Ahmedî (A.S.M.) ve

Kab-ı Kavseyndeki Müşahede ve Mükâlemeyi sarîh bir surette başlayan Sûre-i ﴿وَالنَّجْمٍ إِذَا هَوَى﴾ Cümlesi ile Sarahata yakın bir tarzda o Risaleye işaret eder ve Sûre-i ﴿وَالظُّرُورُ﴾ yi bırakarak, ﴿وَالذَّارِيَاتِ﴾ den sonra Suresini zikretmesi bu işaretin kuvvetlendirir.

Hem Şakk-ı Kamer Mu'cizesini münkirlere karşı kuvvetli deliller ile isbat eden Mi'râc Risalesinin Zeyli bulunan “**Şakk-ı Kamer Risalesi**” namında Otuzbirinci Mertebenin âhirinde olan o Risaleye, Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Şakk-ı Kameri Nass-ı Sarîh ile zikreden Sûre-i ﴿إِقْرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَ الْقَمَرُ﴾ den iktibas ederek otuzbirinci mertebenin akabinde zikredilen ﴿وَيَاقْرَبَثُ لِي أَلْمُورُ تَقَرَّبُ﴾ Fıkrasıyla sara-hata yakın işaret eder.

Mâlmûdur ki: Risale-i Nur başta Otuzuç adet Sözlerdir ve Sözler namiyle yâd edilir. Fakat, Otuzüçüncü Söz müstakil değil, belki Otuzuç adet Mektûbattan ibarettir. Ve Mektûbat namiyle zikredilir. Sonra Otuzbirinci Mektûb dahi müstakil değil, belki otuzbir adet Lem'alardan mürekkebdır. Ve Lem'alar adı ile müştehirdir. Sonra Otuzbirinci Lem'a dahi müstakil olmamış, o da ﴿إِنْ شَاءَ اللَّهُ﴾ otuzbir adet Şuâlardan mürekkeb olacak. El-Âyet-ül-Kübrâ Yedinci ve bu Risale Sekizinci Şuâlarıdır. Demek Sözlerin Hâtîmesi Otuzikinci Sözdür. Hem Risale-i Nurun yıldızları içinde bir güneş hükmünde Şâkirdlerince telâkki edilen Otuzikinci Söz nâmındaki Üç Mevkîflı Risale-i Hârika ve Câmia ve Sözlerin bir cihette Hâtîmesi ve cem'iyetli neticesi olan o Risaleye Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Onun fevkâlâde ehemmiyetini ve câmiyyetini göstermek için Kur'anın çok Sureleriyle birden Otuzikinci Mertebede ﴿وَبِسُورِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَ آيَةً﴾ Kasemiyle Otuzikinci Mertebede bulunan o câmi Risaleye işaret eder. Risale-i Nurun Otuzüçüncü Sözü ise, bundan evvel beyan ettiğimiz gibi Otuzuç

adet Mektublardan ibaret ve Mektûbat namında Otuzuç Kitab ve yüzden ziyade Risalelerdir.

İşte Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Otuzüçüncü Mertebede ve Kaseminde Otuzüçüncü Sözün eczaları olan o yüzon Kitab ve Mektûbata birden işaret etmek için yüzon Semavî Suhuf nâmında yüzon muhtasar Kitablar ve o büyük Mukaddes Kitablardan istimdat mânasında olan şu:

وَأَشْكُلَكَ يَا مَوْلَائِي بِفَضْلِكَ الَّذِي عَلَى كُلِّ مَا آتَنْتَ كُتُبًا تَفَضَّلُ

Kelâmiyle işaret eder. Malûmdur ki: İlm-i Belâgatta ve Fenn-i Beyanda uzak ve gizli mânalara delâlet etmek için karine tâbir ettikleri emârelerden ve münâsebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mâna ve gizli ve işaretî olan bir mefhum, karinenin kuvvetine göre sarîh ve zâhir mânası gibi kabul edilir. İşte bu Kaideye binaen, bu işaretî mânaların herbirisine müteaddid karineler, emâreler bulunduğu gibi sair arkadaşları da ona karineler olur. Risale-i Nurun mecmuundan haber veren sarîh Fıkralar dahi herbirisine kuvvetli bir karinedir.

İKİNCİ REMZ: Kur'ânın El – Âyet – ül - Kübrası olan

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

nin Hakikat-1 Kübrâsını ve Tefsir-i Ekberini gösteren ve Ramazan-1 Şerifin ilhamî bir hediyesi bulunan "Yedinci Şuâ" Risalesine Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Mektûbata işaretten sonra "Lem'alar" a işaret

içinde Şuâlar'a bakarak **وَ بِالْأَيَّةِ الْكَبِيرِيِّ أَمِنَّ مِنَ الْفَجْحُ** (Hâsiye)

deyip İlm-i Belâğatça "**Müstetbiat-üt-Terakib**" ve "**Maarîz-ül-Kelâm**" denilen mâna-yı zâhirînin tebâiyetiyle ve perdesinin arkasıyle müteaddid karinelerin kuvvetine göre işaret eder. Ve o acîb ve yüksek ve Tevhidin Hüccet-ül-Kübrâsı; ve El-Âyet-ül-Kübrânın bir Alâmet-i Kübrâsı ve

(Hâsiye): İmam-ı Ali bu Fıkra ile işaret eder ki Âyet-ül Kübra Risalesi yüzünden Şâkirdleri bir musibete düşecekler ve Onun Kerameti ve Bereketiyle Emniyete ve Selâmete çıkacaklar. Evet bu Kerâmet-i Aleviye tam tamına çıktı ki o Risale için hapse düşüp ve Onun kuvvetli Hakikatlari ile kurtuldular.

bir Tefsir-i Âzamı olan Risaleye "Âyet-ül-Kübrâ" nâmı veriyor. Ve o nâmla hem menbaî olan Âyet-ül-Kübrânın Azametini, hem bu "Yedinci Şuâ" olan Vahdaniyetin ve Tevhidin Bürhan-ı Âzamının fevkâlâde kuvvetini ilân eder, haber verir. Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu büyük iltifatına, bu Risalenin liyâkatına her kimin bir şüphesi varsa, gelsin bir def'a o Risaleyi okusun. Eğer, evet lâyiktir demezse bana tûh! desin. Evet Kur'ânın aleyhinde bin seneden beri müntakimane hazırlanan dinsizlerin itirazlarını ve kâfir feylesofların teraküm edip şimdi yol bularak intişar eden şüphelerini ve Kur'anın dehşetli darbelerinden intikam besleyen muannid yahudilerin ve mağrur bir kısım hristiyanların hücumlarını def'edip mukabele eden ve her asırda Kur'anın pek çok Kahramanları ve mânevî Kal'aları vardı. Şimdi ihtiyaç bir-iki'den, yüze çıkmış. Ve Müdafîler yüzden, iki üçe inmiş. Hem, Hakaik-ı İmaniyeyi, Îlm-i Kelâmdan ve Medreseden öğrenmek çok zamana muhtaç bulunduğuundan bu zamanda o kapı dahi kapandı. Hem çabuk, hem herkes anlıyacak bir tarzda en derin Hakikatları tâlim eden Risale-i Nur, elbette İmam-ı Ali Râdiyallahu anhîn bu İltifatına lâyiktir. Hem İmam-ı Ali (R.A.) Onuncu mertebe-i tâdâdında onuncu Sûre olarak ve Kiyamet

ve Leyle-i Berata bakan وَسُورَةُ الدُّخَانِ فِيهَا سِرًا قَدْ أَخِكَمْ^ت deyip

mâna-yı işârisiyle "Onuncu Söz" nâmında ve mertebesinde olan Haşir Risalesine işâretle beraber O Risalenin fevkâlâde ehemmiyetini ve gayet muhkem olduğunu ve o zamanın dumanlı karanlıklarını izâle eden bir Leyle-i Beratin bir kandili hükmünde bulunmasına ve Haşir ve Kiyametin bir alâmeti olan duhan, hem Leyle-i Beratin senevî olarak Hikmetli tefrik ve taksim-i umur noktalarıyla ve başka karineler ile îmâen ve remzen haber veriyor. Evet Onuncu Söz, çok ehemmiyetli bir belâyi defetti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumî sarsıntısı vaktinde Haşri inkâr eden münafiklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda "Onuncu Söz" çıktı ve tab'edildi. Bin Nûshası etrafaya yayıldı. Onu gören herkes kemal-i iştiyak ve merakla okudu. Zîndiklerin kâfirane fikirlerini tam kırdı. Ve onları susturdu. İmam-ı Ali Râdiyallahu anhîn bu Takdirine liyakaitní isbat etti. Kimin şüphesi varsa gelsin Onu dikkatle okusun, Haşrin ne kadar kuvvetli bir Bürhanı olduğunu görsün.

Hem Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu anh ondokuzuncu Sûre olarak Sûret-ün-Nur'u

بِسْرِ حَوَامِمِ الْكِتَابِ جَمِيعُهَا ﴿ عَلَيْكَ بِفَضْلِ النُّورِ يَا نُورُ أُفْسِمَتْ
Fıkrasıyla zikrederek pek muhtasar olan **Ondokuzuncu Söz'e** ve pek Mükemmel bulunan "**Ondokuzuncu Mektub**"a işaret için **نُور** Lâfzını

tekrar etmekle Mektubların mertebesi, yâni "**Ondördüncü Mektub**" noksan kalmasına imâen Sûre-i Nuru onbeşincide yine zikretmesiyle gayet lâtif ve müdakkikane haber veriyor. Ve o iki Risaleleri, Risale-i Nurun büyük Nurları olduklarını bildiriyor. Evet Risalet-i Muhammediyye Aleyhissalâtü Vesselâma dair olan "**Ondokuzuncu Söz**" hem üç cihetle Kerametli ve Hârika olan "**Ondokuzuncu Mektub**" elhak Risale-i Nurun en parlak birer Nurudurlar. Ve Aişe-i Sîddîka radıyallahü anhanın beraeti münasebetiyle, Âyet-i Nurun **مَثَلُ نُورٍ** Kelimesindeki zamir, üç vecihten birisi ile Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâma râci olmak haysiyetile Sûre-i Nur Zât-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm ile ziyade alâkadar bulunduğuandan, o Sûre ile Risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâmı isbat eden o iki Risaleye iki **نُور** Lâfziyle, belki üç **نُور** Kelimeleriyle yine aynen Risalet-i Ahmedîye Aleyhissalâtü Vesselâmı isbat eden "**Mi'rac Risalesi**"ne dahi işaret etmiş. Ben itiraf ediyorum ki: **Ondördüncü Mektub** noksan kaldığını unutmuştum. Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) aynı Sûreyi iki defâ tekrar etmesiyle tahattur ettim ve işârâtındaki dikkatine hayran oldum. Fakat o tekrar, yalnız "**Ondokuzuncu Söz ve Mektub**" için sayılır; ondan sonrakilere nisbeten sayılmaz.

ÜÇÜNCÜ REMZ: "Yirmisekizinci Lem'a"da îzah ve isbat edilen

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرَّاً بَيَانَةً ﴿ تُقَادُ سِرَاجُ السُّرُجِ سِرَّاً تَنَورَتْ
بِنُورِ جَلَلٍ بَارِخٍ وَشَرَنْطَخٍ ﴿ بُقُدُوسٍ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ

Fıkralarıyle Risale-i Nurun üç ehemmiyetli vaziyetini haber veriyor. Bu Fıkraların Sarahata yakın bir surette hem cifir, hem mâna cihetile Risale-i Nura işaretini "**Onsekizinci Lem'a**"da îzahına binaen,

burada ise orada zikredilmeyen ve İmam-ı Ali Radıyallahu anhın nazar-ı dikkatini celbeden yalnız üç Sırı beyan edilecek.

B i r i n c i s i : İslâmlar içinde, Dellâllar elinde teşhir suretinde gezdirmeye läyiğ olana Risale-i Nur, maatteessüf gayet gizli perde altında intişar ve istitara mecbur olmasına işâreten İmam-ı Ali Radıyallahu anh, iki defâ'a سِرَّاً تَنَوَّرَتْ ve سِرَّاً بَيَانَةً Kelimeleriyle سِرَّاً yani gizli intişar edebilir. Müteaccibane haber veriyor.

I k i n c i s i : Risale-i Nur, İsm-i Azam Cilvesiyle ve İsm-i Rahîm ve Hakîmin Tecellisiyle zuhur ettiğinden, imtiyazlı hassası اللہ اکبر

den iktibasen Celâl ve Kibriya; بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ den istifâzaten Merhamet ve Şefkat; وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ den istifadeten Hikmet ve İntizamin Esasları üzerine gidiyor. Onun Ruhu ve Hayatı onlardır. Sair meşreblerdeki Aşk yerinde, **Risale-i Nurun meşrebinde müştâkane Şefkattir ve re'fetkârane Muhabbettir.**

Nasılıki Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) sarîh bir surette Siracunnurun tarih-i tel'ifini ve tekemmül zamanını ve meşhur ismini تقاد سراج النور

Fıkrasıyla haber vermiş. Öyle de بُنُور جَلَلٍ بَانِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ ilâ âhir.. Fıkrasıyla da Sıracünnurun Esaslarından haber veriyor. Çünkü: izzet, Azamet ve Celâl ve Kibriyadır. جَلَلٍ بَانِخٍ شَرَنْطَخٍ Süryanice

Rauf ve برگوت Rahîmdir. Demek Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu anh Siracunnuru târif ediyor. Hayatını ve Nurunu, Kibriyâ ve Azamet ve Re'fet ve Rahimiyetten alıyor diye mümtaz hâsiyetini beyan eder.

Üçüncüüsü : Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu anh bu Fıkradan

بِهِ النَّارُ أَخْمَدَ ث Cümlesiyle diyor ki: **Bin üçyüz ellidörtte** Sırac-un-Nur -yâni Risale-i Nurun Nuru- ile dalâletin tecavüz eden narı **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** sônecek. Yâni, fitne-i diniye ateşini, ya tahribattan vazgeçirecek, veya ileri tecavüzatını kıracak. Eğer Hicrî tarihi olsa, bundan iki sene evvel, Dini dünyadan tefrik fırsatından istifade ile, Dinin ve Kur'anın zararına olarak ilerliyen dehşetli tasavvuratın tecavüzatı tevakkuf etmesi, elbette karşılarında kuvvetli bir Seddin bulunmasındandır. O Sed ise, bu zamanda çok intişar eden Risale-i Nurun keskin Hüccetleri ve kuvvetli Bürhanları olduğu çok emâreler ile hissediliyor. Ve bu ikinci ihtimaldeki İşâret-i Aleviye dahi Onu te'yid ediyor.

(Hâşıye) Evet cifirce **ت بِهِ النَّارُ أَخْمَدَ ث** altıyüz, dörtyüz, **ر** ikiyüz, şeddeli **ن** yüz, **م** kırk, **د** ve üç **أ** yedi. **بِهِ** deki **ب** iki, **ه** beş, yekûnu bin üçyüz ellidört eder. **لِلَّهِ الْحَمْدُ**, Sırac-un-Nurun El-Âyet-ül-Kübrâsı gibi çok Risaleleri var. Herbiri kuvvetli birer lâmba hükmünde Sırat-ı Müstakîmi gösterip İmam-ı Ali Radîyallahu anhîn haberini tasdik ediyorlar.

Bu üçüncü Sırrın münasebetiyle aynen **بِهِ النَّارُ أَخْمَدَ ث** gibi bin üçyüz ellidört tarihine makam-ı cifrisiyle bakan ve Said'in (R.A.) iki mâruf lâkabına remzen ve ismen îma eden ve "**kendini muhafaza et**" Emrini veren ve o tarihte herkesten ziyade müteaddit tehlikelere maruz bulunacağını telvih eden "**Ercüze**"nin âhirlerindeki:

فَاسْأَلْ لِمَوْلَاكَ الْعَظِيمِ الشَّانِ يَا مُدْرِگًا لِذِلِكَ الرَّزَمَانِ بِانْ

(Hâşıye): Hem de **إِنَّا أَعْطَيْنَا** nim Sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünkü süfyaniyetin dört rüknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi bütün bütün çekildi. Kabir altında azap çekiyor. Ve en büyüğü dahi alâkası bilfiil çekilmiş. Mason komitesinin mahkumu ve âleti olup azabıyle meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor. İleri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bakî kalan iki şahıs ise ellerinden gelse tâmiré çalışacaklar.

يَقِيكَ شَرّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ وَشَرّ كُلِّ كُرْبَةٍ وَمِحْنَةٍ

Fıkraşıyle diyor: "Ya Said-el-Kürdî! Bin üçyüz ellidört tarihine yetişirsen Mevlâ-yı Azîminden, o zamanın ve o asırın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar." Evet Onsekizinci Lem'ada Birinci Keramet-i Aleviyenin İzahında, Kaside-i Ercûziyenin Risale-i Nur ve Müellifine dair İslârât-1 Gaybiyesi beyan edilmiş. İsm-i Âzam ve Sekine tâbir ettiği Esmâ-i Sitte-i Meşhure ile daima meşgul olan bir Şakirdiyle konuştuğu ve teselli verdiği ve çok emâreler ve karinelerle o Şakird, Said olduğu isbat edilmiş. Ve orada o Şâkirdine demiş:

آخْرُوفُ عَجْمٍ سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا بِتَ بِهَا الْأَمِيرُ وَالْفَقِيرَا

Yani, ecnebi hurufları **bin üçyüz kırksekizde** tamim edilecek, çoluk-çocuk, emîrlar ve fakirler icbar suretinde gece dersleriyle öğrenmeye çalışacaklar.

Evet **سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا** Cümlesi tam tamına; iki ت sekiz yüz iki

س yüz yirmi, iki ر dört yüz, iki ط onsekiz, bir ي on, mecmuu bin üçyüz kırksekizdir. Aynı tarihte lâtinî huruflarına gece dersleriyle cebren çalıştırıldı. Sonra İmam-ı Ali (R.A.) Sekine ile meşgul olan Said'e (R.A.) bakar; konuşur. Akabinde **يَا مُدْرِگًا لِذِلِكَ الزَّمَانِ** der. İki-üç yerde kuvvetli işaret ile Said (R.A.) ismini verdiği Şâkirdine **hitaben** "**Kendini Sekine ile Dua edip muhafazaya çalış.**" Ya-i nidâi'den sonra müteaddid karineler ve emâreler ile Said var. Demek **مُدْرِگًا** olur. Bu Fıkra nasıl Kelimesiyle

"El-Kürdî" lâkabına hem lâfzan hem cifren bakar. Çünkü mimsiz **درگا**

Kurd Kalbidir. (1) م ise ي ve ل ye tam muvafiktir. Öyle de: Diğer bir ismi olan Bediuzzaman lâkabına dahi "**ezzaman**"

(1) Yâni; tersinden okunuşudur.

Kelimesiyle îma etmekle beraber **bin üçyüz ellidört** veya **bin üçyüz ellibeş** makam-1 cifrîsiyle Said'in (R.A.) hakikat-1 hâlini ve hilâf-1 adet vaziyetini ve hıfz u vikaye için kesretli Duasını ve Halvet ve Înzivasını tamamiyla tâbir ve ifade ettiğinden sarahata yakın bir surette parmağını Onun başına o Kasidede teselli için basıyor. Burada da **بِهِ النَّارُ أَخْمَدَتْ** Sırrına mazhar olan Risale-i Nur'u alkışlıyor.

Mâlum olsun ki Celcelutiye'nin Esası ve Ruhu olan

الْقَسْمُ الْجَامِعُ وَالدَّعْوَةُ الشَّرِيفَةُ وَالإِسْمُ الْأَعْظَمُ

İmam-1 Ali Radîyallahu anhîn en mühim ve en müdakkik Üveysî bir Şâkirdi ve İslâmîyetin en meşhur ve parlak bir Hûcceti olan Hûccet-ül-İslâm İmam-1 Gazalî (R.A.) diyor ki: "Onlar Vahy ile Peygambere (A.S.M.) nazil olduğu vakit İmam-1 Ali'ye (R.A.) emretti: 'Yaz.' O da yazdı. Sonra nazmetti." İmam-1 Gazalî (R.A.) diyor.

إِنَّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ الشَّرِيفَةُ وَالْوِفْقُ الْعَظِيمُ وَالْقَسْمُ الْجَامِعُ وَالإِسْمُ الْأَعْظَمُ

وَالسِّرَّ الْمَكْنُونُ الْمُعَظَّمُ بِلَا شَكٍ كَثُرٌ مِنْ كُنُودِ الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ

İmam-1 Gazalî, İmam-1 Nureddin'den Ders alarak bu Celcelûtiyenin hem Süryanî Kelimelerini, hem Kîymetini ve Hasiyetini şerhetmiş.

DÖRDÜNCÜ REMZ: İmam-1 Ali (R.A.) Sirac-un-Nur'dan haber verdikten sonra yine otuzüç ve bir cihetle otuziki adet Süryanice Esmâyî tâdad ederken Risale-i Nurun en kuvvetli, en kıymetdar olan **Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesine** ve **Otuzikinci Söz'e** kuvvetli işaret ettiği gibi, sair Risalelere remzen veya îmâen veya telvihen bakar. Evet Hazret-i İmam-1 Ali (R.A.) Risale-i Nura bakarak Süryanî isimleri dercederek diyor:

**تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرَّاً بَيَانَةً ﴿ تُقَادُ سِرَاجُ السُّرُجِ سِرَّاً تَنَورَتْ
بِنُورِ جَلَلٍ بَانِخٍ وَشَرَنْطَخٍ ﴾ بِقُدُوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ أَخْمَدَتْ**

بِيَاهٍ وَيَا يُوْهَ نَمُوْهَ أَصَالِيًّا بِطَمْطَامٍ مَهْرَاشٍ لِنَارِ الْعِدَاسَتْ
 بِهَالٍ أَهِيلٍ شَلْعٍ شَلْعُوبٍ شَالِعٍ طَهِيٌّ طَهُوبٍ طَيْطَهُوبٍ طَيَطَهُتْ
 آنُوكٍ بِيَمْلُوكٍ وَآبْرُوكٍ أُقْسِمَتْ بِتَمْلِيخٍ آيَاتٍ شَمُوكٍ تَشَمَّخَتْ
 آبَازِيغَ بَيْذُوكٍ وَذِيَمُوكٍ بَعْدَهَا خَمَارُوكٍ يَشْرُوكٍ (Hâşıye)
 بِشَرُوكٍ تَشَمَّخَتْ بِبَلْنِي وَسِمِيَانٍ وَبَازُوكٍ بَعْدَهَا
 بِذِيَمُوكٍ آشْمُوكٍ بِهِ الْكَوْنُ عُمِرَتْ بِشَلْمَخَتٍ إِقْبَلُ دُعَائِي

diye Dua ile hatmeder. Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta sarahat ile haber verdiği Risale-i Nuru, Sirac-un-Nur ve Sirac-üs-Sürc namiyle Birinci Mertebede aşıkâr Onu gösterip tâdâd ederken, tâ Yirmibese geldiği vakit **بِتَمْلِيخٍ آيَاتٍ شَمُوكٍ تَشَمَّخَتْ** der. Âyât-ı Kur'âniyenin

İ'cazlarını beyan ve Kur'ânın kırk vecihle Mu'cize olduğunu yedi adet külli vecihlerde isbat eden Risale-i Nurun en meşhur ve parlak Risalesi olan **Yirmibesinci Söz** namındaki Mu'cizat-ı Kur'âniye Risalesine işaret eder. Çünkü başta Sirac-ün-Nurun birinci mertebede sayılması hem **آيَاتٍ بِتَمْلِيخٍ** Fıkrasında Kelimesinin bulunması, hem yirmibesinci mertebede zikretmesi, kuvvetli bir karinedir ki: Pekçok Âyetleri zikredip İ'cazları ve Sırları beyan eden Yirmibesinci Söz'e mâna-yı mecazî ile bakar. Ve Sûrelerin tâdâdında dahi yine Yirmibesinci mertebede ibareyi değiştirip baştan başlar gibi **بِحَقِّ تَبَارَكَ** diyerek Risale-i Nurun en Mübarek ve Bereketli olan

(Hâşıye): Haşre dair meşhur Yirmidokuzuncu Sözे sonra Mi'râc ve Zeyli Şakk-ı Kamer'e bakar.

Yirmibeşinci Söz'ün ehemmiyetini gösteriyor. Sonra yirmialtı ve yedide

أَبَا زِيَّخَ بَيْذُوخَ وَذِيْمُوخَ بَعْدَهَا der. Sonra otuz ve otuzbirincide:

بِيَلْخٍ وَ سِمْيَانٍ وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا deyip yine ibareyi değiştirip **بَعْدَهَا**

Kelimesini zikreder. Gayet zâhir ve kuvvetli bir karine ile İctihada dair Yirmiyedinci Söz'ün Sahabelerlarındaki çok mühim ve kıymetdar Zeylini ve Mi'raca dair Otuzbirinci Sözün Şakk-ı Kamere dair ve ona

çok ihtiyaç bulunan ehemmiyetli Zeylini **بعدها** Kelimesiyle gösterir

gibi, kuvvetli işaret eder. Ben itiraf ediyorum ki: Ben bu Zeyilleri unutmuştum. İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu İhtarı ile tahattur ettim. Şakk-ı Kameri sabikan yazdım. Şimdi bu anda Sahabelerlarındaki Zeyli hatırladım. İşte mâdem İlм-i Belâgat ve Fenn-i Beyanda birtek karine ile mecazî bir mâna murad olunabilir ve birtek münasebetle bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mâna-yı işaret olarak kabul edilir. Elbette zâhir ve çok karinelerden ve emârelerden kat'-ı nazar yalnız bu iki yerde tam Zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve Zeyl mânasında olan **بعدما** Kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi,

tam bir karinedir ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) mânâ-yı hakikîsinden başka, bir mâna-yı mecazî ve işârîyi dahi ifade etmek istiyor. Sonra yirmidokuzuncu mertebede, heybetli bir tarzda

خَمَارُوخٌ يَشْرُوخٌ بِشَرْخٌ شَمَّخٌ der. Yirmibeşte geçen ve Sırları bilmek

mânasında olan شَمَّخْ Kelimesini tekrar ile sabikan beyan ettiğimiz

Hârikalı Yirmidokuzuncu Söz'e kuvvetli bir karine ile işaret eder. Sonra otuzikinci mertebede Sûrelerin tâdâdında ehemmiyetle işaret ettiği Risale-i Câmia olan **Otuzikinci Söz**'e yine nazar-ı dikkati

ذِيْمُوكَهْ أَشْمُوكَهْ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ ve bir nüshada kuvvetli celbetmek için **بِهِ الْكَوْنُ عُطَرَتْ** yâni İsm-i Adl ve İsm-i Hakemin Tecellisiyle ve Adalet ve Mîzaniyle ve İntizam ve Hikmetiyle dünya tâmir edilir. Tahribden kurtulur. İkinci Nûsha ile o iki İsmîn Rayîha-i Tayyibesiyle ve çok hoş kokularıyla, dünya güzel kokular alır. Attar dükkânı gibi Rayîha-i Tayyibe verir.

İşte, İsm-i Adl ve İsm-i Hakemin parlak bir âyineleri ve bir Tefsirleri hükmünde olan Otuzikinci Söz'e parmak basıyor ve mâna-yı mecazî suretinde ifade eder. **ذِيْمُوكَهْ** Kelimesinin tekrariyle Sözler Otuzuç iken bir mertebesi Mektublardan ibaret olduğuna ve Otuzikinci Söz, son mertebesi bulunduğuna îmâ eder. Ben Süryanî Kelimelerinin mânalarını tamamiyle bilemediğimden ve İmam-ı Gazâlî (R.A.) dahi tamamiyle îzah etmediğinden Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) o Kelimeler ile sair Risalelere İşârâtını şimdilik bırakıyorum.

BEŞİNCİ REMZ: Mâdem Celcelûtiye Vahy ile Peygamber Aley-hissalâtü Vesselâma nâzil olmuş. Ve Allâm-ül-Guyûbun İlmiyle ifade-i

mâna eder. Hem mâdem Celcelûtiye **تُقَادُ سَرَاجُ النُّورِ وَ أَقْدُ كَوْكِبِي**

Fıkralarında mâna-yı mecazî ile o Kasidenin Hakikatini isbat eden Risale-i Nura sarîhan; ve Onun onuç ehemmiyetli Risalelerine işareten

haber vermekle beraber **فَيَا حَامِلَ الْإِسْمِ الَّذِي جَلَّ قَدْرُهُ** de dahi o

Kasidenin bir Esası olan **الْإِسْمُ الْمُعَظَّمُ** ile çok iştigal ve istimdad eden

Risale-i Nur Müellifine ve bunun onuç ehemmiyetli vakıât-ı hayatına îmâen, remzen, işareten mâna-yı mecazî ile haber veriyor. Hem mâdem mâna-yı mecazî ile ve mefhum-u işârînin murad olmasına bir zaîf karine ve bir gizli emâre ve birtek münasebet kâfi geliyor. Hem mâdem Risale-i Nur ve Risalelerine ve Müellifi ve ahvaline olan işaretler birbirine karine olur. Belki meselenin vahdeti itibariyle umum işaretler,

karineleriyle beraber her birisine kuvvetli bir karine ve kavî bir emâre hükmündedir. Elbette diyebiliriz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılıki başta:

بَدَئْتُ بِسِمِ اللَّهِ رُوحِي بِهِ اهْتَدَتْ إِلَى كَشْفِ آسِرَارِ بِبَاطِنِهِ انْطَوَثْ

Yâni, "Hazine-i Esrar olan بِسِمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ile başladım. Ruhum, Onun ile O Hazineyi keşfetti" diyerek sair işârâtın karinesiyle bir mâna-yı işârî ve bir medlûl-u mecazî suretinde Risale-i Nurun بِسِمِ

الله ۱ hükümdede ve Fatihası ve Besmelesi ve بِسِمِ الله daki büyük Sırrın Hakikatini beyan eden ve kısa ve gayet kuvvetli Birinci Söz namında olan بِسِمِ الله Risalesine îmâ, belki remz, belki işaret ediyor. Aynen öyle

de: Saïr işârâtın karine ve münasebetiyle ve Huruf-u Kur'âniyenin Esrarından bahseden ve **Rumuzat-ı Semaniye** namında bulunan sekiz küçük Risalelerin mahiyetlerini andırır bir tarzda, ibareyi değiştirerek hurufların Esrariyle istimdat etmeye başlaması, karine-i lâtifesile muazzam Dua ve Münâcât ve câmi Kasem-i İstîmadâdînin âhirlerinde ve سُورَةِ الْوَحَادِيَّةِ بِالْفَتْحِ وَالنَّصْرِ أَسْرَعَتْ بِسِمِ الله

Fıkrasıyla Yirmidokuzuncu Mektubun bir kısım Esrar-ı Huruf-u Kur'aniyeyi beyan eden Rumuzat-ı Semaniye namında sekiz küçük Risalelerin en mühimleri ve Feth-i Mekke ve Feth-i Şam ve Feth-i Kudüs ve Feth-i İstanbul gibi çok Fütuhat-ı İslâmîyeden gaybî haber veren Sûre-i إذا جاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ nun Esrarını beyan ile, Fütuhat-ı İslâmîyeden Pehlivânı olan Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden Feth ve Nasr Risalesine, hem Sure-i Fethin en mühim ve en âhir Âyetin beş vecih ile İ'cazını beyan ve isbat ile, Kahraman-ı İslâm Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden gayet

kiymetli olan Âyet-i Feth Risalesi namındaki küçük bir Risaleye îmâ, belki işaret eder, îtikadındayım. Böyle îtikada iştirâk edilmezse de itiraz edilmemeli.

ALTINCI REMZ: Mâdem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.), Üstad-ı Kudsîsinden aldığı Derse binaen, Kur'ana taallûk eden gelecek hâdisattan haber veriyor ve "**benden sorunuz**" diye müteaddit ve doğru haberleri verip bir Şah-ı Velayet olduğunu öyle Kerametlerle isbat etmiş. Ve mâdem bu asırda avrupa dinsizleri ve ehl-i dalâlet münafikları, dehşetli bir surette Kur'ana hücumu hengâmında Risale-i Nur o seyl-i dalâlete karşı mukavemet edip, Kur'anın Tâlisimlarını keşfederek Hakikatını muhafaza ediyor. Ve mâdem

آقِدْ كَوْكِبِي بِالْأَشْمِ نُورًا وَ بَهْجَةً مَدَى الدَّهْرِ وَالْأَيَامِ يَا نُورُ جَلْجَلَتْ

Fîkrasiyle Yirmisekizinci Lem'ada isbat edildiği gibi sarahata yakın bir surette Risale-i Nura işaret etmekle beraber Sûre-i Nur'daki Âyet-ün-Nurun Risale-i Nura işaretine işaret eder.

Ve mâdem **آقِدْ كَوْكِبِي بِالْأَشْمِ نُورًا** mâna ve cifirce tam tamına Risale-i Nura Tevâfuk ediyor. Elbette diyebiliriz ki: Bu Fîkranın akabinde:

بِأَنْجِ أَهْوَجِ جَلْمَهْوَجِ جَلَالَةٍ جَلِيلٌ جَلْجَلَيُوتٌ جَمَاهٍ تَمَهَّرَجَتْ

بِتَعْدَادِ أَبْرُومٍ وَ سِمْرَازِ أَبْرِمٍ وَ بَهْرَةِ تِبْرِيزٍ وَ أُمِّ تَبَرَّكَتْ

Fîkrasiyle Risale-i Nur'un bidayette Oniki Söz namında iştihar ve intişar eden oniki küçük Risalelerine **آقِدْ كَوْكِبِي** Karinesiyle, bu Fîkradaki oniki

Süryanî Kelimeler onlara birer işaretdir. Gerçi elimde bulunan Celcelûtiye nüshası en sahîh ve en mutemeddir. İmam-ı Gazâlî (R.A.) gibi çok Imamlar Celcelûtiyeyi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî Kelimelerin manasını tam bilmemiğimden ve Nüshalarda ihtilâf bulunduğuundan, herbirisinin vech-i işaretini ve münasebetini şimdilik bilmemiğimden bırakıyorum.

Elhasıl: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bir def'a **آقِدْكُوكَبِي** Fıkraşıyle Âhir Zamanda Risale-i Nuru Dua ile Allahdan niyaz eder, ister ve bidayette oniki Risaleden ibaret bulunduğuundan, yalnız oniki Risalesine işaret ediyor. İkinci def'ada **تَقَادُ سَرَاجُ النُّورِ** Fıkraşıyle daha sarıh bir surette Risale-i Nuru medh ü senâ ile göstererek tekemmülüne işareten, umum Sözleri ve Mektubları ve Lem'aları remzen haber verir. Hem Oniki Söz namı ile çok intişar eden o küçük Risaleler bu Fıkradaki Kelimeler gibi birbirine ismen ve sureten benzedikleri gibi, Bedî' mânasında olan Celcelûtiye Kelimesine mutabık olarak herbiri gayet bedî' bir tarzda, güzel bir temsil ile, büyük ve derin bir Hakikat-ı Kur'aniyeyi tefsir ve isbat eder.

Eğer bir muannid tarafından denilse: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bu umum mecâzî mânaları irade etmemiş?

Biz de deriz ki: Faraza Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) irade etmezse fakat Kelâm delâlet eder. Ve karinelerin kuvvetiyle işaretî ve zîmnî delâletle mânaları içine dahil eder. Hem mâdem o mecazî mânalar ve işaretî mefhûmlar Haktır, doğrudur ve vâkia mutabiktür; ve bu İltifata lâyiktırlar ve karineleri kuvvetlidir. Elbette Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) böyle bütün işaretî mânaları irade edecek küllî bir teveccühü faraza bulunmazsa -Celcelûtiye Vahy olmak cihetiyle- hakîkî sahibi Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) Üstadı olan Peygamber-i Zîşân'ın (A.S.M.) küllî teveccühü ve Üstadının Üstad-ı Zülcelâlinin ihâtalı İlmi onlara bakar. İrade dairesine alır. Bu hususta benim hususî ve katî ve yakîn derecesindeki kanaatimin bir sebebi şudur ki: Müşkilât-ı Azîme içinde El-Âyet-ül-Kübrânın Tefsir-i Ekberi olan Yedinci Şuâî yazmakta çok zahmet çektiğimden, bir Kudsî Teselli ve Teşvike cidden çok muhtaç idim. Şimdiye kadar mükerrer tecrübeler ile bu gibi haletlerimde Înayet-i İlâhiye imdadıma yetişiyordu. Risaleyi bitirdiğim aynı vakitte hiç hatırlıma gelmediği halde birden bu Keramet-i Aleviyyenin zuhuru bende hiçbir şüphe bırakmadı ki: Bu dahi benim imdadıma gelen sair Înayet-i İlâhiye gibi Rabb-ı Rahîmin bir Înayetidir. Înayet ise aldatmaz, Hakikatsız olmaz.

YEDİNCİ REMZ: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki

وَبِالْأَيْةِ الْكُبْرَى أَمِنَّى مِنَ الْفَجْتَ وَبِحَقِّ فَقَحٍ مَعَ مَخْمَةً يَا إِلَهَنَا
وَبِإِسْمَائِكَ الْحُسْنَى أَجِرْنِي مِنَ الشَّتَّتِ حُرُوفُ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ
تَشَامَخَتْ وَاسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انجَلَتْ

diye birinci Fıkra ile Yedinci Şuâ'a işaret etmiş. Öyle de, aynı Fıkra ile âli bir Tefekkûrnâme ve Tevhide dair yüksek bir Mârifetname namında olan **Yirmidokuzuncu Arabî Lem'**aya dahi işaret eder. İkinci Fıkra ile İsm-i Âzam ve Sekine denilen Esma-i Sitte-i Meşhurenin Hakikatlarını gayet âli bir tarzda beyan ve isbat eden ve Yirmidokuzuncu Lem'ayı tâkip eyleyen **Otuzuncu Lem'**a namında Altı

Nükte-i Esma Risalesine **بِإِسْمَائِكَ الْحُسْنَى أَجِرْنِي مِنَ الشَّتَّتِ** Cümle-
siyle işaret ettiğinden sonra akabinde Risale-i Esmayı takib eden **Otuzbirinci Lem'anın Birinci Şuâi** olarak otuzuç Âyet-i Kur'âniyenin Risale-i Nura işaretini kaydedip hesab-ı cifrî münasebetiyle baştan başa İlm-i Huruf Risalesi gibi görünen ve bir Mu'cize-i Kur'aniye hükmünde bulunan Risaleye **حُرُوفُ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ** Kelimesiyle işaret

edip, der'akab **وَاسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انجَلَتْ** Kelâmiyle dahi Risale-i Hurufiyeyi takib eden ve El-Âyet-ül-Kübra'dan ve başka Resail-i Nuriyeden terekkür eden ve **Asâ-yı Mûsa** namını alan ve Asâ-
yı Musa gibi, dalâletin ve şirkin sihirlerini iptal eden Risale-i Nurun şimdilik en son ve âhir Risalesine Asâ-yı Mûsa namını vererek işaretle beraber manevî karanlıklarla dağıtacağını müjde ediyor.

Evet **وَبِالْأَيْةِ الْكُبْرَى** Kelimesiyle Yedinci Şuâ'a işaretî, kuvvetli karineler ile isbat edildiği gibi, aynı Kelime, diğer bir mâna

ile elhak Risale-i Nurun Âyet-ül-Kübrası hükmünde ve ekser Risalelerin Ruhlarını cem'eden ve Arabî bulunan **Yirmidokuzuncu Lem'aya** bu Kelâm **مُسْتَبَعَاتُ التَّرَاكِيب** kaidesiyle ona bakıyor, efradına dahil ediyor. Öyle ise: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bu Fikradan ona bakıp işaret eder diyebiliriz. Hem sair işârâtın karinesiyle, hem Mektûbattan sonra Lem'alara, başka bir tarz-ı ibare ile îma ederek Lem'aların en parlağının te'lifi dehşetli bir zamanda ve hapis ve idamdan kurtulmak ve Emniyet ve Selâmet bulmak için mâna-yı mecazî ve mefhûm-u işârî ile Hazret-i Ali (R.A.) kendi Lisanını büyük tehlikelerde bulunan Müellifin hesabına istimal ederek **وَ بِالْأَيَّةِ الْكُبْرَى أَمِّنِي مِنَ الْفَجَث** yâni: "Yâ Rab! Beni kurtar, eman ve emniyet ver" diye Dua etmesiyle, tam tâmina Eskişehir hapishanesinde idam ve uzun hapis tehlikesi içinde Te'lif edilen Yirmidokuzuncu Lem'anın ve Sahibinin vaziyetine Tevafuk karinesiyle Kelâm, zîmnî ve işârî delâlet ettiğinden diyebiliriz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bundan, Ona işaret eder. Hem Otuzuncu Lem'a namında ve Altı Nükte olan Risale - i Esmaya bakarak **وَ بِإِسْمَائِكَ الْحُسْنِي** deyip sair işârâtın karinesiyle, hem Yirmidokuzuncu Lem'aya tâkib karinesiyle, hem ikisinin isimde ve Esma lâfzında Tevafuk karinesiyle, hem teşettüt-ü hale ve sıkıntılı bir gurbete ve perişaniyete düşen Müellifi Onun Te'lifi Bereketiyle teselli ve tahammül bulmasına ve mâna-yı mecazî cihetinde Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) Lisaniyle kendine Dua olan **وَ بِإِسْمَائِكَ الْحُسْنِي أَجْرُنِي مِنَ الشَّتَّ** yâni Ism-i Âzam olan o Esmâ Risalesinin Bereketiyle beni teşettüften, perişaniyetten hifz eyle yâ Rabbi meâli, tam tâmina O Risale ve Sahibinin vaziyetine Tevafuk karinesiyle Kelâm, mecazî delâlet; ve İmam-ı Alinin (R.A.) ise gaybî işaret eder diyebiliriz.

Hem madem Celcelûtiyenin aslı Vahy'dır. Ve Esrarlıdır. Ve gelecek zamana bakıyor; ve gaybî umur-u istikbaliyeden haber veriyor.

Ve mâdem Kur'an itibariyle bu asır dehşetlidir ve Kur'an hesabiyle Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hâdisedir. Ve madem sarahat derecesinde çok karine ve emârelerle Risale-i Nur Celcelûtiyenin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş. Ve mâdem Risale-i Nur ve Eczaları bu mevkie lâyiktırlar ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) nazar-ı takdirine ve tâhsinine ve Onlardan haber vermesine liyakatlari ve kıymetleri var. Ve mâdem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Sirac-un-Nurdan, zâhir bir surette haber verdikten sonra ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözlerden, sonra Mektublardan, sonra Lem'alardan, Risalelerdeki gibi aynı tertip, aynı makam, aynı numara tahtında kuvvetli karinelerin sevkiyle Kelâm delâlet ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) işaret ettiğini isbat eylemiş. Ve mâdem başta :

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللَّهِ رُوحِي يَوْهَتَدُ إِلَى كَشْفِ أَسْرَارِ بِبَاطِنِهِ انْطَوَثُ

Risalelerin başı ve Birinci Söz olan **بِسْمِ اللَّهِ** Risalesine baktığı gibi,

Kasem-i Câmi-i Muazzamın ahirinde Risalelerin kîsm-ı âhirleri olan son Lem'alara ve Şuâlara, hususan bir Âyet-ül-Kübrâ-yı Tevhid olan Yirmi-dokuzuncu Lem'a-yı Hârika-i Arabiyye ve Risale-i Esmâ-i Sitte ve Risale-i İşârât-ı Huruf-u Kur'aniye ve bilhassa şimdilik en âhir Şuâ ve Asâ-yı Mûsa gibi; dalâletlerin bütün mânevi sihirlerini iptal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir mânada Âyet-ül Kübra namını alan Risale-i Hârikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade görüyor. Ve mâdem birtek mes'elede bulunan emâreler ve karineler, mes'elenin vahdeti haysiyetile, emâreler birbirine kuvvet verir zaîf bir münasebetle bir tereşuh dahi menbâna ilhak edilir. Elbette bu yedi adet esaslara istinaden deriz: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılkı: Meşhur Sözlere tertipleri üzerine işaret etmiş ve Mektûbattan bir kısmına ve Lem'alardan en mühimlerine tertiple bakmış. Öyle de:

بِإِشَائِكَ الْحُسْنِي أَجِرْنِي مِنَ الشَّتَّ Cümlesiyle Otuzuncu Lem'aya yâni müstakil Lem'alar'dan en son olan **Esmâ-i Sitte Risalesine** tâhsin ederek bakıyor ve **حُرُوفُ لِبَهَرَامٍ عَلَثُ وَشَامَخُثُ** Kelâmiyle

dahi Otuzuncu Lem'ayı tâkip eden **İşârat-ı Huruf-u Kur'âniye Risalesine** takdir edip işaretle tasdik ediyor.

وَاسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انجَلُث Kelimesiyle dahi şimdilik en âhir

Risale ve Tevhid ve Îmanın elinde **Asâ-yı Mûsa** gibi hârikâlı en kuvvetli Bürhan olan mecmua Risalesini senakârane remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadeden bilâperva hükmediyoruz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) hem Risale-i Nurdan hem çok ehemmiyetli Risalelerinden mâna-yı hakikî ve mecazî ile işârî ve remzî ve îmâî ve telvihî bir surette haber veriyor. Kimin şüphesi varsa işaret olunan Risalelere bir kere dikkatle baksın. İnsafi varsa şüphesi kalmaz zannediyorum.

Buradaki mâna-yı işaretî ve medlûl-u mecazîlere karinelerin en güzeli ve lâtifi, aynı tertibi muhafaza ile verilen isimlerin münasebetidir. Meselâ, yirmidokuz otuz ve otuzbir ve otuziki mertebe-i tâdâdda Yirmidokuz ve Otuz ve Otuzbir ve Otuzikinci Sözlere gayet münasib isimler ile ve başta Sözlerin başı olan Birinci Söze, aynı Besmele Sırriyle; ve âhirde şimdilik Risalelerin âhirine, mahiyetini gösterir lâyık birer isim vererek işaret etmesi gerçi gizli ise de, fakat çok güzeldir ve letâfetlidir. Ben itiraf ediyorum ki: Böyle makbul bir Eserin mazharı olmak, hiçbir vecihle o makama liyakatım yoktur. Fakat küçük, ehemmiyetsiz bir çekirdekten koca dağ gibi bir ağaç halk etmek, Kudret-i İlâhiyenin şe'nindendir ve âdetidir ve azametine delildir. Ben kasemle te'min ederim ki: **Risale-i Nuru senâdan maksadüm Kur'anın Hakikatlarını ve Îmanın Rükünlerini Te'yid ve İsbat ve Neşirdir.**

Hâlik-ı Rahimime yüzbinler şükrolsun ki: Kendimi kendime beğendirmemiş. Nefsimin ayıplarını ve kusurlarını bana göstermiş. Ve o nefsi emmâreyi başkalara beğendirmek arzusu kalmamış. Kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârane bakması, acıdacak bir hamakattır. Ve dehşetli bir hasârettir. İşte bu Hâlet-i Ruhiye ile yalnız Hakaik-ı Îmaniyyenin Tercümanı olan Risale-i Nurun doğru ve Hak olduğuna lâtif bir münasebet söyleyeceğim. Şöyledi ki:

Celcelûtiye, Süryanice Bedî demektir. Ve Bedî mânasındadır. İbareleri Bedî olan Risale-i Nur, Celcelûtiyede mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşuhatı göründüğünden, Kasidenin ismi ona bakıyor

gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki: Eskiden beri benim liyakatım olmadığı halde bana verilen Bediüzzaman lâkabı benim değildi. Belki, Risale-i Nurun mânevî bir ismi idi. Zâhir bir Tercümanına âriyeten ve emaneten takılmış. Şimdî o emanet isim, Hakiki Sahibine iade edilmiş. Demek Süryanice Bedi mânasında ve Kasidede tekerrürüne binaen Kasideye verilen Celcelûtiye ismi işârî bir tarzda bid'at zamanında çıkan Bediübeyan ve Bediüzzaman olan Risale-i Nurun hem ibare, hem mâna, hem isim noktalarıyla Bediliğine münasebettarlığını ihsas etmesine ve bu isim bir parça Ona da bakmasına ve bu ismin müsemmasında Risale-i Nur çok yer işgal ettiği için hak kazanmış olmasına.. tahmin ediyorum.

رَبَّنَا لَا تُؤْخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا

SEKİZİNCİ REMZ: Bu Remzin beyanından evvel en mühim iki suale cevap yazılacak.

B i r i n c i S u a l : Bütün kıymetdar Kitablar içinde Risale-i Nur, Kur'anın İşaretine ve İltifatına ve Hazret-i İmam-ı Alinin (R.A.) Takdir ve Tahsinine ve Gavs-ı Âzamın Teveccüh ve Tebşirine vech-i ihtisası nedir? O iki Zâtın Kerametle Risale-i Nura bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermenin Hikmeti nedir?

Elcevab: Malûmdur ki: Bazı vakit olur bir dakika; bir saat ve belki bir gün, belki seneler kadar.. ve bir saat; bir sene, belki bir عمر kadar netice verir ve ehemmiyetli olur. Meselâ: Bir dakikada Şehid olan bir adam, bir Velayet kazanır. Ve soğuğun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düşmanın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene İbadet hüküme geçebilir. İşte aynen öyle de; Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi zamanın ehemmiyetinden hem bu asrin Şeriat-ı Muhammediye (A.S.M.) ve Şeair-i Ahmediyeye (A.S.M.) ettiği tahribatın dehşetinden hem bu Âhir Zamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün Ümmet İstiaze etmesi cihetinden hem o fitnelerin savletinden Mü'minlerin Îmanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur, öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki; Kur'an Ona kuvvetli işaretle İltifat etmiş. Ve Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) üç Kerametle Ona Beşaret vermiş. Ve Gavs-ı Âzam (R.A) Kerametkârane Ondan haber verip Tercümanını teşcî etmiş. Evet bu asrin dehşetine karşı taklidî olan Îtikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan her Mü'min tek başıyla

dalâletin cemaatle hâcümuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir İman-ı Tahkiki lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur, bu Vazifeyi en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nâzik bir vakitte, herkesin anlıyacağı bir tarzda Hakaik-ı Kur'aniye ve Îmaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek o İman-ı Tahkîkiyi taşıyan hâlis ve sâdik Şâkirdleri dahi, bulunduk-ları kasaba, karye ve şehirlerde -Hizmet-i Îmaniye itibariyle- âdetâ birer gizli Kutup gibi Mü'minlerin mânevi birer Nokta-i İstinâdi olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmücedikleri halde Kuvve-i Mâneviye-i Îtikadları cesur birer zabit gibi Kuvve-i Mâne-viyeyi Ehl-i Îmanın Kalblerine verip Mü'minlere mânen mukave-met ve cesaret veriyorlar.

I k i n c i S u a 1 : Keramet izhar edilmezse daha evlâ olduğu halde, neden sen ilân edersin?

Elcevab: Bu, bana aid bir Keramet değildir. Belki, Kur'anın Î'caz-ı Mâneviyesinden tereşşuh ederek Has bir Tefsirinden Keramet suretiinde bizlere ve Ehl-i Îmana bir İkram-ı Rabbânî ve În'am-ı İlâhîdir. Elbette Mu'cize-i Kur'aniye ve Onun Lem'aları izhar edilir. Ve Ni'met ise Şükür niyetiyle ilân etmek, bir Tahdis-i Ni'mettir. وَأَمَّا بِنُعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدَّثْ

Âyeti izharına emreder. Benim için medar-ı fahr ve gurur olacak bir liyakatım ve istihkakım olmadığını kasemle itiraf ediyorum. **Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün Kiyimet ve Hayat ve Şeref o çekirdekten çıkan Şecere-i Risale-i Nur ve Mu'cize-i Mâneviye-i Kur'âniyeye geçmiş biliyorum.** Ve öyle îtikad ettiğimden Î'caz-ı Kur'âni hesabına izhar ederim. Bütün Kiyimet bir Mu'cize-i Kur'âniye olan Risale-i Nurdadır. Hattâ eskiden beri taşıdığım Bediuzzaman ismi Onun imiş.. yine Ona iade edildi. Risale-i Nur ise, Kur'anın malîdîr ve mânasıdır. Bu Remizde hususî kanaatimi te'yid eden ve kendime mahsus çok emâre ve karineler var. Fakat başkalara isbat edemediğimden yazamıyorum. Yalnız iki-üçüne işaret etmeye münasebet gelmiş.

B i r i n c i s i : Ben Celcelûtiyeyi okuduğum vakit, sair Münâcatlara muhalif olarak kendim bizzat hissiyatımla Münâcât ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının Lisanıyla taklidkârane olmuyordu. Benim için gayet fitri ve dertlerime alâkadar ve Tefakkûrât-ı Ruhiyeme

hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra Kerametini ve Risale-i Nur ile münasebetini gördüm ve anladım ki: O hâlet, bu münasebetten ileri gelmiş.

I k i n c i s i : Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta:

رُوحِي بِهِ اهْتَدَتْ إِلَى كَشْفِ أَسْرَارِ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ ve ortalarında:

وَأَمْنِحْنِي يَا ذَا الْجَلَلِ كَرَامَةً * بِاسْرَارِ عِلْمٍ يَا حَلِيمُ بِكَ انْجَلَتْ

âhirde: **مَقَالُ عَلَيْ وَابْنِ عَمِّ مُحَمَّدٍ وَسِرُّ عِلُومِ الْخَلَائِقِ جُمِعَتْ**

Bir Hazine-i Ulûm olarak gösteriyor. Halbuki: Zâhirinde yalnız bir Münâcâtırtır. Hattâ İmam-ı Alinin (R.A) Hakikat-feşan sair Kasideleri ve ilmî başka Münâcâtları gibi, Esrar-ı İlmiye ile tam münasebeti görünmüyör. Benim hususî kanaatim şudur ki: Celcelûtiye, mâdem Risale-i Nuru içine almış ve sinesine basıp mânevi veled gibi kabul

etmiş, elbette **وَسِرُّ عِلُومِ الْخَلَائِقِ جُمِعَتْ** Fîkrası ile, kendi Hazinesinin

bir kısım Pırlantalarını Âhirzamanda neşreden Risale-i Nuru şahid gösterip Celcelûtiyeyi bir Hazine-i Ulûm ve bir Define-i İlmiyedir diye bihakkın medh ü senâ edebilir.

Ü ç ü n c ü s ü : Malûmdur ki, bazen gayet küçük bir emare, bazı şerait dahilinde gayet kuvvetli bir delil hükmüne geçer. Yakîn derecesinde kanaat verir. Bana böyle kanaat veren çok misallerinden yalnız sâbık beyan ettiğim birtek misal bana kâfi geliyor. Şöyled ki:

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) **تَقَادُ سِرَاجُ النُّورِ** Fîkrasiyle Risale-i

Nuru tarihiyle ve İsmiyle ve Mahiyetiyle ve Esaslarıyle ve Hizmetiyle ve Vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanîce isimleri tâdâd ederek Münnâcât eder. Otuziki veya otuzuç adet isimlerde iki def'a **بَعْدَهَا** Kelime-sini tekrar eder. Biri, yirmiyedincide **وَذَيْمُونَخَ بَعْدَهَا** diğer, otuzbirde

وَبَارُوخْ بَعْدَهَا der. İşte Risale-i Nurun Sözleri otuzuç ve bir cihette otuziki.. ve Mektûbat namındaki Risalelerin dahi bir cihette otuziki ve bir cihette otuzuç olup bu Münâcâtlâ mutabık olması ve yalnız Risale şeklinde iki adet zeyilleri bulunması ve o zeyillerin birisi Yirmiyedinci Sözün ehemmiyetli Zeyli ve diğeri, Otuzbirinci Sözün kıymetdar Zeyli olması ve o iki Zeyl Risalesinin müstakil mertebe ve numaraları bulunmaması ve بَعْدَهَا Kelimesi dahi aynı yerde, aynı mânada Tevafuk etmesi bana iki kere iki dört eder derecesinde kanaat veriyor ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) tebebi bir mâna ile ve işaretî bir mefhûm ile Risale-i Nura, hattâ Zeyillerine bakmak için öyle yapmış. Daha çok karineler ve birer Söze işaret eden münasebetler var. Fakat gizli ve ince olduklarından zikredilmedi. (**Hâşıye**).

لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ • وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ • أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ خَطَائِي
وَخَطِيئَاتِي وَمِنْ سَهْوِي وَغَلَطَاتِي وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ

(**Hâşıye**): Meselâ, Yirmisekizinci mertebede وَسُورَةُ التَّهْمِيرِ Kelimesiyle Yirmisekizinci Söz'ün âhiri olan Cehennem mes'elesinin çok kuvvetli bir Bürhanına işaret edip baştaki Cennet mes'elesinin yalnız iki - üç sual ve cevaba dair bahsi ise, başka yerde işaret ettiğinden münasebet gizlenmiş. Hem meselâ, İlkinci Mertebede يَسِ Kelime-style, hem İlkinci Söze, hem İlkinci Mektûba, hem İlkinci Lem'aya, hem İlkinci Şu'a baktığından münasebet genişlendiğinden gizlenmiş.

Hem meselâ: كَيْعَصَ yâni وَكَافٍ وَهَايَاءٍ وَعَيْنٍ وَصَادِهَا Beşinci Mertebede bulunması, hem Beşinci Söze, hem Beşinci Mektuba, hem Beşinci Lem'aya ve Dördüncü Şuâ olan Âyet-i Hasbiye Risalesine, hem Üçüncü Şuâ olan Münâcât'a baktığı cihetle münasebet genişlenmiş, gizlenmiş. Buna başkaları kıyas edilsin...

وَالْقُرْآنِ يَعْدِدُ حَاصِلٌ ضَرْبٌ حُرُوفٍ رَسَائِلُ النُّورِ الْمَقْرُوئَةِ وَالْمَكْتُوبَةِ وَ
الْمُتَمَثِّلَةِ فِي الْهَوَاءِ فِي عَاشِرَاتِ دَقَائِقِ حَيَاتِي فِي الدُّنْيَا وَالْبَرْزَخِ وَالْآخِرَةِ
اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَاصْحَابِهِ بِعَدِدِهَا وَارْحَمْنَا وَارْحَمْ
طَلَبَةَ رَسَائِلِ النُّورِ بِعَدِدِهَا آمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Yirmidokuzuncu Lem'adan

İkinci Bab

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Bu İkinci Bab, **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** hakkında.)

الْحَمْدُ لِلّٰهِ
[İkinci Bab ile tabir edilen şu Risalecikte

Cümlesini İnsanlara dedirten İmanın sonsuz Faide ve
Nurlarından, yalnız dokuz tane beyan edilecektir.]

B i r i n c i N o k t a : Evvelâ iki şey ihtar edilecektir:

1- Felsefe, her şeyi çirkin, korkunç gösteren siyah bir gözlüktür. İman ise, herşeyi güzel, ünsiyetli gösteren şeffaf, berrak, nuranî bir gözlüktür.

2- Bütün mahlukatla alâkadar ve herşeyle bir nevi alış-verisi olan ve kendisini abluka eden şeyler ile lafzan ve manen görüşmek, konuşmak, komşuluk etmeye Hilkaten mecbur olan İnsanın sağ, sol, ön, arka, alt, üst olmak üzere altı ciheti vardır.

İnsan mezkûr iki gözlüğü gözüne takmakla, mezkûr cihetlerde bulunan mahlukatı, ahvali görebilir.

Sağ Cihet: Bu cihetten maksad, geçmiş zamandır. Binaenaleyh felsefe gözlüğü ile sağ cihete bakıldığı zaman, mazi ülkesinin Kıyameti kopmuş, altı üstüne çevrilmiş, karanlıklı, korkunç büyük bir

mezaristanı andıran bir şekilde görünecektir. Ve bu görünüşte İnsan pek büyük bir dehşete, vahşete, me'yusiyete maruz kaldığında şüphe yoktur. Fakat İman gözlüğü ile o cihete bakıldığı zaman, hakikaten o ülkenin altı üstüne çevrilmiş bir şekilde görünürse de, fakat can telefi yoktur. Mürettabatı, sâkinleri daha güzel, nuranî bir Âleme nakledilmiş oldukları anlaşılıyor. Ve o kabirler, çukurlar da, nuranî bir Âleme girmek için kazılan yeraltı tünelleri şeklinde telakki edilecektir. Demek İmanın İnsanlara verdiği sürur, ferahlık, itminan, inşirah, binlerce **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedirten bir Nimettir.

Sol Cihet: Yani, gelecek zamana felsefe gözlüğü ile bakıldığı zaman; bizleri çürütecek, yılan ve akreplere yedirip imha edecek, zulümatalı, korkunç, büyük bir kabir şeklinde görünecektir. Fakat İman gözlüğü ile bakılırsa Cenab-ı Hakk'ın Hâlik, Rahman, Rahîm'in İnsanlara ihmâz ettiği çeşit çeşit nefis, leziz me'kûlât ve meşrubata zarf olan bir Maide ve bir Sofra-i Rahmanî şeklinde görünecektir. Ve binlerce **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** okutturarak tekrar ettirecektir.

Üst Cihet: Yani, Semavat cihetine felsefe ile bakan bir adam, şu sonsuz boşlukta, milyarlarca yıldız ve kürelerin at koşusu gibi veya askerî bir manevra gibi yaptıkları pek sür'atli ve muhtelif hareketlerinden büyük bir dehşete, vahşete, korkuya maruz kalacaktır. Fakat İmanlı bir adam baktığı vakit o garib, acib manevranın bir Kumandanın Emri ile Nezareti altında yapıldığı gibi; Semavat Âlemini Tezyin eden ve o yıldızın bize de ziyadar kandiller şeklinde olduklarını görecek ve o atlar koşusunda korku, dehşet değil, ünsiyet ve muhabbet edecektir. Âlem-i Semavatı söylece tasvir eden İman Nimetine elbette binlerce **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** söylemek azdır.

Alt Cihet: Yani, arz Âlemine felsefe gözü ile bakan İnsan; küre-i arzı başıboş, yularsız, şemsin etrafında serseri gezen bir hayvan gibi veya tahtası kırık, kaptansız bir kayak gibi görür ve dehşete, telaşa düşer. Fakat İman ile bakarsa, arzin Rahmanî bir Sefine olup, Allah'ın Kumandası altında bütün me'kûlât, meşrabat, melbusatı ile beraber, nev'i beseri tenezzüh için şemsin etrafında gezdiren bir sefine şeklinde görür. Ve İman dan neş'et eden şu büyük Nimete büyük büyük **الْحَمْدُ لِلّٰهِ**ları söylemeye başlar.

Ön Cihet: Felsefecî bir adam bu cihete bakarsa görür ki: Bütün canlı mahlukat - İnsan olsun, hayvan olsun - kafile be - kafile büyük

bir sür'atle o cihete gidiip kaybolurlar. Yani, ademe gider, yok olurlar. Kendisinin de o yolun yolcusu olduğunu bildiğinden, teessüründen çıldıracak bir hale gelir. Fakat İman nazarıyla bakan bir Mü'min, İnsanların o cihete gidişleri, seyahatları adem Âlemine değil, göçebeler gibi bir yayladan bir yaylaya bir intikaldir. Ve fâni menzilden Bâki menzile, hizmet çiftliğinden ücret dairesine, zahmetler memleketinden Rahmetler memleketine göç etmek olup, adem Âlemine gitmek değil diye bu ciheti memnuniyetle karşılar. Fakat yol esnasında ölüm, kabir gibi görünen meşakkatlar netice itibariyle Saadetlerdir. Çünkü, Nuranî Âlem'lere giden yol kabirden geçer ve en büyük Saadetler büyük ve acı felâketlerin neticesidir. Meselâ: Hazret-i Yusuf, Mısır Azizliği gibi bir saadete, ancak Kardeşleri tarafından atıldığı kuyu ve Zeliha'nın iftirası üzerine konulduğu hapis yoluyla nâil olmuştur. Ve keza, rahm-ı maderden dünyaya gelen çocuk, mahud tünelde çektiği sıkıcı, ezici zahmet neticesinde dünya saadetine nâil oluyor.

Arka Cihet: Yani geride gelenlere felsefe nazarı ile bakılsa; "**Yahu bunlar nereden nereye gidiyorlar ve ne için dünya memleketine gelmişlerdir?**" diye edilen suale bir cevab alınmadığından -tabiî- hayret ve tereddüd azabı içinde kalınır.

Fakat Nur-u İman gözlüğü ile bakarsa, İnsanların Kâinat sergisinde teşhir edilen garib acib Kudretin Mu'cizelerini görmek ve mütalaa etmek için Sultan-ı Ezelî tarafından gönderilmiş mütalaaci olduklarını anlar. Ve bunlar o Mu'cizenin derece-i kıymet ve Azametine ve Sultan-ı Ezelî'nin azametine derece-i delaletlerine kesb-i vukuf ettikleri nisbetinde derece ve numara aldıktan sonra yine Sultan-ı Ezelî'nin memleketine dönüp gideceklerini anlar ve bu anlayış Nimetini kendisine îras eden İman Nimetine

الْحَمْدُ لِلّٰهِ diyecektir.

Mezkûr zulmetleri izale eden İman Nimetine **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** diye edilen Hamd dahi bir Nimet olduğundan, ona da bir Hamd lâzımdır. Bu ikinci Hamda da üçüncü bir Hamd, üçüncüye dördüncü Hamd lâzım. **وَهَلْمَ جَرّاً** Demek bir Hamd-i Vâhidden doğan Hamdlerden ibaret gayr-ı mütenahî bir Silsile-i Hamdiye husule geliyor.

İkinci Nokta: Cihat-ı sitteyi tenvir eden İman Nimetine de **الْحَمْدُ لِلّٰهِ**

demesi lâzımdır. Çünkü, İman cihat-ı sittenin zulümâtını izale etmekle def-i bela kabilinden büyük bir Nimet sayıldığı gibi -tabîî- o cihat-ı sitteyi tenvir ettiği cihetle de celb-ül menafi' kabilinden ikinci bir Nimet sayılır. **Binaenaleyh İnsan fitrî bir medeniyete sahib olduğundan cihat-ı sittede bulunan mahlukatla alâkadar olur ve İman Nimeti ile de cihat-ı sitteden istifade edebilmesi imkânı vardır.**

فَإِنَّمَا تُؤْلَوْا فَشَّ وَجْهَ اللَّهِ Ayet-i Kerimesinin Sırrı ile

cihat-ı sitteden herhangi bir cihette olursa İnsan tenevvür eder. **Hattâ Mü'min olan bir İnsanın dünyanın kuruluşundan sonuna kadar uzanan manevî bir ömrü vardır. Ve İnsanın bu manevî ömrü ezelden ebede uzanan bir Hayat Nurundan meded ve yardım ahr.**

Ve keza cihat-ı sitteyi tenvir eden İman sayesinde İnsanın şu dar zaman ve mekânı geniş ve rahat bir Âleme inkılâb eder. Bu büyük Âlem, bir İnsanın hanesi gibi olur ve mazi, müstakbel zamanları, İnsanın Ruhuna, Kalbine bir zaman-ı hal hükmünde olur. Aralarında uzaklık kalkıyor.

Ü ü n c ü N o k t a : İmanın İstinad ve İstimdad Noktalarını hâvi olmasından **الْحَمْدُ لِلَّهِ** demesi iktiza eder.

Evet nev'-i beşer, aczi ve düşmanların kesreti dolayısı ile dayanacak bir Nokta-i İstinada muhtaçtır ki, düşmanlarını def için o Noktaya iltica etsin. Ve keza kesret-i hacat ve şiddet-i fakt dolayısıyla da İstimdad edecek bir Nokta-i İstimdada muhtaçtır ki, Onun yardımını ile ihtiyaçlarını def etsin.

Ey İnsan! Senin Nokta-i İstinadin ancak ve ancak Allah'a olan İmandır. Ruhuna, Vicdanına Nokta-i İstimdad ise ancak Âhirete olan İmandır. Binaenaleyh bu her iki Noktadan haberi olmayan bir İnsanın Kalbi, Ruhu tevahhus eder; Vicdanı daima muazzeb olur. Lâkin birinci Noktaya istinad ve ikincisinden de istimdad eden adam kalben ve ruhen pekçok zevk ve lezzetleri, ünsiyetleri hisseder ki; hem müteselli, hem Vicdanı mutmain olur.

D ö r d ü n c ü N o k t a : İman Nuru lezaiz-i meşruanın zevale başladıkları zaman hasıl olan elemeleri, emsalının Vücut ve gelmekte olduklarını göstermekle izale eder. Ve keza Nimetlerin devam edib tenakus etmemesini, Nimetlerin menbaını göstermekle temin eder.

Ve keza firak ve ayrılmaların elemelerini teceddüd-ü emsalinin lezzetini göstermekle izale eder. Yani zeval düşüncesi ile bir lezzette çok elemeler olur ki, İmanın o elemeleri teceddüd-ü emsali ile ihtar ve izale eder. Maahaza lezzetlerin teceddüdünde de başka lezzetler vardır. Evet bir semerenin şeceresi olmasa, o semerede münhasır kalan lezzet, onun yemesi ile zâil olur ve zevali de mücib-i teessür olur. Fakat o semerenin şeceresi maruf ise, o semerenin zevalinden elem hasıl olmuyor, çünkü yerine gelen var. Ve aynı zamanda, teceddüd haddizâtında bir lezzettir.

Ve keza Ruh-u Beşeri en ziyade sıkın, ayrılmalardan neş'et eden elemelerdir. **Nur-u İman o elemeleri teceddüd-ü emsal ve tahaddüs-ü visal ümidi ile izale eder.**

B e ş i n c i N o k t a : İnsan şu mevcudatta kendisine düşman ve ecnebi tevehhüm ettiği veya ölüler, yetimler gibi hayatsız, perişan ve hmettiği şeyleri Nur-u İman, Ahbab ve Kardeş sıfatı ile gösterir ve hayatda Tesbihhan (Tesbih eden) şeklinde irae eder. Yani gafletle bakan adam, Âlemin mevcudatını düşman gibi muzır telakki ederek tevahhus eder. Ve eşayı ecnebiler gibi görür. Çünkü dalalet nazarında mazi ve istikbal zamanlarındaki eşya arasında Uhuvvet, Kardeşlik rabitasi ve bağlanış yoktur. Ancak zaman-ı halde eşya arasında küçük, cüzî bir alâka olur. Binaenaleyh ehl-i dalaletin yekdiğerine olan Uhuvvetleri, binler senelik uzun bir zamanda bir dakika kadardır.

Ve keza İman nazarında bütün ecramı, hayatda ve birbirine ünsiyetli olduklarını görüyor. Ve her bir cirmin lisan-ı hali ile Hâlikâna Tesbihat yapmakta olduğunu gösteriyor. İşte bu itibarla bütün ecramın kendilerine göre bir nevi Hayat ve Ruhları vardır. Binaenaleyh İmanın şu görüşüne nazaran o ecramda dehşet, vahşet yoktur. Ünsiyet ve muhabbet vardır.

Dalalet nazarı, matlublarını tahsil etmekten âciz olan İnsanların sahibsiz, hâmisiz olduklarını telakki eder ve üzgün, keder, aczlerinden dolayı ağlayan yetimler gibi zanneder. İman nazarı ise, canlı mahlukata, ağlar yetimler gibi değil, ancak mükellef memur, muvazzaf zâkir ve Tesbihhan ibad sıfatı ile bakar.

A l t i n c i N o k t a : Nur-u İman, dünya ve Âhiret Âlemlerini çeşit çeşit Nimetlere mazhar iki sofra ile tasvir eder ki; Mü'min olan kimse İman eli ile ve zahirî, bâtinî duyguları ile ve manevî, ruhî

olan letaifi ile o sofralardan istifade ediyor. Dalalet nazarında ise, zevilhayatın daire-i istifadesi küçülür, maddî lezzetlere münhasırdır.

İman nazarında, Semavat ve Arzı ihata eden bir daire kadar tevessü' eder. Evet bir Mü'min, Güneş'i kendi hanesinin damında asılmış bir lüküs; kameri bir idare lâmbası addedebilir. Bu itibarla Şems, Kamer kendisine bir Nimet olur. Binaenaleyh Mü'min olan zâtin daire-i istifadesi Semavattan daha geniş olur. Evet Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

Âyetlerin Belâgatı ile İmandan neş'et eden şu hârika İhsanlara, İn'amlara işaret ediyor.

Y e d i n c i N o k t a : Nur-u İman ile bilinir ki: Allah'ın varlığı bütün Nimetlerin fevkinde öyle büyük bir Nimettir ki; sonsuz Nimetlerin enva'ını, nihayetsiz İhsanların cinslerini, sayısız Atiyyelerin sınıflarını hâvi bir menba, bir kaynaktır. Binaenaleyh zerrat-ı Âlemin adedince İman Nimetlerine Hamd ü Sena etmek bir borçtur. Risale-i Nur'un Eczasında bir kısmına işaretler yapılmıştır. Maahaza İman-ı Billâhtan bahsedeen Risale-i

Nur'un cüz'leri, bu Nimetten perdeyi kaldırarak gösteriyor. **الْحَمْدُ لِلَّهِ** lâm-ı

istiğrakla işaret ettiği umum Hamdler ile hamdedilmesi lâzım olan Nimetlerden birisi de, Rahmaniyet Nimetidir. Evet Rahmaniyet, zevilhayattan Rahmete mazhar olanların sayısınca Nimetleri tazammun etmiştir. Çünkü bîlhassa İnsan, herbir Zîhayatla alâkadardır. Bu itibarla İnsan her Zîhayatın saadeti ile saidleşir ve elemeleri ile müteessir olur. Öyle ise herhangi bir ferdde bulunan bir Nimet, arkadaşlarına da bir Nimettir. Ve keza vâlidelerin şefkatleri ile Nimetlenen çocukların sayısınca Nimetleri tazammun edip ona göre Hamdlere, Senalara kesb-i istihkak edenlerden birisi de Rahîmiyyettir. Evet annesiz aç bir çocuğun ağlamasından müteessir ve acıyan bir vicdan sahibi, elbette vâlidelerin çocuklarına olan şefkatlerinden zevk alır, memnun ve mahzuz olur. İşte bu gibi zevkler birer Nimettir, Hamd ve Şükürler ister. Ve keza Kâinatta mündemiç hikmetlerin bütün enva' u efradı adedince Hamd ve Şükürleri iktiza edenlerden birisi de Hakîmiyyettir.

Zira İnsanın nefsi, Rahmaniyetin cilveleri ile, Kalbi de Rahîmiyetin Tecelliyatı ile Nimetlendikleri gibi; İnsanın Aklı da Hakîmiyetin letaifi ile zevk alır, telezzüz eder. İşte bu itibarla ağız dolusu ile **الْحَمْدُ لِلّٰهِ söylemekle Hamd ü Senaları istilzam eder.**

Ve keza Esma-i Hüsnadan "Vâris" isminin tecelliyatı adedince ve babalar gibi usûlün zevalinden sonra bâki kalan füruatın sayısınca ve Âlem-i Âhiretin mevcudatı adedince ve uhrevî mükâfatları almağa medar olmak üzere hifzedilen beşerin amelleri sayısınca, Sedâsı ile şu fezayı dolduracak kadar büyük bir **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** ile hamd edilecek **Hafiziyet** Nimetidir.

Çünkü Nimetin devamı, Nimetin zâtından daha kıymetlidir. Lezzetin bekası, lezzetten daha lezizdir. Cennet'te devam, Cennet'in fevkindedir ve hâkeza...

Binaenaleyh Cenab-ı Hakk'ın Hafiziyeti tazammun ettiği Nimetler, bütün Kâinatta mevcud bütün Nimetlerden daha çok ve daha üstündedir.

Bu itibarla dünya dolusu ile bir **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** ister. Şu zikredilen dört İslme bâki kalan Esma-i Hüsnayı kıyas et ki; herbir İsliminde sonsuz Nimetler bulunduğu için sonsuz Hamdleri, Şükürleri istilzam eder.

Ve keza bütün Nimet Hazinelerini açmak salahiyetinde olan Nimet-i İmana vesile olan Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm dahi öyle bir Nimettir ki; nev-i beşer ilel'ebed O Zâtı (A.S.M.) Medh ü Sena etmeye borçludur. Ve keza maddî ve manevî bütün Nimetlerin enva'ına führiste ve kaynak olan İslâmiyet ve Kur'an Nimeti de gayr-ı mütenahî Hamdleri bil'istihkak istilzam eder.

S e k i z i n c i N o k t a : Öyle bir Allah'a hamdolsun ki, Kâinat ile tabir edilen şu Kitab-ı Kebir ve Onun Tefsiri olan Kur'an-ı Azîmüşsan'ın beyanına göre bütün babları ile fasilları ve bütün sahifeleri ile satırları ve bütün Kelimati ile Harfleri, o Zât-ı Akdes'e -Sîfât-ı Cemaliye ve Kemaliyesini izhar ile- Hamd ü Senahandır.

Şöyle ki: O Kitab-ı Kebirin her bir nakşî, küçük olsun büyük olsun (karınca kaderince) **Vâhid ve Samed** olan Nakkaşının Evsaf-ı Celaliyesini izhar ile Hamd ü Senalar eder. Ve keza o Kitabın herbir yazısı Rahman ve Rahîm olan Kâtibinin Evsaf-ı Cemalini göstermekle Senahan oluyor. Ve keza, o Kitabın bütün yazıları, noktaları, nakişları,

Esma-i Hüsnanın Tecelliyat ve Cilvelerine ma'kes ve mazhar olmak ciheti ile o Zât-ı Akdes'i Takdis, Tahmid, Temcid ile Senahandır. Ve keza o Kitabın her bir nazmı, kasidesi Kadîr, Alîm olan nâzımını Takdis ile Tahmid eyler.

D o k u z u n c u N o k t a :(*)

Said Nursî

(*): Bu gibi şifrelerin anahtarı bende yoktur ki açayım. Maahaza oruçlu bir kafa, ne o şifreleri açabilir ve ne o darbları yapabilir. Kusura bakmayınız, bu kadarı da ancak Müellifinin manevî yardımı ile ve Leyle-i Kadrin bereketi ile ve Mevlâna'nın komşuluğundan istifade ile yapabildim.

Mütercim
Abdülmecid Nursî

آل‌دّاعي

(*) Yıkılmış bir mezarım ki, yiğilmiştir içinde
Said'den yetmiş dokuz emvat (**) bâ-âsam âlâma.

Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş.
Beraber ağlıyor (***) hüsran-ı İslâm'a...

Mezar taşımla pür-emvat enindar o mezarımla
Revanım sâha-i ukba-yı ferdâma...

Yakînim var ki: İstikbal Semavatı ve zemin-i Asya
Bâhem olur teslim, Yed-i Beyza-yı İslâm'a.

Zira Yemin-i Yümn-ü İmandır
Verir Emn-ü Eman ile enâma...

* * *

(*): Bu kit'a, Onun imzasıdır.

(**): Her senede iki defa cisim tazelendiği için iki Said ölmüş demektir. Hem bu sene Said yetmiş dokuz senesindedir. Herbir senede bir Said ölmüş demektir ki, bu tarihe kadar Said yaşayacak.

(***): Yirmi sene sonraki bu şimdiki hali, Hiss-i Kabl-el Vuku' ile hissetmiş...

İÇİNDEKİLER

İKİNCİ ŞUA'	5 - 41
İkinci Makam	18 - 27
Üçüncü Makam	28 - 35
Hâtime	36 - 41
ÜÇÜNCÜ ŞUA' (Münacat Risalesi)	42 - 59
DÖRDÜNCÜ ŞUA' (Âyet-i Hasbiye Risalesi)	60 - 91
ALTINCI ŞUA' (Teşehhüde dair iki Nüktedir)	92 - 97
YEDİNCİ ŞUA' (ÂYET-ÜL KÜBRA)	
(Kâinattan Hâlikini soran bir seyyahın müşahedatıdır)	98 - 179
BİRİNCİ BAB:	105 - 148
İKİNCİ BAB:	149 - 178
Manevî bir muhaverede bir sual ve cevab	179
DOKUZUNCU ŞUA' (Onuncu Söz'ün mühim bir Zeyli)	180 - 191
ONBİRİNCİ ŞUA' (MEYVE RİSALESİ)	
(Bu Risale, Denizli hapishanesinin bir meyvesi ve bir hatırlası ve iki Cuma gününün mahsülüdür.)	192 - 277
BİRİNCİ MES'ELE	193 - 194
İKİNCİ MES'ELE	195 - 197
ÜÇÜNCÜ MES'ELE	198 - 201
DÖRDÜNCÜ MES'ELE	202 - 203
BEŞİNCİ MES'ELE	204
ALTINCI MES'ELE	205 - 208
YEDİNCİ MES'ELE	209 - 221
SEKİZİNCİ MES'ELE	222 - 236
DOKUZUNCU MES'ELE	237 - 242
ONUNCU MES'ELE	243 - 256
(Kur'anda olan tekrarata gelen itirazlara karşı gayet kuvvetli bir cevabdır.)	
ONBİRİNCİ MES'ELE	257 - 277

ONİKİNCİ ŞUA (Denizli Mahkemesi Müdafaatından)	278 - 292
ONÜÇÜNCÜ ŞUA (Üstadın Talebelerine gönderdiği Nurlu Mektublardır.)...	293 - 346
ONDÖRDÜNCÜ ŞUA' (Bediuzzaman'ın Afyon Mahkemesi Müdafası ve Mektubları ve Nur Talebelerinin Afyon Mahkemesinde yaptıkları Hakikatlı Müdafalar.)	347-577
Müddeiumumînin 81 Hatasını Gösteren Cedvel	405 - 427
ONALTINCI MEKTUB VE ZEYLİ	461 - 477
BEŞİNCİ ŞUA' (Muhakemat-ı Bediîye'nin gayr-ı matbu' tetimmesinde bahsedilen "Sedd-i Zülkarneyn" ve "ye'cûc me'cûc" ve sair "Eşrat-ı Kiyamet"ten haber veren yirmiüç mes'eledir.)...	578-596
ONBEŞİNCİ ŞUA' (ELHÜCCETÜZZEHRA)	
(Nur'un hakikî hayat-ı maneviyesinin İlmelyakîn, Aynelyakîn ittihadından çıkan bir Meyve-i İmaniye ve firdevsî bir Semere-i Kur'aniyedir.)	597 - 684
BİRİNCİ MAKAM	597 - 634
İKİNCİ MAKAM	635 - 679
TAKRİZLER	680 - 684
BİRİNCİ ŞUA' (İki acib suale cevabdır ve 33 Âyet-i Kur'anienin işaretleri)... ...	685 - 726
SEKİZİNCİ ŞUA' (KERAMET-İ ALEVİYE)	727 - 752
YİRMİDOKUZUNCU LEM'ADAN İKİNCİ BAB	753 - 760
EDDAİ	761